

Tác giả:
HOMEBOOK BỘ THỜI NÀ
Định giá: 700.000đ

NGƯỜI ĂN THỰC

Xuyên thành bia đỗ đạn

TRONG TRUYỆN
GIA ĐÌNH

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91

Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124
Chương 125
Chương 126
Chương 127
Chương 128
Chương 129
Chương 130
Chương 131
Chương 132
Chương 133
Chương 134
Chương 135
Chương 136
Chương 137
Chương 138
Chương 139

Chương 140
Chương 141
Chương 142
Chương 143
Chương 144
Chương 145
Chương 146
Chương 147
Chương 148
Chương 149
Chương 150
Chương 151
Chương 152
Chương 153
Chương 154
Chương 155
Chương 156
Chương 157
Chương 158
Chương 159
Chương 160
Chương 161
Chương 162
Chương 163
Chương 164
Chương 165
Chương 166
Chương 167
Chương 168
Chương 169
Chương 170
Chương 171
Chương 172
Chương 173
Chương 174
Chương 175
Chương 176
Chương 177
Chương 178
Chương 179
Chương 180
Chương 181
Chương 182
Chương 183
Chương 184
Chương 185
Chương 186
Chương 187

Chương 188
Chương 189
Chương 190
Chương 191
Chương 192
Chương 193
Chương 194
Chương 195
Chương 196
Chương 197
Chương 198
Chương 199
Chương 200
Chương 201
Chương 202
Chương 203
Chương 204
Chương 205
Chương 206
Chương 207
Chương 208
Chương 209
Chương 210
Chương 211
Chương 212
Chương 213
Chương 214
Chương 215
Chương 216
Chương 217
Chương 218
Chương 219
Chương 220
Chương 221
Chương 222
Chương 223
Chương 224
Chương 225
Chương 226
Chương 227
Chương 228
Chương 229
Chương 230
Chương 231
Chương 232
Chương 233
Chương 234
Chương 235

Chương 236
Chương 237
Chương 238
Chương 239
Chương 240
Chương 241
Chương 242
Chương 243
Chương 244
Chương 245
Chương 246
Chương 247
Chương 248
Chương 249
Chương 250
Chương 251
Chương 252
Chương 253
Chương 254
Chương 255
Chương 256
Chương 257
Chương 258
Chương 259
Chương 260
Chương 261
Chương 262
Chương 263
Chương 264
Chương 265
Chương 266
Chương 267
Chương 268
Chương 269
Chương 270
Chương 271
Chương 272
Chương 273
Chương 274
Chương 275
Chương 276
Chương 277
Chương 278
Chương 279
Chương 280
Chương 281
Chương 282
Chương 283

Chương 284
Chương 285
Chương 286
Chương 287
Chương 288
Chương 289
Chương 290
Chương 291
Chương 292
Chương 293
Chương 294
Chương 295
Chương 296
Chương 297
Chương 298
Chương 299
Chương 300
Chương 301
Chương 302
Chương 303
Chương 304
Chương 305
Chương 306
Chương 307
Chương 308
Chương 309
Chương 310
Chương 311
Chương 312
Chương 313
Chương 314
Chương 315
Chương 316
Chương 317
Chương 318
Chương 319
Chương 320
Chương 321
Chương 322
Chương 323
Chương 324
Chương 325
Chương 326
Chương 327
Chương 328
Chương 329
Chương 330
Chương 331

Chương 332
Chương 333
Chương 334
Chương 335
Chương 336
Chương 337
Chương 338
Chương 339
Chương 340
Chương 341
Chương 342
Chương 343
Chương 344
Chương 345
Chương 346
Chương 347
Chương 348
Chương 349
Chương 350
Chương 351
Chương 352
Chương 353
Chương 354
Chương 355
Chương 356
Chương 357
Chương 358
Chương 359
Chương 360
Chương 361
Chương 362
Chương 363
Chương 364
Chương 365
Chương 366
Chương 367
Chương 368
Chương 369
Chương 370
Chương 371
Chương 372
Chương 373
Chương 374
Chương 375
Chương 376
Chương 377
Chương 378
Chương 379

Chương 380 [Hoàn]

Chương 1

DTV-EBOOK

Triều Chu.

Vùng ngoại ô Vụ Thành.

Một nhóm quân đội đang dựng trại đóng quân ở đây, chỉ có một phần nhỏ người được vào thành.

Mà trong nhóm người này có một chiếc xe ngựa không nhỏ, giữa một đám tướng sĩ màn trời chiếu đất, chiếc xe ngựa này bị che chắn rất kỹ, vô cùng thu hút sự chú ý của người khác, không ít người tò mò nhìn xem.

Đến khi xe ngựa dừng lại ở dịch trạm, có mấy nữ tử trẻ tuổi che mặt đi xuống!

Người đón tiếp ở dịch trạm hơi kinh ngạc, lên nhìn tướng quân thiếu niên vô cùng bình tĩnh dẫn đầu kia, sắc mặt quái dị. Trái lại quản sự dịch trạm sắc mặt điềm tĩnh mời mấy nữ tử kia đi vào.

Nhưng khi ba nữ tử đi vào dịch trạm, nữ tử cuối cùng đi chậm lại giống như dây dưa, bị nữ tử kia kéo ngược lại. Cuối cùng, nữ tử kia như thở dài ngượng ngùng, người kia không đi theo, hai người theo ba nữ tử đi vào dịch trạm.

Người phụ trách đưa xe ngựa đi nghỉ phát hiện ở dưới đất có mấy hạt dưa muối bị rơi?

Cửa vừa đóng lại, một trong hai nữ tử hơi lớn tuổi quay đầu nhìn nữ tử sau lưng mình, tức giận nói: "Muội đó, lúc này còn có tâm trạng cắn hạt dưa?"

Nữ tử bị trách cứ có gương mặt trái xoan xinh đẹp, đôi mắt ngập nước đầy vẻ vô tội. Lúc này, nữ tử kia cười một tiếng, mắt cong lên động lòng người lại mang theo vẻ ngây thơ chân chất khiến người ta thương xót.

Nàng kéo tay áo nữ tử kia, ngoan ngoãn xin lỗi: "Muội sai rồi, chỉ sợ đến dịch trạm không có đồ ăn để giết thời gian."

"Bây giờ nên suy nghĩ chuyện này à?" Triệu Thục Hồng nghiêm mặt, vẻ mặt cứng rắn, còn muốn trách cứ nhưng nữ tử trước mắt ỉu rĩ nói, giọng nói nũng nịu. Không phải vẻ nũng nịu khi đối diện với nam tử mà giống như xem nàng ấy là người thân nhất mà nói chuyện, hồn nhiên mang theo vẻ thân mật khiến nàng ấy không nổi mắng, suýt nữa bị công phá.

Mà Yến Thu Xu bị mắng thậm chí cười khổ, chỉ nhìn nàng ấy không nói gì.

Triệu Thục Hồng đành phải thôi, rót chén trà cho nàng: "Ăn nhiều hạt dưa như thế nên uống nước vào, coi chừng buổi tối cổ họng bị rát. Trở về khóc lóc kể lể với cha nương muội một phen, đừng nói lỡ lời..."

Nàng ấy líu lo không ngừng, Yến Thu Xu uống trà nghe có vẻ rất chân thành nhưng trong lòng tính toán tình huống khác.

Sao nàng sống sót được!

Thật ra năm người bọn họ được tướng quân thiếu niên kia cứu khỏi nơi ở của kẻ cướp. Cướp bóc hoành hành ở ngoại ô Vụ Thành, rất nhiều người đi ngang qua phải để cửa đi thay người, hơi xui xẻo như bọn họ thì bị cướp đi.

Chẳng qua bây giờ bọn họ được cứu, tướng quân đã liên hệ người nhà các nàng, người nhà của bốn người khác đã đến đón rồi.

Về phần nàng...

Yến Thu Xu thở dài.

Đây là nguyên nhân nàng liên tục ăn, nếu không ăn thì sẽ không có ăn nữa!

Vì Yến Thu Xu xuyên thư!

Nguyên chủ cũng tên là Yến Thu Xu, là Ngũ tiểu thư phủ An quốc công. Tuy nói là con thứ, nhưng vì thủ đoạn của nương rất cao nên địa vị ở nhà của nàng không thấp.

Theo lý thuyết, với thân phận như thế, không cần phải nói tương lai có thể gả cho một cử nhân làm một phu nhân giàu có, cả đời trôi qua ung dung thoải mái. Song, đáng tiếc đây là thế giới trong tiểu thuyết trạch đấu.

Nhân vật chính là thế tử Tấn vương và Lục muội của nàng, Yến Thu Uyển.

Chuyện là Yến Thu Uyển trùng sinh trở thành nữ nhi không được sủng ái, sớm biết mọi chuyện nên giúp phụ thân vượt qua nguy hiểm, tăng sức nặng trong lòng cha.

Sau đó, nhân dịp lễ Phật mà cứu được thế tử Tấn vương vì nhiệm vụ bí mật mà bị thương, vì thế hai người quen biết nhau, yêu nhau, vượt qua trở ngại thân phận cuối cùng ở bên nhau.

Nguyên chủ Yến Thu Xu là một nhân vật pháo hôi kiêu ngạo nhưng thân phận hèn mọn.

Gia chủ Yến gia muốn cho thứ nữ mỹ mạo hơn người gả cho các hoàng tử làm thiếp thất, như thế khi tương lai đoạt ngôi vua thì ông có thể giữ thế trung lập, đương nhiên nguyên chủ không ngoại lệ.

Nhưng gia chủ Yến gia vẫn yêu thương nàng, chọn cho nàng Ngũ hoàng tử danh vọng cao nhất.

Chỉ là nàng hâm mộ thế tử Tấn vương, một lòng muốn ở bên đối phương. Làm sao hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, thế tử Tấn vương lại thích thú muội của nàng là Yến Thu Uyển.

Vì thế, nguyên chủ và Yến Thu Uyển minh tranh ám đấu, âm ỉ ra đủ chuyện. Đích tử xen vào góc nghề kiêu ngạo miệt thị hai người, cũng muốn ở cạnh thế tử Tấn vương nên không tiếc hạ được tự hủy danh dự.

Nhưng tử ấy không thành công, đối tượng hạ được bị Yến Thu Uyển đổi, cuối cùng tử ấy bị gả cho một thư sinh nghèo kiệt hủ lậu. Mà nguyên chủ đi sai một bước, trở thành kẻ xui xẻo khi đích tử mất trong sạch.

Lúc đầu nguyên chủ muốn chết, tử muội trong nhà cãi nhau âm ỉ cũng được, nhưng lại làm chuyện này, hơn nữa còn làm trong phủ người khác thì quá đáng rồi, nhất là phá hỏng thanh danh trong sạch của Yến gia.

Ngay lúc nguyên chủ sắp bị xử tử, mẫu thân nguyên chủ vì muốn nàng sống sót mà gánh tội thay nàng, uống thuốc độc tự vẫn.

Nhưng lúc này Yến gia không chứa được nàng, nguyên chủ bị đưa về quê sống đến cuối đời.

Khi trên đường về quê, nguyên chủ gặp thổ phỉ, vì dung mạo xuất chúng bị thổ phỉ nhìn trúng nên bắt nàng đi.

Nguyên chủ không phải vai phụ quá giỏi, chỉ là giai đoạn trước làm pháo hôi, vì thế phần diễn của nàng không nhiều.

Sau đó, vì nguyên chủ bị thổ phỉ đụng vào mất trong sạch, may được tiểu tướng sẽ chết sớm trong tương lai là Tiêu Hoài

Đình cứu.

Trên thực tế, Yến gia đã biết chuyện nguyên chủ bị thổ phỉ bắt từ sớm, vì bảo vệ sự trong sạch cho những nữ nhi khác trong gia tộc nên Yến gia tuyên bố trên đường về quê nguyên chủ bị phát bệnh nên chết rồi.

Mà nguyên chủ không cảm kích, sau khi bốn người khác đi, thân phận của nàng cũng được Tiêu Hoài Đình điều tra ra, nói với nàng Yến gia đã xóa tên nàng rồi.

Cũng từ đây mà nàng trở thành hắc hộ.

Ở thời đại này, hắc hộ phải vào đại lao!

Mặc dù vô tội, nhưng nữ tử vào đại lao thì chờ đợi nàng là những lão già không lấy được thê tử hoặc người bề trên nào đó nhìn trúng, trở thành thiếp thất tùy ý bị giao dịch.

Kết cục như vậy, nguyên chủ biết rõ mình không có tương lai, lúc bị phản nàng xúc động đập đầu vào tường mà chết.

Mặc dù Yến Thu Xu xem như đến sớm, vừa bị thổ phỉ bắt cóc. Vì nàng biết tình huống tiếp theo, vì không muốn bị bán đi nên biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn. Nàng muốn sống sót, nên phô bày tài nấu nướng của mình, xin được mấy ngày thích ứng.

Vốn dĩ nguyên chủ có dung mạo như hoa, kể khổ cả ngày lại thêm mấy hôm nay thổ phỉ bắt nhiều người cũng muốn yên tĩnh một phen. Hơn nữa, tài nấu nướng của nàng không tệ, thỏa mãn sở thích ăn uống của bọn chúng nên bọn chúng mới không đụng vào người nàng.

Chỉ cần kéo qua mấy ngày, Tiêu Hoài Đình sẽ dẫn cứu binh đến.

Nhưng...

Nàng không thể về nhà của nguyên chủ.

Nhưng trong xã hội phong kiến này, nữ nhân vốn phụ thuộc. Cho dù thời đại của nguyên chủ cởi mở, có thể lập nữ hộ nhưng một nữ nhân tay trái gà không chặt, ôm vàng bạc sống một mình ở thời đại này là sự thách thức gian khổ nhất.

Chương 2

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu rất bất đắc dĩ, nàng không có bản lĩnh thấp sáng vũ trụ, cho dù ở hiện đại thì cô gái sống một mình cũng rất nguy hiểm, càng không nói đến địa vị phụ nữ ở cổ đại rất thấp. Ông trời đưa nàng đến đây là vì thấy nàng sống quá ung dung à?

Nói lại, kiếp trước nàng sống rất hạnh phúc.

Ban đầu, vì không chịu được quy định thực tập 007 nên nàng lựa chọn từ chức về nhà làm dẫn chương trình ẩm thực. Sau đó, khi bắt đầu có fan đông đảo, nàng bắt đầu nhận thù đất nuôi heo, gà, vịt dê này nọ, nuôi trồng theo mô hình tự cung tự túc. Trái lại, vô cùng hot, bình thường chỉ cần nàng quay cảnh ngày thường, làm một món ăn thì đã có được một đồng fan.

Thời gian trôi qua như thế nàng rất hài lòng, ai ngờ sau khi thức giấc thì đã ở trong nhóm thổ phỉ, Yến Thu Xu khóc thảm rồi.

Trang viên to lớn của nàng không biết bị ai thừa kế!

Đang khó chịu, bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng khóc vang trời: "Tướng quân! Nữ nhi của ta đâu! Chẳng phải nó ở đây sao?"

"Dung Dung..."

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, cả đám nữ nhân kích động đứng lên, hét: "Nhất định là cha nương ta tìm đến!"

"Còn cha nương ta nữa!"

Bốn nữ hài kích động nói, lại nhìn về người duy nhất không lên tiếng hỏi: "A Xu, cha nương muối tới chưa?"

Yến Thu Xu mím môi cười cười, lắc đầu: "Chúc mừng mọi người, nhanh đi đi."

Bọn họ nhìn nàng với vẻ đồng tình, nhất là khi nhìn đến dung mạo động lòng người của nàng, an ủi: "Chắc chắn bọn họ tới muộn, muối đừng lo lắng. Sau khi về nhà, ta mời muối đến nhà chơi."

"Đúng, ta cũng thế, cha ta sẽ bắt tôm cá tươi, nghe nói quý nhân ở kinh thành rất thích ăn. Đến lúc đó muối đến nhà ta, ta bảo cha ta làm cho muối ăn!"

Trong đó, người có quan hệ tốt nhất với Yến Thu Xu trong mấy hôm nay là Triệu Thục Hồng trù mển xoa đầu nàng: "Tỷ tỷ ở đường phía Tây, Vụ Thành, có chút gia thế. Nếu người nhà muối..." Nàng ấy dừng một lát, nói tiếp: "Thì xin tướng quân đưa muối đến chỗ ta, ta có miếng ăn thì nhất định muối cũng có."

"Đa tạ Thục Hồng tỷ tỷ!" Yến Thu Xu cười mím nói.

Lúc này, cửa phòng của các nàng bị gõ vang.

Một nữ hài vội mở cửa, cửa phòng mở ra, đứng bên ngoài là một nam tử trẻ tuổi thanh tú, mặc quân phục. Đây là thân binh của Tiêu tướng quân, tên Diêm Hưởng, mấy hôm nay phụ trách trông nom bọn họ.

"Lâm cô nương, Trương cô nương..." Hắn đọc liên tục bốn cái tên, đúng lúc là bốn nữ hài, sau đó nói: "Tướng quân đã mời người nhà bốn vị đến, các vị có thể cùng bọn họ trở về."

Các cô gái nghe vậy không hề thấy bất ngờ, sau khi tạm biệt Yến Thu Xu thì vội rời đi: ""Đa tạ đại nhân!"

"Xin giúp chúng ta nói lời cảm tạ Tiêu tướng quân..."

Các cô gái liên tục đi ra ngoài, tiếng động nhanh chóng biến mất. Bọn họ được người nhà đón về, chỉ có Yến Thu Xu ngồi trong phòng một mình, im lặng gặm hạt dưa.

Hạt dưa này rất thơm, hạt tròn đầy rất ngon.

Đang ăn ăn, bỗng nhiên Yến Thu Xu nghĩ đến gì đó, nàng dừng ăn hạt dưa, hình như ban nãy có người nói cha nàng ấy bắt tôm cá tươi phải không?

Vụ Thành có rất nhiều tôm cá tươi?

Nói cách khác, Vụ Thành có nhiều cua, tôm sông, không bị nền công nghiệp gây ô nhiễm, chắc là có tôm ngao nước ngọt và sò?

Nhắc đến thức ăn ngon, Yến Thu Xu lên tinh thần!

Là một đầu bếp, Yến Thu Xu nghe thấy tôm cá tươi đã nghĩ đến vô số món ăn ngon có thể làm ra.

Nhưng thời gian hiện tại cũng khá muộn, nàng chỉ có thể đi thử vận may, lúc ra cửa, nói với quan binh bảo vệ nàng một tiếng, để họ chủ động đi theo nàng ra đường tìm chỗ nào có người bán rau.

Cũng may ông trời vẫn cho Yến Thu Xu đường sống, đi tới nơi bán rau, không quá mấy bước, nàng đã nhìn thấy thứ mình muốn.

Cua mua một ít, cá mua một ít, tôm sông mua thêm một ít nữa, cuối cùng thật may khi phát hiện có chút ngao, không nhiều lắm, nhưng có còn hơn không.

Yến Thu Xu mua tất, trên đường còn cố ý đến hiệu thuốc và mấy cửa hàng khác, mua chút quế, lá thơm các loại rồi hưng phấn trở về, lấy chút bạc, mượn phòng bếp dịch trạm.

Nhà bếp dịch trạm được chia thành nhà bếp lớn và bếp nhỏ, khách ở đây đều là quan to hiển quý, bếp nhỏ thường xuyên được yêu cầu, nguyên liệu như dầu muối, giấm gừng nơi này đều có.

Hơn nữa với nguyên liệu Yến Thu Xu mua, làm cua cay là không thành vấn đề.

Tuy nhiên trước đó, những thứ này vẫn phải xử lý một chút.

Cua phải rửa sạch, tôm phải mổ bụng, ngao không thể ăn, phải đợi nó phun cát, trước tiên đặt sang một bên, cá cũng không thích hợp để ở đây, Yến Thu Xu vừa rửa sạch vừa suy nghĩ.

Triều đại xuyên không này cũng không có khoai tây và khoai lang, nhưng nếu không có chút thức ăn chính, thì hương vị có quá mức mặn cay hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, Yến Thu Xu bỗng nhiên nghĩ đến món giò hoa om Đông Bắc.

Xác định những gì nàng muốn, nàng lập tức chuẩn bị để bắt đầu một cách có trật tự.

Xử lý tôm cua xong thì rửa sạch tay và mì.

Chờ mì thành sợi, trong quá trình lên men, nàng bắt đầu nấu ăn, bước đầu tiên là đun sôi chảo dầu.

May là kiếp trước nàng ở nông thôn, bếp đất vẫn được dùng, bằng không hiện tại sẽ như gà mờ, đốt lửa thành công, chờ nồi nóng lên, đổ dầu vào, từ mép nồi sắt lớn đã rửa sạch đổ xuống,

lập tức trong nồi dầu trơn trượt bóng loáng, nhìn vô cùng thoải mái.

Chờ dầu nóng, thân cua đã cắt làm hai nửa bị gấp lên, lần lượt phủ bột mì từng phần, nhanh chóng thả vào chảo dầu, nhất thời âm thanh "xì xèo..." vang lên trong phòng bếp.

Trong nồi nhìn bóng dầu bắn ra bốn phía, nhưng Yến Thu Xu sớm đã quen với cảnh tượng này, khuôn mặt xinh đẹp có chút ngây thơ lúc này là một vẻ trầm tĩnh, động tác tay thành thạo, chờ khi bỏ hết cua vào trong đó, vỏ cua đỏ lên, thì vớt ra, một lần nữa đổi dầu.

Lúc này chờ dầu nóng, những thứ đầu tiên được cho vào chính là thực phẩm, hạt tiêu, quế, lá thơm, muối các loại nguyên liệu đã được chuẩn bị sẵn từ sớm.

Những thứ này đều là hương vị rất nặng mùi, lúc này bị chiên lên, mùi hương kia tỏa ra mạnh mẽ, thân thể Yến Thu Xu còn chưa quen với mùi hăng chói mũi như vậy, sắc mặt đều thay đổi, cũng may nàng kịp thời đổ cua vào trong nồi xào, mùi vị kia nhất thời bị cua đè lại không ít.

Nhưng cứ như vậy, cửa phòng bếp nhỏ, vẫn có một tiếng hắt hơi dồn dập rõ ràng.

"Hắt xì hơi hắt..."

Hắt hơi liên tiếp, người nọ nhìn rất không thích ứng.

Yến Thu Xu kinh ngạc nhìn lại.

Không cẩn thận bị phát hiện, khuôn mặt thanh tú của Diêm Hưởng có chút xấu hổ hiện lên, ngượng ngùng cười nói: "Yến cô nương, ta chỉ là đi ngang qua nhìn một chút, sao lại có mùi nặng như vậy chứ? Người đang làm gì thế?"

Yến Thu Xu cười nói: "Làm đồ ăn, đợi lát nữa xong hay Diêm đại nhân cũng ném thử đi?"

"Vậy được rồi, đa tạ, hay là ta giúp ngươi làm chút gì?" Diêm Hưởng lập tức thuận thế tiến vào phòng bếp, nhiệt tình hỏi.

Yến Thu Xu cũng không kháng cự, chỉ vào bếp trước mặt: "Có thể đốt lửa không?"

"Được! Ngươi nói muốn lửa to hay là lửa nhỏ, bảo đảm với ngươi sẽ đốt thật tốt!" Diêm Hưởng lớn tiếng nói, ngồi xuống.

Yến Thu Xu thật sự bắt đầu chỉ huy hẩn đốt lửa.

Chương 3

DTV-EBOOK

Diêm Hưởng cũng không tỏ ra kiêu ngạo kiểu cách nhà quan, nhìn rất thoải mái, chỉ là lúc Yến Thu Xu không chú ý tới, hắn nhìn trộm động tác của nàng, trong mắt kia, cũng không phải là tò mò, mà là... cảnh giác.

Vừa rồi đương nhiên không phải hắn cố ý đi ngang qua phòng bếp nhỏ, bên này cũng không phải là nơi có thể đi ngang qua.

Hắn chỉ đơn thuần sợ cô nương này có thân phận đặc thù gì, cho nên tò mò đi theo xem một chút, dù sao ngay từ đầu hắn cho rằng nàng muốn ăn tôm cá tươi, ai ngờ mùi vị kia có chút nặng, từ xa đã ngửi thấy mùi kỳ quái, hắn lập tức tới xem xét trước tiên, kết quả vừa tới gần, không khống chế được bị hắt hơi, dẫn đến việc bản thân sớm bị bại lộ.

Cũng may đối phương không nhận ra hắn tới làm gì.

Diêm Hưởng cố gắng trừng đôi mắt nhìn, trong mắt tràn đầy kỳ quái, rốt cuộc cô nương này đang làm gì? Hấp không phải là cách chính để làm hải sản sao? Nghe nói món của hấp kia, bệ hạ trong cung cũng thích ăn, rất tươi!

Ngược lại nàng làm ra mùi vị chói mũi như vậy, đó không phải là đề mùi vị tươi ngon xuống sao?

Ngay khi Diêm Hưởng kinh nghi buồn bực, bỗng nhiên phát hiện mùi vị chói mũi kia dần dần bắt đầu chuyển biến.

Từ cay đơn thuần đến chói mũi, về sau có thêm một chút hương thơm khiến người ta thèm ăn, sau đó, mùi hương kia càng ngày càng nồng đậm, còn xen lẫn mùi tanh nhàn nhạt.

Chỉ là rất nhanh, theo một muống nước đổ vào, nắp nồi đây lại, mùi hương kia cũng theo đó biến mất, trong lòng Diêm Hưởng vẫn có chút mất mát.

Sao lại biến mất rồi?

Mùi hương đó, thật dễ ngủ!

*

Lúc này Yến Thu Xu cũng không nhàn rồi, bột lên men tốt có thể bắt đầu làm giò hoa, hai khối dài dính mấy hạt hành hoa và bột dầu mỡ, bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh của nàng chuyển động, bột kia lập tức biến thành một hình dạng cánh hoa xinh đẹp.

Nàng không làm nhiều, cũng chỉ có một xấp mười hai cái.

Sau đó, Yến Thu Xu mở nắp ra, Diêm Hưởng còn đang nhóm lửa lập tức bị một mùi hương nồng đậm hơn trước đột kích, còn mang theo mùi cay, hần theo bản năng hít vào, lại... Nuốt nước bọt.

Sao tự nhiên hần lại cảm thấy ngon nhỉ?

Hần trông mong nhìn, đương nhiên Yến Thu Xu cũng chú ý tới, có chút vui mừng, động tác trên tay không ngừng, trấn an nói: "Diêm đại nhân, đợi thêm một lát nữa, sắp xong rồi."

Nàng quá hiểu loại mong chờ này, nước miếng của nàng cũng không biết tiết ra bao nhiêu, nhưng của phải xử lý tốt, nếu không ăn vào dễ xảy ra vấn đề, điểm này không thể qua loa.

Diêm Hưởng ngậm cười: "Không vội không vội..."

Hần vụng trộm xoa xoa mặt, thậm giận mình vậy mà bị mỹ thực này dụ dỗ mê hoặc!

Sau khi Yến Thu Xu xào xong, đảm bảo tôm gần như đã chín, sau đó thêm nước sạch vào xào, đợi lửa lớn gần hết, đặt từng cuộn hoa lên, đẩy nắp lại.

Lúc này đây, chỉ cần chờ thời gian một chén trà.

Nắp đẩy mở ra, mùi hương nồng đậm kia phảng phất như xông thẳng lên trời!

Diêm Hưởng cũng chấn động tinh thần, không tự chủ được đứng dậy nhìn đồ vật trong nồi, vừa nhìn, ánh mắt đã trợn lên.

Trong nồi sắt lớn màu đen hiện ra màu đỏ đẹp mắt lại ngon, cua đều bị cắt thành hai nửa, tựa như những viên gạch nằm xen kẽ ở trên kia, một bộ phận cua có lẽ là bởi vì không xử lý tốt, cua vàng hơi vỡ, cua dày lộ ra một nửa, phá lệ vô cùng mê người.

Phía trên cùng còn có giò hoa màu trắng sữa mập mạp, hương thơm nồng đậm cùng mùi mì ngọt ngào đan xen cùng một chỗ, cho dù bụng hân vốn không đói, hiện tại đều cảm thấy mình có thể ăn sạch nồi lớn này!

Cái này trông thêm quá đi mất!

Yến Thu Xu múc hai phần nhỏ trước tiên, một phần cho Diêm Hưởng.

"Cho ta?" Diêm Hưởng không nghĩ tới mình thật sự có phần, cầm chén kia không biết làm sao.

Cái này có vấn đề không?

Tướng quân mấy năm nay vẫn luôn nghiệm tra kỹ lưỡng, không bỏ qua một ai khả nghi, Yến cô nương này nhìn vẫn thật sự rất khả nghi, vậy ngửi thấy thức ăn ngon như vậy, thật sự có thể ăn sao?

Đúng lúc này, bởi vì Yến Thu Xu nóng vội, bị bỏng hít khí kêu lên: "Xì! Nóng quá!"

Nàng không ngừng hà hơi, thổi tan nhiệt khí trong miệng, lại luyến tiếc phun ra, đôi mắt to bị nóng đến mức nước mắt lưng tròng.

Chủ yếu là nàng bị thềm ăn quá lâu, bởi vậy khi có thể ăn, cầm trực tiếp bằng tay, xách một cái chân cua dài, vội vàng bỏ vào gần miệng, bỏ cua vàng được phủ đều sau khi chiêm tinh bột vào miệng ăn.

Nhưng lần này rất ngon, nàng bỏ qua việc thứ này vừa mới từ trong nồi lấy ra, nhiệt độ kia đang cao, bởi vậy cua vàng ăn vào miệng, quả thực giống như đậu phụ nóng hổi.

Nhưng mà quá ngon, Yến Thu Xu chỉ có thể nhin, thật vất vả nhiệt độ kia mới tản đi, nàng thả lỏng, môi lưỡi mím lại, rốt cục nhắm nháp được tư vị cua vàng tươi ngọt.

Nó rất ngon!!!

Yến Thu Xu rất thích ăn những món hải sản tươi ngon này, chỉ là có vài thứ phải phù hợp với mùa, trước khi nàng xuyên đến, đã hơn nửa năm chưa từng ăn cua lớn, đang nhớ mong, lại không ngờ rằng lúc được ăn lại đã là một thế giới khác.

Nhưng nói thật, con cua lớn này không chỉ đủ béo ngậy, hơn nữa thịt cua kia, dù là nồng đậm vị cay cũng không che dấu được tươi ngon!

Chất lượng cũng là tuyệt vời!

Yến Thu Xu chuyên tâm ăn, bàn tay nhỏ bé trắng nõn sớm đã dính nước canh màu nâu, động tác thuần thục bóc vỏ cua, phảng phất đã làm trăm ngàn lần, thấy vậy Diêm Hưởng bị làm thèm đến chảy nước miếng, một bên hâm mộ không chịu nổi.

Hắn thấy đối phương ăn xong, cũng an tâm ăn theo.

Lúc này bị cay đến chảy nước miếng, hết lần này tới lần khác vị cay xông ra, lại làm cho người ta muốn ngừng không được, hắn ăn mà nước mắt rưng rưng, nhưng cua không phải muốn ăn là có thể ăn được, kỹ thuật của hắn không đủ, dẫn đến vỏ cua trộn lẫn thịt cua, tổn hại rất nhiều mỹ vị của cua, nhưng mà như vậy vẫn nhấm nháp được một chút, lập tức làm cho hắn cảm thấy sảng khoái, trong đầu không còn biết đây là ngày hay đêm, vì thế cũng càng thêm hâm mộ Yến Thu Xu có thể ăn ngon miệng!

"Xuýt——" Diêm Hưởng không cẩn thận cắn đến một hạt tiêu, nhất thời sắc mặt khế biến, dừng một chút, mới dám tiếp tục ăn, lại một ngụm gạch cua nồng đậm, hắn đã được chữa lành, đắm chìm trong đó.

Ngược lại Yến Thu Xu là người đầu tiên ăn, ăn hai con cua, đã tạm thời dừng lại.

Còn chưa ăn đủ, thế nhưng...

Bụng nàng quá nhỏ để chứa.

Yến Thu Xu dùng xà phòng rửa tay, múc cua và nước canh còn sót lại trong nồi ra, sau đó đặt giò hoa nóng hổi lên, bưng đi ra ngoài: "Đại nhân cứ dùng từ từ, dân nữ còn có việc, mạn phép rời đi trước."

"..... Được, đi từ từ thôi..." Đầu óc Diêm Hưởng đã không cách nào hoạt động, hàm hồ nói xong, tiếp tục vui đầu ăn, chỉ là rảnh rỗi một chút, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán bị vị cay làm chảy ra.

Thật ngon!

Ăn quá nghiện!

Hắn sai rồi, vậy mà lại cảm thấy hương vị nồng đậm này sẽ che dấu vẻ ngon của cua, làm sao có thể! Rõ ràng là nâng cao hương vị của cua!!!

Chương 4

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu bưng cua cay, đi thẳng lên lầu ba.

Từ trước khi nấu cơm, nàng đã quang minh chính đại tìm qua chỗ ở mục tiêu, bởi vậy lúc này có thể trực tiếp đi qua.

Bây giờ cũng hơi muộn.

Khi nàng nhận được nguyên liệu nấu ăn, mặt trời đã lặn, một đường trở về mua các loại nguyên liệu, xử lý cua, nấu ăn, đến bây giờ, mặt trăng đã leo lên cành cây.

Tuy nhiên không sao cả, đúng lúc ăn nhẹ nửa đêm.

Vẫn còn sớm, người ta ngược lại vừa ăn xong bữa ăn chính, bụng no, đối với cái này có lẽ sẽ không thích như vậy.

Rất nhanh đã đến lầu ba, Yến Thu Xu đi tới trước cửa phòng, hít sâu một hơi, sắp xếp lại trong lòng một chút, cuối cùng thành công gõ cửa phòng tiểu tướng quân Tiêu Hoài Đình.

Tiêu Hoài Đình này, cũng không phải người vô danh.

Tuy rằng trong sách miêu tả Tiêu gia không nhiều lắm, nhưng chỉ có một phần thôi, vẫn là chính diện hướng tích cực.

Hai mươi năm trước, Hoàng đế vẫn không phải như bây giờ, đó là một vị hôn quân, khiến dân chúng khốn khổ, hôn quân lại chỉ lo hưởng lạc.

Lúc này bọn man di* ở biên ải liên tiếp xâm phạm, binh lực quốc gia lại suy nhược.

Man di (còn gọi là "man tộc", "man rợ" hay "mọi rợ", trong tiếng Hy Lạp: βάρβαρος - Barbaros) là thuật ngữ để chỉ một người hay nhóm người bị cho là thiếu văn minh hoặc còn hành xử theo kiểu nguyên thủy so với các giá trị chuẩn mực của thế giới hiện đại.

Tiêu gia chính là chủ lực xuất chinh.

Chỉ là bởi vì lúc ấy lương thảo cũng không sung túc, đánh giặc cũng vô cùng gian nan, người Tiêu gia làm chủ soái, từng người một chết, lại từng người một tiếp tục đi tới tiền tuyến.

Mãi đến mấy năm nay, bên kia mới yên tĩnh một chút.

Cái giá phải trả như vậy chính là Tiêu Hoài Đình thân là đứa con thứ sáu của Tiêu gia, phụ thân đã chết, đại ca hai chân tàn phế, như một cái xác biết đi, Nhị ca chỉ còn lại bia mộ, tam tỷ tứ tỷ còn sống, trượng phu của các nàng ấy sớm đã chết trận sa trường, Ngũ tỷ vì báo thù cho cha mẹ bị hủy dung, chịu hết trào phúng, tự chải đầu không gả.

Chỉ có chàng, bởi vì khi chàng còn nhỏ, đã được ở nhà và lớn lên.

Nhưng mà cốt truyện vẫn chưa cho bọn họ một kết cục tốt đẹp, Tiêu Hoài Đình cũng trong lần chiến loạn tiếp theo, bởi vì cuộc chiến tranh giành ngôi vị thái tử không đứng vững ở vị trí tốt, bị điều động lương thảo, tướng sĩ đói đến cả người vô lực căn bản không có năng lực chống cự địch nhân được ăn no uống đủ, cuối cùng Tiêu Hoài Đình lấy cái chết bảo vệ một tòa thành trì.

Bởi vì tranh giành mà thái tử mưu hại đại tướng quân vì nước vì dân, hại vô số thanh niên vì xử trăm, khiến cho quốc gia rung chuyển, dân chúng oán hận.

Trong giai đoạn này, thế tử Tấn Vương đã chọn mưu phản, giành được ngôi vị hoàng đế và trở thành điều mà mọi người luôn mong muốn.

Sau khi đoạt vị, hắn ta lại vì tướng sĩ đã chết mà xây dựng lăng mộ, cho Tiêu gia cả nhà bị diệt vong hưởng đủ vinh quang, được văn võ cả triều ca tụng, mưu phản cũng không còn là chuyện ác, ngược lại làm cho hắn ta trở thành hoàng đế vạn người chờ mong.

Trong sách miêu tả không nhiều lắm, chỉ có kết cục của Tiêu Hoài Đình, cùng với lời nói cuối cùng là Tấn Vương thế tử thu phục võ tướng.

Những thứ khác đều là Yến Thu Xu căn cứ vào trí nhớ của nguyên chủ chắt lọc ra.

Dù sao Tiêu gia ở kinh đô cũng là một danh môn vọng tộc, tuy rằng hai nhà bởi vì văn võ chênh lệch, vẫn chưa giao lưu.

Sự tồn tại của Tiêu gia, trong sách chỉ là cho Tấn Vương thế tử một lý do mưu phản thích hợp, nhưng xuyên qua thời đại này, thực sự hiểu được sự hy sinh của Tiêu gia vì bảo vệ dân chúng triều Chu, Yến Thu Xu không thể không kính nể.

Cũng là theo bản năng, nàng đối với gia tộc này, sinh ra thiện cảm cao nhất.

Giống như ở kiếp trước, tương tự với quân nhân và cảnh sát bảo vệ quốc gia.

Cho nên đối tượng Yến Thu Xu suy nghĩ xin giúp đỡ đương nhiên là Tiêu Hoài Đình.

*

"Cốc cốc..." Tiếng gõ cửa không nhanh không chậm xuất hiện trong đêm vắng lặng.

Tiêu Hoài Đình vừa mặc y phục nằm xuống, tính toán cân nhắc một chút sắp xếp cho ngày mai, lông mày nhíu lại, theo bản năng cảm thấy những tên tặc phỉ kia có vấn đề, quấy rầy chàng nghỉ ngơi.

Một giây sau, ngoài cửa vang lên một giọng nói nhẹ nhàng mềm mại của thiếu nữ: "Xin hỏi Tiêu tướng quân có ở đây không?"

Tiêu Hoài Đình giật mình, vẻ mặt lập tức trầm xuống.

Lại là nữ nhân!

Dưới tay chàng, ngoại trừ năm nữ tử thu nhận sau khi tiêu diệt bọn cướp, không còn nữ tử nào khác, buổi chiều hôm nay, bốn người khác đều bị tiễn đi, còn lại một cô nương tự xưng là nhà ở kinh thành lưu lại.

Hơn nửa đêm, một cô gái trẻ tuổi gõ cửa phòng hắn, là có ý gì?

Tiêu Hoài Đình không thể không suy đoán như vậy, chủ yếu là chuyện như vậy trải qua quá nhiều lần.

Gia thế chàng không thấp, tay cầm binh quyền, người muốn lấy lòng chàng vô số kẻ, chỉ là không nghĩ tới cô nương này vừa mới thoát ra khỏi hang ổ trộm cướp, đã làm ra loại chuyện này!

Tiêu Hoài Đình không lên tiếng, cửa lại truyền đến ba tiếng đập cửa: "Cốc cốc cốc..." cùng với nữ tử kia tựa hồ rất cẩn thận hỏi: "Tiêu tướng quân? Dân nữ có chuyện muốn gặp mặt Tiêu tướng quân, có thể gặp mặt không?"

Phỏng chừng là nếu không nhìn thấy chàng, sẽ không bỏ qua.

Chàng xuống giường, đang muốn đi qua mở cửa, thấy một bên giá sách dùng làm trang sức đặt "Chu Lễ", vẻ mặt chứng lại một chút, cầm lấy, lại đi mở cửa.

Chỉ là khi Tiêu Hoài Đình đi tới cửa, bỗng nhiên mơ hồ ngửi thấy một mùi hương khiến chàng ch.ảy nước miếng, chàng mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng không nghĩ lâu, cửa đã mở ra.

Lúc này một cỗ mùi cay cay nồng đậm hơn xông vào mũi.

Vẻ mặt ẩn giấu không vui của Tiêu Hoài Đình đều trống rỗng trong nháy mắt này.

Chàng chỉ dùng bữa ăn muộn trước khi mặt trời lặn, bận rộn thật lâu, cho đến bây giờ mới có thể nghỉ ngơi, bụng sớm đã có chút đói.

Nhưng ban này nó không rõ ràng.

Nhưng bây giờ, dưới sự dụ dỗ của mùi hương này, cảm giác đói khát trong nháy mắt dâng lên!

Tiêu Hoài Đình không dấu vết nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn đồ vật cực kỳ mỹ vị gian nan trong tay nữ tử dời đi, nhìn về phía người này.

Mới có chút ngoài ý muốn phát hiện dung mạo nữ tử này thật sự không tầm thường, y phục vải thô vải lanh không chỉ không che dấu mỹ mạo của nàng, ngược lại làm cho nàng có thêm vài phần nhu nhược làm cho người ta nhìn không được muốn quan tâm.

Nhất là đôi mắt ngập nước, vô cùng trong suốt sáng ngời.

Tiêu Hoài Đình vốn đã chuẩn bị sẵn lời lạnh lùng cứng rắn, lúc này, bỗng nhiên nói không nên lời, chỉ trông mong hỏi một câu: "Cái này... Chuyện này là sao?"

Chương 5

DTV-EBOOK

Âm thanh hồi thăm vang lên, trái tim vốn đang bất an của Yến Thu Xu lập tức rơi xuống đất.

Người trước mắt có thể hình rất cao, nàng nhìn thẳng đối phương, cũng chỉ có thể nhìn thấy lồng ngực, bởi vậy nàng ngẩng đầu, lại sưng sốt một lát.

Không nghĩ tới thiếu niên tướng quân bị thảm ghi lại trong sách, thì ra bộ dạng đẹp như vậy!

Bởi vì ánh nến trong hành lang mờ mịt, chiếu đến dung nhan Tiêu Hoài Đình cũng không quá rõ ràng, làn da cũng có vẻ có chút đen quá mức, nhưng ngũ quan kia cũng không bằng phẳng, ngược lại vô cùng tuần lã, chỉ là bởi vì tuổi tác, trên mặt còn mang theo vài phần ngây thơ, đôi mắt hoa đào hết lần này tới lần khác chiếu rọi phẳng phất dưới ánh nến lóe ra một chút tinh quang.

Kiếp trước Yến Thu Xu đã quen nhìn thấy soái ca trên các loại video, vậy mà vẫn bị đôi mắt này nhìn đến mức trái tim rộng ràng, hai má hơi nóng lên.

Cũng may nàng còn nhớ rõ mục đích của mình, nhanh chóng phản ứng lại, giương lên một nụ cười, đôi mắt càng thêm chân thành, giọng nói càng mềm mại: "Dân nữ ngưỡng mộ tiểu tướng quân, muốn mượn hương vị của cay này tự đề cử..."

Khuôn mặt Tiêu Hoài Đình đỏ lên, nhất thời vừa xấu hổ vừa giận.

Yến Thu Xu thấy thế không ổn, vội vàng chính trực nói: "Dân nữ muốn trở thành đầu bếp của tướng quân, vì tướng quân nấu

cơm cả đời!"

Tiêu Hoài Đình: "?"

Yến Thu Xu biết thỉnh cầu này của mình là vô lý, nhưng đứng trước nguy cơ cũng chỉ có thể thử một chút, nàng đưa mỹ thực trong tay tới.

Tiêu Hoài Đình theo bản năng đưa tay ra.

Đáy chén nóng hổi thể hiện rằng, hẳn là vừa mới làm xong, hương vị thơm ngào ngạt cũng đang nhắc nhở chàng, dường như cái này rất ngon?

"Mời tướng quân nếm thử, nếu thích thì tướng quân có thể để dân nữ ở lại bên người nấu cơm cho tướng quân." Yến Thu Xu thấy chàng nhận, cười càng thêm vui vẻ, nàng cũng không ngốc lắm, khẽ cúi người chào rồi lui ra ngoài.

Không bao lâu sau đã biến mất ở góc đường.

Từ đầu đến cuối, Tiêu Hoài Đình hoàn toàn ngây ngốc.

Lại có thể...

Thật sự là vì để cho chàng nếm thử tài nấu nướng?

Tiêu Hoài Đình khó tin nhìn thức ăn trong tay, lại nhìn bóng dáng đi đặc biệt quả quyết kia, lỗ tai mơ hồ nóng lên.

Chờ chàng thật sự bùng một bát đồ lớn này, trở lại trong phòng, lại có chút sững sờ.

Đây một chậu cua cay, cua?

Tiêu Hoài Đình đã ăn qua thứ này, lúc ở quốc yến, vừa tanh vừa khó ăn, vị giác của chàng so với người khác nhạy cảm hơn

không ít, ăn chỉ cảm thấy như tra tấn, thường thường chỉ nhấm nháp tượng trưng.

Chỉ là hôm nay ngủi thấy, sao hoàn toàn không giống với trong trí nhớ?

Màu sắc đậm đà đến mức làm cho người ta thèm ăn!

Trong thời gian ngắn ngủi, chàng đã nuốt nước miếng mấy lần rồi?!

*

Đèn trong phòng còn chưa tắt, ngọn nến chiếu lên, có thể nhìn thấy nước canh màu đỏ thẫm mơ hồ tỏa ra hơi nóng, tôm sông màu đỏ cam ngoan ngoãn nằm ở đó, cua bị cắt làm đôi, lộ ra gạch, gạch cua vàng ươm đầy đặn mê người phảng phất như muốn tràn ra ngoài.

Tiêu Hoài Đình nhìn nhìn, không nhìn được đưa tay, lần đầu tiên đã cầm lên một nửa thân cua.

Vừa vận thân cua này là ngâm trong nước canh, lúc cầm lên, nước canh dày đặc còn thuận thế nhỏ xuống "tí tách" một tiếng hơi nhỏ, nhưng nam nhân thông tai sáng mắt lại nghe được rõ ràng.

Cổ họng chàng lăn qua lăn lại, nhét thẳng vào miệng.

Lúc này vị mặn cay kích thích, làm cho đôi mắt chàng mở to, chỉ là rất nhanh, môi răng chàng dùng sức, mềm mại nồng đậm mang theo gạch cua hơi ngọt thưởng thức, lập tức hòa vào vị cay nồng đậm của nước canh.

"Xuýt!" Một miếng ăn đầy gạch cua dày đặc nhẵn nhụi, trải rộng khắp đầu lưỡi, Tiêu Hoài Đình thỏa mãn lại bị cay một chút hít khí vào.

Chậm lại, chàng lại cắn một cái, thịt cua mềm mại bị cắn ra, nướng theo nhiệt độ nóng hổi, thịt cua mềm mại mịn màng, còn có một cổ hương vị ngọt ngào cho dù có tê, cay, mặn cũng không che dấu được!

Tuyệt vời!

Càng tuyệt hơn chính là món ăn này, hương vị quá mức bá đạo, mùi tanh trong trí nhớ cũng không cảm nhận được!

Tiêu Hoài Đình ăn xong thân cua, ánh mắt cũng có chút hoảng hốt.

Đây có phải là một con cua không?

Trong trí nhớ của chàng có còn là con cua khó ăn đến muốn nôn???

Khó trách tiểu cô nương kia dám tiến cử như vậy.

Thật sự là có tài!

Trong lòng Tiêu Hoài Đình hoài nghi không ít đối với nữ tử nửa đêm dâng mỹ thực này, lại nhìn chân cua còn lại, ánh mắt đã khác hẳn.

Lúc quốc yến, nghe những người đó nói chân cua này cũng có thể ăn, lúc ấy chàng không hiểm lạ, chưa từng chạm qua, nhưng hiện tại không thể lãng phí.

"Rắc rắc! Cạch cạch!" Âm thanh chân cua bị cắn mở xuất hiện, chàng cảm thấy nhạt hơn, có thêm nước canh sền sệt, lại thêm một cái chân cua, chính là hương vị kia.

Ăn xong nửa con cua, Tiêu Hoài Đình cảm thấy có chút mặn, lúc này ánh mắt của chàng chú ý tới thứ trên cùng giống như bánh bao.

Chàng gấp một miếng, đáy thứ này đều đã dính nước canh, một miếng nuốt xuống, hương vị mềm nhũn, vào miệng chính là mùi thơm của bột mì trộn lẫn với nước canh cay, giảm bớt áp lực trên đầu lưỡi chàng, ăn rất thỏa mãn!

Cái này không lớn, hai miếng chàng đã ăn xong, lập tức cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, con cua thứ hai lại nhanh chóng bị nhắc lên, tay kia cầm đũa, còn vội vàng gấp một miếng giò hoa lên.

Ngay sau đó "Soạt..." cua vàng đi kèm với nước dùng được ăn vào miệng của ai đó.

Lặp lại các bước trước đó.

Chỉ là cái tướng ăn này hào phóng làm cần hơn lúc trước rất nhiều.

Cách một cánh cửa, hộ vệ phụ trách canh gác đêm nghe không ngừng nuốt nước miếng.

Chết tiệt!

Cô nương kia rốt cuộc đã làm thứ tốt gì vậy? Vậy mà có thể làm cho Tiêu tướng quân ăn thành như vậy?!

Ngày hôm sau.

Ánh nắng chiếu từ cửa sổ vào.

Yến Thu Xu ngủ đủ rồi mới mở mắt ra, lưỡi biếng xoay cổ.

Trong mấy ngày ngắn ngủi tới đây, nàng từ con mèo ngủ ngày cày đêm đã bị cải tạo lại.

Nhưng so với người sinh ra và lớn lên ở đây thì nàng vẫn lười hơn nhiều, bây giờ xem chừng đã giờ Thìn, nhưng trước giờ Mão thì xung quanh đã ồn ào.

Giờ Thìn: bảy giờ, giờ Mão: năm giờ

Ai bảo tất cả mọi người không sống về đêm, đi ngủ từ sớm nên dậy sớm.

Sau khi dậy, Yến Thu Xu gọi người đưa nước nóng lên. Người kia đưa lên còn nhắc nhở một tiếng: "Quản sự bảo tiểu nhân nói với cô nương, những con cá tôm hôm qua đã nhả cát, đổi nước rồi, bây giờ đã sạch sẽ."

"Đa tạ, chờ một lát ta sẽ đi xử lý." Yến Thu Xu nghĩ vậy, dụi mắt nói.

Người kia rời đi, Yến Thu Xu bắt đầu rửa mặt, sau đó từ từ chải tóc.

Động tác của nàng không thạo, cho dù có ký ức của nguyên chủ nhưng tay nàng không nghe chỉ huy, vì thế chỉ chải kiểu tóc đơn giản nhất.

Chương 6

DTV-EBOOK

Làm tóc xong, Yến Thu Xu nhìn nữ tử cổ trang trong gương đồng, nhìn một phen, gương mặt của nguyên chủ và nàng giống nhau. Nhưng có thể vì sinh ra ở cổ đại, lại trong thế gia, cho dù là thứ nữ nhưng dưới sự hun đúc của các loại lễ nghi lại có vẻ thư sinh hơn nàng.

Nhưng thân thể này mới mười sáu tuổi, tuổi còn nhỏ, gương mặt mập mạp của trẻ con, cả người có vẻ ngây thơ.

Yến Thu Xu nhéo mặt, trắng non mịn.

Có lẽ đây là chỗ tốt duy nhất, trẻ hơn nàng mấy tuổi.

Nàng cười cười, bình tĩnh đi ra ngoài.

Nên ăn sáng rồi!

Diêm Hưởng lập tức lên tinh thần, nụ cười trên mặt ôn hòa, giọng điệu nhiệt tình hơn hôm qua: "A Xu cô nương, tướng quân bảo sau khi cô nương ăn xong thì lên tầng ba gặp ngài ấy."

Yến Thu Xu vô thức cong môi, nói: "Ừm, dân nữ đang muốn đi làm điểm tâm, đại nhân ăn không? Hôm qua mua nguyên liệu nấu ăn còn thừa lại một chút, nếu chưa thì có thể cùng ăn."

"Ăn! Đang đói đây!" Diêm Hưởng dứt khoát nói, không nhớ tối hôm qua ăn khuya và mấy bánh bao sáng nay, ân cần mang theo vẻ nịnh nọt nói: "Để ta đi nhóm lửa cho cô nương."

Hôm qua, hẳn còn hoài nghi cô nương này có vấn đề, nhưng sau khi nếm một bữa ngon miệng, sự cảnh giác đã giảm đi phân

nửa. Bây giờ nghe nói nàng muốn nấu điểm tâm, phản ứng đầu tiên của hắn là... Hôm nay được ăn món ngon gì đây?

Sự mong chờ trên mặt Diêm Hưởng quá rõ ràng, Yến Thu Xu buồn cười cong môi, mong chờ bữa sáng nhiều hơn.

Hôm nay ăn hải sản, không đúng, là mì tôm cá tươi!

*

Hai người một trước một sau đi vào phòng bếp.

Cửa phòng bếp khép hờ, nồi bát đều được dọn sạch sẽ, trong chum được đổ đầy nước.

Đêm qua nàng đưa đồ, lúc trở về Diêm Hưởng còn đang ăn gì đó, khi thấy nàng muốn dọn dẹp mọi thứ còn đuổi nàng đi, tỏ ý nhất định sẽ dọn sạch cho nàng.

Nàng cũng mệt mỏi nên không muốn giằng co qua lại.

Nhìn cảnh tượng này Yến Thu Xu vô cùng hài lòng.

Nàng đi dạo phòng bếp một vòng, cầm một cuộn mì sợi to sau đó bắt đầu xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Hôm qua còn thừa lại mấy con cá nhỏ, mấy con tôm và vài con sò nước ngọt. Trước tiên chiên cá cho vàng hai mặt rồi vớt ra, lại cho tôm và sò vào, thêm hành gừng tỏi, muối, xì dầu và chút rượu khử tanh. Sau khi xào ra mùi thơm lại cho cá vào lần nữa, cuối cùng cho nước vào, nước sôi thì cho mì vào.

Trình tự rất đơn giản, nguyên liệu nấu ăn tươi mới, nguyên liệu phong phú. Lúc nước sôi lăn tăn, hơi nước mang theo mùi thơm tràn ngập không khí.

Theo thời gian trôi qua, mùi thơm kia càng lúc càng nồng đậm.

Thiếu mùi cay gắt mũi của ớt nhưng vị ngon này vẫn khiến người ta thèm ăn như cũ. Giống như một chén trà đậm khiến người ta muốn thử một miếng, lại thêm một miếng...

Cũng may đây là mì sợi, vì vậy có thể vớt ra nhanh chóng.

Yến Thu Xu múc một phần cho Diêm Hưởng trước, mình thì ăn một chén nhỏ.

Thân thể của nguyên chủ ăn không nhiều cơm.

"Đa tạ đa tạ!" Diêm Hưởng vội nhận lấy, đầu tiên là hít mùi thơm nồng kia rồi mới thỏa mãn nói: "Tay nghề của người quá lợi hại!"

Nước mì màu vàng sữa, bên trong đầy ắp mì sợi, phía trên để tôm, sò, cá chiên vàng và trứng tráng.

Cuối cùng rắc hành thái lên, nước canh màu vàng sữa thoáng dao động theo động tác của hắn, hắn nhìn mà cả người muốn choáng váng!

Yến Thu Xu cũng vui vẻ, nhưng đổi mặt với lời khen lại hơi tiếc nuối: "Ngài thích thì tốt, mau ăn đi."

Nàng cũng bưng phần của mình lên.

Sợi mì mềm dẻo dai dai thêm nước canh ngon khiến nàng vừa ăn một miếng, nước canh dâng tràn trong miệng, cuối cùng tạo thành ba chữ - Tươi! Ngon! Thơm!

Lại nếm thử con sò kia, chất thịt non mịn ngập răng, tôm không nấu lâu nên thịt vẫn tươi, có cảm giác ngọt như nhấm nháp cực phẩm nhân gian.

Dường như lưỡi của nàng vì mỹ vị này mà run rẩy!

Ánh mắt Yến Thu Xu hơi kinh ngạc, nàng lại thổi bát mì, nước canh sóng sánh, nàng nhấp một miếng nước canh nhỏ, vị ngon đậm đà bay thẳng lên đỉnh đầu!

Nàng cũng xác định.

Thức ăn ở nơi này còn ngon hơn ở hiện đại!

Không biết có phải vì lúc này chưa bị nền công nghiệp làm ô nhiễm không?

Yến Thu Xu chỉ có thể suy đoán như thế, chẳng lẽ sau khi xuyên qua thì tài nấu nướng của nàng trở nên tốt hơn?

Ở kiếp trước nàng thường làm mì hải sản, thậm chí có một lần vì quay video mà chạy đến bờ biển vớt đồ tươi. Lúc đó, hải sản ngon đến mức khiến nàng kinh động như gặp thần tiên.

Song, bây giờ nàng ăn đồ sông, so với đồ biển thì thiếu đi vị mặn và mùi biển. Nhưng lưỡi nói cho nàng biết mùi vị này không hề thua kém, thậm chí còn ngon hơn.

Ngon quá!

Yến Thu Xu ăn không dừng được, Diêm Hưởng ở bên cạnh càng ăn "Rột! Rột..." Âm thanh chưa từng nghe qua.

Hai người không nói gì, toàn bộ phòng bếp trở nên yên tĩnh chỉ còn tiếng ăn mì.

Đến khi Diêm Hưởng ăn xong trước, hắn vẫn chưa thỏa mãn ợ một cái, tràn đầy vị tươi.

Diêm Hưởng còn muốn ăn nữa nhưng hắn vừa ăn sáng xong, bây giờ lại ăn một bát lớn, uống sạch nước canh không ăn nổi nữa, chỉ có thể nhìn với vẻ tiếc nuối.

Trong nồi còn lại một bát nữa.

Yến Thu Xu nghĩ là hắn muốn ăn nên áy náy mở miệng: "Xin lỗi, phần còn lại ta muốn đưa cho Tiêu Tướng quân."

"Không sao không sao!" Diêm Hưởng ngượng ngùng lắc đầu: "Ta ăn no rồi, đa tạ người đã mời. Ta đã ăn cơm của người rồi, nơi này để ta dọn dẹp cho."

"Vậy làm phiền." Yến Thu Xu thuận miệng nói.

Mặc dù nàng thích nấu ăn nhưng nàng không thích rửa chén!

Ở kiếp trước có tiền, trước tiên nàng mua một chiếc máy rửa bát cực lớn, cứ như thế, mỗi lần nàng rửa bếp đều cảm thấy khó chịu. Có người chịu dọn dẹp giúp thì nàng sẽ không từ chối.

Thấy nàng như thế, Diêm Hưởng hơi lúng túng, ăn của người ta nhiều đồ như thế, chuyện rửa bát chỉ là chuyện nhỏ mà người ta lại khách sáo như vậy. Hắn vắt cằm óc nói: "Yến cô nương, người đi gặp tướng quân cũng đừng sợ, ta nghe nói hình như tướng quân phái người đi kinh thành liên hệ người nhà của cô nương, đây là chuyện tốt."

Khi tin tức vừa đến, hắn đã nghe ngóng một phen, cũng vì như thế nên hắn mới an tâm đi đến bên Yến Thu Xu ăn chực. Thân phận được xác thực thì không phải mật thám.

Hắn biết rõ chuyện này.

Yến Thu Xu nghe lời này, nhịp tim đập cực nhanh, còn tưởng rằng chuyện hôm qua đã có kết cục, thì ra tình huống là như thế. Nhưng dường như mấy ngày này nguyên chủ biết tin tức, sau biết "Chứng cứ" mình tử vong thì bị kích động quá độ nên tự sát.

Nàng vội vã ăn xong bát mì, nói với nói với Diêm Hưởng một tiếng, cuối cùng bưng bát mì kia đi về phía tiền viện tầng ba.

*

Chương 7

DTV-EBOOK

"Cộc cộc cộc..." Tiếng đập cửa vang lên.

Tiêu Hoài Đình nói: "Vào đi."

Cửa bị đẩy ra, tiếng "Kéo kẹt..." vang lên. Trước hết, việc thu hút sự chú ý của chàng không phải là người đến mà là mùi hương hấp dẫn kia.

Hắn ngẩng đầu, chỉ thấy một thiếu nữ ăn mặc đơn giản đi đến, để vật đang cầm trong tay lên bàn. Đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn chàng chăm chăm: "Tiêu Tướng quân, đây là bữa sáng dân nữ làm cho tướng quân, cũng không nhiều. Nếu tướng quân đã dùng bữa sáng thì vẫn có thể ném thử một phen."

Ánh mắt Tiêu Hoài Đình liếc nhìn một phen, dừng lại một lúc, sau đó nhìn nàng với vẻ sâu xa, chậm rãi nói: "Tài bếp núc của Yến Lục cô nương cao minh quá."

Yến Thu Xu chớp mắt nhìn chàng.

Quả nhiên là tra được rồi.

Nhưng tiểu tướng quân thiếu niên này ra vẻ nghiêm túc lại rất dọa người.

Dù sao cũng từng lên chiến trường, đã giết người, Yến Thu Xu căng thẳng mím môi cười, không phủ nhận.

Tiêu Hoài Đình hơi hứng thú: "Người biết bốn tướng quân sẽ tra được?"

Yến Thu Xu nghiêm túc nói: "Quân Tiêu gia không gì không làm được, đương nhiên có thể tra được rồi."

Lúc nàng nói chuyện, đôi mắt to tròn không hề có vẻ lúng túng nhìn nam tử trước mắt, giọng nói thâm thúy mang theo sự chân thành khó hiểu. Đường như nàng không phải đang nịnh nọt mà là đang nói thật, khiến gương mặt Tiêu Hoài Đình hơi nóng lên, vội ho khẽ một tiếng, trầm giọng nói: "Vậy bây giờ người muốn làm gì? Vì sao... Hối lộ bốn tướng quân?"

Yến Thu Xu nghiêm túc, thở dài nói: "Vì Lục cô nương Yến gia chết bất đắc kỳ tử, Yến Thu Xu chỉ là một hắc hộ không có thân phận. Nếu không tìm được cách khác có lẽ phải vào đại lao."

Sắc mặt Tiêu Hoài Đình âm trầm, hơi đồng tình nhìn nàng: "Cô nương đoán được sao?"

Yến Thu Xu gật đầu.

Tiêu Hoài Đình chậm rãi nói: "Thật ra cũng không cần, mặc dù chúng ta không quen biết nhưng tiện tay giúp đỡ vẫn được."

Yến Thu Xu bất đắc dĩ cười một tiếng: ""Đa tạ tướng quân, chỉ là tướng quân là nam tử, tập võ từ nhỏ, đương nhiên không sợ hãi. Nhưng ta thì khác, tiểu nữ tử lẻ loi một mình, cho dù tướng quân thu xếp hết mọi việc, không chừng ngày nào đó nơi ở bị tiểu nhân cướp bóc đi vào, đến lúc đó cầu cứu cũng không được..."

Ở kiếp trước, thời đại an toàn và quốc gia quản lý nghiêm khắc như vậy mà phụ nữ độc thân bị hại xảy ra thường xuyên.

Kiếp trước, Yến Thu Xu vẫn luôn ở thuê cùng đồng nghiệp, trước khi đi nàng còn cố ý tìm một người bạn thuê cùng đồng nghiệp để cho hai người có thể chăm sóc lẫn nhau.

Càng không nói ở thời đại này.

Yến Thu Xu nói thẳng, đương nhiên Tiêu Hoài Đình đã nghĩ đến, chàng xin lỗi nói: "Là ta nghĩ đương nhiên, Yến Lục cô nương, cô nương có tính toán gì?"

Yến Thu Xu đang chờ câu nói này, nàng thở dài, chân thành nói: "Tướng quân, đêm qua lời ta nói là thật, dân nữ ngưỡng mộ tướng quân, ngưỡng mộ mấy đời Tiêu gia lương thiện, ngày xưa không có cơ hội, nhưng lần này may mà được tướng quân cứu, đại ân tất báo. Dân nữ nguyện có thể làm đầu bếp, nấu cơm cả đời cho tướng quân, tuyệt đối không hai lòng!"

Nàng nói một phen chân thành tha thiết cảm động, khiến tiểu tướng quân ông cụ non im lặng hồi lâu. Lúc mở miệng lần nữa, giọng nói ôn hòa: "Ta cứu cô nương chỉ là tiện tay, lúc đó chỉ đi ngang qua, thuận tiện tiêu diệt thổ phỉ. Đây là chuyện chúng ta nên làm, cô nương đừng để trong lòng. Về phần cô nương nói, không thể tùy tiện quyết định được, ta phải cân nhắc một phen."

Yến Thu Xu hiểu, thân phận nàng không phải nữ tử bình thường. Nếu bị Yến gia nhận ra, Tiêu gia có thể sẽ xảy ra chuyện, dù sao bây giờ có biết bao người nhìn chằm chằm Tiêu gia.

Chỉ là nàng rơi vào tình thế nguy hiểm, muốn tự vệ, vì thế chỉ có thể tỏ ra đáng thương mà nói: "VẬY... Xin tướng quân cân nhắc kỹ càng, lời dân nữ nói phát ra từ đáy lòng!"

Nàng nghiêm mặt, đôi mắt đen láy ngập nước, mũi nhỏ hồng hồng, khóe miệng rũ xuống giống như nai con cầu xin chủ nhân đừng vứt bỏ.

Tiêu Hoài Đình bị nàng nhìn đến lòng mềm nhũn, suýt chút nữa đã muốn đồng ý. Chàng bình tĩnh lại, chỉ nói: "Cô nương yên tâm, bốn tướng quân sẽ tìm chỗ tốt cho cô nương."

Giữ hay không giữ cần phải suy nghĩ cẩn thận, nhưng đã ăn thức ăn của nàng, cho dù không giữ lại thì chàng cũng sẽ sắp xếp mọi chuyện, cố gắng để một nữ tử như nàng có thể sống tốt ở thời đại này.

Trong lòng Yến Thu Xu chìm xuống, cảm thấy hơi vô vọng. Nàng không cầu xin nữa, nhắc nhở: "Vây dân nữ về trước chờ tin tức, có lẽ mì đã hơi nguội, tướng quân đừng quên ăn."

"Kéo kẹt..." Cửa đóng lại.

Yến Thu Xu rời đi, trong phòng lại yên tĩnh.

Đương nhiên Tiêu Hoài Đình không nỡ lãng phí lương thực, người đi rồi, chàng cũng mau đi tới ôm bát mì bùng qua.

Để một lúc, hơi nóng đã tan đi nhiều, nhưng chàng quấy một phen lại nóng hôi hổi, mùi thơm càng thêm nồng đậm.

Chàng nhìn qua, trước tiên ăn mì trước, vì ngâm lâu nên sợi mì không còn dai nhưng lại có cảm giác mềm, tôm cá tươi ngon bám vào trong đó khiến hương vị của bát mì này tăng lên nhiều.

Lại uống thêm một hớp canh nóng, cảm giác ngon miệng kia khiến mắt chàng thoải mái nheo lại.

Ăn xong mì nóng bỏng, trong bát còn rất nhiều tôm cá tươi, chàng ăn từng chút một.

Lúc ở nhà, chàng sẽ chia sẻ cho mấy đứa nhỏ trong nhà, phụ thân bọn họ không còn, mẫu thân sầu não uất ức, làm nam đinh khỏe mạnh duy nhất trong nhà, chàng phải chăm sóc bọn họ.

Bỗng nhiên, ở cửa vang lên tiếng động rất nhỏ, giống như tiếng nuốt nước bọt?

Suy nghĩ của Tiêu Hoài Đình dừng lại, trầm giọng nói: "Vào đi!"

"Tướng quân!" Một nam tử trung niên đi đến, quân phục mặc trên người khác với binh lính bình thường, nhìn ra có chức vụ cao. Đây là một trong những phó tướng của Tiêu Hoài Đình, cũng là trợ thủ đắc lực, Lôi Sơn.

Lôi Sơn hơi lúng túng nhưng vẫn cố gắng nghiêm túc: "Chuyện ngài phân phó đã truyền đến nha phủ, chuyện giải quyết xong sẽ truyền tin đến Tiêu gia."

"Ừm." Tiêu Hoài Đình bình tĩnh gật đầu, thấy ánh mắt Lôi Sơn vô thức nhìn bát trước mặt mình, chàng hơi nhú mày: "Muốn ăn lắm sao?"

"Khụ khụ..." Lôi Sơn ho nhẹ một tiếng, nói: "Bẩm tướng quân, ngửi thấy rất thơm nên trong phút chốc không nhịn được. Chỉ là thuộc hạ chưa từng được ăn món ngon, ngài chớ trách."

Chủ yếu là ông làm việc từ sớm, bận rộn hồi lâu, chút thức ăn trong bụng đã tiêu hóa từ sớm. Lúc đang vô cùng đói bụng lại ngửi thấy mùi thơm này, nước bọt không ngăn được.

Tiêu Hoài Đình không đáp lời ngay.

Ban đầu, sắc mặt Lôi Sơn còn bình tĩnh, lập trước trở nên tái nhợt. Ông "Àm!" một tiếng quỳ trên đất, trầm giọng nói: "Là năng lực tự chủ của thuộc hạ quá kém, xin tướng quân trách phạt!"

Tiêu Hoài Đình: "..."

Chàng khoát khoát tay: "Bổn tướng quân đang suy nghĩ một chuyện, ông đi ra ngoài trước đi."

Lôi Sơn thở ra, lui ra ngoài.

Tiêu Hoài Đình chăm chú nhìn chút thức ăn trước mặt, lại chậm rãi gấp một con tôm lên, thịt tôm rất ngon, không có mùi tanh.

Chương 8

DTV-EBOOK

Khi ăn vào miệng chỉ có thịt tôm thơm ngon ngập răng.

Mà trên thân tôm được bao phủ nước dùng, tươi đến mức lưỡi hơi run rẩy.

Tinh tế cắn nuốt càng ăn càng thấy ngon.

Lục cô nương Yến gia này đúng là có bản lĩnh, hơn nữa từ tối qua làm món cua cay kia, nàng nấu cơm dùng nguyên liệu mạnh, cho dù bọn họ đã quen dùng cơm của nhà ăn có khẩu vị nặng cũng không theo kịp nàng.

Nhưng mà hương vị này làm chàng nhớ mãi không quên.

Cũng làm cho chàng nghĩ đến có một nơi cần Yến Thu Xu.

Hay là đưa về?

Không phải chỉ là tiểu thư Yến gia thôi sao? Cho dù mai này bị phát hiện thì Tiêu gia chàng sợ gì chứ?

Yến Thu Xu về đến phòng còn hơi nhụt chí.

Nhưng sau một khoảng thời gian ngắn, nàng lại bắt đầu kiểm kê tiền bạc.

Vì Tiêu Hoài Đình cứu, tài sản bị thổ phỉ cướp đi cũng được trả về. Nguyên chủ là thứ nữ, tiền tài không nhiều, nhưng ở thế giới cổ đại, tiền bạc nàng có không thể nói đại phú đại quý, nhưng với người bình thường thì chuyện lo ăn uống không thành vấn đề.

Nếu Tiêu Hoài Đình từ chối thì nàng sẽ ở lại Vụ Thành này.

Dù sao nơi này non nước tươi đẹp, có tôm sông, nghe nói cách biển không xa, thỉnh thoảng có thể ăn được hải sản. Lại mua thêm một viện tử, trồng rau, nuôi gà vịt, tự cung tự cấp!

Nàng tính toán, bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng đập cửa.

Cửa vừa mở ra, Yến Thu Xu kinh ngạc tròn mắt: "Tiêu tướng quân!"

Tiêu Hoài Đình gật đầu: "Ta có thể mang cô nương về Tiêu phủ, chỉ là thân phận của cô nương không thể để lộ. Đến lúc đó nhập phủ với thân phận là nghĩa muội ta, được không?"

Chuyện này là vì muốn tốt cho nàng.

Nếu nàng cứ thế đi qua, không chỉ thanh danh bị tổn hại, mà với Tiêu gia, thân phận địa vị cũng khó xử.

Nghĩa muội của Tiêu Hoài Đình thì khác.

Nhưng ở cổ đại, nếu muốn nhận nghĩa muội thì phải đặc biệt làm tiệc nhận thân, cho nên nàng không phải nghĩa muội thật. Cho dù như thế, dựa theo ý của chàng, Yến Thu Xu vào Tiêu gia cũng không phải người hầu bình thường.

Mặc dù Yến Thu Xu không muốn đi hầu hạ người ta, nhưng mà có được có mất, nàng không ngờ Tiêu Hoài Đình dễ nói chuyện như thế.

Nàng không thể yên tâm tiếp nhận được: "Vậy ta có thể làm gì cho tướng quân? Vô công bất thụ lộc, huống chi tướng quân còn cứu ta một mạng."

Tiêu Hoài Đình không vòng vo, nói thẳng: "Ta cần tài nấu nướng của cô nương."

Yến Thu Xu an tâm, gật đầu: "Được!"

Tiêu Hoài Đình hài lòng, đưa cho nàng một bản hiệp nghị, bảo nàng ký tên rồi lăn tay. Ngộ nhỡ sau này nàng phản bội, gây chuyện ở Yến gia, thứ này chính là chứng cứ.

Yến Thu Xu ký, mỗi người cất giữ một bản, Tiêu Hoài Đình nói:

"Ngày mai sẽ lên đường, trên đường gặp thổ phỉ đã chậm trễ mấy ngày, tiếp theo phải ra roi thúc ngựa, cô nương phải chuẩn bị sẵn sàng."

Yến Thu Xu lập tức cầm bạc đi ra ngoài mua sắm.

Đêm nay là lần cuối cùng ăn uống thoải mái, trừ chuyện đó ra còn phải mua vật dụng thường ngày, như khăn lau mặt này nọ.

Mấy hôm nay Tiêu Hoài Đình bận rộn cũng vì chuyện thổ phỉ. Không chỉ phải xử lý thổ phỉ mà những chuyện thổ phỉ làm cũng phải xử trí thích đáng. Ngoài trừ Yến Thu Xu và bốn nữ tử khác còn có những nữ tử bị thổ phỉ khi dễ trước kia.

Tình huống khác biệt nhưng chàng không có thời gian xử lý, nên ở lại thêm một ngày để sắp xếp lại việc trong nhà phủ.

Đêm đó, Yến Thu Xu lại làm bữa tiệc hải sản thịnh soạn, mời Diêm Hưởng và chàng cùng ăn, nói là chúc mừng một phen.

Tiêu Hoài Đình có một phần riêng.

Dù sao bây giờ chàng cũng là ông chủ của nàng, phải đối đãi cho tốt!

Ngoại trừ cua xào cay, đám người này còn chưa ăn no, cuối cùng Yến Thu Xu phải dùng nước canh nấu mì, khiến một đám

người bị cay mặt đỏ tới mang tai, nói thảm không thể uống rượu, quá khó chấp nhận rồi!

Yến Thu Xu làm xong việc thì về phòng nghỉ ngơi.

Mấy hôm trước, bộ binh đã khởi hành từ sớm.

Quả nhiên, ngày hôm sau vừa qua giờ Dần đã gọi mọi người lên đường. Vì cần nhắc nữ tử cần chuẩn bị lâu nên còn cố ý gọi nàng trước một khắc.

Lúc Yến Thu Xu ra cửa, tất cả mọi người đã thu xếp xong, chuẩn bị xuất phát.

Mấy hôm sau vẫn liên tục đi đường, ngoại trừ thỉnh thoảng dừng lại ăn cơm, thời gian khác đều là đi đường.

Cứ như vậy, bảy ngày sau đã đến gần kinh thành.

Một phần binh sĩ ở lại quân doanh gần kinh thành, Tiêu Hoài Đình dẫn một nhóm người đi vào thành.

Chiến dịch lần này quy mô không lớn nhưng cũng đánh nửa năm, đánh cho kẻ địch cầu hòa. Vì thế khi đại thắng hồi triều, bách tính tràn ra đường hoan nghênh.

Yến Thu Xu ngồi trong xe ngựa, ở xa xa là quân đội phía sau. Nàng dùng ánh mắt mình quan sát nơi nguyên chủ quen thuộc.

Nàng vén rèm, sợ người ngoài trông thấy mình. Mặc dù nguyên chủ không phải người nổi tiếng nhưng người nhà họ Yến vẫn biết.

Vừa nhìn một phen, nàng đã không nữa rời mắt.

Quần áo và lầu các không lạc hậu như nàng nghĩ. Các tòa nhà mang theo vẻ đẹp của riêng mình, các loại bảng hiệu câu đối viết chữ thư pháp xinh đẹp. Bách tính cao thấp mập gầy già trẻ

đều nhìn qua đây. Quân đội khải hoàn trở về có thể nhìn thấy dân chúng nhiệt tình nhất.

Không ít tiểu cô nương ăn mặc lộng lẫy còn ném túi thơm về phía bọn họ.

Yến Thu Xu ở vị trí sau cùng, không khác xe ngựa bình thường. Vì thế lúc nàng đi qua, bách tính đã khôi phục dáng vẻ đi dạo bình thường. Lúc nàng nhìn, còn thấy một người ôm bó rơm cầm mút hoa quả đi ngang cửa sổ xe, quẹt qua mặt nàng.

Cho nên sau đó nàng không vén rèm lên nhìn nữa.

Mà trong đám người, ở cửa sổ quán rượu có tầm nhìn cực tốt, nam nữ chính đang ngồi cùng nhau nhìn quân đội Tiêu Hoài Đình trở về. Sau khi thấy đội quân kia rời đi, dường như nữ tử nhìn thấy gì đó, ánh mắt tập trung vào chiếc xe ngựa không đáng chú ý trong đội ngũ, nhắm mắt lại.

Sao vừa rồi mới vén rèm ném túi thơm để lộ gương mặt nữ tử nhìn hơi quen mắt?

*

Bách tính chủ yếu tập trung ở đoạn đường vào thành.

Vào thành rồi đã vắng hơn nhiều, lúc này Diêm Hưởng phụ trách lái xe của Yến Thu Xu chuyển hướng. Xe ngựa chạy vào ngõ nhỏ nhà dân, bảy lần quặt tám lần rẽ đi vào ngõ Lộc Minh ở thành bắc.

Thành nam là nơi quan văn ở, thành bắc là nơi võ tướng ở, vị trí lớn và rộng rãi hơn, người ở cũng thưa thớt hơn. Triều Đại Chu trọng văn khinh võ, vẫn luôn như thế.

Mà Tiêu gia ở ngõ Lộc Minh thuộc thành bắc, vô cùng gần hoàng thành.

Yến Thu Xu nghĩ là xe ngựa đến, nàng đi vào từ cửa sau là được rồi.

Ai ngờ vừa xuống xe ngựa lại phát hiện có một nữ tử đứng ở cửa chính Tiêu gia, nhìn qua khoảng ba mươi tuổi, dung nhan tinh tế, dáng vẻ đoan trang, nở nụ cười có vẻ rất dễ thân cận.

Chương 9

DTV-EBOOK

Lúc nhìn thấy Yến Thu Xu, nàng ấy cười mỉm đi qua: "Đây là Yến cô nương mà lão Lục nhắc đến trong thư à? Dáng dấp xinh đẹp quá, lão Lục đi gặp bệ hạ, cố ý viết thư bảo ta tạm thời chiếu cố, cô nương mau vào đi."

Mi tâm của Yến Thu Xu nhảy một cái, không ngờ Tiêu Hoài Đình cẩn thận như thế.

Vì nữ tử trước mắt không phải ai khác, chính là nàng dâu cả của Tiêu gia, đích nữ Tạ Thanh Vận của châu phủ Thường Châu.

Liên quan chi tiết đến Tiêu gia trong sách không nói rõ, đều là ký ức của nguyên chủ.

Dù sao nàng cũng là thứ nữ của Yến gia, những quan hệ cao môn đại hộ, quan hệ thông gia nàng đều nhớ kỹ, để sau này khi thành thân sẽ không thất lễ, không thì sẽ làm mất mặt Yến gia.

Thật ra nguyên chủ chưa gặp qua những người này, làm thứ nữ, vì mẹ cả chèn ép, nàng hiếm khi được đi ra ngoài. Lúc nào đi ra ngoài nàng cũng đeo mặt nạ, vì mẫu thân của nàng là di nương.

Thời đại này, giai cấp đích thứ rất khác biệt, đích nữ có thể thoải mái đi ra ngoài, thứ nữ trừ phi được gả cho nhà ai làm đương gia chủ mẫu, nếu không thì lúc khuê các gặp người ngoài phải che mặt, sau khi cưới cũng không thể đi gặp người ngoài.

Hơn nữa, mặc dù nguyên chủ xinh đẹp, nhưng di nương chỉ dạy nàng cách dỗ nam nhân, nam nhân thích nhu nhược nên nàng cả ngày lông mày cong lá liễu, eo nhỏ như dương liễu.

Nhưng Yến Thu Xu không phải như thế, nàng cố ý dùng bút vẽ mày, sửa lại tạo nên mấy phần phóng khoáng, hành vi của nàng cũng khác hẳn nguyên chủ. Nếu không phải người vô cùng thân cận thì sẽ khó mà nhận ra.

Nàng cười ngượng ngùng, tỏ vẻ hoảng sợ khi nữ tử bình thường gặp phu nhân vọng tộc lần đầu, khom gối hành lễ: "Dân nữ bái kiến Thiếu phu nhân."

"Muội là nghĩa muội của lão Lục, đương nhiên cũng là người Tiêu gia ta, người một nhà không cần đa lễ."

Trong vẻ cởi mở của Tạ Thanh Vận không thiếu sự khôn khéo, nàng ấy cũng âm thầm quan sát đối phương, nhưng cô nương này có vẻ ngây thơ đơn thuần, trong đáy mắt nàng hiện lên vẻ yêu thích. Nàng ấy kéo tay Yến Thu Xu dẫn vào trong phủ: "Viện tử của muội đã chuẩn bị xong từ sớm, nhưng chúng ta không biết sở thích của muội. Nếu có gì không thoải mái cứ nói với nha hoàn hầu hạ."

"Đa tạ Thiếu phu nhân." Yến Thu Xu gật gật đầu, đi theo Tạ Thanh Vận.

*

Tiêu gia có đại nghiệp to lớn, nhân phẩm rất tốt, càng không nói Yến Thu Xu được Tiêu Hoài Đình mang về, vì thế bọn họ rất xem trọng, để nàng ở trong một viện riêng. Nha hoàn, bà tử trong việc đã chuẩn bị hết những đồ vật nàng cần dùng.

Trong đó, còn cố ý giới thiệu nha hoàn tên Thủy Mỗi, Thủy Lục. Nghe nói, hai nha hoàn này do Tiêu phu nhân đích thân sắp xếp, đều hiểu quy củ, chỉ là Tiêu phu nhân bị bệnh, không tiện ra ngoài tiếp khách.

Vì thế, Tạ Thanh Vận còn cố ý nói xin lỗi nàng.

Yến Thu Xu ngượng ngùng, nàng chỉ cần một chỗ ở an toàn, cho nên nghĩ đến Tiêu Hoài Đình. Sau đó, bọn họ ký hiệp nghị cũng xem như hợp đồng lao động, không ngờ hợp đồng lao động này mang đến nhiều tiện ích như thế, nàng vẫn chưa làm gì cả mà!

Vì thế Yến Thu Xu chỉ có thể liên tục tỏ ra cảm kích.

Hai bên đều rất khách khí, cuộc gặp mặt này cũng sắp kết thúc.

Bây giờ Tạ Thanh Vận làm người quản lý nhà cửa, bếp núc, có rất nhiều chuyện phải làm .

Nhất là Tiêu Hoài Đình vừa đại thắng hồi triều, có rất người người đến thăm hỏi, vì thế nàng ngồi một lát đã rời đi.

Sau khi tiễn chủ nhân đi, Yến Thu Xu trở lại viện tử nhìn viện tử của riêng mình, nở nụ cười hạnh phúc.

Quả nhiên lựa chọn của nàng không sai!

Phúc lợi của công việc này quá tuyệt vời!

Lúc này, đại nha hoàn Thủy Mỗi đi lên, khẽ nói: "Cô nương đi đường mệt mỏi, nô tỳ đã chuẩn bị xong nước và quần áo mới, bây giờ cô nương muốn rửa mặt một phen không?"

Yến Thu Xu vui vẻ đồng ý, đối phương đi chuẩn bị ngay. Không bao lâu sau, nàng ngồi trong thùng tắm ngâm nước ấm nóng. Nếu không phải nàng không cần người hầu hạ, Thủy Mỗi còn muốn giúp nàng kỳ lưng.

Tắm rửa xong đã đến giờ Dậu, Thủy Mỗi vừa giúp nàng lau tóc vừa hỏi: "Cô nương, nên dùng bữa tối rồi, chúng ta lấy từ phòng bếp hay làm ở phòng bếp nhỏ?"

"Phòng bếp nhỏ?" Yến Thu Xu kinh ngạc.

Vừa rồi thiếu phu nhân Tiêu gia không nói với nàng còn có phòng bếp nhỏ.

Thủy Mỗi cười nói: "Là Lục thiếu gia đặc biệt dặn dò quản gia xây một phòng bếp nhỏ trong viện tử của người, chi phí ghi vào phòng bếp, còn phải một trù nương biết làm cơm đến."

Cuối cùng, nàng ấy nói với vẻ trêu chọc: "Nô tỳ vẫn chưa từng thấy Lục thiếu gia để tâm như thế đấy ~"

Yến Thu Xu: ?

Chuyện này liên quan gì đến Tiêu Hoài Đình?

Nhưng khi nhìn ánh mắt của Thủy Mỗi, dáng vẻ ta hiểu người hiểu mọi người đều hiểu, nàng cũng hiểu ý của đối phương. Nàng bối rối, vội giải thích: "Tiêu Tướng quân có lòng tốt giữ ta lại, ngài ấy là người tốt."

Thủy Mỗi nghe không hiểu người tốt mà nàng nói, liên tục gật đầu, giống như mờ mịt: "Đúng! Lục thiếu gia là người tốt, nghe nói lần này trở về còn tiêu diệt thổ phỉ, có rất nhiều người khen ngợi đó!"

Yến Thu Xu: ...

Nàng không nói gì mà đi đến phòng bếp nhỏ, trời đất bao la, ăn cơm quan trọng nhất!

Trước khi đi, Yến Thu Xu nghĩ chắc chỉ là một phòng bếp đơn sơ mà thôi, nhưng khi vào bếp nàng nhìn một lượt đã cảm thấy hài lòng.

Mặc dù phòng bếp này không lớn nhưng có đủ mọi thứ, bên cạnh còn có một kệ to sạch sẽ. Trong rổ đặt hoa quả khô và

nguyên liệu nấu ăn tươi mới, trên bàn đủ dầu muối tương giấm, gia vị cơ bản. Cây xịn này nó cũng có, nhưng lá hương, lá quế, gia vị tự nhiên còn không có.

Đến bây giờ, với những nguyên liệu này vẫn chưa nấu được.

Nhưng không sao, bây giờ nàng không muốn ăn quá nặng miệng.

Yến Thu Xu kiểm tra phòng bếp xong, cũng đã nghĩ ra mình muốn ăn gì. Vì nàng mới đến, trong bếp không để nhiều nguyên liệu nấu ăn, chỉ để chút cải trắng và thịt đã ướp xì dầu.

Những miếng thịt đã ướp này có thể bảo quản hai ngày, không đến mức thành thịt muối.

Vừa nhìn những nguyên liệu này, lại vô thức nghĩ đến cháo thịt nạc.

Nghĩ thì làm liền, Yến Thu Xu xắn tay áo tự mình làm, khiến Thủy Mỗi và trù nương Hứa ma ma giật nảy mình, vội nói: "Cô nương muốn làm gì? Chúng ta làm là được!"

"Không sao, ta tự mình làm." Yến Thu Xu khoát khoát tay, từ chối bọn họ giúp đỡ.

Chủ yếu là món này quá đơn giản, nàng nhanh chóng cầm dao cắt miếng thịt cỡ lòng bàn tay kia.

Thịt phải băm thành thịt băm, vì vậy trong phòng bếp nhanh chóng vang lên tiếng "Cạch cạch cạch..." chặt thịt.

Thủy Mỗi và Hứa ma ma đứng ở một bên hơi luống cuống.

Lục thiếu gia mang cô nương này về, vừa vào cửa đã có địa vị là chủ tử.

Chương 10

DTV-EBOOK

Mặc dù ngoài miệng nói là nghĩa muối nhưng bọn họ đều cảm thấy Lục thiếu gia che giấu tai mắt người ta, có lẽ sau này sẽ trở thành Lục thiếu phu nhân tương lai.

Lại thêm hành vi cử chỉ của cô nương này không giống nhà bình thường, có lẽ là tiểu thư nghịch ngợm nhà ai đó.

Cho nên dù có phòng bếp nhỏ thì bọn họ cũng không nghĩ nằng lại đích thân xuống bếp!

Nhưng động tác của Yến Thu Xu quá thành thạo, đứng trước bếp chặt thịt khiến người ta cảm thấy đây là địa bàn của nàng, người ngoài không chen vào lọt. Hứa ma ma hoảng hốt nhìn Thủy Mỗi xin giúp đỡ.

Thủy Mỗi cũng mờ mịt lắc đầu, được rồi, chủ tử nói sao thì bọn họ làm vậy đi, như thế sẽ không sai.

Hai người căng thẳng cũng làm cho Yến Thu Xu chú ý tới, nàng giật mình, nghĩ rồi nói: "Hứa ma ma, phiền bà nhóm lửa. Thủy Mỗi, giúp vo gạo!"

"Vâng!" Có nhiệm vụ, hai người cùng thở ra, bắt đầu bận rộn làm việc.

Chỉ chốc lát sau, gạo được rửa sạch cho vào nồi, lửa cũng nhóm xong chiếu lên phòng bếp đỏ rực. Yến Thu Xu băm thịt xong, tạm thời không có việc làm, nàng đi dạo trong viện, thả lỏng một phen.

Vì đi đường, nàng ở trên xe ngựa nhiều ngày như thế, xương cốt sắp tan thành từng mảnh.

Đi dạo một vòng, Yến Thu Xu canh thời gian về phòng bếp, đúng lúc gạo được nấu nở, cháo hoa đã xuất hiện lớp bọt. Nàng cho thịt băm vào, thêm muối, gia vị quấy một phen để thịt hòa vào cháo. Canh thời gian uống cạn nửa chén trà lại thêm hành xắt nhuyễn vào.

Mà lúc này, trong nồi tỏa lên mùi gạo thơm trong trẻo, trong hương vị nồng đậm đó lại xen lẫn mùi thịt, mùi vị kia nhẹ nhàng lại không dầu mỡ, như có như không hấp dẫn người ta.

"Có thể múc rồi!" Yến Thu Xu ngửi thấy mùi thơm, cười thỏa mãn bắt đầu múc cháo.

Nhưng lần này nàng vừa định múc thì Thủy Mỗi đã đi lên một bước cầm muôi, cười nói: "Cô nương bận rộn hồi lâu, để nô tỳ làm đi."

Nói đùa!

Nàng ấy là nha hoàn được phân phối đến chăm sóc cuộc sống hằng ngày của Yến Thu Xu, nếu để nàng tự làm khi quản gia biết sẽ bị trừ tiền công.

Yến Thu Xu im lặng, nàng vẫn chưa quen có người hầu hạ trong bếp, nhưng thấy nụ cười sốt sáng của Thủy Mỗi, nàng vẫn lui ra sau hai bước: "Ừm, được, làm phiền."

"Cô nương khách khí quá rồi, đây là chuyện nô tỳ nên làm." Thủy Mỗi vội đáp, chỉ là nụ cười trên mặt tăng lên nhiều, giọng nói thân thiết hơn.

Nàng ấy lấy một chiếc bát cỡ bàn tay từ trong tủ ra.

Hoa văn rất xinh đẹp, nhìn rất tinh tế, chỉ là... Quá nhỏ.

Thời đại này nhà quyền quý, nữ tử đều dùng bát lớn như thế, vì lượng cơm ăn chẳng ra sao cả.

Chỉ là Yến Thu Xu thì khác, lượng cơm nguyên thân ăn không nhiều, nhưng nàng đến đây vẫn ăn nhiều hơn một chút. Bây giờ nàng đói bụng, một chén nhỏ như thế nàng cảm thấy mình có thể ăn mấy bát.

Nhưng dù sao cũng mới đến, Yến Thu Xu suy nghĩ một lát, ban đêm không nên ăn quá no, ăn ít một chút: "Giúp ta mức ba bát."

Thủy Mỗi hỏi: "Có khách đến ạ?"

Yến Thu Xu im lặng nói: "Ta ăn."

Thủy Mỗi: "?"

Nàng ngẩn người vô thức nhìn cô nương trước mắt.

Quý nữ nhà ai ăn nhiều như thế?

Nhất là thân hình yếu ớt, gầy gò làm người ta thương tiếc, nhiều lắm chỉ ăn một bát và hai chiếc bánh ngọt thôi chứ!

Nhưng nàng ấy chỉ kinh ngạc trong một giây, lập tức cúi đầu xuống.

Yến Thu Xu vờ như không nhìn thấy, bình tĩnh đi ra ngoài.

Ăn nhiều hơn bình thường, nhưng nấu cơm là chuyện tốn sức, nếu ăn không ngon thì sao nàng có sức lực làm việc được!

Cho nên nàng không hề ngượng ngùng!

Yến Thu Xu nghĩ thế nhưng sau khi đi ra vẫn lén vuốt mặt. Ở hiện đại, sức ăn của nàng xem như bình thường, sao đến cổ đại thì thành nhiều thế này? Lúc này sao thế? Dạ dày nguyên chủ nhỏ, nàng mới mở rộng từng chút thôi mà!

Thủy Mỗi nhìn qua, không nhìn được mà cười trộm.

Xem ra, người chủ nhân này dễ ở chung hơn so với những quý nữ trong ấn tượng.

Phòng ăn ở thiên sảnh, Tiêu gia giàu có, cho Yến Thu Xu là một vị khách không đáng chú ý ở trong viện vô cùng lớn, trong thiên sảnh cũng bố trí bàn tròn không nhỏ.

Nàng ngồi xuống trước, Thủy Mỗi bưng cháo qua đưa đến trước mặt nàng: "Cô nương từ từ dùng."

Yến Thu Xu gật gù đầu, nhắc nhở: "Đúng rồi, ta ăn ba bát, còn bao nhiêu các người ăn nhé?"

"Đa tạ cô nương ban thưởng." Thủy Mỗi vội nói.

Yến Thu Xu hơi lúng túng: "Chuyện này xem như ban thưởng gì chứ."

"Đương nhiên là tính rồi, cô nương làm cháo thịt nạc này thơm quá, chắc chắn rất ngon." Thủy Mỗi nói ngọt khen ngợi, nô bộc ăn cơm tập thể, thỉnh thoảng được ban thưởng điểm tâm, nàng ấy chưa từng được nếm cơm quý nhân đích thân làm.

Thảo nào Lục thiếu gia cố ý bảo quản gia xây phòng bếp.

"Người ăn đi, không cần hầu hạ." Yến Thu Xu nhắc nhở, thấy Thủy Mỗi rời đi nàng mới cầm thìa.

Cháo thịt nạc được đun lên không có màu trắng tinh khiết của gạo, màu hơi tối còn kèm màu xanh non. Cháo được đựng trong bát mỏng tráng men tăng thêm phần cao cấp.

Mới chậm trễ một chút, lúc này mặt trên của cháo đã nguội mất, tạo thành màng mỏng. Dùng thìa chạm thử, màng bị phá vỡ, hơi nóng bay ra mùi thơm nồng đậm.

Nàng múc một muỗng nhỏ, thổi nhẹ, sau khi nguội rồi vội vàng ăn.

Rau xanh và cháo mang theo vị ngọt lại xen lẫn vị mặn khiến người ta thèm ăn, gạo mềm nấu nở bung, nhấp một miếng đã tan ra.

Khi nhai gặp miếng thịt hơi cứng, nàng vô thức nhai rồi nuốt, mùi thơm nồng của gạo Hời Cam khiến người ta vẫn chưa được thỏa mãn.

Yến Thu Xu ăn đôi mắt sáng lấp lánh, quả nhiên còn ngon hơn trong trí nhớ của nàng!

Thức ăn ở cổ đại lại thần kỳ như thế!

Trong lòng đầy sự ngạc nhiên nhưng lại đắm say trong thức ăn ngon miệng, bất tri bất giác ăn hết ba chén cháo không để thừa lại, thậm chí còn muốn ăn thêm.

Nhưng mà...

Nàng ló đầu ra, lúc này trong bếp đã có mười mấy người hầu trong viện đang đứng. Bọn họ ăn vui vẻ, nàng không đi khiến bọn họ mất hứng. Buổi tối, ăn xong no nê nàng đi tản bộ, chỉ thiếu đi tắm một phen rồi ngủ, ngày mai chính thức vào việc!

*

Phòng ăn yên lặng, trong phòng bếp lại vang lên tiếng múc cháo liên tục.

Cháo không phải thứ ngon lành gì, phúc lợi ở Tiêu gia rất tốt, hạ nhân thường có thịt ăn, nhưng bọn họ chưa được nếm thức ăn do quý nhân làm.

Nhất là loại cháo thơm ngon thế này!

Không nhạt nhẽo, lại nhẹ nhàng ngon miệng, cảm giác mềm mềm, thỉnh thoảng còn ăn được miếng thịt băm.

Hứa ma ma là người ăn xong đầu tiên, hài lòng lau miệng cười nói: "Không ngờ tài nấu nướng của cô nương này rất tốt, bình thường cháo này không có dưa muối thì ăn không trôi. Bây giờ món này hương vị rất ngon, không cần ăn kèm dưa muối, không cần phải ăn mặn uống nước!"

Thủy Mỗi đang ăn từng muỗng, nàng ấy từng học một vài lễ nghi với gia chủ, động tác ưu nhã hơn những người khác nhiều .

Chương 11

DTV-EBOOK

Nghe vậy nàng ấy cong môi nói: "Đúng thế, tính cách cô nương này cũng tốt, không hổ là người Lục thiếu gia đích thân mang về."

Câu nói sau cùng kia còn nói mập mờ.

Hứa ma ma cười hùa theo một tiếng.

Bên cạnh lại vang lên tiếng hừ nhẹ, một nha hoàn mặt trái xoan thanh tú liếc mắt nhìn Thủy Mỗi, quái gở nói: "Thật là biết nịnh nọt, không phải chỉ nấu nồi cháo thôi sao? Lúc này nói thì người ta cũng không nghe được đâu."

"Ta không có!" Thủy Mỗi nhú mày: "Ta nói lời thật lòng."

Nha hoàn Thủy Lục cười nhạo, tiện tay khuấy nồi cháo còn thừa, vô thức liếm cánh môi nhưng không ăn nữa mà giả vờ ghét bỏ buông bát xuống:

"Người nói sao là vậy đi, nhưng ta nhắc nhở người, tiểu thư nhà ai lại có tài nấu nướng thuần thực như thế? Ta thấy, Lục thiếu gia đáng thương mang cô gái mồ côi về, khi đó nhiều lắm chỉ làm thiếp thất. Các người đó, sau này làm nha hoàn của thiếp thất!"

"Thủy Lục!" Thủy Mỗi trầm giọng gọi.

Thủy Lục không hề e ngại, nàng ta và Thủy Mỗi cùng giai cấp, đối phương không quản được nàng, vì thế cố ý uốn éo người rời đi.

Thành công khiến Thủy Mỗi tốt tính tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch.

Hứa ma ma vỗ vỗ nàng: "Đừng để ý tới nàng ta, Thủy Lục tâm lớn, một lòng muốn được thiếu gia thu làm thiếp, không phải nhằm vào người đâu."

Bà cũng là người cũ ở Tiêu gia, được gả cho gia đình Tiêu gia. Vì sinh con nên nghỉ ngơi mấy năm, sau đó lại đến làm việc. Nhưng người người Tiêu gia không nhiều, chủ nhân cần hầu hạ không nhiều, bà vẫn luôn nhàn rỗi, cho đến khi bị phái đến làm trù nương cho Yến Thu Xu.

Hai nhà hoàn Thủy Mỗi và Thủy Lục cũng xem như bà nhìn bọn họ lớn lên.

Mấy năm này nam nhân Tiêu gia tàn lụi, đại thiếu gia xảy ra chuyện, Nhị thiếu gia và hai cô gia cũng mất, Ngũ tiểu thư chải tóc không gả. Trẻ con trong nhà không nhiều, nhiệm vụ nối dõi tông đường rơi xuống đầu Lục thiếu gia, không ít nha hoàn có tâm tư khác.

Mấy ngày trước nghe Lục thiếu gia sắp trở về, ai cũng lén đi mua son phấn bột nước, muốn ăn mặc một phen để cho Lục thiếu gia nhìn trúng.

Những chuyện này không phải bí mật.

Thủy Mỗi thở dài một tiếng, tỉnh táo lại, bắt đầu ăn cháo tiếp.

Cháo thịt đã nguội cho vào miệng thiếu đi hơi nóng khi nãy, nhưng đúng lúc có thể nhắm nháp hương vị thức ăn, nàng ấy ăn một phen vẫn cảm thấy...

Đúng là vẫn rất ngon!

Ăn ngon hơn cháo hoa nhạt nhẽo, cơm tập thể mà bình thường nàng ấy hay ăn nhiều!

Vậy mà Thủy Lục còn lãng phí!

*

Ngày hôm sau

Dường như Tiêu phủ hơi tịch mịch.

Buổi sáng, khi Yến Thu Xu rửa mặt thì cảm thán một tiếng.

Trong trí nhớ, Yến gia nguyên chủ ở mặc dù không phải đỉnh cấp thế gia nhưng nam nhân trong nhà nhiều. Trạch viện lớn như thế, cho dù âm thanh của gã sai vặt nha hoàn cũng gây ra động tĩnh.

Nhất là buổi sáng, người tới người đi rất náo nhiệt.

Nhưng Tiêu gia không phải như vậy, yên lặng giống như cả phủ bao phủ trong bóng ma.

Song, nàng nghĩ đến tình huống của Tiêu gia cũng không dám quá ảm ỉ.

Nghĩ như vậy, Thủy Mỗi chải tóc cho nàng hỏi: "Cô nương, cháo thịt nạc đã nấu rồi, đầu bếp ở phòng bên kia đưa đến mấy chiếc bánh bao, người có muốn nếm thử không?"

Yến Thu Xu gật đầu: "Được! Cháo cũng lấy một bát đi."

"Vâng." Thủy Mỗi cười tủm tỉm nói.

Cuối cùng, nàng ấy dùng trâm cố định tóc mai: "Xong rồi, cô nương đẹp quá!"

Yến Thu Xu nghe nàng ấy nói còn hơi mơ hồ, nàng nhìn về tấm gương, gương đồng trước mặt được luyện rất tốt, mặc dù màu sắc hơi tối nhưng dung nhan rõ ràng, vừa nhìn đã thấy búi tóc Lăng Vân Kế tinh xảo.

Dưới tóc mai xinh đẹp là gương mặt nhỏ nhắn rất có tinh thần sau khi ngủ dậy, so với lúc mới đến thì mập hơn nhiều. Mặc dù tàu xe mệt mỏi nhưng nàng ăn không ít, bình thường ăn nhiều thức ăn vặt, thịt ở hai má phúng phính, cười lên vô cùng xán lạn.

Tóc đẹp phối với dung nhan xinh đẹp có thể không đẹp sao?

Tâm trạng Yến Thu Xu rất tốt, bước chân nhẹ nhàng đi về phía phòng ăn, sau đó tự hỏi bữa trưa làm gì cho các lão bản ăn thử đây.

Chẳng qua là khi thức ăn vừa vào miệng, ánh mắt nàng đã thay đổi.

Sau đó Yến Thu Xu lại nghiêm túc nhìn trong chén, thịt lại thêm chút muối, chút rau xanh nấu đến mềm nát, đều dựa theo cách làm ngày hôm qua của nàng, thành phẩm không kém bao nhiêu.

Nhưng chẳng biết tại sao, nàng ăn lại cảm thấy... Không ngon như ngày hôm qua?

Nàng ăn thêm một muỗng, tinh tế cảm nhận, cuối cùng xác định thật sự là như thế.

Hương vị không khác trong trí nhớ của nàng, nhưng bàn về cảm giác và mùi thơm khác hẳn với tối qua nàng tiện tay làm!

Yến Thu Xu hít sâu một hơi, ôm ngực đang đập thành thịch, vui vẻ lại có vẻ không chắc.

Chẳng lẽ đúng như nàng nghĩ?!

Ngay lúc Yến Thu Xu kích động lại thấp thỏm suy nghĩ.

Một bên khác đang bàn về nàng.

Tiêu phu nhân, từ khi con trai, con gái, con rể xảy ra chuyện, bà bắt đầu trốn trong nhà ít ra ngoài, sức khỏe cũng không tốt lắm. Sáng sớm thức giấc theo thói quen, ăn chưa đến hai miếng đã cảm giác tim đập nhanh, bảo người mang thức ăn xuống, một mình tản bộ trong sân.

Viện tử này lớn như vậy, nhiều năm qua mỗi một ngọn cây cọng cỏ bà đều biết rõ, nhưng bảo bà ra ngoài thì bà không có tâm trạng đó.

Thiếu phu nhân Tiêu gia cố ý đến, thấy mẫu thân dạo quanh trong sân, bất đắc dĩ cười một tiếng, đi lên đỡ bà: "Nương, nghe nói sáng nay chưa ăn được hai miếng?"

Tiêu phu nhân nhìn người con dâu này, sắc mặt hoàn hoãn hơn nhiều, khẽ nói: "Không thấy ngon miệng."

"Vậy cũng không thể như thế được!" Tạ Thanh Vận mất hứng nói.

Tiêu phu nhân nói: "Được rồi, nhất định ngày mai sẽ ăn nhiều."

"Người lại lừa con, Hoàng ma ma, lấy canh bổ đến đây, ta đích thân dứt nươg uống." Tạ Thanh Vận nói.

Chờ ngày bà nói thì chắc chắn không đợi được.

Khẩu vị Tiêu phu nhân không tốt đã lâu, nếu không nhờ canh bổ thì thân thể đã sụp đổ từ lâu.

Vì thân phận thê tử của con trai cả, Tiêu phu nhân mới không chống cự nài, vì thế Tạ Thanh Vận nói muốn dứt bà ăn canh, cho dù bà không muốn cũng sẽ không từ chối.

Sau khi uống nửa bát, uống thêm nữa, Tiêu phu nhân cảm thấy khó chịu, sắc mặt cũng thay đổi, vội nói: "Đủ rồi!"

"Được rồi, nhưng sau nửa giờ người phải uống hết bát này đây." Tạ Thanh Vận dặn dò Hoàng ma ma, thái độ kiên quyết.

Tiêu phu nhân tức giận trừng nài ấy nhưng không phản đối.

Hoàng ma ma đặc biệt hầu hạ Tiêu phu nhân cười, gật gật đầu nói: "Phu nhân, người đã nghe thấy chưa, không phải nô tỳ hành hạ người." Tiêu phu nhân liếc mắt nhìn bà cũng không sợ, quay đầu thở dài khen: "Vẫn là thiếu phu nhân có cách."

"Ta có cách nào chứ? Vẫn là mẫu thân thương ta." Tạ Thanh Vận cười nói.

Chương 12

DTV-EBOOK

Hoàng ma ma xuống dưới hâm canh lại, Tiêu phu nhân sợ nàng nghĩ đến chuyện gì đó rồi lại ép mình ăn, chuyển đề tài nói. "Con chạy đến đây làm gì? Chẳng phải rất bận à?"

"Làm xong rồi ạ." Tạ Thanh Vận cười tủm tỉm nói: "Con dâu tới để nói với mẫu thân chuyện hôm qua Yến cô nương vào ở, nàng ấy nói muốn đến bái phỏng người. Nếu người thấy không tiện, vậy nàng ấy đưa vài món ăn đến cũng được."

Tiêu phu nhân mím chặt môi, dường như hơi bài xích: "Đã nhiều năm ta không tiếp khách, vẫn không nên gặp thì hơn."

Tạ Thanh Vận lại nói: "Nhưng con dâu vẫn hi vọng mẫu thân gặp một lần."

Tiêu phu nhân kinh ngạc: "Vì sao?"

"Yến cô nương này rất khác biệt." Tạ Thanh Vận cười thần bí: "Lần đầu tiên Lục đệ tiếp xúc với nữ nhân đã mang về, còn nói là nghĩa muội. Hôm qua, con chờ đệ ấy trở về, cố ý đề nghị tổ chức tiệc nhận người thân nhưng đệ ấy từ chối. Người nói đệ ấy có ý gì đây? Không nói đến chuyện cô nương kia rất thanh tú, Hứa ma ma còn nói nàng ấy đích thân nấu ăn. Lục đệ không nói gì cả, khi còn bé đệ ấy thích ăn nhất, chắc là không bao lâu nữa chúng ta sẽ có tầng quan hệ thứ hai. Lần này mở tiệc chiêu đãi, đương nhiên người có mặt rất quan trọng."

Tiêu phu nhân "Tự bế" nhiều năm, không tiếp xúc bên ngoài từ lâu, đầu óc không xoay chuyển nhanh như lúc còn trẻ, vốn không nghĩ đến chuyện này. Lúc này nghe con dâu nhắc nhở,

ánh mắt bà sáng lên, cả người trở nên có tinh thần, vẻ mặt nghiêm túc tan biến: "Thật sao?"

Tạ Thanh Vận nhú mày, dung nhan đoan trang thêm vẻ nghiêm túc: "Không thì người cảm thấy đệ ấy có ý gì? Nếu không có ý này, nhà ai cam lòng để tiểu thư nhà mình nuông chiều cho đệ ấy đưa về?"

Triều Đại Chu dân phong cởi mở, bọn họ là võ tướng thế gia càng như thế. Mặc dù Tạ gia là vọng tộc nhưng cũng là võ tướng, tiếp xúc trước hôn nhân thế này cũng trong phạm vi cho phép.

Lúc trước, khi cha Tạ hồi kinh báo cáo công việc, Tạ Thanh Vận đi theo, vốn không có mẫu thân trông nom, được Tiêu phu nhân đón ở bên cạnh bà hồi lâu. Vì như thế nên mới quen đại thiếu gia Tiêu gia, mới có hôn ước này.

Cho nên, cho dù Tạ Thanh Vận hay Tiêu phu nhân đều cảm thấy lời này không sai, nhất là hôm qua nàng ấy từng gặp cô nương ấy, không giống gia đình nhà nông bình thường có thể nuôi dưỡng được.

Chỉ là lão Lục giấu diếm, nàng ấy là trưởng tử cũng không tiện vạch trần, nhưng chuyện nên làm.

Tiêu phu nhân mím môi nở nụ cười nhạt, gật đầu nói: "Được, vậy ta chuẩn bị một phen?"

Tạ Thanh Vận giận trách: "Mẫu thân còn cần chuẩn bị gì? Người ăn nhiều một chút là tốt rồi."

Tiêu phu nhân khó xử, không dám nói gì.

Bây giờ bà không muốn ăn cơm, ăn một miếng cũng không trôi, đúng là ăn vào rồi thì cả người khó chịu, sau đó lại ói ra.

*

Yến Thu Xu nhanh chóng nhận được thông báo, Tiêu phu nhân mời nàng qua.

Thật ra nàng không biết tình huống của Tiêu gia thế nào, chỉ là nghe nói hôm qua Tiêu Hoài Đình về triều, Tiêu phu nhân không ra nghênh đón, có lẽ bệnh rất nặng.

Nàng không hi vọng gì, ai bị bệnh còn muốn gặp khách chứ? Nhưng Yến Thu Xu và Tiêu Hoài Đình đã giao dịch, chỉ có thể cố gắng đi hỏi thăm, không ngờ bà lại mời nàng qua.

Vậy được thua ở trận này rồi!

Yến Thu Xu đi qua làm khách đương nhiên phải mang theo quà, tiền tài châu báu gì đó chắc chắn lão thái thái đã thấy quen rồi.

Hơn nữa nàng không có đồ gì tốt, có thể mang qua chỉ có thể là tài nấu nướng sở trường của nàng.

Một bà lão bị bệnh lâu năm sẽ thích ăn món gì?

Yến Thu Xu xin Thủy Mỗi giúp đỡ: "Người có biết bình thường Tiêu phu nhân thích ăn gì không?"

Thủy Mỗi nghiêm túc suy nghĩ, lắc đầu: "Nô tỳ không biết, nhưng mà mấy năm nay khẩu vị của phu nhân không tốt, nghe nói phòng bếp bên kia vắt hết óc nhưng phu nhân chỉ nếm một hai miếng. Cho nên sức khỏe của phu nhân mới trở nên suy yếu. Mấy năm trước, khi năm người nhà họ chưa xảy ra chuyện, Tiêu phu nhân còn từng đi lên chiến trường đấy! Đại phu nói phu nhân không thích ăn cơm là tâm bệnh, cô nương, người tùy tiện làm mấy món là được, bình thường phu nhân không ăn đâu."

Yến Thu Xu nghe xong, suy nghĩ hồi lâu, cười nói: "Ta muốn đi ra ngoài một chuyến."

Hình như Tiêu phu nhân có vẻ như bị biếng ăn.

Nhưng nghe Thủy Mỗi miêu tả còn có thể ăn vài miếng, vậy vẫn chưa đến mức nghiêm trọng nhất. Người già bị bệnh biếng ăn không đủ dinh dưỡng, chắc chắn sẽ yếu ớt nhiều bệnh.

Thảo nào Tiêu Hoài Đình cần nàng đến nấu cơm.

Nếu ở kiếp trước, có thể Yến Thu Xu không chắc, tài nấu nướng có tốt cũng không chắc được, ít nhiều gì người đến giai đoạn cuối bệnh kén ăn đều muốn ăn cũng không ăn được.

Nhưng lúc này nàng có bàn tay vàng!

Đúng lúc vị trí thấp sáng đối ứng với triệu chứng, nếu chuyện này nàng còn làm không tốt thì đúng là vô dụng!

*

Chủ viện Tiêu gia.

Trên bàn tròn đã bày đầy trái cây tươi, người hầu đi qua đi lại bận rộn. Trong đó có một gã sai vặt hơi sơ ý, làm rơi nắp của chén trà, lập tức vang ra tiếng động lớn.

Quản sự giật nảy mình, khẽ mắng: "Tối qua người làm trộm à? Cẩn thận một chút!"

Gã sai vặt làm sai chuyện vội phục tình rủ mắt xin lỗi, lấy lòng quản sự mới khiến cho chuyện này từ nhỏ hóa không.

"Chú ý một chút!" Quản sự khoát khoát tay, cho người tiếp tục làm việc, nhưng thấy hấn đi thật, vừa bực vừa buồn cười nói: "Đúng là, huấn luyện bao lâu rồi? Chút chuyện nhỏ này cũng không làm được, nếu để Thu cô nương cảm thấy người trong phủ chúng ta không có quy củ sẽ không tốt!"

"Được rồi, hần cũng không phải cố ý." Ma ma phụ trách quản lý nha hoàn có ý tốt nói, trêu đùa: "Ông đừng nhản mặt nữa, rõ ràng trong lòng vui vẻ, chắc đứa bé kia bị ông hù rồi."

"Có sao?" Quản sự sờ mặt, hỏi.

Ma ma lườm hần một cái: "Không phải sao?"

Quản sự trầm mặc một lát, vẫn nở nụ cười: "Đúng là rất vui, không chừng trong phủ chúng ta sẽ có việc vui, việc vui thì tốt! Việc vui tốt..."

Ngoại trừ hai đứa bé được sinh ra, mấy năm nay trong phủ không có việc vui, tràn đầy tang tóc. Đến mức tiệc đầy tháng của hai đứa nhỏ vì tang của cha phải giữ đạo hiếu không làm lớn, chỉ là người trong nhà cùng ăn rau dưa.

Bầu không khí trong nhà buồn bã khiến ông không có tinh thần.

Bây giờ tốt rồi, Lục thiếu gia dẫn một cô nương về!

Phu nhân đã lâu không tiếp khách lại chịu gặp cô nương này, như vậy có nghĩa gì, còn không biết sao?

*

Lúc Yến Thu Xu đến, nghênh đón nàng là thiếp thân ma ma của Tiêu phu nhân, Hoàng ma ma.

Mới vừa ngồi xuống không lâu, Tạ Thanh Vận cũng tới, làm trưởng tẩu, nữ chủ nhân hiện nay của Tiêu gia, nàng ấy có vẻ rất ôn hòa, sợ Yến Thu Xu không vui, liên tục lôi kéo Yến Thu Xu trò chuyện.

Ngay sau đó là hai đứa bé, một đứa bé bảy tuổi là Tam tiểu thư Tiêu gia, con gái Tiêu Hoài Ngọc.

Chương 13

DTV-EBOOK

Đứa trẻ kia là bé trai năm tuổi, đây là con của Tú tiểu thư Tiêu gia, Tiêu Hoài Vũ. Trong lúc nàng ấy mang thai, phu quân chết nơi sa trường, một mình nàng ấy sinh con, dưỡng thân thể tốt thì tiến vào quân doanh, thể muốn giết kẻ địch khiến đứa nhỏ không có cha.

Nhưng nàng ấy không thành công, vì mấy năm sau Hoàng đế không muốn đánh nhau tốn tiền hao của nên không cho phát binh tấn công. Lần này Tiêu Hoài Đình ra ngoài đánh trận, đối thủ không phải kẻ trước kia nên nàng ấy không đi.

Vì đi sớm về trễ, lúc này giữa trưa, Tiêu Hoài Vũ vẫn chưa về nên ma ma đưa nhi tử của nàng ấy là Đông Đông đến, cười nói: "Nghe nói phu nhân mời khách ở đây, lão nô tự tác dẫn tiểu thiếu gia tới."

Tú tiểu thư ít nói, đứa nhỏ cũng không nói nhiều, chỉ gọi một tiếng Tiêu phu nhân, sau đó ngồi qua một bên giống như chỉ là vật trang trí.

"Đông Đông đến, để Đại bá nương ôm một cái." Tạ Thanh Vân rất thích thằng bé, vừa gặp đã giang tay.

"Đại bá nương, con rất nhớ người!" Đông Đông là đứa nhỏ nhiệt tình, lập tức nhào qua ôm thật chặt giống như đã lâu không gặp.

Yến Thu Xu hơi khó hiểu nhưng vẫn yên tĩnh nhìn xem.

Ngay sau đó Tiêu Hoài Đình đến.

Hôm nay tướng quân thiếu niên không mặc khôi giáp, đổi lại trường sam màu ngà, sát khí biến mất không còn gì nữa. Trái lại, nhìn có vẻ nhã nhặn, gương mặt tuấn tú cũng trở nên ôn hòa khi ở cùng người nhà.

Điều này làm cho Yến Thu Xu nghĩ đến nguyên chủ, hai năm trước khi Tiêu Hoài Đình rầm rộ thu hoạch được văn võ Trạng Nguyên, nguyên chủ vì tò mò, khi quan trạng nguyên đánh ngựa dạo phố thì dụ dỗ đích thân đi ra ngoài xem.

Lúc đó người nhà họ Yến tức giận, nói thẳng để một kẻ vũ phu cầm chúc Trạng Nguyên, chúng ta không còn người nữa sao!

Sau đó, các huynh trưởng của nguyên chủ bị giày vò thể thảm mấy tháng.

Cuối cùng Tiêu phu nhân mới ra ngoài.

Yến Thu Xu không ngờ, nàng chỉ đến thăm hỏi Tiêu phu nhân mà tất cả mọi người lại đến, nàng rất kinh ngạc. Chẳng qua, khi nàng thấy Tiêu phu nhân thì trong lòng chìm xuống.

Bà gầy yếu hơn nàng nghĩ nhiều.

Tiêu phu nhân hơn năm mươi tuổi, tuổi này ở hiện đại được gọi là trung niên, nếu được bảo dưỡng tốt thì chẳng khác ba mươi tuổi bao nhiêu. Nhưng có lẽ Tiêu phu nhân từng đi chiến trường, dáng vẻ già dặn, bị biếng ăn lâu năm dẫn tới hậu quả vô cùng gầy yếu. Dáng người bà cao nên như thế lại có vẻ gầy hơn, sắc mặt vàng như nến, mắt không có thần thái.

Trái lại, bà ăn mặc quần áo lỏng lẻo, nhưng rõ ràng làm quần áo theo kích cỡ của bà có cảm giác quần áo rất rộng, nhất là chỗ eo nhìn vô cùng rộng.

Khi bà nghiêm túc, nhếch môi lên, xung quanh đôi môi có đường vân rất sâu, bị người ta đỡ giống như một lão thái thái ngang ngược.

Lần đầu gặp mặt, bà liếc mắt nhìn một vòng, ánh mắt nhìn Yến Thu Xu vô cùng sắc bén, khiến nàng cảm thấy không tự nhiên.

"Nương!" Tiêu Hoài Đình hô một tiếng, cắt ngang sự dò xét của Tiêu phu nhân.

Dường như bà không vui nhưng cũng không lên tiếng, chỉ nhìn chàng.

Tiêu Hoài Đình đã sớm quen với tính cách nghiêm túc của mẫu thân, chàng cong môi cười, lấy lòng nói: "Đây là nghĩa muội con mới nhận, Yến Xu cô nương, người có thể gọi là A Xu."

Yến Thu Xu thuận thế gọi một tiếng: "Bái kiến Tiêu phu nhân."

Tiêu phu nhân nhìn con trai, lại nhìn cô nương kia, con mắt rất to, trong sáng, gương mặt phúng phính, chỉ là dáng người hơi gầy. Bà gật đầu nói: "Gọi bá mẫu đi."

Tạ Thanh Vận im lặng chờ bà lên tiếng lập tức cười nói: "Mẫu thân rất thích Yến cô nương, Yến cô nương, mẫu thân nhìn có vẻ nghiêm túc nhưng rất tốt, cô nương đừng sợ."

Yến Thu Xu khẽ thở ra, không ghét nàng là được rồi, nàng cũng cong môi cười ngọt ngào, nói: "Chào bá mẫu!"

Tiêu phu nhân giật giật khóe miệng, có lẽ muốn cười nhưng đã lâu rồi bà không cười, khóe miệng cứng đờ, cuối cùng miễn cưỡng nở nụ cười như tượng, nhân tiện nói: "Ngồi xuống đi."

Mấy người nghe vậy gật đầu, thi nhau ngồi xuống.

Tiêu Hoài Đình nghĩ Yến Thu Xu do mình mang về, cố ý chào hỏi một phen, đây cũng là có ý muốn cùng nhau ăn trưa. Tiêu phu nhân chậm rãi nói: "Buổi chiều lão thân không ăn, cho nên lúc này cùng ăn cơm rau dưa, A Xu đừng trách móc."

"Đương nhiên không rồi." Yến Thu Xu đứng dậy nhìn mọi người, cười nói: "A Xu không có vật gì quý giá, chắc là mọi người cũng thường nhìn thấy đồ tốt, nên không muốn phí thời gian đã làm chút đồ uống và thức ăn để tỏ tâm ý."

Lời này vừa nói ra, không khí vui vẻ xung quanh nàng thoáng ngưng tụ, ngay lúc Yến Thu Xu khó hiểu, Tạ Thanh Vận tỏ vẻ có lỗi: "Tâm ý này tốt nhưng phiền muội mệt mỏi rồi."

"Không mệt, muội thích làm việc này." Yến Thu Xu nói.

Tạ Thanh Vận lại cười nói: "A Xu, có điều muội không biết, mấy năm nay mẫu thân không muốn ăn, ăn vô cùng ít, có lẽ phải phụ ý tốt của muội rồi."

Lần này, Yến Thu Xu còn chưa mở miệng, thiếu niên ngồi ngay ngắn bên cạnh đã nói: "Đại tẩu, không sao, A Xu cô nương không để ý đâu. Hơn nữa mẫu thân đồng ý mà, đồ A Xu làm chắc chắn mẫu thân nếm thử, ngộ nhỡ thích thì sao? Ăn nhiều một chút cũng tốt."

Giọng nói thiếu niên réo rắt, đôi mắt hơi sốt ruột nhìn mẫu thân, giống như sợ bà không nể mặt.

Tạ Thanh Vận thấy vậy lắc đầu, che miệng cười nhìn Tiêu phu nhân trên ghẹo nói: "Mẫu thân, lão Lục đã nói thế, một lúc người phải nếm thử, không thì con trai người tức giận, con dâu không quản được đâu."

Tiêu phu nhân gật đầu: "Ừm."

Tạ Thanh Vận khẽ thở ra nhìn Yến Thu Xu nói: "Vậy nhanh để chúng ta xem đi, không biết chúng ta có phần không?"

"Đương nhiên là có." Yến Thu Xu vội nói, ra hiệu cho Thủy Mỗi và Thủy Lục bung hộp lên.

Thủy Mỗi đem ra trước, là nước ô mai.

Đầy ắp ấm to, rót cho mỗi người một chén vẫn còn lại rất nhiều, Thủy Mỗi bung xong thì lui về phía sau đứng một bên hầu hạ.

Giọng nói Yến Thu Xu tinh tế giới thiệu: "Đây là nước ô mai, vị chua ngọt, trước khi ăn cơm uống một chén vô cùng khai vị."

Vừa dứt lời, Tiêu Hoài Đình bung chén lên: "Nương, đại tẩu, tay nghề của A Xu vô cùng cao minh, lần thứ nhất khi con nếm thử đã kinh ngạc. Mọi người nếm thử đi, chắc chắn sẽ không để mọi người thất vọng."

Nói xong, chàng uống nước như muốn chứng minh đồ Yến Thu Xu làm rất ngon.

Nhưng không ngờ nước này chua như thế!

Chàng hiếm khi ăn chua, cũng chưa từng uống nước chua. Vì không có phòng bị nên bị sự chua này làm cả gương mặt tuấn tú nhăn lại.

Yến Thu Xu: "..."

Người Tiêu gia nghe hần nói trong lòng vô cùng mong chờ: "..."

Chỉ có hai đứa nhỏ nghe rất thích, chuẩn bị uống, nhưng Tiêu Hoài Đình uống nhanh hơn lại lộ vẻ mặt này dọa đến mức hai đứa bé đưa chén đến bên miệng nhưng không dám uống hết!

Tiêu Hoài Đình không ngờ, đồ uống nhìn bình thường không có gì lạ này lại chua như thế!

Chua đến ch.ảy nước mắt.

Chương 14

DTV-EBOOK

Chàng hơi khó chấp nhận, trước đó tài bếp núc của Yến Thu Xu rất tốt khiến chàng lưu luyến không quên, lén trở về đây mấy ngày!

Chàng nhìn Yến Thu Xu, vô cùng hoài nghi mà hỏi: "Đây là cô nương làm à?"

Trình độ không đúng!

Chẳng lẽ cô nương này lại làm ra kiểu này?

Yến Thu Xu ho nhẹ một tiếng, giải thích nói: "Đây là nước ô mai nóng để khai vị, vốn có vị chua ngọt. Nếu ngài không uống được thì có thể thêm nước rồi thử lại lần nữa xem?" Nói xong, nàng nhìn những người khác, vô cùng chân thành nói: "Mọi người nếm thử xem sao? Nếu như không hợp khẩu vị thì đừng uống."

Nàng nếm cảm thấy vị chua vừa đủ mà!

Không phải lật xe trong bước đầu tiên chứ?

Yến Thu Xu căng thẳng mím môi, gương mặt phúng phính vì chuyện này mà lộ vẻ ngây thơ, gương mặt hơi đỏ bừng, đôi mắt như biết nói chuyện lộ vẻ căng thẳng.

"Nghe rất hay, ta uống trước." Tạ Thanh Vận nhìn mà đau lòng, kiên trì nói để phá tan bầu không khí ngưng đọng này, bưng chén lên.

Nhưng vì phòng ngừa bị chua mặt mày nhăn nhó như Tiêu Hoài Đình, nàng ấy vô cùng cẩn thận, chỉ uống một hớp nhỏ.

Bắt chợt ánh mắt Tạ Thanh Vận sáng lên. bookstore.vip - ebook truyện giá rẻ

Khác với hương vị chua muốn ê răng như dự đoán, cũng không giống giấm thường ăn trong trí nhớ, trái lại hơi giống mứt chua thường ăn trong cửa hàng hoa quả.

Vị chua kia khi chạm đến đầu lưỡi khiến cả người nàng ấy run lên, nhưng nhanh chóng bị hương vị ngọt ngào kia trấn an, dẫn đến toàn bộ khẩu vị có thể trong phạm vi tiếp nhận.

Thậm chí cảm giác uống rất ngon, muốn uống thêm một hớp nữa, hơn nữa miệng đầy nước bọt đúng là rất khai vị!

Bây giờ nàng ấy nhìn thức ăn trên bàn càng muốn thưởng thức.

Tạ Thanh Vận hơi ngạc nhiên nói: "Rất ngon! Hơn nữa nước này rất khai vị, ta đã rất muốn ăn cơm rồi."

Đông Đông thấy Đại bá nương uống trước, cậu bé mới dám nếm thử một miếng, sau đó chếp miệng, trên mặt tỏ vẻ ngạc nhiên. Tiếp theo, cậu bé rót một chén lớn, nói: "Ngon quá!"

Uyển Nhi nhìn hai bên, cũng bưng chén uống, uống xong mím môi cười, ngọt ngào khẽ nói: "Ừm, ngon quá."

Mặc dù Tiêu Hoài Đình cảm thấy thứ này quá chua nhưng thấy tẩu tử và các tỷ tỷ đều thích thì vẫn thử lại lần nữa, nhưng mà phải cho thêm nước.

Vị chua vị ngọt nhạt hơn nhiều, trong phạm vi chàng có thể tiếp nhận. Chàng từ từ uống, hơi kinh ngạc, nước này uống thật sự rất khai vị, vừa vào miệng thì nước bọt đã lan ra. Nếu không ăn thứ gì bù vào sẽ cảm thấy bạc đãi miệng mình.

Chỉ là mục đích của chàng không phải như thế.

Tiêu Hoài Đình nhìn mẫu thân.

Những người khác thấy thế cũng nhìn theo, mang theo vẻ mong chờ.

Bọn họ đều uống xong biết công hiệu của chén nước này, mặc dù không biết có tác dụng đối với Tiêu phu nhân như thế không nhưng có một tia hi vọng cũng tốt.

Tiêu phu nhân mím môi, nhìn con trai lại nhìn tiểu cô nương đang trông mong nhìn mình, trong lòng bất đắc dĩ.

Bà biếng ăn không phải chuyện ngày một ngày hai, đầu bếp trong phủ đổi rất nhiều cách nấu nhưng bà bị tâm bệnh, đâu phải một chén nước ô mai có thể chữa được?

Nhất định là lão Lục nói với tiểu cô nương nên nàng ấy mới cố ý làm vậy.

Tiêu phu nhân nghĩ nước này do đích thân nàng làm, nếu bà không động vào chắc nàng sẽ khó chịu khóc lên mất.

Nghĩ vậy, bà vẫn bưng chén lên nhấp một hớp.

Song, điều khiến bà bất ngờ là nước ô mai này vừa vào miệng, hương vị chua ngọt đã khiến bà vui vẻ, thậm chí da đầu bị hương vị này kích thích đến mức run lên.

Bà nhú mày, người già rồi đã lâu không ăn uống đồ kích thích như thế.

Trong phút chốc, đám người Tiêu Hoài Đình đang nhìn bà chăm chăm thất vọng thu hồi ánh mắt, cau mày, chắc chắn là không thích. Tạ Thanh Vận cũng thất vọng, nhưng vẫn bình tĩnh muốn hòa giải, tránh cho tiểu cô nương không vui.

Nhưng nàng chưa mở miệng đã thấy Tiêu phu nhân lại uống thêm một hợp nữa.

Đám người: "!!!"

Không nói những chuyện khác, có thể làm cho bà uống miếng thứ hai ngoại trừ canh bồ để kéo dài mạng ra thì không có thứ nào khác. Cho dù canh bồ thì cũng phải mời gọi nhiều lần.

Tiêu phu nhân không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy hương vị của nước ô mai này khiến miệng lưỡi nhạt nhẽo nhiều năm bị kích thích. Vừa uống một hợp, nước bọt đã bài tiết thêm một chút, cho nên bà vô thức uống hợp thứ hai trấn an môi lưỡi bị kích thích kia.

"Không tệ." Tiêu phu nhân nuốt xuống, nói ra đánh giá của mình, không nhú mày nữa.

Nhìn có vẻ hơi thích.

Bà vừa nói xong, Yến Thu Xu cảm thấy Tiêu Hoài Đình ở bên cạnh thả lỏng hơn, trái tim nàng cũng bình tĩnh lại.

Nàng nở nụ cười, đang muốn nói chuyện.

Đông Đông chép miệng, giơ chén rỗng, ngoan ngoãn lên tiếng: "A Xu tử tử, còn nữa không? Đông Đông còn muốn!"

"Đương nhiên là còn." Yến Thu Xu hoàn hồn, gạt đầu nhìn Thủy Mỗi.

Lúc này, nàng phát hiện tiểu cô nương Uyển Nhi bên cạnh Tam tiểu thư chăm chú nhìn Đông Đông.

Yến Thu Xu nhìn chén của cô bé, ra hiệu cho Thủy Mỗi: "Còn Uyển Nhi nữa."

Tiểu cô nương nở nụ cười ngọt ngào, người ta nhìn thấy trái tim trở nên dịu dàng.

Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói: "Mọi người, còn một món ăn, Thủy Lục bung lên đi." Nàng nhìn hai đứa bé: "Chắc là hai đệ muội cũng thích."

"Là gì thế ạ?" Đông Đông rất mong chờ.

Nước ô mai này rất ngon, chắc hẳn món ăn cũng ngon.

Tiêu Hoài Đình nghe vậy, chàng trở nên mong chờ lần nữa, nước ô mai không hợp khẩu vị chàng nhưng với món ăn chàng rất có lòng tin.

Thủy Lục đi lên, đến cạnh Yến Thu Xu và Tiêu Hoài Đình bung thức ăn lên, cười tủm tỉm nói: "Phu nhân, thiếu phu nhân... Đây là cô nương đích thân đi hiệu thuốc mua rất nhiều thứ làm gia vị, còn lấy bộ phận giữa cánh gà, lấy hết xương ra. Phương pháp rút xương rất tốt, Hứa ma ma bội phục không thôi."

Sắc mặt Thủy Mỗi thay đổi, vừa thấy nàng ta đặt xuống bàn ăn đã cẩn thận đi sau lưng nàng ta kéo nàng ta ra, trừng một phen.

Thủy Lục cong môi cười, không phản kháng.

Mà trên mặt bàn có rất nhiều thức ăn lại thêm hai đĩa, vốn là một món nhưng vì nghĩ đến khẩu vị của trẻ em nên biến thành hai món.

Cánh gà thơm cay và cánh gà mật ong không cay.

Màu sắc của cánh gà thơm cay đỏ hơn, phía trên rải tiêu. Mà màu của cánh gà mật ong lại óng ánh hơn.

Hai món ăn này chỉ nhìn màu sắc đã thấy rất nổi bật, chỉ là nghe lời Thủy Lục nói khiến người ta cảm thấy là lạ.

Bọn người Tiêu phu nhân và Tạ Thanh Vận tỏ vẻ kinh ngạc, làm thức ăn đã rất khác biệt, bình thường tiểu thư khuê các ai dám tự mình xử lý những nguyên liệu nấu ăn này chứ?

Tiêu Hoài Đình cũng hơi kinh ngạc, chỉ là góc nhìn của chàng hơi khác biệt: "Rút xương? Nhìn có vẻ rất hoàn chỉnh mà!"

Ngoại trừ vết khứa ở mặt người thì không còn vết cắt khác, vậy mà xương bị rút đi rồi?

Yến Thu Xu cười gật đầu: "Đúng, trong cánh gà có một đoạn xương, dùng kéo có thể rút xương dễ dàng, ăn như thế không cần nhả xương.

Chương 15

DTV-EBOOK

Phần này cay, phần kia không cay, Uyên Nhi và Đông Đông có thể ăn."

"Thì ra còn có thể như thế, cô nương tính toán chu đáo quá." Tiêu Hoài Đình hứng thú, trước tiên gấp cho mình.

Chàng thích ăn cay, đương nhiên gấp vị cay, một miếng cánh gà cho vào miệng, đầu tiên cắn thử, vỏ ngoài chiên đến thơm giòn. Lúc cắn thử, dường như bên tai còn nghe tiếng vang rộp rộp.

Sau đó, phần vỏ cánh gà rách ra để lộ phần thịt non mịn mềm mượt, hỗn hợp xen lẫn hương vị cay mặn, cánh gà mềm mà không nát, béo mà không ngán, mang theo vị cay!

Đủ vị!

Ăn rất ngon!

Tiêu Hoài Đình ăn rất tập trung, còn cẩn thận thưởng thức. Sau khi ăn xong, chàng mới nhìn những người khác, nói: "Ngon quá! Nương, đại tẩu, mọi người mau nếm thử đi!"

Nhưng ai cần chàng nhắc nhở?

Lần này món vừa dâng lên, mọi người đã đưa đũa, mỗi người một miếng đặc ý thưởng thức, liên tục khen Yến Thu Xu làm tốt.

Đông Đông không đủ cao, chỉ trông mong nhìn xem. Lúc này thấy tất cả mọi người không gấp cho cậu bé, lập tức vội hô: "Con cũng muốn ăn! Con cũng muốn!"

Ma ma vội gấp cho cậu bé: "Tiểu thiếu gia, ngài không thể ăn cay, vậy ăn cái này được không?"

Bà gấp không cay.

Đông Đông không kịp trả lời, uống cậu bé thích, ăn cậu bé càng thích, trong đó thịt là món cậu bé thích nhất!

Cậu bé gấp gấp, lúc này đồ vật đã cho vào chén, cậu bé vội cắn một miếng cánh gà mật ong, hai loại nguyên liệu mặn ngọt dung hòa vô cùng tốt, không kì lạ. Trước tiên nếm thử vị ngọt, sau đó là mặn, hơn nữa, thịt gà non mịn nhiều nước, không xương, cánh gà vô cùng mềm, cảm giác vô cùng ngon.

Trước tiên, Tạ Thanh Vận gấp một miếng cho Tiêu phu nhân: "Mẫu thân, người cũng nếm thử đi."

Tiêu phu nhân yên lặng nhìn con dâu, mang theo vẻ khiển trách.

Đây là phát hiện bà không muốn để tiểu cô nương kia thất vọng nên cố ý làm khó bà à?

Tạ Thanh Vận ăn món ngon, thật ra không nghĩ nhiều như thế, chỉ nghĩ muốn để Tiêu phu nhân nếm thử. Khi bị bà nhìn còn mờ mịt, tiếp tục ăn, mặc dù ăn rất đoan trang nhưng động tác rất nhanh chóng.

Cánh gà không cần nhả xương, da gà béo ngậy bị chiên lên không còn mỡ nữa, bên trong là thịt gà trơn mềm, cay mặn vừa phải, nàng rất thích!

*

Tiêu phu nhân thở dài một tiếng, nhưng thấy mọi người lớn nhỏ trên bàn đều đang ăn, bình thường cháu gái bà rất đoan

trang cũng ăn đến nheo mắt, lại có nước ô mai khi nãy, bà vẫn cầm đũa lên.

Bà ăn cánh gà mật ong trước, vừa cho vào miệng có vị mặn ngọt, đầu tiên là mặn sau đó lại ngọt, nhưng ngọt không ngán mà hòa hợp với vị mặn lại thêm mấy phần phong vị. Bên ngoài vẫn giòn, khi ăn vào lại cảm thấy mềm, răng lợi của người già như bà vẫn nhai được.

Thậm chí lúc nhai nuốt không hề tốn sức.

Dường như chưa hoàn hồn lại thì chân gà kia đã trượt vào cổ họng.

Ăn!

Dễ dàng như thế, không hề phản cảm!

Tiêu phu nhân chớp mắt nhìn cánh gà thơm cay trong chén, bình thường chắc chắn bà không ăn nữa, vì đối với bà ăn một cánh gà trong bữa tối thì đã đủ no rồi, lại uống thêm canh lót dạ đã đủ.

Bà không hứng thú với thức ăn, từ khi trượng phu, nhi tử nối tiếp nhau rời đi, bà không còn hứng thú với những thứ này. Bà muốn đi cùng bọn họ lại không nở con cái, cứ lẩn quẩn dày vò như thế, bình thường ăn một chút sẽ phun ra.

Nhưng bây giờ bà lại có cảm giác muốn ăn tiếp.

Nghĩ như vậy, Tiêu phu nhân động đũa!

Nhưng không phải muốn ăn cánh gà tiếp, đối với bà món này vẫn hơi dầu mỡ. Mặc dù có nước ô mai nhưng không nên ăn nhiều, bà vẫn muốn ăn nên ăn rau xanh.

Rau xanh thanh đạm là món nước, ăn vào đầu lưỡi vẫn thấy ngon.

Tiêu Hoài Đình vẫn lén nhìn Tiêu phu nhân nở nụ cười nhẹ nhõm, nhướn mày nói: "Nương, A Xu cô nương làm thức ăn ngon không?"

Ăn no rồi, Tiêu phu nhân cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, lúc này vô thức nở nụ cười nhạt: "Ừm, hương vị rất ngon."

Giọng nói Tiêu Hoài Đình càng trở nên vui vẻ, tự nhiên mà nói: "Vậy sau này A Xu cô nương sẽ thường nấu cho người ăn, người nhớ ăn đây, thích thì ăn nhiều một chút."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tiêu phu nhân thay đổi, trừng con trai: "Tiêu Hoài Đình! A Xu đến nhà làm khách, không phải đến nấu cơm. A Xu đối tốt với con không phải để con được đà lấn tới. Nếu nói bậy nữa ta bảo huynh trưởng đánh con!"

Người tức giận tức giận, mọi người ngồi trước bàn ăn đều yên lặng.

Yến Thu Xu rất muốn giải thích mình vô cùng sẵn lòng cũng không dám lên tiếng.

*

Tướng quân thiếu niên luôn nghiêm túc với người ngoài, bây giờ đối với người nhà vừa phóng khoáng lại vui vẻ tỏ vẻ ghen lời. Sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của Tiêu phu nhân, chàng ngượng ngùng chấp tay với Yến Thu Xu: "A Xu cô nương, tại hạ không lựa lời nói, xin chớ trách."

Yến Thu Xu lập tức đáp: "Không sao, Tiêu Tướng quân không cần khách khí như thế."

Hai người khách khí qua lại làm cho Tạ Thanh Vận ở một bên không tán đồng che miệng cười, đẩy Tiêu phu nhân.

"Vẫn là A Xu da mặt mỏng!" Sắc mặt Tiêu phu nhân bình tĩnh nhưng vẫn nhìn chăm chăm con trai, cảnh cáo nói: "Nếu là Tứ tử con thì sẽ đánh con một phen rồi! Lần sau không thể như thế."

"Vâng vâng!" Tiêu Hoài Đình buồn cười gật đầu.

Chàng bị trách mắng nhưng không hề tức giận, trái lại vì mẫu thân đã có sức sống hơn mà ý cười tới đáy mắt.

Yến Thu Xu cảm thấy vô cùng buồn cười, nhưng vừa buồn cười lại cảm thấy vô cùng ảm ức. Đây là một thế giới lạ lẫm giai cấp rõ ràng, có chân thành tôn trọng đối đãi với nàng, cho dù sự đối đãi này có chút sự hiểu lầm nhưng nàng vẫn rất vui vẻ.

Chỉ là hơi đồng tình với Tiêu Hoài Đình.

Vì thế, nàng tò mò liếc nhìn thiếu niên bên cạnh, có hơi lo chàng tức giận sau đó không hợp tác với nàng nữa. Nàng nhìn như thế, đúng lúc thấy đối phương mỉm cười lại có vẻ áy náy nhìn mình.

Đôi mắt của thiếu niên rất đẹp, đôi mắt hoa đào khi cười lên hơi nhướng lên, đôi mắt sáng rực như lần đầu gặp, dường như thấy đầy sao trời trong đó.

Trong chớp mắt, nhịp tim của Yến Thu Xu hụt một nhịp, vô thức cong mắt chột dạ nhìn nơi khác. Cũng vào lúc này, đột nhiên nàng ý thức được một chuyện.

Dựa theo cốt truyện, còn hai năm trước thì thiếu niên tốt tính tuấn tú này sẽ chết trong tranh đấu hoàng quyền.

Làm một vật hi sinh, làm nền tảng để nhân vật chính mang danh chính nghĩa mà đánh xuống.

Nàng nhanh chóng dời mắt, không để ý thiếu niên bên cạnh vì thấy nụ cười của nàng mà ngẩn người.

Yến Thu Xu chỉ ngạc nhiên về vẻ tuấn tú của Tiêu Hoài Đình.

Lại quên dung nhan của nàng vô cùng xinh đẹp, nhất là đôi mắt to trong sáng ngập nước. Nàng cười một tiếng, đôi mắt cong cong lấp lánh.

Vì chỗ ngồi nên khoảng cách của hai người rất gần nhau.

Chương 16

DTV-EBOOK

Tiêu Hoài Đình chưa từng đối mắt với nữ tử ở khoảng cách gần như thế, vốn dĩ chàng có thể bình tĩnh đối phó với sự hiểu lầm của mẫu thân, tẩu tử và tỷ tỷ nhưng lúc này bị công phá, mặt dần đỏ lên.

Chàng nhìn thấy, bị dọa tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Tiện tay gấp thức ăn, vẫn là cánh gà thơm cay, chàng cắn một cái hài lòng tán thưởng, tài bếp núc này thật không nói nên lời!

Quyết định của bản thân đúng hay sai!

Sợ bị hiểu lầm cái gì? Có ăn mới là tốt nhất!

*

Yến Thu Xu mang nước ô mai và cánh gà đều được người người Tiêu gia thích, nhất là cánh gà. Bạn nhỏ Uyển Nhi tính cách lạnh nhạt bình thường ăn cơm không nhiều, hôm nay ăn ba cái còn muốn ăn nữa. Chỉ là nường của cô bé sợ cô bé ăn nhiều sẽ khó tiêu nên không cho ăn tiếp.

Vì thế, cô bé bụng nước ô mai uống ba chén lại ăn món khác. Lúc sắp ăn xong, tiểu cô nương lén nấc lên, khi bị phát hiện thì gương mặt đỏ bừng, trốn trong ngực mẫu thân không dám chui ra.

Đông Đông ăn đến bụng căng tròn, ma ma hầu hạ không quản được cậu bé, cậu bé ăn no căng còn khó chịu lắm lắm.

Yến Thu Xu cũng ăn không ít.

Bàn ăn của Người Tiêu gia "Không có quy củ" so với trí nhớ của nguyên chủ. Mọi người trò chuyện, Tạ Thanh Vận hỏi Tiêu Hoài Đình chuyện quân doanh, Tạ Thanh Vận hỏi chuyện con của Tam tiểu thư Tiêu Hoài Ngọc.

Yến Thu Xu cũng bị nhắc đến, chỉ là hai bên không thân nên không có chuyện nói, trái lại nghe không ít.

Tạ Thanh Vận lại muốn nghe nàng nói về chuyện bếp núc, nhắc đến chuyện này, Tiêu Hoài Ngọc hiếm khi mở miệng cuối cùng nói chuyện: "Món này có phức tạp không?"

"Không phiền, nước ô mai làm rất đơn giản, ta dạy Hứa ma ma rồi. Nếu Tam tiểu thư thích có thể mời ma ma qua học, hoặc ta làm đưa qua cũng được."

Tiêu Hoài Ngọc cười gật đầu: "Đa tạ."

Đó là tiếp nhận.

Đông Đông ở một bên nghe hai người nói chuyện cũng vui vẻ nói: "A Xu tử tử, đệ cũng muốn ăn!"

Yến Thu Xu cười xoa đầu cậu bé: "Chắc chắn có đệ." Nói xong phát hiện Uyển Nhi ngồi cạnh Tiêu Hoài Vũ nhìn nàng chăm chăm, nàng cười nói: "Còn Uyển Nhi nữa."

Ánh mắt tiểu cô nương sáng lên, sau khi nghe thấy thì cười với nàng một tiếng, vô cùng ngoan ngoãn.

Trái tim Yến Thu Xu mềm mại.

Nhan sắc người Tiêu gia vô cùng xinh đẹp.

Hơn giữa trưa, kết thúc buổi cơm trưa, mọi người về viện của mình.

Chỉ là trở về khác với ngày thường, trưa nay mọi người đã ăn một phen, lại thêm nước ô mai vô cùng khai vị khiến bọn họ ăn quá no. Khi đi đường, cả nhóm người vô thức ưỡn bụng, để bụng không còn quá no như thế.

Cho dù là Tiêu phu nhân cũng không phát hiện mình đã ăn nhiều hơn bình thường.

Tạ Thanh Vận chậm rãi đi về viện của mình.

Nơi này thiết kế như những viện tử khác, chỉ là nơi này không có bậc cửa, là một đường thẳng.

Nàng ấy trở về hỏi nha hoàn trước: "Đại gia ăn bao nhiêu?"

"Một bát chè hạt sen, hai miếng bánh ngọt."

Tạ Thanh Vận hài lòng, đi vào trong thấy nam tử sắc mặt tái nhợt đang cầm sách ngồi trên giường.

Nàng ấy nhìn xuống, vốn nên có hai chân bây giờ lại trống rỗng, chỉ còn một nửa!

Nàng ấy rút sách ra: "Không phải nói không được xem quá lâu à? Ta ra ngoài lâu như thế, chắc chắn sách không rời tay đúng không?"

Lúc này, nam tử ngẩng đầu lên, vẻ mặt có ba phần giống Tiêu Hoài Đình nhưng lại có vẻ tao nhã, cười lên mặc dù có vẻ yếu ớt nhưng vẫn như gió xuân: "A Vận về rồi à, ăn sao rồi?"

Tạ Thanh Vận hắng giọng: "Không được phép đánh trống lảng... Ợ!"

Nàng ấy vốn định trách cứ trượng phu Tiêu Hoài Khải một phen, mấy hôm nay tật ở chân hần phát tác vô cùng đau đớn

nên hôm nay không đi tiền sảnh. Nàng ấy để hần ở nhà là muốn hần nghỉ ngơi thật nhiều, ai ngờ hần lại cố tình đọc sách.

Song, vừa cất lời thì đột nhiên Tạ Thanh Vận ợ một cái, khuôn mặt trắng noãn ửng đỏ, xấu hổ che miệng, không dám nhìn nam tử trước mắt.

Tiêu Hoài Khải yên lặng kéo tay nàng ấy khẽ vỗ nhẹ trấn an: "Xem ra khẩu vị vô cùng tốt, Yến cô nương này rất cố gắng lọt vào mắt nàng."

"Một tiểu cô nương do Lục đệ mang về, sao không lọt vào mắt chú?" Tạ Thanh Vận ngượng ngùng cười cười, quên mất lời trách cứ khi nãy mà ngồi cạnh hần, cười nói: "Nàng làm nước ô mai vô cùng khai vị, tất cả mọi người ăn nhiều. Hôm nay mẫu thân ăn đến no căng."

Tiêu Hoài Khải hơi kinh ngạc: "Mẫu thân ăn rất nhiều à?"

"Đúng thế! Ta thấy bà lén xoa bụng! Còn Đông Đông no căng cả bụng!" Nói đến chuyện này, nàng ấy cười càng vui vẻ hơn..

Tiêu Hoài Khải cũng cười, hần đi đứng không tiện, không đi ra ngoài sợ hù cô nương người ta. Bây giờ nghe thê tử nói thế, hần lại cảm thấy hơi hứng thú.

Có thể khiến mẫu thân ăn cơm...

Thì ra là một người tinh thông nấu nướng.

Có lẽ thê tử nghĩ lão Lục dẫn người trong lòng về, nhưng hần nghĩ khác, lập tức bác bỏ khả năng này. Lão Lục đi đánh trận không phải đi xem mắt, sao đột nhiên lại dẫn một nữ tử đệ ấy thích về?

Hơn nữa, đây là một nữ tử biết nấu nướng, lấy tư cách nghĩa muội đi vào Tiêu gia, có lẽ là đặc biệt nấu cơm cho mẫu thân ăn.

Nhưng vì sao lại lấy thân phận nghĩa muội?

Thật sự là quý nữ nhà ai?

Nhưng quý nữ sao có tài bếp núc tốt như thế?

Trong lòng Tiêu Hoài Khải vô cùng khó hiểu, xế chiều hôm đó hắn bảo gã sai vặt đi mời Tiêu Hoài Đình tới ngồi một chút. Chỉ là sau khi bên kia nghe nói hắn mời đã chạy đến quân doanh, làm cho hắn tức giận mà bật cười.

Đồng thời, trong lòng hắn đã đoán được gì đó.

Có lẽ cô nương này thật sự là quý nữ nhà ai bị đệ ấy mang về!

*

Tiêu gia.

Tiêu Hoài Đình cực khổ đi xa không dám đến gần đại ca, sợ bị nhìn ra, trong lòng run lên, mau chóng chạy đến quân doanh đi huấn luyện.

Yến Thu Xu thì đặc ý kiểm kê tiền dư, thuận tiện ghi sổ: [Hai mươi chín tháng tám năm Kiến An mười tám, Tiêu phu nhân đưa một đôi vòng ngọc, Thiếu phu nhân đưa...]

Vì lần này khởi đầu tốt đẹp, không chỉ khiến ông chủ Tiêu Hoài Đình hài lòng mà những người khác ở Tiêu gia vô cùng hài lòng với nàng.

Trong ngày hôm đó, sau khi trở về Yến Thu Xu nhận được không ít đồ vật.

Tạ Thanh Vận còn uyển chuyển ám chỉ nàng, nếu có thể thì làm thêm vài món ăn đưa qua cho Tiêu phu nhân. Cho dù vì bất cứ lý do gì, bà đồng ý ăn cơm thì đó là món ngon.

Nhất là sau khi Tiêu phu nhân trở về không hề khó chịu, không bị nôn mửa, có nghĩa là trong lòng bà chấp nhận ăn hết.

Yến Thu Xu tính toán như thế, sao lại không biết ngượng mà cầm lấy cái này?

Nhưng thái độ đối phương kiên quyết như thế, nàng không tiện dây dưa, đành nhận lấy.

Vậy nàng phải ra sức làm việc nhiều hơn, còn ân tình này nữa.

Đương nhiên, ngoại trừ ân tình của Tiêu gia, nàng còn phải tích lũy tiền tìm một chỗ để mình sống yên phận, tốt nhất là ở vùng ngoại ô sát cửa thành, như thế vừa an toàn lại tự tại.

Chương 17

DTV-EBOOK

Vấn đề duy nhất là giá nhà quá mắc!

Với số tiền bây giờ của nàng, muốn mua một ngôi nhà ở vị trí tốt là chuyện không thể nào. Hơn nữa, cho dù có thôn trang thì thu nhập của nàng không cố định, trừ khi... Dựa lưng vào cây to lấy việc nhà nông làm niềm vui?

Yến Thu Xu nghĩ thế cảm thấy cũng được.

Việc này khá an toàn, Tiêu gia hỗ trợ bảo vệ, lại lợi dụng tài nấu nướng kéo vài kẻ có tiền đến làm khách.

Nàng tùy tiện mở tiệm như thế có thể ăn được một năm, chờ các con vật trong thôn trang lớn thì bán đi được một số tiền, không cần lo ăn uống nữa.

Yến Thu Xu bị suy nghĩ của mình chọc cười, nhưng cũng thầm nhớ rõ mục tiêu của mình.

Sáng sớm hôm sau, Yến Thu Xu làm một bát cháo thịt nạc đưa qua trước.

Sau khi ăn sáng xong, nàng muốn làm vài món ăn vặt.

Nàng còn chưa bắt đầu làm, Đông Đông đã chạy tới: "A Xu tỷ tỷ! Tỷ có làm món gì ngon cho đệ không?"

Yến Thu Xu lắc đầu: "Vẫn chưa, đang chuẩn bị làm."

Đôi mắt Đông Đông sáng lên: "Vậy đệ giúp một tay được không?"

Yến Thu Xu hơi hoài nghi: "Đệ làm được không? Ngộ nhớ bị thương thì phải làm sao bây giờ?"

"Không đâu!" Đông Đông vỗ vỗ ngực cam đoan, thấy nàng vẫn chưa đồng ý thì nhào tới ôm chân nàng như rất quen thuộc: "A Xu tử tử, đệ rất ngoan!"

Nha hoàn phía sau hần cười nói: "Người để tiểu thiếu gia giúp đi, sáng nay ngài ấy vừa thức dậy đã nhớ nhung, muốn ăn món nóng, Tú tiểu thư cũng đồng ý rồi."

Yến Thu Xu: ...

Đây là cửa hàng quà vặt à?

Nàng đành phải gật đầu, nhưng trong nhà còn một đứa bé, vì thế nói: "Đệ có thể đi mời Uyển Nhi tới không? Hôm qua ta cũng hứa với muội ấy rồi."

"Không thành vấn đề!" Đông Đông vui vẻ đáp, thả Yến Thu Xu ra vội chạy ra ngoài. Bóng dáng nhỏ bé kia chớp một cái đã biến mất trước mặt nàng.

Yến Thu Xu vội vào bếp bắt đầu làm.

Thật ra sáng nay khi vừa thức giấc, nàng đã bảo đầu bếp phòng bên kia đưa ức gà đến, rải gia vị bắt đầu ướp, bây giờ vừa đúng lúc.

Hứa ma ma nhanh chóng nhóm lửa, Thủy Mỗi giúp thêm dầu, Yến Thu Xu đập quả trứng, pha bột mì, vì không có bột xù nên phải lặp lại mấy lần, đảm bảo bên ngoài được phủ đủ dày nhưng không dày quá.

Đến khi dầu sôi liu riu thì nhanh chóng cho ức gà đã chuẩn bị xong vào.

Chảo dầu lập tức vang lên tiếng "Xèo xèo..."

Gà rán chiên ba đến năm phút là được, dầu không được quá nóng sẽ dễ khét, giảm lửa để chiên từ từ, chờ thêm một chút.

Thời gian vừa đúng lúc.

Cửa viện vang lên tiếng Đông Đông vô cùng nhanh nhẹn: "Tỷ nhanh lên! Đệ ngửi thấy mùi thơm rồi!"

"Đệ chậm một chút, ta không theo kịp ~" Uyển Nhi nhẹ nhàng nhắc nhở đối phương, cố gắng xách váy đuổi theo đệ đệ đang chạy thật nhanh phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đỏ lên.

Đông Đông thở dài một tiếng, chỉ có thể dừng lại chờ cô bé.

Đến khi hai người đi cùng nhau, kéo tay Uyển Nhi chạy về nơi phát ra mùi hương.

"A Xu tỷ tỷ! Đệ gọi Uyển Nhi tỷ tỷ đến rồi!" Đông Đông lớn tiếng nói.

Yến Thu Xu cười tủm tỉm cầm đĩa trong tay quay đầu lại, ôn hòa nói: "Đúng lúc gà rán cũng chiên xong rồi, hai đệ muội có muốn ăn thử xem món này ngon không?"

Đông Đông chăm chú nhìn đồ vật trong mâm.

Một mùi thơm mới lạ thoáng qua chóp mũi, món kia màu vàng cam nhìn như hình bầu dục nhỏ, được cắt thành từng viên.

Nơi lộ ra ngoài là thịt có vẻ tươi non, trên đó còn phủ bột nâu xanh.

Mùi hương kì lạ kia dường như phát ra từ bột này.

Thứ này vừa nhìn đã khiến người ta muốn ăn, vì thế khi Yến Thu Xu hỏi, nước bọt của Đông Đông sắp chảy ra: "Vâng vâng!"

Uyển Nhi tính cách điềm đạm mím môi cười một tiếng, trước tiên vẫn an Yến Thu Xu sau đó mới chớp mắt, gật đầu nói: "Vâng."

*

Yến Thu Xu dẫn hai đứa nhỏ đến phòng ăn.

Tính cách Đông Đông hoạt bát, Uyển Nhi lại trầm tĩnh, gần như tính cách hai đứa bé hoàn toàn trái ngược nhau. Nhưng Đông Đông sẽ săn sóc Uyển Nhi một chút, ví dụ như cố tình nhường bước khi Uyển Nhi đi đường.

Ba người hai nhỏ một lớn ngồi xuống, hai đứa nhỏ cũng ngồi chung một chỗ.

Yến Thu Xu đặt đĩa trước mặt hai người, cho mỗi người một đôi đũa.

Hai người bắt đầu.

Đông Đông như sói, tay nhỏ cầm đũa thuần thục gấp một miếng gà rán cho vào miệng.

Yến Thu Xu kinh ngạc đến ngây người: "Chậm một chút! Nóng đấy!"

Nhưng Đông Đông không sợ!

Cậu bé cắn một miếng to, âm thanh "Rộp rộp" vang lên, da gà bị cắn ra lộ thịt gà nóng hổi bên trong. Cậu bé bị bỏng "Hít" một tiếng.

Yến Thu Xu vội nói: "Nhả ra, món này hơi nóng!"

"Phù phù..." Đông Đông lắc đầu, cắn miếng thịt gà kia, hai má phồng lên xẹp xuống liên tục hít hà cho đến khi nhiệt độ hạ xuống mới nuốt vào.

Bên ngoài thơm xốp giòn bị cắn ra lộ chất thịt non mịn bên trong, vị mặn mang theo chút tiêu tê dại, cảm giác vô cùng bất ngờ.

Đông Đông ăn ngon đến mức gật gù đắc ý, không uống công cậu bé chịu bỏng không nở phun ra. Sau khi ăn xong một miếng, cậu bé vội tuyên bố: "Ngon quá! Thật ngon!"

Uyển Nhi dụ dàng hơn nhiều, mím môi thổi hồi lâu mới cắn thận cắn một cái, vô cùng hài lòng: "Ngon quá!"

Hai đứa nhỏ đều nhớ Yến Thu Xu mời bọn họ ăn thử cho nên nểm cho ra kết luận.

Yến Thu Xu an tâm cũng ăn một miếng, gà rán bên ngoài giòn xốp bên trong mềm, mặc dù không cay, thiếu bột xù nhưng nàng thêm tiêu, có cảm giác the the, lại thêm thịt mặn vô cùng ngon miệng.

Trong lòng nàng đang khen mình làm ngon quá đã thấy một ma ma cười tủm tỉm đi vào, trong mắt chỉ có Đông Đông đang ăn: "Tiểu thiếu gia."

Đông Đông nghe tiếng, nhếch miệng cười một tiếng: "Kỷ ma ma, ở đây có gà rán, cho bà ăn này."

Bàn tay nhỏ của cậu bé cầm một miếng gà chiên đưa ra trước.

Kỷ ma ma không để ý, chỉ cười nói: "Tiểu thiếu gia, chúng ta phải trở về, lão gia, phu nhân đều đang chờ Đông Đông trở về ăn cơm trưa đây."

Yến Thu Xu buồn bực, lão gia phu nhân? Ai thế.

Đông Đông ủ rũ, lắc đầu nói: "Ta không muốn! Ta không đi! Gà rán còn chưa ăn xong!"

Nụ cười trên mặt ma ma cứng đờ, sắc mặt không vui, ánh mắt nhìn Yến Thu Xu như có vẻ oán trách, nhưng đối với Đông Đông vẫn kiên nhẫn nói: "Chẳng phải chỉ là một món ăn thôi à, đầu bếp trong phủ chúng ta có thể làm ngon hơn."

Nói xong, bà ta nhìn về phía Yến Thu Xu, giọng điệu sai sử nói: "Yến cô nương, làm phiền cô nương... Báo cáo cách làm món gà rán này cho lão thân, tránh cho Đông Đông thiếu gia không vui."

Yến Thu Xu yên lặng nhìn qua: ?

Hay lắm!

Lần đầu tiên gặp đã muốn người ta đưa công thức, không hề khách sáo như vậy!

Trong trí nhớ của nguyên chủ Yến Thu Xu, Yến gia tự xưng là quý tộc, thân phận khác với người bình thường, ăn món gì ngon muốn có công thức thì nô bộc cũng không phách lối đến mức như thế.

Chương 18

DTV-EBOOK

Nàng đổi sắc mặt, gương mặt xinh đẹp bỗng nhiên đầy vẻ lạnh lùng, nghiêm túc nói: "Vị ma ma này, chẳng phải bà nói đầu bếp trong phủ bà có thể làm ngon hơn à? Sao ngay cả gà rán cũng không biết làm? Hay tự mình suy nghĩ lại đi!"

Kỷ ma ma đen mặt, cảm thấy cô nương này không hiểu chuyện, tức giận nói: "Yến cô nương, thứ này không phải vật quan trọng gì, chẳng lẽ cô nương sợ Giang gia nhà ta tranh lợi ích với mình? Vậy yên tâm đi, Giang gia chúng ta không vì mưu lợi, hơn nữa tiểu thiếu gia vui vẻ thì lão gia phu nhân cũng sẽ ban thưởng."

"Thủy Mỗi, tiễn khách!" Yến Thu Xu nói thẳng.

Kỷ ma ma tái mặt, oán hận trừng nàng, cười lạnh sau đó nhìn Đông Đông, thái độ cứng rắn hơn nhiều: "Tiểu thiếu gia, chúng ta trở về đi, lão gia phu nhân nhớ ngài đó!"

"Ta mới về mấy hôm!" Đông Đông hơi ảm ức mím môi, cậu bé không hiểu lời Yến Thu Xu nói với nói chuyện với Kỷ ma ma, cậu bé đang ăn gà rán, vẫn đang thèm thuồng, không vui nói: "Nhưng còn phải ăn món khác nữa, ta không đi được. Hơn nữa ta không muốn trở về..."

Giọng nói của cậu bé càng lúc càng nhỏ, vì sắc mặt ma ma càng lúc càng nghiêm túc. Sau khi cậu bé nói xong, Kỷ ma ma trầm giọng nói: "Ngài không thể không hiểu chuyện như thế, lão gia và phu nhân sẽ thất vọng!"

Bà ta nói xong thì đi qua muốn ôm Đông Đông đi.

Hốc mắt Đông Đông đỏ lên, tròng mắt đầy bà ta ra, trở tay cầm gà rán vượt qua ma ma nhanh chóng chạy đi!

"Ôi? Thiếu gia!" Kỷ ma ma trợn tròn mắt, không ngờ Đông Đông lại chạy đi, bà mau chóng đuổi theo.

Yến Thu Xu cũng ngăn người, rõ ràng nghe nói tiểu thư Tiêu gia chọn rể, hai người con rể vào Tiêu gia ở. Hơn nữa Đông Đông họ Tiêu, thái độ này của ma ma hơi không đúng?

Biến cố này làm Yến Thu Xu cảm thấy khó hiểu, Uyển Nhi cũng bị dọa, mím môi muốn khóc.

Ma ma đi theo cô bé đến chỗ dành: "Không sao không sao, chúng ta không sợ..."

Như vậy mới dỗ dành được Uyển Nhi.

Yến Thu Xu đẩy đĩa đến trước mặt cô bé: "Uyển Nhi, muốn ăn nữa không?"

Uyển Nhi gật gật đầu: "Ăn."

Yến Thu Xu bảo cô bé ăn tiếp, hỏi Thủy Mỗi: "Đông Đông không ở Tiêu gia à?"

Ánh mắt Thủy Mỗi phức tạp: "Vâng, cô gia qua đời, lão gia, phu nhân Giang gia lợi dụng nhớ dung nhi tử nên mang cháu trai đi. Mấy năm nay tiểu thiếu gia đều ở bên kia, hiếm khi trở về."

Yến Thu Xu cau mày, cảm thấy là lạ.

Đương nhiên Tiêu gia rất yêu thương Đông Đông, Tạ Thanh Vận làm chủ hậu viện cũng như thế, sao lại dễ dàng cho người Giang gia phách lối đưa Đông Đông đi?

Chỉ là chuyện này không phải chuyện nàng có thể nhúng tay vào, vì thế chỉ nghĩ ngợi một phen rồi từ bỏ.

Sau khi Uyển Nhi ăn xong thức ăn trong đĩa, Yến Thu Xu nói: "Muội chờ một lát được không, ta còn một phần đưa cho nường của muội nữa. Uyển Nhi có thể đưa giúp ta không?"

"Vâng!" Tiểu cô nường ăn uống no nê cười gật đầu đáp.

Yến Thu Xu đi vào bếp làm thêm gà rán.

Trước tiên là gà rán cho Uyển Nhi mang về, Yến Thu Xu làm phần khác. Hôm qua ăn cánh gà thơm cay, hôm nay ăn gà rán, đúng lúc dầu đã sôi, ngoại trừ gà rán còn có gà bắp rang, đùi gà vân vân.

Sau khi làm xong, nàng đưa mỗi người hai phần, phần của người lớn cho thêm ớt. Lý do nàng đưa riêng cho nường của Uyển Nhi, Tiêu Hoài Ngọc là vì tối qua nàng thấy chỉ có mình Tiêu Hoài Ngọc không ăn cay.

Về phần Tiêu phu nhân thì chỉ có một phần, còn bảo khi Thủy Mỗi đưa qua chỉ cần nói bà ném thử hương vị là được.

*

Trong chủ viện.

Tiêu phu nhân nhìn Thủy Mỗi hoảng sợ nhưng vẫn cố gắng nói ra câu kia, bà không nói gì khiến nha hoàn này hốt hoảng quỳ xuống. Chờ người đi rồi, thấy Hoàng ma ma quay về bà mới tức giận nói: "Bổn phu nhân tham ăn vậy à?"

Hoàng ma ma thấy mặc dù bà tỏ vẻ tức giận nhưng trong mắt không hề có chút oán giận nào, thậm chí mang theo ý cười thì nói: "Chẳng phải sao? Bình thường phu nhân chẳng muốn ăn gì

cả, A Xu cô nương này quá tự tin rồi, không bằng phu nhân ném thử thứ nàng ấy làm xem có gì khác biệt không?"

Tiêu phu nhân giương mắt nhìn bà: "Bà đang đổi cách để ta ăn đấy à?"

"Đây là tấm lòng của A Xu cô nương, người không ném thử thật à?" Hoàng ma ma cười nói.

Tiêu phu nhân mím môi, gật đầu.

Hoàng ma ma đỡ bà đến cạnh bàn ăn, thuận tay đem cháo thịt nạc và nước ô mai đến: "Phu nhân uống chút đi, tránh cho quá dầu mỡ."

"Ừm."

Tiêu phu nhân ghét bỏ nói nhưng không kháng cự, trái lại hứng thú ném thử.

Gà rán nhiều thịt, gà bắp rang một viên nho nhỏ, bên ngoài phủ bột hơi ít thịt, cần phải cắn nhai. Hơn nữa, nó lại có vị cay tê, là sự tổng hợp của muối và tiêu, bà vẫn thích gà rán hơn.

Tiêu phu nhân ăn say sưa ngon lành, hài lòng gật đầu: "Đúng là không tệ."

Hoàng ma ma vui mừng, cuối cùng có thể tìm được người khiến phu nhân có thể ăn rồi, bà rót cho Tiêu phu nhân một chén nước ô mai: "Người uống đi, chống ngấy."

Tiêu phu nhân gật gật đầu, nhấp một hớp. Thật ra buổi sáng bà đã ăn một bát cháo thịt nạc, bây giờ còn chưa đến lúc dùng cơm trưa, không hề đói bụng chỉ muốn ném thử thôi, nhưng lần này lại có khẩu vị.

Nhất ra sau khi uống nước ô mai, vị ngấy sau khi ăn dầu mỡ bị ép xuống, bà có thể ăn tiếp.

Một miếng lại một miếng, tốc độ ăn của Tiêu phu nhân vô thức tăng nhanh mà bà không biết.

Đến khi Hoàng ma ma không nhìn nổi nữa, nhắc nhở: "Phu nhân, người ăn ba miếng rồi, dù sao cái này cũng là thịt lại hơi dầu mỡ, ăn nhiều dạ dày không chịu được đâu."

Tiêu phu nhân hơi ngừng lại, nhìn qua, ho nhẹ: "Được rồi, còn lại ma ma ăn đi."

Hoàng ma ma vô cùng vui vẻ: "Nô tỳ đa tạ phu nhân ban thưởng!"

Bà cũng không khách sáo, bưng đĩa rời đi.

Tiêu phu nhân trợn tròn mắt.

Bà không ngờ bình thường Hoàng ma ma suốt ngày khuyên bà ăn nhiều thêm mấy miếng bây giờ không khuyên nữa mà còn cầm đĩa rời đi, tâm trạng hơi bị đè nén.

Bà mấp máy môi, không thể nói được gì.

Bà muốn ăn nhưng không muốn mất thể diện, hơn nữa trước đó bà từ chối lời khuyên của đám người Hoàng ma ma, bây giờ vô cùng lúng túng, chỉ có thể nuốt cơn giận xuống.

Ngay vào lúc này, bên ngoài thắp thoáng tiếng khóc của trẻ con.

Bây giờ tâm trạng Tiêu phu nhân không tệ lắm, nhú mày: "Xảy ra chuyện gì thế?"

Một đại nha hoàn khác hầu hạ bà nhanh chóng đi ra ngoài xem xét, khi trở về nói: "Bẩm phu nhân, là Đông Đông tiểu thiếu

gia không muốn cùng Kỳ ma ma về Giang gia, nói muốn ở lại trong phủ ăn thức ăn do Thu cô nương làm, đang khóc rống với Tú tiểu thư."

Nói xong, bà định tiếp tục làm khúc gỗ.

Mấy năm nay, Tiêu phu nhân không hề quản những chuyện này, cho nên tiếp theo cũng không có việc của bà.

Chương 19

DTV-EBOOK

Nhưng lần này đã thấy sắc mặt Tiêu phu nhân trầm xuống, không vui nói: "Vậy thì không quay về, cần ằm ỉ đến mức như thế không?"

Hoàng ma ma nghe tiếng động vừa lau miệng đi tới giật mình, vui vẻ dò hỏi: "Phu nhân, người nói để Đông Đông tiểu thiếu gia không về nữa sao?"

Tiêu phu nhân thấy miệng bóng loáng mỡ của bà thì càng tức giận, gà rán mình không đủ ăn đều vào miệng của bà ấy! Bà cảm thấy đau lòng, lại nghĩ cháu trai nhà mình cũng thế, muốn ăn mà không được ăn, thảo nào khóc ằm ỉ như thế. Bà trở nên nghiêm túc: "Đúng, không quay về nữa, trở về làm gì? Nơi này không phải nhà của nó à?"

Hoàng ma ma không hề phát hiện ra, trái lại vui vẻ nhướn mày: "Vâng, lão nô đi nói với Tứ tiểu thư ngay!"

Bà vui vẻ rời đi.

Bóng lưng kia giống như ôm bảo bối vậy.

Tiêu phu nhân nhìn thấy vậy thì im lặng, cảm thấy chua xót trong lòng.

Nói đến cũng buồn cười, nếu là Tiêu gia mười năm trước thì ai dám làm càn như thế? Không nói đến Giang gia, cho dù Thiên gia cũng không dám tùy ý khoa tay múa chân với nhà bọn họ, càng không nói đùa hài tử trong gia phả của Tiêu gia đi.

Chỉ là...

Tiêu phu nhân thở dài một hơi, thôi, chờ cậu bé ăn đủ rồi thì sẽ muốn đi.

*

Cụ thể Tiêu gia xảy ra chuyện gì Yến Thu Xu không biết.

Nhưng khi trời tối, đôi mắt Đông Đông đỏ hồng vui sướng đi vào viện của nàng, nàng biết điều này có ý nghĩa gì.

Đứa nhỏ này không bị mang đi.

Nói ra cũng thật kì lạ, trong trí nhớ của nguyên chủ thì Giang gia không bằng Tiêu gia, cho dù bây giờ Tiêu gia suy yếu thì cũng khác biệt.

Nhưng không ngờ Giang gia lại dám ngang ngược như thế.

Đông Đông rất thích những món ăn vặt này, lúc gần đi không quên cầm một miếng gà rán ăn rất ngon. Vì thế khi thấy Đông Đông tới, Yến Thu Xu vẫy tay: "Đói bụng không?"

Đông Đông tỏ ra mong chờ: "Có ạ! Còn muốn ăn gà rán!"

Gà rán nhiều thịt, cậu bé thích ăn thịt.

Yến Thu Xu cười nói: "Không thể ăn quá nhiều được, buổi tối chúng ta ăn món thanh đạm được không?"

Đông Đông tỏ vẻ không muốn, nhưng cậu bé biết chuyện này mình không khống chế được, chỉ ừ ừ gật đầu: "Thôi đi, thật vất vả đệ mới cầu xin nương để đến nơi này ăn cơm, haiz..."

Yến Thu Xu nhìn đứa bé ma mãnh, dở khóc dở cười: "Đệ yên tâm, cho dù thanh đạm cũng sẽ rất ngon!"

Đông Đông lại vui vẻ: "Vậy đệ có thể giúp một tay không?"

"Được chứ." Yến Thu Xu đưa cho cậu bé một quả trứng gà: "Có thể đánh trứng không?"

Đông Đông lắc đầu, Yến Thu Xu dạy cậu bé trước tiên đập lên thành bát, tách vỏ trứng ra.

"A!" Đông Đông hét lên một tiếng: "Trứng vỡ rồi!"

Lần đầu tiên cũng nên trải qua cảm giác thất bại, Yến Thu Xu vô thức đưa tay đón lấy tránh cho vụn trứng vỡ rơi vào trong chén. Nhưng như thế tay của hai người đều dính trứng gà, nàng hô: "Thủy Mỗi, cầm khăn đến!"

Nhưng mà Thủy Mỗi đang rửa cà rốt, không thể đi qua, nhân tiện gọi: "Thủy Lục! Lấy khăn đến!"

Không hề có tiếng đáp lại.

Yến Thu Xu nhíu mày, chỉ có thể chịu tay bẩn đi tìm khăn lau tay cho Đông Đông.

Thất bại không làm cậu bé nản chí, cậu bé lau khô tay hứng thú nói: "A Xu tử tử, đệ còn muốn chơi!"

"Ừm ~." Yến Thu Xu tiếp tục cho cậu bé đập trứng, dù sao hôm nay còn cần rất nhiều trứng gà.

Vì lúc này muốn làm trứng cuộn, ngoài trứng gà còn có cà rốt băm nhuyễn. Nàng chỉ thuận miệng nói nhưng xế chiều hôm nay bên trù phòng đưa tôm sông đến, còn có hành thái và muối.

Vì nghĩ đến cảm giác no bụng, Yến Thu Xu lại cho thêm bột mì, Đông Đông giúp đánh trứng tạo thành hỗn hợp sệt. Sau đó nàng nhóm lò, lau dầu trên chảo sắt, lại cho chảo lên.

Bây giờ không có chảo thuận tiện như hiện đại

Nhưng nàng quen nấu nướng, tay chân nhanh nhẹn cứ vung lên như thế, chảo sắt đen bóng được phủ lên chất lỏng vàng nhạt.

Lại vì nhiệt độ nên chất lỏng kia đông lại, ở giữa có màu đỏ xanh đan xen.

Phối hợp với màu vàng dưới đáy tạo thành ba màu xanh đỏ vàng vô cùng đẹp. Đông Đông chỉ tò mò nhưng nhìn đến đây lại há to miệng: "Oa! Nhìn có vẻ ngon quá!"

Phần lớn trẻ con đều thích màu sắc xinh đẹp, Yến Thu Xu cười một tiếng: "Chắc chắn ăn ngon, đây chính là món Đông Đông giúp ta làm ra cho nên một lát để để ăn trước."

Đông Đông đặc ý gật đầu: "Vâng! Để còn muốn cho nường và nãi nãi, Uyển Nhi tỷ tỷ ăn nữa!"

"Ừm, vậy một lát nhờ Đông Đông giúp đưa qua được không?"

"Vâng!" Đông Đông gật đầu.

*

Yến Thu Xu ở Tiêu gia không cần lo lắng chuyện nguyên liệu nấu ăn không đủ.

Trứng gà còn nhiều hơn bột mì, lại thêm chảo sắt lớn, một chiếc bánh trứng ra lò thì mỗi người ăn ít cơm cũng có thể ăn no, ví dụ như chính Yến Thu Xu.

Đông Đông và Uyển Nhi cùng ăn một chiếc bánh, còn lại cho mỗi người một cái.

Sau khi làm xong chiếc cuối cùng, Yến Thu Xu còn muốn hỏi: "Có ăn nữa không?"

Đã thấy Đông Đông lắc đầu, nhìn chằm chằm bánh cuộn bên kia, sốt ruột nói: "Đệ muốn đưa cho nương trước, không thì mọi người ăn cơm tối mất!"

"Cũng đúng, vẫn là Đông Đông suy nghĩ chu đáo." Yến Thu Xu phản ứng kịp, bây giờ không còn sớm nữa. Nàng tăng nhanh động tác cắt bánh ra đưa vào hộp.

"A Xu tử tử, đệ đi trước." Đông Đông thấy thế nói một câu, vội cầm theo mấy hộp cùng nha hoàn rời đi.

Vừa đi khỏi viện tử không lâu, Yến Thu Xu đã nghe cậu bé lớn tiếng gọi: "Đại bá! Đại bá nương! Đông Đông đem thức ăn cho mọi người đây!"

Thủy Mỗi cười "Ha ha" một tiếng, nói: "Hôm nay cô nương để Đông Đông thiếu gia giúp, cậu bé rất vui đấy. Đợi lát nữa mọi người trong phủ sẽ biết cậu bé làm gì."

"Vây cũng tốt, trong phủ tỉnh mạch quá." Yến Thu Xu cười gật đầu.

Tiêu phủ này chỗ nào cũng tốt, chỉ là... Quá nặng nề.

Loại trầm mặc này là vì chủ nhân trong phủ đã chết quá nhiều.

Nhưng đắm chìm trong quá khứ cũng không tốt cho tương lai của bọn họ.

Có lẽ vì như thế nên bọn họ không kịp phát hiện vấn đề, khiến cho lúc quan trọng nhất khi Tiêu Hoài Đình lĩnh binh đi lại không có lương thảo, chỉ có thể cùng một đám người đói đến xui lơ, dùng thân xác mình trông coi cửa thành.

Bình thường Yến Thu Xu không phải người đa sầu đa cảm nhưng giờ phút này nàng hơi khó chịu.

Nàng cắn bánh cuộn trứng mình làm, bánh mềm mịn thơm, cà rốt trần qua nước vẫn hơi cứng ăn vào miệng nhai mấy lần có thể cảm nhận được vị ngọt của cà rốt, miếng ngon nhất còn có thịt tôm mềm non bằm nhuyễn.

Vì thế món bánh cuộn trứng này dù thanh đạm nhưng vẫn ngon miệng.

Ngon!

Nhưng...

Vì hôm qua và sáng nay Đông Đông cãi nhau với ma ma Giang gia nên tâm trạng Yến Thu Xu hơi hụt hẫng.

Món ngon này do Tiêu gia cung cấp cho nàng, nếu Tiêu gia không còn sao nàng có thể tìm được trứng gà càng không nói đến ăn tôm sông ở đất liền cần có mạng lưới giao thiệp này.

Yến Thu Xu mệt mỏi nhưng ngoại trừ biết làm cơm thì nàng không có năng khiếu gì cả, ở thời đại này có thể làm gì?

Chương 20

DTV-EBOOK

Đang tự hỏi, bỗng nhiên Thủy Mỗi kích động nhắc nhở: "Cô nương! Lục thiếu gia đến rồi!"

Yến Thu Xu ngẩng đầu, chỉ thấy Tiêu Hoài Đình mặc khôi giáp quen thuộc có vẻ phong trần, đầy tớ nô bộc theo tới. Chàng bước đi rất nhanh, mới vừa đứng ở cửa bây giờ đã đến trước mặt nàng.

Thủy Lục vội dâng khăn tay lên, thẹn thùng nói: "Lục thiếu gia, ngài lau mồ hôi đi."

Yến Thu Xu: ?

Thủy Lục xuất hiện từ nơi nào? Sao vừa rồi không hề trông thấy nàng ta?

Mặc dù Yến Thu Xu là kẻ ngoại lai, không hiểu tình huống ở thời đại này nhưng biết Thủy Lục có ý gì.

Ban đầu, nàng nghĩ mình không phải chủ tử chính thức của Tiêu gia, vì thế rất ít khi sai sử nha hoàn. Máy hôm nay, bảo Thủy Mỗi và Hứa ma ma giúp nàng đều mời bọn họ ăn gì đó. Nàng làm nhiều nên Thủy Lục và những người khác cũng có phần.

Không ngờ nàng ta vẫn không nghe theo lời nàng là vì kiêu ngạo.

Yến Thu Xu hơi im lặng, nàng chưa từng học quản lý cảm xúc, trên mặt lộ vẻ kì lạ lại buồn cười.

Ban đầu, Tiêu Hoài Đình chỉ từ chối theo thói quen, tiện tay dùng áo lau mồ hôi, đột nhiên thoáng nhìn vẻ mặt của nàng, thấy đôi mày kiếm kia nhú lại. Chàng không nói gì, chỉ trầm giọng nói: "Mọi người lui xuống đi."

Chàng là chủ nhân thật sự trong phủ, lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều lui xuống. Vất vả lắm Thủy Lục mới tìm được cơ hội nịnh nọt, không ngờ lại bị từ chối thẳng như thế, sắc mặt trắng bệch. Lúc này nàng ta đã phát hiện ra sắc mặt Tiêu Hoài Đình khác biệt, lúc này vẫn cố chấp đi lên: "Lục thiếu gia, đầu ngài đầy mồ hôi, vẫn nên lau đi, khăn tay của nô tỳ sạch sẽ."

Sắc mặt Tiêu Hoài Đình lạnh hơn, nhìn Thủy Mỗi: "Đưa xuống!"

Đầu óc Thủy Lục ong lên một tiếng, trợn to mắt.

"Vâng!" Thủy Mỗi đi qua, không dám chần chờ ra tay.

Lần này Thủy Lục không phản kháng, tay chân mềm oặt bị kéo xuống, trước mắt biến thành màu đen.

Yến Thu Xu vốn cảm thấy hơi buồn cười, nhìn cảnh này không cười được nữa. Chủ yếu là khí thế của thiếu niên này quá mạnh, lúc lạnh lùng thì đôi mắt ứng vô cùng dọa người, dường như quanh người tỏa sát khí để lòng nàng rối loạn.

Quan trọng là chính bản thân nàng cũng không hiểu chuyện gì, thấy vậy thì hơi lo lắng, không phải xảy ra chuyện gì chứ?

Nói ra thì hơi buồn bực, nàng có tài nấu nướng có thể dùng cứu mạng, nhưng nguyên chủ lại không biết. Mặc dù nguyên chủ không có nhiều người quen, nhưng ngộ nhỡ người này quá giỏi, tra được thì sao?

Ngay lúc nàng đang thấp thỏm, thiếu niên trước mặt vươn tay với nàng, hai ngón tay nắm bìa một quyển sổ nhỏ, đưa cho

nàng.

Phía trên, chữ viết màu đen: Lộ Dẫn.

Yến Thu Xu như ngừng thở, trong phút chốc sự lo âu biến mất, chỉ còn lại sự vui vẻ, đôi mắt sáng lấp lánh: "Đây là cho ta sao?"

"Ừm." Tiêu Hoài Đình gật đầu, không ngờ nàng vui vẻ như thế, chàng hơi chột dạ. Thật ra thứ này có thể làm xong từ sớm, nhưng chàng vẫn phải xác định thân phận của nàng.

Tiêu gia nắm binh quyền trong tay, người nhìn chăm chăm nhiều lắm, chàng không thể sơ suất được.

Yến Thu Xu cầm lấy, mở ra xem, thời đại này dùng chữ phồn thể, nàng đọc hiểu, trên đó viết: Quê quán Vụ Thành, vì thổ phỉ hoành hành, người nhà gặp nạn, đến kinh thành tìm thân thích nương tựa.

Cổ đại không có thể căn cước, nhưng quan phủ đều ghi danh người vừa ra đời.

Quan phủ tra hộ tịch nửa năm một lần, hơn nữa khi điều tra vô cùng nghiêm ngặt, gần như không bỏ sót ai cả. Nếu không có trong hộ tịch thì căn lộ dẫn, cho thấy người này đến từ phương nào.

Nếu ngay cả lộ dẫn cũng không có thì chính là hắc hộ.

Trước đó, khi Yến Thu Xu bị xóa tên trong hộ tịch, nàng không thể làm lộ dẫn, lúc đó mới nghĩ đến chuyện ôm đùi Tiêu Hoài Đình.

Không ngờ lúc này mới vào phủ hai ngày, nàng đã nắm tấm thẻ thân phận này trong tay.

Người Tiêu gia đều là người tốt!

Yến Thu Xu cảm động không thôi: ""Đa tạ Tiêu tướng quân! Ngài yên tâm, nhất định ta sẽ thực hiện hứa hẹn, làm đầu bếp cho ngài cả đời!"

Tiêu Hoài Đình bị ánh mắt của nàng nhìn đến chột dạ, chàng hơi hoảng hốt nhìn nơi khác: "Không cần cảm ơn, mấy hôm nay cô nương đã làm rất tốt, mẫu thân của ta cũng ăn nhiều hơn trước. Đây là thứ cô nương đáng được nhận, nếu cô nương muốn ở lại cũng có thể."

"Vâng." Yến Thu Xu không để ý chuyện này, có lộ dẫn đã đủ rồi. Sau khi nàng tích đủ tiền mua nhà thì có thể rời đi, không cần làm phiền người khác.

Trong đầu nàng vừa nghĩ, khước mắt lại nhìn thấy bánh trứng trên bàn, vô thức nói: "Tướng quân ăn cơm chưa? Nếu vẫn chưa thì không bằng ở lại ăn một miếng?"

Đây là cảnh thường thấy ở hiện đại, nhà ai có khách đến vào giờ cơm thì sẽ giữ khách lại ăn một bữa.

Trước đó về quê vẫn ở nông thôn, bình thường hay có người đến nhà ăn chực, nàng nói ra theo thói quen. Song, ở thời đại này mà nói, nữ tử giữ nam nhân lại thì có gì đó không đúng.

Yến Thu Xu không ý thức được, nhưng Tiêu Hoài Đình ý thức được.

Chàng nhìn vẻ mặt chờ mong của nàng, vì vui vẻ nên gương mặt đỏ bừng, mũi cũng hồng hồng nhìn chàng chăm chăm, dường như trong mắt nàng chỉ có chàng.

Làn da màu lúa mì của thiếu niên đỏ lên, ho nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: "Không được, còn công vụ chưa xử lý."

Yến Thu Xu nhiệt tình ra hiệu chàng đi qua ngồi xuống: "Vậy thì không cần gấp, rất nhanh thôi, món chính tối nay là bánh trứng cuộn. Chờ một lát ta nấu thêm canh, ăn xong ngài có thể trở về làm việc."

Bây giờ nàng ăn của Tiêu gia, uống của Tiêu gia, chỉ có thể làm chút việc đó báo đáp, vì thế nụ cười vô cùng nhiệt tình.

Tiêu Hoài Đình nghe vậy nuốt nước bọt, hơi thèm. Sau khi nếm món ăn Yến Thu Xu làm, khi ăn món người khác nấu luôn cảm thấy thiếu đi vị nào đó. Cho dù làm thức ăn cay cũng không ngon như nàng làm. Chỉ là cô nam quả nữ ở chung không tiện, chàng đang muốn từ chối lần nữa.

Yến Thu Xu đã nói trước một bước: "Chờ một lát Đông Đông sẽ trở về, ngài ngồi trước, ta đi nấu."

Tiêu Hoài Đình nuốt lời từ chối xuống, nghĩ Đông Đông cũng đến, vậy thì không phải cô nam quả nữ, còn có thể ăn thử món ăn tươi ngon. Chàng quyết định thỏa hiệp, không nhắc lại chuyện rời đi nữa: "Làm phiền."

"Không phiền." Yến Thu Xu cười cười, đi phòng bếp nấu cơm.

*

Đương nhiên, đầu tiên làm bánh trứng cuộn xem như món chính.

Ngoại trừ món này còn phải làm một bát canh, không thì ăn hơi khô.

Tiêu Hoài Đình tốt như thế, nàng còn chưa làm bao lâu đã đưa thù lao nàng muốn nhất cho nàng, vậy gì nàng cũng không

tiện làm cho có lệ, đưa nước ô mai cho chàng trước. Hơn nữa, chàng ăn cơm không ít.

Yến Thu Xu nhìn quanh phòng bếp, thấy buổi chiều có đưa mộc nhĩ, đậu hủ các thứ đến, ánh mắt của nàng sáng lên.

Chương 21

DTV-EBOOK

Dựa theo quan sát ngày hôm qua, nàng cảm thấy mặc dù chàng không ăn chua được nhưng ít chua vẫn ổn. Vì thế nàng định làm canh chua cay, khai vị lại dễ ăn, còn dễ lấp đầy bụng.

Cách làm canh chua cay đơn giản, chủ yếu là cắt tỉa mộc nhĩ, đậu hũ, cà rốt. Làm nóng nồi cho dầu vào, dầu sôi cho hoa tiêu, hành tây xào cho thơm, sau đó thêm nước vào. Chờ nước sôi lên vớt hoa tiêu ra tránh cho một lát ăn cần phải.

Sau đó bỏ vào nước pha bột để canh đặc hơn, cuối cùng cho các nguyên liệu đã chuẩn bị từ sớm vào, dùng muối khuấy một phen. Canh đậm đặc nhưng không có gì trở nên đặc sệt.

Hơn nữa những thứ này nàng cắt rất mảnh, không nấu bao lâu đã có thể ăn.

Lúc hoàn thành xong món ăn thì Đông Đông nhận nhiệm vụ đi đưa thức ăn đã trở về, cậu bé nhanh nhẹn đi vào viện, hô: "A Xu tỷ tỷ! Đệ đưa đi rồi, mọi người rất thích, còn tặng rất nhiều đồ cho tỷ!"

Vừa dứt lời, cậu bé nhìn thấy Tiêu Hoài Đình, ánh mắt sáng lên, vui mừng bổ nhào qua: "Tiểu thúc thúc!"

Tiêu Hoài Đình nghe thấy giọng nói đã đi ra, lúc này đưa tay, chờ cậu bé đến gần xốc nách bế cậu bé lên, hai người nói chuyện thân thiết.

Đến khi ngửi thấy mùi thơm chua cay, Đông Đông chuyên ăn quà vặt chú ý, hít hít: "Thơm quá! Đây là món gì?"

"Canh chua cay." Yến Thu Xu bưng ra, mỗi người một bát, lại thêm bánh trứng cuộn đã cắt gọn: "Mau qua ăn đi."

Đông Đông không cho Tiêu Hoài Đình ôm nữa, nhanh chóng nhảy xuống chạy đến bàn ăn, ngoan ngoãn chờ phát bát đĩa bắt đầu ăn.

Sau khi Yến Thu Xu đưa thìa, cậu bé bưng bát uống từng hớp nhỏ, không hề chần chừ, hiển nhiên rất tin tưởng tài nấu nướng của nàng.

Tiêu Hoài Đình im lặng, bắt đầu ăn. Vì nước ô mai để lại bóng ma tâm lý, chàng nhìn nước canh trước mặt có vị chua cay thoang thoảng, không chọn ăn trước mà ăn bánh trứng cuộn trước.

Trứng gà cho rất nhiều, bánh cuộn non mịn không có nhiều gia vị, chỉ có vị mặn nhạt nhạt nhưng lại có cà rốt, tôm băm nhuyễn cảm giác rất phong phú.

Thanh đạm nhưng không nhạt nhẽo, trái lại tinh tế cảm nhận có thể thưởng thức được các hương vị phong phú.

Tiêu Hoài Đình ăn say sưa ngon lành, phải bội phục cô nương này, tài bếp núc cao siêu.

Thảo nào nương của chàng cũng không chống lại được.

Nhưng hai người không quen thuộc, chàng cũng không nói nhiều, chỉ cố gắng ăn từng miếng một dường như đó là sơn hào hải vị gì đó. Yến Thu Xu thấy chàng như muốn ghen, nhắc nhở: "Uống chút canh chua cay đi, cái này rất ngon, không chua."

"Ừm." Thiếu niên bị nhắc nhở, hơi nhướng mày, nhưng chàng không tỏ vẻ bài xích, chỉ là lúc uống canh vô cùng cẩn thận, không dám uống ngụm lớn.

Nhưng bất là ngờ món này có vị chua, nhưng ăn vào miệng thì vị chua rất ít, chỉ vừa khơi gợi sự thèm ăn của chàng, càng nhiều hơn là vị cay mặn.

Hơn nữa, nướng theo nước canh đậm đặc, ăn vào miệng còn có đậu hũ trơn mềm, cà rốt tươi ngon, mộc nhĩ mềm mại hơi dẻo cảm giác trơn trượt, dường như lướt qua miệng chui vào bụng.

Vừa rồi, chàng ăn bánh trứng gà khiến yết hầu hơi khô, lần này lập tức thoải mái, thậm chí còn chưa thỏa mãn.

"Ngon quá!" Tiêu Hoài Đình thích món này, thậm chí còn khen một câu.

Đông Đông gật đầu, nhưng khẩu vị của cậu bé không nặng như Tiêu Hoài Đình, vì thế nói thêm: "Bánh trứng cuộn mới ngon nhất!"

Hai người vừa nói vừa liên tục ăn uống, nghiêm túc ăn không dừng lại.

Lúc gần đi, Đông Đông còn lưu luyến không rời: "Tiểu thúc thúc, ngày mai con có thể trở về ăn cơm không?"

Tiêu Hoài Đình áp tay lên mặt cậu bé, chặn ánh mắt đáng thương kia lại: "Không được."

"Haiz..." Đông Đông vô cùng thất vọng, gương mặt ủ rũ như chó nhỏ bị cướp xương.

Yến Thu Xu tò mò hỏi: "Ngày mai thằng bé phải đi đâu thế?"

Chẳng lẽ phải về Giang gia kia?

Tiêu Hoài Đình giải thích nói: "Đông Đông đi học ở Thái học viện, giờ Thìn hơn nửa phải đi, đến giờ Thân hơn nửa mới về. Mấy hôm nay nó cố ý xin nghỉ, ngày mai phải đi học rồi."

Thì ra là thế, Yến Thu Xu đã hiểu.

Thái học viện là trường nơi Hoàng tộc và con của đại thần có quan hệ hầu tước mới có thể học, lão sư trong trường đều là đại nho hoàng đế đích thân mời, địa vị cực cao. Song, vì ở trong hoàng thành, cho dù ở ngoài cùng cũng không thể tùy tiện ra vào.

Đương nhiên giữa trưa học sinh cũng không thể trở về ăn cơm.

Yến Thu Xu thấy Đông Đông tỏ vẻ quá đáng thương, nhân tiện nói: "Thật ra không phải không thể, ngày mai ta làm bảo người trong phủ đưa đến Thái học viện, Đông Đông chỉ cần ra lấy thôi."

Ánh mắt Đông Đông sáng lên, điên cuồng lắc tay Tiêu Hoài Đình: "Tiểu thúc thúc ~"

Tiêu Hoài Đình tức giận bóp gương mặt mập mạp của cậu bé, nhưng thấy cháu trai hoạt bát như thế chàng cũng không nổi từ chối: "Lần này làm phiền cô nương rồi."

"Không sao không sao, ta chỉ thuận tay làm một chút thôi, ta cũng thích làm chuyện này." Yến Thu Xu vội khoát tay.

Tiêu Hoài Đình không từ chối nữa, Đông Đông nói cảm ơn Yến Thu Xu sau đó hai người vui vẻ rời đi.

Chỉ là hai người vừa đi không lâu, ma ma bên cạnh Tạ Thanh Vận đến đây nói có vài việc cần Thủy Lục giúp đỡ, nghiêm mặt đón Thủy Lục sắc mặt trắng bệch rời đi, hoàn toàn không để Yến Thu Xu lo lắng.

Nàng lại cảm thán lần nữa, Tiêu gia đúng là người tốt, mặc dù nhìn có vẻ cõi mở, quy củ không nhiều như thế gia nhưng phương diện này rất chu đáo.!

Nhất là khi nào bảo Đông Đông đưa bánh cuộn đi, bọn họ đều cố ý đưa lễ vật lại.

Mặc dù không phải vô cùng quý giá nhưng giá trị đủ để ăn một bữa tiệc lớn xa hoa.

Càng không nói nguyên liệu nấu ăn đều dùng của Tiêu gia, cho nên Tiêu gia lỗ vốn!

Yến Thu Xu nhìn lễ vật trước mắt, thở dài một hơi.

Tiêu gia quá tốt rồi, bây giờ nàng nghĩ đến chuyện hai năm sau Tiêu Hoài Đình sẽ chết, Tiêu gia hoàn toàn tiêu vong. Quân Tiêu gia sẽ bị Tấn Vương thế tử hợp nhất, trở thành quân chủ lực thanh quân trắc, củng cố hoàng vị cho hần ta thì nàng lại khó chịu.

Nhưng nàng làm được gì chứ?

Yến Thu Xu trầm tư.

*

Một bên khác, Giang gia.

Không bình yên như Tiêu gia.

Không đón Đông Đông về được, sắc mặt phu thê gia chủ Giang gia không tốt lắm. Buổi sáng, khi Kỷ ma ma gặp Yến Thu Xu có vẻ cao cao tại thượng, bây giờ nhìn thấy chủ nhân thì khom gối lấy lòng nói: "Nô tỳ không có cách nào, đều do Tiêu gia dùng mỹ thực dụ dỗ tiểu công tử. Tiểu thiếu gia vốn tham ăn ham chơi, đương nhiên không muốn trở về."

Giang mầu có gương mặt khi cười rất bình dị gần gũi, nhưng lúc này mặt bà không hề có ý cười, sắc mặt đầy vẻ ghét bỏ, tức giận nói: "Tiêu gia có ý gì? Mình sát khí quá nặng, khắc đến mức không ai sống nổi, còn dám giữ cháu ta, muốn khắc chết cháu ta sao?"

Vì tức giận, bà còn dùng tay đập bàn, chấn động đến mức da trên mặt cũng run lên.

Chương 22

DTV-EBOOK

Nếp nhăn trên khóe mắt càng kéo căng hơn.

Kỷ ma ma chỉ có thể cười khổ: "Là Hoàng ma ma bên người Tiêu phu nhân đích thân đến truyền lời, nô tỳ cũng không dám ép buộc, đành phải trở về bẩm báo."

Giang phu nhân nghe thấy ba chữ Tiêu phu nhân thì sắc mặt thay đổi, có vẻ khiếp sợ. Song, bà phản ứng kịp, lại càng tức giận hơn, hừ nói: "Tiêu gia... Hừ!"

Giang đại nhân ở một bên không nói gì bây giờ lại nói: "Trưởng tử của Tam điện hạ bẩm tiếng muốn chọn thư đồng, lão phu còn muốn để Đông Đông làm thư đồng. Vậy thì..."

Ông không nói hết, lại nuốt xuống khẽ nói: "Sao lại thân thiết với Tiêu gia thế?"

Đương nhiên Giang phu nhân cũng biết chuyện này, cũng thấy vô cùng bất mãn, tức giận trách cứ Kỷ ma ma: "Bảo người làm chút chuyện mà không làm được gì cả, không phải chỉ là ăn uống thôi sao. Người đi phân phó phòng bếp làm, ngày mai đưa đến Thái học viện đồ dành tiểu thiếu gia trở về, biết chưa?"

"Vâng, nô tỳ đi suy nghĩ." Kỷ ma ma vội vàng gật đầu, cười nói: "Đầu bếp nhà chúng ta hiểu rõ nhất khẩu vị của tiểu thiếu gia, tất nhiên có thể đưa tiểu thiếu gia về."

Vì lung lạc Đông Đông, Giang gia trả rất nhiều tiền mời ngự trù đã về hưu từ trong cung về nấu cơm. Trước đó là như thế, dần dần giữ Đông Đông lại đến mức ở Giang gia lâu dài. Nếu không phải vì đứa nhỏ này rất thích Tiêu Hoài Đình thì mấy ngày trước cũng sẽ không trở về!

Hơn nửa giờ Ty.

Trong khoảng thời gian này thời tiết tươi sáng, gió thu mát mẻ không hề nóng.

Nhưng Yến Thu Xu lại chóng mặt, phải chớp mắt mấy lần mới miễn cưỡng mở mắt được.

"Cô nương, có phải cô nương không khỏe không? Không thì mời đại phu đến xem sao?" Thủy Mỗi vô cùng lo lắng, nhìn dáng vẻ nàng hơi tiêu tụy.

Yến Thu Xu ngáp một cái, lắc đầu: "Không cần, ta không sao."

Chỉ là hôm qua thức đêm.

Không phải nàng chủ động thức đêm, mà là nàng suy nghĩ cả đêm, sao có thể khiến Tiêu Hoài Đình không chết, Tiêu gia không bị diệt vong?

Yến Thu Xu không nghĩ ra được, nàng chưa từng trải qua chuyện tranh đấu ở cổ đại. Thế giới cũ nàng ở quá hòa bình, nhiều nhất chỉ là cung tâm kế trong chốn văn phòng, nhưng chuyện kia ở trong thời đại này chỉ là trò trẻ con.

Nàng cảm thấy bất đắc dĩ, trong đầu nghĩ ra rất nhiều cách nhưng đều thất bại. Nàng thiếp đi như thế, ai ngờ suy nghĩ một chút buổi tối lại nằm mơ, mơ thấy giây phút Tiêu Hoài Đình chết.

Cảnh tượng trong mộng vô cùng hư ảo, chỉ có thiếu niên tuấn lãng kia mặc khôi giáp, dung nhan tuấn tú gầy đến mức gương mặt hóp vào, đôi mắt vẫn còn kiêu ngạo lại ẩn giấu tuyệt vọng. Đối mặt với vô số mũi tên đâm về phía mình, chàng phí sức vùng kiếm ngăn cản, cuối cùng vẫn thất bại. Chàng bị bắn trúng, thân thể run lên, máu tươi bắt đầu nhuộm đỏ ngực...

Yến Thu Xu bị dọa liều mạng nhắm mắt, nàng tỉnh táo lại mở to mắt, trái lại càng không ngủ được.

Sinh lão bệnh tử là chuyện bình thường của con người, nhưng kiếp trước nàng chưa từng tiếp xúc với người chết trẻ, ngoại trừ chính nàng không may, gặp phải tai nạn xe cộ.

Sau khi thức dậy, Yến Thu Xu không ngủ tiếp.

Nàng thức đến bình minh.

Nàng từng chết một lần nên vô cùng quý trọng cuộc sống mới của mình, vì không ngủ được nên nàng thức dậy làm bữa sáng.

Không ăn bữa sáng sẽ bị sỏi mật!

Nhất là khi nàng còn trách nhiệm phải chăm sóc cho sức khỏe của Tiêu phu nhân, vì thế nàng làm mì sợi bảo người đưa đến cho Tiêu phu nhân, mình ăn xong lại tiếp tục ngủ.

Sau khi nấu xong, cảm xúc của Yến Thu Xu đã ổn định, không còn khó chịu nữa, lần này ngủ thiếp đi.

Nhưng hôm qua nàng đã đồng ý với Đông Đông sẽ làm cơm trưa cho cậu bé, vì thế nàng bảo Thủy Mỗi đánh thức mình vào giờ Ty ba khắc. Vì ngủ không đủ, có vẻ mệt mỏi nên mới khiến Thủy Mỗi nghĩ là nàng ngã bệnh.

Yến Thu Xu rửa tay, sẵn tiện dùng nước lạnh vỗ mặt cho tỉnh táo, sau đó mới xắn tay áo, tiện tay dùng một sợi dây buộc mái tóc dài sắp rơi lại, cả khuôn mặt nhẹ nhàng thoả mái lộ ra, chuẩn bị nấu cơm!

Nàng nhìn khu thức ăn đã chuẩn bị ở phòng bếp một phen, xác nhận nguyên liệu, gia vị đã chuẩn bị xong thì bắt đầu nấu cơm.

Thật ra món cơm đùi gà rất đơn giản, đùi gà róc xương dùng sống dao đập mềm, ướp gia vị vừa ăn rồi cho dầu vào nồi, chờ dầu sôi lại cho đùi gà vào, chiên đến khi da gà vàng lại trở mặt.

Sau khi chiên xong, cho nước sốt màu đen pha sẵn vào hầm một lúc.

Thiếu dầu hào cũng hơi đáng tiếc, nhưng nơi này có mật ong tươi thiên nhiên cũng không kém.

Ngoại trừ đùi gà, Yến Thu Xu làm trứng cà rốt và cải trắng.

Làm xong rồi, Thủy Mỗi lấy hộp cơm ra.

Nàng đặt một chiếc đùi gà to vào hộp cơm, lại xối một lớp nước tương đậm đặc, ngăn bên cạnh cho cà rốt và cải trắng thanh đạm, ngăn trên cho cơm trắng.

Thời đại này, hộp cơm của nhà giàu cũng có tác dụng giữ ấm, dưới đáy lót bông, trên đặt nước ấm, ngăn giữa chứa thức ăn, trên cùng lại lót bông, như thế tốc độ bốc hơi sẽ giảm xuống.

Sau khi làm xong thì có gã sai vặt tới lấy đi.

Chuyện còn lại không cần Yến Thu Xu quan tâm, nàng chỉ cần phụ trách đưa mấy phần còn lại đến những viện khác, mình lấy một phần, còn lại để Thủy Mỗi và Hứa ma ma bọn họ ăn.

*

Lớp học võ lòng trong Thái học viện.

Lớp này có tổng cộng tám học sinh đều là trẻ nhỏ năm tuổi, ai cũng mặc trang phục hoa lệ, trong đó có một người mặc đồ

vàng nhạt.

Thời đại này màu vàng tôn quý nhất, chỉ có thiên tử mới có thể mặc màu vàng, những người khác không thể mặc màu vàng chính thống. Người địa vị thấp hơn cũng có thể mặc màu vàng, nhưng cho dù như thế thì thân phận của hân cũng tôn quý hơn những người khác.

Lúc này, khi những đứa trẻ khác đọc thơ, đứa bé kia lại lén lút chơi đùa.

Đông Đông khỏe mạnh kháu khỉnh ngồi xéo với đứa bé kia, cậu bé đang gật gù đắc ý đọc thơ, bỗng nhiên nhìn thoáng qua bóng dáng đang chơi đùa kia, cau mày ghét bỏ liếc mắt.

Không biết Giang gia gia gia làm gì mà nói muốn bảo cậu làm thư đồng cho hân ta.

Người này còn không giỏi như mình!

Đông Đông kêu ngạo ưỡn ngực, tiếp tục đọc thơ, đến khi... "Rột rột" một tiếng, bụng cậu hơi đói.

Sáng nay trước khi đi có nhận được bữa sáng A Xu tử tử đưa qua nhưng không nhiều, cậu bé ăn không đủ lại không muốn ăn món khác nên dẫn đến tình trạng này.

Đông Đông xoa bụng, mong chờ nhìn ra bên ngoài, sắp đến giờ cơm trưa rồi: "

Hôm nay A Xu tử tử đưa cho mình món gì đây?"

Đông Đông vô cùng chờ mong, chờ mong đến mức ch.ảy nước bọt, nhưng miệng còn đọc thơ, nước bọt làm cậu bé bị sặc, ho khan một phen.

Phu tử đang nhắm mắt lại đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt sắc bén nhìn Đông Đông: "Tiêu Bình Châu! Đọc bài thơ này xem!"

Phu tử mới mở miệng, những bạn nhỏ khác đều im lặng, xem náo nhiệt nhìn qua.

Chương 23

DTV-EBOOK

Nhưng hôm nay mới dạy bài thơ này, Đông Đông vẫn chưa học thuộc, gương mặt tròn trịa đỏ lên, ấp úng không mở miệng được.

"Ha ha!" Trưởng tử của Tam hoàng tử, nhị hoàng tôn Chu Chiêu Cần cười chế giễu.

Đông Đông xấu hổ trừng mắt, phu tử vội hòa giải: "Được rồi, không cần đọc nữa, ngày mai sẽ kiểm tra, không được thì chép phạt!"

Sau đó để Đông Đông ngồi xuống.

Một người là hoàng tôn, một người là cháu trai Tiêu gia, hai người không thể trêu vào. Nhất là hai phe này không hợp nhau, ông cũng không dám làm cho hai tổ tông này âm ỉ.

Đông Đông hậm hực ngồi xuống,, tiếp theo ngoan ngoãn cho đến khi tan học. Cung nhân Thái học viện chuyên hầu hạ bọn họ thi nhau đến, dẫn bọn họ đi nhà ăn dùng bữa.

"Tiểu thiếu gia, Tiêu gia và Giang gia đều phái người đưa thức ăn đến, ngài muốn dùng cái nào?" Cung nhân đặt hai hộp cơm cạnh nhau, một cái rất lộng lẫ, phía trên còn khắc hoa văn tinh xảo. Chiếc còn lại giản dị tự nhiên, còn không phải đồ mới.

Ngoài miệng cung nhân nói như thế nhưng tay đang mở hộp cơm của Giang gia.

Lại thấy Đông Đông tự mình mở: "Ta ăn cái này."

Đông Đông mở hộp cơm của Tiêu gia.

Cung nhân ngăn người vội giúp đỡ, hai người mở hộp cơm được giữ ấm cẩn thận ra, lấy hộp cơm ra. Trước khi mở nắp, nhà ăn đã tràn ngập mùi thơm thức ăn thanh đạm. Sau khi hộp cơm Tiêu gia mở ra, mùi thơm nồng nàn che đi hương vị khác bay tới trước mũi tám người bạn nhỏ.

Tiếng nói chuyện líu ríu im bật, mọi người vô thức nhìn nơi phát ra mùi thơm.

Đông Đông hít sâu mùi thơm kia, trong mùi tương mang theo mùi thơm ngọt, cậu bé thỏa mãn lại vui vẻ chuẩn bị ăn. Chợt thấy những người khác nhìn mình, cậu bé đặc ý gấp một đũa, thịt đùi gà được cắt thành miếng nhỏ ngâm trong nước tương đậm đà, một miếng nhỏ đã thơm nồng. Thịt đùi tươi non, trong đó còn mang theo vị ngọt mà không ngán của mật ong.

"Ngon quá!" Đông Đông vui vẻ nói, vì được giữ ấm tốt nên vẫn nóng hổi, cảm giác rất ngon. Lúc này ăn thêm một miếng cơm trắng, hương vị kia vừa đủ, không mặn không nhạt, trơn trượt trôi vào bụng.

Đông Đông ăn rất nhanh, ăn hết miếng này đến miếng khác giống như đang ăn sơn hào hải vị gì đó.

Mùi nước sốt tương còn ngon hơn bọn họ nghĩ, thu hút đám trẻ con tham ăn trợn to mắt nhìn, thật sự ngon vậy à? Rốt cuộc món này thế nào? Bọn họ còn chưa nếm thử nữa!

*

Nhị hoàng tôn Chu Chiêu Cần cũng nhìn qua, chỉ thấy đối phương không hề muốn chia sẻ, còn cố ý ăn khiến bọn họ thèm thuồng thì hơi then quá hoá giận, ra vẻ ghét bỏ chế giễu nói:

"Hiếm lạ vậy à? Chẳng phải chỉ là một món ăn thôi sao?"

Tuy nói bọn họ mới học lớp vỡ lòng, đứa nhỏ năm tuổi vẫn còn rất nhỏ, nhưng khúc mắc thế lực giữa các nhà đã hình thành từ sớm. Những đứa nhỏ mưa dầm thấm đất, nhất là những gia đình muốn kéo Tiêu gia xuống. Bọn trẻ biết rõ, khiến bản thân là người nhà cũng thấy ngứa mắt lẫn nhau.

Đông Đông cũng được nuông chiều từ nhỏ, không muốn chịu thiệt, vì thế hai bên vô cùng lạnh nhạt.

Cung nhân cũng ngửi được mùi thơm kia, muốn mở miệng khen. Song, sau khi nghe nhị hoàng tôn nói xong thì mau ngậm miệng lại, tránh cho bị nhị hoàng tôn chán ghét. Hắn ta im lặng mở hộp cơm khác, uyển chuyển nhắc nhở: "Tiểu thiếu gia, ngài cũng nếm thử món này đi, Kỷ ma ma đưa qua nói chắc chắn ngài sẽ thích ăn."

Cơm hộp mở ra lại là gà rán!

"Ta thích ăn!" Đông Đông nói, cậu bé không nghĩ là món này. Trước tiên gấp một miếng cho vào miệng, chỉ là lần này ngây ngẩn cả người.

Nhìn giống món kia nhưng thịt gà nhạt nhẽo, vỏ ngoài thêm chút gia vị nhưng không giòn mà lại cứng, cảm giác không ngon, không phải hương vị gà rán trong trí nhớ của cậu.

Cậu bé ghét bỏ, tiếp tục ăn cơm gà của mình.

Ừm!

Ngon quá!

Cà rốt thấm nước sốt ăn vô cùng ngon miệng! Còn cải trắng bình thường cậu không thích nhưng hương vị hoàn toàn khác biệt!

Cung nhân nhận lợi lộc đồ dành Đông Đông về Giang gia: "..."

Khác biệt to lớn vậy sao?

Đông Đông vui đầu tập trung ăn, một bé trai ngồi ở góc bàn cạnh Đông Đông cắn ngón tay lơ đãng nhìn cậu bé ăn, trên tay hẳn chỉ có một nửa màn thầu.

Đối với nhà nghèo bình thường thì màn thầu đã vô cùng tốt, nhưng ở hoàng cung thì cung nữ thái giám cũng sẽ ghét bỏ.

Học sinh ở Thái học viện không phải hoàng tộc thì là trọng thần, trong nhà giàu có, thức ăn uống do người nhà đưa qua. Trong Thái học viện có tiệm cơm nhưng cần rất nhiều tiền mới mua được. Bình thường người lớn sẽ chi rất nhiều tiền vào đây, đứa nhỏ tự ăn là được.

Duy chỉ có người trước mắt có tình huống đặc biệt.

Đây là trưởng tử của phế Thái tử, đương kim hoàng đế nói họa không đến vợ con, vì thế phế Thái tử bị nhốt, con của hắn vẫn được học ở Thái học viện, mỗi khi tan học mới về cạnh phụ mẫu.

Về phần ăn uống đương nhiên không có gì tốt.

Phế Thái tử là cái gai trong mắt bao nhiêu người? Hoàng đế nghi hắn sẽ mưu phản, các hoàng tử nghi hắn sẽ trở lại vị trí Thái tử nên cả đám không muốn hắn còn sống. Song, vì mấy phen thế lực đối địch lẫn nhau, không ai dám tùy tiện ra tay với phế Thái tử, nhưng giáo huấn và làm khó vẫn có thể.

Nhất là cung nhân nhìn mặt cho thức ăn, lại thêm vài đứa nhỏ nghịch ngợm, bình thường hẳn không ăn được bữa cơm trọn vẹn, bữa có bữa không chứ đừng nói là có thịt.

Đông Đông bị nhìn như thế cũng không được tự nhiên, ngẩng đầu nhìn lên thấy hắn lại hơi thông cảm. Bình thường

hắn hay nhìn qua, nhưng chưa từng nhìn với ánh mắt nóng bỏng như thế.

Cậu bé nhớ tiểu thúc từng nói, nếu gặp con của phế Thái tử, nếu được có thể giúp một phen. Nhưng Giang gia đã nhắc nhở cậu vô số lần, đừng chơi với người này, cho nên trước giờ bọn họ không hề qua lại.

Mà lúc này...

Cậu nhìn hộp cơm thừa, mặc dù không thể ăn nhưng dù sao cũng đỡ hơn lãng phí, vì thế đưa hộp cơm cho cậu: "Huynh muốn ăn không?"

Ánh mắt Chu Chiêu Hoàn sáng lên, dường như không chắc, gương mặt gầy gò thấp thỏm nhìn cậu bé, sau khi xác nhận mới cẩn thận cầm hộp cơm.

Cậu thêm món Tiêu Bình Châu ăn, hương vị kia thơm phức khiến cậu ăn màn thầu cũng không nuốt nổi. Có cái này ăn cũng không tệ.

Cậu ưm một miếng, cắn "Rộp" mấy phần gà rán xốp giòn còn lại. Sau khi bị cắn ra, thịt không tươi, hơi nhạt, hơi kho, nhưng đó là thịt thật!

Chu Chiêu Hoàn vui vẻ nheo mắt, cả người tản ra vẻ vui sướng.

Đông Đông càng đồng tình hơn, khẽ nói: "Cái này không ngon, A Xu tỷ tỷ nhà đệ làm gà rán ngon nhất, lần sau mang cho huynh ăn!"

Chu Chiêu Hoàn chớp mắt, sau khi đưa hộp cơm thì người này còn chịu nói chuyện với cậu. Cậu hơi kinh ngạc, khi xác định mình không nghe lầm mới đỏ mặt gật đầu, khẽ nói: "Cảm ơn..."

Chương 24

DTV-EBOOK

Giang phủ

Sắp đến giờ Dậu.

Lúc này là lúc từ Thái học viện về nhà, phu nhân Giang gia mong mỏi và trông ngóng, bình thường Đông Đông đều về nhà vào lúc này.

Bây giờ lại không có ai cả.

Bà hơi sốt ruột thúc giục ma ma xem có trên đường trở về không.

Ma ma vừa ra ngoài đã quay lại thông báo ngay, xe ngựa trở về rồi. Trong lòng Giang phu nhân vô cùng vui vẻ nghĩ rằng cháu trai ngoan, đến cổng nội viện nghênh đón. Ai ngờ chỉ thấy mình Kỷ ma ma quay về, sắc mặt bà không vui: "Cháu của ta đâu!"

Kỷ ma ma khóc không ra nước mắt: "Phu nhân, món kia nô tỳ bảo đầu bếp dựa vào hình dạng đó mà làm, nhưng thiếu gia không ăn."

Không những không ăn còn đưa hộp cơm cho con của phế Thái tử ăn!

Lời này bà ta không dám nói, không thì chắc chắn phu nhân sẽ trách phạt bà ta.

Nhưng, cho dù như thế thì sắc mặt của Giang phu nhân cũng vô cùng khó coi: "Đồ vô dụng! Mau nghĩ cách đi, món kia ai làm, đi tìm nàng ta xin công thức chẳng phải là được rồi sao?"

Kỷ ma ma im lặng.

Người Tiêu gia che chở ai lại dám động đến?

Kỷ ma ma không nói gì khiến Giang phu nhân tức giận, bà mím môi, gương mặt trắng mập mạp nghen đỏ lên, giận dữ: "Vô sỉ! Hay cho hành động trẻ con này!"

"Chả thế?" Kỷ ma ma vội hòa theo, lại uyển chuyển nói: "Phu nhân, chúng ta nhìn xem có nên thay đầu bếp không? Nghe nói Thiên Hương lâu..."

"Không thay! Được rồi được rồi, ta cũng không tin nó ăn không ngán!" Giang phu nhân lắc đầu, trong phủ bọn họ mời ngự trù kia đã tiêu không ít tiền, còn kéo gần quan hệ với Tam hoàng tử. Nếu bây giờ thay đổi, ngự trù tức giận phải làm sao đây?

Đông Đông tham ăn, Tiêu gia chỉ là tìm cô nương biết làm ra vẻ thôi, còn trẻ như thế sao có tài nghệ cao thâm được?

Chờ thêm mấy ngày thì sao chứ?

Chỉ là ngày đầu tiên trôi qua, ngày thứ hai, ngày thứ ba...

Mỗi ngày trôi qua, đến khi Thái học viện nghỉ, cuối cùng Giang phu nhân không nhịn được nữa, đích thân đến đón Đông Đông, muốn đón cậu bé về. Ai ngờ đi xem lại thấy cháu trai mập lên!

Hơn nữa còn trắng tinh nhìn vô cùng khỏe mạnh.

Trong lòng Giang phu nhân nghen lại, lời nói nhiệt tình suýt nữa nói không nên lời.

"Đông Đông, đã lâu rồi nãi nãi không gặp con, lần này theo nãi nãi trở về nhé?" Giang phu nhân cười, dụ dỗ nói.

"Bà ngoại!" Đông Đông hô lên.

Sắc mặt Giang phu nhân tái xanh, trước đó rõ ràng bà uốn nắn rồi, bà là nãi nãi không phải bà ngoại! Kết quả mới mấy ngày lại thế nữa!

Tiêu gia hại chết con bà còn không chịu trả cháu trai cho bà?

Nhưng Giang phu nhân chịu đựng, tiếp tục mỉm cười nhìn hần. Điều này khiến Đông Đông có thêm dũng khí, cậu bé nói: "Có thể không về không? Trước đó Đông Đông ở bên bà ngoại rất lâu rồi! Bây giờ muốn ở bên nãi nãi..."

Giang phu nhân: "... "

Lâu gì chứ!

Chẳng phải chỉ... Mấy tháng à...

Giang phu nhân cũng chợt dạ, ban đầu nói chỉ ở mấy hôm, bà dễ dàng một phen nên ở nên ở lâu dài, còn cho ma ma Tiêu gia đi về, lung lạc đứa nhỏ.

Lúc đó, Đông Đông cũng nói muốn về, bà nói không đi trở về cũng được.

Lúc đó, Tiêu gia ngoại trừ Tiêu Hoài Đình cũng không có ai khiến Đông Đông nhớ nhung, lại thêm trừ thay đổi món ăn, nấu món hần thích, còn có trẻ con trong phủ chơi cùng nên mới trấn an được.

Nhưng lần này cậu bé nói thế, Giang phu nhân không tiện nói gì, chỉ có thể kể khổ: "Nãi nãi nhớ cháu, gia gia cũng nhớ cháu. Còn đường ca, đường tỷ đều rất nhớ cháu."

Đông Đông khó xử xoa tay, suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Nếu không thì cháu dẫn đường ca đường tỷ đi cùng? Bà ngoại, bà yên

tâm, A Xu tử tử làm rất nhiều thức ăn, chắc chắn bọn họ cũng rất thích!"

Giang phu nhân không phản bác được, lấy lui làm tiến: "Vậy sao ngày nghỉ Đông Đông trở lại được không?"

"Vâng ~" Đông Đông hơi không tình nguyện mà nói.

Giang phu nhân miễn cưỡng cười cười, quay người rời đi.

Vừa lên xe, sắc mặt Giang phu nhân trở nên dữ tợn, Tiêu gia mời đầu bếp rút cuộc lợi hại đến mức nào? Lại có thể dỗ Đông Đông ăn vui đến quên trời đất khi thằng bé đã quen ăn món ngự trù làm?

*

Không chỉ Giang phu nhân buồn bực.

Tam hoàng phi cũng buồn bực, sao nhi tử lại kén ăn như thế?

Ngày đầu tiên con trai ẩm ỉ muốn ăn ngon, ăn ngon hơn Tiêu Bình Châu của Tiêu gia kia, nàng ta cảm thấy con trai gây chuyện, vì thế để hắn đi phòng bếp ẩm ỉ.

Nhưng mà ngày hôm sau lại bắt đầu phát cáu, nói khó ăn.

Ngày thứ ba lại khó chịu hơn.

Không có cách nào, Tam hoàng phi cố ý để đầu bếp đi nhìn xem, xem thử rút cuộc đứa bé Tiêu gia kia ăn gì sau đó trở về nấu.

Thái học viện học mười ngày nghỉ hai ngày, vì thế hai ngày này, thỉnh thoảng con trai nàng ta muốn ăn thử món ăn do sư phó làm, không hài lòng sẽ trách phạt, làm cho đầu bếp trong phủ hoàng tử cảm thấy bất an.

Ví dụ như bây giờ, hoàng tôn Chu Chiêu Cần nhìn món ăn kia rõ ràng làm giống y hệt, ngửi thấy ngọt ngào nhưng ăn vào lại mặn ngọt không thể ăn được. Hắn tức giận đến mức hất bát đĩa, nói: "Đều là kẻ ăn không ngồi rồi à? Một chút chuyện nhỏ cũng không làm được!"

Nàng ta nhìn con trai còn nhỏ nhưng khi tức giận lại vô cùng giống trượng phu thì bị dọa đến mức trong lòng chấn động, vội trấn an nói: "Đừng tức giận, nếu con thích món ăn do đầu bếp Tiêu gia làm gì mẫu phi cho người đi Tiêu gia học là được chứ gì?"

Chu Chiêu Cần còn nhỏ, nhưng vì cha hắn rất kỳ vọng rất cao, hắn mưa dầm thấm đất biết rất nhiều chuyện. Tiêu gia và nhà mình không hợp nhau, nghe vậy, hắn chần chờ nói: "Được không?"

Tam hoàng phi buồn cười xoa xoa đầu con trai, tự tin nói: "Đương nhiên được, chúng ta là hoàng gia, Tiêu gia là thần tử. Cho dù quan hệ không tốt, muốn bọn họ làm gì thì bọn họ vẫn phải làm theo."

Ánh mắt Chu Chiêu Cần sáng lên: "Vậy được rồi."

Tam hoàng phi nhẹ nhàng thở ra: "Mẫu phi đi sắp xếp, đảm bảo ngày mai đi học sẽ có thức ăn con muốn ăn."

Nàng đỡ con trai, lập tức cho người chuẩn bị lễ vật, mời ma ma bên cạnh dẫn đầu bếp đi Tiêu gia học tập.

*

Tiêu gia

Trong viện của Yến Thu Xu, nha hoàn bà tử tụ tập lại, còn có hai đứa nhỏ.

Uyển Nhi và Đông Đông dưới sự bảo vệ của nha hoàn, đôi mắt to chăm chú nhìn đồ vật trước mắt.

Đây là một cái lò, nhìn tạo hình giống hầm trú ẩn nhỏ. Phía dưới nhóm lửa, ở giữa đặt đồ muốn nướng, lúc này bên trong mùi thơm liên tục tỏa ra.

Đây là thứ Yến Thu Xu cho người ta làm vào hai ngày trước.

Đột nhiên nàng có ý tưởng làm một chiếc lò nướng phiên bản cổ đại, muốn làm bánh kem, bánh ngọt hay đồ nướng cũng được. So với nướng than hay củi thì thuận tiện hơn nhiều, nhưng dễ bị khét nên nướng phải trông chừng.

Mấy hôm nay, nàng chủ yếu nấu cơm cho Tiêu phu nhân và Đông Đông, ngay cả Uyển Nhi và mấy viện tử khác ở Tiêu gia cũng được Yến Thu Xu đưa thức ăn nóng hổi qua .

Chương 25

DTV-EBOOK

Song, vì thực khách là trẻ con và người già nên nàng làm thức ăn thanh đạm hơn một chút.

Ăn đồ thanh đạm nhiều, thứ nàng ngày nhớ đêm mong là đồ nướng. Vì thế nàng hỏi Thủy Mỗi, ai ngờ vừa nói xong đã có thợ công tượng đến đây..

Mà lúc này, đây là lần đầu tiên sử dụng lò trong bếp, bên trong gắn xương thịt heo phủ gia vị, khoai sọ nghiền, hạt dẻ tách vỏ vân vân.

Một phút trước, những thứ này được lấy ra, lại cho thêm mấy quả quýt vào.

Mùi thơm đến mức Uyển Nhi vốn điềm đạm cũng ngồi không yên, ra khỏi phòng khách trông mong nhìn. Đông Đông sắp c.hảy nước bọt nhìn lò nướng kia.

Ma ma hầu hạ bọn họ sợ hai người bị thương nên ở một bên ngăn cản.

Đông Đông vẫn đến gần, mùi thơm kia bay thẳng đến chóp mũi, cậu bé nhìn thoáng qua giọng nói khàn khàn sốt ruột: "A Xu tử tử, món này khi nào ăn được?"

Ngày cuối cùng khi đi học, Đông Đông vui quá mức còn chơi bóng đá với Yến Thu Xu một hồi, kết quả đổ mồ hôi. Buổi tối đi ngủ còn đập chăn, cảm lạnh.

Đây cũng là lý do Yến Thu Xu bỏ hai quả quýt vào.

Quýt được nướng có tác dụng trị ho, mà lúc này nàng có thể phóng đại độ ngon của thức ăn. Không biết có phóng đại tác dụng của quýt nướng trị ho không?

Nàng rất bất đắc dĩ, tên nhóc ăn vặt này quá sốt ruột, nàng xoa đầu cậu bé: "Đừng vội, không phải còn chưa chín à, để ăn sẽ đau bụng cả đêm đấy."

Sắc mặt Đông Đông dịu lại nhưng vẫn trơ mắt nhìn.

Uyển Nhi ở một bên không thể kìm chế được, dịu dàng hỏi: "A Xu tử tử, còn bao lâu nữa được ăn?"

"Ngay bây giờ!" Yến Thu Xu quả quyết nói.

Bọn nhỏ nghe vậy thì nhìn chăm chăm không rời mắt.

Hai phút sau, Yến Thu Xu cho người đẩy phiến đá che kín lò nướng ra, nàng cầm kẹp sắt đi vào, lúc đi ra cầm khay sắt chứa đầy thức ăn, trong phút chốc mùi thơm nồng đậm hơn nhiều.

Hạ nhân cầm khăn thật dày nâng khay sắt kia lên đặt trên bàn đá trong viện.

Đám người đi theo khay sắt qua bàn đá.

"Oa!" Đông Đông tán thưởng.

"Thơm quá đi!" Uyển Nhi cũng tán thưởng.

Thủy Mỗi khen ngợi: "Tay nghề của cô nướng càng lúc càng tốt, nô tỳ chưa từng ngửi mùi thịt dê thơm như thế."

Yến Thu Xu thỏa mãn cười một tiếng, đây chính là sườn dê nướng. Thời đại này dê gầy hơn ở hiện đại nhiều, phần mỡ ở sườn dê không nhiều, bị nhiệt độ cao trong lò nướng hun chỉ còn lại mỡ dính lên sườn, lúc đem ra còn đang bốc khói.

Thì là thơm ngát, hương vị muối tiêu bị nướng vừa đến càng thơm hơn nữa.

Ở một bên khay sắt có hạt dẻ nướng nở bung, không thêm đường và mật ong, chỉ có sự thơm ngọt đặc trưng của hạt dẻ. Thơm ngọt nhất là quýt nướng kia.

*

Hứa ma ma cầm dao cắt thịt dê thành từng miếng, mặt khác có người phụ trách lột vỏ quả quýt nóng bỏng kia, làm thực khách, ba người chỉ cần ăn thôi.

Đông Đông không cần người khác nhắc nhở, vừa đưa sườn dê đến trước mặt thì đã nhanh chóng cầm lấy.

Song, lại bị Yến Thu Xu chặn lại, đổi cho cậu một miếng nhỏ hơn: "Thịt dê nóng, đệ ném miếng nhỏ thôi, tránh bỏng miệng."

Đông Đông mím môi, hơi không vui: "Đệ muốn ăn miếng lớn!"

Đông Đông là đứa nhỏ được cưng chiều ở Giang gia và Tiêu gia, thích thứ gì cũng không bị ngăn cản, nhất là về chuyện ăn uống. Chỉ cần cậu bé không thích, không ăn được thì vô thức trở nên cáu kỉnh.

Chỉ là vừa cáu lên, sắc mặt Yến Thu Xu trở nên nghiêm nghị, cương quyết: "Nếu cáu kỉnh thì không được ném miếng nào cả."

Yến Thu Xu luôn mỉm cười đột nhiên nghiêm túc, ánh mắt trở nên sắc bén, rõ ràng dung nhan xinh đẹp đáng yêu không hề đáng sợ nhưng lại khiến Đông Đông chần động. Bỗng nhiên cậu bé không dám ầm ĩ nữa, mau ngậm miệng đi lấy miếng thịt thuộc về mình.

Vừa ra lò còn rất nóng, cậu bé tìm ma ma muốn khăn tay, cầm hai đầu nhẹ nhàng: "Ừm..." Miệng vừa hạ xuống, một miếng thịt dê mềm mại ngập nước rơi vào miệng.

Mùi thì là nồng đậm phủ lên mùi thịt dê, vừa cho vào miệng đã tỏa mùi hương.

Trái lại, Uyển Nhi không quen ăn hương vị này, nàng chỉ nếm thử một miếng nhỏ đã không ăn nữa, lúc này quýt và hạt dê đã lột xong.

Nàng ăn một quả hạt dê, hạt dê nướng có cảm giác càng thêm bột, mềm mại, chỉ là hơi khô hòng.

Quýt nướng có vỏ ngoài màu đen nhưng lại dễ lột vỏ hơn. Sau khi lột vỏ, từng múi quýt căng đầy như muốn tràn nước, nàng phồng má thổi một phen, khi nguội đi mới cắn một miếng.

Nước chảy ra, Uyển Nhi m.út, chẹp miệng nhỏ, vui vẻ nói: "Ngọt quá."

Yến Thu Xu ăn một miếng thịt dê, một múi quýt chỉ lo gật đầu.

Ngon quá!

Mùi vị bị đè ép, mùi thơm thì là làm nồng lên vị mặn tê cay, thịt dê nướng vô cùng mềm, chỉ nhai mấy lần chất thịt đã tan ra trong miệng, trong miệng tràn đầy mùi thịt.

Cắn một miếng thịt to cảm giác rất tuyệt, ăn mấy miếng Yến Thu Xu cảm thấy ngán, lại ăn một múi quýt ngọt ngào nóng bỏng, lập tức hóa giải sự ngấy trong miệng, ê ẩm ngọt ngào càng khai vị hơn, còn có thể ăn nhiều thịt hơn!

Yến Thu Xu say mê trong mỹ thực, Đông Đông ăn xong một miếng sườn dê nhỏ, ánh mắt chuyển hướng nhân lúc nàng

không để ý chuẩn bị ăn miếng thứ hai.

Ai ngờ cho dù như thế, Yến Thu Xu vẫn nhìn thấy, dè tay nhỏ của cậu bé lại: "Không thể!"

Đông Đông nước mắt đầm đìa, lửa gạt khóc sụt sùi nói: "A Xu tử tử! Đệ muốn ăn! Huhu... Ngày mai đệ phải đi học rồi, không ăn được nữa..."

Yến Thu Xu vô cùng nghiêm túc: "Ta biết đệ muốn ăn, nhưng thịt dê có tính nóng, trước đó đệ đập chần bây giờ đau họng, có thể cho đệ ăn một miếng là may rồi. Nếu như đệ ngoan ngoãn, chờ đệ khỏi bệnh ta sẽ làm thêm cho đệ, nhưng nếu đệ không ngoan thì sau này không cho ăn nữa!"

Trên mặt nàng vô cùng ngây thơ, xinh đẹp không giống sẽ dạy dỗ người khác. Song, ánh mắt của nàng lại kiên định, nghiêm túc, Đông Đông vẫn bị hù dọa.

Cậu bé đỏ mắt nhìn nàng giống như đang xem nàng nói thật không.

Yến Thu Xu không hề nhượng bộ.

Đông Đông hiểu, ầm ỨC cúi đầu.

Yến Thu Xu đau lòng xoa đầu cậu bé, cho ăn quýt. Đúng là sai sót, nàng thềm thịt nướng quá nên mới làm lò xong đã lập tức nướng ngay, không ngờ đúng lúc đứa nhỏ này bị bệnh không thể ăn thứ này, chỉ có thể tạm thời để cậu bé chịu ầm ỨC thôi.

"Quýt cũng ngon nữa, đừng tức giận được không? Sau khi đệ khỏi bệnh, nhất định tử tử sẽ làm rất nhiều thức ăn ngon cho đệ!" Yến Thu Xu cam kết.

Đông Đông lại mím môi, muốn tỏ ra ầm ỨC để giành được nhiều lợi ích hơn.

Ai ngờ vừa mím môi, mùi quýt càng tràn tan ra trong miệng, nước chua ngọt tràn đầy khoang miệng, vị thịt bị vị chua ngọt này đè xuống, hẳn vô thức nuốt nước bọt, bỗng nhiên tâm trạng khá hơn nhiều.

Vị ngọt có thể khiến người ta vui vẻ, chuyện này là thật.

Đông Đông ăn quýt, đột nhiên cảm thấy thì ra không tệ lắm, cậu bé ngoan ngoãn gật đầu: "Được rồi, A Xu tử tử, tử tử nhất định không được quên đấy!"

Chương 26

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu cong môi cười: "Sẽ không đâu!"

Nàng nói xong, bắt đầu chia phần thịt dê còn lại, để Thủy Mỗi đưa cho mọi người chỉ giữ lại mấy miếng thịt và hạt dẻ. Mỗi viện đưa một phần như bình thường, nhưng trước khi đưa đi nàng còn thêm chút ớt cho thịt dê, Tiêu phu nhân rất thích ăn cay.

Thêm ớt thì phải cho vào lò nướng hâm khoảng một chung trà, sau đó mới đưa qua.

Đông Đông nhìn theo, dù thèm chỉ dám ăn hạt dẻ và quýt dè ép lại, mắt không dám nhìn chăm chăm, chỉ dám nhìn loạn chỗ khác. Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy nữ tử đứng ở cửa viện, vội đứng dậy hô: "Đại bá nương!"

Yến Thu Xu nhìn qua, quả nhiên có một đám người đứng đó, bọn họ ăn tập trung quá nên không phát hiện ra, không biết đã tới bao lâu rồi. Nàng xin lỗi nói: "Thiếu phu nhân."

Uyển Nhi cũng đi qua, khẽ nói: "Đại bá nương."

"A Xu, Uyển Nhi, Đông Đông." Tạ Thanh Vận cười mỉm, đến gần Yến Thu Xu kéo tay nàng, giọng điệu thân thiết: "Vất vả muội chăm hai đứa bé này, có mệt mỗi không?"

"Không có, Uyển Nhi ngoan ngoãn, Đông Đông đáng yêu, muội rất thích." Yến Thu Xu vội lắc đầu, nàng không chăm sóc chút nào, hơn nữa trong phủ yên tĩnh, có tiếng cãi nhau của trẻ con mới tốt.

Ý cười của Tạ Thanh Vận càng sâu, khẽ nói: "Lúc này đến làm phiền, là có chút chuyện."

Nàng ra hiệu cho hai người xa lạ đi theo sau, nói: "Hai vị này do Tam hoàng tử phi phái đến, nói A Xu muội nấu thức ăn khiến Nhị hoàng tôn thèm, cố ý mời bọn người Lưu công công tới học tập. Song, nếu không tiện thì không sao, tính cách Tam hoàng tử hiền lành, không tính toán với chúng ta đâu."

Sau đó lại nói với hai người bọn họ: "Đây là khách quý trong phủ chúng ta, Thu cô nương."

"Chào Thu cô nương." Hai người mau chóng hành lễ, trông mong nói: "Từ mấy ngày trước, khi hoàng tôn nhìn thấy cơm trưa của tiểu thiếu gia Tiêu gia thì luôn nhớ nhung, thỉnh xin Thu cô nương chỉ giáo."

Yến Thu Xu hơi nhú mào, không ngờ hoàng tử phi lại phái người đến thỉnh giáo.

Tuy nói Tạ Thanh Vận đã ám chỉ có thể tùy ý dạy, tóm lại sẽ cho Tiêu gia thể diện, không phải chuyện lớn gì.

Nhưng đây không phải do nàng sáng tạo ra, không có độc quyền nên định gặt đầu.

Lúc này, Đông Đông nhanh chóng chạy tới, hơi bài xích nắm ống tay áo của Yến Thu Xu. Khi nàng xoay người, cậu bé nói bên tai nàng: "A Xu tỷ tỷ, đừng dạy bọn họ! Nếu hăn ăn thì chắc chắn sẽ so sánh với đệ!"

Yến Thu Xu yên lặng, khẽ nói: "Đệ yên tâm, cho dù bọn họ học xong cũng không bằng đệ!"

Nói xong, nàng thẳng người, cười nói: "Đương nhiên có thể, mời hai vị theo ta."

*

Yến Thu Xu hào phóng lại không giấu diếm dạy cho đối phương món cơm đùi gà, ngoại trừ cơm đùi gà còn miễn phí tặng cách làm gà rán.

Sau khi đối phương học xong thì vô cùng cảm kích rời đi, lúc rời đi còn để lại học phí năm mươi lượng bạc!

Yến Thu Xu rất hài lòng về chuyện này, năm mươi lượng bạc đó!

Phủ hoàng tử chi tiêu hào phóng như thế!

Nàng cầm đồ vật Tiêu gia cho cảm thấy rất áp lực, nhận lấy thì ngại nhưng cầm lấy thì rất bình tĩnh, thậm chí có cảm giác càng nhiều càng tốt. Nếu Giang gia có thể hào phóng như thế thì nàng dạy học cũng được.

Số tiền này thêm tiền của nàng cũng đã được khoảng hai trăm lượng!

Còn lễ vật Tiêu gia cho nữa, những thứ này nếu cần dùng gấp, đem đi bán thì có số tiền không nhỏ.

Yến Thu Xu vô cùng vui vẻ, Đông Đông lại không vui.

Lớp vỡ lòng của bọn họ chỉ có hai ngày nghỉ, dùng hết thì phải đi học. Ban đầu, hắn bị phong hàn còn tưởng rằng được nghỉ thêm mấy ngày.

Ai ngờ ngày hôm sau, đại phu tới khám bệnh cho hắn, lại vạch mắt hắn lên nhìn, cuối cùng nhìn lưỡi, nói với Tứ tiểu thư Tiêu gia Tiêu Hoài Vũ đang lo lắng nói: "Tiểu thiếu gia không sao, bệnh phong hàn khỏe rồi."

Tiêu Hoài Vũ khó mà tin được: "Nhanh như thế à?"

Đông Đông bối rối, ban đầu vô cùng tin tưởng mình không cần phải đi học, nghe lời này yếu ớt nói: "Con vẫn chưa khỏe sao?"

Mới mở miệng, cuống họng không còn khàn khàn nữa!

Đại phu cười nói: "Nhìn xem chẳng phải rất có tinh thần à? Có thể tiểu thiếu gia lớn rồi, thân thể tráng kiện."

Tiêu Hoài Vũ bật cười, nhìn con trai: "Làm sao bây giờ? Có đi hay không?"

Đông Đông rưng rưng gật đầu: "Đi!"

Không nói những chuyện khác, nếu tiểu thúc thúc biết mình lười biếng, nếu Đại bá biết mình lười biếng thì chắc chắn mình sẽ nở hoa.

Tiêu Hoài Vũ ngoắc tay để nha hoàn thay quần áo cho hắn, thay quần áo xong thì đeo túi sách đi ra cửa. Bình thường khi còn sớm, hắn sẽ đi viện tử của Yến Thu Xu một vòng xem có món gì ngon không, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Yến Thu Xu đang ăn mì, vừa nhấc mắt thấy nhóc con lóc cóc đi tới, hơi kinh ngạc: "Đệ khỏi phong hàn rồi à?"

"Ừm, vâng." Đông Đông thở dài: "Vốn nghĩ hôm nay có thể nghỉ ngơi."

Lúc nói chuyện, giọng nói trong trẻo y hệt như trước khi bị bệnh.

Hơn nữa không hề ngột mũi.

Yến Thu Xu xác nhận suy đoán, trong lòng kích động không thôi, chiêu này... Lại có thể được!

Sau khi nàng phát hiện mình được buff về tài bếp núc thì thử một phen. Việc ăn quýt nướng khỏi ho ai cũng biết, khi còn bé cha mẹ cũng cho nàng ăn như thế, nhưng chưa từng hiệu nghiệm như vậy.

Mà Đông Đông cũng mới bị bệnh một ngày, cho nên chắc chắn đó là do buff của nàng, đồ qua tay của nàng thật sự có thể tăng mạnh!

Trong lòng bàn tay Yến Thu Xu đỏ mồn hời vì phát hiện này, tiện tay xoa lên người. Nàng nhìn Đông Đông, nở nụ cười hòa ái: "Tỷ tỷ đang ăn mì, Đông Đông muốn ăn không?"

Đông Đông không từ chối: "Muốn!"

Yến Thu Xu vẫy tay để hân đến, thuận tay sờ trán, quả nhiên mát lạnh. Nàng yên tâm, vui vẻ nói: "Trưa hôm nay làm gà nướng mật ong, đền bù chuyện hôm qua đệ không được ăn sườn dê nướng."

"Oa!" Đông Đông phát ra tiếng kinh ngạc.

Mặc dù không biết đây là món gì, nhưng nghe giọng điệu của Yến Thu Xu đã cảm thấy rất ngon. Đông Đông liên tục gật đầu, lòng vô cùng mong chờ buổi trưa đến nhanh một chút.

*

Thái học viện.

Qua giờ Ty, phu tử đứng dậy rời đi.

Học sinh không tập trung học khi vừa hết giờ đã vui vẻ nhẩy dựng lên: "Đến giờ cơm rồi, đến giờ cơm rồi!"

"Hôm nay nướng ta mang thịt viên và súp nấm, rất ngon!"

Mọi người vừa nói chuyện vừa ra khỏi phòng học, cung nhân chuyên hầu hạ bọn họ cầm hộp cơm đi theo. Lúc đi vào sảnh ăn, đúng lúc Đông Đông và tôn Chu Chiêu Cần chạm mặt nhau.

Cửa đủ lớn, hai người một trước một sau đi vào.

Lúc Chu Chiêu Cần gặp Đông Đông, dùng giọng nói tất cả mọi người đều nghe thấy mà nói: "Mẫu phi của ta mời đầu bếp làm rất nhiều món ngon, chờ một lát ta chia cho mọi người ăn!"

Những đứa nhỏ xung quanh nịnh nọt: "Đa tạ hoàng tôn điện hạ!"

"Mẫu phi của điện hạ đúng là quá thương điện hạ, nương của ta không như thế!"

"Chắc chắn là rất ngon, nghe nói đầu bếp nhà điện hạ rất giỏi!"

Những đứa trẻ chưa lớn, mới học vỡ lòng hai năm, mưa dầm thấm đất mới học được mấy lời nịnh nọt. Chu Chiêu Cần không yêu cầu cao, bị dỗ đến vui vẻ, sau khi ngồi xuống thì vung tay bảo cung nhân mở hộp cơm ra.

Hộp cơm rất lớn, sau khi mở ra để lộ cả hộp thức ăn đầy ắp, mùi thơm nồng đậm lan tỏa. Từng miếng thịt gà được cắt gọn xối nước tương màu nâu, bên cạnh là cà rốt rau quả càng khiến người ta chú ý, trộn cùng cơm trắng khiến người ta rất muốn ăn.

"Oa! Thơm quá!"

"Còn thơm hơn lần trước!"

"Điện hạ điện hạ, ta muốn ăn!"

Bọn nhỏ bị hấp dẫn, vây quanh lại nhìn.

Chu Chiêu Cần hất mặt nhỏ, đắc ý nói: "Có phần ta, mẫu phi ta bảo đầu bếp làm rất nhiều, Lai Phúc, chia cho bọn họ một ít."

Cung nhân mau chóng làm theo, chia cơm đùi gà cho mỗi người một phần.

Thứ này rất ngon, mặc dù dồn hết sức, nhưng ăn vào trong miệng, bọn nhỏ đều lộ vẻ thành thật: "Ngon quá!"

"Điện hạ, món này của ngài chắc chắn ngon hơn của người khác! Trước kia ta không hề ăn cà rốt!"

Đúng lúc này, mùi thịt mặn và mùi ngọt ngào lan tỏa khắp nhà ăn, người có mũi nhạy bén hít một cái, sau đó nhìn nơi phát ra mùi thơm.

Chương 27

DTV-EBOOK

Hoàng tôn Chu Chiêu Cần đang ăn cơm gà quay cũng cảm thấy không đúng, sao lại ngửi thấy mùi khác thơm hơn nhỉ?

Hắn kinh ngạc nhìn sang.

Chỉ thấy ở cửa, người mà hắn ghét nhất là người Tiêu gia và con trai phế thái tử hắn ghét nhất đang ngồi cùng nhau. Trước mặt hai người là một hộp cơm lớn, trong hộp cơm có miếng gà màu vàng nâu?

Gà kia bóng loáng lại không ướt, nhìn cũng không tệ, chỉ là quá lớn!

Chu Chiêu Cần hơi ghét bỏ: "Chưa từng thấy ai thô lỗ như thế!"

Đông Đông không ngờ trước mặt mình là con gà to như thế, sợ đến ngậy người! Đây là bất ngờ A Xu tử tử nói à? Rất thơm, nhưng lớn quá: "

Sau khi nhìn thấy nhiều thức ăn như thế, hắn gọi Chu Chiêu Hoành đến ngồi cùng.

Lúc này nghe thấy tiếng nói cạnh khóe, hắn không thêm quan tâm. A Xu tử tử nói cái này chắc chắn ngon hơn món kia, hắn tin tưởng, vì thế cầm khăn tay che tay, cầm đũa gà lên dùng sức xé.

"Xoạt..." Âm thanh không lớn lắm vang lên, vỏ ngoài bị nướng đến rất mỏng bị xé rách, lộ thịt tươi non hơi ướt bên trong. Thịt gà theo xương bị giật ra, hơi nóng hồi cũng làm mùi hương bay càng xa.

Mấy tiểu bằng hữu đang ăn cơm: "..."

Thơm quá!

Hơn nữa không phải vì mùi tương nồng đậm kia, trái lại trong mùi hương đó mang theo vị ngọt, không nồng không nhạt, đúng lúc hấp dẫn người khác.

Đột nhiên cảm giác được thịt trong miệng mình hơi ngấy, không ngon nữa!

Sắc mặt Chu Chiêu Cần càng thay đổi, ánh mắt đã bị mùi hương kia hấp dẫn từ sớm, đôi mắt chăm chú nhìn đùi gà kia, nhìn có vẻ tươi non nhiều chất lỏng, hơi mê người.

Chỉ là... Hắn mím môi, nghiêng răng.

Chắc chắn không thể ăn!

Sao Tiêu gia có thể hơn ngự trù nhà hắn được?

Đây là ngự trù đích thân hoàng gia gia ban thưởng!

Hắn liên tục tự nói với mình như thế, đã thấy Đông Đông xé đùi gà xuống không ăn ngay mà đưa cho tiểu thiếu niên đối diện. Sau đó, mình lại xé đùi gà thứ hai, vẫn là dáng vẻ như thế, sau khi xé xuống còn mang theo da gà bị nướng đến cháy xém.

Đông Đông há to miệng nếm thử, da gà thấm đầy hương vị, đậm đà lại mang theo sự thơm ngọt của mật ong. Cắn một miếng lại cắn vào thịt non mịn, trong phút chốc trong miệng ngập tràn nước.

Đông Đông không nhìn bên này, chỉ lo thưởng thức mỹ vị trong miệng.

Phía đối diện, Chu Chiêu Hoành ăn như hổ đói, dường như ăn cực phẩm mỹ vị gì đó. Hơn nữa thịt như thế ăn không bị ngẹn,

thịt kia như vừa cho vào miệng đã trượt vào dạ dày.

Nhưng lúc này, Đông Đông đang ăn, bỗng nhiên mở hộp cơm lại thấy một ấm nước ra khỏi hộp. Mở ấm nước ra, vị chua ngọt bay thẳng vào chóp mũi. Hân hào phóng lấy hai cái chén ra, chia cho đối phương một chén: "Uống cho đỡ ngấy, A Xu tỷ tỷ nói uống cái này thì ăn sẽ nhiều hơn, cơ thể rắn chắc hơn!"

"Cảm ơn!" Thiếu niên ăn vô cùng nhanh không hề khách khí, bưng chén lên uống một hớp. Vị chua ngọt khiến vị thịt thừa kia bay biến, hân liền tục gật đầu: "Ngon quá! Chua chua ngọt ngọt!"

"Đúng thế!" Đông Đông đặc ý lắc lư người, nhấp một miếng, không uống vội vàng như Chu Chiêu Hoàn, dường như đã quen với những món ngon thế này từ lâu.

Chu Chiêu Cần thấy thế không kiềm được nữa: "Oa" một tiếng khóc lên.

Những đứa trẻ tranh đấu rất đơn giản, chỉ là: Ta muốn thứ tốt hơn người: "

Nhất là đối mặt với người mình không thích.

Ai ngờ phí hết tâm tư, vốn nghĩ rằng dễ như trở bàn tay, lại phát hiện người ta tốt hơn!

Chu Chiêu Cần chưa hề nhận đả kích, khóc lớn lên!

Tiếng khóc khiến hai đứa nhỏ giật mình, vội liếc nhau, ăn ý bưng đĩa và nước ô mai chạy đi.

Lẻn đi.

Người vừa đi, Chu Chiêu Cần còn khóc lớn tiếng hơn.

Quá đáng!

Vậy mà còn chạy, chạy thì thôi còn cầm thức ăn đi!

*Món này làm từ sữa, lòng trắng trứng và đường, hơi giống panna cotta

Cùng ngày, Đông Đông tan học, Yến Thu Xu nghe hẳn nói với nàng vì món gà nướng mà khiến Nhị hoàng tôn Chu Chiêu Cần tức giận phát khóc.

Bé trai có gương mặt mập mạp ngẩng cao đầu, hơi đặc ý nhưng cũng có vẻ bất an: "Có phải đệ quá đáng rồi không?"

Yến Thu Xu gặm đùi gà nướng cũng hơi bất an.

Nếu ở hiện đại, chắc chắn nàng sẽ thích để trẻ con giải quyết với nhau hơn, nhưng ở cổ đại thì đứa trẻ trong hoàng gia kiêu ngạo hơn đứa trẻ khác. Vì trong tay bọn họ nắm quyền thế, không vì nàng mà mang đến phiền phức cho Tiêu gia chứ?

Song, khi đối mặt với sự hỏi han của Đông Đông, nàng vẫn xoa gương mặt nhỏ bé mập mạp kia mà nói: "Không sao, đệ không làm gì sai cả."

Không phải chỉ ăn ngon trước mặt bọn họ thôi à?

Nói thì nói như thế, thật ra trong lòng Yến Thu Xu không yên tâm.

Dựa theo nguyên tác, nàng đạt được ký ức của nguyên chủ. Khi về già hoàng đế không phải người tốt, ít nhiều gì khi biết mệnh của mình sắp kết thúc sẽ bắt đầu tùy ý làm bậy. Dù sao, cuối cùng hai chân giẫm một cái, người thu dọn cục diện rồi loạn không phải ông ta. Mấy năm nay, hoàng đế càng tùy hứng hơn, kết cục của phế thái tử là một lời cảnh báo.

Yến Thu Xu tự hỏi sẽ đối mặt với tình huống gì, Đông Đông thở dài một tiếng, không tình nguyện nói: "A Xu tử tử, ngày mai

bảo Hứa ma ma làm cho đệ món gì đó, đệ mang cho bọn họ ăn?"

"Đây là sao thế?" Yến Thu Xu ngạc nhiên.

Đông Đông gãi mặt, ánh mắt lấp lóe không dám nhìn nàng: "Bọn họ trông có vẻ rất đáng thương, không ai biết nấu cơm ngon như A Xu tử tử cả. Hơn nữa, là đệ cố tình chọc giận Nhị hoàng tôn, ai bảo hấn chương mắt đệ, nhưng đệ không ngờ hấn lại khóc thành như thế..."

Nếu bình thường hấn cũng không để ý, nhưng Chu Chiêu Cần khóc đến mắt sưng đỏ.

Đông Đông nói xong còn xoa ngón tay béo mập.

Yến Thu Xu nhoẻn miệng cười, nói khẽ: "Được, A Xu tử tử đích thân làm, đến lúc đó cho đệ tặng cho mọi người một phần!"

Đông Đông mừng rỡ không thôi: "Thật sao?"

Thấy nàng gật đầu khẳng định, Đông Đông nhảy cao ôm nàng thật chặt rồi mới vui mừng rời đi: "Tạ ơn A Xu tử tử!"

Nụ cười của Yến Thu Xu vô thức vui vẻ hơn.

Vì Tiêu Hoài Đình, người Tiêu gia, bao gồm cả Đông Đông thường hay ăn chực không hề xem nàng là người hầu mà là một vị khách thân thiết, vì thế mới có thái độ như thế.

Yến Thu Xu cảm thấy mình đang tìm chỗ dựa, đúng là vận cứt chó, nàng cảm thán. Trong viện này có hai người, một là ma ma thiếp thân của Tạ Thanh Vận, một là bên Tiêu Hoài Đình đều đến nói với nàng chuyện Thái học viện là chuyện nhỏ, đừng lo lắng.

Đây là sợ nàng vì làm thức ăn gửi Đông Đông, khiến chuyện này xảy ra mà hổ thẹn trong lòng?

Yến Thu Xu vô cùng cảm động, lại nghĩ đến một chuyện khác.

Bởi vì hôm nay nàng đã làm một chuyện đối với nàng rất quan trọng.

Trước đó, nàng luôn tự hỏi mình, làm cách nào có thể giúp đỡ Tiêu gia.

Lương thảo cần bạc để mua, nếu triều đình không cho thì chính Tiêu gia tự kiếm được không?

Sau khi ra khỏi lò nướng, nàng không thể vút bỏ suy nghĩ này được.

Quan trọng là cửa hàng gì dễ kiếm tiền đây?

Chẳng phải là cửa hàng ăn nhanh và cửa hàng trà sữa à?

Nàng tự cảm thấy mình không có năng lực làm ăn, nhưng nàng có kỹ thuật, lại thêm thực lực của Tiêu gia muốn mở cửa hàng ăn nhanh khắp cả nước thật ra không phải không thể.

Bây giờ cách lúc xảy ra chuyện còn hai năm, muốn chuẩn bị tốt tất cả lương thảo là chuyện không thể nào, nhưng có thể tạm hoãn mấy hôm, có lẽ khả năng Tiêu Hoài Đình sống sót sẽ tăng lên nhiều!

Dù sao trong kịch bản, thực lực của Tiêu Hoài Đình rất mạnh. Nếu không phải phe mình xảy ra vấn đề, chuyện ai chiến thắng quân địch cũng không biết chừng.

Nàng nghĩ vậy thì muốn đi làm ngay, đưa ra phương án của mình. Còn phải đưa phương án khác biệt, bán hàng hóa khác biệt ví dụ như gà nướng giá hơi đắt so với bách tính bình thường, vậy còn đùi gà nướng, cánh gà nướng, chân gà nướng, thậm chí bao gồm da gà nướng, phau câu gà vân vân.

Chương 28

DTV-EBOOK

Cả con gà đều là báu vật!

Dù sao chỉ là nướng thôi, trình tự cơ bản đều sản xuất trên dây chuyền.

Vì thế buổi chiều ngày nọ, Yến Thu Xu viết "Thư kế hoạch" gửi cho Tạ Thanh Vận, đương nhiên trong đó phải cố ý nhấn mạnh, nàng chỉ làm cố vấn kỹ thuật, làm chuyện này chỉ vì muốn báo đáp ân tình Tiêu gia giữ nàng lại.

Đồ vật đưa qua trước mắt còn chưa được đáp lại, bây giờ nàng đang chờ đáp án cuối cùng, luôn có cảm giác Tiêu gia thành bại do chuyện này quyết định.

Cho nên sau lần mất ngủ trước mấy ngày, Yến Thu Xu lại mất ngủ lần nữa.

*

Mà ở một nơi nào đó trong kinh đô cũng có người mất ngủ.

Trong cung điện rách nát giống như mấy trăm năm không có ai ở, nhưng chỗ như thế lại có thị vệ đặc biệt trong coi, ba lượt thay thế phòng ngừa có người trong cung điện chạy trốn.

Người ở nơi này chính là thái tử bị phế vào năm năm trước.

Chỉ là, thái tử bây giờ khác hẳn với phong thái nổi bật trong trí nhớ của đại thần trong kinh đô. Trải qua năm năm bị nhốt, cả người phế thái tử suy sụp, râu ria xồm xoàm, thậm chí chân còn què, đi đường chân thấp chân cao.

Thái tử phi cũng ăn mặc không bằng phụ nhân bình thường, quần áo có mảnh vá, đôi tay ngọc xinh đẹp đã thô ráp không nhìn ra được, trên đầu chỉ có một chiếc trâm gỗ cố định.

Người trong cung vẫn đưa thức ăn đến như thường lệ, đều là mần trâu và rau quả mà cung nhân bình thường hay ăn.

Ngày bình thường nếu muốn ăn đồ có chất dinh dưỡng thì phải chuẩn bị tiền hoặc chờ người có ý tốt lên sai người đưa đến. Song, nơi này bị trông giữ nghiêm ngặt, vì vậy hiếm khi được ăn.

Tối nay trời mưa, cả nhà ba người đã vào phòng từ sớm.

Mặc dù trong điện bị đột nhưng chỗ bọn họ ngủ vẫn không bị đột.

Thay quần áo rồi chỉ có thể để mai giặt, thái tử phi thúc giục nói: "A Hoàn, ngủ sớm đi."

Tiểu thiếu niên ngoan ngoãn không nói gì, trái lại như nhớ ra điều gì đó bước nhanh đi đến góc khuất đặt túi sách, móc ra một thứ đồ được bọc bằng giấy dầu đưa đến trước mặt cha nương, ngượng ngùng nói: "Cha nương, đây là đồ bằng hữu cho con, ăn rất ngon, hai người thử đi."

Thái tử phi ngẩn người, dựa vào ánh sáng mờ tối, nàng thấy hình như là một chiếc chân gà?

Nghe có vẻ rất thơm, chỉ hơi lạnh.

Sau khi xác nhận, hốc mắt thái tử phi chua xót, cổ họng nghẹn lờn giống như bị cái gì chặn lại, khó chịu đến mức khiến nàng thở cũng khó khăn.

Lúc vào lãnh cung, con trai chưa đến hai tuổi, đến bây giờ chỉ mới bảy tuổi. Vì tuổi nhỏ, hẳn chưa được ăn thứ gì ngon, bây giờ

trông thấy một chiếc chân gà lại xem như báu vật như thế.

Nàng hít sâu một hơi, ổn định cảm xúc, con trai nhạy cảm, nàng không nỡ để thằng bé lo cho mình, cố gắng nói: "Nương không thích ăn cái này, con ăn đi."

Chu Chiêu Hoàn chớp mắt, hỏi khó hiểu nhưng vẫn tin, vì thế đưa đồ trong tay cho phụ thân.

Phế thái tử bình tĩnh hơn nhiều, hắn không còn quan tâm chuyện gì nữa, đương nhiên không hề kháng cự gì cả. Nhi tử đưa đến miệng, hắn há miệng ăn, thức ăn lạnh chắc chắn không ngon như khi còn nóng, lại có mùi tanh của thịt.

Nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, nhất là chiếc chân gà này có lớp da vẫn rất ngon, thịt bên trong non mịn, ăn vào miệng vừa mặn lại ngọt, mặn mà không ngán, chất thịt mềm vừa cắn đã tách khỏi xương.

Món ngon này khiến đôi mắt hắn thoáng lóe lên ánh sáng.

Còn ngon hơn món ngự trù làm trong trí nhớ.

Thấy hắn ăn, Chu Chiêu Hoàn cười thỏa mãn, nhào vào lòng phụ thân, vui vẻ nói: "Món này ăn rất ngon, là món thịt ngon nhất con từng ăn, là A Xu tử tử nhà Đông Đông làm đó. Hắn còn mời con đến nhà chơi, ăn quýt nướng A Xu tử tử làm hắn không bị ho khan nữa!"

"Cha nương, con có thể đi không?"

Thái tử phi ở một bên che miệng nghẹn ngào .

Trước đó, nhi tử không có bằng hữu, bà ám ức thay con đến mức phát khóc. Bây giờ có bằng hữu rồi, nàng vẫn đau lòng đến mức trái tim bị siết chặt, hơi thở khó khăn.

Chu Chiêu Hoàn không biết, đời này của hắn trừ khi hai người bọn họ chết rồi, tận đế lương thiện khai ân, không thì hắn mãi mãi không đi ra ngoài được.

Phế thái tử ôm con trai, giờ phút này trái tim bình tĩnh nhiều năm dường như bị cắt đứt, vô cùng đau đớn, khiến tốc độ đập nhanh hơn. Cuối cùng, trán hắn toát ra lớp mồ hôi mỏng.

Hồi lâu sau, hắn ôm đầu con trai ấn vào ngực, giọng nói khàn khàn: "Ngủ đi."

Chu Chiêu Hoàn không hiểu rõ lắm còn ngẩng đầu lên, chỉ là phụ thân đè đầu hắn lại, dùng sức mấy lần cũng không ngẩng lên được, cuối cùng vẫn dựa vào lồng ngực phụ thân nhắm mắt lại.

Trẻ con không có phiền não gì, nhanh chóng ngủ thiếp đi, nhưng nam nhân vẫn không ngủ mà trợn to mắt đến bình minh.

*

Sáng sớm hôm sau

Yến Thu Xu thoáng mất ngủ nhưng không mất ngủ như lần trước, vì thế vẫn dậy thật sớm.

Lúc nàng rời giường, bên ngoài mặt trời còn chưa mọc.

Giờ làm việc và nghỉ ngơi này nếu ở hiện đại thì sẽ làm một đám cú đêm hâm mộ chết mất.

Nàng vừa cảm thán vừa lau mặt, dò hỏi: "Sáng nay làm món gì?"

"Bánh canh, sáng nay phòng bếp đưa cải bó xôi đến, làm bánh canh lục sắc. Lúc đưa đến cho tiểu thiếu gia Đông Đông và Uyển

Nhi thì hai người họ rất vui vẻ." Thủy Mỗi nói.

"Nghe đã thấy ngon rồi." Yến Thu Xu cười nói.

Bữa sáng có rất nhiều món, nhưng nàng không có suy nghĩ phải làm mỗi ngày. Vì thế mỗi khi nấu thì nàng sẽ để cho Hứa ma ma và Thủy Mỗi học, như thế thì khi nàng dậy trễ một chút, hai người bọn họ có thể làm cho nàng ăn.

Về phần Tiêu phu nhân, cũng có đầu bếp trong phủ đặc biệt đến học để làm cho bà.

Song, Tiêu phu nhân vẫn không thích ăn lắm. Nhưng đồ Yến Thu Xu làm thì bà ăn lại nhiều hơn bình thường. Vì thế, đa phần chính Yến Thu Xu làm sau đó cho người đưa qua.

Nàng không thích ra ngoài, nhất là khi không phải nhà mình. Tiêu gia cho nàng viện tử này đã đủ lớn rồi, phạm vi hoạt động rất nhiều, có đôi khi nàng nghĩ có nên mở vườn rau trồng vài thứ, nhưng tưới nước bón phân không tiện nên từ bỏ.

Yến Thu Xu lau mặt, bôi phấn phấn bản cổ đại, đi vào phòng ăn. Đúng lúc Hứa ma ma bưng bánh canh ra, còn có rau muối tự tay mình làm ăn rất ngon, mặn chua lại hơi cay, ăn với cơm vô cùng ngon.

Chỉ là hơi mặn, nhưng không mặn lại không bảo quản lâu được.

Yến Thu Xu hơi nhớ củ cải ngâm ở hiện đại, chua cay trong veo sướt miệng. Đáng tiếc trước mắt không có giấm trắng, cũng thiếu ớt chua gà Vân Nam. Không biết lúc này Vân Nam ở đâu, có thương nhân mang đồ từ đó đến bán không?

Hôm nào phải cho người để ý một chút, giao thông ở cổ đại không phát triển, hàng hóa các nơi lưu thông là dựa vào những người đi buôn.

Yến Thu Xu bưng bát bánh canh, nhấp một hớp nước dùng đầy mùi thơm bột bánh, tiếp tục suy nghĩ.

Nàng thích ăn món ngon, đây là một loại hưởng thụ sẽ khiến tinh thần thả lỏng, đồ ngọt có thể khiến tâm trạng người ta trở nên vui vẻ hơn.

Chờ chút!

Đồ ngọt?

Ánh mắt Yến Thu Xu sáng lên, lập tức nói với Thủy Mỗi: "Giúp ta đi lấy chút sữa bò tươi, nhất định phải tươi đấy."

"Vâng." Thủy Mỗi rời đi ngay.

Từ khi đi theo Yến Thu Xu, nàng nghe rất nhiều yêu cầu, dù sao mỗi lần nàng đều được thưởng thức mỹ thực vì thế nàng vô cùng tích cực.

Sữa bò là thứ đại hộ nhân gia luôn có, lúc này đã có người biết bú sữa mẹ tốt cho sức khỏe. Có vài người yêu thương con, còn cho đứa trẻ bảy tám tuổi uống sữa mẹ, nhưng chuyện này nói ra không dễ nghe vì thế sữa bò, sữa dê thành vật thay thế.

Chỉ hai khắc sau, Yến Thu Xu đã ăn xong đi tản bộ mấy bước thì sữa bò đã được đưa đến.

Chương 29

DTV-EBOOK

Nàng nhìn sữa bò ấm áp kia cười vô cùng vui vẻ: "Nếu có thể thì sau này mỗi ngày đưa nửa cân đến, sữa bò làm được bao nhiêu món ăn đấy!"

Nói xong, nàng đi vào bếp.

Có thể bắt đầu làm món ngon rồi: "

Nói đến cổ đại, thứ gì dễ làm nhất đó chính là sữa trứng. Không cần mỡ bò, không cần bơ này nọ, chỉ cần lòng trắng trứng và sữa bò đã có thể làm xong.

Nhiều nhất, vì muốn tăng thêm cảm giác mà tô điểm vài thứ ví dụ như bột đậu đỏ.

Bước đầu tiên là cho đậu đỏ vào nước nấu mềm

Trong khoảng thời gian chờ đậu mềm thì lấy nồi khác nấu sữa, trong thời gian đó khuấy liên tục, sau đó cho vào bát sứ để nguội. Lúc này mặt trên sữa bò sẽ ngưng kết thành một lớp váng sữa mỏng.

Đây là lớp váng sữa thứ nhất.

Nhân lúc rảnh thì đánh trứng gà, tách lòng đỏ và lòng trắng trứng ra, thêm nước gừng khử mùi tanh. Vốn dĩ nên thêm chanh, nhưng thời đại này không có chanh nên dùng nước gừng thay thế.

Sau đó đổ sữa bò vào lòng trắng trứng, lúc đổ, vì váng sữa dính vào vành bát sứ sẽ không rơi xuống mà chìm vào đáy chén, bát không cần rửa sẽ chuẩn bị cho lần tiếp theo.

Sau khi có hỗn hợp sữa bò và lòng trắng trứng lại thêm đường trắng, quấy thêm lần nữa cho vào trong chén, cuối cùng đập nắp lên mỗi bát, chờ một khắc đồng hồ.

Trong khoảng thời gian này, đậu đỏ đã nấu xong, lúc này thêm một lượng đường trắng vừa phải bắt đầu nấu chín. Lúc đường trắng và đậu đỏ hòa vào nhau thì sữa trứng bên này đã được hấp chín.

Vì lòng trắng trứng nên sữa trứng thành thể rắn, từng bát được bung ra không hề dao động.

Lúc mở nắp ra, mùi sữa nồng nàn giống như không thể chờ đợi mà tỏa ra.

Thủy Mỗi và Hứa ma ma đứng trong bếp hít sâu một hơi, cảm thán nói: "Thơm quá đi!"

"Vậy mà không tanh, thơm quá!"

Hứa ma ma xoa cổ nhìn qua, cảm thấy vô cùng mới lạ, chợt phát hiện thứ này không phải chất lỏng càn kinh ngạc hơn: "Cô nương, sữa này sao đông lại thế?"

"Đây là sữa trứng, dùng lòng trắng trứng có thể khiến nó đông lại, như trứng gà vậy." Yến Thu Xu cười trả lời, cũng hít hà theo.

Lần này vẫn phát huy vượt xa bình thường.

Vừa ngửi đã thấy mê say!

Song, vẫn chưa hoàn thành.

Yến Thu Xu cầm thìa, múc cho mỗi bát một muỗng đậu đỏ ngọt ngào, trên lớp sữa trắng trắng nõn phủ thêm một mảnh đậu đỏ tô điểm, trở nên... Càng khiến người ta thèm ăn hơn: "

Yến Thu Xu là chủ trù (), nàng đương nhiên là người đầu tiên nếm thử.

(

) chủ trù: bếp trưởng ngày xưa.

Nàng chia ra làm hai bát cho Thủy Mỗi và Hứa ma ma trước: “Đây là phần của hai người.”

“Tạ ơn cô nương!” Thủy Mỗi và Hứa ma ma vui vẻ nhận lấy.

Bát sứ nhỏ vốn rất đẹp, thường được dùng để bày sữa đậu phụ trắng nõn lại mềm mại, bên trên còn được tô điểm một lớp đậu đỏ khiến món sữa đậu đỏ hai lớp này như một kiệt tác nghệ thuật hoàn mỹ, nhưng khi chiếc thìa nhỏ màu bạc chọc vào, cảm giác xinh đẹp vừa rồi liền biến mất không thấy tăm hơi.

Thủy Mỗi cầm chiếc thìa nhỏ, ban đầu còn thoáng do dự, nhưng nhìn thấy mọi người xung quanh đã bắt đầu ăn, nàng ấy mới lưu luyến đưa thìa vào.

Vì quá đổi đẹp đẽ nên nàng ấy không nỡ phá hỏng.

Yến Thu Xu tập trung ăn, cũng không chú ý đến chi tiết nhỏ nhặt này, tay nàng hơi ấn mạnh một cái, sữa đậu non mịn đã bị chọc thủng rồi, màu trắng mềm mại nằm trên thìa thoáng lắc lư theo động tác của nàng, tựa như nước gợn lên rồi ngưng lại mà không tiêu tan.

Đến khi đút vào miệng, nàng vui vẻ đến híp mắt lại.

Bản thân sữa hai lớp ngọt có vị ngọt không quá nồng, chỉ phảng phất nơi đầu lưỡi, nhưng phối với vị ngọt nồng đậm của sữa, cùng với cảm giác mềm mại, trắng mịn, tất cả tạo thành vị ngọt mà không ngấy, hương thơm mà không nồng, mọi thứ vừa chuẩn.

Đương nhiên món này nhắm vào khẩu vị của người không ăn ngọt.

Các tiểu bằng hữu thích ăn đồ ngọt hơn một chút, lúc này múc một miếng bánh đậu đỏ bên trên lên, sau đó để vào miệng, đầu lưỡi hơi vươn ra liền có thể cảm nhận được bột đậu đỏ mềm mại hòa quyện với sữa đậu, vị ngọt dần lan tỏa trong miệng khiến tâm trạng con người không khỏi vui vẻ hơn.

Yến Thu Xu ăn một miếng rồi lại một miếng, nhưng chiếc bát sứ này không lớn, chỉ ăn trong chốc lát đã xong, dường như vẫn chưa thỏa mãn, nàng thở dài một tiếng, nàng còn muốn ăn thêm.

Nhưng không làm vậy được, lần này nàng làm không nhiều, nếu ăn tiếp, đến lúc chia ra sẽ bị thiếu.

Chỉ có thể cố gắng kiềm chế.

Lúc này Thủy Mỗi và Hứa ma ma cũng đã ăn xong, Yến Thu Xu liền đưa một chiếc cặp lồng thức ăn cho Thủy Mỗi, sau đó nàng dẫn theo Thủy Mỗi đến gặp Tiêu phu nhân.

Lại nói, nàng đã ở Tiêu gia vài ngày rồi, nhưng Tiêu phu nhân không hay ra ngoài, bản thân nàng cũng không biết nên ra ngoài thế nào, ngoại trừ lần đó chạm mặt, hai người chưa từng gặp lại. Nhưng Thủy Mỗi và Hoàng ma ma vẫn qua lại thường xuyên, vì nàng hay tặng đồ ăn cho Tiêu phu nhân, bên kia cũng gửi vải vóc và trang sức đáp lại.

Tiêu phủ khá rộng, Yến Thu Xu đi hồi lâu mới đến nơi.

Vào sân, nàng đứng chờ Hoàng ma ma đi thông báo, chỉ một lúc sau, Tiêu phu nhân nhanh chóng xuất hiện, so với lần đầu gặp mặt, sắc mặt Tiêu phu nhân hôm nay có vẻ tốt hơn nhiều.

Vẻ nhợt nhạt trên gương mặt bà đã rút đi nhiều, bước chân vững vàng, ánh mắt bà có thần, không còn vẻ suy sụp như trước, tuy không thể sánh bằng người khỏe mạnh, nhưng trạng thái của bà như vậy đã được coi là rất tốt rồi.

Tiêu phu nhân có thói quen mím chặt môi, nhưng khi nhìn thấy Yến Thu Xu, vẻ mặt và cơ thể vẫn thả lỏng, những nếp nhăn quanh môi gần như không thể thấy được: “A Xu.”

“Bá mẫu.” Yến Thu Xu mỉm cười bước đến: “Con cố tình đến quấy rầy người, cảm thấy rất xấu hổ, vừa lúc con mang theo sữa đậu đỏ hai lớp, bá mẫu ném thử xem hương vị thế nào?”

Nàng vừa dứt lời, Thủy Mỗi đã mở cặp lồng ra, sau đó đưa một chiếc bát cho nàng.

Yến Thu Xu liền cung kính đưa cho Tiêu phu nhân, bàn tay đối phương nhận lấy rất vững vàng.

Vốn tưởng chỉ là một loại nước nào đó, khi tận mắt nhìn thấy, một tia ngạc nhiên lóe lên nơi đáy mắt Tiêu phu nhân, khuôn mặt vốn nghiêm túc lúc này dường như càng dịu dàng, bà cất lời tán thưởng: “Tay nghề của con quả thực rất khéo léo, món điểm tâm ngọt này cũng có thể làm thật đẹp.”

Yến Thu Xu mím môi cười, nàng đã sớm đoán được bà sẽ phản ứng như vậy.

Tiêu phu nhân cũng cười, cho đến bây giờ, bà thật sự tín nhiệm tay nghề của Yến Thu Xu, không hề do dự, bà liền múc một thìa, đưa đến bên miệng.

Khi mở nắp cặp lồng, bà đã ngửi thấy hương thơm của sữa, đến khi ăn mới cảm nhận được toàn bộ hương vị, cảm giác trơn nhẵn, mềm mại như trứng chim cùng hương thơm của sữa tràn ngập trong miệng, bà chậm rãi thưởng thức xong rồi, đôi mắt vẫn đục thoáng nhìn đến cô nương trước mắt: “Nhìn rất đẹp, ăn

cũng rất ngon, có điều con tự mang đến đây tặng, có chuyện gì sao?”

Yến Thu Xu ngại ngùng gãi đầu, nàng đứng cạnh bà, nhỏ giọng nói: “Chuyện là thế này, hôm qua con nướng gà cho Đông Đông, không ngờ Nhị hoàng tôn lại một mực tranh giành với Đông Đông, không tranh được, uất ức liền khóc lên, tuy thiếu phu nhân và Tiêu tướng quân đều nói không cần quan tâm, nhưng trong lòng con cảm thấy rất lo lắng, Đông Đông cũng thấy áy náy, nghĩ rằng nếu bản thân đã có phần, vậy cũng nên chia cho đồng môn. Vì vậy con muốn hỏi bá mẫu, hay là con làm ít điểm tâm mang đến thái học bên kia, để mỗi đứa nhỏ đều có phần, cũng làm dịu đi quan hệ giữa lũ trẻ.”

Dứt lời, dường như nàng lại nghĩ ra điều gì, nàng lại nói thêm: “Hôm qua con cũng có chút chuyện nhỏ, đã đến làm phiền thiếu phu nhân, hôm nay lại đến làm phiền thì không hay, vì vậy con mới đến hỏi ý bá mẫu.”

Chương 30

DTV-EBOOK

Tuy nàng đã đồng ý với Đông Đông, nhưng dù sao đứa nhỏ cũng là con của gia đình khác, điều đầu tiên nàng cần làm vẫn là được sự chấp thuận của phụ mẫu, Yến Thu Xu không thể làm được chuyện như vậy, vì thế nàng chỉ có thể tìm người giúp đỡ.

Tiêu phu nhân vừa từ tốn ăn vừa nghe Yến Thu Xu nói chuyện, đôi mắt ngập tràn ý cười.

Bà hơi nâng mắt, liền nhìn thấy tiểu cô nương đang lúng túng nhìn mình chăm chăm.

Đôi mắt kia dường như có thể nói thành lời, chỉ nhìn vậy thôi cũng đủ khiến người ta mềm lòng, đôi mắt như thể hiện sự phò thác và chân thành, tuy hiện tại ánh mắt mỗi đứa nhỏ đều rất thuần khiết, nhưng không phải đôi mắt nào cũng chỉ cần liếc qua là có thể nhìn thấu được như vậy.

Tiêu phu nhân nhẹ nhàng nói: “Con có lòng, khi nhà lão đại đến đây thỉnh an ta cũng nói về chuyện này rồi, nếu đến tận cửa giải thích sẽ thành chuyện bé xé ra to, thật ra chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, con làm vậy cũng tốt.”

“Đa tạ bá mẫu!” Yến Thu Xu thấy bà gật đầu cũng mừng rỡ đáp lại.

Có điều giải thích với Tiêu phu nhân là một chuyện, nàng cười tự giễu, nàng còn phải nghĩ xem nên làm món gì cho lũ trẻ, sau đó phải làm để gia đình thử trước, dù sao dựa vào tính tình người Tiêu gia, bọn họ sẽ không lập tức đến giải thích về xung đột lần này với bên kia.

Có điều nàng vẫn phải làm nhiều một chút.

Chuyện của Yến Thu Xu đã xong, bước chân của nàng đã sớm vội vàng muốn chạy đi, nàng vội nói: “Bá mẫu, con đi trước, nghe nói bên kia có tám đứa nhỏ, còn có nhiều lão sư, Đông Đông cũng có một bằng hữu thuộc hoàng tử, mỗi người đều phải có phần, không thể thiếu của ai được.”

“Con đi đi.” Tiêu phu nhân mỉm cười khoát tay.

Yến Thu Xu vội vàng rời đi.

Nhiệm vụ tiếp theo thật sự rất quan trọng!

Phủ Tam hoàng tử

Trái lại, hai phu thê Tam hoàng tử cũng đang nói dở chuyện này.

Hôm qua Tam hoàng tử rất vội, khi đứa nhỏ tan học về nhà, trời không còn sớm, vừa lúc hắn ta ra ngoài xã giao cũng không ở nhà. Chờ đến hiện tại, vừa hạ triều, hắn ta liền trở về phủ nghỉ ngơi, Tam hoàng tử phi mới nói lại chuyện này với hắn ta.

Là một hoàng tử, trong ấn tượng của hắn ta, gia đình chàng chính là bậc chí tôn, trừ phụ hoàng và thái tử, không còn ai có thể làm hắn ta ngạc nhiên.

Bởi vậy khi nghe nói chuyện này, bàn tay trong ống tay áo hắn ta hơi run vì phấn khích, hắn ta cố gắng bình tĩnh, nói: “Nhưng là một nữ mẫu có thể nấu ăn, chỉ cần chúng ta đến Tiêu gia gọi người sang nấu cho lão đại, không phải như vậy là được rồi sao?”

Tam hoàng tử phi bị giọng điệu chắc nịch này làm ngẩn người một lát, một lúc sau mới hỏi lại: “Tiêu gia sẽ đồng ý chứ?”

Tam hoàng tử cười cười: “Sao có thể không đồng ý được? Cũng đâu phải muốn tước vị của nhà bọn họ đâu?”

Tam hoàng tử phi im lặng một cách kì lạ, tuy lời này cũng giống những gì nàng ta và đứa nhỏ đã nói hôm qua, nhưng nàng lơ mờ cảm nhận được rằng Tiêu gia sẽ không dễ chọc như vậy.

Nàng ta đang nghĩ ngợi, một tì nữ đột ngột lại gần bấm báo: “Ma ma thiếp thân bên người Tiêu phu nhân đưa đến một phần lễ vật nhỏ, nói muốn đưa Tam hoàng tử và hoàng tử phi để tạ lỗi chuyện của tôn nhân (

) hôm qua.”

(*)tôn nhân: cháu.

Dứt lời, tì nữ liền dâng một chiếc cặp lồng lên.

Tam hoàng tử phi hỏi: “Người chắc chắn đó là Hoàng ma ma?”

Tì nữ gật đầu khẳng định: “Chắc chắn là Hoàng ma ma, nô tì sẽ không nhận nhầm người.”

Tam hoàng tử phi vô thức nhìn về phía trượng phu.

Quả nhiên lúc này Tam hoàng tử cũng lộ vẻ buồn bực: “Chỉ là một hạ nhân biết nấu cơm mà thôi, Tiêu gia lại sốt ruột như vậy sao? Chẳng lẽ thật sự sợ bản diện hạ sẽ tính sổ chỉ vì chuyện đùa vui của đám trẻ thôi sao?”

Nếu thật sự làm vậy, chỉ e Ngự Sử sẽ đòi trảm hẩn ta.

Tam hoàng tử phi cười khanh khách: “Tất nhiên không phải vì hạ nhân, diện hạ, chính tôn tử của Tiêu phu nhân đã khiến Cần Nhi khóc, dù Tiêu gia cứng rắn đến đâu, dưới tình huống như vậy vẫn sẽ phải cúi đầu thôi.

Đôi mắt Tam hoàng tử híp lại, đột nhiên hẩn ta nở nụ cười mang theo vài phần ác ý, nói: “So với trước đây, hiện tại Tiêu gia

đã khôn khéo hơn rồi, chẳng lẽ vì đã mất quá nhiều người nên biết sợ rồi chăng?”

“Nói vậy cũng không đúng.” Tam hoàng tử phi cười nói: “Điện hạ, chúng ta thử nhìn xem đây là gì?”

Nàng ta liếc mắt một cái, thì nữ lập tức mở cặp lồng ra, trong chốc lát, một mùi hương ngọt ngào dễ chịu xộc vào mũi, sau khi mùi hương ban đầu dịu bớt, đập vào mắt họ là hai chiếc bát sứ chứa thứ gì đó rất giống trứng hấp.

Nhưng lại rất khác trứng hấp, thứ này thuần một màu trắng, hoàn toàn là hương thơm của sữa nhưng không bị mùi, phía trên còn được rắc bột đậu đỏ.

Trừ hai chiếc bát sứ ra, còn có hai cái cánh gà thoạt nhìn rất ngon, một chiếc cay, một chiếc không cay.

Thì nữ bê chiếc bát đến, thìa được đặt trên nắp, thì nữ nhỏ giọng nói: “Hoàng ma ma nói đây là sữa đậu đỏ hai lớp, có thể ăn trực tiếp ngay, còn đây là cánh gà rút xương, cũng có thể ăn trực tiếp ngay.”

Tam hoàng tử phi thấy sữa hai lớp, đôi mắt nàng ta lập tức sáng lên, cũng cảm thấy có chút thích thú, nàng ta vốn muốn tinh tế, đoan trang mà thưởng thức, giữa lúc nàng ta đang tò mò nên làm thế nào, Tam hoàng tử ngồi cạnh lại không suy nghĩ nhiều như vậy. Hắn ta cứ bưng cả bát lên ăn luôn.

Sau một thìa, hắn ta hơi nhướn mày, dường như rất hài lòng, nhưng dường như cũng ghét bỏ.

Tam hoàng tử phi còn tưởng rằng món này không hợp khẩu vị hắn ta, ngay sau đó hắn ta liền đưa thẳng cả bát đến bên miệng rồi ăn một thìa to, lúc này hắn ta mới hài lòng gật đầu: “Cái thìa này thật xinh xắn.”

Tam hoàng tử phi: “...”

Nàng ta bật cười, cũng múc một thìa nhỏ nếm thử, sau đó cũng cất lời tán thưởng: “Tay nghề trù nường này rất khéo léo, khó trách đám trẻ lại tranh giành nhau đến vậy, không chỉ nhìn đẹp, ăn ngon mà còn rất mới lạ.”

Tam hoàng tử lấp bắp một hồi xong, vẫn chưa thỏa mãn mà lau miệng, sau đó hắn ta lại thử chân gà, quả nhiên như lời tì nữ nói, không hề có xương, phần vỏ ngoài mỏng mà xốp giòn, trong vị mặn còn có vị còn phảng phất vị cay của hạt tiêu, nhưng so với món điểm tâm ngọt như sữa hai lớp, món này càng khiến hắn ta vui vẻ.

Ăn xong, hắn ta cũng cảm thán: “Nhưng thật ra ta vẫn hơi muốn đưa trù nường này sang đây.”

Trong thư viện thái học.

Vừa qua giờ Ty, tám đứa nhỏ lớp võ lòng nhanh chóng đến thực đường (

) chờ ăn cơm, nhưng trước đó bọn trẻ còn ra vẻ ta đây, lúc này đã tỏ thái độ rõ ràng, thậm chí nhiều người ngồi cùng một chỗ hầu như chẳng nhìn hai người kia, ánh mắt như đang đề phòng điều gì.

(*) thực đường: nhà ăn.

Thỉnh thoảng hai đứa nhỏ cũng liếc xéo đáp lại, cả hai hừ lạnh một tiếng, sau đó liếc nhìn chỗ khác.

Đến khi cung nhân đem những chiếc cặp lồng giống nhau bước vào, bầu không khí căng thẳng giữa lũ trẻ mới được giải tỏa phần nào.

Cung nhân đi đầu mỉm cười đứng trước mặt tiểu chủ tử nào đó, cung nhân bày biện từng chiếc cặp lồng trước mặt bọn họ rồi nói: “Đây là phu nhân Tiêu gia cố ý sai người tặng thêm điểm tâm, tăng thêm phần ăn của chư vị.”

Tiêu gia?

Mọi người vô thức nhìn về phía Chu Chiêu Hoành, người đã ngồi với Đông Đông cả buổi, bọn họ chờ mong trưa nay có thể được ăn những món gì, Đông Đông cũng mù mờ đáp lại ánh mắt kia, vẻ mặt rõ ràng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

A Xu tử tử không nói với cậu bé chuyện này?

Hơn nữa nhà cậu bé còn muốn mang đồ ăn đến cho cả tên Nhị hoàng tôn đáng ghét kia?

Chương 31

DTV-EBOOK

Đông Đông vốn cảm thấy rất khó chịu, cậu bé đang định bĩu môi, đúng lúc này cung nhân hầu hạ cậu đã mở chiếc cặp lồng ra, đầu tiên đặt một phần thức ăn rất tinh xảo xuống trước mặt cậu bé, là món sữa đậu đỏ hai lớp ngon miệng, cánh gà hầm mật nhìn rất ngọt, ngoài ra còn có một viên bỏng gà, xốp giòn thơm ngon.

Cuối cùng là một phần nước ô mai giải khát.

Từng món, từng món ngon hiện ra trước mắt nhanh chóng đập tan sự khó chịu của tiểu bằng hữu nọ, cậu bé liền chuyển sang cười to thích thú: “Oa! Cánh gà! Bỏng gà! Còn đây là món gì?”

“Gọi là sữa đậu đỏ hai lớp, rất ngọt, phải dùng thìa ăn.” Cung nhân đưa thìa sang: “Người đến tặng còn nói, đây là đồ A Xu cô nương cố tình làm cho chư vị, hi vọng sau này có đồ ăn gì ngon, chư vị có thể chia sẻ cùng nhau, như vậy mọi người vừa có thể ăn nhiều, vừa có thể ăn ngon.”

Đông Đông lén bĩu môi, ai muốn chia với bọn họ, một lũ nhóc không ăn được thì khóc lóc ăn vạ, còn muốn làm đồng môn với cậu bé, cậu bé không thích chút nào!

Tuy Đông Đông âm thầm buồn lòng khó nghe trong lòng nhưng đến khi được ăn những món này, chân và đầu cậu bé không ngừng lắc lư vì phấn khích, cảm giác sung sướng vô cùng.

Đột nhiên cậu bé thoáng nhìn thấy những đồng môn khác đang nhìn mình, lúc này cậu bé mới ngồi im lại, ho nhẹ một

tiếng, hơi rụt rè tỏ vẻ tiểu chủ nhân, nói: “Mọi người cứ tự nhiên, những món này rất ngon, đều do A Xu tử tử nhà chúng ta làm, nhất là món cánh gà này, đây là món ta thích nhất, bình thường tử không làm nhiều lắm, ta chỉ mới được nếm qua... ba lần!”

Cậu bé cố gắng giơ ba ngón tay ra, dáng vẻ trông hết sức chật vật.

A Xu tử tử nói không thể ăn những món chiên ngập dầu này quá nhiều, nhưng hôm nay mình có thể ăn bao nhiêu cũng được phải không?

Chu Chiêu Cần vốn cũng cảm thấy có chút ghét bỏ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Đông Đông như vậy liền biết đây hẳn là đồ ăn ngon, bởi vậy cũng miễn cưỡng gấp cánh gà lên ăn, vừa cắn một miếng, mắt hắn đã sáng lên, rõ ràng trù tử trong nhà cũng được học làm những món này, nhưng chắc chắn không thể nấu ngon bằng trù tử của Tiêu gia.

Khó trách hắn không thể bì được với Tiêu Bình Châu!

Hóa ra là vì trù tử!

Chu Chiêu Cần đảo mắt, nói: “Người vừa nói A Xu tử tử? Đó rốt cuộc là ai? Mỗi ngày nàng đều nấu đồ ăn ngon cho người sao?”

Đông Đông vẫn hết sức lễ phép, đối phương nói chuyện dễ nghe với cậu bé, tuy cậu bé không thích đối phương nhưng vẫn đáp lời: “Không phải, A Xu tử tử là khách nhà chúng ta, tử ấy nói thích ăn ngon, vì vậy cũng thích nấu ăn, mà nhà chúng ta còn có một cái bếp rất lớn! Như vậy tử tử có thể làm thật nhiều đồ ăn, món ngon nhất ta từng ăn là sườn cừu nướng, nhưng tử ấy không cho ta ăn nhiều...”

Nói đến đây, trong lòng Đông Đông cảm thấy rất khó chịu, nhưng giọng điệu vẫn có chút khoe khoang: “Có điều tử ấy còn

để ta nướng quýt, nướng hạt dẻ, nướng ngô...”

“Oa!” Lúc này, một đứa trẻ khác lộ vẻ kinh ngạc, tuy không biết chính xác một số thứ là gì, nhưng vừa nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn ngon này, trong chốc lát nước miếng trong miệng không ngừng tiết ra.

Sau đó lại cảm thấy bếp nhà hắn như kho báu, vậy mà có thể làm được nhiều đồ ăn ngon như vậy!

Chu Chiêu Cần cũng cảm thấy rất hứng thú: “Ta có thể đến gặp được không?”

Hắn vừa nói, mấy đứa trẻ khác đã nhao nhao giành lời: “Ta cũng muốn đi gặp A Xu tử tử!”

“Còn cả ta nữa, ta có thể đi không?”

Đông Đông cảm thấy có chút do dự, nhưng thấy bọn họ vẫn nhìn mình chăm chăm, cảm giác nếu mình không đồng ý, liệu bọn họ có khóc hay không? Nhưng nếu bọn họ đến thành nghiện, mỗi ngày đều muốn đi thì phải làm sao bây giờ? Đồ ăn trong nhà có bị bọn họ ăn hết không?

Dù sao mỗi ngày A Xu tử tử chỉ làm một ít, những người khác làm không được ngon như nàng làm.

Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong mắt, cậu bé trịnh trọng thông báo: “Mấy ngày nữa là đến sinh thần của ta, năm ngoái bà ngoái ta mời rất nhiều người, vậy năm nay ta cũng mời các người đến nhà ta.”

Nói xong, ánh mắt cậu bé thật sự chờ mong hướng về phía tiểu bằng hữu tốt nhất của mình: “A Hoàn, người chắc chắn phải đến, ta sẽ bảo A Xu tử tử làm thật nhiều món ngon cho người ăn!”

Chu Chiêu Hoàn đang tập trung ăn, nghe vậy ánh mắt càng sáng hơn, gật mạnh đầu: “Được! Ta chắc chắn sẽ đến!”

Lại nói, cũng đã gần đến sinh thần của Đông Đông.

Vừa lúc đây cũng là chuyện Giang gia đang suy nghĩ.

Sinh thần của cậu bé vào ngày mười lăm tháng chín, cậu bé sẽ chính thức bước sang tuổi thứ năm.

Chu Chiêu Cần cũng không lớn hơn hẳn bao nhiêu, cũng đã được năm tuổi, Tam hoàng tử đang muốn tuyển một thư đồng cho con mình, như vậy vừa khéo có thể mượn sức từ một số đại thần thích hợp, nhưng đứa nhỏ này vừa nhìn đã biết không thể nào trúng tuyển được, vậy không lẽ những mối quan hệ xã giao kia cũng phải làm lại từ đầu?

Đương nhiên lấy cớ tuyển thư đồng, hẳn ta sẽ tuyển người từ hai gia tộc trung thành với hẳn ta.

Mà giữa mấy hoàng tử, Giang phụ đã chọn Tam hoàng tử vì Tam hoàng tử đã chủ động bày tỏ thành ý trước, mà trừ phế thái tử ra, duy chỉ có hẳn ta đã có một hoàng tôn, những hoàng tử khác hoặc chưa có hoàng tôn, hoặc hoàng tôn còn quá nhỏ.

Giang phụ coi trọng đời sau, nếu không phải trước đây trong nhà gặp chuyện không may, khiến ông không thể không cầu xin sự giúp đỡ từ Tiêu gia, làm sao ông có thể chấp nhận việc để nhi tử ở rể?

Sau khi nhi tử qua đời, ông cũng vô cùng hối hận, vì thế sau này ông cũng rất muốn ghi tên tôn tử vào gia phả, Tam hoàng tử cũng tán thành chuyện này, điều này khiến Giang phụ như có thêm một tri kỉ.

Hơn nữa trong nhà ông còn một nữ nhi, tuy chỉ mới mười ba tuổi, tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng dung mạo xinh đẹp, nếu sau này

có thể gả cho Tam hoàng tử, hơn nữa Đông Đông cũng trở lại Giang gia rồi, sẽ có không ít lợi ích, ít nhất nữ nhi của ông có thể trở thành một phi tử trong cung.

Sau đó chỉ cần ông tiếp tục cố gắng, nói không chừng ông còn có thể chạm tay đến vị trí quốc trượng.

Vì thế ông thật sự muốn Đông Đông có mối quan hệ tốt đẹp với Nhị hoàng tôn.

Có hai lớp vỡ lòng, ban đầu hai đứa trẻ vốn không cùng lớp, nhờ việc ông thường xuyên qua lại với Tam hoàng tử, quan hệ giữa hai người rất tốt đẹp nên hai đứa trẻ mới được phân vào một lớp, chỉ tiếc dù đã hao tổn không ít công sức dàn xếp như vậy, nhưng nếu không thể khiến hai đứa nhóc thân thiết với nhau, mối quan hệ giữa ông và Tam hoàng tử cũng chỉ là tạm bợ.

Nguyên nhân chính là vì Tiêu gia luôn hắt gáo nước lạnh lên Tam hoàng tử, thỉnh thoảng Tam hoàng tử cáu gắt với Tiêu gia cũng bị nhi tử nhìn thấy, dần ghi nhớ trong lòng, vì thái độ của đứa nhỏ với Đông Đông mãi không khá hơn chút nào, mà Đông Đông cũng không phải kiểu người nhiệt tình, mối quan hệ giữa hai bên cứ hời hợt mãi như vậy, cho đến hiện tại, cũng nhờ chút đồ ăn ngon mà quan hệ hai bên mới được cải thiện phần nào.

Ngay từ đầu, Giang mẫu cũng không quá cố chấp với chuyện này, chỉ nói khi nào Đông Đông được nghỉ thì hãy quay về Giang gia, mà sinh thần của Đông Đông vừa khéo trùng vào kì nghỉ sắp tới.

Lúc này sinh thần càng lúc càng gần, Giang gia cũng bắt đầu chuẩn bị.

Tuy thế lực của Giang gia nhỏ hơn Tiêu gia rất nhiều, nhưng trước đây từng tổ chức sinh thần cho Đông Đông, không ít người vì nể mặt Tiêu gia nên cũng đến tham dự.

Vì vậy đợi đến khi công việc dần ít đi, Giang gia bắt đầu cử người đi khắp nơi đưa thiệp mời.

Chương 32

DTV-EBOOK

Sau khi thiệp mời được phát đi, bọn họ bất ngờ nhận được tin dữ, khiến Giang gia không kịp trở tay, Giang mẫu cũng rất sốt ruột: “Sao có thể như vậy? Rõ ràng lần trước Đông Đông nói với ta, kì nghỉ tiếp theo thằng bé sẽ quay về Giang gia!”

Giọng điệu Kỷ ma ma lộ vẻ khó xử: “Tam hoàng tử nói, chính miệng Nhị hoàng tôn đã nói như vậy, tiểu thiếu gia mời Nhị hoàng tôn đến Tiêu gia dịp sinh thần, vì thế sai nô tì về hỏi chủ tử lại cho rõ, rốt cuộc nhà nào mới đứng ra tổ chức tiệc sinh nhật cho tiểu thiếu gia, tránh đến lúc đó lại đi nhầm chỗ.”

Sắc mặt Giang mẫu hết xanh lại trắng, vẻ mặt Giang phụ cũng không dễ nhìn: “Bà đã làm gì vậy? Mặt mũi nhà chúng ta đều bị bà làm mất hết rồi!”

Giang mẫu không dám hé răng, nhưng bà cũng không thể ngồi yên được, bà lập tức ra khỏi cửa: “Đi, chúng ta đi hỏi Tiêu gia cho ra nhẽ!”

Trước đây bọn họ lời kéo đứa trẻ về phía họ, Giang gia nhin, rõ ràng đã nói khi đứa trẻ được nghỉ học, sẽ để đứa bé quay lại Giang gia, sao lại biến thành ở lại Tiêu gia rồi?

Bà cho rằng không phải Đông Đông chủ động mời như vậy!

Chỉ nghe mấy chữ này thôi đã biết Đông Đông bị người lớn xúi giục, đây chắc chắn là lời người lớn nói!

*

Nghe nói Giang phụ nhân đến đây.

Bà đến thật sự không đúng lúc, vừa lúc Yến Thu Xu được Tạ Thanh Vận mời sang để thảo luận về kế hoạch nuôi gà.

Đối phương bày tỏ sự tán thành với ý tưởng của nàng, là sĩ tử, nông dân, thương nhân đều có công việc của riêng mình, nhưng dù giàu có đến đâu cũng không được giới quý tộc đương thời xem trọng, bởi ai chẳng có gia sản riêng?

Tuy so với nhiều gia đình, Tiêu gia cũng thuộc dạng khá giả, nhưng trên thực tế, gia đình cũng không còn sung túc như những năm trước, sau khi Tiêu lão tướng quân qua đời, Tiêu đại thiếu gia gãy chân, hai thiếu gia cũng tử trận, người thật sự còn nhận được bổng lộc của triều đình chỉ còn Tiêu Hoài Vũ và Tiêu Hoài Đình, tuy tước vị vẫn còn nhưng không được bao nhiêu tiền.

Cũng may có không ít cửa hàng đứng tên Tiêu gia, cuộc sống hằng ngày cũng đầy đủ, nhưng nếu hỏi có cần tiền hay không, nói không thì chính là đồ ngốc.

Nhất là khi Yến Thu Xu phác thảo kế hoạch, tuy vẫn còn nhiều điểm cần chỉnh sửa nhưng cơ hội phát tài đã ở ngay trước mắt, sau khi Tạ Thanh Vận xem qua, trong lòng đã âm thầm tính toán những phương pháp khả thi khác, nàng ấy còn tự mình điều tra mức chi tiêu bình thường của bách tính, đã sớm xác nhận được điều kiện tiên quyết là nuôi một lượng gà vừa đủ mỗi lứa.

Gà rất dễ nuôi, về cơ bản, một tháng đã có thể xuất chuồng, nếu tập trung chăn nuôi, Tiêu gia cũng có thôn trang, vì thế nàng ấy mời Yến Thu Xu sang đây để thảo luận kế hoạch hợp tác một cách chi tiết và tỉ mỉ.

Phải, là hợp tác.

Chỉ nói đến việc đầu tư vào kỹ thuật, Tạ Thanh Vận cho rằng như vậy không công bằng với Yến Thu Xu, nếu không có kỹ

thuật mà nàng chỉ, kế hoạch này không thể thành hiện thực.

Đương nhiên Yến Thu Xu nói từ chối, nàng nghĩ nàng muốn báo ơn, nàng cũng muốn làm ăn buôn bán, nhưng trong đầu nàng còn một điểm mấu chốt khác, dù sao nàng cũng đến từ đời sau.

Hai bên thảo luận rất sôi nổi, đột nhiên có người bấm báo: “Giang phu nhân Giang gia đến bái phỏng.”

Tạ Thanh Vận: ?

Nàng ấy vô thức nói một câu: “Hiện tại không phải Tết, cũng không phải dịp gì quan trọng, sao bà ấy lại đến đây?”

Ma ma lắc đầu, nhưng vẫn nói thêm một câu: “Sắc mặt Giang phu nhân dường như không tốt lắm.”

Sao lại như vậy?

Tuy trong lòng Tạ Thanh Vận cảm thấy rất khó hiểu, nhưng dù sao đây cũng là thông gia của tứ tiểu thư Tiêu gia, bởi vậy không thể đối xử không ra gì với người ta, nàng ấy tỏ vẻ áy náy nói với Yến Thu Xu: “Ngày mai chúng ta lại thảo bàn tiếp, bây giờ ta phải đi tiếp khách.”

“Được, chuyện này cũng không gấp.” Yến Thu Xu liền đi theo nàng ấy ra ngoài.

Hai người nói chuyện tại phòng trong ở hậu viện, lúc này đi ra ngoài, một người ra đến phòng ngoài, một người quay lại sân trong hậu viện, nhưng không ngờ Giang phu nhân đã vào tận đây, vừa lúc chạm mặt Yến Thu Xu.

Giang phu nhân ngăn người, bà nhìn về phía Tạ Thanh Vận vừa mới ra ngoài, hừ lạnh một tiếng, giọng điệu có phần kì lạ:

“Thiếu phu nhân Tiêu gia có bản lĩnh như vậy, lão thân muốn đến đây cũng phải báo trước một tiếng?”

Phía sau bà còn có một nha hoàn đang rất lúng túng, dường như nha hoàn muốn ngăn cản Giang phu nhân nhưng không can nổi.

Tạ Thanh Vận nhú mày liễu lại, sắc mặt cũng không coi là tốt: “Giang phu nhân muốn đến bái phỏng, cũng thật kì lạ, Tiêu gia chưa nhận được bái thiệp (

), chẳng lẽ do nha hoàn của người sơ ý nên quên?”

(*) bái thiệp: thư thông báo.

Sắc mặt Giang phu nhân hơi tái, bà có chút xấu hổ, nhưng bà nhanh chóng dùng giọng điệu trách móc vốn vã đáp lại: “Chuyện xảy ra đột ngột, ta chỉ muốn hỏi người một câu, rõ ràng Đông Đông đã đồng ý với lão thân rằng kì nghỉ này sẽ về phủ, đúng lúc là sinh thần của nó, Giang gia chúng ta đã bắt đầu phát thiệp mời, lại nghe tin Tiêu gia các người mới là nơi tổ chức sinh thần sinh thần cho thằng bé, ngay cả đồng môn ở thái học hần cũng mời xong rồi, tốc độ này thật sự quá nhanh, khiến thanh danh của Giang gia chúng ta đều mất hết!”

Sau khi trách móc, bà còn châm chọc: “Từ khi Thẩm tử tử không còn quản chuyện trong nhà, Tiêu gia thật sự không biết quy củ gì hết!”

Tạ Thanh Vận không hiểu gì, sinh thần gì cơ?

Tuy sinh thần của Đông Đông sắp đến gần, bọn họ đâu có đề nghị sẽ tổ chức tiệc mừng sinh thần cho Đông Đông? Càng không nói đến việc mời đồng môn ở thái học của Đông Đông đến dự.

Hóa ra chuyện là vậy, nhưng Tạ Thanh Vận cũng không thể chấp nhận việc bà phỉ báng Tiêu gia, nàng ấy liền nói: “Mong Giang phu nhân nói rõ ràng, Tiêu gia chúng ta không nói sẽ tổ chức tiệc sinh thần cho Đông Đông, càng chưa mời đồng môn của Đông Đông, còn nữa, Giang phu nhân, dù mẫu thân không còn quan tâm đến chuyện trong nhà nữa, ta cũng không thể để người làm loạn như vậy!”

Nàng ấy cười rộ lên, tiếng cười trong trẻo, đoan trang, nhưng sắc mặt hơi tối đi, giọng nói cũng lạnh lùng nghiêm nghị.

Điều này dọa Giang phu nhân dè chừng, nhưng bà vẫn cho rằng nàng ấy đang nói dối, vì vậy bà cười lạnh một tiếng, đang chuẩn bị đáp lời.

Bà còn chưa kịp nói, Yến Thu Xu đứng một bên đã đau đầu không chịu nổi, nàng vội xen vào: “Giang phu nhân, có lẽ đây chỉ là hiểu lầm, là Đông Đông tự ý mời đồng môn đến Tiêu gia dự tiệc sinh thần.”

Đông Đông đã hỏi nàng, nàng chỉ giả vờ đồng ý với Đông Đông cho qua chuyện, bởi vậy nàng cũng không chủ động nói với người của Tiêu gia, dù sao nàng chỉ là khách, không ngờ tiểu tử này lại tự ý đưa ra quyết định.

Có thể mỗi lần nàng làm đồ ăn, nhân lúc rảnh rỗi, nàng nói cậu bé đi mời Uyển Nhi sang cùng, chính chuyện này khiến cậu bé nghĩ mình cũng có thể mời đồng môn đến.

Giang phu nhân vốn không nhìn nàng, nghe thấy nàng nói liền nâng mắt lên, nhưng không đáp lời, bà chỉ hỏi lại: “Người là ai?”

Yến Thu Xu: “...”

Lúc này nàng đã đoán được Kỷ ma ma học được tính tình như vậy từ ai.

Tạ Thanh Vận liền bước lên mấy bước, nói: “Đây là khách của Tiêu gia, họ Yến, cũng là nghĩa muội của lão Lục nhà ta.”

Sắc mặt Giang phu nhân dần dịu xuống, bà nói: “Người nói chính Đông Đông tự ý mời? Không thể nào! Thằng bé đã đồng ý với lão thân rằng kì nghỉ này sẽ về Giang gia!”

Yến Thu Xu nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi Giang phu nhân, năm nay Đông Đông mấy tuổi?”

Ban đầu Giang phu nhân cảm thấy nữ tử này có phần thất lễ, nhưng nàng đặt câu hỏi quá nhanh, bà chỉ vô thức đáp lời: “Năm tuổi.”

Chương 33

DTV-EBOOK

“Một tiểu hài tử năm tuổi, phu nhân cho rằng trí nhớ của cậu bé rất tốt sao?” Yến Thu Xu cười nói: “Trước đây phu nhân cũng không dẫn Đông Đông về, để thằng bé ở nhà nửa năm mà quên đưa về Tiêu gia sao?”

Giang phu nhân: “...”

Nói đến chuyện này, bà cũng không biết sao lại như vậy, trong lòng buồn rầu, thậm chí cho rằng đứa bé này không giữ lời hứa, nhưng bà lại không nghĩ đến việc đứa bé có nhớ đến lời hứa hay không, rốt cuộc ý trách móc cũng không còn nặng nề như trước, nhưng vấn đề hiện tại chính là thiệp mời đã gửi đi của Giang gia.

Vẻ mặt bà thay đổi, sắc mặt dịu đi không ít, nhưng bà vẫn liếc mắt nhìn Yến Thu Xu một cái, dường như có gì đó muốn nói nhưng lại không nói thành lời.

Yến Thu Xu hiểu ý, liền nói lời cáo từ rồi rời đi.

Đi được vài bước, nàng chợt nghe thấy hai người bên kia đang thấp giọng nói gì đó.

Sắc mặt Tạ Thanh Vận lập tức trở nên khó coi, nàng ấy trách móc: “Đông Đông là hài tử của Tiêu gia! Lúc trước nhi tử của người ở rể là do chính miệng người đáp ứng, đã đạt được lợi rồi, hiện tại lại muốn mang tiểu hài tử này đi, làm gì có chuyện hời như vậy?”

Hai bên còn nói thêm vài câu, dường như cũng không đạt được thỏa thuận chung, Giang phu nhân rất tức giận, bà bực bội quát to: “Tiêu gia các người đã khắc chết biết bao nhiêu mạng

người, có phải các người cũng muốn khắc chết tôn tử của chúng ta không...”

“Tiễn khách!” Những lời này thật sự chọc giận Tạ Thanh Vận, nàng ấy không muốn tiếp tục nói chuyện với bà, sai ma ma dẫn người ra ngoài.

Giang phu nhân không ngờ mình lại bị đối xử như vậy, khi bị dẫn ra ngoài, bà càng tức tối hét to: “Tạ Thanh Vận, người to gan thật đấy! Người thật to gan...”

*

Yến Thu Xu bước đi chậm rãi, nàng nghe được phần sau cuộc nói chuyện, nhưng cũng đã đoán được chuyện bọn họ vừa nói, nàng liền nở một nụ cười mỉa mai.

Trước đây khi nàng nhàn rỗi, nàng cũng tán gẫu với Đông Đông, nàng nghe được vài câu, không ngờ Giang gia vẫn muốn đem Đông Đông về, lại càng không ngờ Giang phu nhân lại dùng lí do này để đạt được mục đích, như vậy đã là quá đáng rồi.

Dù không có quan hệ gì với Tiêu gia, Yến Thu Xu cũng cảm thấy thật sự rất khó chịu.

Huống hồ Tiêu gia đối xử tốt với nàng như vậy.

Yến Thu Xu nghĩ, Đông Đông vẫn nên ở lại Tiêu gia thì hơn!

Cả Thủy Mỗi lần Hứa ma ma đều nói từng nói với nàng, sau khi Đông Đông quay lại, hẳn thường đến thăm Tiêu phu nhân, rốt cuộc cũng khiến Tiêu phu nhân bớt nghĩ về những chuyện đau thương trong quá khứ, hai người đều cho rằng nhờ Yến Thu Xu làm nhiều món ngon mới khiến Đông Đông muốn ở lại, khi nói chuyện, bọn họ đều tỏ ra cảm kích với nàng.

Có tiểu hài tử, không khí trong nhà này mới có thêm sức sống.

Hơn nữa, tuy thoát nhìn Tiêu gia giống như đang bị nguy hiểm bủa vây, nhưng... dựa vào nội dung cuốn tiểu thuyết, sau khi Tiêu Hoài Đình qua đời, Tiêu gia còn chưa kịp bị ăn tươi nuốt sống, vì muốn lôi kéo lòng dân và binh quyền, tân đế trên kia đối xử rất tốt với Tiêu gia, Đông Đông ở lại đây cũng không gặp nguy hiểm gì.

Vì thế nàng làm vậy cũng là vì mục đích chung, đây không phải ý của nàng!

Yến Thu Xu vừa nghĩ, bước đi càng lúc càng nhanh, khi về đến nơi mình ở, nàng cũng chẳng buồn nghỉ ngơi, nàng nhanh chóng lao đến trù phòng: “Thủy Mỗi, giúp ta nhóm bếp lên.”

“Vâng.” Thủy Mỗi liền làm theo.

Yến Thu Xu lại nói: “Hứa ma ma, có thể giúp ta mời hai người có sức khỏe và sự kiên nhẫn được không? Có tiền công, mỗi người mười văn.”

Mười văn, đối với nô bộc bình thường, trả tiền công như vậy là quá nhiều cho việc giúp đỡ trong thoáng chốc.

Hứa ma ma nhanh chóng gật đầu, sau đó bước nhanh ra ngoài tìm người.

Yến Thu Xu bắt đầu đánh trứng chim.

Nàng phải làm bánh ngọt, đúng lúc thôn trang của Tiêu gia vừa đưa đến rất nhiều đồ tốt, còn có đào, có thể làm mứt đào.

Chỉ một lúc sau, tất cả mọi người trong viện đều bị nàng chỉ huy xoay tròn tròn, khi Hứa ma ma dẫn hai người đến, tiếng đánh trứng điên cuồng truyền ra từ trong viện.

Vì có tiền công, bọn họ làm việc rất nhiệt tình.

Yến Thu Xu đang làm bột làm bánh ngọt, bột mì bình thường chỉ nướng trong lò trong thời gian một chén trà nhỏ, sau đó lấy ra, dùng vải thưa sàng lại bột rồi thêm bột ngô với tỉ lệ vừa phải, vậy là xong.

Sau đó phải tách riêng lòng đỏ trứng và lòng trắng trứng, rồi thêm từng thìa đường là bước làm bánh cơ bản nhất, sau khi làm xong mọi thứ, cho sữa và một lượng thích hợp bột mì làm bánh ngọt vào lòng đỏ trứng, khuấy đều, trộn với lòng trắng trứng đã đánh bông rồi đổ vào khuôn đã chuẩn bị sẵn rồi đặt lại vào trong lò vẫn còn đang nóng.

Vẫn còn thời gian, Yến Thu Xu bắt đầu làm mút đào, từng bước đều phải thêm không ít đường, sao được một lúc, nàng dần cảm nhận được hương thơm cực kì dễ ngửi lại rất ngọt ngào phảng phất nơi chóp mũi.

Lần đầu tiên Thủy Mỗi ngửi thấy mùi hương như vậy, nàng bị hun đến độ sắp ngất xỉu: “Cô nương, đây là gì vậy? Mùi rất thơm!”

Yến Thu Xu cũng có chút sốt ruột, ánh mắt nàng chờ mong hướng về phía lò nướng: “Đây là mùi bánh ngọt...”

Đã quá nửa giờ Thân.

Cuối cùng Đông Đông cũng được nghỉ, Tiêu Hoài Vũ và Tiêu Hoài Đình cũng đang rảnh rồi liền đi cùng cậu bé về nhà.

Vóc dáng ba người khác nhau nhưng phong thái và bước chân không hện mà giống nhau, trong đó, thiếu niên mặc hắc y chấp hai tay sau lưng, cơ thể hơi nghiêng ngả, bước đi hơi lắc lư, dáng đi lộ vẻ bất cần đời.

Mà nữ tử kia cũng chấp hai tay sau lưng bước đi như vậy, vậy mà lại mang theo phong thái oai hùng khác biệt.

Nàng vừa nói chuyện với hắc y thiếu niên, vừa đảo mắt liếc nhìn nhi tử nhà mình, phát hiện ra tiểu hài tử đang bắt chước tác phong của mình và đệ đệ, ý cười dần hiện lên nơi khóe mắt nàng.

Đông Đông mù mờ, không hiểu gì nhưng vẫn cố gắng bắt chước dáng vẻ của người lớn, vì tứ chi đều ngắn hơn người lớn nên khi bước đi, dáng vẻ vô cùng đáng yêu.

Người gác cổng thấy bọn họ đi qua liền hành lễ nhưng không nén nổi nụ cười, nhưng sợ bị phát hiện nên chỉ dám cúi đầu cười trộm.

Đột nhiên giữa ba người, Tiêu Hoài Vũ đứng lại đầu tiên, nàng khịt mũi, hỏi: “Có mùi rất kì lạ!”

Hương thơm ngọt ngào của sữa tràn ngập liền khiến nàng liên tưởng đến rất nhiều món ngon, cũng níu chân bọn họ lại.

Ngay sau đó Tiêu Hoài Đình cũng cảm nhận được, chàng vốn muốn giải thích.

Đông Đông nghe thấy lời nàng nói, phản ứng đầu tiên là hai mắt sáng lên, sau đó vô cùng phấn khích chạy về một phía, vừa chạy vừa hét: “A Xu tử tử! Tử lại làm món gì ngon vậy!!”

Giọng nói trong trẻo vang dội của cậu bé đã dọa Tiêu Hoài Vũ vốn không biểu lộ chút cảm xúc nào run lên bần bật, lúc này gương mặt nàng lộ vẻ ngạc nhiên: “Đông Đông, có chuyện gì vậy?”

Nàng vừa nói, đứa trẻ đã đi qua chỗ ngoặt rồi biến mất trước mắt bọn họ.

Tiêu Hoài Đình thấy vậy cũng rất vui, chàng cong môi cười: “Đệ đã nói với tỷ từ lâu rồi, muội muội đệ dẫn về nấu ăn rất giỏi, Đông Đông thích ăn đồ ăn nàng nấu., tỷ chưa từng ăn sao? cũng không ăn sao? Tỷ quên nhanh như vậy?”

Mấy ngày nay Tiêu Hoài Vũ đi sớm về muộn, thỉnh thoảng còn không về nhà, lần trước vội vàng về nhà mới gặp được Yến Thu Xu, tuy sau đó nàng cũng nhận được chút đồ ăn từ Yến Thu Xu, còn cảm thấy thật sự rất ngon, nhưng nàng không ngờ Đông Đông lại hào hứng đến vậy?

“Đương nhiên tỷ vẫn nhớ rõ, chỉ không ngờ Đông Đông lại thích đến thế.” Nàng bất đắc dĩ cười, dáng vẻ vừa rồi của tiểu hài tử cũng quá khoa trương, không khỏi khiến nàng càng thêm tò mò, lại thêm mùi hương quyến rũ, nàng cũng nhanh chóng bước theo hướng đứa trẻ vừa đi: “Vừa khéo tỷ vừa về nhà, tình cờ như vậy, lần này tỷ nhất định phải nắm thủ tay nghề nghề muội của đệ.”

Chương 34

DTV-EBOOK

Vốn dĩ Tiêu Hoài Đình cũng bị mùi hương kia hấp dẫn, chàng liền nhanh chóng đuổi theo.

Nếu chỉ mình chàng đến, vậy có vẻ không ổn cho lắm, nhưng còn có tứ tử và chất tử đi cùng thì khác.

Hai người đi đến, phát hiện ra rằng càng lại gần sân trong, mùi hương kia càng nồng.

Đợi đến khi hai người bước đến cổng, mùi hương nồng gần như khiến cả hai choáng váng.

Đông Đông đã đến đây từ trước, cậu bé ôm lấy thiếu nữ mặc y phục màu lam vốn đang bận rộn đứng trước bếp lò, dáng vẻ cậu bé hoạt bát lanh lợi, cảm giác tồn tại vô cùng rõ ràng: “A Xu tử tử! Lần này tử lại làm món gì ngon vậy!”

*

Yến Thu Xu đang cắt các cạnh của bánh ngọt cuộn, lưỡi dao màu bạc tỉ mỉ cắt qua các góc cứng, khi đột nhiên bị ôm, nàng hơi giật mình, sau đó nàng nhanh chóng bình tĩnh lại, giọng điệu có phần tức giận: “Đứng cách ta ra một chút, không phải ta đã nói với đệ rồi, khi ta đang cầm dao, đệ không được ôm sao?”

“Vâng~” Đông Đông rất ngoan ngoãn buông nàng ra, cậu bé lùi lại hai bước rồi hỏi, giọng điệu vẫn còn hơi sữa của trẻ con: “A Xu tử tử~ mùi này thơm quá, đây là món gì vậy?”

Dáng vẻ ngoan ngoãn lại bám người này khiến Tiêu Hoài Vũ cảm thấy không giống tính cách của hài tử nhà mình lắm, nàng ấy hơi nhướng mày, nhưng vẫn im lặng tiếp tục xem.

“Đây gọi là bánh ngọt, ta đang làm bánh ngọt cuộn.” Yến Thu Xu cười tủm tỉm đáp, nàng không phát hiện ra hai người đang đứng phía sau, chủ yếu là vì không có tiếng bước chân, ngược lại, nàng tiện tay cắt một miếng bánh vừa vừa rồi đút vào miệng Đông Đông: “Ném thử trước đã, ăn có ngon không?”

Chỉ đơn thuần là bánh ngọt, không có vị của mút hoa quả nào khác, nhưng vị đã rất ngọt rồi, khiến lòng người cũng mềm mại.

Hiện tại ở Đại Chu cũng có nhiều loại điểm tâm nhiều, có cả loại bánh ngọt cứng và loại mềm, điểm tâm càng đắt thì càng ngon, nhưng chưa từng có loại bánh nào thế này, mềm mại mà không đặc, ngược lại có chút bông xốp giống bánh bao, nhưng so với bánh bao thông thường còn ẩm hơn, ít lỏng hơn so với điểm tâm bình thường, dù là một miếng còn sót lại cũng cực kì ngọt.

Cậu bé thấy ngọt liền vui vẻ, đầu nhỏ không ngừng gật: “Ăn ngon ăn ngon!”

Yến Thu Xu nhú mày: “Chắc chắn phải ngon rồi, ta đã thêm không ít đường trắng.”

Đường trắng rất quý, đây là lần đầu tiên nàng dùng nhiều đường như vậy, khi nàng đang thêm đường lại bắt gặp vẻ mặt đau khổ của Hứa ma ma, nàng thuận miệng hỏi mấy câu về giá đường trắng, bản thân cũng rất đau lòng, một lượng đường trắng đáng giá một lượng bạc!

Trong lòng vẫn còn sợ hãi, Yến Thu Xu nhỏ giọng nói: “Nếu không ở nhà của đệ, chắc chắn ta không có đủ tiền mua. May mắn thay, ở đây ta có thể ăn bất cứ thứ gì. Tiểu thúc thúc của đệ thật sự là người tốt.”

Đưa nàng về Tiêu gia, ngoài miệng còn nhận nàng là nghĩa muội, tạm thời không phải lo cơm ăn áo mặc, lại có thể dành

tiền mua thôn trang!

Nàng nói xong liền lắc đầu cười cười, nàng liền nhặt thêm ba mảnh vụn còn lại, sau đó nàng đưa một mẩu cho Hứa ma ma, một mẩu cho chính mình, mẩu còn lại dành cho Thủy Mỗi đã ra ngoài rửa dụng cụ.

Khi nàng đưa cho Hứa ma ma, ánh mắt đối phương lấp lánh như thể có bụi bay vào mắt.

Yến Thu Xu cũng không để ý, có thể nặn được bột này rồi.

Ai ngờ nàng đang định nhét mẩu vụn vào miệng, khi nàng xoay người đi lấy mút đào, liền thấy hai bóng dáng đang đứng phía sau mình.

Trong mắt bọn họ đều chứa ý cười, hai người chỉ khoanh tay đứng nhìn nàng, hai khuôn mặt đẹp để có vài nét tương đồng, một khuôn mặt anh tuấn hơn, khuôn mặt còn lại dịu dàng hơn nhiều.

Thoạt nhìn qua, dường như bọn họ không giận, trong mắt đều là ý cười trên choker.

Có thể nói sau lưng người khác, dù là nói xấu hay nói tốt cũng đều không được, vì vậy nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nàng bị bắt ngờ nên cũng không kịp chuẩn bị gì trước.

Yến Thu Xu sợ đến ngây người, máu nóng lập tức dồn hết lên mặt, ngay cả gáy cũng đỏ au, đầu óc của nàng cũng trống rỗng, nàng vô thức muốn xoa dịu bầu không khí ngưng ngừng, vì thế theo bản năng, nàng chìa miếng bánh ngọt sứt sẹo trên tay ra, lắp bắp nói: “Ngài, hai người muốn ăn không?”

Vì Tiêu Hoài Đình gần nàng hơn một chút, lại thuận tay hơn nên Yến Thu Xu đưa thẳng bánh cho chàng.

Nhưng nàng không biết, lần này, nàng vốn muốn hòa giải cho vui vẻ hơn, không ngờ bầu không khí càng thêm xấu hổ.

Mẩu bánh này là phần của Yến Thu Xu, vừa rồi nàng muốn ăn, tuy nàng chưa ăn thật, nhưng lúc này hành động của nàng cũng chỉ là vô thức, ở thời đại này, như vậy có chút không thích hợp.

Dù sao hai người cũng không phải huynh muội kết nghĩa thật sự, mà dù là huynh muội thật sự, cũng không phải thân thích, hành động này vẫn không thỏa đáng.

Bầu không khí như đông cứng lại, Yến Thu Xu không biết vì sao, nhưng nàng có chút lúng túng, không phải những lời vừa rồi khiến hai người nghi ngờ nàng rồi chứ, liệu họ có tức giận không?

Bàn tay nàng bắt đầu vô thức rút lại.

Đôi mắt to ướm át kia tựa như con nai đang sợ hãi, lại thêm gương mặt xinh đẹp kia làm nền, sự lúng túng lại có chút bất lực, khiến người ta không đành lòng nhìn nàng tiếp tục như vậy.

Lúc này, bàn tay nhỏ linh hoạt như kẻ móc túi vươn ra, giọng Đông Đông vang lên: “Tiểu thúc, thúc không muốn ăn thì cháu ăn!”

Nhưng Tiêu Hoài Đình vẫn là người lấy trước, chàng đưa thẳng vào miệng, động tác tự nhiên nhưng vẫn có chút bối rối, mẩu bánh nhanh chóng bị chàng nuốt xuống, ăn xong, chàng tỏ vẻ đắc ý, cười hề hề như kẻ trộm: “Ai nói ta không ăn?! Chà, con nói đúng, vị rất ngon, rất ngọt!”

Đông Đông không được ăn, còn bị người ta khoe khoang như vậy, vẻ mặt lập tức trở nên buồn bã.

Tiêu Hoài Vũ nhìn hai người đang đùa giỡn, nàng nở một nụ cười kì lạ, khi nâng mắt lên lại thấy tiểu cô nương vẫn đang căng thẳng nhìn mình, nụ cười của nàng lại thành nụ cười vui vẻ như thường lệ, nàng nhẹ nhàng nói: “Đông Đông đã làm phiền người rồi, đứa nhỏ này rất nghịch ngợm, nếu thằng bé hư, người cứ đánh nó, đừng nương tay, trước đây ta cũng phải đánh thằng bé không ít lần.”

“Không đâu, cậu bé rất dễ thương, ta rất thích!” Yến Thu Xu vội lắc đầu, sau đó nàng liền chia mẩu bánh còn lại ra: “Hay Tứ tiểu thư cũng ném thử một chút đi? Bánh ngọt cuộn cũng sắp xong rồi.”

“Được.” Lần này Tiêu Hoài Vũ ăn bánh mà không gặp tên trộm bánh nào, nàng ném thử, chỉ thấy đê đê và tiểu hài tử vẫn đang đứng một bên đùa giỡn.

Yến Thu Xu quay lại trước bếp lần nữa, nàng phết mứt đào lên bánh.

Mứt đào có màu hồng đẹp mắt, phết lên chiếc bánh vàng nhạt, sau đó cẩn thận đặt bánh ngọt cuộn lên đĩa rồi dùng dao cắt thành từng miếng to bằng ngón tay.

Hứa ma ma lấy kẹp, bày từng miếng lên đĩa, xếp sáu miếng thành một đĩa.

Theo nguyên tắc, mỗi người trong nhà chắc chắn sẽ được chia một miếng, vì vậy hiện tại chỉ cần chia trước là được.

*

Sau khi làm xong, Yến Thu Xu lại đi rửa tay lần nữa, lau sạch sẽ, nàng dẫn theo Đông Đông, tiếp đón Tiêu Hoài Đình và Tiêu Hoài Vũ ngồi xuống chiếc bàn đá trong sân ném thử bánh mới làm.

Bánh ngọt cuộn được bày trên một chiếc đĩa tròn màu hồng rất xinh xắn.

Màu vàng nhạt bên trong xen lẫn sắc hồng nhạt duyên dáng, bánh ngọt được cuộn ba lần tạo thành từng miếng hình tròn đầy đặn, từng miếng từng miếng đặt cạnh nhau trên đĩa, thoát nhìn rất đẹp mắt.

Thấy bọn họ chỉ ngồi nhìn chằm chằm chiếc đĩa, không nhúc nhích, Yến Thu Xu vội cất tiếng thúc giục: “Mọi người mau ăn đi! Món này ăn khi còn nóng hổi cũng rất ngon!”

Chương 35

DTV-EBOOK

Chờ nàng nói xong, mỗi người mới bắt đầu cầm một miếng.

Ở phương diện này, Đông Đông vẫn là người hiểu rất rõ lẽ nghi, cậu bé đợi mẫu thân cầm rồi mới đưa tay mình ra, Yến Thu Xu cầm một miếng bánh cuối cùng, lúc này bánh ngọt cuộn vẫn còn hơi ấm, mùi sữa ngọt ngào không ngừng tỏa ra, mùi thơm rất mê hoặc, nàng cũng không khách khí mà cắn một miếng thật to, một lỗ hỏ nhanh chóng xuất hiện trên miếng bánh.

Trừ phần mép bánh, những chỗ khác đều mềm và ngọt, khi môi và răng chạm vào, đầu lưỡi liền có thể cảm nhận được vị mát dào tràn ra.

Xét về độ ngọt và vị, Yến Thu Xu không thêm quá nhiều đường vào mát dào, nhưng theo cách này, sau khi nấu ở nhiệt độ cao, vị ngọt vẫn đậm đặc, vị chua ngọt vẫn rất ngon, ngoài ra còn có lớp cùi khá sần, thỉnh thoảng cắn ngập răng thì cực kỳ ngon, cứ như đang ăn một quả đào bình thường, vô cùng ngon miệng.

Nàng đã cố gắng hết sức để ăn hết một miếng nhưng vì cuộn bánh quá to nên không thể ăn một miếng thôi được. Có ít mát dào vương trên môi nàng, nhanh chóng vươn đầu lưỡi ra liếm, mát dào liền vào trong miệng.

Thật sự rất ngọt!

Nhưng cũng ăn rất ngon.

Ngoài Yến Thu Xu, Đông Đông cực kì hài lòng với món này. Cậu bé đã ăn hết hai hoặc ba miếng rồi, mát dào dính trên mảy

ngón tay cũng bị cậu bé liếm sạch sẽ, sau đó cậu bé chớp mắt làm nũng: “A Xu tỷ tỷ, đệ còn muốn ăn một miếng nữa ~”

“Vậy đệ ăn đi.” Yến Thu Xu hất cằm: “Đây là miếng cuối cùng, đừng ăn thêm nữa, nếu không sẽ có sâu trong răng đệ đó.”

“Vâng!” Đông Đông vội vàng gật đầu, vội vàng lấy thêm một miếng ăn tiếp.

Món này thật sự rất ngọt, còn ngon hơn cả sữa hai cậu bé được ăn trưa nay, cậu bé thật sự rất thích!

Nhưng thật ra Tiêu Hoài Đình và Tiêu Hoài Vũ không thích món này đến vậy, ăn một miếng rồi sẽ không ăn miếng thứ hai, Yến Thu Xu cũng nhận ra rằng bánh này có chút ngọt quá với khẩu vị của bọn họ, vì vậy nàng vội vàng bảo người châm trà: “Hai người uống chút trà cho bớt ngấy.”

“Đa tạ.” Tiêu Hoài Vũ sợ nàng hiểu lầm liền giải thích thêm: “Món này thật sự rất ngon, có điều bình thường ta cũng không hay ăn đồ ngọt.”

“Ta hiểu rồi, hẳn Tiêu tướng quân cũng không quen, lần sau ta làm cho hai người bánh ngọt riêng, không thêm mút đào này vào, vị chắc chắn sẽ ngon hơn.” Yến Thu Xu tận tình giải thích, vừa nói nàng vừa cười tủm tỉm.

Khi nàng cười lên, đôi mắt cong cong, hồn nhiên nhưng mê người, nàng vô cùng vui vẻ, khi nói chuyện, tâm trạng cũng thoải mái hơn trước, ánh mắt nhìn thẳng, không hề né tránh hay lúng túng.

Lúc này Tiêu Hoài Đình nhìn thấy nàng, cũng bị nàng thu hút, chàng chỉ nở nụ cười yếu ớt, một lúc sau mới hoàn hồn, chàng vội nhìn đi chỗ khác, tiện tay đưa chén trà lên nhấp một ngụm.

Lúc này Tiêu Hoài Vũ lại không để ý, vừa rồi nghe nàng nói sẽ làm bánh ngọt riêng cho bọn họ, tâm trạng vốn vui vẻ của nàng ấy lại càng tốt hơn: “Ta vốn ngại nói ra, nhưng tay nghề của Yến cô nương khéo léo như vậy, làm được món ăn ngon đến nhường này, vừa khéo ta có mấy món đồ tiểu cô nương có thể dùng, nếu cô nương đồng ý, ta sai người mang đến cho cô nương...”

“Không cần, không cần, ta ở trong phủ cũng không thiếu gì.” Yến Thu Xu vội vàng từ chối, tuy trong lòng luôn thầm nhủ rằng nấu ăn ở đây rất tốt, không chỉ được bao ăn bao ở mà để dành tiền cũng dễ hơn, nhưng nếu để nàng thật sự cầm tiền, đối với nàng, đây chỉ là gánh nặng, dù có tiền cũng không tương xứng với công sức nàng bỏ ra.

“Phải rồi!” Tiêu Hoài Vũ vẫn rất kiên trì: “Vậy người không cần bản khoản, làm nhiều đồ ăn cho ta một chút là được, món cánh gà cay lần trước rất ngon!”

Lúc này Đông Đông cũng đã ăn xong hai miếng bánh ngọt, cậu bé phấn khích khua tay, giọng điệu rất vui vẻ: “A Xu tỷ tỷ, đệ cũng có rất nhiều đồ tốt, đệ có thể tặng cho tỷ, đệ còn muốn... ăn thêm một miếng nữa...”

Nhìn thấy ánh mắt Yến Thu Xu liếc sang mình, giọng cậu bé nhỏ dần: “Lần sau ăn cũng được.”

Yến Thu Xu bị chọc cười.

Bình thường khi nàng nấu cơm hoặc làm đồ ăn vặt, nàng không cho quá nhiều đường, y thuật thời cổ đại không phát triển, nếu bị sâu răng càng khó chữa hơn, vì thế thật sự không thể ăn quá nhiều, loại bánh ngọt này có hàm lượng đường rất cao, càng phải hạn chế hơn.

Đông Đông bị ngăn cản vài lần, cậu bé cũng ngẫm hiểu được nên cũng không khăng khăng đòi ăn nữa.

Nàng cười, nét mặt dịu dàng, lá gan của Đông Đông lại lớn hơn, cậu bé lắp bắp: “Vậy lần sau là khi nào? Ngày mai có được không?”

“Chuyện này...” Yến Thu Xu suy nghĩ một chút: “Chờ đến sinh thần của đệ, ta sẽ cho đệ ăn no.”

Nhưng sinh thần là chuyện lớn, có thể là ngoại lệ, mà cứ như thế, cậu bé sẽ ở lại phủ tổ chức sinh nhật.

Quả nhiên Yến Thu Xu vừa dứt lời, cậu bé đã vội vàng gật đầu: “Được!”

Ngược lại, hai người Tiêu Hoài Đình và Tiêu Hoài Vũ đều tỏ ra sửng sốt, không hẹn mà cùng nói: “Con muốn tổ chức sinh thần ở phủ?”

*

Cũng khó trách tại sao hai người lại ngạc nhiên đến vậy, sau khi Đông Đông tròn hai tuổi, sinh thần của cậu bé không được tổ chức ở Tiêu phủ nữa, cũng không biết vì sao, dường như người Tiêu gia cũng không cưỡng ép cậu, nhưng cũng không mong cậu tổ chức sinh thần ở phủ.

Đương nhiên Đông Đông sẽ gật đầu: “Đúng rồi! Đồng môn của đệ còn muốn đến nhà ăn đồ A Xu tỷ tỷ nấu nữa!”

Cậu bé đắc ý ưỡn thẳng ngực, không giấu nổi vẻ tự mãn.

Kể từ sau khi cậu bé hứa sẽ cho đồng môn đến nhà, thái độ của họ đối với cậu dường như tốt hơn trước nhiều, tuy trước đây cậu bé không quan tâm, dù sao cậu bé cũng quen cô độc một mình rồi.

Nhưng bây giờ cảm giác lại rất khác biệt.

Trước đây cậu bé có thể cảm nhận được, cậu bé bị người ngoài bài xích vì thân phận người Tiêu gia của chính mình, rõ ràng ngồi trong cùng một lớp học nhưng cậu bé như ở một không gian khác, nhưng hiện tại không như vậy.

Tuy nhiên Tiêu Hoài Vũ dường như vẫn đang nghĩ ngợi, một lúc sau, nàng ấy hỏi lại một câu: “Vậy con đã nói cho ông nội, bà nội biết chưa?”

Những sinh thân trước đây của Đông Đông, Giang gia đều tổ chức tiệc, mời khách tứ phương đến, thừa dịp này còn có thể mở rộng quan hệ với không ít người, bọn họ rất xem trọng chuyện này, không lẽ bây giờ lại nhả ra dễ dàng như vậy?

Đông Đông nghe xong lời này, dường như chợt nhớ ra điều gì, nụ cười trên mặt cứng lại, cậu bé có chút chột dạ: “...Không ạ, hình như lần trước con đã hứa với bà nội, khi nào được nghỉ học sẽ về với bà.”

Tiêu Hoài Vũ chỉ nhìn cậu rồi cười, nàng ấy không nói lời nào.

Đông Đông ngẩng đầu lên, giọng điệu như chờ mong: “A Xu tử tử, tử có thể đến nhà bà của đệ không?”

Yến Thu Xu lắc đầu quả quyết: “Không thể.”

“Vậy sao?” Đông Đông thật sự thất vọng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, cậu bé hơi cắn môi: “Vậy con đi nói với bà nội, lần sau con được nghỉ, con sẽ đến chỗ về với bà.”

Nếu không, cậu bé sẽ thất tín với các bằng hữu.

Cậu bé thường xuyên đi thăm bà nội bên kia, ngược lại có thể nói chuyện dễ hơn.

Sau khi Đông Đông suy nghĩ xong, cậu bé ngược mắt nhìn về phía mẫu thân: “Mẫu thân, mẫu thân đưa con đến nhà bà nội,

con muốn nói với bà một tiếng.”

Từ đầu, hai huynh đệ đều không hé miệng nửa lời, cho đến lúc này, Tiêu Hoài Vũ có phần lưỡng lự, muốn nói lại thôi, bả vai đột nhiên nặng trĩu, Tiêu Hoài Đình liền vỗ vỗ bả vai nàng ấy, chàng nhẹ giọng nói: “Đi thôi, Đông Đông muốn tổ chức sinh thần ở nhà mình, sợ gì chứ?

Chương 36

DTV-EBOOK

Nói rồi ta bảo vệ con, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tiêu Hoài Vũ mím chặt môi, dưới ánh nhìn không yên tâm của Đông Đông, nàng ấy đứng dậy, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hai mẫu tử cáo biệt rồi rời đi, Tiêu Hoài Đình chậm rãi bước từng bước lại gần, sau đó chàng ôm quyền thi lễ với Yến Thu Xu.

Yến Thu Xu bị dọa sợ, nàng vội nghiêng người né sang một bên, giọng nói vẫn chưa hết hoảng sợ: “Tiêu tướng quân đang làm gì vậy?”

Nơi khóe mắt thiếu niên còn vương ý cười, chàng chậm rãi đáp: “Đã khiến Yến cô nương nhọc lòng rồi, Tiêu mỗ không khỏi cảm kích.”

Mặt Yến Thu Xu nóng lên, hành động của mình lộ liễu như vậy sao? Nhưng miệng nhanh hơn đầu óc, nàng vô thức hỏi một câu: “Gia đình ngài vốn luôn muốn để Đông Đông ở lại, vì sao trước đây không làm như vậy?”

Con người Tiêu Hoài Đình trở nên u ám, chàng lắc đầu, không trả lời câu hỏi này: “Vẫn phải đa tạ Yến cô nương, lại nói hai ngày trước, đại phu đã đến chẩn bệnh cho mẫu thân, đại phu nói sức khỏe của bà tốt hơn trước rất nhiều, không còn yếu như trước nữa, được như vậy cũng nhờ Yến cô nương, coi như Tiêu mỗ nợ cô nương, về sau nếu có chuyện gì có thể giúp được cô nương, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Yến Thu Xu thấy vậy cũng không hỏi thêm.

*

Mọi chuyện liền diễn ra như vậy.

Đông Đông đã tự mình nói với Giang phu nhân rằng muốn tổ chức sinh thần ở Tiêu phủ, về tình về lý, chuyện này hết sức bình thường, bà không có lý do gì để ngăn cản.

Dù bà tức giận lần nữa, bà cũng không dám tức giận trước mặt Đông Đông, chỉ sợ đứa nhỏ lại càng muốn rời xa bà, vì vậy bà chỉ có thể cắn răng nhịn xuống, đổi những thiệp mời kia đổi thành tiệc ngắm hoa, nói là cây hoa cúc, hoa quế của quý phủ đang độ nở đẹp nhất, mời mọi người đến chơi.

Sau khi sửa thiệp mời, quá nửa số thiệp mời bị trả lại, chỉ còn một số gia tộc nhỏ hơn Giang gia nhiều nói chắc chắn sẽ đến.

Mà tin tức thiếu gia Tiêu gia sẽ tổ chức tiệc sinh thần năm tuổi ở phủ cũng nhanh chóng lan rộng, bất cứ ai chú ý đến Tiêu gia ở kinh thành đều biết chuyện này.

Dù sao Tiêu gia có quyền có thế, chỉ sự xáo trộn nhỏ nhất cũng đủ thu hút nhiều sự chú ý, mấy năm nay họ không tổ chức tiệc sinh thần cho tôn tử, tại sao năm nay lại đột nhiên tổ chức?

Nhất là chuyện Đông Đông mời đồng môn đến, mà bảy vị đồng môn kia, một người là trưởng tử của Tam hoàng tử, sáu người còn lại đều là nhi tử của các vị đại thần trong triều, không lẽ hành động dương như đột ngột này thật ra đã được lên kế hoạch từ trước, họ muốn chọn một cái cây tốt để nương tựa?

Mọi người không ngừng bàn tán, chẳng mấy chốc ngày kia cũng đã đến, Tiêu gia không chủ động gửi thiệp mời như Giang gia, trong lòng mọi người đều cảm thán, không hổ danh Tiêu gia kiêu căng, ngạo mạn, nhưng bọn họ cũng không dè dặt, còn chủ động gửi thiệp, nói muốn đến dự tiệc.

Tiêu gia vốn không cần cảm tình từ những gia đình liên hệ với bọn họ theo cách như vậy, người muốn đến thì đến, người

không muốn thì thôi, quan trọng là người đến dự có muốn hay không.

Về phía Tiêu gia, họ chỉ muốn tổ chức một bữa tiệc sinh thần đơn giản cho hài tử nhà mình.

Nhưng bái thiếp càng lúc càng nhiều, công việc Tiêu gia phải làm cũng dần nhiều lên.

Vốn dĩ Yến Thu Xu xưng phong nhận việc, nàng muốn hỗ trợ nấu cơm, có điều bị Tiêu gia cự tuyệt, bọn họ bảo nàng chỉ cần làm điểm tâm là đủ rồi, về phương diện này, Tiêu gia vẫn có đủ người.

Nhất là trong khoảng thời gian vừa rồi, Yến Thu Xu đã chỉ cho trù tử của Tiêu gia không ít món ăn mới lạ, chỉ như vậy là đủ đãi khách rồi.

Dù sao hiện tại người ta đến làm khách, được ăn no cũng khiến tâm trạng tốt hơn nhiều, tránh cảnh lúc đến phải ăn toàn đồ ăn nguội, dù đói đến đâu cũng không thể nuốt trôi, như vậy càng khó xử hơn.

Vì thế vào ngày sinh thần, Yến Thu Xu liền làm một chiếc bánh ngọt thật to, nàng còn làm một ít điểm tâm cho hài tử.

Cổ nhân chỉ ăn hai bữa sáng và tối, mãi đến sau này mới có thêm bữa trưa, nhưng bình thường người ta tổ chức yến tiệc cũng đều vào buổi tối, bởi vậy phải đợi đến quá nửa giờ Thân, khách mới lục tục kéo đến.

Đây là lần đầu Yến Thu Xu được tận mắt chứng kiến một gia tộc quyền thế tổ chức tiệc, thật sự là một bữa tiệc lớn.

Tiêu gia đã chuẩn bị rất nhiều chỗ ngồi, khách đến đều có địa vị tôn quý, người này có địa vị cao hơn người kia, hơn nữa tất cả mọi người đều rất thành tâm, những món quà họ mang đến

cũng vô cùng quý giá, những lời khen dành cho ngôi sao nhỏ Đông Đông cứ thế tuôn ra.

Còn hơn Yến gia trong trí nhớ của nguyên chủ, cảnh tượng này còn náo nhiệt hơn nhiều!

Tước vị của Yến gia rất cao, trước kia trong nhà có nhân tài kiệt xuất từng lập công lớn, được phong làm An Quốc Công, khi rơi đến trên đầu ông nội của Yến Thu Xu, tước vị vẫn được giữ lại, vì vậy tuy tuổi tác ông của nguyên chủ đã lớn, ông vẫn chần chừ không muốn truyền lại cho phụ thân của nguyên chủ.

Bởi sau khi truyền lại, tước vị sẽ bị giáng xuống một bậc, thành hầu tước, mà cứ như vậy hai đời, ngoại trừ phụ thân của nguyên chủ còn có chút quyền lực, những người khác trong Yến gia đều đã quen làm những chức quan nhàn rỗi, không chịu nổi việc được trọng dụng, bởi vậy phụ thân của nguyên chủ chỉ có thể nhiệt tình luôn cúi hăng mong có thể gả thứ nữ cho hoàng tử.

Chỉ cần đạt được mục tiêu này, vinh quang của phủ An Quốc Công sẽ được bảo toàn nguyên vẹn sang đời sau.

Dựa vào nội dung cuốn tiểu thuyết, Yến Thu Xu đột nhiên nghĩ ra, vinh quang này thật sự được truyền lại nguyên vẹn!

Nàng vốn đang nghĩ vậy, đột nhiên có người gọi nàng lại: “Cô nương.”

Giọng nói có phần quen thuộc này khiến tim nàng đập mạnh một cái, bàn tay cũng siết chặt lại.

Cho nước vào bột mì, bắt đầu nhào bột, lặp đi lặp lại động tác này nhiều lần, dần dần bột bông xốp sẽ thành một khối bột mịn, xết về khối lượng, cục bột cô bé nhào ra to hơn bàn tay bình thường một chút.

Sau khi nhào xong, chờ trong chốc lát.

Bên kia, Uyển Nhi còn đang đun nước nóng, cũng tốn khá thời gian.

Sau khoảng thời gian một chén trà nhỏ, vừa khéo thời gian chờ cũng kết thúc, kéo cũng đã được trừ độc xong, cách một lớp vải sạch sẽ, bàn tay nhỏ bé của Uyển Nhi đưa chiếc kéo sang.

Yến Thu Xu cầm lấy, nàng mừng rỡ nói: “Đa tạ Uyển Nhi!”

Uyển Nhi mím môi cười, hai tay đặt sau lưng, cô bé xoay xoay người, thoạt nhìn có vẻ cực kì vui vẻ.

Tiểu hài tử đều như vậy, chỉ cần dời đi sự chú ý của nó, nó sẽ không còn buồn nữa.

Yến Thu Xu cầm lấy kéo, chờ đến khi nước súp gà vàng nhạt cùng một ít dầu trong nồi sắt lớn bắt đầu sôi, nàng bắt đầu dùng kéo cắt bột trước mặt cô bé.

Khối bột mịn được kéo dài ra, hai đầu nhọn, ở giữa là hình tròn xo, từng miếng từng miếng rơi vào nồi súp đang sôi sùng sục, “phịch” một tiếng rất nhẹ, liền rơi xuống đáy nồi.

Nhưng sau khi chờ một lúc, bột mì sẽ bắt đầu trôi lên khỏi mặt nước, nước súp gà màu vàng nhạt cũng trở nên trắng hơn một chút do bột mì trên thân kéo, trông dày hơn nhiều, nhưng màu trắng vẫn tương phản rõ rệt so với màu vàng trên mặt nồi súp gà, chúng tựa như những con cá nhỏ màu trắng đang cố bơi ra khỏi mặt nước nhưng lại bị hơi nước bốc lên bao phủ.

Súp gà đơn giản vốn đã rất ngon, còn có mùi bột mì thơm ngát, mùi hương càng hấp dẫn hơn.

Yến hội Tiêu gia chủ yếu là tổ chức sinh nhật cho Đông Đông, bởi vậy tiệc rượu tổ chức ở một bên, nhưng bọn nhỏ lại vui đùa

ở chỗ khác. Quà tặng của Yến Thu Xu là bánh sinh nhật, nhưng ở thời đại này không có nghi thức thổi nến, vì thế món quà sau cùng này cũng không khác biệt.

Chương 37

DTV-EBOOK

Nàng rời khỏi bàn tiệc, dẫn Thủy Mỗi đưa bánh sinh nhật qua.

Ai ngờ trùng hợp như thế, lại gặp người quen của nguyên chủ?

Nàng mím môi, vừa quay đầu trong lòng u ám.

Quả nhiên, muội muội của nguyên chủ, cũng chính là nữ chính Yến Thu Uyển trong sách dẫn theo nha hoàn đi tới.

Trên mặt hai người đều đeo mạng che mặt, mặt bị che kín nên không thấy rõ.

Người nói chuyện là thiếp thân nha hoàn của Yến Thu Uyển, nha hoàn cười nói: "Cô nương, đây là lần đầu tiên chúng ta đến Tiêu phủ, xin hỏi phòng thay đồ ở đâu?"

Yến Thu Xu thoáng giương mắt nhìn nàng ta, không nói gì, trong lòng nói thầm chẳng lẽ nhận ra rồi sao.

Yến Thu Uyển: "Là thế này, ta cảm thấy cô nương hơi quen mắt, giống như gặp ở đâu rồi, nhưng lại không biết tên cô nương cho nên hỏi thăm một phen."

Yến Thu Xu khẽ thở ra, nàng đã nói không đến mức đó.

Nàng và nguyên chủ vô cùng khác nhau, tính cách của nguyên chủ yếu ớt, học dáng vẻ liễu rủ trong gió của di nương. Trước đó, nàng là một người phụ nữ có thể trống trọt, yếu đuối chỗ nào chứ. Cho dù tóc tai, quần áo cũng không phải phong

cách kia, nhất là vì để phòng ngừa không muốn ai nhận ra, nàng còn cố ý hóa trang thay đổi gương mặt.

Vì thế, lúc này nàng chỉ lạnh nhạt lắc đầu, sau đó tiếp tục đi lên phía trước.

Bề ngoài có thể thay đổi, nàng tạm thời không nói chuyện, chỉ có thể làm một người không lễ phép thôi.

Dù sao với thân phận mạnh như nữ chính truyện trạch đấu, tâm tư đã thế này, nàng thật sự không muốn trêu chọc.

Cũng may nàng làm thế đã khiến sắc mặt Yến Thu Uyển trở nên khó coi, thân là thứ nữ, thân phận của nàng ta thường bị lấy ra trêu đùa ác ý, nhất là sau khi đính hôn với Tấn vương thế tử thì người nhắm vào nàng ta càng nhiều.

Bây giờ người này vô lễ như thế, sợ một nữ tử không được thế tử yêu nên không cho nàng thể diện!

Thào nào nàng cảm thấy quen mắt, có lẽ là cùng loại với những nữ nhân ghê tởm kia.

Lúc này Yến Thu Uyển hừ lạnh một tiếng, âm trầm nói: "Đi thôi!"

Đợi khi phu quân tương lai của nàng đoạt được đế vị, thân phận của nàng tôn quý, chẳng phải bọn họ phải quỳ lạy hành lễ với nàng à?

*

Yến Thu Xu không biết đối phương suy nghĩ điều gì, sau khi rời đi nàng càng bước nhanh hơn, đến hoa viên nơi bọn trẻ tụ tập.

Lúc này mười đứa nhỏ choai choai và rất nhiều người hầu đều tụ họp ở đây vui chơi giải trí.

Đông Đông ngồi ở chủ vị đã nhìn trông mong lối vào từ lâu. Cậu bé nhìn như thế cũng khiến những người khác nhìn theo, Chu Chiêu Cần sốt ruột hỏi: "Người nói sao A Xu tử tử còn chưa đến? Bồn điện hạ đói rồi!"

"Sắp rồi!" Đông Đông mím môi: "Chẳng phải các người đã ăn rất nhiều đồ rồi à?"

"Chẳng ngon gì cả." Chu Chiêu Cần ghét bỏ nói.

Đông Đông cảm thấy mình đoán không sai, quả nhiên chỉ có A Xu tử tử làm thức ăn là ngon nhất.

Đông Đông bĩu môi, thật ra những bằng hữu hân hoan mời nhất đều không đến, người đến là người hân không thân, ngay cả đường ca, đường tử Giang gia cũng không đến. Hân cảm thấy mất mát, bị hối thúc đến mức không kiên nhẫn, đang muốn mắng một câu bỗng nhiên đứng lên phát tay: "A Xu tử tử!"

Bọn nhỏ cũng nhìn lại, bọn họ biết người tên A Xu tử tử sẽ đưa rất nhiều thức ăn đến, lúc này từng đôi mắt lóe sáng có thể so với ngọn nến.

Yến Thu Xu cảm thấy vô cùng áp lực, một đám trẻ con nhìn nàng chăm chăm, nàng vội nói: "Thủy Mỗi, đưa bánh kem qua đi."

Thủy Mỗi bước nhanh về phía trước, đem một chiếc bánh kem lớn hình tròn qua. Hộp đựng cũng vô cùng lớn, sau khi để lên bàn mở ra, bọn nhỏ thì nhau kinh ngạc: "Oa! Đẹp quá!"

Chỉ thấy trong hộp cơm màu đỏ chứa bánh kem không phải màu vàng như Đông Đông nói mà là đủ màu sắc!

Màu sắc trên bánh kem thật to từ mút quả được chia không đều, có màu đỏ của anh đào, màu hồng của quả đào, tím của nho vân vân.

Điều kiện có hạn, màu sắc hơi giống nhau, nhưng đối với những đứa trẻ chưa từng thấy món này thì vô cùng kinh ngạc.

Nhất là bánh kem kia thơm ngọt vị sữa, xen lẫn mùi thơm chua ngọt của mút hoa quả càng làm cho bọn trẻ chảy nước bọt.

Đông Đông nghiêm túc dùng dao cắt bánh, bên cạnh hẳn, một đứa bé có vẻ vô cùng cao quý nhìn chăm chăm Yến Thu Xu một hồi lâu giống như đang xác định gì đó. Sau đó lại ngang ngược mở miệng nói với Đông Đông: "Tiêu Bình Châu, người đưa A Xu tử tử cho bốn điện hạ đi!"

Yến Thu Xu: "?"

Đông Đông không hề suy nghĩ: "Không cho!"

Chu Chiêu Cần nhú mày, tỏ vẻ đương nhiên: "Bốn điện hạ chỉ muốn trù nường của người, sẽ bồi thường cho người, nói với hoàng gia gia đưa cho người một ngự trù."

"Người đừng hòng!" Đông Đông hơi tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu.

Lúc này, một giọng nói phá vỡ cục diện giằng co: "Ta lại cảm thấy ý tưởng này rất hay, Đông Đông, một ngự trù đổi lấy một trù nường của người, vẫn là nhà người được hời rồi. Dù sao không phải nhà ai cũng có ngự trù."

Đám người nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên giống với Chu Chiêu Cần mấy phần chậm rãi đi tới, mỉm cười giống như đang trêu chọc đối phương, lại giống như cho Chu Chiêu Cần chỗ dựa.

Hơn nữa trên mặt hai người mang theo vẻ kiêu ngạo như nhau, phải nói là vẻ kiêu ngạo của nam nhân kia nhiều hơn. Hơn nữa, khi hắt ta nhìn Đông Đông lại mang theo vẻ ác ý.

Có được chỗ dựa, Chu Chiêu Cần uốn ngực, càng cảm thấy mình không sai.

Sắc mặt Đông Đông cứng đờ, thở dốc tức giận trừng mắt nhìn.

Yến Thu Xu cũng muốn mắng chửi người, thảo nào trong cốt truyện Tam hoàng tử bị thất bại thảm hại, ngay cả trẻ con mà cũng bắt nạt!

Nàng biết rõ lần này Tam hoàng tử không phải nhắm vào mình, hình như bị chọc tức ở đâu nên tìm nơi trút giận, nói mấy câu mà thôi.

"Ta không cần ngự trù! Ta chỉ cần A Xu tử tử!" Đông Đông âm ỨC nói.

Cũng may lúc này giọng nói du dương vang lên: "Tam điện hạ, A Xu cô nương không phải trù nương mà là nghĩa muội của thần!"

Tam hoàng tử vội quay đầu nhìn lại, Tiêu Hoài Đình nhanh chân đi tới. Lúc tới gần hắt ta lại âm trầm mở miệng: "Điện hạ suy nghĩ nhiều, sợ là không thể toại nguyện."

Sắc mặt Tam hoàng tử lạnh lẽo, hơi âm trầm nhìn hắt.

Tiêu Hoài Đình không để ý tới, đi thẳng đến trước mặt Yến Thu Xu, ôm Đông Đông, đồng thời xin lỗi Yến Thu Xu: "Xin lỗi, để muội chịu ỨC ỨC rồi."

"Không có." Yến Thu Xu lắc đầu, tình huống đặc biệt không phải hắt có thể khống chế được.

Chuyện này chỉ là mồi dẫn lửa, nàng không may gặp phải thôi.

Đông Đông ôm cổ Tiêu Hoài Đình, vùi đầu vào vai hắn không nói gì, nhưng bả vai run lên nhìn như có vẻ tức giận mà bật khóc.

Yến Thu Xu đau lòng thở dài.

Sắc mặt Tiêu Hoài Đình cũng lạnh như băng, tướng quân thiếu niên đánh đầu thắng đó trên chiến trường giờ này lạnh lùng nhìn hai cha con kia, mấy giây sau mới dời mắt nhìn quản sự phụ trách quản lý bên này, trầm giọng nói: "Chẳng phải ăn bánh sinh nhật à? Sao chưa qua đây cắt bánh!"

Quản sự vẫn luôn ẩn mình không nói gì vội đi qua: "Vâng, nô tài cắt ngay."

Tam hoàng tử thấy vậy, ánh mắt nhìn lướt qua Yến Thu Xu, lại nhìn Tiêu Hoài Đình, cười lạnh nói: "Thì ra không phải trù nương, đã vậy thì chỉ là hiểu lầm một phen thôi. Song, không biết cô nương này muốn đi phủ của bốn điện hạ không? Dù sao chim khôn biết chọn cây mà đậu!"

Hắn ta nhú mày cười nói: "A Xu cô nương, cô nương cảm thấy thế nào? Bốn điện hạ yêu thích tài nấu nướng của cô nương, nếu cô nương đồng ý, bốn điện hạ sẽ mời cô nương vào phủ với đãi ngộ của ngự trù. Cô nương phải biết đi theo bốn điện hạ sẽ có tiền đồ hơn ở Tiêu gia."

Yến Thu Xu cup mắt cười nói: "Đa tạ điện hạ hậu ái, dân nữ lười nhác sợ không lọt mắt của điện hạ."

Vừa dứt lời, Tiêu Hoài Đình nở nụ cười chế giễu: "Ha ~"

Chương 38

DTV-EBOOK

Lúc này không nói gì, chỉ cười một tiếng lại khiến sắc mặt Tam hoàng tử tái xanh, âm trầm nói: "Đã như thế, cô nương kia ở lại Tiêu phủ, cùng sống chết với Tiêu gia đi!"

Mấy chữ cuối cùng, hắn nói vô cùng âm trầm dường như đã tính được cái chết của người Tiêu gia.

Nói xong, hắn nắm tay con trai muốn đi ra ngoài.

Chu Chiêu Cần mím môi: "Con không đi!"

Nhìn gà và bánh kem ngon lành kia, hắn vẫn chưa được ăn mà!

Gương mặt nam nhân tối đen dường như còn đen hơn, một giây sau hắn hất tay con trai ra, lạnh lùng đi ra ngoài.

Chu Chiêu Cần trợn to mắt, không ngờ cha ruột lại làm thế, hơi bối rối nhìn nãi ma ma. Nãi ma ma cũng nghiêm mặt, hắn mới ý thức được cha ruột tức giận thật rồi.

Trong lòng hắn bối rối, trên mặt không không chế nổi: "Hu hu..."

Đứa nhỏ vừa khóc đã phá vỡ bầu không khí ngưng trọng nơi đây, gương mặt cứng đờ của Yến Thu Xu nở nụ cười. Mặc dù đứa nhỏ này hung hăng nhưng chẳng hiểu sao lại buồn cười.

Nàng cầm một miếng bánh kem đưa qua: "Được rồi, đừng khóc, mời đệ ăn bánh kem."

"Hu hu... Nắc..." Chu Chiêu Cần khóc nức nở, ánh mắt long lanh nhìn Yến Thu Xu ở trước mặt. Sau đó, ánh mắt nhìn chằm chằm bánh kem, khóc cũng không khóc, vừa nãy còn khóc rất to tiếng, còn nắc một cái.

Hắn đưa tay cầm bánh kem, cầm muống lên ướm một miếng.

"Ồ! Ngọt quá, ngon quá!"

Sau cơn mưa trời lại sáng, cảm giác hốt hoảng của Chu Chiêu Cần bị đồ ngọt trấn an, lại ăn thêm mấy miếng, nở nụ cười ngượng với Yến Thu Xu: "Cảm ơn tử."

"Đừng khách sáo." Yến Thu Xu cười một tiếng, lại thúc giục quán sự phát bánh kem đi.

Mấy đứa nhỏ không có người thân bên cạnh cũng bị hù dọa, người nhìn ta, ta nhìn người không dám nói gì, cũng may lúc này quán sự đưa bánh kem đến.

Bọn nhỏ ăn đồ ngọt, sự sợ hãi trên mặt đã phai đi nhiều.

Vào lúc này, thiếu niên chế giễu khiến kẻ địch đi mất cũng nhìn đứa nhỏ trong ngực, dịu dàng nói: "Đông Đông, con còn chưa ăn bánh kem, có muốn ăn không?"

Đông Đông thút tha thút thít ngẩng đầu, mắt mũi đã đỏ lên nhưng nghe lời này vẫn gật đầu.

*

Cảm xúc của trẻ con đến nhanh, đi cũng nhanh.

Ban đầu, mọi người vì hai người lớn cãi nhau mà không khí trở nên căng thẳng nhưng ăn đồ ngọt lại nhanh chóng trở nên vui vẻ.

Bánh kem này đối với đứa trẻ chưa ăn qua đúng là rất ngon, bánh kem mềm mại ngon miệng, mút hoa quả trên đó cũng ngọt ngào, tất cả mọi người ăn vô cùng thỏa mãn.

Chỉ có Đông Đông từng ăn rồi, mặc dù cảm thấy ngon nhưng thiếu đi sự mới mẻ và ngạc nhiên, cảm thấy không hứng thú lắm.

Mặc dù bọn nhỏ mới năm tuổi, cho dù mưa dầm thấm đất biết địa vị chênh lệch nhưng cũng không nghĩ sẽ kém xa như thế.

Cho dù nhà Tam hoàng tử không biết dạy con, dù là hoàng đế vì mặt mũi và thanh danh cũng sẽ không có thái độ lớn lối như thế. Đây là một cú sốc về mặt nhận thức với một đứa trẻ được hai nhà nông chiều lớn lên như hắt.

Yến Thu Xu xoa đầu hắt, cười nói: "Đông Đông, thật ra ngoài bánh kem thì ta còn chuẩn bị một món ăn khác cho đệ, nhưng đệ phải đoán đúng mới có được."

Đông Đông miễn cưỡng bình tĩnh lại, hỏi: "Là món gì?"

"Một món tên bánh tart trứng." Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói: "Đệ đoán xem nó là ngọt hay là mặn."

Nàng cố ý nhấn giọng ở chữ ngọt này.

Đông Đông chớp mắt không nghe ra, nghiêm túc cắn ngón tay suy tư, thử dò hỏi: "Mặn..." Vừa nói một chữ thì đầu bị gõ một cái, hắt vội che trán trừng mắt nhìn tiểu thúc thúc.

Thiếu niên buồn cười nói: "Cho cháu một cơ hội, trả lời lần nữa, mặn hay ngọt?"

Đông Đông giật mình, ngượng ngùng nói: "Ngọt!"

Yến Thu Xu bật cười một tiếng: "Đáp đúng rồi! Thủy Mỗi, lấy qua đi."

Thủy Mỗi đi từ phía sau cầm hộp cơm thứ hai qua, mở hộp cơm ra là loại giống bánh kem nhưng lại không giống vị thơm ngọt, khiến những người bạn nhỏ khác thi nhau liếc mắt nhìn.

Chỉ thấy trong hộp cơm thật to chứa những chén gỗ nhỏ lớn gần bằng lòng bàn tay.

Trong chén gỗ chứa trứng gà như canh dạng rắn, vỏ ngoài có chấm tròn khô vàng. Có một lớp bánh ngăn cách trứng với chén gỗ nhìn vô cùng xốp giòn.

Thứ này giống như điểm tâm lại không phải điểm tâm.

Vì có thức ăn khác, vì vậy mỗi đứa bé chỉ được chia một bánh tart trứng, Đông Đông là người được chúc thọ nên được ăn hai cái.

Gặp món ăn mới lạ lại được câu hỏi của Yến Thu Xu xen vào, lòng hắn không còn suy nghĩ chuyện khi này nữa, trái lại không chớp mắt nhìn chằm chằm bánh tart trứng, kinh ngạc nói: "Oa, A Xu tỷ tỷ giỏi quá!"

Hắn chưa từng thấy qua!

Đông Đông vui vẻ, biết cách ăn bánh tart trứng thì dùng hai tay lấy bánh ra khỏi chén. Vì được cố định hình dạng nên khi mang ra nó vẫn là dáng vẻ như chén nhỏ, bên ngoài xốp giòn, vì dưới đáy có hỗn hợp trứng nên tương đối mềm mại. Cắn một miếng, vô cùng xốp giòn: "Xoạt xoạt xoạt xoạt..." Âm thanh không ngừng vang lên bên tai.

Vỏ bánh tart hơi dẻo, nhai mấy lần, trong sự thơm ngọt còn có vị mặn, nhưng hỗn hợp trứng lại vô cùng ngon.

Lúc hỗn hợp trứng được hấp chín còn cho thêm sữa bò các thứ để khiến hỗn hợp càng thêm ngon miệng, vị sữa vô cùng ngon miệng, nhất là lớp vỏ cảm giác vô cùng ngon.

"Ngon quá!"

"A, ta ăn có miếng đào!"

"Ta cũng có, ngọt quá..."

Những bạn nhỏ khác được hầu hạ, ăn bánh tart trứng. Có bánh tart trứng thêm chút nguyên liệu, người ăn vào như được trứng thưởng, từng ánh mắt sáng lấp lánh vội vàng khoe khoang với người bên cạnh.

Đông Đông chép miệng, hẳn không nếm được hương vị khác trong miệng, thất lạc phát hiện vẫn chưa ăn xong, vì thế tăng nhanh tốc độ ăn hơn.

Miệng nhỏ lúng búng ăn hết một cái lại vội ăn cái khác, may mà một trong hai cái có nguyên liệu khác. Hắn nếm thấy lại tinh tế nhấm nháp, sau khi phát hiện ra mới hưng phấn giờ bánh tart trứng khoe với những người bạn nhỏ khác: "Ta cũng ăn thấy! Mọi người đoán xem là cái gì?"

*

Mấy đứa nhỏ chơi cùng nhau, làm người lớn, nhiệm vụ của Yến Thu Xu đã hoàn thành, nàng lựa chọn rút lui.

Đi đến lối ra, một bóng dáng to lớn xuất hiện bên người nàng.

Yến Thu Xu nghiêng mắt nhìn, thiếu niên cười với nàng, khẽ nói: "Xin lỗi, hôm nay liên lụy cô nương, hẳn ta vì Tiêu gia ta cố ý gây chuyện."

Yến Thu Xu cong môi lắc đầu: "Không sao, không làm gì được ta cả."

Tiêu Hoài Đình khẽ thở ra, lúc đi cùng với nàng đến hậu viện, bỗng dừng hẳn dừng bước cho đám người Thủy Mỗi lui. Sau đó, hắn khẽ nói: "Lời Tam hoàng tử nói, cô nương đừng để trong lòng. Chuyện khác không dám nói, nhưng hắn ta sẽ chết nhanh hơn Tiêu gia chúng ta. Về phần chuyện khác, cho dù ta chết thì gia quyến Tiêu gia cũng không chịu tổn thương, cô nương cứ yên tâm."

Yến Thu Xu hít sâu một hơi, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

Thiếu niên cười tự tin, ánh mắt sáng lấp lánh nhưng như ẩn chứa muôn ngàn lời nói.

Có lẽ hắn đã biết vận mệnh của mình từ sớm.

Vì cốt truyện như hắn nói.

Hai năm sau, Tiêu Hoài Đình chết trận, trước lúc đó, Tam hoàng tử vì bị đại quân của Tiêu Hoài Đình mang đi mà thừa cơ bức thoái vị, sau khi thất bại treo cổ tự tử. Ba tháng sau, chiến sự biên quan bại trận truyền đến kinh đô, các hoàng tử nội đấu tổn hại ích lợi quốc gia, thiên lý bất dung. Tấn vương thế tử triệu tập thuộc hạ cũ của Tiêu gia, lúc các hoàng tử đánh nhau trầy da tróc vẩy thì không chế triều đình, đăng cơ làm đế.

Sau đó, vì trấn an thuộc hạ cũ của Tiêu gia, gia quyến Tiêu gia được tứ phong ban thưởng vô số. Song, vì trong nhà không có nam đinh trưởng thành vì thế chỉ được phong hào, không có thực quyền.

Nhưng chuyện này không phải chuyện tốt, bị đả kích quá lớn, cho dù không có chiến tranh thì cả đám người Tiêu gia không sống được bao lâu đã qua đời.

Song, bây giờ nàng là người ngoài, không tiện nói thêm điều gì cả.

Chương 39

DTV-EBOOK

Cho dù Tiêu Hoài Đình có vẻ rất tin tưởng nàng, sẵn lòng nói với nàng mấy câu như thế để nàng an lòng, nhưng trên thực tế chẳng nói gì cả. Cho dù nàng là mật thám, muốn phản bội cũng không biết lấy chứng cứ gì để nói.

Yến Thu Xu cười, đang muốn tạm biệt, trong đầu nàng lóe lên ánh sáng: "Chờ một lát!"

Thiếu niên cũng định tạm biệt dừng động tác mà nhìn nàng.

Yến Thu Xu mím môi, ánh mắt tránh đi ánh mắt sáng ngời của hắn, chậm rãi nói: "Tiêu tướng quân, trước đó khi ta còn ở trong nhà đã vô tình nghe lén một chuyện liên quan đến Tam hoàng tử, Tiêu tướng quân có muốn biết không?"

"Mời nói." Tiêu Hoài Đình nhú mày, rất tò mò.

Yến Thu Xu nói: "Nhà mẹ đẻ Tam hoàng tử phi vì ủng hộ tiền tài cho Tam hoàng tử mà cho vay nặng lãi ở Cẩm Châu!"

Châu phủ Cẩm Châu chính là nhạc phụ của Tam hoàng tử, ở bên đó ông ta một tay che trời. Chỉ là năm sau chuyện tình lộ ra, nhạc phụ xảy ra chuyện khiến Tam hoàng tử cũng bị vạch trần. Khi điều tra kỹ càng tìm ra rất nhiều chuyện, đến cuối cùng vì không muốn bị xử lý, Tam hoàng tử lựa chọn bức cung thoái vị. Đương nhiên chuyện này thất bại, bị Tấn vương thế tử biết được dẫn người ngăn cản, sau đó hắn ta được hoàng đế tin tưởng, thu hoạch được quyền lợi cấm quân.

Sắc mặt Tiêu Hoài Đình thay đổi: "Tin tức này là thật sao?"

Yến Thu Xu gật đầu quả quyết.

Tiêu Hoài Đình mấp máy môi dường như muốn hỏi kỹ hơn, nhưng hần nhìn nàng một phen lại cười yếu ớt: "Đa tạ đã thông báo."

Yến Thu Xu cười tạm biệt hần, quay người đi về phía nội viện.

*

Chỉ là đang đi, bỗng nhiên Yến Thu Xu nghe thấy tiếng nãi ma ma của Uyển Nhi đang dỗ dành: "Tiểu tiểu thư, chúng ta không khóc, khóc không xinh đẹp nữa..."

Đứa bé bị dỗ nhẹ nhàng hít vào, giọng mũi nặng, trong giọng nói còn nghe có vẻ nghẹn ngào: "Ta cũng không muốn khóc ~"

Vừa mới nói xong, nàng không nhìn được lại bắt đầu "Huhu..." khóc lên.

Yến Thu Xu dừng bước, Thủy Mỗi vội đi lên khẽ nói: "Cô nương, là Uyển Nhi tiểu tiểu thư."

Nàng khẽ gật đầu, đi về phía cửa.

Thảo nào trong yến tiệc không nhìn thấy Uyển Nhi, nàng còn tưởng đứa nhỏ này không thích náo nhiệt nên đi về trước, không ngờ lại gặp ở đây.

"Tiểu tiểu thư, không thì chúng ta về trước nhé?" Ma ma cầu khẩn nói: "Nơi này nhiều muỗi, đứng ở đây một lát sẽ bị ngứa đấy."

Uyển Nhi khẽ nói: "Không muốn, nương sẽ đau lòng!"

Ma ma thở dài một tiếng, đám eo đau buốt ngồi dậy nhìn xung quanh. Vừa nhìn đã thấy Yến Thu Xu tới gần, lập tức vui vẻ: "Yến cô nương!"

Yến Thu Xu gật đầu, đi đến cạnh Uyển Nhi.

Dường như tiểu cô nương ngại ngùng, thấy nàng tới mới nhìn lên, sau đó vùi đầu vào giữa hai chân, cánh tay ôm gối không chịu ngẩng đầu.

Cô bé trốn trong đình nghỉ mát, bình thường đình không có ánh đèn, vì sinh nhật Đông Đông mà treo đèn lồng, có thể thấy rõ lỗ tai đỏ bừng kia.

"Chuyện gì thế? Có phải khóc thành mèo con không tiện gặp người khác không?" Yến Thu Xu dịu dàng hỏi.

Uyển Nhi buồn bã gật đầu: "Vâng!"

Suýt chút nữa Yến Thu Xu bật cười thành tiếng, đứa nhỏ này nhạy cảm nhưng lại vô cùng đáng yêu. Lúc nhìn người khác luôn nhìn với đôi mắt to tròn vô cùng dễ thương. Bây giờ nàng vừa nghĩ đã biết Uyển Nhi có lẽ đang méo miệng, muốn khóc, ảm ức không thôi.

Lòng nàng mềm nhũn, nhìn cánh tay đã được luyện tập nhiều, ôm cô bé lên: "Uyển Nhi không muốn về với nương, vậy thì đi qua chỗ tỷ tỷ chơi được không?"

Sau đó dùng sức ôm Uyển Nhi lên.

Nhưng nàng lại đánh giá cao sức của bản thân, vừa bế lên đã đi lảo đảo, lại vội thả xuống.

Rõ ràng Uyển Nhi bị ôm cảm nhận được sự bất lực của nàng, lúc được thả xuống bật cười "Ha ha" một tiếng. Sau đó, vội che miệng muốn ngăn tiếng cười kia, vừa ngăn lại đã lộ đôi mắt rưng rưng.

Yến Thu Xu hậm hực từ bỏ, vừa xoa đầu nàng vừa đưa tay: "Được rồi, ta không đủ sức, tự muội đi đi."

Uyển Nhi còn tưởng rằng Yến Thu Xu sẽ hỏi mình vì sao khóc, nghe hỏi như thế thì trong lòng thả lỏng hơn nhiều, đứng dậy bị nàng nắm đi.

Ma ma vẫn luôn lo lắng thấy thế thì cười cười đuổi theo hai người.

*

Trở lại viện tử.

Yến Thu Xu bảo Thủy Mỗi thấp ngọn nến lên, nghiêng đầu nói: "Uyển Nhi có đói bụng không? Có muốn ăn gì không?"

Uyển Nhi che bụng, gật đầu: "Có, cảm ơn A Xu tử tử."

"Đừng khách sáo." Yến Thu Xu vén tay áo lên bắt đầu làm việc.

Trong phòng bếp sáng tỏ, tất cả nguyên liệu nấu ăn đặt ở trên kệ bày ra chỉnh tề. Ở giá đỡ bên cạnh còn thêm một giá đỡ nhỏ, trên đó để đủ loại dụng cụ làm bếp, là những thứ nàng để cho người ta chế tạo gần đây.

Đêm hôm khuya khoắt không thích hợp làm món quá dầu mỡ.

Uống sữa bò có tác dụng giúp ngủ ngon, nhưng vì sữa đưa vào buổi sáng đã dùng hết, sợ đến tối bị hỏng nên không để lại.

Lúc này, bỗng nhiên Yến Thu Xu nghĩ bên phòng bếp có chuẩn bị canh gà cho yến hội vào buổi tối.

Nàng nhìn Thủy Mỗi: "Giúp ta đi phòng bếp cầm một bát canh gà đến."

"Vâng." Thủy Mỗi lập tức chạy đi.

Yến Thu Xu nhìn Uyển Nhi đang ngồi ngoan ngoãn trên ghế, nói: "Có thể nhờ muội giúp một chuyện không?"

"Làm gì ạ?" Uyển Nhi lập tức đứng lên, sắc mặt không vui lắm nhưng rất hứng thú.

Yến Thu Xu cười nói: "Ta cần một chiếc kéo sạch, muội và Hứa ma ma cùng nấu nước nóng tiệt trùng chiếc kéo được không?"

"Vâng!" Uyển Nhi giòn tan đáp lời, chạy đến cạnh Hứa ma ma cùng bà bận rộn.

Yến Thu Xu thì cầm chậu sắt lớn, cho bột mì và nước vào bắt đầu nhào. Nàng lặp đi lặp lại bước này, thời gian dần qua, bột mì bông lại thành mì vắt bóng loáng. Cân nhắc số lượng, nàng làm mì vắt lớn hơn bàn tay phải một chút.

Sau khi làm xong, chờ một lúc.

Uyển Nhi còn đang nấu nước khử trùng kéo hơi tốn thời gian.

Khoảng chừng một chén trà, đúng lúc ủ mì xong, kéo được khử trùng, tay Uyển Nhi cầm miếng vải bọc kéo đem qua.

Yến Thu Xu cầm lấy, kinh ngạc nói: "Cảm ơn Tạ Uyển Nhi!"

Uyển Nhi mím môi cười một tiếng, hai tay đặt phía sau, thân thể lắc lư có vẻ vô cùng vui vẻ.

Trẻ con đều như thế, thay đổi sự chú ý thì sẽ không buồn bã nữa.

Yến Thu Xu cầm kéo, chờ váng dầu màu vàng nhạt trong canh gà bắt đầu sôi thì dùng kéo cắt mì vắt.

Mì vắt bóng loáng bị kéo cắt thành hai đầu nhọn, ở giữa tròn xoe, từng miếng rơi vào trong canh tạo nên tiếng "Soạt" rất nhỏ.

Chỉ nấu một lúc, từng miếng lại nổi lên mặt nước, nước canh gà vàng nhạt vì bột mì mà trở nên đục hơn, có vẻ đậm đặc hơn nhiều. Mì màu trắng trong canh gà trông giống từng con cá con liên tục nhảy trên mặt nước, lại hơi nước bao phủ.

Canh gà vốn thơm ngon lại tỏa ra mùi bột mì thơm ngát.

Yến Thu Xu cắt một lát đã mỡ tay, nàng cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Uyển Nhi chăm chú nhìn nàng.

Nàng đưa mì vắt trong tay ra: "Muội thử không?"

"Muội có thể làm được sao?" Uyển Nhi giật nảy mình, hai tay luống cuống lắc lắc giống như hơi kháng cự, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vắt mì.

Yến Thu Xu cười nói: "Đương nhiên có thể, việc này rất đơn giản."

Nàng làm mẫu một phen, Uyển Nhi tập trung nhớ kỹ, đúng là rất đơn giản. Đến lúc cầm lấy, nàng có thể thuận lợi cắt mì.

Yến Thu Xu rảnh tay đi qua, tiếp tục nhóm lửa lò vừa tiết trùng kéo. Nàng lấy một nồi sữa nhỏ ra, đổ chút dầu, thêm gia vị khác, hành, gừng, tỏi, muối các thứ.

Gia vị này cân nhắc đến chuyện Uyển Nhi không ăn cay, nàng làm hai phần, một phần không cay mà một phần tê cay.

Sau khi làm xong, mì sợi bên Uyển Nhi cũng đã cắt xong. Nàng hưng phấn tới tranh công: "A Xu tử tử, muội làm xong rồi! Trong nồi như con tôm nhỏ bơi bên trong đấy!"

"Oa, giỏi quá." Yến Thu Xu giơ ngón cái lên.

Uyển Nhi mừng rỡ hơn hở, vui sướng hơn bình thường, vui vẻ trong phòng bếp.

Chương 40

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu sợ nàng bị đụng vội kéo nàng ra ngoài, nàng vẫn còn cười, giữa lông mày không còn vẻ lo lắng.

Yến Thu Xu nhìn vậy cũng yên tâm, bắt đầu vớt mì.

Nàng dùng muôi múc nước canh ra ngoài, một chén nhỏ đầy mì sợi trắng trắng mập mập như con tôm nhỏ, cuối cùng cho gia vị đã pha xong vào, lại thêm một muỗng canh gà. Bát đầy ắp khoảng bảy tám phần, mì cắt đã làm xong: "Đây cho muội, nếm thử xem mì cắt Uyển Nhi chúng ta làm có ngon không!"

"Vâng!" Uyển Nhi vô cùng mong chờ gạt đầu, chạy đến bàn đá ngồi chờ.

Nha hoàn đưa phần mì đến trước mặt nàng.

*

Yến Thu Xu cũng bung một phần ra, nhưng so với bát to cỡ bàn tay của Uyển Nhi thì bát của nàng lớn hơn nhiều. Trên bữa tiệc thức ăn lạnh, nàng đã quen món mình làm, không ăn bao nhiêu nên vẫn đói bụng.

Hai người ngồi vào chỗ nhìn nhau, đến khi Yến Thu Xu nói: "Ăn đi."

Uyển Nhi mới cầm thìa bắt đầu ăn.

Canh gà ngon xen lẫn mùi bột mì thơm ngát, nước canh nóng hổi đưa đến miệng, khẽ nhấp một cái, miệng nhạt nhẽo bị kích thích vội vàng muốn ăn miếng thứ hai.

Ăn nước canh xong, lại ăn mì cắt.

Mì sợi kéo nhỏ hơn thường ngày, khác với kỹ thuật kéo mì bằng tay, mì cắt có hình dạng khác biệt, hai đầu nhọn có cảm giác mềm mại, ở giữa mềm nhưng lại có độ cứng. Cần thận nhấm nuốt, nước canh thơm nồng hòa lẫn với vị bột ngọt tùy thích trong miệng.

Nhất là mì cắt từng miếng nho nhỏ, thỉnh thoảng không nhai nuốt, theo nước canh chạy xuống, dường như có thể nuốt thẳng, sợi mì quá trơn trượt!

Uyển Nhi đang ăn, phát hiện mình chưa kịp nhai nuốt mà sợi mì đã trôi xuống bụng, lập tức cảm giác giống như con cá trơn trượt trôi vào, giật mình đến mắt cũng trừng to, lại cảm thấy vô cùng vui: "A Xu tử tử, món này ngon quá! Mọi người không nhai mà nó đã trôi xuống bụng rồi!"

"Đúng thế, nó trơn trượt!" Yến Thu Xu cười mỉm đáp lời.

Phần này của nàng cho thêm nhiều vị tê cay hơn của Uyển Nhi, nàng thích giấm cho nên có thêm vị chua, trong mặn có chua, trong chua có cay, cay còn hơi tê. Hơn nữa, có hành bị dầu nóng xối qua mà tỏa hương, còn có vị ngon tự nhiên của canh gà, cảm giác uyển chuyển không ngừng lại.

"Phù..." Nàng thối thìa đựng đầy mì, hơi ngượng cho cả vào miệng, nhai một chút rồi nuốt xuống.

Không uống công nàng cắt đến mỗi tay.

Sợi mì cắt ra không thô, lưỡi nhai nuốt luôn cũng không nghẹn.

Nàng không nhai đã nuốt xuống, thấy Uyển Nhi ăn thì cười một tiếng, tiếp tục ăn.

Với tốc độ này đã ăn hết một chén nhỏ, Uyển Nhi đặt thìa xuống, hai tay chống cằm nhìn Yến Thu Xu.

Tiểu cô nương rất hiểu chuyện, biết buổi tối không nên ăn nhiều nên không làm nũng, cho ăn bao nhiêu sẽ ăn bấy nhiêu, không xin thêm. Nếu Đông Đông ăn chưa no thì chắc chắn sẽ quán lấy nàng xin ăn tiếp.

Mặc dù đứa nhỏ nghịch ngợm dễ thu hút sự chú ý của người lớn, nhưng Yến Thu Xu lại chú ý đến tiểu cô nương yên tĩnh hơn. Bình thường, đều do Đông Đông chăm sóc Uyển Nhi, lúc này nàng chú ý mới phát hiện...

Sao tiểu bằng hữu này lại nhìn mình?

Ánh mắt Uyển Nhi đen bóng, trong suốt không thấy đáy, dường như có thể thấy rõ lòng người. Yến Thu Xu bị nhìn đến ngượng ngùng, chớp mắt nói: "Sao muội luôn nhìn ta thế."

Uyển Nhi bị hỏi hơi xấu hổ cười cười, cụp mắt.

Yến Thu Xu nghĩ rằng Uyển Nhi như thế sẽ không nói nên tiếp tục ăn, lại thấy cô bé thả tay xuống, giọng nói dịu dàng mang theo vẻ khó hiểu: "A Xu tử tử, vì sao tử không ghét muội, còn cho muội ăn ngon nữa?"

Yến Thu Xu kinh ngạc: "Sao ta lại chán ghét muội?"

Tiểu cô nương mím môi, nói: "Muội không có cha, ông ngoại mất, ca ca không quan tâm muội, bọn họ không ai chịu chơi với muội, nói muội không có cha, nói Tiêu gia chúng ta khắc người..."

Yến Thu Xu giận tái mặt: "Ai nói?"

Uyển Nhi ngậm miệng, không nói gì.

Nãi ma ma sau lưng nàng thở dài nói: "Là hai đứa bé Đồ gia và Lương gia.

Thật ra so đo cũng vô dụng, trước đó Tam tiểu thư cũng làm âm ỉ một phen nhưng mọi người nói trẻ con không cố ý, cũng không thể túm con người khác đánh một phen. Lần này, tiểu thư muốn chơi với bọn họ, hai đứa bé nhà này không muốn còn nói như thế. Tiểu thư nhảy cảm, vừa khóc vừa chạy đi."

Hai nhà mà nãi ma ma nói, Yến Thu Xu suy nghĩ một phen cũng không nhớ rõ.

Nàng cũng không tiếp xúc nhiều với người ngoài, thân phận của nàng không phù hợp, đi qua chỗ Đông Đông là vì đồng ý với hắn đi đưa quà sinh nhật, xong việc thì nàng rời đi.

Nhưng khi nghe lời này nàng lại hơi hối hận.

Không nên phí tâm tư làm nhiều món ngon như thế!

Nàng nhờ Tiêu gia lấy được không ít hoa quả tươi mới, mặc dù số lượng không nhiều nhưng đa dạng, một phần trong đó là hoa quả trái mùa, nhờ người tâm tư khéo léo giữ lại.

Những thứ này bị những đứa nhỏ khi dễ Uyển Nhi và Tiêu gia ăn, nhất là để Tam tiểu thư Tiêu gia có tính cách cực tốt phải làm âm ỉ lên, chắc chắn lời nói này rất nghiêm trọng, vì thế nàng vô cùng đau lòng.

Sắc mặt Yến Thu Xu lạnh lẽo, nghiêng người qua ôm Uyển Nhi, dịu dàng nói:

"Đừng quan tâm bọn họ, đó là vì bọn họ ngu xuẩn nên mới cảm thấy Tiêu gia khác người. Muội nghĩ thử xem, nhà các muội là ai? Thế hệ chiến thần bảo vệ quốc gia, nếu không phải nhờ bọn họ, bây giờ đám người đó có thể đứng ở đây nói chuyện à? Có lẽ vì cuộc chiến thất bại mà trôi dạt khắp nơi rồi..."

Nàng nêu ví dụ chứng minh rồi kết luận, xong rồi nhận định: "Đám người này ngu xuẩn, một đám ngu ngốc, chúng ta không cần để ý đến bọn họ? Được không? Uyển Nhi?"

Uyển Nhi hơi chóng mặt, vô thức gật đầu: "Ừm! Không cần!"

Yến Thu Xu hài lòng: "Được rồi, sau này Uyển Nhi nghe đám người ngu kia nói chuyện thì đừng ghi nhớ trong lòng nhé?"

"Không quan tâm!" Giọng nói của Uyển Nhi lớn hơn.

"Đúng, không quan tâm!" Một giọng nói trẻ con kiên định xen vào, vô cùng hùng hồn, còn kiên định hơn Uyển Nhi.

*

Hai người cùng nhìn lại, ở cửa viện có ba người một lớn hai nhỏ đi vào. Người lớn đương nhiên là Tiêu Hoài Đình, trên mặt thiếu niên khó nén sự vui mừng, nhìn qua vẻ mặt vô cùng ôn hòa.

Người nhỏ, một người là Đông Đông, mở miệng nói chuyện cũng là hẳn.

Một bé trai khác cao hơn Đông Đông một chút, nhưng lại gầy gò hơn nhiều. Dưới ánh nến sáng tỏ, sắc mặt hơi vàng, cằm nhọn khiến đôi mắt hơi to, quần áo trên người cũng đơn giản, nhìn qua giống như con nhà bình thường.

Nhưng rất lạ, với thân phận của Đông Đông, những người qua lại đều là con em quý tộc, sao vào giờ này lại dẫn một đứa trẻ nhà bình thường đi vào viện của nàng?

"Tiểu thúc thúc!" Uyển Nhi la lớn, nhảy khỏi đùi Yến Thu Xu vui vẻ nhìn bọn họ: "Đông Đông~"

Yến Thu Xu cũng đứng dậy nghênh đón: "Mau vào đi."

"Muộn thế này còn đến làm phiền, thật sự có lỗi." Tiêu Hoài Đình hơi ngượng ngừng chấp tay, đang muốn biểu đạt sự áy náy trong lòng, Đông Đông đã nhanh chóng kéo đứa bé kia chạy tới, hưng phấn nói: "A Xu tử tử, đây là bạn tốt của đệ, A Hoàn! Đệ tưởng hắn không đến dự sinh nhật mình, kết quả tiểu thúc thúc đã dẫn hắn đến đây!"

A Hoàn?

Yến Thu Xu suy nghĩ, nhanh chóng nhớ lại những đứa bé mà Đông Đông nói mỗi khi tan học. Không nói thân phận, nhưng có thể đi Thái học viện, ai không phải con em quý tộc, lại có người ăn mặc đơn giản như thế.

Nàng rất kinh ngạc, đoán chừng đứa nhỏ này là kẻ xui xẻo nhà nào đó không được yêu thương, vội cười nói: "Chào A Hoàn, muộn vậy mới đến, đã ăn cơm chưa?"

Đông Đông tranh đáp: "Không có!"

Sau đó nháy mắt ra hiệu nhìn nàng, tràn ngập ám chỉ.

Yến Thu Xu nhìn hiểu, vốn định để bọn họ ném thử mì sợi nhưng không được. Nàng cố ý đi néo gương mặt của Đông Đông, tức giận đến phồng má. Đứa nhỏ xui xẻo, sao không đến sớm một chút? Một người lại thêm một người, đáng ghét!

Chỉ là hôm nay sinh nhật hắn, vẫn nên chiều chuộng thôi.

Chương 41

DTV-EBOOK

Đông Đông hơi chột dạ, vì thế ngoan ngoãn đứng đó, ngửa mặt lên để nàng nhéo cho đủ.

Yến Thu Xu không nỡ ra tay độc ác, nhéo nhéo sau đó buông ra, lại kéo Đông Đông đến bàn đá: "Ngồi trước đi, Thủy Mỗi, lấy nước ô mai đến, uống để khai vị trước, chờ một lát ăn thịt sẽ ngon hơn."

"Tạ ơn A Xu tử tử." Cậu bé ngượng ngùng mím môi cười, ngồi sát cạnh Uyển Nhi, khuôn mặt nhỏ đỏ lên vô cùng bối rối.

Yến Thu Xu căn dặn mấy câu, nơi này còn có Tiêu Hoài Đình trông nom, nàng đi phòng bếp.

Chỉ là Đông Đông còn theo sau lưng, đến phòng bếp, nàng vừa quay đầu lại, Đông Đông lấy một chiếc túi luôn giấu trong tay áo ra, bên trong chứa các loại thịt.

Hắn khẩn cầu nói: "A Xu tử tử, có thể làm món nào ngon chút không? A Hoành rất ít khi được ăn những thứ này, đệ nói mời hắn ăn đồ, nhưng hắn đến muộn quá, mọi thứ bị chia hết rồi..."

Lúc đó hắn nghĩ A Hoành không đến, hơi tức giận nên không giữ lại.

Ai ngờ sau khi kết thúc tiệc sinh nhật, trên đường trở về đã thấy tiểu thúc thúc và A Hoành đứng đó chờ hắn. Hắn vô cùng hối hận khi mình không để lại gì cả, cho nên khi đó sống chết đòi đi phòng bếp làm ít đồ. Nếu A Xu tử tử vẫn chưa nghỉ ngơi thì nhờ tỷ ấy làm giúp vài món.

Nếu như tỷ ấy nghỉ ngơi rồi thì ăn đơn giản một chút.

May mà tử ấy chưa nghỉ ngơi!

Yến Thu Xu đã đồng ý với cậu bé, đương nhiên sẽ không để ý chuyện này, nàng cầm lấy: "Được rồi, đi chơi với bằng hữu của đệ đi, nơi này để tử làm là được."

"ừm!" Đông Đông vui mừng đáp lời: "Vất vả cho A Xu tử tử rồi!" Nói xong, hấn chân chờ một lát, sau đó nhón chân lên kéo tay nàng, chờ khi Yến Thu Xu cúi người mới nói bên tai nàng: "A Xu tử tử, sau này tử xuất giá, nhất định đệ sẽ cho tử rất nhiều của hồi môn! Sau này làm phu nhân đại tướng quân rồi, không ai dám bắt nạt tử!"

Yến Thu Xu: "?"

Nàng bối rối, phát tay: "Đi đi, đi xa một chút!"

"A Xu tử tử đừng then thùng! Nữ hài tử đều phải thành thân." Đông Đông đi, chỉ là trước khi đi còn cười hì hì vút lại một câu mới nhanh nhẹn rời đi.

Yến Thu Xu tức giận đóng cửa lại.

Gả cho ai chứ?

Nữ tử cổ đại kết hôn, cân cân lợi ích quá nặng nề, là mua bán lỗ vốn, kết hôn thì bỏ qua đi. Nàng dựa vào Tiêu gia, mua thôn trang nào đó, trồng ruộng nuôi gà vịt cũng đủ rồi.

Nàng đang nói thầm, cửa bị đẩy ra.

Yến Thu Xu không quay đầu lại: "Còn chuyện gì nữa? Không có việc gì thì đi ra ngoài chơi đi, tự ta làm được."

"Là ta." Giọng nói du dương của thiếu niên vang lên.

Yến Thu Xu vội quay đầu, thiếu niên lại cười nói: "Muộn như vậy còn tới làm phiền, thật sự ngại quá, ta tới giúp cô nương."

"Không cần, ngài đi chơi với bọn họ đi." Yến Thu Xu từ chối.

Tiêu Hoài Đình không rời đi, trái lại đi đến bên cạnh nàng, giúp nàng lột tỏi: "Làm thế này à?"

"... Ừm." Yến Thu Xu gật gật đầu, âm thầm tránh ra nhường chỗ, ánh mắt liếc về phía bên kia.

Vóc người của thiếu niên cao, nàng nhìn trộm chỉ thấy đường cong cằm và cổ họng gợi cảm của hắn.

Nhìn xuống, chỉ thấy đôi tay thon gầy đang nghiêm túc lại vụng về lột tỏi.

Nàng mím môi.

Tay đẹp quá.

*

Nguyên liệu nấu ăn mà Đông Đông mang đến đều là thịt.

Trong đó có sườn dê, sườn lợn rán, còn có một con gà, hẳn muốn ăn gì không cần nói cũng biết.

Yến Thu Xu quyết định thỏa mãn hắn, chỉ là cần có thời gian. Gà nướng phải ướp gia vị, vì muốn tiết kiệm thời gian, nàng bảo Tiêu Hoài Đình cầm một cây châm đâm khắp con gà, nàng thì pha gia vị.

Đến khi Hứa ma ma nói lò đã đủ nóng, nàng lại cho gà nướng và sườn dê vào.

Gà nướng cần phải nướng trong thời gian lâu một chút nên để bên trong, sườn dê thì đặt bên ngoài. Trong thời gian chờ đợi, nàng tìm mấy quả quýt, cho hai quả vào lò nướng ăn, không chỉ có thể trị ho mà còn có thể đề phòng cảm mạo ho khan.

Trừ món đó ra, có thể dùng quýt làm trà, sau khi nấu có công dụng tiêu thực.

Đây là sau khi Yến Thu Xu phát hiện mình có bàn tay vàng, học tập đại phu trong phủ một phen, rất có tác dụng với Đông Đông thích ăn uống.

Chờ một lát chắc chắn bọn họ sẽ dùng đến.

Trong viện có ba đứa nhỏ đang nói chuyện phiếm, chỉ chốc lát sau chỉ còn lại hai người. Uyển Nhi bị nãi ma ma ôm đến chào tạm biệt Yến Thu Xu, tiểu cô nương sống khỏe, rất ít thức khuya. Giờ này hơi trễ, mắt mở không lên, bi bô nói tạm biệt nói với Yến Thu Xu.

Uyển Nhi đi, trong viện yên tĩnh hơn một chút.

Đến khi mùi thơm thịt nướng tràn ngập, hai đứa bé đã hơi mệt mỗi ngời ngay ngẩn nhìn lò nướng ở bên trái, ánh mắt nhìn chăm chăm.

Chu Chiêu Hoành chưa từng ngửi thấy mùi thơm thế này lắm lắm: "Thơm quá..."

Đông Đông kêu ngạo hất cằm: "Đúng thế, A Xu tỷ tỷ nhà đệ nấu cơm ngon nhất! Không chỉ thơm mà còn siêu ngon! Đảm bảo huynh chưa từng được ăn!"

"Ừm!" Hần gật đầu, trong mắt đầy vẻ mong chờ, cuối cùng lén nuốt nước bọt.

Thơm quá.

Thật ra hần đã ăn khuya rồi, nhưng bây giờ vẫn cảm thấy mình có thể ăn được một con trâu!

Dường như nghe thấy tiếng lòng của bọn họ, Yến Thu Xu đi qua, nàng muốn mở lò nướng, Tiêu Hoài Đình đã đi lên một bước nói: "Để ta, phải làm thế nào?"

Yến Thu Xu thấy vậy thì đứng ở một bên chỉ huy. Lúc mở nắp lò nướng ra, hơi nóng ập tới, lần đầu tiên thiếu niên làm chuyện này, dường như cảm thấy đầu hần cũng nóng lên, phát hiện nấu cơm cũng nguy hiểm quá.

Hần cẩn thận lấy quýt vỏ mỏng nhiều nước ra khỏi lò nướng.

Hai trái quýt bị hần bọc vải lấy ra, lúc đưa đến trước mặt hai đứa nhỏ vẫn còn đang bốc khói.

Yến Thu Xu thì cầm kẹp gấp những món khác ra xem, lò nướng này không điều chỉnh nhiệt độ được, vì thế phải canh thời gian, khi sắp chín thì lấy ra nhìn một cái rồi lật mặt này nọ.

Nàng lấy sườn dê ra, thật ra đã nướng đến mức ăn được nhưng vẫn chưa chín hoàn toàn. Nàng lấy dầu tỏi phi xoa lên, trẻ con không ăn cay thì ăn tỏi.

Gà nướng cũng phải trở mặt, lại xoa một lớp dầu.

Sau khi đẩy vào thêm lần nữa, Yến Thu Xu lại đi phòng bếp, bắt đầu nhóm lửa làm thức ăn.

Hai đứa nhỏ xúm đầu lại cùng ăn một quả quýt, ăn say sưa ngon lành. Nhất là Chu Chiêu Hoành, hần nghe Đông Đông nói mấy lần quýt nướng nhưng vẫn là lần đầu ăn. Tiêu Hoài Đình giúp lột quýt, lột vỏ quýt mỏng đi để lộ múi quýt đầy đặn tươi mọng hơn bình thường.

Chờ nó nguội đi, hần mới dám đưa vào miệng khẽ cắn một miếng. Nước chua ngọt mang theo hơi ấm, ngọt đến đi vào lòng người!

Chu Chiêu Hoành vô cùng chờ mong món ăn lần này, nhưng lúc này mới ăn một miếng, hắn cảm thấy mình chờ mong đã đủ rồi: "

Chỉ một quả quýt đơn giản đã khiến người ta cảm thấy mới lạ như thế, chắc hẳn thịt phía sau còn ngon hơn!

Yến Thu Xu không phụ sự chờ mong của người bạn nhỏ.

Khoảng hai chung trà trôi qua, nòng canh thời gian bảo Tiêu Hoài Đình lấy sườn dê nướng ra.

Mùi tỏi phối hợp với mùi thì là hòa quyện trên thịt dê, hương vị kia vừa ngửi thì Chu Chiêu Hoành đã say khướt.

Hai miếng sườn dê to, mỗi đứa nhỏ được chia một cây, Tiêu Hoài Đình được chia một cây, vì thế thiếu niên còn cầm một con dao chặt nhỏ cho bọn chúng.

Mỡ dê được nướng đến mức rung rinh, lúc lấy ra dường như còn đang cháy, Đông Đông không chờ được đã ch.ảy nước bọt ròn ròn: "Mau ăn đi, món này ngon nhất! Nhưng ăn dễ bị nóng, A Xu tử tử không cho đệ ăn nhiều."

Hắn vô cùng tiếc nuối, vì thế khi được ăn thì ăn như sói như hổ, giống như bây giờ, há to miệng cắn một miếng!

Thịt dê được nướng đến mức xương cốt tách rời thịt, cắn một miếng nước thịt chảy ra, nhưng đa phần vào miệng của hắn.

Chương 42

DTV-EBOOK

Tỏi phi thơm và thịt dê hòa với nhau, Đông Đông ăn đến mức không muốn mở mắt, cảm giác trong đầu đầy sườn dê nướng: "Uhm! Ngon quá!"

Chu Chiêu Hoàn đang muốn ăn miếng to vẫn còn đang ngượng ngùng, lúc được phụ thân đưa đi, hắn còn được căn dặn làm khách phải lịch sự, nhưng nhìn Đông Đông như thế, hắn cũng quên mất lời dặn của phụ thân, chỉ muốn ăn thoải mái.

Hắn cố gắng há to miệng, dùng sức cắn sườn dê.

Nước thịt, dầu tỏi phi vọt vào lưỡi, chỉ như thế, trái tim hắn run lên, khi ăn thịt thì càng say mê hơn.

Đúng thật là rất ngon!

Đông Đông sống trong nhà thế này hạnh phúc quá.

Trong lòng Chu Chiêu Hoàn vô cùng hâm mộ Đông Đông, lúc ăn, hắn học theo Đông Đông không hề mở mắt ra. Song, Tiêu Hoài Đình ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì món ngon như nghẹn trong lòng, nuốt không trôi.

Nhưng Chu Chiêu Hoàn không để ý đến, hắn nhìn thấy hết cũng chỉ cố ăn.

Sườn dê không lớn, hai đứa nhỏ chia nhau một người ba bốn miếng đã ăn hết.

Sườn dê nhiều dầu, lúc ăn không thấy gì, nhưng ăn xong thì hai người đều cảm thấy ngán. Yển Thu Xu đưa lên ba chén trà quả quýt, trà quýt chua ngọt lại hơi đắng chát, uống một hớp,

nước trà theo khoang miệng chảy vào họng, mang theo dầu mỡ đi.

Đông Đông chép miệng: "A Xu tử tử tuyệt quá!"

Đúng lúc này, một mùi thơm ngọt lại bay vào trong mũi hắn.

Hai người không hện mà cùng nhìn lại.

Yến Thu Xu bưng một chiếc đĩa ra: "Sườn xào chua ngọt, ăn thử xem."

Không có cà chua cao cấp nhưng có đường trắng, nàng làm sườn xào chua ngọt màu vàng tươi, hơi giống sườn kho nhưng vị thơm ngọt này vẫn vô cùng hấp dẫn người khác.

Tiêu Hoài Đình đưa đĩa trước, gấp cho mỗi đứa bé một miếng: "Mau ăn đi, món này nguội không ngon nữa."

Sau khi thịt sườn được nấu xong sẽ co lại, hai đầu lộ xương, ở giữa là thịt cho nên rất dễ tách xương ra. Món này không khác với sườn dê, nhưng so với sườn dê thì sườn chua ngọt này ăn vào chua ngọt lại hơi mặn.

Đông Đông ăn đến mức vui vẻ muốn ca hát, chân nhỏ không thể chạm đất, hai chân vô thức lắc lư đắc ý.

Chu Chiêu Hoàn cẩn thận hơn nhưng cũng hoàn toàn chìm đắm vào thức ăn, mở miệng ra không quên liếm sạch nước sốt giấm đường chua ngọt trên sườn. Ăn xong, hắn nhìn Yến Thu Xu, ngoan ngoãn khen ngợi: "A Xu tử tử, món này ngon quá! Đệ thích nhất!"

"Lần sau tử bảo Đông Đông mang cho đệ ăn." Yến Thu Xu cười thỏa mãn, nấu cơm ngoại trừ thỏa mãn khẩu vị của mình, sự khích lệ của người khác cũng rất quan trọng. Nàng nghe thấy vậy thì rất vui, cảm thấy sự mệt mỏi này đáng giá.

Nàng bưng trà quýt nhắp một miếng, so với nước ô mai, trà quýt có vị chua ngọt khác. Bây giờ là mùa quýt, quýt trợ giúp tiêu hoa, buổi tối nàng làm nhiều món như thế, mình cũng phải nếm mấy miếng, nên phải uống một chút, không thì đến lúc đi ngủ sẽ khó tiêu.

Sau khi ăn xong sườn chua ngọt, đúng lúc gà nướng đã làm xong.

*

Sau khi gà nướng thơm ngào ngạt ra lò, bày trước mặt hai đứa trẻ, bọn chúng không hên mà cùng ợ một cái. Đông Đông ôm bụng, vô cùng tiếc nuối: "Tiêu rồi! Bụng đệ no quá!"

Chu Chiêu Hoàn cũng vuốt bụng, phát hiện: "Ta cũng không ăn được."

Cho dù vẫn muốn ăn nhưng bụng của trẻ con chỉ to như thế, lại uống không ít trà, hôm nay ăn nhiều như thế đã là ngoài dự đoán.

Hai đứa bé trông mong nhìn xem, nước bọt sắp chảy ra, nhưng người nào đó không cho ăn. Ăn không trôi lại cố chấp ăn sẽ lãng phí thức ăn.

Yến Thu Xu bảo để Chu Chiêu Hoàn mang đi, đề nghị này của nàng được hai đứa nhỏ tán thành. Vì thế khi đứa bé kia được đưa đi, trong ngực còn ôm một hộp cơm to, bên trong đựng một bình nước ô mai và một phần gà nướng.

Chu Chiêu Hoàn được đưa đến cửa cung, sau đó có người ra tiếp ứng, sau khi trải qua sự vận chuyển âm thầm, cuối cùng từ ngoài cung đã về đến cung điện nghèo túng nào đó trong hoàng thành.

Người tiễn hấn trở về vừa mới đến đã không dám ở lại thêm mà rời đi.

Duy nhất chỉ có bé trai bảy tuổi không hề cảm thấy nguy hiểm, chỉ cảm thấy hôm nay hấn có kỷ ức vui vẻ nhất, hấn vui vẻ chạy về phía phụ mẫu.

Mà phế thái tử và phế thái tử phi đều không ngủ mà trông ngóng.

Nghe thấy động tĩnh, hai người vội chạy ra nghênh đón, chỉ thấy gương mặt gầy gò của con trai lộ vẻ hưng phấn, hai tay ôm chặt một hộp cơm to: "Cha nương! Đây là A Xu tử tử nhà bằng hữu của con đưa cho, hai người mau nếm thử đi, ngửi rất thơm, thơm hơn những món con từng ăn!"

Hai người đều cười, phế thái tử phi dẫn con trai vào nhà, cười nói: "Nương không thích ăn, con giữ lại ngày mai ăn đi."

Chu Chiêu Hoành kinh ngạc nhìn mẫu thân, hấn vội mở hộp cơm, đưa thức ăn tỏa ra mùi thơm nồng nàn đến trước mặt nàng như hiến vật quý: "Món này thật sự rất ngon!"

Sao có người không thích thức ăn ngon chứ?

Phế thái tử phi vẫn lắc đầu cười, kiên quyết từ chối món này.

Chu Chiêu Hoành không rõ ràng lắm nhìn phụ thân, lần trước phụ thân ăn rồi cũng nói ngon. Vốn tưởng cha sẽ nhận ý tốt của mình, ai ngờ hấn chỉ lắc đầu: "Cha ăn rồi, đủ rồi, con để ngày mai ăn đi, đến lúc đó nương của con hâm lại cho con."

"Vâng." Chu Chiêu Hoành cảm thấy đáng tiếc, món ngon này không thể nào chia sẻ cho người thân nhất. Cảm giác khó chịu

khiến hắn thở dài một hơi, chợt nhớ ra gì đó lại lấy một món đồ sên sệt ra khỏi tay áo, giọng nói non nớt lại có vẻ thân thiết: "Món này cũng ngon, gọi là sườn xào chua ngọt, cho rất nhiều đường, chua chua ngọt ngọt, con lén giấu đi cho hai người dods~"

Hắn nói chuyện không hề ngại ngùng, chia sẻ với Đông Đông một phần, sườn xào chua ngọt không còn nhiều. Song, hắn không nỡ ăn hết, đây lại không phải đồ của hắn, nên hắn không tiện nói muốn xách về.

Vì thế khi ăn miếng cuối, hắn không nhận được lén giấu một phần trong tay áo, muốn mang về cho cha nương nếm thử.

Hai người nhìn món gà nướng ngon miệng không phản ứng, giờ phút này hơi thở như ngừng lại.

Dựa vào ngọn đèn yếu ớt, ánh mắt bọn họ cùng nhìn vào đồ vật được nâng trên bàn tay nhỏ.

Món kia rất dính, lúc này tay nhỏ nâng lên dính dính có thể kéo ra giữa các ngón tay. Trên quần áo không có miếng vá của nhi tử bảo bối chắc chắn đã dính đầy nước đường đọng.

Nhưng hắn không quan tâm, vì chắc chắn cha nương chưa từng ăn những món ngon này. Cả nhà bọn họ bị giam trong cung điện tù túng này nhiều năm như thế, ngoại trừ hắn, cha nương không được đi ra ngoài, càng đáng thương hơn.

Nhưng thật ra, mặc dù chưa từng được ăn đồ ngon như thế như bọn họ đã dùng món tốt hơn, huyết yến cực phẩm, quả vải tươi rói, sườn chua ngọt là gì chứ?

Sự yên lặng và u ám cùng xuất hiện trong cung điện rách nát này.

Hơi thở của nữ nhân trở nên kìm nén, nam nhân thì chậm rãi đưa tay cầm món sườn xào chua ngọt nhi tử xem như của quý

đem về cho bọn họ, chậm rãi đưa vào miệng.

Sườn xào chua ngọt đã lạnh hơi cứng, hơi dính, còn vị mặn của mồ hôi trong lòng bàn tay con trai, cảm giác không ngon. Nếu là năm năm trước, chắc hẳn hắn không thèm nhìn qua, nhưng bây giờ hắn lại trân quý hơn bất cứ thứ gì.

Ăn xong, hắn hỏi: "A Hoàn, con có muốn rời khỏi nơi này không?"

Chu Chiêu Hoàn cảm thấy cảm xúc của cha nường không đúng, vô thức nhào vào lòng mẫu thân. Bỗng nhiên phụ thân hỏi, đầu óc hắn ong ong lên, khẽ nói: "Chúng ta có thể rời đi sao?"

Nhân dịp sinh thần Đông Đông, trong phủ náo nhiệt mấy ngày liền nhưng sau bữa tiệc, không khí trong phủ lại trở về vẻ yên lặng vốn có.

Công việc làm ăn của Yến Thu Xu cũng khá tốt, những chiếc bánh nàng đã làm khiến bọn trẻ con ăn một lần là nhớ mãi, hơn nữa điều kiện gia cảnh của những đứa trẻ đó rất tốt nên đã cử đầu bếp đến học công thức của Yến Thu Xu.

Chương 43

DTV-EBOOK

Tất nhiên như vậy sẽ phải trả học phí, mấy ngày nay nàng mở một lớp dạy học nhỏ đã thu được mấy trăm lượng tiền học phí!

Trong vòng hai ngày, Tạ Thanh Vận nói với Yến Thu Xu rằng cửa hàng gà rán mà nàng lên kế hoạch đã được chuẩn bị.

Nhưng với hoàn cảnh hiện tại, nếu muốn hạ giá gà để thu hút đông khách hàng thì không thể mua gà với giá rẻ, vậy nên cửa hàng phải đợi đến năm sau mới có thể khai trương.

Nếu là ở thời hiện đại chỉ cần có thức ăn công nghệ cao hiện đại là có thể cho gà ăn hơn một tháng từ khi sinh ra đến khi xuất chuồng, nhưng đây là thời cổ đại, lấy đâu ra vật phẩm như vậy chứ, nếu cứ chăn nuôi bình thường cũng phải mất ít nhất ba tháng trời.

Ở đây cũng phải tính toán tổn phí, thời cổ đại có thể ăn được loại thịt không có mùi tanh rất ít, giá một con gà nguyên con khoảng 80 văn tiền, gà trống rẻ hơn một chút nhưng không kém bao nhiêu. Gà nướng nguyên con dùng để mở quán là gà to bằng nửa con, giá rẻ hơn một chút cũng phải 50 văn tiền.

Nếu tính cả phí xử lý thì chỉ những người khá giả mới có thể mua được. Nếu cứ như này thì thức ăn nhanh và đồ ăn nhẹ đều không bán được. Ngay cả khi có bán được, kiếm được tiền thì số tiền ấy cũng không nhiều như như Yến Thu Xu đã lên kế hoạch. Vì vậy, trước hết phải giảm giá gà xuống hợp lý.

Thế là hai người lại thảo luận, hiện tại thôn trang đã mua một số lượng lớn gà nhỏ về làm giống, sau hai ba tháng có thể

bắt đầu mở cửa hàng, lúc đó giá thành một con gà sẽ giảm xuống, tương ứng với giá cả cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhưng nói đến đây, Tạ Thanh Vận vẫn có chút xấu hổ: "Hoàn cảnh của Tiêu gia rất đặc biệt. Những năm qua, các tướng sĩ đi theo Tiêu gia đánh Đông dẹp Bắc đã chịu tổn thất rất nặng nề, bổng lộc cho các tướng sĩ cũng không nhiều nên ta cũng không có nhiều tiền tiêu vặt. Nếu không cũng không cần phải đợi ba tháng để giảm chi phí trước khi mở tiệm."

Bây giờ phần lớn số tiền đã được chuyển đến thôn trang phía trên nơi người ta có thể mua đất, mua người và làm chuồng gà. Yến Thu Xu hiểu rất rõ tình hình của Tạ Thanh Vận nhưng đương nhiên nàng không nói gì.

Vài ngày sau, Tạ Thanh Vận lại mời nàng cùng đi chơi, chuồng gà trên Tiêu gia thôn trang đều đã sẵn sàng, Yến Thu Xu với tư cách là cố vấn kỹ thuật cho nên phải đi xem một chút. Thế là sáng sớm, Tiêu gia đánh hai chiếc xe ngựa đi thẳng ra khỏi thành đến thôn trang.

Lúc này đã là đầu tháng mười, sương giá bắt đầu ập tới, nhiệt độ thấp đến mức người đi đường đều phải ống tay áo che kín, mỗi người đều co rúm đầu, sau khi khoác thêm một lớp quần áo nữa.

Xe ngựa chậm rãi ra khỏi thành phố rồi dừng lại ở một ngôi làng ở vùng ngoại ô. Vừa xuống xe ngựa, Yến Thu Xu đã lạnh run người, nàng đã mặc sẵn quần áo dày, lúc ra ngoài Thủy Mỗi đã chuẩn bị sẵn máy sưởi.

Chiếc bếp nhỏ tinh xảo được gom lại trong ống tay áo rộng, bên trong ống tay áo rộng có khuy măng sét để ngăn gió lạnh lùa vào. Bên ngoài khoác một chiếc áo choàng dày màu đỏ, mái tóc đen dài xõa tung trên khăn choàng, bị gió thổi phát phới.

Thủy Mỗi hăm mộ nói: "Da của cô nương thật trắng, mặc chiếc váy càng tôn lên làn da của người."

Yến Thu Xu rút cổ lại, nhắc nhở: "Đa tạ, chúng ta đi nhanh lên."

Thật sự quá lạnh rồi! Mùa đông không có áo khoác lông và điều hòa thật là khủng khiếp. Thủy Mỗi xấu hổ và tăng tốc độ bước chân.

Tiến vào thôn trang, có phòng ốc chắn gió, gió lạnh không thổi qua được, Yến Thu Xu mới cảm thấy như sống lại, nàng giậm chân một cái rồi xoay người thì thấy một người đàn ông ngồi bên cạnh Tạ Thanh Vận.

Đó là người đàn ông ngồi trên xe lăn, khuôn mặt như ngọc có phần giống Tiêu Hoài Đình nhưng mềm mại và có phần nhợt nhạt hơn, môi hơi nhếch lên, nở một nụ cười nhàn nhạt, trên người mặc bộ quần áo màu lam sương, làn da trắng nõn rất đẹp. Tuy nhiên, khi Yến Thu Xu nhìn xuống, nàng phát hiện ra rằng ống quần của người đàn ông trống rỗng.

Yến Thu Xu nhìn thấy thì lông mày nhướng lên, lúc này nàng hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã nhận ra thân phận của người này, lập tức hành lễ: "Tham kiến đại thiếu gia."

Người này là Tiêu Hoàn Khải – đại thiếu gia của Tiêu gia. Tiêu quốc công đã qua đời nên vị trí này được truyền lại cho Tiêu Hoàn Khải. Trong một trận chiến mười năm trước, Tiêu Hoàn Khải và Tiêu quốc công cùng ra trận nhưng Tiêu quốc công không may qua đời còn Tiêu Hoàn Khải cũng bị thương nặng. Vết thương của hắn do bị địch vây, hai chân bị thương suốt ba ngày ba đêm, hắn may mắn sống sót nhưng không được cứu chữa kịp thời nên vết thương hơi nhiễm trùng. Thời cổ đại không có thuốc đặc trị, nhiễm trùng gần như không thể sống sót, lúc này Tiêu Hoàn Khải dứt khoát ra lệnh cho đại phu cắt bỏ hai chân của mình.

Nhiệm trùng như này rất nguy hiểm, ở thời hiện đại còn đáng sợ chứ đừng nói đến thời cổ đại. Nhưng Tiêu Hoàn Khải vẫn sống sót. Hoàng đế đã ban thưởng cho hắn khi thấy hắn còn sống sót, đáng tiếc là hai chân của Tiêu Hoàn Khải bị tàn tật nên hắn không thể kế thừa tước vị Tiêu gia vì vậy người kế thừa tước hiệu là Tiêu Hoài Đình. Tuy nhiên, có thể là do nguyên nhân bên trong nội bộ Tiêu gia, bên ngoài thì bình thường nhưng bên trong thì vẫn như khi Tiêu lão tướng còn ở đó, Tiêu phu nhân vẫn là Tiêu phu nhân, chưa lên thành Tiêu lão phu nhân.

Trước đây nàng chưa có cơ hội gặp Tiêu Hoàn Khải, nàng đã từng tưởng tượng người này trông như thế nào, nhưng nàng không ngờ lại ... dịu dàng và tinh anh, thật khó tưởng tượng cảnh người này bị kẻ thù bao vây như thế nào trong trận chiến mười năm trước.

Tiêu Hoàn Khải khẽ gật đầu: "Yến cô nương không cần đa lễ, Yến cô nương là nghĩa muội của lục đệ ta vậy thì cũng là nghĩa muội của ta, chúng ta đều là người một nhà."

Yến Thu Xu cười gượng.

Tiêu Hoàn Khải đưa tới một hộp quà nhỏ: "Lần trước là lần đầu tiên Yến cô nương đã tới đây, lúc đó ta không được khỏe, không thể gặp mặt, bây giờ mới có thể tặng quà gặp mặt, hi vọng Yến cô nương không để tâm."

"Không, không..." Yến Thu Xu không ngờ sẽ có một món quà gặp mặt, nàng rất ngạc nhiên nhưng vẫn nhận lấy. Lòng tự nhủ quà tặng hay thứ gì đó thôi, đừng quá lo lắng.

Cuộc gặp mặt ngắn ngủi của hai người kết thúc, Tạ Thanh Vận cười nói: "Được rồi, chúng ta đi xem chuồng gà một chút, sau đó lại xem xét xem có chỗ nào cần cải thiện hay không."

"Được, đi thôi." Tiêu Hoàn Khải giơ tay, kéo lại chiếc chăn trên đùi, nha hoàn ở phía sau đẩy xe lăn cho hắn. Yến Thu Xu

nhANH chóng đi theo.

Quản gia của thôn trang dẫn đường đi phía trước, nhưng vừa bước chân ra ngoài, một cơn gió lạnh khác lại thổi tới, may mắn là mọi người đều đi nhanh hơn nên rất nhanh đã tới chuồng gà.

Theo như kế hoạch đã đề ra, chuồng gà rất lớn, lứa gà đầu tiên này nuôi vào tiết trời thu đông nên để chúng không chết cóng họ đã thiết kế chuồng theo kiểu phía dưới đốt một đồng lửa, bên trên là chuồng gà. Khi đốt lửa lên gà con sẽ tự khắc đi tới chỗ ấm. Bây giờ gà con vẫn còn nhỏ, không cần nhiều chỗ để di chuyển, chạy nhảy nên đặt chuồng ở đây là được rồi. Khi gà con lớn lên một chút, sức đề kháng tốt hơn, có thể bắt đầu các hoạt động ngoài trời cũng là lúc gà đã lớn có thể làm bữa tối vào mùa xuân.

Lúc này, Yến Thu Xu và những người khác đến, nàng thấy chuồng gà vẫn rất sạch sẽ và không hề có mùi hôi, quản gia phụ trách quản lý chuồng gà biết đây là việc rất quan trọng nên vội nói: “Theo yêu cầu của chủ nhân ta đã xử lý xong con gà này rất cẩn thận, nó sẽ được tắm rửa hàng ngày, chủ nhân có thể vào xem, bây giờ gà vẫn còn nhỏ, nhìn rất vui mắt.”

Chương 44

DTV-EBOOK

Quả thật như quản gia đã nói, lúc này mấy con gà con rất đáng yêu, lông vàng óng, trong phòng rất ấm áp, hơn nữa vẫn là ban ngày, nhiệt độ cao hơn ban đêm nên chúng đều đi loang quanh trong phòng, một cục nhỏ màu vàng cam bóng, nó cũng có thể hót líu lo gọi nhưng giọng thanh tú không ồn ào mà rất dễ thương.

Yến Thu Xu rất muốn đi vào xem, nàng bước vào trong hai bước, nhưng con gà nhỏ nhút nhát nhìn thấy họ ngay lập tức quay trở lại chuồng gà, đứng ở cửa chuồng gà nhìn họ với con mắt bé tí, đen nhánh như hạt đậu đen.

Nàng lùi lại một lần nữa, bây giờ chúng còn quá nhỏ để chạm vào. Tạ Thanh Vận và Tiêu Hoàn Khải cũng rất tò mò, nhưng họ chưa bao giờ chạm vào một con gà sống, vì vậy họ chỉ nhìn qua bên ngoài.

Khi Yến Thu Xu rời đi, Tạ Thanh Vận hỏi: "Có vấn đề gì không?"

"Không, quản gia đã làm rất tốt." Yến Thu Xu cười nói.

Tạ Thanh Vận cười một cách tự hào: "Diêu tiên sinh từng là một người lính bên cạnh cha ta, nếu không phải ông ấy bị thương ở mắt, có lẽ ông ấy vẫn đang chiến đấu. Bây giờ ông ấy đã lui về, ông ấy đã đến thôn trang để giúp đỡ. Diêu quản gia đã cố gắng hết sức nên ta giao việc này cho ông ấy. Chúng ta có thể yên tâm."

"Cám ơn chủ nhân đã cho ta một công việc." Diêu tiên sinh mỉm cười, khóe mắt hiện rõ nếp nhăn vui vẻ.

Ông ấy có vẻ rất hài lòng với cuộc sống này, nhìn Tiêu Hoàn Khải với sự tôn trọng từ tận đáy lòng. Thấy họ hài lòng sau khi nhìn thấy chuồng gà, vì vậy ông ấy thoải mái và mời: "Chủ tử xem ở lại đây dùng bữa trưa được không ạ? Lão nô đã chuẩn bị hai con gà, đều là tự mình nuôi, hôm qua trời mưa, sáng nay lão nô sai người lên núi hái nấm làm món gà nấu canh nấm, ăn rất ngon!"

Họ quan sát một hồi, mặt trời đã khuất từ lâu, nhiệt độ cũng tăng lên, Yến Thu Xu thậm chí còn không cần dùng lò sưởi, nàng đổ nước đi rồi im lặng quan sát xung quanh, chợt nghe thấy gà và nấm? ? ? Đây là một sự kết hợp hoàn hảo!

Cách nấu canh gà hầm nấm hương thơm lừng đúng không nào? Ngay lập tức, Yến Thu Xu không thể đứng nhìn họ lâu hơn nữa, nàng kích động đi đến chỗ họ mà không nói lời nào, chỉ nhìn họ như vậy. Tiếc rằng họ mới là chủ nhà còn nàng chỉ là khách, nhưng ánh mắt của Yến Thu Xu lộ rõ vẻ thích thú. Ngay khi Tạ Thanh Vận còn đang suy nghĩ, nàng ấy đã nhìn thấy nhăm một đôi mắt to trong veo đang nhìn chăm chăm vào mình, Tạ Thanh Vận sững sờ, trong lòng hiểu ý, mỉm cười đẩy trượng phu của mình.

Theo động tác của thê tử, Tiêu Hoàn Khải ngược mắt lên, trên môi nở một nụ cười gật đầu nói: "Được, chúng ta ở lại ăn cơm đi."

Diêu quản gia cười rất vui vẻ: "Được, lão nô sẽ cho người chuẩn bị."

Yến Thu Xu vội vàng nói: "Ta cũng đi, Diêu quản gia, ta nấu ăn cũng không tệ, việc nấu nướng cứ giao cho ta."

"Cái này. . ." Diêu quản gia lúng túng nhìn Tiêu Hoàn Khải cùng Tạ Thanh Vận, cô nương đây không phải là khách sao? Tại sao nàng lại muốn đi nhà bếp để làm việc của người hầu?

Tạ Thanh Vân bất đắc dĩ cười cười: "Cứ để nàng ấy xuống bếp, đó là công việc yêu thích của nàng."

Sau đó Diêu quản gia mới xác nhận nói: "Cô nương, mời đi theo ta."

Yến Thu Xu vội vàng đi theo, nàng vô cùng hứng thú hỏi: "Diêu quản gia, mọi người hái được những loại nấm nào vậy?"

"Có nấm sò, có nấm ô nhỏ..." Diêu quản gia vừa nói vừa nghĩ, nhìn thấy vẻ mặt mong đợi của Yến Thu Xu, ông ấy hối hận nói: "Cô nương rất hứng thú phải không? Mưa nhiều nên nấm mọc lên rất nhiều, lúc đó lão nô sẽ sai người đi hái về nhưng tiếc rằng bây giờ trời trở lạnh, nấm cũng càng ngày càng ít nên cô nương không được thấy cảnh đó."

Nấm không thường xuyên xuất hiện trên bàn ăn của các nhà quý tộc, chúng mọc và lớn lên trong sương mù sau cơn mưa. Chúng có giá khá rẻ lại dễ dàng chế biến, chuyện tốt ở thôn trang như vậy mà nàng lại không biết, thật đáng tiếc. Nấm cổ cũng là mọc hoang, không phải nhân tạo, để có hương vị đó, nàng đã nghĩ đến loại hải sản tươi ngon nhất! Yến Thu Xu tìm nước miếng, dài giọng nói: "Không sao, sang năm Diêu quản gia đưa ta qua đó, chắc chắn còn có thể ăn được nhiều loại ngon."

Nàng còn chưa dành dụm đủ tiền, nàng còn muốn kinh doanh nhiều lắm, năm mới sắp đến rồi, nửa đầu năm sau cũng không thể hoàn thành được mục tiêu, nếu vậy lấy tiền đâu ra mà làm việc lớn!

Hiếm khi có một vị tiểu thư quý tộc lại có khẩu vị như vậy, Diêu quản gia ngắc đầu cười, chấp tay nói: "Được, lão nô sẽ ghi nhớ!"

Trong lúc vừa đi vừa nói chuyện, cả hai đến nhà bếp từ lúc nào không hay. Phòng bếp đã được thu dọn sạch sẽ, có năm người đang bận rộn trong đó, một người đang giết gà, một người đang rửa rau, nhìn thấy Yến Thu Xu và Diêu quản gia đi tới, họ đều tạm dừng việc đang làm và nhìn Yến Thu Xu với ánh mắt lo lắng. Cô nương này ăn mặc sang trọng, nhìn là biết không cùng đẳng cấp với bọn họ, nhất định là chủ nhân, không biết nàng vào bếp làm cái gì?

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, Diêu quản gia vội nói: "Vị này là Yến cô nương, nghe nói ở đây có nấm tươi nên tới xem một chút, Vân Nương, người đi theo Yến cô nương, nghe nàng phân phó."

"Vâng." Người được gọi là Vân Nương là một nữ tử khoảng ba mươi tuổi, sau khi hành lễ, bà ấy đi theo Yến Thu Xu.

Yến Thu Xu gạt đầu nở một nụ cười rồi đi đến nơi đang để nấm. Nấm này thực sự rất tươi, nấm còn rất ẩm, khẩu phần không lớn nhưng có đủ loại, điều khiến nàng ngạc nhiên nhất chính là có món nấm miệng mà nàng thích nhất khi ăn thịt nướng!

Yến Thu Xu bắt đầu hái, khi miệng nấm được lấy ra, thực sự có hai cây nấm đầu khỉ ở phía dưới! Thật là hạnh phúc! Nấm đầu khỉ là một trong tám món ngon của núi rừng! Hôm nay thật là may mắn, nàng cảm thấy mình còn chưa bắt tay vào nấu đã ngửi thấy mùi thơm của nấm rồi! Chọn ra những cây nấm thích hợp, Yến Thu Xu đem chúng rửa sạch, trong lúc đó nàng tình cờ nhìn thấy một thiếu niên đang rửa gà. Người thiếu niên cười bẽn lẽn và đưa nước cho nàng.

Yến Thu Xu cảm ơn rồi nói: "Thịt gà thì cắt thành từng miếng rồi chân lên sẽ tốt hơn."

Chàng thiếu niên trẻ gạt đầu theo bản năng, sau khi gạt đầu, hắn mới nhận ra những gì nàng nói, ngạc nhiên hỏi: "Ngài tự

làm sao?"

“Ừ.” Yến Thu Xu gật đầu khẳng định.

Nàng không chỉ làm mà còn phải làm cho thật ngon. Nguyên liệu tốt như vậy, nguyên liệu chính hiệu như vậy, nếu nấu không ngon, nàng sẽ đau lòng biết bao. May mắn thay, Yến Thu Xu cũng đã tính nếu đến thôn trang sẽ nấu ăn và nàng cũng định tổ chức một chuyến dã ngoại ở đó nên nàng đã mang theo khá khá nguyên liệu nấu nướng. Thủy Mỗi mang nguyên liệu vào cho Yến Thu Xu nấu ăn. Có đầy đủ các loại gia vị như hồi, quế, lá nguyệt quế, ngoài ra còn phải lấy nguyên liệu tại chỗ như hành, gừng, tỏi. Thủy Mỗi đi theo nàng đã lâu, cũng học được không ít kỹ năng nấu nướng nên hiện tại nàng ấy đang xử lý hành gừng tỏi, còn cậu thiếu niên bên cạnh thì khăn trương chặt và chân gà, âm thanh vang lên bang bang bang nghe thật giòn tai. Yến Thu Xu đang chế biến nấm một cách chậm rãi.

Nấm hươu gà với nấm lim xanh là hợp nhất, nhưng trong tình huống đặc biệt, ở đây không có nấm lim xanh, thậm chí còn có nấm tốt hơn nấm lim xanh, điều đó còn tuyệt vời hơn, ngoài ra còn có những loại nấm khác cũng ngon không kém.

Chỉ tiếc là chưa tìm được khoai lang cũng chưa có bún.

Chương 45

DTV-EBOOK

Mì không thể thay thế hoàn toàn bún, mì lại dễ nhão nên chỉ còn cách bó tay. Sau khi Yến Thu Xu xử lý xong nấm, gà cũng được chần và vớt ra, nước còn lại trong nồi sắt lớn cũng được vớt ra ngoài. Sau khi làm sạch nó một lần, chàng trai trẻ đợi sang một bên và nhận mệnh lệnh tiếp theo.

Nhưng vào lúc này, Yến Thu Xu xắn tay áo và tự mình làm.

Nàng đã cởi áo ngoài, ống tay áo cũng đã cài xong, lộ ra nửa cánh tay, hướng đến bên bếp nhóm lửa, cho dầu vào chảo, chờ dầu nóng, thêm hành, gừng, tỏi, hồi, quế... rồi cho thịt gà vào.

Bước này chiên lâu hơn một chút, tốt nhất nên chiên gà ngập dầu thì da gà sẽ căng. Lúc này bạn có thể cho thêm đường, chút rượu để khử mùi tanh rồi cho nước tương vào xào cho có màu, khi thịt gà có màu be và nước sốt có màu nâu đẹp mắt, ngon miệng thì bạn cho nấm vào xào cùng. được băm nhỏ. Nhìn những cây nấm mỏng mềm lần lượt vào nồi, còn hầm nước sốt, gần đến lúc có thể cho thêm nước, đây nắp đun nhỏ lửa trong hai phần tư giờ.

Lâu như vậy, Yến Thu Xu không đợi trong bếp mà bảo họ đi theo sau, bảo họ mở nắp nồi, thêm muối, đun nhỏ lửa nấu một chén trà mới có thể bùng lên. Vốn dĩ nàng muốn nói chuyện với Vân Nương, nhưng vừa quay đầu lại liền thấy thiếu niên vừa giúp chần gà vừa háo hức nhìn Vân Nương đang nấu món khác, nàng liền trực tiếp giải thích với hắn.

Người trẻ tuổi cẩn thận viết xuống, giống như nhận được một ít nhiệm vụ quan trọng, hắn trầm giọng nói: "Yên tâm, tiểu tử sẽ nhớ kỹ, sẽ không để xảy ra chuyện gì."

Yến Thu Xu nói, sau đó quay đầu lại ba lần rồi rời đi với cây nấm mà nàng đang tìm kiếm.

Nếu có nồi áp suất thì thời gian có thể rút ngắn đi rất nhiều, có thể ăn trực tiếp luôn rồi. Lúc này nàng xào gà, mùi thơm đã tỏa ra rồi, đáng tiếc sau khi thêm nước vào thì chẳng còn lại gì! Yến Thu Xu thở dài, khi nàng rời đi, những người trong bếp lén nhìn và cười. Khi mọi người đều đi rồi, một lão già lớn tuổi cười nói: "Gà của chúng ta nuôi rất tốt, cô nương ấy rất thích, mọi người nhìn xem, nếu không phải nấu chưa chín, ta sẽ ăn mất."

"Không phải là gà của chúng ta nuôi tốt, là do cô nương nấu giỏi, vừa rồi người không ngửi thấy mùi thơm sao?" Người thanh niên nhìn chiếc nồi đầy kín, liếm môi, nhớ tới mùi thơm lúc mới xào. Như thường lệ, các món ăn được làm rất khác, như thể họ thêm rất nhiều hương vị, cuối cùng trộn lẫn với nhau, còn mùi vị kia ngửi một lần đã nhớ mãi không quên: "Thật tuyệt vời, nó có mùi rất đặc biệt, vừa chiên lên đã thơm phức, không biết bỏ vào thứ gì!"

Những người có thể làm việc ở thôn trang này về cơ bản đều là người được Tiêu gia tin tưởng, đãi ngộ cũng tốt, bình thường quý tộc mua đồ xong còn lại sẽ để cho bọn họ ăn nhưng họ cũng không hề tham lam. Chỉ là lần này, mùi vị này thật khiến người ta không thể cưỡng lại được mà!

Người thanh niên nói xong, ông lão lắc đầu khẳng định nói: "Ta thật sự không ngửi thấy, mũi của ta không tốt, ta chỉ thấy nàng là một cô nương nhỏ được nuông chiều mà thôi. Nàng ấy mới chỉ là một thiếu niên thôi. Nàng làm sao biết nấu ăn, nhất định là chúng ta nuôi con gà rất tốt!"

Người thiếu niên bất mãn nói: "Rõ ràng ăn rất ngon, mùi thơm chưa từng thấy!"

"Là gà ngon!" Ông lão cố nén cười, kiên trì nói.

Hai người nhìn nhau, không ai chịu nhường bộ. Thấy bọn họ sắp cãi nhau, Vân Nương vừa mới nấu xong một món vôi vàng cứu giúp: "Này, ầm ĩ cái gì vậy? Lát nữa nấu xem đã xong chưa? Để tam đừng nóng giận. Có gì đáng mà giận chứ!"

Một già một trẻ nghe vậy hai mặt nhìn nhau, thanh niên hừ lạnh một tiếng, không nói gì, nhưng ánh mắt lại dán vào nồi. Ông lão cũng làm theo, vừa nhìn nồi vừa nhìn bếp, băn khoăn. Ông muốn xem lời thiếu niên nói về hương thơm có đúng không.

Làm sao mà chỉ hai lần xào mà đã thơm như vậy?

Cuối cùng, hai người trong bếp nhìn chăm chăm vào nồi, không nói chuyện nữa, chỉ còn lại tiếng huyền thuyên của Vân Nương và ba người còn lại. Chỉ là một lúc sau, tiếng huyền thuyên dần dần lắng xuống. Tất cả những gì tôi có thể nghe thấy là âm thanh ùng ục và sôi trong nồi, cũng như những luồng khí trắng bốc ra từ nắp nồi bằng gỗ.

Một lúc lâu sau, Vân Nương mới nuốt nước miếng, kinh ngạc thốt lên: "Trời ạ, mùi hương này thật hấp dẫn!"

Bọn họ đã sớm ăn cơm, hiện tại đang nấu cơm, bụng hơi đói, lại ngửi thấy mùi thơm, nước miếng tiết ra chảy ròng ròng, nói không nên lời! Khi thời gian trôi qua, mùi thơm ngày càng trở nên đậm đà hơn, giống như nước sốt, tươi và thịt. Đủ loại hương vị hòa quyện vào nhau, rõ ràng bọn họ chưa từng ăn qua thứ này, nhưng ngửi thấy mùi vị này, tựa hồ trong đầu mơ hồ tự động hiện lên một cỗ ngon miệng, nhìn không rõ hình dáng nhưng lại có thể biết nó hấp dẫn cỡ nào.

Nó thực sự rất ngon!

Khuôn mặt của ông lão kiên quyết ban đầu cũng lộ ra một chút do dự. Lúc này chàng thanh niên vừa cùng ông ấy cãi nhau

đi tới, trên mặt lộ ra nụ cười: "Gia gia, lần này mùi thơm đủ nồng, người ngủ thấy chưa?"

Ông già lườm hắt một cách bất thường, nhưng không nói gì. Mùi hương này tràn ngập trong nhà bếp, nếu nói rằng không thể ngủ được là vô lý.

Chàng thiếu niên cười đắc thắng: "Hình như ngủ được rồi, thơm lắm phải không gia gia ?!"

Ông lão tức giận vỗ đầu, nhưng khi hai tay buông xuống, sức lực lập tức yếu đi, nhin không được cười ra tiếng: "Ha ha ha, mùi hương này! Tiểu nha đầu kia thật là có chút tài năng, đúng rồi, cô nương mang theo cái gì vậy? Ta nghĩ mùi thơm chủ yếu là do thứ đó."

"Ta không biết về mấy nguyên liệu đó." Thiếu niên gãi đầu.

Tuy nhiên, khi chàng thiếu niên đi đến chiếc nồi gần cửa bếp, mùi hương xộc thẳng vào mũi, mỗi lần hắt hít một hơi, hắt như đắm chìm trong món ăn ngon, nhưng chàng thiếu niên cũng không được ăn nên đành thở dài tiếc nuối, lẩm bẫm: "Món này ngon quá!".

Ông lão chép miệng gật đầu đồng ý. Trong lòng thầm nghĩ, chủ nhân thật may mắn, được hưởng thụ mỹ vị như vậy, tiểu nha đầu trông vậy mà nấu được món ngon như thế, chỉ sợ đời này mình không thể thưởng thức món ngon như vậy.

Yến Thu Xu rời khỏi nhà bếp, nàng không quay lại bên Tạ Thanh Vận ngay lập tức. Nguyên nhân chính là đôi phu thê khó khăn lắm mới có không gian riêng tư, mình cũng không thể suốt ngày đi bên cạnh làm cái bóng đèn, để bọn họ ở một mình một thời gian đến giờ ăn cơm rồi đến cũng không muộn. Nghĩ gì làm đó, nàng lang thang xung quanh thôn trang khám phá không gian nơi này.

Bây giờ đã gần giữa trưa, nắng rất gắt, người ta sưởi ấm bằng ánh nắng mặt trời, gió không biết lúc nào ngừng thổi, một chút cũng không lạnh.

Vừa đi vừa đi đến một thôn phụ cận, nàng ngửi thấy một mùi tanh nồng nhàn nhạt.

Yến Thu Xu rẽ sang một góc định rời đi, nhưng nhìn thấy hai nam nhân trung niên đang cầm một thứ gì đó trong tay, vừa nói vừa cười, dọc theo con đường mòn ở đây, đi về phía ngôi làng phía trước.

Xung quanh đây không nhiều người, âm thanh của hai người rất rõ ràng, một người nói: "Ca ca, chúng ta còn khá nhiều đồ nghề, trong nhà Tam Nha lâu lắm rồi không có chất béo, chúng ta có nên gửi một ít qua không?"

Đối phương cười nói: "Người gốc sao? Nếu như người thật đem thứ này cho nhà Tam Nha, có tin phụ thân Tam Nha sẽ gả nàng cho người khác hay không, dù có đem cho thì cũng phải đem thứ tốt một chút, chẳng hạn như xương sườn cũng được."

"Ca ca nói đúng, nhưng mà hiện tại tiền lương hàng tháng ta còn chưa được giải quyết, nếu không phải cháu ta âm ỉ đòi ăn thì nương cũng không nỡ để ta làm thêm thế này..."

Trục lợi từ nội tạng heo?

Chương 46

DTV-EBOOK

Còn có kiểu việc thế này nữa à, hóa ra nội tạng heo cuối cùng cũng để cho mấy người này bán đi lấy lời.

Yến Thu Xu nghĩ thật buồn cười, khó trách vừa rồi nàng ngửi thấy mùi khó chịu như vậy, hóa ra là nội tạng heo chưa rửa, kiếp trước nàng cũng nuôi heo, nhưng nàng chưa từng ngửi thấy mùi nội tạng heo như vậy.

Nhưng tiểu tử này cũng ngay thẳng, muốn đưa thứ này cho nhạc phụ tương lai, thứ này hôi quá, gửi đi chắc chắn sẽ bị đánh toi bời, nội tạng heo không dễ xử lý lại rất dễ gây buồn nôn.

Lại nói, nội tạng heo thời hiện đại là thứ tốt, sau khi rửa sạch tẩm ướp hoàn toàn không có mùi, lại còn có thể bán đắt hàng.

Đợi đã! Bán đắt hàng ư? !

Yến Thu Xu vỗ trán, nàng lập tức ngừng di chuyển.

"Cạch!", Thủy Mỗi sợ hãi run lên: "Cô nương, cô nương sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Yến Thu Xu hai mắt sáng ngời nhìn lại, hưng phấn nói: "Không có, ta vừa mới phát hiện mình đã tìm được một cơ hội kinh doanh!"

"Hả?" Thủy Mỗi ngơ ngác.

Yến Thu Xu không chần chờ nữa, ôm váy chạy tới: "Đi thôi, chúng ta trở về tìm thiếu phu nhân!"

"Ồ, vâng thưa tiểu thư." Thủy Mỗi vội vàng đi theo.

Hai người chạy nước kiệu được hai bước, Yến Thu Xu bực bội dừng lại, đi một hồi lâu nàng đã rất mệt, hơn nữa bữa sáng cũng đã tiêu hóa xong, nàng chạy không nổi nữa! Đó quả là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Khi trở lại Thôn trang, Yến Thu Xu tình cờ nhìn thấy Vân Nương mang đến một nồi lớn gà hầm và nấm, tất nhiên, ngoài món này ra còn có những món ăn khác. Một món súp nấm đơn giản, rau xào và cá hấp. Các phần không lớn, nhưng có nhiều loại.

Vân Nương nhìn thấy nàng, vững vàng bưng khay nặng trĩu, hành lễ nói: "Tham kiến cô nương."

"Không có gì, không có gì." Yến Thu Xu xua tay, cười nói: "Đúng rồi, đồ gia vị của ta còn sót lại trong bếp, mọi người có thể dùng, khi nào hết thì đến hiệu thuốc để mua nó. Những thứ đó rất tốt trong việc làm tươi và tạo hương vị."

"Cám ơn cô nương!" Vân Nương vui mừng kinh ngạc, bà ấy vừa mới bưng đồ ăn tối, hài tử đã giục hỏi có bí quyết gì mà thơm như vậy, không ngờ cô nương này lại tốt bụng như vậy, trực tiếp nói ra chẳng hề giấu diếm.

Yến Thu Xu mỉm cười, hai người cùng nhau đi vào. Tạ Thanh Vận và Tiêu Hoàn Khải đã ở trong sảnh, thấy nàng đến, họ vội vàng tiến lên hỏi: "Muội đã đi đâu? Ta đã phái người đi tìm muội, nhưng họ không tìm thấy."

Yến Thu Xu có chút xấu hổ: "Xin lỗi đã để mọi người lo lắng. Muội đi xung quanh thăm thú một chút."

"Được rồi, chúng ta ngồi xuống ăn cơm đi. Lúc này ta đi dạo bên ngoài, vừa đi vừa ngửi thấy mùi thơm này, thơm quá. Ta cùng Kính Minh liền quay lại chờ." Tạ Thanh Vận che miệng, nàng ấy cười nói: "A Xu, kỹ năng nấu nướng của muội giỏi thật đấy. Không biết công tử nhà nào sẽ may mắn lấy được muội!"

Yến Thu Xu xấu hổ cười, cùng bọn họ ngồi xuống: "Đây là gà hầm nấm, mọi người mau ăn thử đi, trong đó có nấm đầu khỉ siêu ngon!"

"Được." Tiêu Hoàn Khải cười gật đầu: "Mùi rất thơm, nhìn lại càng thấy ngon, không biết Yến tiểu thư học được kỹ năng này từ đâu?"

Lúc hắn đang nói chuyện, nha hoàn bưng đồ ăn lên, lập tức múc đầy một cái muống, hắn nhắm mắt lại khẽ ngửi một cái, vấn đề vừa nảy tựa hồ như chỉ tùy tiện hỏi một câu.

Yến Thu Xu đang chờ lấy thìa để dứt thịt gà và nấm hầm, khi nghe thấy lời này, nàng theo bản năng nói: "Đi theo..."

Nàng dừng một chút, nói: "Theo nhiều người học, không có sư phụ cố định, dù sao ai biết làm cái gì, ta liền học, cũng đọc nhiều sách hướng dẫn, có thể ta cũng có chút thiên phú nên ta rất vui khi học nấu ăn."

Nàng mỉm cười, cảm giác có chút tội lỗi. Lúc đầu nấu ăn, nàng chỉ giỏi một chút, nhìn có vẻ là gặp may mắn, sau này bắt đầu học nấu ăn nghiêm túc để quay video, càng may mắn là thời đại đó công nghệ thông tin bùng nổ.

Hầu hết mọi thứ muốn biết đều có thể tìm thấy trên Internet, nàng đã nghiên cứu tìm tòi rất nhiều rồi luyện tập rất nhiều mới có thể có trù nghệ giỏi như vậy. Với lương tâm cắn rứt, nàng không để ý rằng vẻ mặt của chàng thiếu niên ngồi trên ghế chính đã trở nên thay đổi, sau đó dè dặt và tao nhã gấp một miếng thịt gà luộc mềm cho vào miệng, sẵn sàng ném thử một miếng, vừa ăn vừa nghĩ câu hỏi thứ hai. Nhưng khi vừa ăn một miếng hắn liền quên ngay câu hỏi đã chuẩn bị sẵn trong đầu.

Thịt gà chặt từng miếng chỉ nhỉnh hơn ngón tay cái một chút, hầm lâu đã quyện với mùi thơm của các loại nấm, do lửa to nên nước cốt vẫn còn nhiều, nhưng cũng nhừ. rất dày, Khi vớt

cốm gà ra, nước súp vẫn còn bám trên mình gà. Khi ăn, đầu lưỡi hẳn nếm được nước súp đặc và thơm ngon. Vị ngon đó không có một từ ngữ vào có thể miêu tả được nó. Tiêu Hoàn Khải không thể tìm thấy một bài thơ thích hợp để mô tả nó, nhưng hẳn đột nhiên hiểu tại sao lại có câu nói "ăn ba trăm quả vải một ngày". Hẳn cũng từng thắc mắc, vải thiếu ngon như thế nào mới có thể ăn ba trăm quả một ngày. Nhưng hiện tại, hẳn muốn nói bản thân có thể ăn ba trăm bát canh này!

Món ăn này kỳ thực trông có màu đậm và mùi thơm nồng, nhưng so với những món ăn khác mà Yến Thu Xu làm trước đây thì vị cay kém xa, nhưng vị ngon từ nước súp đến thịt khiến hẳn thần thờ thậm chí không thèm để ý thử bất cứ điều gì, chỉ nghĩ về những món ăn ngon trước mặt!

Sau món canh ban đầu là món thịt luộc chín mềm. Bởi vì quán gia biết tiếp theo bọn họ muốn nuôi gà con hai ba tháng tuổi, cho nên lần này bọn họ chuẩn bị gà con cũng là cỡ này, bản thân thịt cũng mềm, không làm thịt quá già, cắn một lần là được, thịt sẽ mềm và tan trong miệng, nước giống như súp nhưng khác là nó chỉ chảy ra khi nhai, thịt đậm mùi thơm và cực kì ngon! Ăn xong một miếng, Tiêu Hoàn Khải không nhìn những món khác, hẳn tiếp tục dùng chiếc đũa thứ hai ăn thịt gà.

Điều này cũng xảy ra với hai người khác cùng bàn, Yến Thu Xu và Tạ Thanh Vận. Vốn dĩ Yến Thu Xu còn muốn thương lượng một số chuyện với Tạ Thanh Vận, hơn nữa còn ba tháng nữa mới mở cửa hàng gà rán, cho nên những ngày này, những cửa hàng đó chẳng phải rất lãng phí sao? Tốt hơn là dọn dẹp và làm một cửa hàng bán đồ om! Nhưng bây giờ trong đầu Tạ Thanh Vận đã không còn ý thức này nữa, món này quá ngon quá, nàng ấy chỉ muốn thưởng thức mỹ vị còn chuyện kinh doanh bàn bạc sau!

Trong khi ăn, Yến Thu Xu cảm thấy không đủ. Thế là mọi người lấy cơm, mỗi người một bát, nàng cầm thìa múc một thìa

canh đổ lên cơm, cơm trắng bắn tung tóe, bị canh nóng màu nâu nhỏ giọt, cơm cũng lập tức bị ố vàng, vị ngon của nước canh và hương thơm của gạo hòa quyện vào nhau.

Yến Thu Xu dùng thìa nhỏ cắn một miếng nữa, hạt cơm bị nước canh tách ra nhiều, không quá dính, vị mặn ngọt hòa lẫn với vị ngọt của đồ ăn nhiều tinh bột, một mình có thể ăn mấy bát!

Thấy nàng ăn như vậy, Tạ Thanh Vận tò mò nhìn.

Yến Thu Xu chú ý đến nàng ấy, ngay lập tức trấn an: "Thiếu phu nhân, tỷ cũng nên ăn thử, làm như vậy cơm rất ngon, món súp này thực sự là tinh túy!"

Hương vị của thịt gà và nấm được đun sôi trong súp, không gì ngon hơn thế này!

Tạ Thanh Vận cười và nói: "Được, vậy ta cũng sẽ thử."

Nàng ấy cũng làm theo, nhưng sợ thức ăn quá mặn, nên chỉ dùng thìa múc một muỗng canh nhỏ đổ lên trên, khuấy đều chỉ đủ múc một muỗng cơm nhỏ.

Hương vị không nặng, nó thực sự hơi yếu. Vừa hợp khẩu vị của nàng ấy, vừa đủ nhạt vừa phải, vị ngọt của gạo trong vị mặn, thơm và ngon của thức ăn tạo nên rất nhiều trọng lượng, giúp giải tỏa một chút áp lực vị giác do nước súp đặc gây ra, và làm cơm ngon hơn.

Chương 47

DTV-EBOOK

Đôi mắt của Tạ Thanh Vận hơi sáng lên, nàng ấy giơ ngón tay cái lên cho Yến Thu Xu, sau đó nhìn chồng mình: "Chàng cũng mau thử đi."

Yến Thu Xu vui vẻ nhìn rồi tự mình ăn.

Sau khi trở về từ thôn trang, cuộc sống của Yến Thu Xu không có nhiều thay đổi. Tiêu gia cũng không đề cập thêm bất cứ thứ gì, Tiêu gia vẫn có đủ nhân lực, chỉ cần ra lệnh là có thể tiến hành công việc ngay.

Nghĩ đến đây Yến Thu Xu có chút ghen tị.

Kiếp trước nàng đều tự mình làm những chuyện này, dù dễ hay khó cũng vẫn phải bỏ tiền ra nhờ người khác giúp đỡ, không hề được như bọn họ, chỉ cần mở lời là có người giúp đỡ tích cực lại không cần thông qua những thứ chính sách hay hợp đồng rắc rối.

Nhưng cũng may trí não của Yến Thu Xu vẫn rất linh hoạt, nàng lựa chọn dựa vào Tiêu gia, nếu không có lẽ nàng vẫn như kiếp trước chật vật từng bước một.

Vì vậy, trong vòng hai ngày sau khi trở về, một loạt các quy trình nhân giống và kế hoạch cần thiết đã được thực hiện, Tạ Thanh Vận mời nàng đến xem xét các công việc xem còn điều gì thiếu sót không. Nếu mọi việc suôn sẻ, việc xây dựng có thể bắt đầu sau khi kế hoạch cuối cùng được chốt.

Trong vài ngày qua, Yến Thu Xu cũng không nhàn rỗi. Ngoài việc nấu món gì đó để thỏa mãn cơn thèm ăn mỗi sáng, nàng còn đưa Thủy Mỗi và hai nô tỳ cùng nhau đi mua sắm.

Có quá nhiều loại gia vị cần sử dụng để làm nước sốt! Quế hồi bình thường cũng dễ kiếm nhưng lại có loại không phổ biến, nà^{ng} chỉ có thể đến các hiệu thuốc tìm, tìm không được thì có thể nhờ họ thuê người tìm, chỉ là cần phải tiêu nhiều tiền hơn một chút. Nhưng cũng không sao chỉ cần làm được loại nước sốt này thì còn sợ không kiếm được tiền hay sao.

Trong khi Tiêu gia đang bận rộn chuẩn bị cho việc kinh doanh thì Yến Thu Xu đã nghe được tin đồn rằng Tam hoàng tử muốn cùng Tiêu Hoài Vũ, Đông Đông trở thành thư đồng của con trai hắⁿ ta. Nhưng Tiêu gia lại không đồng ý.

Chuyện này thật sự chưa giải quyết xong, Giang gia nhiều lần tới cửa, như là muốn đồng ý, nhưng Đông Đông vẫn là họ Tiêu, việc quyết định vẫn là ở Tiêu gia.

Khi Đông Đông biết tin đã vô cùng tức giận nên xin nghỉ phép không đến lớp, cậu bé chạy đến chỗ Yến Thu Xu để phàn nàⁿ: "Lần trước sinh thân đệ tiểu thúc thúc có nói đến việc này nhưng đại bá đã từ chối. Đệ không muốn làm thư đồng với con trai Tam hoàng tử đâu!"

Đông Đông vốn là đứa trẻ vô tư nhưng giờ đây cậu bé lại cau mày, khuôn mặt tròn trịa ngẩng lên, lộ ra vẻ căm hận và cay đắng.

Yến Thu Xu nở nụ cười không phúc hậu, Uyển Nhi bên cạnh cũng che miệng cười khúc khích.

Đông Đông càng tức giận hơn: "Đừng cười! Đệ đã khổ như vậy rồi mà hai tỷ còn bắt nạt đệ!"

"Vậy tại sao đệ không làm thư đồng của con trai nhị hoàng tử? Thư đồng của con trai nhị hoàng tử cũng rất lợi hại nha!" Uyển Nhi cố nén nụ cười, tò mò hỏi.

Đông Đông nói: "Bởi vì hắⁿ kém hơn đệ!"

"Oa, đệ lợi hại như vậy sao?" Uyển Nhi kinh ngạc nhìn cậu bé.

Đông Đông hếch cằm nói: "Đúng vậy, kỳ thi nào đệ cũng đứng đầu, kể cả cưỡi ngựa và bắn cung, lần nào huynh ấy cũng chỉ đứng thứ hai. Thứ duy nhất huynh ấy hơn đệ chính là thân phận. Đệ như vậy sao có thể làm thư đồng của huynh ấy chứ!"

Yến Thu Xu xoa khuôn mặt nhỏ tự hào của cậu bé: "Đông Đông thực sự rất tuyệt vời, đừng lo lắng, đệ có thể sẽ không cần trở thành thư đồng của con trai tam hoàng tử đâu."

"Thật sao?" Đông Đông vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nhưng cậu vẫn không thể tin được: "Gia gia của hần là hoàng đế, cả thúc thúc và đại bá đều phải nghe lời ông ấy, thật sự có thể không cần sao?"

"Đương nhiên." Yến Thu Xu gật đầu khẳng định.

Đông Đông dường như bán tín bán nghi, nhưng ngoại trừ Yến Thu Xu không ai khẳng định chắc chắn với cậu bé như vậy, tiểu thúc thúc Tiêu Hoài Đình của cậu bé mấy ngày nay cũng không thấy đâu, tuy mẫu thân của Đông Đông cũng thường xuyên bận rộn đi sớm về hôm nhưng hai người vẫn có thời gian gặp mặt, chỉ là mẫu thân của Đông Đông không hiểu rõ về chính sự, cũng không thể an ủi cậu bé nên giờ này nghe được những lời Yến Thu Xu nói cậu bé mới có thể an tâm phần nào. Sau đó, cậu bé nhân cơ hội lôi kéo Yến Thu Xu: "Yến tỷ tỷ, có tin tốt như vậy, đệ nghĩ chúng ta có thể ăn mừng thứ gì đó, chẳng hạn như ăn bánh ngọt?"

Sữa được giao hàng ngày, bánh trứng thỉnh thoảng có nhưng bánh ngọt thì hiếm khi làm bởi vì việc đánh lòng trắng trứng và lòng đỏ trứng quá rắc rối. Mặc dù nàng có thể bỏ tiền để thuê người, nhưng mỗi lần về nhà đều không nhấc nổi cánh tay, thấy nàng rất bận khoản nên Đông Đông đành phải suy nghĩ lại.

Yến Thu Xu bị cậu bé làm lay động, lập tức nói: "Thôi nào, chúng ta đừng làm bánh ngọt mà làm thứ khác ngon hơn nhé."

Đông Đông có chút thất vọng, nhưng trên mặt lại tràn đầy chờ mong: "Thứ khác ngon hơn ư? Thứ gì vậy tử tử?"

Yến Thu Xu cười nói: "Thịt giòn nhỏ."

"Đó là cái gì?" Đông Đông ngơ ngác mở mắt.

"Một món ăn ngon!" Yến Thu Xu nói.

Đông Đông tỏ ra rất thích ăn, lập tức nói: "Vậ đệ sẽ giúp tử!"

Uyển Nhi cũng vui vẻ giơ tay: "Muội cũng muốn giúp!"

"Được..." Yến Thu Xu mỉm cười đồng ý.

Lời còn chưa dứt, đã có người chạy tới nói: "Tiểu thư, thiếu gia, Bình Ngộ thiếu gia đã trở lại!"

"Ca ca trở về?" Uyển Nhi kinh ngạc tràn ngập, âm thanh so với bình thường lớn hơn rất nhiều, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng, cô bé cũng không để ý vừa rồi mới nhận lời giúp đỡ Yến Thu Xu, Uyển Nhi vội vàng muốn chạy ra ngoài nhưng cô bé vẫn kịp nhớ đến bản thân đã hứa với nàng điều gì đó nên mới đi được hai bước Uyển Nhi vội quay lại nói với Yến Thu Xu: "A Xu tử, ca ca muội đã trở về, muội qua đó gặp ca ca trước, thật xin lỗi vì đã thất hứa với tử."

Yến Thu Xu cười nói: "Không sao, có những việc cần ưu tiên hơn, muội mau đi đi."

"Dạ vâng!" Uyển Nhi ôm váy chạy lon ton chạy đi.

Yến Thu Xu mỉm cười nhìn, khi cúi đầu xuống, nàng thấy bên cạnh mình có một đứa trẻ bất động, Yến Thu Xu tò mò hỏi: "Đông Đông, sao đệ không đi?"

Đông Đông cay đắng nói: "Đệ không muốn đi."

Trên khuôn mặt đầy thịt đỏ có một loại sợ hãi từ trong lòng, cậu bé lắc đầu phản kháng, thở dài: "A Xu tử, lát nữa để Thủy Mỗi dừng lại ở cổng viện, nếu có người đến tìm đệ, tử nói cho hắn biết đệ không có ở đây được không?"

Yến Thu Xu thậm chí còn ngạc nhiên hơn: "Tại sao vậy?"

Đông Đông vẻ mặt đau khổ, không muốn nói ra. Yến Thu Xu bày tỏ sự hiểu biết của nàng về điều này nhưng ngay cả trẻ em cũng sẽ có bí mật, vì vậy nàng không ép buộc Đông Đông, nàng để Thủy Mỗi đợi ở cửa như lời cậu bé nói rồi mang người giúp việc nhỏ này vào bếp nấu ăn.

Bây giờ vừa lúc sắp chiều tối, cũng là lúc ăn tối. Hai người vào bếp, Yến Thu Xu muốn nấu món thịt lợn giòn nhỏ, vì vậy nàng đã cắt thịt lợn và tẩm ướp trước. Bây giờ chỉ cần làm một ít sốt để phủ lên thịt đã ướp và cho vào chảo dầu.

Trong khi Yến Thu Xu đang bận rộn thì Hứa ma ma giúp nàng nhóm lửa. Nước sốt không được điều chỉnh theo ý muốn, cần thêm trứng và hạt tiêu chiên, để hương vị trực tiếp từ trong ra ngoài. Sau khi chảo nóng, một lượng lớn dầu được cho vào, đợi một lúc sau, ba người cầm ba đôi đũa đứng trước bếp, bắt đầu lăn các dải thịt vào bột, sau đó cho vào chảo dầu. Điều này được thực hiện để cố gắng phân chia càng nhiều thịt càng tốt như vậy sẽ không có chuyện một chiếc chiên gần hết, còn chiếc sau vừa đặt xuống, đến lúc lấy ra chiên gần hết, còn chiếc sau vừa đặt xuống, đến lúc lấy ra chiên lại vỏ không đủ giòn.

Chương 48

DTV-EBOOK

Những dải thịt lợn tẩm ướp vốn có màu hơi sẫm, sau khi lăn trong bột đã chuyển sang màu vàng nhạt, khi cho vào chảo dầu sẽ lập tức vang lên tiếng “Zizizi...”.

Nhưng sau một thời gian, thịt thành hình, có chỗ cong, có chỗ thẳng, phần bột xung quanh phồng lên do chiên, lúc nào cũng nổi lên lăn tăn trên mặt dầu, màu sắc cũng dần thâm lại. Khi ngày càng có nhiều thứ trong chảo dầu, các dải thịt không thể lắc tự do và lúc này, chúng có thể được vớt ra từng miếng một. Thịt giòn nhỏ bán thành phẩm vớt ra có màu nhạt hơn một chút, để một thời gian, sau khi nguội mới chiên lại trong chảo dầu.

Khi nó được lấy ra một lần nữa và đặt sang một bên để kiểm soát dầu, màu sắc tổng thể của nó đã hơi vàng đậm hơn và nó chỉ giòn từ bên ngoài. Lúc này miếng thịt hơi giòn và chưa có nhiều mùi thơm. Tuy không quá bắt mắt nhưng hương vị thì trên cả tuyệt vời.

Đồng Đông - người từ lâu đã tin tưởng vào tay nghề của Yến Thu Xu cũng đã rất nỗ lực để giúp đỡ, khi mọi việc kết thúc, cậu bé đang háo hức quan sát từ bên cạnh: "Khi nào để có thể ăn món này vậy tỷ tỷ?"

Từ ma ma nhắc nhở: “Thịt mới được lấy ra, còn nóng lắm, thiếu gia hãy chờ một chút nữa.”

Bà ấy thuyết phục được Đồng Đông, nhưng không thuyết phục được Yến Thu Xu. Từ ma ma dỗ khóc dỗ cười, bưng đĩa bước ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Hai con người này không sợ bị phỏng sao!"

Đông Đông ghen tị liếc nhìn nàng, đi theo sau Hứa ma ma, Yến Thu Xu phải đi chậm lại, bởi vì món này vừa mới ra khỏi nồi thực sự rất nóng, một khi đã cho vào miệng, chỉ cần chạm vào răng là có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ. Nhưng may mắn là bây giờ thời tiết lạnh, Yến Thu Xu đi ra khỏi phòng bếp, đứng trong gió lạnh một lúc, nhiệt độ vừa phải, khi ăn lại phát ra tiếng “cách cách” nhẹ, miếng thịt nhỏ giòn tan. cắn mở, và một luồng hơi nóng từ bột nhào trào ra, xộc thẳng vào môi và răng đã chờ đợi từ lâu với cảm giác dịu dàng nhưng không hề khô rát. Nhai xong, vị bùi bùi của hạt tiêu cùng với độ giòn của bột khiến đầu lưỡi cảm nhận được một làn sóng kích thích ban đầu, sau đó ngay lập tức được xoa dịu bởi vị mặn và mịn của thịt ba chỉ.

Yến Thu Xu cắn một nửa miếng thịt giòn, nhưng chỉ cắn hai miếng, cảm thấy nó đã hết, chỉ còn lại một chút vị tê tê trong miệng, nàng ném nửa còn lại vào miệng, "Kachakacha" Âm thanh xuất hiện, điều này cũng mang lại cho nàng sự hài lòng.

Ăn xong một cái, nàng bước nhanh đến nhà ăn. Lúc này, Đông Đông đang ôm bụng heo, dùng mặt bánh bao hấp thổi thổi, "Hừ hừ...", sắp xong rồi, dùng đầu lưỡi liếm liếm, sau đó mặt nhăn lại, như bị kích thích bởi mùi thơm.

“Oa, cái này cũng ngon!” Cậu bé cắn một miếng, ăn rất ngon miệng.

Sau khi ăn vài miếng, Đông Đông ăn miếng thứ hai.

Yến Thu Xu ngăn cậu bé lại: "Chờ một chút, ăn cái này đi, món này nhiều dầu mỡ quá, để chịu khó đợi món khác lên."

Đông Đông ngay lập tức ngậy thơ chớp mắt, và nói một cách quyến rũ: "A Xu tử, em cắn một miếng nữa đi! Một miếng nữa thôi!"

Yến Thu Xu yên lặng buông tay ra: "Ăn đi."

Đông Đông vui mừng khôn xiết, bắt đầu ăn một cách vui vẻ, nhưng mới cắn được hai miếng, một giọng nói trong trẻo và chắc nịch từ cổng sân truyền đến: "Bình Châu nhất định ở đây, tránh ra, ta muốn vào!"

Đông Đông lắc lắc, miếng thịt giòn thứ hai mà cậu bé bí mật nhặt được rơi trở lại, Đông Đông kinh hãi nhìn.

Lúc này trong viện người thật sự ngăn cản không được đối phương tiến vào, cho nên chỉ trong chốc lát, một cái gậy gò đầu đội mũ ngọc, mặt hồng vân bạch bào đi tới. Yến Thu Xu nghiêm túc, cậu bé nghiêm túc chào: "Chào dì Yến."

Giọng nói của thiếu niên trẻ trong trẻo và sáng sủa, vóc người không rắn chắc như Đông Đông, nhưng tư thế đứng cực kỳ thẳng tắp, động tác đi đứng có một sức quyến rũ nhất định.

Yến Thu Xu xấu hổ vì âm thanh "dì Yến", Đông Đông có một cái miệng ngọt ngào, cậu bé thường gọi thẳng là tỷ tỷ, Uyển Nhi cũng gọi như vậy nên nàng đã quen với cách xưng hô này, đột nhiên hôm nay có người chào như vậy khiến nàng có chút tò mò. Người nhà Tiêu gia đều có dung mạo xuất chúng, chỉ nhìn hiện tại cũng có thể đoán được mười năm nữa sẽ có bao nhiêu người ngưỡng mộ thanh niên như ngọc trước mắt này đây.

Nàng cười nói: "Bình Ngộ, đệ ăn chút gì đó đi, cũng đến giờ ăn tối rồi, đệ ở lại đây ăn cơm đi?"

"Đa tạ Yến di có lòng tốt, hôm nay Bình Ngộ mới trở về, còn chưa làm tròn đạo hiếu với tổ mẫu." Cậu bé cười áy náy, giống như một người trưởng thành biết kiềm chế: "Bởi vậy Bình Ngộ đến đây mời Yến di và Đông Đông tới dùng bữa với gia gia."

"Vậy đệ đi đi, ta không đi." Yến Thu Xu cười nói.

Khi một gia đình đoàn tụ, họ phải nói điều gì đó riêng tư, cả hai bên sẽ cảm thấy không thoải mái khi nàng đi, ngay từ ngày hôm qua, Tạ Thanh Vận đã nói với nàng ấy rằng con của tam tiểu thư đã trở về nên đã mời Yến Thu Xu cùng dùng bữa nhưng nàng đã từ chối.

Trầm Bình Ngộ hơi cong môi, gật đầu, đôi mắt đen láy nhìn Đông Đông này giờ vẫn im lặng, trong mắt hiện lên một tia áp bức.

Đông Đông dường như biết mình trốn không thoát, thở dài, khum tay nói: "Đi thôi."

"Đệ phải gọi ta là huynh trưởng!" Trầm Bình Ngộ có chút khiển trách.

Đông Đông kìm lại, cậu bé như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng thành thật nói: "Huynh trưởng, đi thôi."

Khi đó Trầm Bình Ngộ mới hài lòng quay đầu nói lời tạm biệt với Yến Thu Xu.

Đông Đông rời đi, trước khi đi còn muốn đem tiểu thịt chiên giòn đi, nhưng còn chưa đưa tay ra, Trầm Bình Ngộ ném một ánh mắt sắc bén nhìn qua, cực kì không tán thành: "Làm sao đệ có thể quá quan trọng vấn đề ăn uống như vậy chứ! Để xuống!"

Trong lòng Đông Đông tràn đầy thắc mắc.

Cậu bé lên tiếng bảo vệ hành vi của mình : "Thứ này rất ngon đấy, không tin huynh ăn thử xem?"

Trầm Bình Ngộ lui về phía sau hai bước, sắc mặt âm trầm, mang theo một tia chán ghét: "Ta không giống đệ!"

Đông Đông tiếp tục cạ lời

Cậu bé tức giận trực tiếp dùng tay không gấp một miếng thịt giòn nhét vào trong miệng: "Đệ vẫn còn ăn!"

Trầm Bình Ngộ làm bộ mặt chán ghét, hai tay chấp sau lưng, cảm hơi hếch lên, sắc mặt căng thẳng, trầm giọng nói: "Tối nay đệ phải chép lại gia quy trước khi đi ngủ!"

Đông Đông vừa buồn bã vừa tức giận nhìn Trầm Bình Ngộ, lời nói ấy với cậu bé như sét đánh ngang tai, một lúc lâu sau, cậu bé mới định thần lại rồi rời đi như một bóng ma.

Trầm Bình Ngộ đi phía sau, trước khi đi còn không quên chào hỏi lịch sự. Yến Thu Xu sống sờ tại chỗ.

Thủy Mỗi che môi cười nói: "Bình Ngộ thiếu gia từ nhỏ lớn lên ở Trầm gia, ngài ấy rất chú trọng đến lễ nghi, yêu cầu của ngài ấy đối với mọi thứ đều cao hơn người bình thường. Cô nương cần thận đừng đắc tội."

Yến Thu Xu kinh ngạc ngậm miệng, ngậm khăng định lời nói của mình.

Người ta nói rằng những người ở Trầm gia đều là những người nổi tiếng, họ rõ ràng là sống ẩn dật, nhưng họ được nhiều người biết đến, họ là gia đình được tất cả học trò trên thế gian này kính trọng, họ chắc cũng không bao giờ nghĩ rằng họ có thể dạy ra một đứa trẻ mới chín tuổi mà có uy lực như vậy.

Khác với trượng phu của tứ tiểu thư Tiêu gia, mặc dù trượng phu của tam tiểu thư Tiêu gia cũng là con rể do chính Tiêu gia chọn, nhưng vì truyền thống độc tôn của nhà họ Trầm nên phụ mẫu Trầm gia đã quyết định thỏa thuận trước khi kết hôn rằng đứa con đầu lòng sẽ thuộc về Trầm gia.

Khi đó Tiêu gia tâm tình không tệ, cũng không thiếu con cái, lại chỉ chọn một người con rể, sợ con gái đi lấy chồng sẽ bị ức hiếp nên mới đồng ý yêu cầu này.

Chương 49

DTV-EBOOK

Năm đầu tiên sau khi kết hôn, tam tiểu thư Tiêu gia sinh ra Trầm Bình Ngộ, sau khi được hai tuổi thì gửi vào nhà Trầm gia, sau đó tam tiểu thư có thai và sinh ra Uyên Nhi.

Nghe nói Trầm gia còn vì muốn phá bỏ truyền thống chỉ có một con mà định chuyển đến kinh đô, hoàng đế rất vui mừng, muốn chọn nơi ở cho họ, ai ngờ Uyên Nhi sinh ra chưa được bao lâu, Đại Chu chinh chiến thất bại, trượng phu tam tiểu thư Tiêu gia mất mạng nơi chiến trường. Trầm gia thấy vậy mới từ bỏ ý định này, cho đến giờ cũng không có ai vào triều làm quan.

Bây giờ nhìn xem, quả thực không hổ danh là Trầm gia, danh tiếng vang dội, ngay cả Đông Đông cũng sợ thành ra như vậy, có thể thấy được người huynh trưởng này đã cho trở thành cái bóng tâm lý trong lòng Đông Đông.

Đông Đông quả thực có cái bóng tâm lý đối với ba từ Trầm Bình Ngộ. Người này hay để ý đến tể quan liêu, nhưng Tiêu gia toàn 'đại boss', trong đó tinh tế nhất chính là tam tiểu thư thích ngâm thơ. Tuy nhiên, ngay cả khi nàng ấy ở trong những năm tháng tuổi trẻ, cũng không hẳn là một tiểu thư xinh đẹp thông minh, nàng ấy cũng từng dùng roi quất người đàn ông nhẵn tâm lén lút trốn Tiêu gia vào kỹ viện. Đông Đông mặc dù thông minh, có thể so với những đứa trẻ cùng tuổi ở lớp võ lòng, nhưng cậu ấy thích học võ hơn, sau này đương nhiên sẽ thiên về võ thuật hơn. Như vậy cũng có nghĩa là sẽ không học văn học nữa. Tuy nhiên, Trầm Bình Ngộ thì ngược lại, chịu ảnh hưởng của Trầm gia, cậu bé rất hâm mộ văn học, hơn nữa cha cậu bé mất mạng nơi chiến trường, thúc thúc Tiêu Hoàn Khải lại bị tàn tật không thể đi nên cậu bé càng không muốn Đông Đông đi vào nơi ấy vậy nên mới khắt khe với việc học tập của Đông Đông

như vậy. May mắn thay, Trầm Bình Ngộ hiếm khi về nhà, lúc về cũng chỉ ở đó hơn một tháng nên Đông Đông đã cố gắng chịu đựng được điều đó. Nhưng mỗi lần đến khoảng thời gian này, đều là lúc cậu bé đau khổ nhất. Bởi vì không ai trong gia đình đứng về phía cậu cả! A ngoại trừ tiểu thúc thúc Tiêu Hoài Đình! Tuy nhiên, thúc thúc cũng không có nhiều quyền phát biểu trong gia đình, nếu không muốn nói là gần như bằng không.

Nghĩ đến đây, khi Đông Đông đi theo Trầm Bình Ngộ và ngồi xuống bên cạnh Tiêu phu nhân trong sân chính, cậu bé thở dài thườn thượt, không được ăn thêm miếng thịt giòn thật là buồn!

Tiêu phu nhân vốn vô cùng nghiêm túc nhưng khi có cháu trai khác trở về lại dịu dàng hơn bình thường rất nhiều, bà không ngừng nhìn đứa trẻ này, nhưng đồng thời cũng không bỏ qua những đứa trẻ khác, nhìn Đông Đông như vậy cũng có chút đau lòng: "Có chuyện gì vậy? Huynh trưởng về mà cháu không vui sao?"

Đông Đông cố gắng hết sức để nở một nụ cười, cậu bé ngoan ngoãn đến mức khiến người ta phải xót xa: "Con rất vui, A Xu tỷ làm món thịt nhỏ giòn, con vẫn muốn ăn ~"

Tiêu phu nhân sững sờ: "Vậy thì ta sẽ bảo A Xu để lại cho con..."

Trầm Bình Ngộ không đồng ý nói: "Tại sao lại để ý khẩu vị đến như vậy?" Cậu bé hơi ngừng một chút, lại nói tiếp: "Nhưng mà nãi nãi, nãi nãi có thể ăn nhiều một chút, đây là chuyện tốt, nãi nãi trông không được khỏe như trước kia."

Đang nói chuyện, một tỷ nữ bưng thức ăn đã chuẩn bị lên tới, mỗi món ăn không nhiều, nhưng rất đáng kinh ngạc, bữa ăn khá giống với tiêu chuẩn yến tiệc, không ngờ trong món ăn có một phần nhỏ mới lạ, vừa nhìn đã khiến người ta khẩu vị lập tức trở nên kích thích. Cậu bé cười nói: "Những món ăn này rất tốt."

Bởi vì tin tức về sự trở lại của Trầm Bình Ngộ đã được gửi đi từ trước, Tiêu gia biết rằng cậu bé sẽ về đây hôm nay, vì vậy bữa tối đã được chuẩn bị trước, các món ăn tất nhiên phải là rất ngon.

Tiêu phu nhân buồn cười, nhưng sắc mặt vẫn rất nghiêm túc, cũng không có nói cho hẳn biết, rất nhiều món ăn này đều là A Xu dạy cho nhân viên nhà bếp, mà chỉ là gặt đầu theo: "Ừ, ừ..."

Tiêu Hoài Ngọc, tam tiểu tư Tiêu gia bước vào, nàng nhìn mẫu thân của mình rồi lại nhìn hai đứa nhóc mím môi cười, nàng không nói gì thêm. Khi nàng cúi đầu xuống liền thấy cô con gái nhỏ đang cười thầm.

Lúc này, trong nhà ăn truyền đến một thanh âm trong trẻo: "Bình Ngộ, điều này không đúng, con người không chú ý khẩu vị, vậy chú ý cái gì?"

Đôi mắt cậu bé sáng lên, nhưng giọng nói vẫn dè dặt như mọi khi: "Bình Ngộ gặp qua thúc thúc. Thúc thúc à, Đông Đông là học trò thì phải chú ý đến kiến thức, gần đây Đông Đông đã trở nên tròn trịa hơn hẳn là chưa có chăm chỉ học tập, Đông Đông không nên quá để tâm đến vấn đề ăn uống!"

Tiêu Hoài Đình từ cổng sân đi tới, chân hần rất dài nên chỉ cần vài bước đã đi tới trước mặt mọi người. Hần nghe vậy, nụ cười trên môi có chút bất đắc dĩ, lắc đầu nói: "Trong khi đang có điều kiện thì cũng nên hưởng thụ một chút phải không? Nếu không đời còn gọi gì thú vị nữa?"

Các trưởng lão đều nói như vậy, Trầm Bình Ngộ cũng không mù quáng phản bác, cậu bé chỉ gặt gặt đầu.

Lúc này, một giọng nữ nồng nhiệt khác vang lên: "Lão lục nói đúng, không có đồ ăn ngon, sao có thể gọi là ăn cơm?"

Người đến bước nhanh hơn, trong nháy mắt đã đến, không chỉ đến nơi mà trên tay còn bưng một hộp đồ ăn, cười nói: “Vừa đi ngang qua, tình cờ gặp được nha hoàn của A Xu đến giao đồ ăn nên ta đã mang lên đây luôn. Nào, mọi người thử trước đi, A Xu nói đây là món khai vị, cứ thử trước bữa tối”.

Nàng mở hộp thức ăn ra, để lộ miếng thịt giòn nhỏ bên trong, một đĩa lớn, vừa mới lấy ra khỏi chảo, lúc này khi nàng mở hộp thức ăn ra, vẫn còn hơi nóng nên miếng thịt giòn nhỏ vẫn rất giòn xếp chồng lên nhau trông như một ngọn đồi.

Đông Đông rất ngạc nhiên: “Thịt giòn nhỏ! A Xu tỷ thật tốt bụng!”

Tiêu phu nhân nhìn cậu bé rồi thở dài: “Vẫn là A Xu khéo tay, tiếc là đứa nhỏ này quá khách sáo, đến ăn tối cùng cũng không tham gia.”

Vì giữ phép xã giao nên ngày thường Yến Thu Xu sợ làm phiền bà, ngoại trừ giao đồ ăn, nàng rất ít khi đến đây, bản thân Tiêu phu nhân cũng hối hận không biết lúc đầu ấn tượng mà bà để lại cho cô nương này có phải quá nghiêm túc hay không, nhưng con cái trong nhà đều như vậy, nếu không nghiêm túc thì không thể dạy bảo được, trong lòng bà cũng có nhiều phiền muộn, quả thực là không thể cười ra tiếng được.

“Đúng vậy.” Tiêu Hoài Vũ cười gật đầu, đầu tiên gấp cho mẫu thân một ít, sau đó gấp một ít cho ba đứa nhỏ Đông Đông, Thẩm Bình Ngọc, Uyển Nhi, giục: “Mau ăn đi.”

Lời trưởng lão nói Trầm Bình Ngọc không dám từ chối, cậu bé ngoan ngoãn gật đầu cắn một miếng nhỏ. Trì hoãn một lúc, miếng thịt giòn nhỏ bên ngoài thoát nhìn đã bớt nóng, nhưng khi cắn mở ra, bên trong lại truyền đến một luồng hơi nóng, anh theo bản năng há miệng muốn thở, nhưng rất nhanh lại phát hiện mình ngậm chặt miệng lại, cau mày.

Tiêu Hoài Ngọc vẫn luôn chú ý đến con trai mình, thấy con trai như vậy, lo lắng nói: "Không thích sao? Nhổ ra là được."

Trầm Bình Ngô lắc đầu, nhổ ra thật khó coi, nhưng cũng không đến mức đó, cậu bé chậm lại một chút, hơi nóng tiêu tán hết, chỉ còn lại lớp da giòn giòn cùng thịt mềm bên trong cạo xát vào giữa môi và răng hương vị của thịt. Cậu bé rất ít ăn loại đồ ăn này, đồ ăn của Trầm gia rất nhạt vì phải đảm bảo trong miệng sẽ không có mùi lạ, cho nên bây giờ đột nhiên ăn thứ này, có một loại kích thích quá mức.

Nhưng mùi này thực sự rất ngon.

Chương 50

DTV-EBOOK

Sau khi ăn một miếng thịt giòn nhỏ, Trầm Bình Ngộ phát hiện mẩu thân vẫn đang chú ý đến mình, khuôn mặt nhỏ ửng hồng, do dự một chút, cậu bé quyết định thành thật kính cẩn trong lòng: "Con rất thích. "

Tiêu Hoài Ngọc nở nụ cười: "Vậy thì tốt, A Xu nấu ăn rất giỏi, mẩu thân học nàng một chút, ngày mai mẩu thân sẽ làm đồ ăn ngon cho con."

"Được." Trầm Bình Ngộ lẽ ra không nên trả lời, nhưng thấy mẩu thân như vậy, cậu bé cũng không tìm được lời nào để từ chối, vì vậy gật đầu, sau khi gật đầu, cậu bé tiếp tục ăn miếng thịt giòn còn sót lại. Hương vị thực sự rất ngon, sau khi đã quen với mùi tiêu này, càng ăn càng cuốn.

Ăn xong một miếng, miệng ứa ra nước miếng, khiến cậu bé theo bản năng muốn gắp thêm miếng thứ hai, lại ngược mắt lên, thấy mấy đệ muội mình đều đang ăn ngấu nghiến, cái miệng nhỏ nhắn không mở ra khép lại được. Trầm Bình Ngộ đột nhiên không muốn sửa đổi nghi thức của họ vào lúc này. Quên đi, bọn họ đều là người nhà, không thành vấn đề.

Nghĩ như vậy, cậu bé lại cầm lên một miếng khác, "rắc" một tiếng vang lên, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ hơn một chút.

Tiêu Hoài Ngọc lại nhìn con trai, vui vẻ ăn thêm hai ngụm, sau đó bưng một bát canh đưa tới: "Đây là canh nóng chua, húp hai ngụm, rất ngon miệng, con gầy quá, cũng nên ăn thêm chút nữa đi."

Thấy mẫu thân như vậy, Uyển Nhi cũng lạnh lạnh nói: "Bình Ngô ca ca, cái này, canh mặn chua, cũng rất ngon miệng, nướng uống xong liền có thể ăn nhiều!"

Tiêu phu nhân gật đầu: "Bình Ngô thử một chút xem?"

Trầm Bình Ngô nhìn trái nhìn phải, bắt gặp một đôi mắt thân mật yêu thương, cậu bé nuốt xuống những lời nhắc nhở, tiếp nhận từng thứ một, thứ gọi là canh chua mặn là canh nóng, nóng, chua nóng giống nhau, nhưng mới hớp hai hớp đã thấy nóng ran khắp người.

Hầu hết mọi người đều vui vẻ tối nay ngoại trừ Đông Đông xui xẻo bị lôi ra trừng phạt. Cậu bé nước mắt lưng tròng, hướng về mẫu thân và tiểu thúc thúc cầu cứu, nhưng hai người họ lúc này lại ngậm nhắm mắt làm ngơ, nhìn cậu bé đầy thống khổ!

Sáng sớm hôm sau, Yến Thu Xu được chào đón bằng tiếng khóc nức nở của lũ trẻ.

"Đệ rất buồn vì phải chép phạt, sáng sớm như vậy còn phải tập thể dục với huynh ấy, bây giờ lại cùng huynh ấy đến trường, hu hu hu..." Đông Đông vừa nói vừa khóc, sà vào lòng Yến Thu Xu khóc lóc tỉ tê.

Yến Thu Xu về điều này cũng rất bất lực nhưng nàng không thể giúp cậu bé, vì vậy nàng chỉ có thể nói: "Được rồi, ngoan nào, tỷ sẽ làm món ngon cho đệ và bạn bè của đệ nhé!"

Đông Đông ngẩng đầu lên, lau tay áo, nước mắt lập tức biến mất, như thể đôi mắt trong veo sau khi được rửa sạch sẽ: "Đệ chỉ có một ít bạn bè, không cần làm quá nhiều chỉ cần có nhiều loại là được ạ. Đệ muôn ăn bánh trứng, cánh gà, sườn chua ngọt, v.v. Có miếng thịt nhỏ giòn, ngon..."

Lần trước hẳn biết trong đám người này có mấy người ngấm ngầm bắt nạt Uyển Nhi tỷ, hẳn không vui, cho nên khi có đồ ăn

ngon Đông Đông cũng không muốn chia sẻ với những người như vậy.

“Được.” Yến Thu Xu nhin cười nói.

Đông Đông thực sự là một đứa trẻ có khả năng tự phục hồi mạnh mẽ. Cậu bé cảm thấy rất hài lòng, Đông Đông rời đi với một tay là bánh nhân thịt bò còn tay kia là trà sữa ngọt ngào. Đi trên đường, cậu bé nhấp một ngụm trà sữa. Ngọt ngào, sữa với hương thơm trà, ngon! Nghe cái này là sướng khoái rồi.

Nhưng khi cậu bé đi tới sân ngoài, vừa vặn nhìn thấy một thiếu niên cao gầy đi về phía mình, bốn ánh mắt chạm nhau, người sau chậm rãi nhíu mày, người trước sắc mặt lập tức trở nên biến dạng, trực tiếp chạy ra ngoài.

Trầm Bình Ngộ vẻ mặt âm trầm, hỏi quản gia bên cạnh: “Bình Châu lười như vậy sao?”

Nửa giờ trước còn kêu hân trở về thu dọn đồ đạc, ăn điểm tâm rồi đi học, không nghĩ tới hiện tại lại đi ra ngoài, lại còn vừa đi vừa ăn!

Quản gia trên mặt đầy mồ hôi lạnh, chần chờ nói: “Cái này. . . Cái kia. . .”

Trầm Bình Ngộ thở dài: “Quên đi, người không cần nói, ta hiểu được.” Vẻ mặt của cậu bé dần dần trở nên kiên định: “Nếu đã như vậy, vậy để ta giáo huấn nó.”

Quản gia trầm mặc, yên lặng liếc nhìn thiếu gia chạy xa đến mức không thấy đuôi, trong mắt tràn đầy đồng tình.

Lúc này, có một nha hoàn lạ mặt bưng hộp thức ăn đi ngang qua, tựa hồ vừa vặn nhìn thấy hân, hai mắt sáng lên, tiến lên nói: “Bình Ngộ công tử.”

“Ân, có chuyện gì?” Trầm Bình Ngô hỏi.

Thủy Mỗi híp mắt cười nói: "Yến tiểu thư pha trà sữa rồi, nô tỳ đi mang tới sân của Bình Ngô công tử."

Trầm Bình Ngô cau mày, khi này Bình Châu rời đi vừa rồi, trên tay còn đang cầm một chiếc cốc, đây có phải là thứ gọi là trà sữa không? Cậu bé có chút hứng thú nên liếc nhìn.

Thủy Mỗi nghĩ cậu bé muốn uống, liền trực tiếp mở hộp thức ăn, lấy cái cốc bên trong ra đưa cho: "Đây có ống hút, người trực tiếp uống là được, mùi vị rất ngon."

Trầm Bình Ngô không chuẩn bị trước nên bị nhét vào một tay chiếc cốc to đến mức anh phải cầm bằng hai tay nên lòng bàn tay ẩm nhưng không nóng, mùi sữa rất nồng nhưng có màu có màu xanh xám nhạt, khi cầm trên tay sóng nước lắc lư, một mùi trà sữa xộc vào mũi, có chút ngọt ngào. Cậu bé vô thức cúi đầu và hít một hơi. Chất lỏng nóng hổi được hút lên, đầu lưỡi chạm vào hương sữa đậm đà, sau đó nhanh chóng cảm nhận được vị đắng nhẹ nhưng sau đó được vị ngọt xoa dịu, cuối cùng nếm được hương thơm đặc trưng của trà.

Sau khi cắn một miếng, Trầm Bình Ngô cảm thấy chất lỏng nóng hổi từ cổ họng chảy xuống dạ dày, trong không khí hơi lạnh này, từ bụng đến tứ chi, toàn thân đều nóng lên.

Đặc biệt là vị ngọt làm sự tức giận với Bình Châu của cậu bé đã bớt đi rất nhiều, tâm tình rất tốt, Trầm Bình Ngô lại hít một hơi, thấy Thủy Mỗi nhìn hẩn chờ mong, hẩn cười nói: "Cái này uống rất ngon a, cảm ơn Yến di, làm phiền mọi người rồi, vừa hay đúng lúc ta muốn đi thăm Yến di, chúng ta cùng đi nhé?"

“Vâng.” Thủy Mỗi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng có chút đắc ý. Cô nương có tài nấu nướng thật tuyệt vời! Ngay cả Bình Ngô thiếu gia - người không chú trọng đến khẩu vị, cũng khen ngợi những thứ nàng làm!

Nhưng theo phép tắc, muốn đến thăm thì cần có chút quà gặp mặt vì vậy Bình Ngô lại quay lại sân của mình. Sau khi chọn xong lễ vật, cậu bé trực tiếp đến sân của Yến Thu Xu nhưng khi cậu bé đến gần, bước chân bỗng khựng lại, vẻ mặt trở nên có chút kì quái.

Thủy Mỗi vốn đi sau hai bước, thấy Trầm Bình Ngô đi chậm, nàng vô tình đi quá lên phía trước, vì vậy cũng dừng lại: "Bình Ngô công tử, làm sao vậy?"

Cậu bé hít một hơi thật sâu, gượng cười: "Không có gì."

Cậu bé sải bước về phía trước, nhanh hơn trước rất nhiều. Thủy Mỗi vội chạy lên để đuổi kịp tốc độ của cậu bé. Cứ như vậy hai người đã đến chỗ ở của Yến Thu Xu.

Lúc này, Yến Thu Xu, người vẫn luôn nhàn nhã nấu ăn cũng không uống trà ăn vặt như hai người họ nghĩ, ngược lại nàng đang bịt mũi chỉ đạo hai người đàn ông trung niên dùng nước sạch rửa một số đồ ăn.

Thủy Mỗi đến gần mới ngửi thấy mùi, cả kinh: "Cô nương, nàng làm sao vậy?"

Yến Thu Xu thẳng eo, vội vàng nói: "Này, ta đang làm gì đó để ăn, tại sao Bình Ngô lại đến đây?"

Trầm Bình Ngô nhìn một lúc rồi đáp lại: "Yến di, hôm qua ta vội vàng trở về nên đã thất lễ, hôm nay ta làm lễ vật, hy vọng Yến di sẽ không trách phạt."

Cậu bé đưa ra một hộp gỗ với đôi bàn tay lịch sự.

Yến Thu Xu đỏ khốc đỏ cười: "Con gọi ta là di di, sao nhất định phải tới tặng quà cho ta? Thật ngượng ngùng quá."

Trần Bình Ngô nghiêm mặt: "Nãi nãi luôn kém ăn, thân thể không tốt, nhờ di di làm đồ ăn ngon nên người mới có thể cải thiện khẩu phần."

Chương 51

DTV-EBOOK

Thân là con cháu, nên biết ơn người đã giúp nãi nãi mình..."

Cậu bé dường như sắp nói những lời rất dài. Những tin đồn mà nàng nghe được từ Đông Đông khiến Yến Thu Xu rất phấn khích, nàng nhanh chóng lấy nó, may mắn thay, dù vừa rồi nàng đang bận nhưng công việc chưa thực sự bắt đầu, tay nàng vẫn còn sạch sẽ, sau khi lấy món quà của cậu bé, nàng nói: "Cái này có tuy ngon nhưng có mùi hơi hắc, bình thường ta sẽ không chiêu đãi cháu, buổi tối muộn ta sẽ làm chút đồ ăn ngon gửi cho con."

Trầm Bình Ngộ nhìn cô, do dự không nói, sau vài giây, cậu bé vẫn không tìm được mà nói uyển chuyển: "Những thứ th.ô t.ự.c như vậy thật sự rất không đúng đắn, A Xu di di, nếu có khó khăn gì cứ nói với ta, tuy ta không tài giỏi nhưng vẫn có thể giúp đỡ di di."

"Không sao, Tiêu gia đối với ta rất tốt, ta cũng không có thiếu tiền." Yến Thu Xu cười nói.

Trầm Bình Ngộ thở dài: "Vậy thì tại sao..." Cậu bé chỉ tay nhìn đồ vật được tẩy rửa trong giếng bên cạnh: "Mùi này hơi nồng."

Cậu bé có một chiếc mũi nhạy cảm và có thể thích nghi với những thứ có mùi thơm, mùi lạ này chỉ là chịu không nổi nên từ xa ngửi thấy, lúc đó còn tưởng nhầm, không ngờ càng đi mùi càng nồng nặc, mới biết thủ phạm chính là đây. .

Yến Thu Xu ho nhẹ một tiếng, cảm thấy có chút ngượng ngùng làm đứa nhỏ hiểu lầm, nhẹ giọng nói: "Thật ra món này

ăn rất ngon, nhưng cần phải làm sạch và chuẩn bị đặc biệt. Con đợi buổi tối con sẽ hiểu."

"Cảm ơn Yến di đã tốt bụng, chỉ là Bình Ngô không có khẩu vị tốt." Trầm Bình Ngô không thuyết phục được đối phương, nhưng thấy nàng muốn nhét đồ ăn ấy cho cậu bé, vẻ mặt Trầm Bình Ngô hơi sợ hãi liền vội vàng từ chối. Nói xong lời này, cậu bé không dám chần chờ nữa, vội vàng rời đi.

Thủy Mỗi cười cười, nhưng lại khó chịu xoa xoa mũi, hỏi: "Cô nương nói thứ này ăn rất ngon, có thể làm như vậy được sao?"

Yến Thu Xu xòe tay ra: "Thật mà, muội không tin ta sao?"

"Muội tin chứ!" Thủy Mỗi vội vàng gật đầu, trong nụ cười chăm chú mang theo một chút áy náy.

Chỉ là nàng ấy không ngờ mùi vị lại "nặng" như vậy!

Vài ngày trước, khi nghe thấy Yến Thu Xu căn nhắc về việc làm thịt kho và dùng lợn nấu nước, nàng ấy đến rồi đi mấy ngày mà thực sự không làm được gì, vì vậy nàng ấy đến hiệu thuốc mua vài thứ, tiêu gần hết số tiền còn lại.

Yến Thu Xu cũng khá bất lực, bởi vì Tiêu gia có địa vị cao, hầu hết những người hầu đều là trẻ con, họ đã ở trong Tiêu gia từ khi còn nhỏ, họ chưa bao giờ chạm vào những thứ như lợn, nàng cũng đã cố gắng làm sạch nó, nhưng mùi vẫn không hết được. Kê cả bản thân nàng, khi nàng đến gần hơn cũng không thể chịu đựng được nữa, vì vậy Yến Thu Xu bịt mũi rồi chỉ đạo mọi thứ.

Sau một hồi làm việc, mức độ dọn dẹp cuối cùng cũng đạt được yêu cầu của Yến Thu Xu, hai người hầu rời đi. Yến Thu Xu mang những thứ vô vị này vào bếp. Vì đã dặn dò trước nên Từ ma ma đã đun nước nóng sẵn, lúc này cho thêm ít lá thơm, hành lá và gừng, cùng một ít rượu gạo, khi nước sôi trong nồi

mới đổ nội tạng lợn vào trong giỏ vào đó. Bước này chủ yếu để loại bỏ mùi tanh của cá nhưng không dễ hoàn thành, khi nước nổi bọt trắng thì vớt ra rửa lại cho thật sạch mới hoàn thành bước đầu tiên. Vì lo lắng mùi nội tạng lợn sẽ ảnh hưởng đến việc nấu nướng sau này, Yến Thu Xu đã làm trên bếp bằng một cái nồi sắt lớn phía trên bếp, vì vậy sau khi nội tạng lợn được làm sạch, nước ban đầu được đổ ra khỏi nồi. Đổ đầy nước và đun sôi lại.

Trong khoảng thời gian này, gói gia vị dường như đã được chuẩn bị từ lâu, bên trong có 18 loại gia vị như hồi, quế, nhục đậu khấu, được coi là phiên bản hạ phẩm cổ xưa, nàng có thể tìm được nhiều như vậy, nhưng với bàn tay vàng của nàng, phúc khí hẳn có thể so sánh với mấy chục loại gia vị hiện đại.

Yến Thu Xu tự tin dự đoán, lấy nước tương và những thứ khác, đổ thẳng vào nồi. Thủy Mỗi đã nghe nàng ấy nói về cách làm cho lợn ngon, nàng ấy nghĩ rằng đó là một quá trình rất phức tạp, nhưng ai biết rằng nó có thể được thực hiện bằng cách ném nó vào nồi một cách đơn giản và thô lỗ như vậy?

Nàng ấy vẫn còn một chút hoài nghi. Nhưng Yến Thu Xu đã nói với nàng ấy một cách chắc chắn vậy thì chắc hẳn nó rất ngon!

Nàng bỏ vào một lượng muối vừa đủ, cuối cùng đập nắp lại: "Được, chúng ta nấu từ từ, thỉnh thoảng nhìn, thêm một chút nước, để nồi không bị cạn."

Từ ma ma vội vàng gạt đầu, sau đó thận trọng hỏi: "Lửa như vậy có đủ không ạ?"

"Đủ rồi!" Yến Thu Xu lau tay: "Buổi trưa hôm nay ăn ít một chút, ăn chút gì nhạt, buổi tối ăn nhiều một chút!"

Thủy Mỗi gạt gạt đầu, lại nhìn nồi, cô nung thật sự làm thứ đó sao? Nàng ấy mơ hồ nhớ rằng cô nung nhà mình khá thích

sạch sẽ mà? Chỉ là sự nghi ngờ này đã biến mất trong giờ nghỉ trưa.

Cuộc sống của Yến Thu Xu rất đều đặn. Sáng ăn, trưa ăn, tối ăn, khi nhất định phải tự làm, một mình cũng không làm được, sau khi dạy cho Tử ma ma rất nhiều công thức nấu ăn, trên thực tế, rất nhiều món ăn đều có thể nấu thành thạo. Điều này cũng đúng, ngoài việc ăn uống, nàng có thể rảnh rỗi rất nhiều thời gian, những lúc đó được nàng sử dụng để nghỉ ngơi hoặc đọc sách.

Sau bữa trưa hàng ngày, Yến Thu Xu thường đọc sách một lúc rồi chợp mắt. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Chủ nhân đang nghỉ ngơi, đám người Thủy Mỗi cũng có thể nghỉ ngơi một lát, Yến Thu Xu ngủ ở phòng trong, nàng ngủ ở khoang, đây là nơi mà có nha hoàn canh gác, Yến Thu Xu mặc dù không cần như vậy nhưng chỗ ngủ của nha hoàn không tiện nghi và tốt bằng ở đây nên nàng để Thủy Mỗi nghỉ ngơi ở đây luôn.

Lúc này nàng đã ngủ sớm, nhưng Thủy Mỗi là người giúp việc nên phải thu dọn một lúc, sửa sang lại mọi thứ cho nàng rồi mới đi ngủ. Lần này đã trễ mười lăm phút.

Cũng cách nhau mười lăm phút, Yến Thu Xu nằm ở trên giường đã ngủ say, nhưng Thủy Mỗi vừa mới bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, mơ hồ nhắm mắt lại ngủ thiếp đi, đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm. Hương thơm rất nhẹ, nhưng cũng rất mạnh mẽ. Loại mùi thơm đó khó có thể diễn tả được, giống như nhiều loại đồ vật trộn lẫn với nhau, vừa đúng mùi thịt tràn ngập. Nhưng chẳng mấy chốc, hương thơm ngày càng nồng hơn. Nó nồng nặc đến nỗi Thủy Mỗi mặc dù có chút buồn ngủ nhưng vẫn không thể ngủ được, bởi vì mùi thơm, đầu óc nàng hoạt động cực độ, trong tiềm thức nàng ấy đã nghĩ, mùi thơm này ở đâu ra?

Không biết trải qua bao lâu, Thủy Mỗi rốt cục cũng chìm vào giấc ngủ, nhưng trong mộng, nàng ấy vẫn bị mùi hương này ngự trị, đầy đủ các loại món ngon nàng mới nếm qua, nhưng nàng ăn không được, ăn không được. Khi tỉnh dậy, nhìn chòm sáng trên đầu, nàng ấy chợt nhận ra đó chỉ là một giấc mơ, chỉ có hương thơm phảng phất là có thật.

Thủy Mỗi nhìn bầu trời bên ngoài, mơ hồ tính toán thời gian, nàng ngủ thiếp đi một lúc, sắc trời cũng không có gì thay đổi lớn, nhưng nàng ấy lại không ngủ được nữa, nhẹ nhàng ngồi dậy!

Lúc này, những thị nữ khác trong viện Từ ma ma đều đang ngồi xõm ở cửa phòng bếp, nhìn chăm chăm phát ra mùi hương. Ngoài bọn họ ra, trong viện còn có những nha hoàn khác, đại khái là bị mùi thơm hấp dẫn, đều đứng ở cửa viện nhìn vào bên trong, trận chiến hình như có chút lớn. Trong sân của bọn họ mặc dù có người ra vào thường xuyên, nhưng rất ít khi có đông người như thế!

Thủy Mỗi vẻ mặt thất thần đi tới: "Từ ma ma, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Từ ma ma lau nước miếng có thể chảy ra từ khóe miệng, chỉ vào cái nồi còn đang sủi bọt, kinh ngạc thán phục: "Đây, món mới mà cô nướng làm càng ngày càng thơm, thơm, mọi người đều đứng ngồi không yên"

Chương 52

DTV-EBOOK

Thủy Mỗi kinh ngạc: "? ? ?"

Nước lợn thôi mà, sao có thể thơm như vậy chứ?!

Nàng nuốt nước bọt, không thể tin được, nhưng nàng phải thừa nhận, ngay cả nàng cũng tham ăn đến mức ngủ không được, mấy ngày nay nàng đã được ăn rất nhiều món ngon!

Bọn họ đang nói chuyện ở đó, người đứng bên cạnh cũng lắng nghe, nhưng cũng không nghe được câu trả lời mình muốn, lần lượt hỏi: "Thủy Mỗi, cô nương của cô làm gì vậy? Thơm quá!"

"Đúng vậy, món gì vậy? Thơm quá"

"Thiếu gia, tiểu thư vốn là đang nghỉ ngơi nhưng mùi hương thơm như vậy khiến bây giờ cũng không thể nghỉ ngơi nữa liền phải ta đến đây xem một chút!"

Một nha hoàn khác nhỏ giọng nói: "Bình Ngộ thiếu gia cũng không chịu được mùi thơm này, ngài ấy đọc sách cũng không đọc nổi nữa rồi, Tam tiểu thư giục ta tới hỏi một chút!"

Thủy Mỗi sắc mặt cứng đờ, không nghĩ tới mùi hương ấy lại hấp dẫn mọi người như vậy, đặc biệt là Bình Ngộ thiếu gia...

Đối mặt với rất nhiều câu hỏi của nha hoàn, sắc mặt Thủy Mỗi cứng đờ. Làm sao để trả lời những câu hỏi như này đây. Nếu biết là nội tạng lợn thì liệu họ có dám ăn món này không? Dù sao nếu không ngoài ý muốn thì thiếu gia Bình Ngộ cũng đã biết đó là nội tạng lợn, chắc chắn thiếu gia cũng sẽ không ăn. Thủy Mỗi thở dài, nàng ấy cũng nghĩ Yến Thu Xu sẽ không nói dối nên

cũng rất thành thật: “Đây là món lòng lợn gồm ruột già lợn và bụng lợn.”

Sau khi nghe Thủy Mỗi nói xong những người làm đó lập tức thay đổi sắc mặt, lần lượt nói: “Thì ra là như vậy, YẾN cô nương thật tài giỏi, có thể làm nội tạng lợn thơm ngon như vậy!”

“Ừ, thật tuyệt vời. Đúng rồi, ta nhớ ra ta còn có việc phải làm, nên ta về trước đây.”

“Phu nhân còn chờ ta, ta đi trước...”

Chẳng mấy chốc, họ rời đi từng người một. Khi Yến Thu Xu mở mắt ra giữa hương thơm tẩm ướp đậm đà, nàng liền nhìn thấy dáng vẻ uể oải của Thủy Mỗi và Hứa ma ma.

Nàng tỏ vẻ khó hiểu: “Có chuyện gì vậy?”

Thủy Mỗi khá buồn: “Món ăn cô nương làm rất thơm, mùi hương thu hút rất nhiều người, nhưng khi họ nghe nói rằng nó được làm bởi lợn, tất cả đều bỏ đi!”

Thấy Thủy Mỗi buồn như vậy, Yến Thu Xu không nhịn được cười: “Không sao, món này không phải ai cũng có thể chấp nhận được.”

Ngay cả trong thời hiện đại, nhiều người cũng không thích ăn nó, không phải vì mùi vị mà vì ám ảnh trong tâm hồn. Nhưng những người biết ăn sẽ thích nó. Vì là con gái nên những người hầu đến đây cũng là người giúp việc, những người giúp việc này thường là xuất thân trong gia đình, không có hứng thú với chuyện đó cũng là chuyện bình thường, làm người giúp việc Tiêu gia còn tốt hơn người thường bên ngoài, hơn nữa họ cũng không thiếu thịt để ăn.

Thủy Mỗi mím môi hỏi: “Vậy chúng ta nên làm thế nào?”

Nội tạng lợn bọn họ làm chủ yếu là ruột già lợn, tim lợn và bụng lợn, nhiều nhất là ruột già lợn, khẩu phần cũng khá nhiều, không phải thứ có thể ăn tùy tiện.

Lúc này, các loại gia vị được cho vào trong nồi, nguyên bản lòng heo màu trắng hồng biến thành màu nâu, cuộn ở trong nước sốt màu nước súp, cùng trước đó béo ú mềm mềm thoát nhìn hoàn toàn khác nhau, thoát nhìn không thể tưởng tượng nổi. Yến Thu Xu cười nói: "Sắp thu được rồi, bỏ vào hộp đựng thức ăn, chúng ta đến chỗ thiếu phu nhân đây."

"Thiếu phu nhân sẽ thích cái này sao?" Thủy Mỗi rất nghi hoặc, nhưng lại không dám nhiều lời, sợ tổn thương Yến Thu Xu.

Yến Thu Xu cười và nói: "Nàng ấy thích hay không không quan trọng, nhưng chỉ cần có người thích, thứ này sẽ có thể bán."

Thủy Mỗi không còn cách nào khác đành phải thu dọn hộp thức ăn, Hứa ma ma và Yến Thu Xu moi ruột già ra cắt thành từng khúc, tim heo thái miếng, bụng heo cắt thành dải, bày lên các đĩa khác nhau.

Vì là để nếm thử nên Yến Thu Xu không đóng gói quá nhiều, sau khi đóng gói, nàng dành một phần khác: "Từ ma ma, xem ai thích thì chia sẻ với mọi người nhé. Hương vị này thực sự rất ngon."

Từ ma ma nhận lấy, cười nói: "Làm sao có thể không thích?"

Yến Thu Xu cũng mỉm cười: "Sẽ luôn có người không thích món gì đó, đó là vấn đề về khẩu vị mỗi người thôi."

Trước khi tiếp xúc với nội tạng lợn lần đầu tiên, nàng cũng thực sự không đụng đến bất kỳ phần nội tạng nào, cho đến khi một đồng nghiệp cực kì nhiệt tình mời chào nàng mới dám nếm

thử, ai ngờ ăn một lần liền thích mê. Nhưng trong tất cả nội tạng lợn thì thứ nàng thích nhất là cái bụng, ruột già lại là thứ phổ biến nhất ở lợn, cho nên trọng tâm của nàng cũng là ruột già.

Trước khi đi, Yến Thu Xu đã kiểm tra thời gian một lúc.

Bây giờ vẫn còn sớm, vừa mới qua giờ Thân, còn một thời gian nữa mới ăn tối vậy để một lúc nữa rồi gửi tới viên của Tạ Thanh Vận chắc chắn sẽ không ảnh hưởng đến khẩu vị của thiếu gia và Tiêu phu nhân, hai người cũng có thể từ từ ăn tối một lúc.

Yến Thu Xu cảm thấy rằng cô ấy thực sự chu đáo!

Trong viện của Tạ Thanh Vận

Tạ Thanh Vận hít một hơi thật sâu, mùi hầm trong không khí đã yếu hơn nhiều, nàng liếc sang bên cạnh. Hai viện cách nhau không xa, bọn họ là người đầu tiên ngửi thấy mùi thơm, nhưng sau thị nữ của Tạ Thanh Vận trở về bẩm báo, biết mùi thơm này làm bằng gì, nàng ấy có chút nao núng.

Mặc dù A Xu đã thề rằng con lợn này được nàng nấu lên sẽ rất ngon, nhưng từ nhỏ Tạ Thanh Vận đã ăn đồ ăn cao lương mỹ vị, chưa bao giờ động đến những thứ này nên vẫn còn chút rào cản tâm lý. Vì vậy, Tạ Thanh Vận đang khá lúng túng, nàng ấy không thể để hai người hầu tiếp tục chờ đợi nhưng bản thân lại chưa sẵn sàng thưởng thức món ăn này. Điều A Xu muốn là giúp đỡ Tiêu gia, nếu nàng còn chưa ăn thử thì cũng có chút có lỗi với người có công như Yến Thu Xu, nàng ấy liếc nhìn tướng công đang đọc sách, Tiêu Hoàn Khải mở lời: "Ta nghĩ không có chuyện A Xu keo kiệt nên mới nấu món này đâu, chắc chắn ăn rất ngon.."

Tạ Thanh Vận cười nói: "Thiếp không phải nói nàng keo kiệt, thiếp chỉ sợ nàng không vui."

Cô nương kia một mình ở trong phủ lục đệ, nếu như làm nàng không vui, nàng sẽ âm thầm khóc sao?

Tạ Thanh Vận trên thực tế đã không còn trẻ, ở độ tuổi ba mươi, nhiều phụ nữ ở độ tuổi này đã lên chức bà ngoại nhưng nàng ấy không có con riêng, tuy vậy Tạ Thanh Vận cũng rất thích trẻ con. Đông Đông và Uyển Nhi là hai đứa nhỏ nàng ấy thân thiết nhất, mặc dù A Xu lớn hơn họ nhưng nàng ấy rất ngây thơ, đặc biệt là đôi mắt biết nói, rất thân thiện. Vậy nên Tạ Thanh Vận cũng không đành lòng để Yến Thu Xu buồn, nhưng thật sự ăn món này cần rất nhiều dũng khí.

Tiêu Hoàn Khải cười nói: "Nàng ấy sẽ không buồn đâu. Mọi người không để ý mỗi lần nàng nấu đồ ăn, phần lớn hương vị đều sẽ làm hai phần sao? Tam muội không thích ăn cay, đồ ăn nàng gửi qua sẽ vị nhẹ. Còn ai muốn ăn cay nàng sẽ gửi đồ ăn hương vị mạnh hơn một chút. Nàng ấy chu đáo như vậy, chăm sóc hai đứa trẻ cũng rất tốt, vậy nên ta cũng không thể không tin tưởng vào sở thích của nàng ấy chứ?"

Nghe hắn nói như vậy, Tạ Thanh Vận cũng ngẫm lại, phát hiện thật sự là như vậy, ngay từ đầu đã có hai vị cánh gà, quan tâm đến trẻ nhỏ cùng người lớn khẩu vị khác nhau, nàng vẫn luôn như vậy.

Tạ Thanh Vận đột nhiên cười nói: "Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, nhưng thiếp cũng không có phát hiện cái này, nếu đã như vậy, vậy thiếp sẽ đến đó."

"Được, ta đi cùng nàng." Tiêu Hoàn Khải nói.

Trong chuyến đi này, hai người tình cờ gặp Yến Thu Xu đang chuẩn bị ra ngoài.

"Đại thiếu gia, thiếu phu nhân sao lại tới đây?" Yến Thu Xu rất kinh ngạc.

Tạ Thanh Vân cười nói: "Không phải nói món mới đó có thể dùng để buôn bán sao?"

Chương 53

DTV-EBOOK

Ta vừa mới ngửi thấy mùi thơm, liền tới đây xem một chút, đây là lần đầu tiên ngửi được đồ ăn ngon như vậy."

"Cũng đúng, vừa rồi ta đang định tới chỗ của hai vị, để người nếm thử cái này, xác nhận xem mùi vị thế nào." Yến Thu Xu tiến vào chào hỏi: "Ta cảm thấy thiếu gia cùng thiếu phu nhân có thể không quen vậy lát nữa hãy ăn, để ta hỏi cung nữ và nô tỳ ở ngoại đình xem mùi vị thế nào đã, món này giá thành rẻ, chi phí sản xuất không cao, khẩu vị có hợp không ngay cả những người thuộc gia đình bình thường cũng sẵn sàng mua một ít."

Cách làm này quả thật rất hợp lí, người hầu của Tiêu gia có rất nhiều, cũng xuất thân từ địa vị khác nhau, chỉ cần có người ăn được thì món này sẽ bán được. Điều khiến Tạ Thanh Vận buồn cười chính là quả nhiên A Xu nghĩ nàng ấy không ăn quen món này, Tạ Thanh Vận gật đầu nói: "Được rồi, Từ ma ma, hãy ra sân trước và gọi mười nha hoàn lại đây, hãy nói là đang giúp Yến cô nương thử đồ ăn."

"Dạ, tôi đi ngay, đại thiếu gia, thiếu phu nhân, Yến tiểu thư, xin chờ một chút." Ma ma chào hỏi rồi nhanh chóng rời đi.

Người hầu biết rằng món ăn ấy làm từ nội tạng lợn nhưng có lệnh của chủ nhân mời tới nếm thử thì họ cũng vẫn sẵn sàng. Trên thực tế thì món ăn ấy rất thơm, khó lòng cưỡng lại được. Chỉ sau một lúc có rất nhiều người đã đến.

Tổng cộng có 20 nam nữ được chia thành hai hàng, nhưng họ đứng so le nhau nên không chiếm nhiều không gian, Yến Thu Xu có thể nhìn rõ biểu cảm của mọi người sau khi ăn đồ ăn.

Yến Thu Xu nhìn họ, cố gắng cao giọng nói: "Mời mọi người nếm thử, sau khi ăn xong hãy nói cho ta biết, nếu là người mua, mọi người có sẵn sàng bỏ ra mười xu để mua nó không?"

Nội tạng lợn giá bảy, tám tệ, nếu mua số lượng lớn sẽ rẻ hơn, làm xong thì kém thịt lợn rẻ nhất mười tệ, nếu ăn ngon thì ai cũng sẵn lòng mua.

"Không vấn đề gì!"

"Yến tiểu thư yên tâm, chúng ta sẽ ăn thật ngon!"

Người làm vô cùng kích động, nhìn thấy lòng lợn đi tới, liền không kịp chờ đợi vươn đũa, bọn họ đã sớm ngửi mùi thức ăn này, bây giờ rốt cuộc có thể ăn rồi! Còn ruột già heo chắc khó ăn một chút nhỉ? Tuy rằng ở Tiêu gia bọn họ không phải lo cơm không ngon, nhưng phần lớn đều đã chịu khổ cực, nên cũng không ghét bỏ thứ này. Đến gần thì món ruột lợn vẫn tỏa ra mùi thơm quyến rũ quen thuộc, cứ tưởng ăn vào sẽ thấy thơm và có mùi hắc, nhưng khi ăn vào mới thấy chẳng có mùi gì lạ cả. Cắn hai hàm răng ra là cảm giác bùi bùi, có chút dai và hơi giòn, nấu lâu thì ruột già đã vô cùng ngon, mềm mà không bở, béo mà không ngấy, mùi thơm của món hầm cũng theo đó nổi lên giữa môi và răng, hoàn toàn không thể tưởng tượng được rằng họ thực sự đang ăn nội tạng lợn?

"Ngon!" Người đầu tiên nếm thử vô cùng kinh ngạc, còn là người đầu tiên nhận xét: "Mùi vị này ngon hơn tôi tưởng rất nhiều!"

Rồi tám thứ hai, tám thứ ba... tất cả đều là lời khen.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân, Yến tiểu thư, món này béo ngậy thật sự rất ngon, so với thịt ăn còn ngon hơn nhiều!"

"Còn ngon hơn thịt mỡ. Thịt mỡ nếu nấu không kỹ sẽ có cảm giác béo ngậy. Phần ruột này khá dai, nhưng rất dễ cắn mở, ăn

rất ngon! Vị thơm mặn mặn, ăn cơm tối càng thích hợp!"

Một thiếu niên ở hàng thứ bảy nhìn những người trước mặt, tất cả đều đang khen ngợi, trong lòng rất nghi hoặc, đây là nịnh nọt sao? Làm thế nào mọi người lại thích món đó như vậy? Cậu bé thực ra không thích ăn nội tạng lợn, những năm đầu cậu không bị bán vào phủ, món thịt duy nhất cậu có thể ăn chính là món này.

Lúc đó quê cậu chưa có lũ lụt, nhà thỉnh thoảng mới mua được ít nội tạng về làm thịt nếm thử, nhưng cũng vì thế mà cậu rất ghét món này.

Nó thực sự không ngon! Nó có mùi rất tanh. Nhưng phụ mẫu vẫn mua những thứ như này để tiết kiệm tiền xây một ngôi nhà vững chắc. Phải đến khi Tết Nguyên đán họ mới bỏ thêm vài xu để mua ít thịt mỡ. Chỉ không ngờ trong một trận lũ lụt, vô số người phải mất mạng, cậu bé mất cả cha lẫn mẹ và phải bán mình thành người làm cho Tiêu gia.

Kể từ đó, cậu bé cũng không bao giờ phải chịu khổ nữa, ăn uống cũng không bạc đãi, lấy tiền lương hàng tháng có thể tự mua thịt về ăn, coi như muốn bù đắp phần thịt mà trước đây không được ăn, chỉ vài năm làm ở Tiêu gia khiến cậu mập lên không ít.

Lần này cậu đồng ý lời đề nghị của ma ma cũng là vì cậu không muốn làm chủ nhân buồn. Tiêu gia đã cứu cậu bé thì giờ cậu cũng nên trả ơn. Dù sao món ấy có khó ăn đến đâu, cậu cũng đã từng ăn qua rồi!

Chắc hẳn mọi người cũng muốn như vậy nên mới khen ngợi thôi, trước khi đến lượt mình, thiếu niên ấy đã dự tính trước những lời phóng đại trong đầu, nhất định phải khoa trương hơn người trước mặt!

Chẳng mấy chốc, chiếc đĩa đã đến trước mặt, cậu bé nhanh chóng vươn đầu gắp một miếng ruột già lợn, ăn xong, định mở miệng khen mình, lại không muốn bị mùi hầm tràn ngập môi làm cho giật mình.

Cậu bé không thốt ra được những lời đã chuẩn bị, cậu bé nhai hai lần, đầu lưỡi có thể cảm nhận rõ ràng vị giòn mặn của ruột béo, không có mùi đặc biệt, không khó chịu và nó thậm chí còn rất ngon! Cậu bé đang ăn, nhưng mắt cậu đỏ hoe. Sẽ thật tuyệt nếu phụ mẫu cậu bé khi còn sống có thể ăn nội tạng lợn ngon như vậy.

Yến Thu Xu đang lắng nghe cẩn thận lời của những người này. Chợt cô để ý thấy ở hàng thứ hai có một cậu bé mắt đỏ hoe, vừa ăn vừa khóc nức nở, nhìn những người khác đa số đều bình thường, có một số món được đưa đến tận miệng, cậu do dự một chút nhưng vẫn đợi đồ ăn.

Khi đó, tất cả mọi người hai mắt tỏa sáng, nóng lòng muốn bày tỏ cảm xúc, đại khái là tán thưởng. Cậu bé ấy là người duy nhất có vẻ ngoài ưa nhìn trong đám đông, trông khoảng 17, 18 tuổi và hơi mũm mĩm nên đôi mắt đỏ của cậu bé ấy đặc biệt dễ thấy.

Yến Thu Xu tò mò hỏi: "Người ở hàng thứ hai, tại sao lại khóc? Đồ ăn khó ăn quá sao?"

Tạ Thanh Vận và Tiêu Hoàn Khải nghe xong lập tức đi theo.

Cậu bé xấu hổ lau nước mắt, cười nói: "Ta nghĩ đến cha nương. Khi còn nhỏ ta đã ăn nội tạng lợn, khi đó đồ ăn này không ngon, ta chỉ một lòng muốn ăn thịt, còn cha nương cũng không có điều kiện ăn, nay cha nương đã qua đời bố mẹ cũng ngại mua. Tết em chỉ mua một ít thôi, giờ ăn nội tạng lợn ngon như vậy, ta chỉ nghĩ nếu cha nương được ăn thì tốt biết mấy".

Trái tim của Yến Thu Xu thắt lại, nàng thấy có chút chua chát, người nghèo ở thời cổ đại nhiều hơn so với thời hiện đại, đất nước ở kiếp trước đã trả nhiều tiền để thoát nghèo mới có thể trở nên giàu có từng chút một, huống chi là quốc gia quân chủ này.

Nàng nghen lại, không thể nói gì.

Tạ Thanh Vận cười nói: "Nếu cha mẹ người nhìn thấy người ăn ngon như vậy, bọn họ cũng sẽ rất vui vẻ."

Người chết đã ra đi, chúng ta chỉ có thể nhìn lại.

Cậu bé mỉm cười hài lòng, gật đầu thật mạnh: "Vâng, tiểu thư nói đúng!"

Vì sự chậm trễ này, mọi người cũng đã ăn xong. Họ hết lời khen ngợi món này, hơn nữa món này rẻ hơn nhiều so với thịt lợn, lại còn ngon như vậy tất nhiên là rất đáng mua rồi .

"Đại thiếu gia, thiếu phu nhân, Yến tiểu thư, một cân này ta nguyện ý trả mười xu, mười xu quá rẻ!"

"Đúng vậy, mười xu mua không nổi một cân thịt, nhưng cái này so với thịt ăn ngon hơn nhiều!"

"Mẹ ta trước mua một cân thịt nạc giá hai mươi xu, mùi vị không được ngon lắm, thịt mỡ nhiều dầu mỡ, lợn nấu như thế này, ngon nhất thiên hạ!"

"..."

Chương 54

DTV-EBOOK

Hai mươi người, hai mươi cùng một câu trả lời.

Ngay sau đó, họ được đề nghị ăn thử lòng lợn, ăn xong tấm tắc khen ngon hơn ruột lợn! Lòng heo có vị khác, không đàn hồi như lòng heo mà giòn và thanh mát hơn.

Sau khi kết thúc cuộc khảo sát Yến Thu Xu gật đầu và nhìn Tạ Thanh Vận.

Tạ Thanh Vận đứng dậy cảm ơn họ rồi để họ ra ngoài, sau khi mọi người rời đi, nàng ấy nói: "Trông ngon thật đấy, A Xu, muối định định giá mười xu sao?"

Yến Thu Xu cười nói: "Mười xu là đủ rồi. Nông dân bình thường sẵn sàng bỏ ra bảy tám xu để mua nội tạng lợn về ăn thử. Nếu đắt hơn, giá cả nội tạng lợn sẽ tăng lên, thì họ hoàn toàn không đủ khả năng mua nữa, hơn nữa nước ướp này có thể tái sử dụng, tức là một hũ nước muối có thể dùng để ướp nhiều con heo, chỉ tốn một khoản là làm sạch."

Tạ Thanh Vận cười nói: "Vẫn là muối chu đáo."

Tiêu Hoàn Khải cũng đồng tình: "A Xu đã cân nhắc rất kỹ về điểm này. Nếu đã như vậy, sang năm mới ta sẽ bảo quản gia nuôi vài con lợn con, nếu bây giờ muốn mở cửa hàng thì sẽ mua từ bên ngoài trước."

"Ừm, chuyện này thiếu gia có thể quyết định." Yến Thu Xu vội vàng nói: "Ta không giỏi kinh doanh, đến lúc đó ta sẽ đưa cho thiếu gia phương pháp làm nước ướp, ngài yên tâm đi!"

Tạ Thanh Vân sững sờ, nàng đã từng thấy vô số người vì quyền lợi và giữ kín công thức còn Yến Thu Xu không hề như vậy, không những nghĩ đến người khác mà công thức riêng của bản thân cũng không hề giấu diếm.

Giọng Tạ Thanh Vân dịu dàng hơn: “Nếu muội không muốn thì chúng ta sẽ làm cả những cái gì của muội thì vẫn là của muội.”

“Hai mươi tám điểm như đã thỏa thuận!” Yến Thu Xu cười nói: “Ta cũng sẽ không yêu cầu thêm.”

Tạ Thanh Vân cười càng vui vẻ hơn, nàng ấy nói: “Sắp đến giờ ăn tối rồi, vậy ta sẽ ở lại ăn cơm với muội nhé?”

“Được.” Yến Thu Xu cười: “Nhưng ta đi làm mấy món này nữa đã, được không?”

“Đương nhiên.” Tạ Thanh Vân vui vẻ đồng ý.

Nàng ấy vô cùng hài lòng về Yến Thu Xu, nàng quả là một người tốt, không biết liệu ai lấy được nàng sẽ hạnh phúc nhường nào. Tạ Thanh Vân quay sang nhìn tướng công rồi lại muốn đi theo Yến Thu Xu xem bình thường nàng nấu ăn như thế nào. Yến Thu Xu nấu ăn thực ra rất đơn giản. Hứa ma ma, Thủy Mỗi và những người khác đã được nàng huấn luyện để làm những việc họ thường làm, nguyên liệu sẽ sẵn sàng sau mỗi lần chuẩn bị nấu và nàng chỉ cần làm bước cuối cùng là nấu ắc. Món chính hôm nay là dồi mỡ ngâm dấm, ba chỉ xào, tim heo xào cần tây.

Nhưng xét đến việc chỉ có Yến Thu Xu sẽ ăn một mình, nàng nấu ăn rất bình thường, khi dọn món ăn chỉ dùng ba đĩa nhỏ, phần còn lại để Thủy Mỗi và Hứa ma ma ăn, để không lãng phí, do có khách nên ngoài món chính nàng còn rán thêm các món khác như đậu phụ áp chảo, cải thảo xào, gà xé cay.

Món chính của ba món này đều là món chín tấm ướp, không cần chế biến gì thêm, tốc độ đã được cải thiện rất nhiều, ba món còn lại cũng vô cùng tiện lợi, chỉ có món gà cay phức tạp chỉ hơn chút. Chẳng mấy chốc đã xong bữa cơm.

Trước đây trời lạnh, mùi thơm của rau củ hầm biến mất theo hơi nóng của món ăn, bây giờ xào lại, mùi thơm lại nổi lên, ngoài mùi thơm hầm đơn giản, còn có vị cay sau khi xào chiên và vị chua sau giấm, mùi thơm hơn.

Bởi vì sân của Yến Thu Xu gần với sân chính, nhiều người có thể ngửi thấy mùi thơm ngay khi nó xuất hiện. Nó quá thơm!

Trầm Bình Ngộ nhìn chăm chăm vào từ “Thơm” mà cậu bé ấy vô thức viết, rồi lại chìm vào im lặng.

Rõ ràng là đang luyện văn, ai biết trong lúc viết văn, cậu trần trọc nửa ngày không viết được, cuối cùng đành phải gọi nha hoàn đi hỏi xem mùi đó là mùi gì, lúc này lại có thêm mùi vị thơm ngon khác sộc vào mũi cậu bé.

Bởi vì phòng học được ngăn cách, mùi không nồng nặc như buổi chiều nhưng cậu bé lại có khứu giác vô cùng tốt nên có thể ngửi rất rõ mùi thơm ấy. Cậu bé không thể tập trung nữa, cậu bé thở dài rồi đặt bút xuống và đi ra ngoài.

"Chủ nhân, ngài đi đâu vậy?" Nha hoàn vội đặt đồ khâu và xuống hỏi.

Trầm Bình Ngộ mím môi nói: "Tùy tiện đi dạo một chút, người không cần đi theo."

Thấy vậy, ma ma lại ngồi xuống. Trầm Bình Ngộ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, khi rời sân, cậu bé thậm chí không cần nhận ra phương hướng, trực tiếp đi theo mùi hương và đến nơi cậu bé không thể ngờ được. Rõ ràng, mùi hương này có lẽ là thứ

cậu bé không thích vào buổi sáng. Thật không thể tin được! Trầm Bình Ngộ có chút bối rối, nhưng ... mùi thơm quá!

Yến di di này quả thực có tài nấu nướng tuyệt vời, rõ ràng cậu bé vẫn ăn đủ bữa nhưng khi ngửi thấy mùi thơm này thì không thể cưỡng lại được. Thảo nào Đông Đông quý di di này như vậy, bộ dạng bây giờ của cậu bé cũng không khác Đông Đông là bao. Nếu nải nải thấy vậy chắc chắn sẽ tức giận! Nghĩ đến đây Trầm Bình Ngộ lạnh nhạt muốn xoay người bỏ đi. Đột nhiên bả vai trầm xuống, một nam tử cao hơn cậu bé nói: "Sao không tiến vào?"

Trầm Bình Ngộ ho nhẹ một tiếng ngượng ngùng không nói gì.

"Ta còn không hiểu Trầm gia các người sao, ở phương diện này quả thật hơi giả tạo, muốn ăn thì cứ tiến vào thôi!" Sau đó hần tặc lười cười, trực tiếp dẫn người vào sân: "Đi, đi ăn thôi, quá thơm rồi"

Trầm Bình Ngộ trong lòng lén phản kháng vài câu nhưng tiểu thúc quá nhiệt tình lại nói trúng tim đen nên đành tiếp tục im lặng. Một lớn một nhỏ vừa bước vào cửa viện liền thấy Yến Thu Xu bước ra khỏi bếp. CƠM nước nấu xong, Yến Thu Xu mang một phần đến, Tạ Thanh Vận cũng mang theo một phần, những người khác mang phần còn lại ra ngoài.

Vừa đi ra khỏi bếp, khóe mắt nàng liền nhìn thấy một bóng đen xuất hiện ở cửa sân, người thanh niên một tay đi phía sau, một tay kéo một nam tử. Trong giọng nói mang theo một chút ý cười: "A Xu, nghe nói cô nướng cần người thử nghiệm món mới. Vừa hay có một lớn một nhỏ ở đây không biết có thể thưởng thức không?"

Khi Yến Thu Xu quay đầu lại, nàng đã bị chàng trai trẻ có phong thái xuất chúng làm cho sững sờ vài giây. Từ tiệc sinh thần lần trước đã rất lâu nàng không được gặp Tiêu Hoài Đình

rồi. Hắn vẫn như vậy, khi hắn không mặc áo giáp liền lộ ra một thanh niên có tinh thần cao và xuất sắc, xung quanh không có ác khí và sự lạnh lùng khiến người ta run sợ.

Nam tử rất nhanh phát hiện trong viện không chỉ có một người, vì vậy hơi khắc chế biểu cảm, hô lên: "Ca ca, tẩu tẩu, hai người cũng tới."

Cậu bé phía sau cũng lễ phép gọi: "Chào thúc thúc, chào a di a."

Yến Thu Xu cũng mỉm cười: "Chào Tiêu tướng quân, Bình Ngô."

Nàng quay lại nhìn lần nữa, thấy rằng không có ai khác, nàng hơi ngạc nhiên. Người đi theo Tiêu Hoài Đình không phải Đông Đông mà là Trầm Bình Ngô ư?

Tiêu Hoài Đình đi tới, tùy ý nói: "Đông Đông vừa báo về, nói hôm nay sẽ trở lại Giang Phủ."

Lời này vừa dứt, thần sắc Trầm Bình Ngô trở nên căng thẳng, tựa hồ có chút không vui.

Yến Thu Xu ngây người, chẳng lẽ cậu bé ấy đang trốn Trầm Bình Ngô sao?

Tạ Thanh Vận và Tiêu Hoàn Khải rõ ràng là biết rõ điều này, cả hai đều cười lớn và chào đón: "Món ăn không cần thủ nữa rồi nhưng A Xu đã nấu rất nhiều món ăn, hãy ngồi xuống đây cùng thưởng thức."

"Mời ngồi." Tiêu Hoàn Khải chào hỏi. Sau khi ngồi xuống, năm người lấp đầy bữa ăn của họ và bắt đầu ăn.

Món đầu tiên là gà cay thái hạt lựu, nàng ấy muốn ăn nó ngay khi nhìn thấy Yến Thu Xu làm. Gà xé cay sử dụng đùi gà không

lột da, da gà đã được tẩm ướp gia vị và xào qua chỉ để lại một lớp mỏng, giòn rụm, bên trong thịt gà mềm và có vị cay nồng.

Chương 55

DTV-EBOOK

Sau khi cắn một miếng, một chút dầu bùng lên với vị cay và miếng thịt gà nổ tung giữa môi và răng, nàng đột nhiên bị hít vào bởi vị cay.

Tiêu Hoàn Khải ở bên cạnh đưa một chén canh mặn chua còn ấm: "Uống chút đi."

"Không, cái này ăn rất ngon!" Tạ Thanh Vận trực tiếp cự tuyệt, tuy rằng cay, nhưng cũng không khó chịu, nhưng càng ăn càng muốn nữa. Thấy vậy, Tiêu Hoàn Khải gấp vài đũa và ăn rất hài lòng.

Tiêu Hoài Đình dẫn đầu nhìn bàn ăn, tổng cộng có sáu món, hai món chay và bốn món thịt, nhưng ba món có mùi thơm nồng lại là của Yến Thu Xu, còn những món khác thì ở trên bàn bên cạnh Tiêu Hoàn Khải và Tạ Thanh Vận. Món đó có phải làm từ nội tạng lợn hay không? Trông rất thú vị. Vừa nói, hắn vươn đũa, gấp một miếng thịt ba chỉ cho vào miệng ăn. Thịt ba chỉ được xào lên, vị cay cay đã xuất hiện nhưng cảm nhận đầu tiên khi đưa vào miệng là cái mềm, mềm và đàn hồi của ba chỉ, khi nhai có thể cảm nhận được miếng thịt ba chỉ bị cắn đứt, tiếng giòn giòn, kết hợp với thịt ba chỉ thấm hương om trong cùng, và lớp ngoài cùng cay cay... Hương vị đó khiến Tiêu Hoài Đình nuốt một ngụm cơm, vị ngọt của cơm lấn át vị hơi nặng, anh nuốt xuống ừng ực.

"Món này ăn ngon, ừm, không tồi!" Hắn tán thưởng, kinh ngạc nhìn Tiêu Hoàn Khải cùng Tạ Thanh Vận: "Ca ca và tẩu tẩu, ăn đi, cái này ăn thật ngon."

Hai người yên lặng nhìn, thật ra nhìn bề ngoài cũng không có gì khó chịu, mùi vị cũng khiến người ta chảy nước miếng, nhưng nếu thật sự muốn ăn thì tâm lý vẫn có chút bất an, họ muốn ăn món khác rồi ăn tiếp nhưng khi nghe Tiêu Hoài Đình mời, họ không thể từ chối.

Thấy hai người vẫn do dự, hắn nhìn người cháu trai đang chậm rãi nhai, cười nói: "Bình Ngô, chúng ta thử xem."

Trầm Bình Ngô liếc hắn một cái, lại nhìn ba món ăn kia, tựa hồ cảm động, nhưng cuối cùng cũng không gấp lên ăn.

Thấy vậy, Tiêu Hoài Đình trực tiếp dùng đũa gấp một phần cho cậu bé: "Mau ăn đi, thúc sẽ đón Đông Đông về cho con!"

Trầm Bình Ngô dừng động tác ăn lại. Yến Thu Xu nhìn Tiêu Hoài Đình sau đó nhìn cậu bé, nghi ngờ rằng đứa trẻ bị xúc phạm bởi sự không đáng tin cậy của tiểu thúc thúc nhưng nàng càng ngạc nhiên hơn khi thấy cậu bé ăn miếng thịt đó. Đôi mắt nàng mở to, nàng nuốt tất cả những lời muốn thuyết phục lại.

Khuôn mặt cậu bé tràn ngập vẻ miễn cưỡng nhưng sau khi ăn xong, lông mày của Trầm Bình Ngô giãn ra, đôi mắt trầm tĩnh chớp hai lần, cậu bé khẽ mỉm cười, nhìn Yến Thu Xu, dịu dàng nói: "Yến di di, món này ăn thật ngon."

Yến Thu Xu cảm thấy nhẹ nhõm: "Nếu thích thì con có thể ăn nhiều hơn, không cần phải ép buộc mình nếu con không thích."

"Không ai có thể ép buộc nó đâu!" Tiêu Hoài Đình híp mắt nói, vừa tiếp tục kẹp ba món ăn, vừa hứng thú hỏi: "Cái này thật sự là lợn sao? Sao có thể ngon như vậy?"

"Rất đơn giản thôi." Yến Thu Xu thản nhiên nói: "Nếu ngài cần, ta sẽ đưa cho ngài một bản công thức."

Có phương thức tốt như vậy cứ tự nhiên đưa ra sao? Có người như vậy sao? Tiêu Hoài Đình vốn lớn lên trong nhung lụa và mỹ thực cũng sống: "Cái này rất rẻ sao? Ta có thể mua chúng không?"

Tạ Thanh Vận cũng nói: "Cái này cũng không đắt lắm, nhưng sợ là nguyên liệu có chút đặc biệt."

Yến Thu Xu cười và nói: "Chỉ là một đơn thuốc thôi, không cần đâu, ta còn có vô số đơn thuốc khác ở đây."

Tiêu Hoài Đình mím môi cười, nghiêm mặt nói: "Vậy ta cũng không khách khí, binh lính của ta quá nhiều, ăn cái gì ngon cũng tốn rất nhiều tiền, nếu có thể dùng nội tạng lợn, chi phí có thể giảm bớt một chút. Yến cô nương đa tạ cô nương đã giúp đỡ ta rất nhiều!"

"Tiêu tướng quân, không cần khách khí." Yến Thu Xu vội vàng lắc đầu, lúc trước Tiêu Hoài Đình dẫn binh cứu nàng, nàng không tìm được cách chỗ báo đáp, hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội.

Chỉ là bây giờ Tiêu Hoài Đình bắt đầu tiết kiệm tiền sao? Ý nghĩ này chợt lóe lên, Yến Thu Xu nghĩ về Tiêu gia trong giây lát, lén nhìn Tiêu Hoàn Khải và Tạ Thanh Vận với trái tim trĩu nặng.

Tiêu Hoài Đình thường xuyên đi đánh trận, Tiêu Hoàn Khải lại bị thương tật nặng như vậy, Tiêu phu nhân lại đã yếu, nếu trụ cột Tiêu gia có mệnh hệ gì thì Tiêu gia coi như chẳng còn ai quán xuyến đại cục, cả nhà coi như bị diệt vong hoàn toàn. Cái kết này thật sự quá bi thương rồi. Nàng đắm chìm trong những suy nghĩ của riêng mình trong một thời gian ngắn, nhưng nàng không muốn suy nghĩ của mình là một cử chỉ bí mật bị bốn người kia nhìn thấy.

Tiêu Hoài Đình cau mày nhìn Tiêu Hoàn Khải và Tạ Thanh Vận. Tiêu Hoàn Khải cũng chú ý tới, nhưng vẫn còn có chút do dự, đối với ánh mắt của đệ đệ có chút bất đắc dĩ, hắc cười cười, chủ động gấp thức ăn, Tạ Thanh Vận thấy vậy, cũng nhanh chóng làm theo.

Cô nương A Xu này tính tình cũng mềm mỏng, nếu thuyết phục bọn họ nhiều hơn, bọn họ sẽ ăn, nhưng nàng không thuyết phục bọn họ, sợ bọn họ sẽ miễn cưỡng, nhưng nàng vẫn âm thầm thất vọng. Vì vậy, cả hai người đều gấp thức ăn và nhanh chóng ăn trong miệng, định khen ngợi đồ ăn của Yến Thu Xu. Nhưng khi vừa cắn miếng thịt biểu cảm của hai người dần trở nên xa lạ. Nó thật sự rất ngon!

Ngoài rào cản tâm lý nho nhỏ đó, khi nhai thức ăn, họ hoàn toàn không nghĩ ra nó trông như thế nào, hương vị độc đáo khiến chúng khác biệt với các loại thịt khác, đặc biệt là món mới thơm lừng kia đã tạo thêm nét mới lạ cho chúng. Sau khi ăn một miếng, Tạ Thanh Vận lại duỗi đũa ra một cách rất tự nhiên ... một lần nữa. Vừa gấp thức ăn, một cái bát bên cạnh được đưa tới.

Nàng ấy dừng lại, ném một cái nhìn trách móc về người đàn ông không chịu làm bất cứ điều gì chỉ ngồi im nhìn mọi người rồi Tạ Thanh Vận lại ném cho hắn một ánh nhìn nuông chiều rồi tự mình lấy thức ăn.

Tiêu Hoài Đình nhìn hai người, vội vàng múc thêm một ít vào bát của mình.

Có quá ít món ăn, nó sẽ nhanh chóng được xử lý hết! Khi Trầm Bình Ngộ nhìn thấy tình hình, cậu bé cũng do dự rồi duỗi đũa ra, lần đầu tiên và lần thứ hai, hành động dần dần trở nên vững chắc hơn.

Mà ngay khi Yến Thu Xu chậm rãi ăn xong những món trong bát của mình, đang định gấp thêm một món nữa, lúc giờ đũa ra,

không biết từ lúc nào, trong ba đĩa lòng béo chỉ còn lại một phần dưới cùng là bụng lợn và tim lợn !

Sau bữa tối, Trầm Bình Ngộ rời đi trước. Bốn người còn lại ở lại nói chuyện một lúc, bàn cách mở tiệm bán mì. Sau nửa giờ đồng hồ, họ cũng cáo từ rồi rời đi.

Tạ Thanh Vận và Tiêu Hoàn Khải rời đi trước, Yến Thu Xu tiễn Tiêu Hoài Đình, khi họ đến cổng viện, nàng mỉm cười nói: "Tiêu tướng quân, cảm ơn ngài đã đến ủng hộ tối nay."

Tiêu Hoài Đình gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng: "Cô nương đã thấy mọi thứ rồi sao?"

Yến Thu Xu nghiêng đầu cười: "Ta cũng chú ý một chút."

Hơn nữa, để tránh bị hiểu lầm nên vào ngày thường Tiêu Hoài Đình sẽ không đến chỗ của nàng, nhưng hôm nay chàng lại chủ động đến đây, còn kéo theo Trầm Bình Ngộ, hẳn thấy thật có lỗi với Yến Thu Xu.

Tiêu Hoài Đình cũng cười nói: "Nhưng ta không phải cố ý mời Bình Ngộ cùng tham gia đâu!"

"Hả?" Yến Thu Xu cau mày, có chút tò mò.

Tiêu Hoài Đình ôm tay tắc lưỡi: "Khi ta đến, Bình Ngộ tình cờ đi về phía này, ta do dự ngại ngùng không dám đi tới, thế là gặp Bình Ngộ đã kéo ta qua. Trầm gia luôn nghiêm khắc trong việc giáo dục con cháu, cũng không mấy khi để ý đến khẩu vị ăn uống nhưng thật ra thì có đứa con nào của Tiêu gia ta không thích ăn chứ?"

Chàng nhướn mày: "Khi ta còn nhỏ... khụ khụ..." Nói được một nửa hẳn lại nuốt xuống nửa câu: "Cô nương có thể nhìn Đông Đông là hiểu, Bình Ngộ cũng không ngoại lệ."

Chương 56

DTV-EBOOK

Chỉ là những lời dạy bảo của Trầm gia khiến nó có chút ngượng ngùng, nó sẽ không dễ dàng thừa nhận điều gì, cô nương có tin tiểu tử này đang ở trong chần cười trộm hay không!"

Nói xong có vẻ như chàng bị chính bộ dạng này của bản thân chọc cười, Tiêu Hoài Đình đuổi thắt lưng cười nói: "Được rồi, Yến cô ưong, ta đi trước, mấy ngày tới ta có việc bận, mấy ngày nữa gặp lại cô nương sau."

Sau khi nghe hắn nói xong, Yến Thu Xu nghiêm túc suy nghĩ về tính cách cổ hủ của Trầm Bình Ngộ, cuối cùng nàng lắc đầu.

Trầm Bình Ngộ có vẻ không giống như những gì Tiêu Hoài Đình nói, đứa trẻ ấy không hề tỏ ra thích thú khi ăn món ăn nàng nấu. Nếu là Đông Đông thì nhất định sẽ có một làn sóng khen ngợi rồi hẳn nỉ nàng làm thêm món khác nữa. Vì vậy, đứa trẻ Trầm Bình Ngộ này có thể thực sự là vì nể mặt người lớn nên mới miễn cưỡng ăn một ít. Trong ấn tượng của Yến Thu Xu, chắc chắn lúc này cậu bé đang tuân thủ các gia quy và đang nằm trên giường chuẩn bị ngủ rồi. Quả thật, cậu bé đang nằm ngủ với tư thế bình thường, hai tay khoanh trước bụng, trên đó là chiếc chăn được ma ma đắp cho trước khi thổi tắt nến, ma ma nhìn thấy nụ cười vô thức trên khóe miệng thì khẽ cười một tiếng: "Hôm nay tâm tình chủ nhân rất tốt sao?"

Trầm Bình Ngộ nghe vậy vội vàng kiềm chế cảm xúc, nhưng giây tiếp theo, vẫn là không khỏi gợi lên một tia thỏa mãn: "Àn."

Sau đó, bàn tay nhỏ giấu trong chăn len lén sờ lên cái bụng tròn trĩnh của mình. Hôm nay vô tình ăn quá nhiều, món ăn ấy

tuy tên không đẹp lắm, nhưng hương vị thực sự rất ngon. Quả đúng là không có gì ngạc nhiên khi Đồng Đồng thích Yến Thu Xu đến vậy!

“Vậy hôm nay chủ nhân còn muốn lão nô đọc sách không ạ?” nhũ mẫu hỏi. Trầm gia có gia quy rất nghiêm ngặt, Trầm Bình Ngộ luôn ngủ một mình, ban ngày bận rộn việc học hành cũng khiến cậu bé dễ bị mất ngủ, nhũ mẫu sẽ đọc sách cho cậu bé nghe, tiếng đọc sách có thể giúp cho cậu bé ngủ được, giúp cậu bé cảm thấy vô cùng thoải mái. Thấy vậy, nhũ mẫu kéo rèm xuống, đến bên ánh nến và bắt đầu đọc: “Hôm nay...”

Chỉ là trong khi nhũ mẫu đang kể chuyện, Trầm Bình Ngộ mở hai mắt đang nhắm lại, trong lòng thỏa mãn làm cho cậu bé cảm thấy đủ vui vẻ, khi thỏa mãn cái bụng thì đầu óc cậu bé bỗng không còn căng thẳng lo lắng gì nữa, chỉ một lúc sau cậu bé liền chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau bắt đầu có dấu hiệu mùa đông đang tới. Khi tỉnh dậy, Yến Thu Xu ra khỏi phòng, nàng phát hiện ra một phần nhỏ nơi nàng sống có thể nhìn thấy mặt đất đã bị bao phủ bởi một lớp tuyết mỏng.

Thủy Mỗi nói: “Sáng nay tuyết rơi nhẹ, lát nữa tuyết sẽ dày đặc, cô nương có thể cùng chúng ta đánh bóng tuyết.”

Theo lời giới thiệu của Tiêu Hoài Đình, Yến Thu Xu được chàng đưa đến Vụ Thành. Vụ Thành là nơi gần nước, thời tiết ẩm áp, ít mưa và tuyết. Có lẽ Thủy Mỗi nghĩ rằng Yến Thu Xu đã không nhìn thấy tuyết nên mới đưa ra lời đề nghị ấy. Nhưng đó cũng là sự thật. Nơi Yến Thu Xu sống trước đây, khi nàng còn nhỏ, tuyết rơi rất nhiều, nhưng khi nàng lớn lên, tuyết ngày càng ít đi, tuyết sẽ chỉ rơi mỏng như lúc này. Trong lòng nàng đang rất mong chờ được thấy tuyết rơi, bây giờ trời chỉ hơi lạnh thôi.

Vào ngày này, Yến Thu Xu không muốn ra ngoài, nàng co ro trong phòng, lửa than đã cháy ngùn ngụt, nhiệt độ so với bên ngoài ấm hơn rất nhiều, buổi sáng nàng uống canh cay Hồ, buổi trưa thì ăn hoành thánh, nàng uể oải nghĩ xem buổi tối ăn gì. Cho đến khi Đông Đông - người đã không gặp nàng ấy suốt hai ngày nay, lại xuất hiện trước mặt Yến Thu Xu.

Cậu bé năm tuổi mím môi không biết có muốn khóc hay không, vừa nhìn thấy nàng liền giống như nhìn thấy người nhà, cảm thấy oan ức: "Yến tỷ tỷ! Tiểu thúc thúc thật quá đáng! Thúc ấy đã thực sự nói chuyện với huynh trưởng rồi!"

Yến Thu Xu - người chứng kiến cam kết của Tiêu Hoài Đình với Trầm Bình Ngộ lúc này cảm thấy có chút tội lỗi. Nàng nghĩ có lẽ người này muốn dụ Trầm Bình Ngộ ăn đồ nàng nấu nên mới nói như vậy. Nhưng nàng ấy thực sự không ngờ rằng Đồng Đồng sẽ có phản ứng lớn như thế với Trầm Bình Ngộ, nàng cười, nói: "Thật đáng sợ phải không? Còn đáng sợ hơn việc đệ đi làm thư đồng của con trai nhị hoàng tử sao?"

Đồng Đồng không thể nói thành lời: "Tỷ không hiểu đâu..."

Tuy Đồng Đồng tỏ ra thái độ rất phản kháng nhưng trên thực tế nếu việc kia thành sự thật thì cậu bé cũng không thể làm gì khác. Hơn nữa Trầm Bình Ngộ là huynh trưởng của cậu bé, nếu đó là người khác thì Đồng Đồng đã sớm khóc lóc om sòm nháo loạn cả nhà lên rồi nhưng lần này cả nhà đều không ai bảo vệ nó!

Yến Thu Xu thông cảm lau nước mắt cho cậu bé nhưng khi nàng lại phát hiện đứa trẻ đang tru lên một cách khô khan, trên mặt cậu bé chẳng có một giọt nước mắt nào, thấy vậy, nàng lại vui vẻ: "Đệ thậm chí không rơi giọt nước mắt nào!"

Đồng Đồng sục sục: "Đệ chưa uống nước nên không thể khóc được."

“Được, được, tỷ cho đệ uống nước.” Yến Thu Xu bảo Thủy Mỗi đi lấy trà sữa: “Đệ với Bình Ngộ đã xảy ra chuyện gì, nói cho ta biết được không?”

Nào để xem xem giữa hai cậu nhóc này có vấn đề gì. Đông Đông cầm ly trà sữa, nhấp một ngụm, khi nếm thử vị cam chua ngọt bên trong, cậu bé thở dài như một người lớn đích thực: “Huynh ấy không sao cả, chỉ là huynh ấy đòi hỏi nhiều hơn ở đệ mà thôi.”

“Một bài văn, hần tự mình học xong lại bắt đệ cũng phải học lại còn bắt đệ tự mình viết trong khi đó đệ mới học ban võ lòng ư!”

Lớp võ lòng kéo dài trong hai năm, đến năm sau tam đệ mới được thăng ban mới. Cậu bé chỉ muốn làm từng bước từ từ và khi lớn lên một chút, Đông Đông thích học võ với tiểu thúc thúc hơn là học văn!

Yến Thu Xu vừa nghe Đông Đông phàn nàn vừa nhấp một ngụm trà sữa, thật ngọt ngào! Tuy nhiên nàng thấy có vài phần áy náy vì đường hôm nay hơi nhiều! Trà sữa là biện pháp đơn giản nhất để tránh lãng phí sữa, mỗi sáng uống một cốc sẽ sảng khoái cả ngày dài. Nhưng trong trà sữa cũng có rất nhiều đường. Nàng không thích thể thao, cũng chưa bao giờ dám uống rượu, bình thường buổi sáng một cốc là đủ, thỉnh thoảng không nhịn được lại uống cốc thứ hai, chẳng hạn như bây giờ. Để không khiến bản thân chìm trong cảm giác tội lỗi, Yến Thu Xu đã cố gắng hết sức để tập trung lắng nghe lời Đông Đông nói.

Nàng nghe xong, suy nghĩ một chút rồi nói: “Đệ có nói với Bình Ngộ là đệ không thích làm việc này không?”

Đông Đông ngay lập tức lớn tiếng nói: “Đệ đã từng! Lần trước đệ đã khóc một trận lớn!”

Yến Thu Xu ho nhẹ một tiếng: "Đệ phải nói cho khéo, để Bình Ngộ hiểu mới được. Dù sao đệ mới năm tuổi, còn nhỏ như vậy, Bình Ngộ có thể cho rằng chỉ là đệ vô cớ gây chuyện."

Đông Đông kinh ngạc: "Bản thân huynh ấy cũng mới chín tuổi mà thôi!"

Yến Thu Xu trù mến véo mặt cậu bé: "Chín tuổi, nhưng hai người đã rất nhiều có sự khác biệt, như vậy còn chưa đủ sao? Đệ cứ nói đi, Bình Ngộ là người tốt, nhất định sẽ hiểu cho đệ."

Đông Đông rất hoài nghi: "Thật sao?"

"Thật sự!" Yến Thu Xu dùng sức gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngày mai sao đệ không mời Bình Ngộ đến ăn cơm, vừa ăn vừa tán gẫu?"

"Tại sao lại là ngày mai?" Đông Đông tròn mắt, cậu bé nhanh chóng nắm bắt vấn đề liền hỏi một cách mong đợi: "Hôm nay không được sao tỷ tỷ?"

Nếu được ăn món ngon sớm hơn thì ai nỡ lòng chờ đợi chứ!

Yến Thu Xu bất đắc dĩ buông tay: "Bởi vì ta phải chuẩn bị!"

Đông Đông nuốt nước miếng, tò mò hỏi: "A Xu tỷ, tỷ lại định làm gì ngon nữa hả?!"

Chương 57

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu cười và nói: "Thịt nướng!"

Vào mùa đông lạnh giá, có tuyết rơi dày. Đây là thời điểm tuyệt vời nhất để ăn thịt nướng!

Nhưng vấn đề lớn với thịt nướng là cách đặt bếp than và cách giữ đĩa sắt an toàn, sạch sẽ. Vào thời cổ đại, có một phương pháp ăn lẩu, có thể mượn, nhưng cũng cần phải thay đổi, bởi vì đáy nồi có thể chìm xuống nên nướng than thì không thể, phải chế tạo một tấm sắt đặc biệt. Yến Thu Xu đang suy nghĩ cách cải tiến nó. Kỳ thật nàng muốn ăn lẩu hơn, nhưng nàng thích ăn lẩu cay nồng và bơ, thời đại này ớt không đủ nên nàng chưa từng ăn qua. Còn thịt nướng không cần nhiều ớt như vậy, các loại gia vị khác cộng thêm muối tiêu v.v.. về cơ bản là đủ. Nhưng cũng không thể chỉ ăn một loại thịt để nướng thịt, vì vậy phải chuẩn bị thịt gà, thịt lợn, thịt cừu. Bây giờ tuyết đang rơi và nhiệt độ được ước tính là 0 độ, vì vậy hãy để thịt đông lạnh qua đêm rồi mới cắt, khi ấy thịt rất cắt được độ dày khá mỏng.

Đêm đó, Yến Thu Xu dẫn Đồng Đồng đi ăn một ít, ngày hôm sau có người cắt thịt đông cứng, khi thịt cứng có thể thái thành lát mỏng, tẩm ướp nhiều loại gia vị. Vào buổi trưa, quán gia của Tiêu gia cũng làm xong nồi thịt nướng cải tiến mà nàng muốn.

Ở giữa là mũ sắt úp ngược, phần dưới mũ sắt được ốp gỗ cách nhiệt, bên trên là tấm sắt hình tròn có viền giữa khoét rỗng, phần giữa của tấm sắt hơi nhô ra phía ngoài, và tấm sắt được đánh bóng rất sạch sẽ, được nung theo phương pháp sản xuất của nồi sắt lớn, nhưng hình dạng khác nhau. Để không bị dính chảo, Yến Thu Xu cố tình dùng cách đun sôi chảo, thoa mỡ lợn lên và để qua đêm. Đính kèm với nó là một cái móc sắt lớn, có

thể tháo ra trực tiếp khi thay lửa than. Sự xuất hiện này đã rất gần với bàn nướng hiện đại rồi! Yến Thu Xu cảm thấy rất hài lòng, nàng đặt nó xuống phòng ăn, thay thế bàn ăn ban đầu.

Gần đến giờ ăn trưa, Thủy Mỗi hỏi nàng phải chuẩn bị món gì. Tâm trí nàng bây giờ toàn đây: thịt nướng! Nướng cà tím cũng được! Ăn kèm với tôm nướng thì càng tuyệt!

“Co nướng ?!” Thủy Mỗi đẩy nàng, nhỏ giọng hỏi: “Lát nữa cô nướng muốn ăn gì?”

Yến Thu Xu trong lòng thầm xin lỗi Tiểu Đồng, sau đó dứt khoát nói: “Buổi trưa ăn thịt nướng đi!”

Thủy Mỗi ngạc nhiên: “Hả?”

Yến Thu Xu nói thêm: “Ăn một mình chán lắm, kêu Hứa ma ma cùng ăn đi!”

Mỗi khi đã quyết tâm làm việc gì thì nàng sẽ đều dứt khoát như vậy, dù sao khi trước nàng cũng chẳng có niềm đam mê gì ngoài việc nấu ăn và ăn uống cả. Tuy là đến đây thiếu thốn khá nhiều nhưng nàng sẽ nghĩ cách để có thể thưởng thức các món ăn một cách trọn vẹn nhất! Vậy là chỉ trong một thời gian ngắn, bếp than hồng đã được nhóm lên, chiếc giá sắt được đặt lên và thịt để nướng cũng được dọn ra.

Miếng thịt mỏng mềm, trên vỉ sắt vang lên tiếng xèo xèo, bên trên là những lát thịt ba chỉ mỏng được chiên vàng ruộm, mỡ chảy ra nhanh chóng, xung quanh là những lát thịt cừu, thịt gà. Không cần rưới thêm dầu, miếng gà rơi xuống đĩa sắt, trong nháy mắt nướng chín, đổi màu rồi hơi cuộn lại.

Ba người ngồi quanh bếp lửa, hơi nóng nhanh chóng làm mặt đỏ bừng.

Yến Thu Xu đợi một lúc lâu, thấy thịt đã chín, nàng không thể chờ đợi nữa vội gấp nó lên. Khi nàng ăn vào miệng, miếng thịt với mỡ bụng heo rất mềm, sau khi nhai tùy ý, vị mặn và cay khiến nàng híp mắt sung sướng. Sau khi ăn một miếng thịt, Yến Thu Xu thấy rằng Thủy Mỗi vẫn đang nướng thịt rất chăm chỉ, chưa có một miếng thịt nào trên đĩa của nàng ấy cả còn chiếc đĩa sắt đen to tướng thì đã chất đầy đủ loại thịt nướng. Nàng liền đưa cho bọn họ đủ loại thịt nướng: "Không cần nướng nữa, thịt còn nóng hãy thưởng thức đi."

"Dạ, cảm ơn cô nương." Thủy Mỗi mím môi cười, nhưng vẫn kiên quyết lấy những lát thịt đổ đầy đĩa sắt rỗng một lần nữa, sau đó bắt đầu ăn từng miếng nhỏ.

Ngoài các loại gia vị để ướp thịt, Yến Thu Xu còn làm các loại gia vị khác, một loại là nguyên liệu khô với các loại gia vị và muối, loại còn lại là hỗn hợp dầu mè và tỏi.

Nàng gấp một miếng thịt ba chỉ nướng đã cháy vàng, cho vào đĩa nguyên liệu khô nhúng vào, miếng thịt ba chỉ lập tức được bao phủ bởi một lớp bột, dùng răng ấn vào, mềm tan trong miệng, và mùi thơm, vị mặn và cay hòa quyện vào nhau.

So với thịt thông thường, đây là một hương vị thơm ngon khác! Mùi vị mới lạ, nhưng cực kỳ thỏa mãn. Tủy Mỗi cắn từng miếng thịt, thịt rất mềm, Thủy Mỗi ăn xong lập tức gật đầu: "Ngon!"

Hứa ma ma tuy dè dặt hơn, nhưng cũng ăn từng ngậm từng ngậm, nghe xong liền gật đầu: "Ừ, ăn rất ngon!"

"Vậy thì ăn nhiều một chút!" Yến Thu Thư cười nói, nhưng có đôi khi có miếng thịt quá mỏng không vừa ý, cho nên nàng phải gộp hai ba miếng thịt lại với nhau, chấm vào mắm tỏi, một miếng này, đây thịt và tỏi, hương vị ấy liền tăng gấp đôi!

Nửa tiếng sau bữa trưa kết thúc, khi thu dọn đồ đạc, Yến Thu Xu mới phát hiện ngoài trời đã bắt đầu có tuyết. Mặt đất được bao phủ bởi một lớp mỏng màu trắng, bông tuyết trong không khí dày đặc rơi xuống, những tòa nhà cổ trước mặt được bao phủ bởi một lớp vải tuyn, rất đẹp.

Yến Thu Xu nhìn chăm chăm nó một lúc lâu, sau đó xoa xoa cái bụng tròn của mình và mỉm cười hài lòng.

Lúc này ăn uống no nê, tuyết rơi dày đặc, chính là thời điểm thích hợp nhất để nghỉ trưa!

Xa xa trường thái học có một đứa trẻ năm tuổi cũng nhìn tuyết ngoài cửa sổ và mỉm cười chờ đợi, lòng thầm nghĩ A Xu tỷ chắc đang chuẩn bị thịt nướng cho buổi tối, tuy không biết thịt nướng là như thế nào, nhưng nghe có vẻ sẽ rất ngon!!!

Chuông trường thái học vang lên. Phụ tử đứng dậy ra về. Những đứa trẻ khác cũng đã ra ngoài. Ở trường học suốt một ngày bây giờ chúng như những chú chim được tự do bay lượn.

Trước kia khi Đông Đông được tan học, cậu bé cũng không lập tức rời đi mà ở cửa chờ một hồi, cho tới khi nhìn thấy mặt trời chiếu tia A Xu tỷ tối nay làm thịt nướng huynh có muốn đến ăn cùng không?"

Chu Chiêu Hành ánh mắt hơi sáng lên: "Ta. . ." Hắn vừa muốn gật đầu, lại đột nhiên nhớ tới mình không được tự ý đi ra ngoài, liền cúi đầu: "Không biết, ta còn phải trở về hỏi phụ thân mẫu thân ta."

Đông Đông hiểu rõ gật đầu: "Vậy huynh về hỏi đi, nếu được đi thì đến nhà ta nhé."

"Được!" Chu Chiêu Hành mím môi cười: "Mọi người ăn cơm trước đi, đừng đợi ta."

“Được!” Đông Đông gật đầu, Chu Chiêu Hành bước nhanh trở về, cậu bé muốn về thật sớm để hỏi phụ mẫu xem họ có thể cho phép cậu bé đến nhà Đông Đông không. Sau đó Đông Đông cũng định rời đi. Chỉ là lúc này hắn còn chưa đi được hai bước, đã bị mấy đồng học cùng lớp vỗ lòng ngăn lại: "Tiêu Bình Châu! Chúng ta tới nhà người chơi được không?"

Khi cậu bé quay đầu lại, tất cả các đồng học đều nhìn Đông Đông đầy mong đợi. Chúng đều là những đứa trẻ khoảng năm tuổi, chúng không thể bắt chước sự điềm tĩnh của người lớn, có lẽ sợ cậu bé không đồng ý, một cậu bé còn nói: "Bánh của tử tử người làm ngon lắm. Đầu bếp đã đi học rồi nhưng vẫn chưa thể làm ngon như vậy!"

"Đúng vậy, bánh do đầu bếp của ta làm không ngon bằng bánh do A Xu tử làm!"

“Cả bánh trứng nữa!”

Bởi vì sự háo hức của họ, lời nói của bọn trẻ rất nhiệt tình, trước đây Đông Đông chưa bao giờ cảm thấy chúng nhiệt tình như vậy! Tất nhiên là đồ ăn do A Xy tử làm rất ngon! Cậu bé rất tự hào vì điều đó! Dù hiện tại những người này đối với Đông Đông nhiệt tình nhưng mà cậu bé vẫn không đồng ý dẫn nhiều người như vậy trở về.

Chương 58

DTV-EBOOK

Hơn nữa, có nhiều người như vậy chắc chắn A Xu tử không thể chuẩn bị nhiều như thế được. Vì vậy Đông Đông cau mày: "Không, trong nhà ta không chuẩn bị nhiều như vậy. Đầu bếp của mọi người đã học được thì hãy kêu đầu bếp chuẩn bị cho mọi người tự mình ăn đi."

Bọn họ đều là con nhà quyền quý, đều có tự tôn của mình, khi bị cự tuyệt, bọn nhỏ rất thất vọng nhưng cũng không thể làm gì mà chỉ có thể uể oải rời đi.

Đông Đông lại cảm thấy có lỗi, trầm giọng nói: "Vậy ngày mai ta sẽ hỏi A Xu tử xem ta có thể mang cho mọi người một ít đồ ăn vặt không."

Những đứa trẻ vừa thất vọng đột nhiên lấy lại tinh thần: "Được, được!"

"Đa tạ Bình Châu!"

"Vậy ta cũng sẽ mang cho huynh bánh sữa do đầu bếp nhà ta làm, rất ngon."

"Còn nhà ta..."

Sau khi trao đổi như vậy, Đông Đông lên xe ngựa về nhà, ma đến đón thấy cậu bé tan học muộn liền hỏi: "Sao hôm nay Đông Đông đến đây muộn vậy?"

"Mấy người kia là đồng học của ta, họ muốn đến nhà mình dùng bữa tối nhưng ta không đồng ý." Đông Đông cong môi ra vẻ chán ghét: "Có nhiều người như vậy, chắc hẳn A Xu tử không chuẩn bị nhiều đồ ăn như vậy, đến lúc đó sẽ không đủ ăn."

"Sau đó thiếu gia cứ như vậy từ chối họ?" Ma ma nhượng mày, lo lắng thiếu gia sẽ đắc tội người khác, vội vàng hỏi.

Đông Đông nhếch môi, nói dứt khoát: "Tất nhiên là không rồi. Ta đã nói với họ rằng ta có thể mang cho họ ít điểm tâm vào ngày mai để bù đắp. Dù sao thì họ trông cũng hơi đáng thương."

Khi cậu bé từ chối, vai bọn họ sụp xuống, trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng nên Đông Đông cảm thấy có chút xấu hổ.

Ma ma thở phào nhẹ nhõm, giả vờ kinh ngạc: "Đông Đông tốt như vậy, bọn họ hẳn là rất vui vẻ nhỉ?"

Đông Đông được khen ngợi nên khá tự hào: "Đúng vậy, họ rất vui, họ còn nói rằng sẽ mang đồ ăn cho ta, ngày mai khi ta đi học về, ta sẽ chia cho cả A Xu tử, để tử ấy không thấy tủ thân."

Ma ma cười gật đầu: "Đông Đông thật là chu đáo."

Đông Đông dè dặt cười, giọng điệu đầy sốt ruột: "Mau lên đi, ta muốn về sớm!"

Dưới sự thúc giục của Đông Đông, cỗ xe vốn mất hai phần tư giờ đã được rút ngắn lại, chỉ mất hơn một phần tư giờ một chút đã về đến nhà.

Khi về đến nhà, cậu bé lập tức lao vào lòng Yến Thu Xu như một viên đạn đại bác. Lúc này, Yến Thu Xu đang đọc sách, những cuốn sách trên tay nàng gần như bị đánh bay.

Nàng tức giận véo khuôn mặt mũm mĩm trước mặt: "Đệ làm gì vậy? Sao lại vội vã như vậy?"

Đông Đông đối mặt với Yến Thu Xu vẫn có chút áy náy, cậu bé nhỏ nhẹ nói: "A Xu tử, đệ mời A Hành đến ăn cơm cùng."

"Không sao, một đứa trẻ là đủ rồi." Yến Thu Xu xua tay.

Đông Đông lại nói: "Những đồng học khác sau khi nghe tin cũng muốn đến."

Yến Thu Xu nheo mắt, nhìn cậu bé chăm chăm. Người đồng như vậy, nàng lại không chuẩn bị trước, không đủ đồ ăn thì làm sao đây?

Đông Đông vội vàng nói: "Đệ đã từ chối rồi!"

Yến Thu Xu hài lòng: "Vậy sau đó thì sao?"

"Nhưng đệ đã nói với họ rằng đệ sẽ nhờ bạn làm một ít điểm tâm ngày mai mang cho họ, như vậy có được không? Nếu tỷ bạn thì để Hứa ma ma và những người khác làm cũng được." Đông Đông chớp mắt chờ đợi.

Những người còn lại biết nấu ăn trong nhà thực ra đều học theo phương pháp của Yến Thu Xu. Bây giờ bếp nào cũng có lò nướng, nhưng chỉ có những thứ Yến Thu Xu làm mới là thứ được mọi người thích nhất, Đông Đông luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó khi người khác làm vì vậy điểm tâm mà cậu bé muốn nhất định phải do A Xu tỷ làm mới ngon!

Yến Thu Xu bị lời nói của cậu bé làm cho ngây người, nàng gật đầu nói: "Đương nhiên là được."

Đông Đông thở phào nhẹ nhõm, nắm lấy tay Yến Thu Xu và không ngừng gọi: "A Xu tỷ, tỷ thật tốt bụng!"

"Đệ đã nói với họ, họ cũng nói rằng họ sẽ mang đồ ăn ngon đến. Đệ sẽ không ăn một miếng nào, đệ sẽ mang về cho A Xu tỷ!"

"A Xu tỷ, tỷ muốn ăn gì? Đông Đông cũng nấu cho tỷ ăn nhé! Đầu bếp ở nhà đồng học của đệ nấu ăn không ngon bằng tỷ

đâu..."

Yến Thu Xu không ngờ Đông Đông có thể vui vẻ như vậy chỉ vì nàng đồng ý giúp cậu bé làm đồ ăn, nhưng sau khi quan sát thêm vài lần, nàng thấy Đông Đông vui không chỉ vì nàng giúp cậu bé làm đồ ăn mà còn vì những lý do khác. Bởi vì những đồng học thường xuyên được nhắc tới trong câu chuyện của Đông Đông chính là nguồn vui của cậu bé, trẻ con thực sự thích không bị cô lập. Vì vậy, Yến Thu Xu rất vui vẻ đồng ý đề nghị của cậu bé.

Cô bé Uyển Nhi được Thủy Mỗi bế ở bậc thang bên cạnh vừa bước vào, đã bị bộ dạng của đệ đệ chọc cười: "Trông đệ giống A Phúc quá."

A Phúc là một con chó trông cửa được người trong nhà đặc biệt là người thân nuôi dưỡng, khi ai đó cho nó ăn thứ gì, nó sẽ vẫy đuôi điên cuồng. Khuôn mặt của Đông Đông sụp đổ, cậu bé bĩu môi phản kháng. Tuy nhiên vì Yến Thu Xu đã đồng ý đề nghị của cậu bé nên cậu cảm thấy rất hạnh phúc đến nỗi cười toe toét. Mãi đến khi Trầm Bình Ngộ đi vào, nụ cười trên mặt mới hoàn toàn biến mất.

Dáng vẻ đoan trang của thanh niên chậm rãi tiến tới, trước tiên cậu bé chào hỏi Yến Thu Xu, sau đó hơi nhú mào: "Đứng dậy đi!"

Đông Đông hèn nhát đứng thẳng dậy, không còn bám lấy Yến Thu Xu.

Trầm Bình Ngộ lúc này mới hài lòng, hỏi: "Hôm nay sư phụ dạy ngươi cái gì?"

Đông Đông hơi khó chịu, nhưng sau khi liếc nhìn đối phương, cậu nhóc đã thành thật trả lời. Hai người hỏi đi đáp lại, sau vài lần Trầm Bình Ngộ hỏi thêm vài câu, lợi dụng ưu thế để kiểm tra Đông Đông nhưng Đông Đông không theo kịp, cậu bé bắt đầu do

dự. Trầm Bình Ngộ thấy vậy nhìn chăm chăm vào Đông Đông và thở dài, "Làm sao đệ có thể đáp ứng tiêu chuẩn của gia gia ta vậy?! Đệ đã không hoàn thành nhiệm vụ mà ta đã giao cho đệ hôm trước!"

Đông Đông cảm thấy vô cùng ủy khuất: "Đệ đi học đã rất mệt rồi, thầy còn khen đệ rất tốt mà!"

Cậu bé nói xong, thấp giọng nói: "Đệ cũng không muốn đạt tiêu chuẩn của nhị gia huynh..."

Trầm Bình Ngộ nghe không rõ lời sau, quá mức mơ hồ, nhưng hẳn nghe được rõ ràng lời trước, vì vậy nhếch khóe môi lạnh lùng nói: "Lúc ta ba tuổi tất cả những tri thức này đều đã học hơn đệ rồi."

Trong lòng Đông Đông bình bình hai tiếng: "!!!"

Điều này thật đáng sợ! Cậu bé tức giận phồng lên khuôn mặt bánh bao, vốn muốn chỉ trích, nhưng đối phương là đại ca của cậu bé nên cậu bé không dám cũng không thể đắc tội quá nhiều, chỉ có thể thẹn thùng trừng lớn mắt, cúi đầu im lặng.

Yến Thu Xu trông Đông Đông có vẻ đau khổ, nàng liền nói vài lời an ủi.

Trầm Bình Ngộ coi nàng như trưởng bối, nghe nàng nói, cũng không nói thêm gì, chỉ là lạnh lùng tìm một chỗ ngồi xuống, nếu không nhìn dáng người cùng khuôn mặt trẻ con kia, có thể nghĩ đó là một người lớn đang tức giận bởi một đứa trẻ không vâng lời.

Yến Thu Xu không tìm được, khóe môi giật giật, nhưng nàng không dám ở đây nữa nên liền chạy vào phòng bếp, Uyển Nhi cũng vội vàng nói: "A Xu tử, muội đi với tử."

Trên thực tế, các món ăn đã được chuẩn bị sẵn, không phải lo lắng về việc nguyên liệu bị biến chất trong mùa đông, chúng còn có thể được giữ tươi trong tuyết, lúc này rất dễ dàng bày lên khay và lấy chúng từng cái một.

Sắp xong rồi, Yến Thu Xu nói: "Nào ngồi đi, tạm thời chúng ta đừng nói chuyện học hành, chúng ta chuyên tâm ăn cơm được không?"

Trầm Bình Ngộ miễn cưỡng gật đầu, còn Đông Đông lập tức hồi sinh nhưng cậu bé vẫn nhìn ra ngoài để xác nhận rằng mình không nhìn thấy ai mới nói: "A Xu tử, ta có thể để phần lại một chút thức ăn được không, A Hành không biết là có thể đến hay không, đệ muốn để lại một chút cho huynh ấy."

Chương 59

DTV-EBOOK

“Được thôi.” Yến Thu Xu cười gật đầu.

Nghe lời khẳng định của Yến Thu Xu, Đông Đông cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, Đông Đông tìm một chỗ ngồi đối diện với Trầm Bình Ngộ rồi ngồi xuống. Trầm Bình Ngộ nhìn chăm chăm Đông Đông trong hai giây rồi cậu bé thở dài và miễn cưỡng ngồi xuống. Uyển Nhi cũng ngồi xuống giữa họ.

Bàn tiệc nướng cho bốn người thì phù hợp hơn, tình cờ ở đây có ba trẻ em và một người lớn, nhưng mà Yến Thu Xu buổi trưa đã ăn no, thịt lại không dễ tiêu, ăn nhiều cũng thấy mệt, vì vậy nàng nhường ghế để Thủy Mỗi và Hứa ma ma thay phiên nhau giúp họ nướng thịt, đồng thời chăm sóc sự an toàn của bọn trẻ trong suốt bữa ăn.

Bếp than hồng được nâng lên, tấm tôn được đập kín, trên mặt nước đang rải những lát thịt tươi, vừa đặt lên bếp đã có tiếng thịt nướng “xèo xèo...”.

Vẻ mặt bất đắc dĩ trên khuôn mặt chàng thiếu niên lập tức biến mất thay vào đó là sự tò mò: “Đây là đồ ăn sống sao?”

Thủy Mỗi cười giải thích: “Nướng xong là có thể ăn, trước mặt thiếu gia đều có gia vị, nếu cảm thấy hương vị không đủ, có thể nhúng gia vị.”

Trầm Bình Ngộ nhìn chăm chăm vào miếng thịt được cắt trên vỉ nướng, đôi mắt cậu bé tràn ngập ánh sáng.

Thứ này thật mới lạ và thú vị!

Thủy Mỗi rất nhanh tay cho thịt vào, đầu tiên đem thịt ba chỉ vắt kiệt dầu, cho phần thịt khác vào bao quanh ba chỉ, sau khi ba ba thấm hết mỡ, đổi màu là có thể ăn được. Thịt được thái mỏng, lửa than bên dưới cũng nồng nên chỉ vài giây là có thể ăn được. Đông Đông và Uyển Nhi cũng vô cùng kinh ngạc, khi miếng thịt đầu tiên được gấp lên, ba đứa trẻ vô thức nín thở. Một khao khát âm thầm lan tỏa khắp chiếc bàn ăn nhỏ.

Thủy Mỗi lúc đầu nướng rất chậm rãi nhưng bị mấy người nhìn chăm chăm khiến nàng ấy có cảm giác hai tay cứng ngắc, Thủy Mỗi dở khóc dở cười nói: "Thứ này nướng rất nhanh chín, yên tâm là mọi người đều có phần!"

Trầm Bình Ngộ nghiêng đầu và ho nhẹ: "Bình Ngộ không vội, cứ gấp cho Uyển Nhi và Đông Đông trước đi."

Thấy vậy, Thủy Mỗi liền gấp cho Uyển Nhi một miếng rồi lại gấp miếng nữa cho Đông Đông. Uyển Nhi nở một nụ cười thật tươi nói lời cảm ơn rồi nhận lấy miếng thịt, cô bé chu cái miệng đáng yêu thối thối rồi đưa vào miệng thưởng thức. Khi hàm răng nhỏ cắn một miếng thịt nhỏ, nhấm nháp trong miệng, sau đó đôi mắt cô bé trở nên sáng ngời vui vẻ híp lại, tiếp tục ăn.

Đông Đông vẫn nhớ những bất bình trước đó, cậu bé cũng không muốn Bình Ngộ nhường cho mình ăn thịt trước nhưng là về vấn đề ăn uống thì cậu bé khó lòng kiềm chế được vì vậy Đông Đông nở một nụ cười pha chút xấu hổ, thì thầm nói: "Đa tạ huynh"

Trầm Bình Ngộ nhếch môi, lúc này trong bát của hắn đã có một miếng thịt.

"Xì!" Đông Đông cảm ơn xong, trực tiếp ăn miếng thịt bỏ vào miệng nuốt nửa thì bị phỏng chết. Nhưng chẳng mấy chốc, nó thở dốc rồi cũng quen. Thịt đã được tẩm ướp gia vị, nêm nếm hơi cay mặn theo khẩu vị, thực ra không cần nêm thêm gia vị cũng đủ ngon, vì miếng mỏng, nhai không khó.

Sau khi ăn miếng thịt nóng hổi, dạ dày của Đông Đông nóng lên. Phương pháp ăn uống của Trầm Bình Ngộ cũng giống như vậy nhưng có phần tinh tế hơn, thịt rất ngon, nhưng không biết vì sao, nó cũng rất mềm và dễ nhai, ngay cả răng của trẻ con cũng có thể nhai và ăn thuận lợi, thậm chí không cần nhiều thời gian dài, chỉ cần chớp mắt một cái là có thể thưởng thức món thịt siêu ngon này. Sau khi ăn miếng đầu tiên, cảm giác thèm ăn đã hoàn toàn được đánh thức. Mọi người nhìn miếng thịt tiếp theo với ánh mắt sắc bén.

Thủy Mỗi cười cười lòng thầm thấy việc nướng thịt này thật là căng thẳng. Nàng ấy không quen với việc nấu ăn nhanh như vậy!

Trước ánh mắt nóng hổi ấy mọi người đều không còn cách nào khác, Từ ma ma vốn định thay phiên nhau phục vụ thì giờ đây đã đổi thành trực tiếp cùng nhau phục vụ, hai người mỗi người một chiếc đĩa, chia làm hai bên, một người phụ trách nửa đĩa.

Nhưng như vậy hình như vẫn còn chưa đủ với sự háo hức và nôn nóng của ba đứa trẻ. May mắn thay, Yến Thu Xu cũng sử dụng lò nướng, nàng nướng cà tím, lát củ sen và các món ăn chay khác để lấp đầy khoảng trống. Trong khi họ đang ăn, Yến Thu Xu cũng không nhàn rỗi, nàng chạy vào bếp nhìn nguyên liệu sạch sẽ và đầy ắp, suy nghĩ nên làm gì. Nói về điểm tâm thì nàng đã từng làm rất nhiều đồ ăn, nhưng rất ít làm đồ ăn vặt, chủ yếu là vì lúc đầu nàng đến đây là cố gắng hết sức để Tiêu phu nhân ăn nhiều hơn chứ về điểm tâm cũng rất ít khi phải làm. Mặc dù nàng rất ít khi đến chỗ Tiêu phu nhân, nhưng mỗi lần sau khi giao đồ ăn xong, Hoàng ma ma – người hầu thân cận của Tiêu phu nhân sẽ đến trả hộp đồ ăn và kể cho nàng biết hôm nay Tiêu phu nhân đã ăn được bao nhiêu. Tiêu phu nhân mắc tâm bệnh nên dù đồ ăn nấu lên rất ngon có thể khiến bà ăn nhiều hơn nhưng trong lòng bà vẫn có khúc mắc và cách duy nhất để chữa bệnh là chữa lành tâm bệnh nên giờ hiệu quả là có,

nhưng không hoàn toàn nên nàng không tính đến chuyện làm điểm tâm ăn vặt. Nhưng bây giờ nó cần phải được xem xét. Yến Thu Xu suy nghĩ một lúc, nàng đột nhiên nhớ ra.

Khi làm bàn nướng thịt, một miếng sắt phẳng ban đầu đã bị loại bỏ, nó quá nhỏ nên không dùng được, nhưng Yến Thu Xu vẫn giữ lại những thứ đó, nàng thích sưu tầm những thứ liên quan đến nhà bếp, phòng khi nào đó cần đến. Có vẻ như bây giờ là thời gian để sử dụng nó rồi đây! Yến Thu Xu tìm thấy rất nhiều trứng và đập chúng ra, sau đó mang sữa đông lạnh trong tuyết rồi bảo mọi người đi đến nhà bếp lớn để lấy một ít hạt mè đen. Nhờ mùa đông, sữa có thể được giữ lâu hơn rất nhiều. Trộn ba thứ này, thêm bột mì và khuấy cho đến khi thành bột màu vàng nhạt, sau đó thêm đường và tiếp tục khuấy. Tại thời điểm này, bếp cũng có thể được nâng lên. Để làm được nhiều thức ăn, nàng đã nhờ thợ rèn làm một cái chảo, bắc bếp lên, đặt chảo lên giá đỡ, láng mỡ ở đáy chảo, sau khi đun nóng, nàng múc một thìa bột dán vào chiếc muôi sắt con con rồi thả vào chảo lớn sau một lúc lại nhấc miếng sắt đó lên còn bột đang nằm xèo xèo trong chiếc chảo lớn ngập mỡ.

“Xì—” Một âm thanh nhẹ phát ra. Bột chảy được làm phẳng và lan khắp các góc của chảo. Dưới đáy nồi, lửa than vẫn đang tiếp tục. Sau một lúc liền có thể ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào của sữa.

Yến Thu Xu hơi ngạc nhiên một cách thích thú, lúc này Đông Đông, người cực kỳ nhạy cảm với đồ ăn, không biết từ lúc nào đã chạy tới, trên miệng còn dính một lớp dầu, vui mừng hỏi: “A Xu tử, đây là món gì vậy? Mùi thơm quá đi!”

Yến Thu Xu tự hào nhướn mày: “Trứng cuộn!”

“Trứng cuộn là như thế này à?” Đông Đông rất khó hiểu, cậu nhớ món trứng cuộn lần trước không được làm như thế này.

Yến Thu Xu giải thích: "Đây là một loại trứng cuộn khác, dù sao cũng rất ngon!"

Nói đến đây, mùi thơm càng lúc càng nồng.

Yến Thu Xu ấn nó như vậy một lúc, đến khi nàng ước tính thời gian chắc là đủ, nàng mới tự tin mở nó ra: "Hãy chờ xem! Món này cũng rất ngon đó!"

Tuy nhiên, khi mở nắp ra, mùi rất thơm ngon nhưng thức ăn trong nồi có màu vàng nhạt lẫn với hạt mè đen, khi mở nắp ra thì bề mặt bị sần sùi, có chỗ bị thủng màu đen của chảo và có thể được nhìn thấy cả đáy.

Do có độ dính ở mặt trên nên toàn bộ bánh hơi nhấc lên một chút nhưng mặt dưới vừa phải, chín vàng và giòn.

Chương 60

DTV-EBOOK

Hương thơm tuy thơm, nhưng so với những thứ khác nàng làm trước kia, tựa hồ có chút không vừa ý.

Đông Đông cắn ngón tay nghi hoặc: "Nó... ngon không tỷ tỷ?"

Yến Thu Xu ngây ngốc một lúc: "..."

Lật trứng? Chả trứng nóng không đều hai mặt, một mặt đã chín còn một mặt kia còn chưa chín!

May mắn thay, Yến Thu Xu đã nấu quá nhiều, vì vậy nàng phản ứng vô cùng nhanh chóng. Trứng chưa được nấu chín, nhưng hình thức đã được thiết lập. Nàng nhanh chóng lấy đũa và thìa, lật miếng trứng cuộn lại.

"Xì..." Giọng nói quen thuộc lại xuất hiện, lần này Yến Thu Xu không đợi lâu, khoảng 30 giây nàng đã gấp lên, đặt lên đĩa tròn, dùng hai chiếc đũa kẹp bên ngoài miếng trứng cuộn, cuộn lại một chút, món trứng cuộn vừa rồi còn nóng mềm đã hoàn thành.

"Thành công!" Yến Thu Xu lau mồ hôi: "Nào, mau lại đây ăn cơm đi."

Nàng chuyển món trứng cuộn qua. Đông Đông luôn mong chờ tất cả những món mới của Yến Thu Xu, tuy mới nhìn thì có hơi hoài nghi về cuộc đời nhưng những chiếc bánh cuốn trứng đã được tạo hình thành công lúc này vẫn đẹp mắt, với những viên chả tròn trịa màu vàng nhạt, thêm vùng đen như tô điểm, toàn thân toát ra hương thơm sữa và sức nóng. Nó vẫn có vị ngọt của sữa như trước, nhưng chiếc bánh này lại là món bánh

sữa ngon nhất! Đông Đông cầm nó bằng cả hai tay, nghe thấy một tiếng vỡ giòn rụm, miếng trứng cuộn giòn bị cắn đứt.

“Hừ!” Cảm giác được đồ ăn rơi xuống, Đông Đông lo lắng vươn bàn tay nhỏ bé ra đỡ, tùy tiện nhặt mấy miếng, một miếng này cũng đủ để cậu bé nếm thử mùi vị. Hương vị hoàn toàn khác với bánh bông lan, hơi cứng, nhưng không cứng, bởi vì quá giòn, độ cứng, hơi dùng sức là vỡ ra giữa môi và răng, chỉ để lại một khoang miệng tràn ngập vị ngọt ngào của sữa.

Sau khi cắn miếng này, Đông Đông nhanh chóng nhét phần còn lại vào miệng, âm thanh "Kacha Kacha" vang lên không dứt, đến cuối bữa ăn, phần còn lại mà cậu bé nhặt được trong bàn tay nhỏ bé cũng được cậu bé ăn hết.

Theo lời dạy của Tiêu gia, không nên lãng phí thức ăn, hơn nữa Đông Đông cũng rất thích ăn. Ăn xong, cậu bé chỉ cảm thấy ngọt ngào, nhỏ giọng nói: "Ngon quá! A Xu tử, món này ngon quá, món này là để cho đồng học của đệ sao?"

Yến Thu Xu không ngừng vỗ tay, cười nói: "Đúng vậy."

Đông Đông đột nhiên cười ngọt ngào hơn.

Cho đến khi Trầm Bình Ngộ gọi vào: "Đông Đông!"

Đông Đông rút cổ bắt đắc dĩ quay về, thực ra cậu bé muốn ở lại đây ăn thêm hai miếng nhưng đồng thời cậu bé cũng sợ Trầm Bình Ngộ nên không dám ở lại lâu.

Yến Thu Xu cười nói: "Đệ đã ăn đủ rồi đúng không? Đến lúc đệ nói chuyện và bày tỏ suy nghĩ của mình rồi đó."

Đông Đông dừng lại, sự do dự hiện rõ trên khuôn mặt.

Yến Thu Xu nhìn cậu bé khích lệ: "Nói cho huynh ấy biết đi, biết đâu huynh ấy sẽ lắng nghe thì sao?"

Đông Đông suy nghĩ một chút, đi tới kéo Yến Thu Xu: "A Xu tỷ, đi với đệ!"

Yến Thu Xu nhìn thấy ánh mắt lo lắng của cậu bé, trong lòng mềm nhũn, nàng cười nói: "Được, tỷ đi với đệ."

Món trứng cuộn trên tay nàng vừa mới hoàn thành, nàng nhặt tám tôn lên, bề mặt hơi nhám nhưng khi lật lại trông rất đẹp và bằng phẳng, nàng lật lại, dùng hai tay giữ một đoạn bằng đũa, rồi lại dùng cả hai tay để cuộn lại cuộn trứng. Trước khi món trứng cuộn được hâm nóng, Yến Thu Xu đã nhanh chóng dùng dao cắt nó thành hai miếng rồi mang vào phòng.

Lúc này Uyển Nhi đã ăn gần hết, đang uống canh mặn chua, Trầm Bình Ngộ vẫn ăn nhưng tốc độ chậm hơn, Từ ma ma đang nghỉ ngơi, chỉ có Thủy Mỗi đang nướng thịt.

Yến Thu Xu nhận lấy công việc trong tay Thủy Mỗi, nàng đưa hai quả trứng cuộn cho họ, cười nói: "Còn muốn ăn gì không?"

"Đủ rồi." Trầm Bình Ngộ lắc đầu, nhận lấy trứng cuộn: "Cám ơn di di."

Uyển Nhi tự nhiên cũng làm theo, thần thái nghiêm nghị. Chỉ có Đông Đông có chút xấu hổ vì muốn chia sẻ suy nghĩ của mình với huynh trưởng, lòng cậu bé bồn chồn như thể mọc móng tay trên ghế đẩu, Trầm Bình Ngộ cau mày và cắn miếng trứng cuộn.

"Rắc, rắc..." Bánh trứng cuộn vỡ vụn thanh âm truyền đến, hắc vội vàng đưa tay đi bắt lấy, nhưng vào lúc này, một mảnh nhỏ mảnh vụn từ trên bàn rơi xuống.

Ngay lúc Trầm Bình Ngộ đang buồn bực, giọng nói của Đông Đông nghe có chút rụt rè: "Bình Ngộ ca ca, sau này đệ muốn làm đại tướng quân, không phải làm thư sinh."

Trầm Bình Ngộ cau mày, muốn khiển trách, nhưng miếng trứng cuộn trong miệng có chút khô, lại nhịn không được nên không thể phản bác ngay, vội vàng nhai.

Đông Đông nghĩ rằng đó là sự đồng ý ngầm nên cậu bé thầm thư giãn và bắt đầu nói: "Đừng lo lắng, tiểu thúc thúc nói rằng thúc ấy sẽ dạy võ cho đệ. Đệ cũng rất thích việc học võ..."

Trầm Bình Ngộ uống một hợp nước, rót cục nuốt xuống thứ trong miệng, ngắt lời cậu bé, trầm giọng nói: "Nhị tôn muốn tìm đệ đọc sách, đệ có muốn không?"

Nghe Trầm Bình Ngộ đề cập đến điều này, Đông Đông vô thức lắc đầu: "Đệ không muốn."

Trầm Bình Ngộ nói: "Ta đã an bài cho đệ rồi, chỉ cần đệ vượt qua kỳ thi của nhị tổ gia ta, ông ấy sẽ nhận đệ làm đệ tử bế quan, đến lúc đó, cho dù đệ có trở thành đồng môn sinh, nhị gia cũng sẽ để đệ đi."

"...Nhưng tiểu thúc thúc sẽ không để đệ làm đồng học!" Đông Đông bất mãn nói.

Trầm Bình Ngộ nói với cậu bé một cách lý trí và bình tĩnh: "Không thể nào, Tiêu gia nắm giữ binh quyền, tam hoàng tử hiện đang quyết tâm kéo Tiêu gia lên thuyền của mình. Nếu tiểu thúc thúc tiếp tục từ chối, thúc ấy sẽ phải trực tiếp đối mặt với Hoàng thượng."

Đông Đông trông buồn bã và có phần phẫn nộ khi nghe những lời đó: "Làm sao lại có lẽ đó chứ!"

Trầm Bình Ngộ nhìn Đông Đông chăm chăm và không nói nhiều. Cậu bé tin rằng Đông Đông có thể hiểu được điều này. Đông Đông tuy mới năm tuổi nhưng những chuyện này cũng biết rất nhiều, đặc biệt là tình hình của Tiêu gia, hoàng đế già đi, các hoàng tử cũng lớn tuổi, thái tử bị phế truất, tình hình tranh

quyền đoạt vị chắc chắn sẽ xảy ra. Đại Chu vốn coi trọng văn hóa hơn quân sự, cũng không có nhiều tướng lĩnh có thể xử lý mọi việc, Tiêu gia chính là một trong số đó. Tam hoàng tử đương nhiên không nỡ buông tha cho một vị tướng tài như vậy, cho nên nhất định phải cứng rắn. Chỉ cần hoàng đế ra lệnh, mọi chuyện sẽ được định đoạt. Nhưng nếu Đông Đông học hỏi từ nhị thiếu gia Trầm gia thì lại là một tình huống khác, Trầm gia toàn những người nổi tiếng, mà nhị thiếu gia Trầm gia là người nổi tiếng nhất trong số những người còn sống, mặc dù ông ấy có không làm quan vẫn có thể so sánh với Tế tướng, nếu Đông Đông đi theo ông ấy thì dù hoàng thượng hạ lệnh cũng không thể làm gì.

Phân tích của Trầm Bình Ngộ hợp lí và thuyết phục đến mức Đông Đông phải gục đầu xuống khi nghe.

Yến Thu Xu sống sờ, đây là một đứa trẻ ở thời cổ đại sao? Suy nghĩ trưởng thành quá sớm rồi! Nhưng sau khi nghĩ lại, Yến Thu Xu cảm thấy điều này không khó hiểu, ở thời cổ đại, có rất nhiều người cha ở tuổi mười hai, mười ba, nhưng Trầm Bình Ngộ vẫn là một đứa trẻ 9 tuổi! Uyển Nhi ngồi bên cạnh nở một nụ cười tự hào và ngưỡng mộ, hai tay ôm mặt, sống sờ nhìn huynh trưởng của mình, nhỏ giọng nói: "A Xu tử, huynh trưởng của muội không phải rất lợi hại sao?! Mẫu thân của muội nói huynh ấy nhìn rất giống phụ thân! Phụ thân muội cũng là một người rất tuyệt vời~"

Yến Thu Xu cong mắt và gạt đầu mạnh mẽ! Thấy vậy cô bé hài lòng che miệng và tiếp tục xem.

Âm thanh này cũng làm gián đoạn cuộc đối đầu giữa hai người, Đông Đông định thần lại và nhìn Yến Thu Xu một cách đáng thương. Nếu cậu bé không muốn trở thành bạn đồng học sẽ khiến nhà họ Tiêu điêu đứng, nhưng cậu bé cũng không muốn đi học.

Yến Thu Xu ho nhẹ, thu hút sự chú ý của bọn trẻ, nàng khẽ mỉm cười và nhẹ nhàng nói: “Bình Ngô, tỷ biết đệ là người chu đáo, đó cũng là vì lợi ích của Đông Đông, nhưng có một điều tỷ muốn nói với đệ, Đông Đông chưa chắc có thể trở thành đồng học của con trai nhị hoàng tử!”

Chương 61

DTV-EBOOK

Cậu bé bối rối nhìn nàng: "Tại sao vậy Yến di di?"

Yến Thu Xu chớp mắt: "Thứ lỗi cho tỷ, tỷ chỉ có thể nói với đệ trong thời gian này, vài ngày nữa mọi việc sẽ rõ ràng, vì vậy đừng lo lắng, được chứ?"

Trầm Bình Ngộ khẽ mím môi, còn Đông Đông đang nhìn nàng với ánh mắt đầy mong đợi.

Thật lâu sau, cậu bé chậm rãi gật đầu: "Được."

Đông Đông thở ra một hơi.

Trầm Bình Ngộ cũng thở dài: "Nhị sư phụ của ta vì lòng trung thành của Tiêu gia mà phá lệ nhận học trò. Đông Đông, ta vẫn không muốn đệ đi theo con đường của quan võ."

Đông Đông kiên quyết nói: "Ta không sợ!"

Trầm Bình Ngộ cảm thấy phức tạp nhìn cậu bé một cái, rồi đứng dậy rời đi. Có lẽ cậu bé vì bị sốc trước sự kiên định của đệ nên Trầm Bình Ngộ thậm chí còn quên chào tạm biệt một cách lịch sự. Uyển Nhi vội vàng đứng dậy đi theo, thiếu niên nghe thấy động tĩnh liền đợi cô bé một hồi, sau đó nắm tay muội muội.

Yến Thu Xu nhìn từ phía sau, tự hỏi đứa trẻ này có nhiều thứ trong lòng không? Một đứa trẻ chín tuổi ở thời hiện đại vẫn là bảo bối trong lòng bàn tay của cha mẹ, nàng đột nhiên nói: "Bình Ngộ, không phải đệ đã nói với ta hôm nay muốn ăn thịt nướng cùng trứng cuộn sao?"

Trầm Bình Ngô vừa quay đầu lại liền bắt gặp nụ cười sáng lạn với hàm răng khênh của Yến Thu Xu, khuôn mặt nhỏ bống ửng hồng, cậu bé tinh tế gật đầu: "Dạ vâng, cảm ơn Yến di di."

Uyển Nhi cũng nhìn qua, chớp chớp mắt, lạnh lạnh nói: "Rất xuất sắc ạ!"

Yến Thu Xu che môi và mỉm cười, nói lời tạm biệt với họ.

Đông Đông hoảng sợ nhìn Yến Thu Xu: "A Xu tử, Bình Ngô ca ca sẽ không tức giận chứ?"

"Không!" Yến Thu Xu khẳng định lắc đầu: "Lúc rời đi Bình Ngô còn lén lút xoa bụng ~"

Đông Đông sắc mặt thay đổi, tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng có chút lo lắng, cuối cùng lại bĩu môi. Lời vừa dứt, một giọng nói lạnh lạnh từ cổng sân truyền đến: "Đông Đông! A Xu tử, ta đến rồi!"

Lần này không phải Tiêu Hoài Đình đưa hấn tới đây, mà là một người đàn ông xa lạ, đưa hấn xong liền chấp tay lạng lẽ rời đi.

Đông Đông nghe thấy tiếng nói, vui mừng chạy ra: "A Hành!"

Yến Thu Xu trong nháy mắt nhìn bọn trẻ vui vẻ, lắc đầu cười, bảo Hứa ma ma lại bật bếp than lên, bắt đầu đợt nướng thứ hai, sau đó một mình vào bếp tiếp tục làm trứng cuộn. Nàng thậm chí còn chưa có ăn. Chẳng mấy chốc, những chiếc trứng cuộn thơm ngon đã sẵn sàng từng chiếc một, tỏa ra mùi thơm đặc trưng của sữa, hơn nữa bởi vì cho thêm đường nên hương thơm có vị ngọt ngào, Yến Thu Xu càng làm nhiều, mùi thơm trong không khí cũng càng trở nên thơm ngon. Càng đông, giữa nhà bếp và phòng ăn vẫn còn một con đường rải sỏi, nhưng điều này không ngăn được mùi thơm thoang thoảng.

Vốn dĩ Chu Chiêu Hành còn muốn ăn món thịt nướng có vị thịt, nhưng ngửi thấy mùi này, món thịt nướng lại cảm thấy hơi ngán.

Nhờ ý tốt của Đông Đông, giờ này cậu bé có thể ăn thịt ngon vào buổi trưa mỗi ngày, cảm giác thèm ăn thịt của cậu bé đã giảm đi rất nhiều. Bánh ngọt làm rất phiền phức, Yến Thu Xu nấu ít nên tự nhiên cũng ăn ít hơn, đặc biệt là món này nhiều đường như vậy.

Vì vậy khi thịt được dọn đến đĩa, Chu Chiêu Hành nhìn chằm chằm vài giây, ăn rất ngon. Đông Đông đã ăn no nên ở đó nói chuyện với Chu Chiêu Hành, khi đang nói chuyện thì bên kia im bật, cậu bé cũng không để ý, bởi vì bây giờ trong đầu Chu Chiêu Hành chỉ toàn là món trứng cuộn ngọt ngào đó.

Đông Đông sụt sịt ch.ảy nước miếng: "Thơm quá! Huynh có muốn ăn không?"

Chu Chiêu Hành đỏ mặt gật đầu: "...Ta cũng nghĩ vậy!"

Hai đứa trẻ ăn một hồi, Thủy Mỗi đã đi tới với một đĩa đầy trứng cuộn, xếp thành hàng thành một ngọn đồi màu vàng nhạt.

Đôi mắt Đông Đông nhìn thẳng. Chu Chiêu Hành cũng chăm chú nhìn.

Thủy Mỗi đặt đĩa xuống, gấp một miếng từ trên xuống đưa cho Đông Đông: "Đây là cô nương nói với thiếu gia, Đông Đông thiếu gia chỉ được ăn một miếng còn lại để phần A Hành, nếu thiếu gia ăn không hết có thể gói lại đem về nhà ăn dần dần. "

"Chà! A Xu tử thật thiên vị!" Đông Đông phàn nàn.

Chu Chiêu Hành ngượng ngùng cười: "Cảm ơn A Xu tử, cảm ơn Thủy Mỗi tử." Cậu bé nhìn Đông Đông, đẩy đĩa về phía đó,

nhẹ nhàng nói: “Ăn đi, huynh ăn không hết đâu.”

“Không, cái này cho huynh, không sao, ngày mai đệ vẫn có thể ăn mà!” Đông Đông lại đẩy ra, sau đó hung dữ cắn miếng trứng cuộn trong tay anh.

Vị giòn ngọt như sữa tan trong miệng, những hạt mè đen như một bất ngờ nho nhỏ, nếu chẳng may cắn phải sẽ vỡ ra trong miệng, nhai xong, miếng chả trứng chuyển sang vị ngọt thanh khiến người ăn cảm thấy thích thú. Chu Chiêu Hành cũng gấp một miếng ăn, cậu bé chỉ húp hai miếng, lại bày tỏ sự ghen tị với bạn tốt của mình: “Đông Đông, đệ thật hạnh phúc!”

Đông Đông gãi gãi mặt, nhếch mép cười gật đầu: “Ừ!”

Chu Chiêu Hành sau khi hâm mộ cũng cười, ghé vào lỗ tai Đông Đông, đỏ mặt nói: “Ta hiện tại rất vui vẻ!”

Lần trước muốn ra ngoài, phụ thân nhốt cậu một mình trong nhà hồi lâu mới đồng ý, thật lâu sau mới có người tới đón. Cậu bé bị giao cho người khác, người đó rất cẩn thận, thậm chí còn sợ hãi dắt Chu Chiêu Hành đi đường, trở về cũng như vậy.

Lần này Chu Chiêu Hành lại đề nghị ra ngoài, phụ thân cậu không chút do dự trực tiếp đáp ứng, không cần như lần trước trốn trong cung lâu như vậy, trì hoãn một hồi lâu. Trời còn chưa tối, đã có người tới đón cậu bé, lúc Chu Chiêu Hành đi ra ngoài so với trước kia đã bình tĩnh hơn, không còn bộ dáng như một tên trộm.

Chu Chiêu Hành rất hài lòng với điều này, thỉnh thoảng cậu bé có thể ra khỏi thế giới nhỏ bé đó và ăn đồ ăn mà Đông Đông gửi đến đã là điều tuyệt vời nhất trên đời rồi!

Ba giờ chiều ngày hôm sau.

Buổi trưa mùa đông mặt trời trở nên rất ấm áp, Yến Thu Xu nằm uể oải, bận rộn cả buổi sáng, bây giờ Yến Thu Xu không muốn làm việc nữa nên nhờ Hứa ma ma giúp nàng làm bữa trưa.

Lúc này, trong Thái Học, trong lớp học, sư phụ đang miệt mài giảng bài còn học trò mỗi người một vẻ, bọn trẻ có chút mơ mơ màng màng, cái đầu nhỏ liên tục gật đầu.

Cho đến khi chuông reo, tất cả bọn trẻ đều phấn chấn, nhìn chằm chằm vào sư phụ với đôi mắt to đen láy, thậm chí cầu xin được tan học sớm! Thấy vậy sư phụ cười nói: "Các trò làm sao vậy?"

Một đứa trẻ nói với vẻ đầy mong đợi: "Bình Châu sẽ mang đến cho chúng ta những món ăn ngon."

Chu Chiêu Cần - người không biết gì về điều này, trên mặt lập tức có chút thất vọng ném cho Đông Đông một ánh nhìn không hề dễ chịu. Nghe vậy, sư phụ theo bản năng nhìn sang, nghĩ đến những món điểm tâm mà Tiêu gia gửi đến Thái Học cho sư phụ, ông ấy hơi nhướng mày, cười hỏi: "Bình Châu, sư phụ đã dạy con phải biết chia sẻ phải không?"

Đông Đông vội vàng đứng lên, chấp tay nói: "Thưa thầy, học trò vẫn luôn ghi nhớ điều đó!"

Cậu bé nói xong lại mím môi. Cậu bé nói với A Xu tử rằng cậu bé sẽ mang điểm tâm cho các bạn cùng lớp, nhưng cậu bé chỉ nói vậy chứ không nói thêm gì nữa nên không biết lần này Yến Thu Xu sẽ mang bao nhiêu nữa, nếu không đủ thì cũng không biết phải làm sao nữa. Chỉ nghĩ về điều này thôi đã thấy đau lòng rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đặn của đứa trẻ cũng thuận theo suy nghĩ của mình mà lộ ra vẻ sinh động, thấy vậy sư phụ cười hiền từ: "Được, học xong các con có thể nghỉ ngơi."

“Chào sư phụ!” Tiếng trẻ con còn non nớt vang vọng khắp phòng học, sau đó lũ trẻ reo hò chạy tới nhà ăn.

Chu Chiêu Cần đi chậm một bước, cậu bé đi ngay trước mặt Đông Đông, khi người trước đi ngang qua, cậu bé quay lại nhìn người phía sau và cắn ngón tay muốn nói gì đó nhưng lỡ tai lại đỏ bừng như xấu hổ nên Chu Chiêu Cần nén lại chỉ dám lén lút rên rỉ.

Chương 62

DTV-EBOOK

Đông Đông nhìn Chu Chiêu Cần tỏ vẻ khó hiểu. Nhưng rồi Đông Đông mặc kệ nó và vui vẻ bước đến nhà ăn. Khi họ đến nhà ăn, bọn trẻ còn cổ vũ to hơn nữa, vì vậy ngoài những hộp cơm do cung nhân của mình gửi đến thì nha hoàn của Đông Đông còn mang đến một hộp thức ăn lớn. Hộp thức ăn to như vậy hẳn phải chứa rất nhiều thứ! Chắc hẳn những thứ đó phải ngon lắm đây! Chỉ là cung nhân không trực tiếp mở ra phân phát, mà họ mở ra xong liền đưa cho Đông Đông: “Nô tỳ trong phủ đưa tới nói rằng đây là phần mà Yến cô nương gửi tới cho các đồng học của Đông Đông”

Nghe tới đây tất cả học trò trong nhà ăn liền nở nụ cười với ánh mắt tràn đầy háo hức. Khi hộp thức ăn được mở ra trong đó tràn đầy mùi thơm và những loại thức ăn trông vừa độc đáo vừa thú vị. Mùi thơm tới nỗi ai ngồi xa cũng có thể ngửi thấy, những đồng học ngồi gần còn ngửi thấy rõ hơn. Món ăn có màu trắng đục, có mùi thơm ngào ngạt, nhiều đồng học cố hít một hơi thật sâu rồi lại hít tiếp mùi thơm ấy.

Những đứa trẻ ở đây đều là con của gia đình gia giáo, ai ai cũng đều nóng lòng muốn thưởng thức món bánh ngon này mà vô tình bộc lộ những hành động chưa đúng với gia quy. Thấy vậy Đông Đông có chút không hài lòng, cậu bé hắng giọng như thể yêu cầu mọi người bình tĩnh. Chu Chiêu Cần không nhịn nổi khung cảnh này nên cậu bé dứt khoát đứng dậy, trong lúc đứng lên còn không may bị va vào băng ghế. Đông Đông nhặt hai gói, đưa cho một bạn học: “Cái này của cậu”.

Đứa trẻ ngồi gần Đông Đông nhất nuốt chút nữa vì vị ngọt của sữa làm chảy nước miếng, cho nên khi đồ được đưa tới, cậu

bé liền dùng hai tay nhận lấy, nói dứt khoát: "Cảm ơn Bình Châu!"

Bình Châu sững sốt, mặt đỏ bừng vì lời cảm tạ, trong lòng hơi hoảng, nhưng rất nhanh ổn định lại, cậu bé vội nói: "Không có gì."

Sau đó cậu bé lần lượt phát món bánh thơm ngon ấy cho đồng học. Vì người trước làm mẫu, nên những đồng học sau cũng làm theo cậu bé kia, tất cả mọi người đều sốt sắng cảm ơn Đông Đông rồi mới nhận lấy đồ ăn.

Lúc này, đứa trẻ đầu tiên được phát món bánh này lập tức có mới nói cũ, cậu bé không quan tâm đến bữa trưa gia đình gửi mà vội vàng bóc lớp vỏ ngoài của chiếc bánh. Sau khi cởi sợi dây màu đỏ đã để lộ những thứ bên trong. Sau khi gói giấy dầu màu nâu nhạt được mở ra liền có thể nhìn thấy những cuộn như măng cầu vàng ươm, điểm xuyết một ít mè đen bên trong, mỗi chiếc bánh đều có hình trụ, vừa mở ra đã tỏa ra mùi hương đã bị kìm nén rất lâu.

"Thơm quá..." Đứa trẻ thốt lên, cầm một quả trứng cuộn lên và cắn một miếng nhỏ.

Món trứng cuộn giòn hơn mong đợi mấy lần, chỉ cần chạm nhẹ vào môi và răng là vỡ vụn, tuy có chút váng sữa rơi ra, hơi sượng, nhưng mùi vị của nó rất trắng sữa, ngọt ngào, độ giòn cực cao! Đôi mắt của đứa trẻ lấp lánh, cậu bé nói với bạn đồng học của mình: "Món này ngon quá!"

Bạn đồng học ăn nhanh hơn, phát ra tiếng "Cạch, cạch, cạch..." giống như một con chuột hamster nhỏ đang ăn hết cả ổ trứng, cậu bé ấy cũng vui vẻ nói: "Ừ! Ăn ngon lắm! Ngọt quá..."

Khi món trứng cuộn được ăn từng miếng một, cả căn tin như chìm trong vị ngọt của nó, vì khoảng cách quá xa nên Chu Chiêu Cần chưa được phát đến, hắn đã lén lút nuốt nước miếng, ăn bữa

trưa ngon lành thường ngày như nhai sáp, đôi chân đá vào gầm bàn một cách không vui, Chu Chiêu Cần nghĩ rằng bản thân và Tiêu Bình Châu quan hệ không tốt nên Đông Đông nhất định sẽ không chia phần cho mình!

Nhưng mà.....

Chu Chiêu Cần bị mùi thơm và phản ứng của các học trò khác thu hút, hắn thầm hối hận vì đã đắc tội với Đông Đông, nếu không phải như vậy hắn là giờ này hắn cũng có thể thưởng thức thứ bánh ngon lành kia!

Lúc này, tiểu tùy tùng vẫn luôn đi theo hắn nhỏ giọng nói: "Điện hạ, hắn sẽ cho chúng ta sao?"

"Ta không biết!" Chu Chiêu Cần hừ một tiếng, đang định nói không có hứng thú, đột nhiên một bóng người đi tới, hắn theo bản năng nuốt xuống lời nói, ngăn người quay đầu lại.

Hắn nhìn thấy Tiêu Bình Châu ở bên cạnh, cầm hai cái túi giấy trắng: "Của người đây. Mỗi người một cái."

Hắn vốn tưởng Đông Đông và mình có khúc mắc như vậy thì mình không thể thưởng thức thứ bánh ấy nhưng đột nhiên lại nhận được ngoài mong đợi khiến Chu Chiêu Cần giật mình sống người tại chỗ. Sau khi hắn cố gắng điều chỉnh hơi thở thì người trước mặt vẫn chưa rời đi.

Chu Chiêu Cần do dự một lúc rồi theo bản năng ôm chặt túi giấy trong tay, lòng thầm nghĩ người này có muốn rời đi không đây?

Lúc này, thị vệ đẩy hắn: "Điện hạ, phải cảm tạ ý tốt của họ."

Chu Chiêu Cần sống người và có chút phản kháng, hắn nhìn xung quanh, thấy những học trò khác cũng đang tò mò nhìn hắn, Tiêu Bình Châu vẫn đang nhìn hắn, sắc mặt Chu Chiêu Cần

đỏ bừng, hân hoan trương đến mức quên cả lễ phép, vội vàng nói: "Cảm ơn, cảm ơn! "

Bởi vì vội vàng nói chuyện, hân có chút lắp bắp. Nhưng chỉ như vậy thôi, Đông Đông đã rất hài lòng rồi, cậu bé mím môi cười: "Không có gì."

Sau đó Đông Đông chạy đến chỗ của mình, sai cung nhân mang số trứng cuộn còn lại đến nơi nghỉ ngơi, cậu bé không thể chờ đợi thêm nữa để có thể chia sẻ niềm vui của mình với Chu Chiêu Hành: "A Hành, vừa rồi bọn họ đều nói lời cảm ơn với ta ~"

Đông Đông nói câu này với giọng trầm thấp, nhưng trong giọng điệu chán nản đó lại ẩn chứa rất nhiều niềm vui. Trước đây không ai dám bắt nạt cậu bé, nhưng cũng không ai chủ động bắt chuyện với Đông Đông nên cậu bé cảm thấy vô cùng cô đơn, nhưng Đông Đông có thể thấy rõ thái độ của mọi người đã thay đổi sau khi cậu bé mang đồ ăn A Xu tử đến. Chu Chiêu Hành nhìn thấy niềm vui của mọi người và cả Đông Đông ngay trước mặt, Chu Chiêu Hành mỉm cười: "Ừm, ta nghe nói rằng Đông Đông rất nổi tiếng."

Đông Đông cười khúc khích: "Không, A Xu tử mới vang danh!"

Cậu bé thậm chí cảm thấy may mắn vì có A Xu tử giúp đỡ, nếu không có tử ấy thì mọi người có thể sẽ chẳng bao giờ quan tâm đến Đông Đông. Nghĩ một hồi rồi Đông Đông che miệng cười và bắt đầu ăn. Cậu bé nghe lời Yến Thu Xu nói muốn ăn vặt thì phải ăn đồ ăn chính trước, cho nên bây giờ Đông Đông phải ăn trước rồi mới ăn trứng cuộn, Chu Chiêu Hành thấy vậy cũng làm theo, gần đây A Xu tử gửi đồ ăn rất nhiều. Chu Chiêu Hành ăn một miếng thịt thái lát, cậu bé luôn cảm thấy rằng món này chính là A Xu tử đặc biệt làm cho cậu bé!

Mọi người lặng lẽ thưởng thức món ăn ngon lành, có người ăn chả trứng, có người ăn và để chả trứng để về nhà chia cho gia

đình. Bữa trưa đã trôi qua trong không gian đầy hương sữa này, tất cả phải mất nửa giờ cho bữa trưa trong khi bình thường mọi người có thể hoàn thành trong hai phần tư giờ, cung nhân sẽ chờ đợi, ăn trưa xong có thể nghỉ ngơi một lát.

Nhưng trước khi Đông Đông nghỉ ngơi, một đứa trẻ khác đã đến với anh ấy: "Bình Châu, đây là bánh ngọt ta mang đến!"

"Bình Châu, cái này cho người, ta rất thích món biến tấu này, đầu bếp của ta làm tốt nhất là món biến tấu như này"

Chu Chiêu Cần do dự một chút, cuối cùng từ trong hộp đồ tráng miệng lấy ra một miếng đồ ăn, ấp úng nói: "Cái này cho người..."

Hắn cho rằng mình sẽ nhận được ánh mắt kỳ lạ của Tiêu Bình Châu, không ngờ, một cậu bé ôm hộp bảo vật đã thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người, chẳng ai quan tâm đến hắn: "Tiểu Bình Châu, đây là món ăn vật yêu thích của ta, mẹ ta bình thường không cho ăn, nhưng hôm nay ta cho người."

Cậu bé nói với vẻ mặt đau khổ, nhưng khi mở chiếc hộp trên tay ra trong hộp là một hộp nhộng ve sầu chiên.

Chương 63

DTV-EBOOK

Đông Đông nhận lại quà với thái độ khó hiểu. Nếu Đông Đông lấy lại thứ này, liệu A Xu tử có sợ hãi phát khóc hay không?

Bình thường nữ nhân sẽ rất sợ côn trùng như này nên Đông Đông có phần không nói lên lời. Buổi chiều hôm đó Yến Thu Xu đã nhận được món quà mà Đông Đông mang về, may mắn thay, cuối cùng con nhộng ve sầu chiêm không xuất hiện trước mặt Yến Thu Xu, vì vậy Yến Thu Xu cũng không biết điều đó.

Trong vài ngày tiếp theo, sự im lặng tiếp tục bao trùm toàn bộ gia viên. Ngoại trừ Yến Thu Xu nhận được một số học phí nhờ món trứng cuộn và góp phần mua món ăn của Yến Thu Xu thì không còn chuyện gì khác.

Vào ngày thứ ba, Đông Đông mang về tin tức rằng cháu trai của nhị hoàng tử Chu Chiêu Cần nói rằng hắn đã sẵn sàng nói chuyện với phụ thân của hắn và hoàng đế phải ra lệnh cho Đông Đông trở thành đồng học với Chu Chiêu Cần.

Yến Thu Xu sửng sốt: "Chu Chiêu Cần nói như vậy với đệ sao?"

Không phải lần trước hai người còn đánh nhau sao?

Đông Đông cũng sửng sốt, bây giờ là lúc bàn luận chuyện này ư!?

Nhưng cậu bé vẫn lịch sự nói: “ Vâng, Chu Chiêu Cần nói với đệ như vậy, đệ vốn tưởng sau trận đánh kia hắn sẽ ghét đệ và không muốn đệ làm đồng học, ai ngờ lại như vậy. Nhưng mà hình như phụ thân của hắn không đồng ý!”

Yến Thu Xu chớp mắt, nhìn cậu bé đang lo lắng đến mức đổ mồ hôi, nàng cười ngậy ngốc rồi xoa đầu cậu.

Yến Thu Xu biết mình sai rồi, không nên nhìn trẻ con theo cách giao tiếp của người lớn, khi còn nhỏ, nàng và đám bạn cũng là như vậy, giây trước vừa đánh nhau xong giây sau liền có thể làm lành.

Đông Đông rơm rớm nước mắt phàn nàn: "A Xu tử, giờ này mà tử còn cười được sao!"

Yến Thu Xu ôm lấy cậu bé: "Đệ cũng đừng quá lo lắng, chuyện này sẽ không xảy ra đâu."

Mặc dù bây giờ là trò chơi của người lớn, trẻ con cũng không thể dừng lại, nhưng Tiêu gia cũng không phải dễ chọc, Tiêu Hoài Đình đã xa nhà lâu như vậy, có lẽ chuyện bên đó đã sắp được giải quyết ổn thỏa rồi.

Đang nghĩ ngợi về việc này thì bỗng đi vài ngày, một tin tức đã làm chấn động kinh đô — việc Cẩm Châu phủ ở quận Cẩm Châu cho vay nặng lãi đã bị bại lộ!

Nguyên nhân gây ra sự tình lớn như vậy là bởi vì vô số gia đình không có khả năng trả nợ nên đành phải bán người, nam nhân bị phạt sửa sang bờ kè, nữ nhân bị bán vào nhà chứa, người dân trong thiên hạ lâm vào cảnh túng quẫn, cuối cùng có người thu thập chứng cứ, đi đến kinh đô để kiện. Theo lẽ thường, Cẩm Châu và kinh đô cách nhau hàng trăm dặm, nợ nần chồng chất, kể cả thanh niên cường tráng cũng khó có thể sống sót đến kinh đô dưới sự kiểm soát của chính quyền bang Cẩm Châu.

Nhưng người tố cáo đã đến được đây!

Mọi người ít nhiều đều biết vấn đề này nhưng Tam hoàng tử đã kết thù rất nhiều, ngoại trừ những người đã nương tay với

hắn ta thì những người khác đều nóng lòng đổ thêm dầu vào lửa cho nên sự tình đã bị trực tiếp định đoạt - Tam hoàng tử, Nhạc gia, Kiều gia đều bị tống vào ngục.

Khi tin tức này nổ ra đã trực tiếp gây chấn động kinh thành, dư luận lan truyền rằng Kiều gia sẽ bị nghiêm trị, Tam hoàng tử thân là con rể của Kiều gia đương nhiên bị liên lụy. Hắn ta vốn là một hoàng tử đã trưởng thành, trọng trách rất nhiều bởi vậy hoàng đế lập tức thu hồi quyền hành.

Bây giờ Tam hoàng tử không thể tự chăm sóc bản thân, sao hoàng thượng có thể đồng ý để con cháu Tiêu gia làm đồng học với con trai của tam hoàng tử vào lúc này?

Cho nên vấn đề đã được đề xuất liền bị bác bỏ vào ngày hôm sau.

Sau đó hoàng đế ra lệnh xử lý Cẩm Châu. Ngoài việc hộ tống Kiều gia về kinh, còn phải tra xét những người khác có liên quan gì đến Kiều gia hay không, trong một thời gian ngắn phủ Tam hoàng tử bị bỏ hoang.

Nhưng đây lại là một tin tốt cho Tiêu gia.

Tin tức truyền đến cùng ngày, vì Tiêu gia tuy cố kỵ hoàng gia nên vẫn chưa chúc mừng, nhưng trong phủ trên dưới ai cũng đều tươi cười rạng rỡ.

Yến Thu Xu chỉ đơn giản nghĩ rằng đó là chuyện tốt.

Mãi cho đến khi truyền đến tin tức Tiêu phu nhân sinh bệnh.

Trước đây tuy rằng thân thể Tiêu phu nhân không tốt, nhưng vẫn còn xem như là bình thường, đột nhiên người ngã xuống giường, Yến Thu Xu cũng bị hù tới nơi.

Nàng vừa nghe tin liền đi thăm, trong lòng đầy nghi hoặc.

Rõ ràng ngày hôm qua Tiêu phu nhân nghe nói Tam hoàng tử xảy ra chuyện còn rất vui vẻ, cơm chiều bình thường chỉ ăn nửa bát như mọi hôm, lần này cũng ăn thêm khá khá, sao đột nhiên lại đổ bệnh rồi?

Khi nàng đến sân, vốn tưởng rằng nhiều nhất là đi gặp mặt một lát, hoặc là ở bên ngoài chờ, cuối cùng bị cho biết gặp người không tiện.

Nhưng không nghĩ tới Tiêu phu nhân trực tiếp cho người đưa vào.

Vừa thấy, Yến Thu Xu liền ngốc.

Khác với bà lão yếu ớt trong tưởng tượng của nàng, đôi mắt Tiêu phu nhân sáng hơn bình thường rất nhiều!

Thật ra thì Yến Thu Xu và bà cũng không thường xuyên gặp nhau, nhưng cứ vài ngày lại gặp nhau một lần, Tiêu phu nhân đã khỏe hơn một chút, nàng cũng nhìn ra được, nhưng không nghĩ tới lần này sinh bệnh, ngược lại mặt bà lại rạng rỡ hơn rất nhiều.

Đại phu đang bắt mạch cho bà, bởi vậy khi Yến Thu Xu đi vào, cũng im lặng.

Mãi cho đến khi đại phu thu tay về, mới nói: “Tiêu phu nhân không có gì đáng ngại, chỉ là thời tiết trở lạnh, hiện tại trong lòng suy nghĩ nhiều quá, sau này cũng đừng vui quá mà hóa buồn!”

Tạ Thanh Vận tiếp đón đại phu ra ngoài nói chuyện.

Tiêu phu nhân mang vẻ mặt bình tĩnh, nhìn về phía Yến Thu Xu, đôi môi mím chặt có chút nói lỏng: “A Xu tới, mau ngồi xuống.”

Bà bị bệnh, dù sao thì tinh thần vẫn không phấn chấn, âm thanh cũng uể oải rất nhiều.

Yến Thu Xu ngoan ngoãn ngồi xuống, quan tâm nói: “Bá mẫu có đói bụng không? Con mang theo một ít điểm tâm qua đây.”

Tiêu phu nhân lắc đầu: “Không đói bụng, ta cũng không sao cả, chỉ là hôm qua rất vui vẻ.”

Rất vui vẻ?

Vì Tam hoàng tử xảy ra chuyện, Đông Đông không cần đi làm thư đồng, Tiêu phu nhân có thể vui vẻ như vậy luôn sao? Quá coi trọng cháu trai rồi.

Chỉ là Yến Thu Xu Luôn cảm thấy logic này có chút không hợp lý, chẳng qua ngoài miệng nàng vẫn nói: “Vậy thì tốt, khi nào bá mẫu muốn ăn, cứ nhờ người nói cho con biết một tiếng, sẽ làm đồ ăn đưa tới cho người ngay.”

Tiêu phu nhân hình như hơi dao động, tự hỏi một chút, nói: “Ta muốn ăn điểm tâm có chút mùi vị, trong miệng bây giờ, quá nhạt...”

Đây vẫn là lần đầu tiên Tiêu phu nhân chủ động muốn ăn cái gì đó!

Tạ Thanh Vận vừa nói chuyện với đại phu ở bên ngoài xong bước vào, nghe thấy lời này, vui mừng ra mặt, vỗ tay cười nói: “Tốt quá, vậy con dâu này sẽ làm gà xé sợi cay, món này ăn rất ngon!”

Tiêu phu nhân hơi suy nghĩ, gật gật đầu: “Được.”

Yến Thu Xu hưng phấn đứng dậy: “Để ta làm đi! Hôm nay ta vẫn chưa động thủ đâu!”

Lão bản yêu cầu, nàng nhất định phải thỏa mãn mới được!

Tạ Thanh Vận đề nàng lại, cười nói: “Cần gì đến người? Người chỉ cần giao cho đầu bếp ở nhà, bọn họ đều sẽ làm, lại nói thời tiết trở lạnh, cô nướng không được chạm vào nước.”

Yến Thu Xu lúng túng, muốn giãy giụa một chút, nhưng Tạ Thanh Vận trực tiếp yêu cầu ma ma đi phân phó người ở phòng bếp làm, dù sao cũng không cho Yến Thu Xu động thủ, giữ nàng ở lại bên kia nói chuyện.

Mãi đến khi Tiêu phu nhân mệt mỏi, mới để cho Yến Thu Xu rời đi.

*

Rời khỏi chủ viện, trở về sân của mình.

Yến Thu Xu luôn cảm thấy không thoải mái, chủ yếu là do muốn làm cho Tiêu phu nhân nhưng bị người khác giành.

Nàng dựa vào Tiêu gia kiểm lời nhiều như vậy, báo đáp lại còn không kịp.

Hơn nữa, món gà cay xé phay là món chính, ăn với cơm, Tiêu phu nhân nhiễm phong hàn, miệng không có vị, chắc là muốn ăn chút đồ ăn vặt, để cho trong miệng có vị một chút.

Đồ ăn vặt có hương vị ...

Còn gì ngon hơn que cay?!

Yến Thu Xu nghĩ vậy, đột nhiên quay chân.

Làm Thủy Mỗi đi theo phía sau suýt chút nữa đụng phải: “Cô nướng, người làm sao vậy?”

Chương 64

DTV-EBOOK

“Ta muốn làm que cay!” Yến Thu Xu nói.

Thủy Mỗi: “Que cay là thứ gì?”

Yến Thu Xu thần bí hề hề cười nói: “Một loại đồ ăn vặt cực kì ngon!”

Nàng thật sự rất hối hận, tại sao lúc trước nàng không nghĩ tới mình có thể làm que cay chứ?

Rảnh rồi không có việc gì, lại có đồ ăn vặt để giết thời gian.

Hơn nữa làm que cay không khó, tuy rằng thiếu gia vị, nhưng vị cay có, đủ loại gia vị cũng có, nếu không có sự cố gì bất ngờ xảy ra, cũng có thể làm ra tám chín phần mười.

Các nguyên liệu cần thiết... Cơm thừa, bột mì, tinh bột, trứng gà cùng với bột ớt, là được.

Những thứ này trộn đều, cũng không cần thêm nước, trứng gà có thể giúp kết dính, nhào đi nhào lại nhiều lần, sẽ dần dần giống như bột nhào, chỉ là màu sắc không phải màu trắng gạo.

Thủy Mỗi ở một bên tạm thời giúp không được gì, liền nhìn, thấy nguyên liệu nấu ăn là cơm thừa, trực tiếp kinh ngạc đến ngây người: “Lần đầu tiên nô tỳ thấy cơm thừa còn có thể làm đồ ăn vặt.”

“Cơm thừa còn có thể làm nhiều lắm!” Yến Thu Xu cười nói.

Nhào được một lúc, nàng mệt mỏi, để Hứa ma ma tiếp tục.

Nhào cho đến khi thành một khối bột dẻo mịn, sau đó cán mỏng trên mặt bàn, in hoa văn đẹp mắt lên trên, cuối cùng dùng dao cắt nhỏ. Chiều dài bằng lòng bàn tay, rộng bằng ngón tay cái, thời gian hấp trong nồi là một chén trà.

Khi hấp có thể nêm gia vị.

Thì là, hạt mè, trộn bột tiêu, bột ngô và những thứ khác, rồi đổ dầu nóng theo từng mẻ.

Lúc này, hỗn hợp các loại gia vị khác nhau được đổ vào, âm thanh của dầu kêu xèo xèo, sau lần quệt đầu tiên, hương thơm đã tỏa ra.

Không quá thích ứng với mùi, Thủy Mỗi nhanh chóng ra chạy ra bên ngoài: “Hắt xì!”

Yến Thu Xu ho nhẹ một tiếng: “Không có việc gì, sẽ xối át mùi nhanh thôi.” Nàng tiếp tục quấy, từ từ đổ dầu lần thứ hai rồi lần thứ ba, đến lần thứ tư thì toàn bộ dầu nóng đều được đổ vào.

Nhưng như thế này, mùi hăng đã biến mất, chỉ còn lại mùi thơm cay cay!

Thủy Mỗi rụt rè bỏ tay bịt mũi xuống, hít hít khí, mắt sáng rực lên, miệng cũng thèm...

Cuối cùng cho muối, đường vào đảo đều.

Cùng lúc đó, nồi hấp bên cạnh cũng sắp đến giờ.

Hứa ma ma lấy các dải hấp ra, để thuận tiện cho việc ăn uống, nó được cắt thành từng miếng khoảng hai cm, cuối cùng cho vào một cái bát lớn, Yến Thu Xu lấy gia vị đổ vào, tay kia dùng đũa đảo đều, sao cho nước sốt phủ đều từng phần.

Khi thành phẩm xuất hiện, chúng không được xếp ngay ngắn trên đĩa, đầy nhiều, trên mũi nhọn ít, các miếng chất thành một Hỏa Diệm Sơn đỏ!

Dáng vẻ quen thuộc, hương vị quen thuộc!

Yến Thu Xu cầm một miếng để nếm thử, vị cay của dầu ớt trong miệng kích thích đến đầu lưỡi đều có chút lùi bước, mấy ngày này tuy rằng Yến Thu Xu đều làm nguyên liệu nấu ăn có vị đậm, nhưng nàng chưa từng nếm qua cấp độ cay như vậy.

Nhưng rất nhanh nàng đã quen, cắn mạnh hơn một chút, miếng cay mềm quen thuộc có phần hơi dai, kết cấu bông xốp và đàn hồi, xốp mềm dẻo dai khi nhai, vị cay cay mặn ngọt hòa quyện khiến tinh thần nàng sáng khoái!

Vừa cay, vừa tê, nước miếng không ngừng ứa ra vì cay, cổ tình càng cay càng muốn ăn!

Yến Thu Xu nhanh chóng ăn miếng thứ hai, và miếng thứ ba...

Ngon nhưng hơi cay, dầu nóng kích thích mùi thơm, đồng thời cũng kích phát vị cay, nhưng chỉ mới cắn vài miếng, miệng nàng đã hơi hơi đỏ lên.

Hứa ma ma nhìn không được, ngăn nàng lại, hơi nhú mày nói: “Cô nương, mấy thứ này không thể ăn nhiều, nhiều dầu lại cay, nếm thử là được.”

Yến Thu Xu: ...

Đúng vậy.

Dù trông cách làm lành mạnh tới đâu, que cay, vẫn là ‘thực phẩm rác’.

Yến Thu Xu thanh thanh giọng nói, lưu luyến không thôi bỏ đĩa xuống: “Các người cũng nếm thử đi, lại làm một phần đưa cho Tiêu phu nhân, bà muốn ăn đồ có vị, nếu cảm thấy trong miệng không có vị thì nếm thử cũng được.”

Người càng già dạ dày càng yếu, càng không thể ăn nhiều.

*

Chủ viện Tiêu gia.

Khi que cay đưa tới, Trầm Bình Ngộ đang ở bên cạnh Tiêu phu nhân.

Sớm muộn gì cậu bé cũng đến thỉnh an, hiện giờ bà ngoại sinh bệnh, cậu bé còn phải chăm sóc, bởi vậy nên ở lại đây lâu hơn.

Hai bà cháu đang nói chuyện, liền nghe thấy Hoàng ma ma nói Yến Thu Xu cho người tặng thức ăn qua đây.

Ánh mắt Tiêu phu nhân hơi sáng lên, so với lúc mới tỉnh còn hăng hái hơn một chút: “Mau mang cho ta xem.”

Hoàng ma ma vội mở hộp thức ăn ra, liền thấy bên trong có một cái mâm, mùi cay nồng tỏa ra từ những que cay rực rỡ, trực tiếp khiến nước miếng bà ấy bắt đầu ứa ra.

“Mùi thật thơm, phu nhân, ngài tới nếm thử đi.” Hoàng ma ma đặt đĩa lên tủ đầu giường, cười nói: “Thủy Mỗi đưa mang tới đây, nói là ăn vặt hơi cay chút, nhưng dạ dày của ngài không tốt, cho nên chỉ có thể cắn thử vài miếng, thứ này nếu được bảo quản đúng cách sẽ để được rất lâu.”

Đồ được đặt ở bên cạnh mình, Tiêu phu nhân cũng nhanh chóng ngửi được, khóe môi hiện lên một nụ cười nhẹ: “Đứa nhỏ

A Xu này có tâm, đã bảo nó đừng làm vậy, còn cố ý trở về làm cái này đưa tới.”

Bà nhận lấy chiếc đĩa do Hoàng ma ma đưa qua, kẹp lên một thanh que cay đưa đến miệng.

Mới vừa nếm thử một miếng, hương vị này, kích thích khiến bà rung cả lông mày.

Cậu bé này giờ vẫn luôn để ý đến bà ngoại lo lắng đứng dậy, bưng trà lên: “Bà ngoại, nếu không ăn được thì nhổ ra, uống một ngụm trà.”

Tiêu phu nhân vội vàng nói: “Không cần!” Sau đó cẩn thận nếm thử, càng ăn, trên mặt bà càng hiện lên vẻ kinh ngạc, còn chưa kịp nuốt xuống, đã gấp đĩa thứ hai lên.

Trầm Bình Ngộ ngạc nhiên nhìn bà ngoại, lại nhìn Hoàng ma ma bưng mâm, mùi rất thơm, nhưng đồ gia vị quá nhiều, dầu cũng vậy, ăn ngon thật sao??

Nhưng đây là lần đầu tiên cậu bé được chứng kiến bộ dạng này của bà ngoại.

Trên thực tế từ khi cậu bé có thể nhớ được, bà ngoại trong ấn tượng của mình, là một người không thích ăn cơm, ngày thường ăn nhiều thêm một miếng cơm, thì bà cứ như đã làm sai điều gì đó, đau khổ rất lâu, không phải thân thể mà là trái tim.

Dần dần mà thân thể của bà cũng bắt đầu chống đối với đồ ăn, càng ngày càng nhiều.

Khi còn nhỏ bà ngoại vẫn có thể ôm cậu bé, nhưng sau này thì hoàn toàn không thể, đi đường đều phải cần người đỡ.

Nhưng lúc này cậu bé trở về, lại lại khác hẳn, mặc dù ăn không được nhiều lắm nhưng lần nào cũng ăn, so ra thì kém

người bình thường, nhưng cơ thể lại đang tốt lên từng ngày.

Nhưng chưa bao giờ được như bây giờ, cùng một loại thực phẩm, lại thể hiện ra một tín hiệu tương tự như 'bảo vệ thực phẩm'?

Cậu bé thử nói: “Bà ngoại, cái này ăn ngon lắm sao?”

Tiêu phu nhân đã ăn ba miếng, nghe vậy đôi mắt híp lại, trên khuôn mặt nghiêm túc tràn đầy vẻ trẻ con lúc vui mừng: “Ừm, ăn ngon, rất có hương vị!”

Thứ gọi là que cay này, bản thân tinh bột và mì chắc không có mùi vị gì, nhưng sa tế cay rất lại không thiếu mùi vị, chỉ là khi bà cảm thấy không chịu nổi, lại có vị ngọt xoa dịu cái lưỡi bị kích thích quá mức của bà.

Cay đến da đầu bà tê dại, phía sau lưng đều đổ mồ hôi, khoe miệng còn không ngừng ứa nước miếng, đầu lưỡi cũng bị mùi vị cám dỗ, không ngừng tỏ ý muốn ăn tiếp.

Sau khi trả lời cháu trai xong, Tiêu phu nhân lại đi gấp miếng thứ tư.

Nhưng mà lúc này đây Hoàng ma ma bưng mâm đi, cười nói: “Phu nhân, đủ rồi, dù sao thì cái này cũng làm dạ dày khó chịu, mỗi lần không thể ăn nhiều.”

Tiêu phu nhân: “?”

Bà khó có thể tin nhìn Hoàng ma ma, trong lòng đếm một chút, mới ba miếng!

Mới ăn có ba miếng cũng kêu ăn nhiều???

Tiêu phu nhân tức giận trừng mắt nhìn bà ấy: “Ăn thêm một miếng nữa!”

Hoàng ma ma kiên quyết lắc đầu cự tuyệt: "Nếu người đã khỏi bệnh thì có thể ăn thêm vài miếng nữa, nhưng hiện giờ thì không được."

"Ăn miếng cuối cùng! "Tiêu phu nhân sốt ruột nói, nhưng Hoàng ma ma vẫn tuân theo lời dặn dò của đầu bếp, không dám buông lỏng.

Cổ họng Tiêu phu nhân nghẹn lại, bực bội dị thường, tức giận nói: "Người càng lớn tuổi càng trở nên cứng nhắc vậy!"

Chương 65

DTV-EBOOK

Cảm giác ngọt ngọt này so với lúc trước ăn gà chiên mà không được ăn nhiều còn ngứa ngáy khó chịu hơn, bởi vì đây là món ăn vô cùng hấp dẫn mà bà muốn ăn.

Món gà xào cay được làm lúc sáng tuy ngon, nhưng răng của bà đã không còn tốt nữa, ăn vài miếng liền thôi.

Ngược lại thứ này, bảo mềm nhũn thì cũng không phải mềm nhũn, vẫn phải nhai vài miếng, nhưng lại không tốn sức, hết thấy đều rất vừa vặn, mùi vị lại còn hết sức đậm đà, làm cho người đang mồm miệng nhạt nhẽo vì bệnh là bà chẳng khác nào được sống lại.

Hoàng ma ma không hề tỏ ra sợ hãi: "Lão nô chính là người cứng nhắc, nếu phu nhân thấy không thoải mái, vậy cứ đánh lão nô vài gậy cho vui cũng được."

Tiêu phu nhân oán hận quay mặt đi, trông thấy cháu trai đang mỉm cười nhìn mình chăm chú, khuôn mặt già thoáng chốc ửng đỏ, già đầu rồi còn đấu võ mồm với Hoàng ma ma quả thật không hay cho lắm, bà khẽ ho một tiếng: "Bình Ngộ người cũng ném thủ đi, cái này mùi vị quả thật không tệ."

Trần Bình Ngộ vốn đã có lòng muốn ném thủ, nghe vậy liền ngoan ngoãn gặt đầu, cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Trong lòng cậu, trù nghệ của Yến Thu Xu cực tốt, hơn nữa còn biết nhiều thứ hay ho thú vị, là những thứ mà trước kia cậu chưa từng được thấy qua, không những mới lạ mà mùi vị cũng cực kỳ thơm ngon.

Nhưng mà lúc này đây, khi đồ ăn đã đưa đến bên miệng, Trầm Bình Ngộ vẫn cảm thấy dầu mỡ.

Cái này sẽ ngon sao???

Cho đến khi hoàn toàn cho vào miệng, cảm giác có chút ghét bỏ trong lòng Trầm Bình Ngộ bỗng nhiên biến mất không thấy đâu.

Cay quá!

Từ nhỏ cậu bé đã ăn uống thanh đạm, chưa bao giờ nếm qua thứ gì cay đến như vậy cả.

Mẫu chốt là đã cay thì chớ, lại còn có cả cảm giác tê tê làm cho môi lưỡi thậm chí răng của cậu đều đang run rẩy!

Nếu chỉ là như vậy, Trầm Bình Ngộ có lẽ sẽ vẫn còn một chút kháng cự, chỉ là rất nhanh sau đó cậu lại cảm nhận được vị ngọt trong món ăn cay này, vị ngọt ấy giống như người ở giữa sa mạc gặp được suối nước trong, có sức hấp dẫn cực lớn, tuyệt vời hết sức, cậu bỗng nhiên hiểu được vì sao bà ngoại thích thứ này như vậy.

Bất tri bất giác, khi từng miếng que cay được nuốt vào bụng, cậu mới hoàn hồn.

Lúc này cái đĩa vốn đầy ắp giờ chỉ còn tro mỗi đáy.

Trầm Bình Ngộ: "...? "

Ôi chao...

Cậu ăn hết rồi sao?!

"Khụ khụ..." Trầm Bình Ngộ bị động tác của mình làm cho bàng hoàng, nhưng càng bàng hoàng hơn chính là cái miệng hoàn toàn không muốn dừng lại của mình, bị cay đến tê dại,

nóng phùng phùng, đưa ngón tay chạm vào có thể cảm giác được nó hơi sưng đỏ.

Nhưng cậu vẫn muốn ăn tiếp!

Thậm chí còn chưa thỏa mãn.

Tiểu thiếu niên chưa bao giờ mê mẩn một món ăn nào như vậy không khỏi ngỡ ngàng, liền hít vào một hơi, vị cay xộc thẳng vào khí quản, dẫn tới một trận ho xé ruột xé gan.

Tiêu phu nhân sợ tới mức bật dậy khỏi giường, chạy đến nhìn cậu.

Hoàng ma ma thấy thế, vội vàng đi lấy trà sữa đưa qua: "Yến cô nương nếu cay quá uống trà sữa có thể giải cay, mau uống một chút đi."

Trầm Bình Ngộ nhận lấy, hút mạnh một hơi, cùng với từng tiếng nuốt xuống ừng ực, vị cay quả nhiên nhanh chóng giảm bớt, cậu đỏ mặt, áy náy nói: "Làm phiền bà ngoại rồi, người mau nằm lại đi."

Tiêu phu nhân theo lục đạo của Bình Ngộ ngồi trở lại giường, quan tâm hỏi: "Còn chỗ nào không thoải mái nữa không?"

"Dạ hết rồi ạ." Trầm Bình Ngộ đỏ mặt lắc đầu, ánh mắt thoáng nhìn qua đĩa thanh cay, cam chịu đáp: "Cái này ngon quá, con lỡ ăn hơi nhiều."

Trên mặt Tiêu phu nhân lộ ra ý cười rõ ràng, mặt mày từ ái: "Con vẫn còn là một đứa trẻ, thích ăn thì ăn nhiều một chút, nhà chúng ta cũng đâu thiếu thốn mấy cái này?"

Nhưng cũng không thể không biết tiết chế được!

Nếu là ở Trầm gia, đã sớm có thúc thúc bá bá gia gia nãi nãi nhắc nhở cậu rồi.

Trầm Bình Ngộ xấu hổ vì mất tự chủ trước que cay, đang định tự trách mình thì bỗng nhiên ý thức được, đây không phải là Trầm gia.

Yêu cầu của Tiêu gia đối với hài tử hoàn toàn không giống với Trầm gia, bọn họ rất mừng khi thấy mình ăn như vậy, cho dù không tiết chế, ví dụ như Đông Đông, thì cũng vẫn được phép.

Bằng không sao mới một năm không gặp, Đông Đông lại mập lên nhiều như vậy?

"Thật sự mập lên rất nhiều sao?" Đông Đông lau cái miệng đầy dầu ớt của mình, cúi đầu nhìn cái eo tròn trịa của mình, cái bụng tròn vo, cùng với cánh tay mập mạp, trong ánh mắt tràn ngập kháng cự, nhưng sâu trong đáy mắt lại là... tràn ngập sự không tự tin.

Chu Chiêu Hoành gặm đùi gà, gật đầu khẳng định: "Ừ! "

Đông Đông nhất thời có cảm giác như sấm giữa trời quang, khuôn mặt tràn đầy mất mát nhưng động tác đưa thức ăn vào miệng trên tay lại không hề dừng lại.

Tiết học trước là cưỡi ngựa bắn cung, bọn họ cần phải thay y phục cưỡi ngựa, gần đây Đông Đông phát hiện y phục càng ngày càng chật, còn cảm thấy là do mình mặc nhiều, bởi vậy đôi khi sẽ cởi bớt một hai cái, đảm bảo vẫn có thể mặc vừa y phục cưỡi ngựa.

Cho đến khi vào học, bởi vì dùng sức quá mạnh, y phục kia..."phụt" một tiếng rách toạc ra!

Cậu bé lập tức đứng im tại chỗ không dám nhúc nhích.

Ngựa của đứa trẻ khác đều lộc cộc chạy qua cậu, trận cười ngựa bắn cung này, cuối cùng kết thúc bằng việc cậu bé giành được hạng bét, cung nhân sắp xếp y phục cho cậu lúc sửa sang lại y phục thì phát hiện quần áo của cậu bị rách không khỏi ngạc nhiên, theo bản năng thốt ra một câu: "Thì ra thiếu gia mập lên nhiều như vậy, vài hôm nữa nô gia sẽ may cho cậu mấy bộ lớn hơn một chút..."

Đông Đông càng khiếp sợ, những lời sau đó cũng không nghe rõ nữa, ngây ngốc theo đám đông chạy tới nhà ăn dùng cơm, khi nhìn thấy Chu Chiêu Hoàn bèn hỏi một câu.

Nhưng mà không nghĩ tới thứ nhận được vẫn là câu trả lời khẳng định như vậy.

Cậu bé định đưa bàn tay mập mạp lên mặt nhéo thử, nhưng dầu ớt trên đó vẫn chưa lau sạch, chỉ đành từ bỏ, khuôn mặt trắng trẻo tròn trịa như bánh bao nhả lại, đau lòng nói: "Được rồi, vậy sau này ta sẽ ăn ít lại."

Chu Chiêu Hoàn nghĩ cười nói: "Vậy cái gì người không ăn cứ đưa đây cho ta ăn, ta ăn được!"

Đông Đông nhìn cậu một cái, hai người quen nhau đã được hai tháng nay, người trước mắt rõ ràng cũng được cậu bé nuôi mập, trưa nào cũng ăn thịt, ăn không hết còn có thể mang về ăn tiếp, vốn là cây sào tre ốm o gầy gò, hiện tại đã biến thành cây sào tre béo tốt mập mạp.

Nhưng mà hăn mập không giống mình mập, hăn ngược lại...trông còn đẹp hơn!

Trắng trẻo sạch sẽ, ánh mắt sáng ngời, hai má có thịt, cũng không còn dáng người lẻo khoẻo gió thổi là ngã kia nữa.

Ghen tị!

Ánh mắt Đông Đông oán hận, lại nhìn hộp cơm một lúc lâu, cuối cùng chỉ đành bịn rịn lấy đi hai cái cánh gà, còn lại toàn bộ đẩy đến trước mặt Chu Chiêu Hoàn: "Cho người, cho người!"

"Cảm ơn Đông Đông!" Chu Chiêu Hoàn vui vẻ cười tươi.

Chu Chiêu Cần nhìn một màn tình cảm hữu hảo này, tâm tình vốn đã sa sút lại càng thêm khó chịu, bực bội hậm hực mấy tiếng, miệng méo xệch, đồ ăn trước mặt cũng không thấy ngon nữa.

Tất cả mọi người đều là bạn đồng môn, bọn họ còn đều học chung lớp vỡ lòng, vì sao Tiêu Bình Châu cho Chu Chiêu Hoàn nhiều đồ ăn như vậy, lại chỉ cho hắn có hai miếng que cay? !

Gần đây rõ ràng hắn đã được ăn uống tốt hơn, nhưng so với Đông Đông hồi trước sinh nhật vẫn gầy hơn một chút, trong mắt cũng thiếu đi sự bá đạo cùng tự tin trước kia mà thay vào đó dường như chất chứa rất nhiều ủy khuất.

Hai thằng bé theo hầu của hắn nhận thấy bèn lưu luyến đưa một miếng cay trong đó qua: "Điện hạ, người có ăn không? "

Chu Chiêu Cần phần nộ nói: "Không cần! Ta còn lâu mới ăn."

"Vâng." Thằng bé theo hầu thấy vậy vội rút que cay về bỏ vào miệng mình.

Thật sự rất ngon!

"A Xu tử tử nhà Tiêu Bình Châu thật sự quá lợi hại!"

"Đúng vậy, Tiêu Bình Châu thật có phúc!"

"Người nọ cũng rất có phúc, được ăn nhiều như vậy! Ta đếm rồi, mười miếng luôn đấy..."

Thanh cay không lớn, cũng chỉ dài khoảng hai phân, một miếng cũng mỏng, bọn họ được chia ba miếng, nhưng vừa mới nếm được mùi vị thì đã hết mất, nhưng mà trên bàn bên cạnh, Đông Đông đẩy cho Chu Chiêu Hành hẳn một đĩa nhỏ, trông có vẻ rất nhiều.

Đám trẻ bây giờ cũng rất thân thiện với Đông Đông, vì vậy không hề giấu giếm mà thể hiện ra sự ghen tị của chúng.

Động tĩnh này Đông Đông cũng đã nghe thấy, cậu bé nhìn qua đĩa que cay, sau khi hỏi Chu Chiêu Hoàn thì chủ động đưa qua: "Cho các người ăn đấy."

"Cảm ơn Bình Châu!" Bọn trẻ vui vẻ nhận lấy, chia nhau chỗ que cay được cho.

Chương 66

DTV-EBOOK

Hít hà!

Hơi cay một chút, nhưng mà ăn vào rất dễ gây nghiện!

Hầu hết đám trẻ đều bị cay đến nước mắt lưng tròng, một số ít thấy bình thường, cay hơn chút nữa vẫn được.

Đám trẻ thảo luận sôi nổi, thằng bé theo hầu cũng gắp mấy miếng lên ăn, không quên hỏi: "Điện hạ, người không ăn thật ạ?"

Lại không ngờ, chỉ một câu nói như vậy, Chu Chiêu Cần bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt nặng trĩu, hắn suy nghĩ gì đó vài giây sau đó chạy thẳng ra ngoài, không nói một lấy một tiếng, làm cho mấy đứa trẻ khác sợ tới mức quên cả nhai đồ ăn.

Đông Đông càng bối rối hơn cả: "Hắn bị sao vậy?"

Chu Chiêu Hoành mờ mịt lắc đầu: "Không biết nữa..."

Những đứa trẻ khác: "Chúng ta đâu có chọc gì hắn đâu?"
Chính hắn không ăn mà!"

*

Còn đứa trẻ khiến lũ còn lại ngơ ngác thì chạy thẳng ra ngoài cung.

Tuy rằng bây giờ là giờ học, nhưng Chu Chiêu Cần là hoàng tôn, hơn nữa sắc mặt hắn hết sức khó coi, cung nhân cũng không dám ngăn cản, chỉ phái người đi theo rồi mặc kệ cho hắn đi.

Vốn tưởng rằng hắn trở về phủ Tam hoàng tử.

Ai ngờ tiểu hài tử kia lên xe ngựa liền nói: "Đến Tiêu gia!"

Xa phu thiếu chút nữa cắn phải lưỡi: "Hả? Tiêu gia? "

"Đúng vậy! Tiêu gia, nhanh lên cho bốn điện hạ!" Chu Chiêu Cần trừng mắt nói.

Xa phu chỉ đành đánh xe qua.

Dưới sự thúc giục của Chu Chiêu Cần, quãng đường vốn cần hai khắc đồng hồ biến thành một khắc đồng hồ hơn.

Sau đó hắn đi tới Tiêu gia, người canh cửa cũng không dám ngăn cản, để mặc hắn đi vào.

Thân là hoàng tộc, từ khi sinh ra hắn đã được học từ người nhà cách sai sử người khác như thế nào, đến Tiêu gia cũng không chút sợ hãi mà tiện tay bắt một nha hoàn dẫn đường, đi thẳng tới tiểu viện của Yến Thu Xu.

"A Xu tử tử! "Một tiếng kêu lạnh lạnh của nam hài khiến Yến Thu Xu đang bận rộn phải ngừng lại.

Đông Đông?

Không, giọng này không phải.

Nàng nghỉ tay ra khỏi phòng bếp, liền nhìn thấy cậu bé đang muốn xông vào phòng khách, trang phục kim tôn ngọc quý thể hiện thân phận của hắn, Yến Thu Xu lập tức nhận ra, lớn tiếng gọi: "Ở đây! "

Chu Chiêu Cần dừng bước, lại quay đầu chạy tới, một đôi mắt không biết đổ lên tự lúc nào tràn ngập tủi thân, nước mắt ngập tràn chực trào ra, vừa trông thấy Yến Thu Xu liền không kìm

được rơi xuống, hần tử thân nói: "A Xu tử tử, xin lỗi tử, là ta sai rồi, tử đừng giận nữa được không!"

Yến Thu Xu: "? "

Nàng dở khóc dở cười: "Điện hạ, đệ nói cái gì vậy?"

Chu Chiêu Cần đi tới trước mặt nàng, ngửa mặt lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn gầy hơn lần trước một chút tràn đầy vẻ trông mong: "Tử theo ta trở về, nói với cha ta là tử không tức giận có được không?"

Yến Thu Xu ngồi xổm xuống, mặc dù đứa nhỏ này có chút nghịch ngợm, nhưng lúc bộ dạng lúc này thật sự đáng thương, nàng không đành lòng liền dịu dàng nói: "Vì sao lại muốn ta về cùng đệ?"

Chu Chiêu Cần miệng méo xệch, nước mắt cũng nhiều hơn không ít, nhỏ giọng nói: "Bởi vì mấy ngày nay phụ thân ta rất tức giận, ở nhà ném đồ lung tung, còn đánh mẩu phi ta, nói mẩu phi ta không nên dạy ta làm xằng làm bậy, nói ta không nên hại ông ấy đắc tội Tiêu gia, chắc chắn là bởi vì lần trước ta muốn tử về, cho nên Tiêu gia mới nổi giận ức hiếp phụ thân ta, A Xu tử tử, tử đừng tức giận được không?"

Hần vốn dĩ đã hối hận từ lâu, cũng may sau này hòa hoãn quan hệ với Tiêu Bình Châu, sự hối hận kia đã bị đè xuống, ai ngờ lúc này trong nhà ngoại tổ xảy ra chuyện, bọn họ đều nói là Tiêu gia làm, phụ thân cũng nói như vậy, còn chỉ trích mẩu phi, sự hối hận kia của hần lần thứ hai trỗi dậy.

Hần còn nhỏ, không biết phải làm sao cả, đi tìm người Tiêu gia thì hần không dám, bọn họ ngay cả phụ thân hần cũng có thể ức hiếp, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, nhờ que cay kia khơi mào, hần nghĩ đến A Xu tử tử trong lời kể của Đông Đông.

Lúc trước nếu không phải mình muốn A Xu tử tử trở về nấu cơm cho mình, phụ thân cũng sẽ không đắc tội Tiêu gia, sẽ không...gây ra nông nổi như bây giờ.

Ý cười trong mắt Yến Thu Xu biến mất, nàng trầm mặc nhìn tiểu hài tử trước mắt.

Khúc mắc giữa người lớn gây ra tử thương vô số, trong mắt tiểu hài tử lại chỉ có tức giận hay không, hắn cũng không biết lý do phụ thân hắn tức giận, kỳ thật chỉ là bởi vì hắn ta tham lam, ham muốn quân quyền Tiêu gia mà thôi, chỉ trích mẫu thân hắn chẳng qua là nhát gan giận chó đánh mèo.

Bất kể có nàng hay không, có tiệc sinh nhật hay không, hai bên chung quy đều sẽ xảy ra chuyện.

Nhất là Tam hoàng tử tính tình duy ngã độc tôn, sau lưng lại giấu không ít thủ đoạn xấu xa hèn hạ, những chuyện tương tự như Kiều gia tuyệt đối sẽ không chỉ xảy ra một lần.

Nhưng Chu Chiêu Cần không hiểu, hắn chỉ cảm thấy nếu nàng không tức giận, Tiêu gia sẽ không tức giận, như vậy phụ thân sẽ không tức giận, sẽ không đánh mẫu phi, hết thảy sẽ trở về như cũ.

Nhưng trên thực tế thủ phạm cũng là nàng, để cho tất cả bại lộ trước hơn một năm.

Nghĩ đến đây, trong lòng Yến Thu Xu cũng hết sức ghen ngào, nhưng cho dù như vậy, nàng cũng không làm được gì.

Nàng thở dài: "Xin lỗi, những việc này chúng ta không quản nổi."

Tức thì nước mắt Chu Chiêu Cần liền thi nhau rơi xuống, ghen ngào, nhưng không nói thêm gì nữa, hắn có thể đi tới trước mặt Yến Thu Xu, đã là hành động xốc nổi sau khi lấy hết

dững khí, nói một lần, đối phương cự tuyệt, nỗi ám ức tức nghẹn trong lòng hắn đã tiêu tan, không cách nào mở miệng nữa.

Đương nhiên hắn cũng mơ hồ cảm giác được, rất nhiều chuyện không phải một đứa trẻ năm tuổi như hắn có thể xử lý được.

Chu Chiêu Cần không nói gì nữa, lặng lẽ xoay người chuẩn bị rời đi.

Yến Thu Xu nhìn thời gian, thời gian này hắn đang là giờ cơm trưa ở thái học viện, hắn đột nhiên chạy tới đây, tính toán thời gian đi trên đường, sợ là còn chưa ăn cơm trưa.

Vừa lúc chính nàng cũng bởi vì một ít chuyện mà lỡ bữa, cũng chưa ăn, liền gọi một tiếng: "Điện hạ, có muốn ở lại chỗ này ăn chút gì không?"

Chu Chiêu Cần dừng bước, đôi mắt ửng đỏ long lanh nước nhìn nàng, đôi mắt kia phảng phất biết nói chuyện, đang hỏi: Thật sự mời hắn ăn cơm sao?

Yến Thu Xu cười: "Đệ lại đây, ta đang gói bánh bao, còn đang định nhờ người đến giúp đấy."

"Ta làm được không?" Chu Chiêu Cần hỏi một câu.

Yến Thu Xu câm lặng, xem ra mấy ngày nay, tính tình phụ thân đại biến, ảnh hưởng đến hắn quá lớn, một tiểu bá vương như hắn lại hỏi ý kiến nàng, hoàn toàn không còn bộ dáng đương nhiên phải thế khi yêu cầu nàng rời đi lúc ở trên yến hội sinh nhật.

Nàng ra sức gật đầu: "Đương nhiên được chứ, Thủy Mỗi, đi giúp đệ ấy rửa tay, rửa sạch rồi chúng ta cùng nhào bột, làm tiểu long bao!"

Đôi mắt Chu Chiêu Cần khẽ sáng lên, cất chân lạch bạch chạy tới, theo Thủy Mỗi đi rửa tay, vén tay áo lên cao, lộ ra cổ tay trắng trẻo mập mạp, ngay sau đó Yến Thu Xu liền cực kỳ hào phóng ngắt một ít bột trong cục bột lớn đưa cho hắn: "Đây là bột của đệ, phải dùng sức nhào nó, nhào xong là chúng ta có thể gói."

"Vâng!" Hắn cũng ra sức gặt đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt tràn đầy thích thú.

Gói bánh bao, việc này không khó.

Cái khó là làm thế nào để nhân có thể ngon.

Ban đầu Yến Thu Xu làm bánh bao, nhân bánh lúc đó cứng như...thịt viên, từng viên được bọc lại, cũng không có nước, dẫn đến thịt viên khô, ăn vào cũng khô, sau khi làm nhiều hơn mới dần dần học được kỹ năng.

Có thể cho thêm một ít nước vào trong nhân.

Để giữ hương vị, nước này, tốt nhất là nước gừng được đun qua, lượng nước không được quá ít, nếu không nhân vẫn cứng, cũng không được quá nhiều, dễ bị loãng quá.

Sau đó thêm nước tương, muối, đường và các loại gia vị khác, sau khi khuấy đều thì rắc hành lá, đổ dầu nóng vào rồi khuấy lại lần nữa.

Nhân làm xong là đã có thể gói bánh bao.

Làm tiểu long bao cần phải khéo léo tinh tế, đặt một viên nhân lên lớp vỏ mỏng to cỡ lòng bàn tay, ba ngón tay nắm lấy mép bắt đầu gấp lại, gấp xong một vòng liền tạo thành hình một bông hoa xinh xắn.

Chương 67

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Cần lần đầu tiên làm, hoàn toàn không biết, tay mắt không phối hợp, có chút luống cuống tay chân, Thủy Mỗi đứng bên cạnh chỉ bảo, hẩn nhào rồi lại nhào, ngược lại cảm thấy có chút thú vị, còn nặn ra một cục bột tròn trịa, nói là con heo con.

Tất cả đã xong xuôi, có thể cho lên nồi hấp.

Đến bước này, chỉ cần nhờ Hứa ma ma đốt lửa là được, bọn họ ở một bên chờ, phòng bếp lúc nào cũng đốt lửa, nhiệt độ ấm áp hơn nhiều so với bên ngoài, Yến Thu Xu và Chu Chiêu Cần liền ở lại đây canh chừng.

Cho đến khi bánh bao được hấp chín.

Khoảnh khắc nắp vung được mở ra, tiểu long bao được đặt ngay ngắn gọn gàng trong lồng hấp rồi đặt lên nồi sắt lớn, vốn dĩ giữa mỗi cái đều có khoảng trống rộng khoảng hai ngón tay, nhưng mà hiện giờ cái nào cái nấy cũng đều trở nên lớn hơn, trắng trẻo đầy đặn kề sát vào nhau, có chút nước thấm ra ngoài khiến cho lớp vỏ màu trắng ngà nhuộm màu của nước canh.

Mùi thơm dịu của bột mì và hương thơm ngát của nhân hòa quyện lại với nhau, tạo nên chiếc bánh tiểu long bao thơm ngon ngay lúc này!

Chu Chiêu Cần thật sự đói bụng, ngửi thấy mùi này, bụng liền đánh trống kêu liên mấy tiếng "Ừ ừ", khuôn mặt hẩn đỏ rực lại không giấu nổi vẻ chờ mong hỏi: "Đã ăn được chưa?!"

Đương nhiên là ăn được rồi!

Bản thân Yến Thu Xu cũng đói bụng, ngửi thấy mùi thơm lập tức lên tinh thần, không thể chờ đợi thêm được bắt đầu hỏi: "Đệ muốn ăn mấy cái?"

"..... Ba cái? Chu Chiêu Cần không chắc chắn đáp.

"Vậy thì sáu cái đi." Yến Thu Xu nói.

Tiểu long bao nhỏ hơn bánh bao bình thường rất nhiều, thế nào cũng phải tăng gấp đôi.

Riêng nàng thì... Mười cái!

Còn nhớ khi còn nhỏ nàng có thể ăn tới mười hai cái, sức ăn hiện tại của nàng vẫn chưa khôi phục về thời kỳ đỉnh cao!

Lấy đủ số lượng mình muốn, Yến Thu Xu bê bánh chạy ra ngoài, vừa đi vừa gọi: "Điện hạ, đệ đi theo qua đây nhé."

Không nhanh lên là tiểu long bao sẽ nguội mất.

Bộ dạng hấp ta hấp tấp như thế khiến Chu Chiêu Cần ngăn người, người bên cạnh hẳn, cho dù là cung nữ bận rộn nhất thì tư thái cũng cực kỳ đoan trang, có điều bộ dạng như vậy, ngược lại làm cho hẳn cảm giác thoải mái trong lòng, lập tức cũng chạy theo.

Đến khi hẳn ngồi xuống, trước mặt đã bày ra một phần thức ăn.

Sáu cái tiểu long bao trắng trẻo mập mạp xếp chồng trong bát.

Hắn cầm đưa lên gấp một cái bánh, cho vào miệng cắn một cái, vỏ tiểu long bao rất mỏng, cắn một miếng nhỏ, liền lộ ra nhân bên trong.

Bởi vì nhân bánh được nêm nếm rất hoàn hảo nên hấp xong không bị khô, ngược lại vô cùng mọng nước, nhân thịt mềm, cắn thêm một miếng cả lớp vỏ bột mì và nhân, lớp vỏ mỏng hòa quyện với nhân thịt thơm ngon, trong hương thịt xen lẫn hương thơm dịu của vỏ bột mì.

Mềm mại, thơm dẻo, ngon!

Chu Chiêu Cần lần đầu tiên ăn được món ngon nóng hổi mới ra lò do Yến Thu Xu làm, trong lòng vui vẻ muốn chia sẻ một chút, ngược lên chỉ thấy nữ tử bên cạnh đang ăn một cách vô cùng thô kệch.

Cắn một miếng hết nửa cái bánh bao, cắn thêm miếng nữa hết luôn cả cái.

Chu Chiêu Cần:?

Phát giác ra ánh mắt của hần, Yến Thu Xu nhìn qua ngơ ngác nói: "Mau ăn đi? Không ngon à? Ở đây có hai loại nhân, một là nhân thịt gà, một loại nhân thịt cừu, ngon lắm đấy."

Thịt gà mềm mại và ngon miệng, thịt cừu mềm tan vị mặn vừa phải, cộng với nước được hấp ra bên trong, rất ngon!

"Vâng." Chu Chiêu Cần gật đầu, cũng theo bản năng học theo tướng ăn của nàng, ăn từng miếng lớn.

Mùi vị thơm ngon so với vừa rồi càng thêm đậm đà, cùng với cảm giác thỏa mãn dâng lên giữa môi răng, hai ba miếng ăn hết một cái bánh bao, hết cái này tới cái khác!

Cảm giác ăn bánh bao ăn từng miếng lớn thế này, tuyệt vời đến không ngờ!

Cuối cùng Yến Thu Xu ăn được chín cái bụng đã no căng.

Mà Chu Chiêu Cần ăn đến bảy cái!

Cả hai người đều không giống với dự kiến.

Một người chùng như vẫn còn chưa thỏa mãn nhưng ăn không nổi nữa, một người ăn no thỏa mãn không thôi, lúc rời đi, trên mặt cũng không còn vẻ tủi thân như lúc đến nữa.

Yến Thu Xu bảo hần đem mấy cái bánh bao hình dạng kỳ lạ mà mình gói về, bởi vậy lúc đi ra, trong tay hần còn mang theo một cái hộp thức ăn nho nhỏ.

Điều này làm cho cung nhân vẫn canh giữ ở cửa viện nhẹ nhõm hần ra, vội đón lấy hộp thức ăn, hỏi: "Điện hạ, chúng ta là hồi phủ hay là đi thái học viện?"

Vừa hỏi xong, nét vui vẻ trên mặt tiểu hài tử bỗng chốc giống như bị một tầng bóng đen che phủ, môi hần mím lại, tựa hồ đang rối rắm, nhưng sau khi đã yên vị trong xe ngựa, hần vẫn quyết đoán mở miệng: "Hồi phủ."

Tuy rằng hần không muốn trở về cái nhà kia cho lắm, nhưng A Xu tử tử nói mấy thứ hần làm này có thể mang về, hần kỳ thật cũng rất muốn cho mẫu phi ăn.

Xe ngựa chậm rãi rời đi.

Giống như lúc tới hùg hùg hổ hổ, lúc đi cũng hết sức nhanh chóng, Tiêu gia tựa hồ không bị quấy rầy chút nào.

Chỉ là phía sau cửa chính, Tiêu Hoài Khải ngồi trên xe lăn, được thê tử đẩy tới, vẫn chứng kiến hết thảy.

Vốn nghe thấy tin tức nhị hoàng tôn đến đây, hai người liền lập tức đi qua, chỉ là trông thấy Yến Thu Xu đang chiếu cố đứa nhỏ kia, bọn họ cũng không tiến lên quấy rầy.

Tạ Thanh Vận có chút buồn bã, bởi vì thân thể trọng phụ không tốt, nàng ấy chậm chạp mãi vẫn chưa mang thai, nhưng kỳ thật nàng ấy rất thích hài tử, Chu Chiêu Cần không được tính là rất đáng yêu, ở trong lòng nàng ấy còn không bằng một phần mười Đông Đông, nhưng lúc này nhìn dáng vẻ ảm đạm trước khi đi của đứa nhỏ này, nàng ấy vẫn có chút đau lòng.

"Haiz..."

Tiếng thở dài vừa vang lên, chàng trai khôi ngô đang ngồi trên xe lăn ngả người dựa vào phía sau, giờ tay vỗ vỗ mu bàn tay của nàng ấy.

"Ta không sao, chỉ là cảm thấy liên lụy đến đứa trẻ." Tạ Thanh Vận lắc đầu, đẩy xe lăn trở về.

Trên mặt Tiêu Hoài Khải lại không hề có chút động lòng nào cả, nam nhân từng ở trong thiên quân vạn mã chém giết, không đến mức mềm lòng như vậy.

Nhất là nếu Tiêu gia không động thủ thì bây giờ người phải buồn bã chính là Đông Đông của bọn họ.

Thậm chí bởi vì bọn họ là hài tử của Tiêu gia, tương lai nếu nhà thông gia kia trở thành vô dụng, không che chở được nữa, bọn họ sẽ chết càng thảm.

Ít nhất nếu bọn họ giành được phần thắng cũng sẽ không nhìn chằm chằm một đứa nhỏ không buông!

*

Khi Chu Chiêu Cần về đến phủ, ngoại viện tràn ngập sự im lặng.

Nha hoàn sai vặt, ma ma đi đường đều cố hết sức đi nhẹ nói khẽ, làm sao cho không khiến người ta chú ý, trong yên tĩnh lộ

ra cảm giác áp bức không nói rõ được.

Mà tình trạng này bắt đầu từ mấy ngày trước khi sự việc nhà họ Kiều xảy ra, cho đến bây giờ vẫn như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Chiêu Cần nhú lại, thêm vài phần thận trọng và thấp thỏm.

Chờ đến chủ viện, quả nhiên nghe thấy phụ thân hắn đang trách cứ: "Câm miệng! Khóc, chỉ biết khóc! Bây giờ ta có thể làm gì nữa?! Làm việc không cẩn thận, để cho người ta bắt được nhược điểm, hại bốn điện hạ thê thảm đến mức này!"

"Điện hạ, phụ thân ta làm như vậy cũng đều là vì ngài mà, mấy năm nay tiền tài kiếm được trong nhà đều đưa đến tay người để người mua chuộc các đại thần, bây giờ bọn họ căn bản không giao ra được số tiền kia, cầu xin người hãy giúp một tay đi mà!" Tiếng khóc lóc của nữ tử không còn ngạo khí như lúc trước, chỉ còn lại sợ hãi ngập tràn.

Chuyện Kiều gia cho vay nặng lãi lộ ra, bệ hạ tức giận, hiện giờ bệ hạ đã hạ chỉ, trong vòng mười ngày phải gom đủ tất cả tiền tài, nếu không tru di tam tộc!

Đến lúc đó không phải là chuyện một hai mạng người có thể giải quyết nữa rồi.

Nếu gom đủ tiền tài thì người chết chỉ có hai cha con Kiều gia.

Như vậy hương khói của Kiều gia còn có thể giữ được.

Chỉ là tiền đều đã ở chỗ tam hoàng tử!

"Đưa cho ta? Đừng tưởng rằng ta không biết Kiều gia các người giữ lại không ít." Tam hoàng tử nghe vậy càng tức giận, sắc mặt âm trầm uy hiếp: "Vả lại số lượng lớn như vậy, bốn điện

hạ lấy đâu ra?! Người còn dám nói như vậy, đừng trách bốn điện hạ không niệm tình cũ!”

Tiếng khóc của Tam hoàng tử phi dừng lại, sau đó lại khóc càng thảm thiết hơn, nhưng không nói thêm một câu nào nữa.

Tam hoàng tử không niệm tình xưa, sợ là ngay cả nàng ta cũng muốn giết, như vậy trên người hắn ta mới không có điểm yếu để người ta công kích, chỉ là nàng ta chết, nhi tử nàng ta phải làm sao bây giờ?

Chương 68

DTV-EBOOK

Thấy nàng ta thành thật, Tam hoàng tử mới dịu giọng lại: "Cầm Tâm, nàng biết ta muốn làm cái gì mà, sự hy sinh của nhạc phụ là đáng giá, hiện tại hết thảy vẫn chưa chuẩn bị xong, bốn điện hạ không thể hành động thiếu suy nghĩ, đợi bốn điện hạ đăng cơ, thù của Kiều gia nàng, ta nhất định sẽ báo!"

Tiếng khóc của Tam hoàng tử phi càng thêm tuyệt vọng.

Tam hoàng tử đợi một lát mới dịu dàng trấn an nói: "Tất cả những chuyện này đều là đáng giá, nàng yên tâm, ta thề, nếu ta đăng cơ thành công, con ta Cần Nhi nhất định sẽ là thái tử! Địa vị của nó, ai cũng không dao động được, tất cả những gì nhạc phụ đã làm cho ta, ta đều nhớ kỹ trong lòng!"

Tiếng khóc của nữ tử liền giảm đi rất nhiều, dường như đã cam chịu số phận.

Bên ngoài Chu Chiêu Cần không nghe được nhiều lắm, chỉ loáng thoáng bên tai, cũng nghe không hiểu, nhưng hẳn có thể cảm giác được mẫu thân rất đau lòng, phụ thân rất bức bối, nhưng rất nhanh sau đó một tràng tiếng bước chân dồn dập xuất hiện.

Theo bản năng, hắn nhắc chân chạy thật nhanh, đưa theo cung nhân trốn vào một góc.

Đúng lúc nam nhân kia lúc này tâm tư phiền loạn, cũng không chú ý tới chút động tĩnh kia, trực tiếp đi ra ngoài, chờ hắn đi rồi, hai bóng dáng một lớn một nhỏ kia mới xuất hiện lần nữa.

Chu Chiêu Cần trầm mặc cầm lấy hộp thức ăn, đi vào trong phòng.

Tam hoàng tử phi luôn luôn đoan trang lúc này tóc đầu lộn xộn, son phấn nhòe nhoẹt, đôi mắt sưng đỏ ngã ngổ trên mặt đất, trong viện không có người khác, đương nhiên cũng không có ai đỡ nàng ta đứng lên.

Nàng ta nghe thấy động tĩnh, vừa ngược mắt lên, thấy nhi tử của mình, lại nhanh chóng chống tay muốn đứng lên.

Nhưng không biết là tại đôi chân quỳ trên mặt đất lạnh lẽo cầu xin hay là tại sao, vừa đứng lên được một lát, lại ngã trở về, nàng ta đành phải chật vật lau mặt, hít mũi, cố gắng ổn định tư thái: "Sao con lại về? Không phải đang đi học sao?"

Chu Chiêu Cần cúi mặt, lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Mẫu phi, đây là tiểu long bao do hài nhi làm, A Xu tử tử bảo con mang về cho người nếm thử."

Hốc mắt Tam hoàng tử phi cay xè, trong đầu căn bản không có tâm tư nghĩ tại sao lại có A Xu tử tử ở đây? Nhi tử mình nấu ăn kiểu gì? Không phải đáng lẽ nó đang đi học sao?

Nàng ta chỉ cảm thấy cảm động, trái tim vừa mới bị trượng phu tạt nước lạnh lên lúc này thoáng chốc ấm lại, cho nên chẳng nghĩ được gì nữa.

Tam hoàng tử phi vội vàng gạt đầu: "Được, để mẫu phi nếm thử."

Chu Chiêu Cần lấy bánh bao ra, bánh bao xấu xí cực kỳ khó coi, lúc đưa cho mẫu phi hân còn rơi một giọt nước mắt.

Nữ tử đón lấy, nếm thử một miếng nhỏ, vẫn còn nóng hổi, nàng ta cảm nhận được vị mặn, nhưng phần lớn là hương vị ngọt ngào của lớp vỏ cùng mùi thơm của nhân bánh, bánh bao

mềm mại vừa miệng, tuy hơi xấu một chút nhưng mùi vị rất ngon.

Mấy ngày nay nàng ta đều cơm nuốt không trôi ngủ không ngon giấc, đột nhiên có một món ăn ngon xuất hiện trước mắt, lại còn là do nhi tử của mình làm, Tam hoàng tử phi từng chút một ăn hết, ăn xong còn thỏa mãn gật đầu: "Con ta thật lợi hại, bánh bao ngon lắm!"

"Vâng! Chu Chiêu Cần gật đầu.

Tâm tình Tam hoàng tử phi cũng dịu bớt, lộ ra một nụ cười: "Được rồi, mẫu phi muốn đứng lên. "

Lúc này đây nàng ta cố gắng chống đỡ thân thể, hai đầu gối đau đớn, nhưng tốt xấu gì cũng đã đứng lên được, chỉ là chặt vật như thế, nàng ta không dám gọi người vào, sợ bị kẻ dưới cười nhạo, chỉ có thể lê hai chân đi vào phòng.

Chu Chiêu Cần cũng đi theo, đi vào nội thất, bên trong có bếp than, ấm áp hơn nhiều, nàng ta mới nhắc làn váy lên, vết thương màu đỏ bị trầy xước khi quỳ xuống đất lộ ra, đau đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng.

Chu Chiêu Cần nhìn chăm chăm, nắm đấm nhỏ nắm chặt, muốn kìm lại, nhưng vẫn không khống chế được cảm xúc, nhào vào trong ngực mẫu phi khóc òa lên "Hu Hu hu..." , bàn tay nhỏ bé run rẩy muốn chạm vào vết đỏ trên chân kia, khóc suốt suốt hỏi: "Mẫu phi, người có đau lắm không, có đau lắm không..."

Tam hoàng tử phi mở miệng muốn nói mình không đau.

Nhưng đôi mắt mở ra, lại không sao nói nổi nên lời.

Đau chứ, sao mà không đau cho được!

Nhưng trong tim nàng ta còn đau đớn hơn nhiều.

Từ khi nàng ta gả cho Tam hoàng tử, cha nàng và huynh trưởng lao tâm lao lực, tam hoàng tử muốn tiền, bọn họ nghĩ hết biện pháp kiếm tiền, tam hoàng tử muốn người, bọn họ cũng vụng trộm tìm người.

Biết rõ hắn muốn làm chuyện đại nghịch bất đạo, nhưng vì nàng, phụ thân nàng vẫn cắn răng đi theo.

Hiện tại trong nhà xảy ra chuyện, hắn một chút dao động cũng không có, mặc cho nàng quỳ gối cầu xin như thế nào, hắn cũng chưa từng mềm lòng, chút đau đớn này có tính là gì, đến hạn mười ngày, người thân máu mủ của nàng sẽ phải trải nỗi đau đầu lìa khỏi cổ!

Nàng ta không thể cứu họ, thậm chí ngay cả đứa trẻ trước mắt nàng ta cũng ...

Tam hoàng tử phi tuyệt vọng cười khở, chỉ có như vậy mà hắn còn muốn tạo phản?

Tuy rằng thân thể hoàng đế không tốt, nhưng mấy hoàng tử khác đều không phải là người tốt, thất bại cơ hồ đã là điều chắc chắn.

Đến lúc đó trên người nàng ta gánh hai tội danh, nhi tử của nàng ta phải làm thế nào đây?

Là một người mẹ, lúc này trong đầu Tam hoàng tử phi đều là tương lai của nhi tử, bỗng nhiên trong đầu nàng ta phảng phất hiện lên cái gì đó, nhìn về phía nhi tử: "Con vừa mới nói bánh bao này từ đâu ra?"

"Là A Xu tỷ tỷ dạy con làm, tỷ ấy mời con ăn bánh bao, còn bảo con mang bánh con làm về cho người ăn." Chu Chiêu Cần ngoan ngoan trả lời, run run rúc vào trong lòng mẫu thân.

Tam hoàng tử phi chậm rãi thở ra một hơi, vuốt ve đầu nhi tử, từ từ khép mắt lại, thấp giọng nói: "Ừ, mẫu phi biết rồi."

*

Tiêu gia

Lại là một ngày được nghỉ ngơi.

Mấy tiểu hài tử không cần đi học, nhưng còn thức sớm hơn ngày đi học.

Bởi vì ngày hôm qua lúc ăn cơm chiều, Tạ Thanh Vận phái người tới nói, cửa hàng món kho khai trương rồi!

Ngày khai trương sẽ mời gánh xiếc ảo thuật, vũ sư tới, sẽ khua chiêng gõ trống náo nhiệt, cho nên Tạ Thanh Vận nói, nếu Yến Thu Xu có hứng thú thì có thể tới xem, trong phủ sẽ chuẩn bị thị vệ đi theo bảo hộ nàng.

Yến Thu Xu vẫn luôn chú ý tới cửa hàng món kho này.

Nàng cũng cực kỳ hy vọng có thể khai trương trước khi ăn tết.

Bởi vì trước tết là lúc mọi người có thể tiêu tiền, cho dù là nhà có không có điều kiện đi nữa, tết đến cũng sẽ cố gắng mua chút đồ ăn ngon, vui vẻ ăn mừng.

Nhưng tiến độ cụ thể thì nàng không chú ý tới, bởi vì nàng không hiểu làm ăn buôn bán cho lắm.

Đời trước nàng chủ yếu phát sóng trực tiếp, sau này kiếm được tiền mới bắt đầu nhận thầu, bán một ít rau quả tươi không bị ô nhiễm, làm ăn theo quy củ nàng chưa từng thử.

Không nghĩ tới cơ hội vậy mà đến rồi.

Nay khai trương, tất nhiên là phải nhanh chân đến xem.

Ba hài tử mới ăn cơm với nàng lúc chiều, cũng mạnh mẽ biểu đạt mong muốn tham dự.

Mấy món kho này bọn họ đều từng ăn, trong nhà mở cửa hàng, mọi người đều sẽ đến mua, quả thật quá thú vị.

Bởi vì có Yến Thu Xu tham dự, bọn nhỏ cũng tràn ngập chờ mong, cứ như chính mình khai trương vậy, thế nên cũng muốn đi xem.

Ba người ăn ý sớm đã tới chỗ Yến Thu Xu tập hợp, chờ nàng rửa mặt chải đầu xong rồi đưa bọn họ theo.

Sau khi Yến Thu Xu rời giường, còn phải trang điểm một hồi, bọn nhóc chỉ có thể chờ thôi.

Nàng rất ít khi trang điểm, mỗi lần ra cửa chỉ khi phải gặp người ngoài mới trang điểm, nàng tới nơi này cũng hơn ba tháng rồi, hiện tại lại ngồi trước gương trang điểm, nghiêm túc tỉ mẩn, bỗng nhiên phát hiện nữ tử trong gương đã khác nguyên chủ lúc đầu rất nhiều.

Bất kể là thần thái hay tinh thần diện mạo, đều khác nhau hẳn, càng ngày càng có xu hướng giống như nàng trước kia.

Chương 69

DTV-EBOOK

Tuy rằng ngũ quan thoát nhìn vẫn như vậy, nhưng nhìn kỹ, sẽ cảm thấy đã có sự thay đổi, có lẽ cho dù là người nhà nguyên chủ bây giờ cũng không nhất định có thể liếc mắt một cái là nhận ra được.

Yến Thu Xu cũng yên tâm, nheo mắt nhìn gương, một đôi lông mày sắc sảo đã nhanh chóng xuất hiện, nàng lại điểm thêm vài đường, đuôi mắt cong cong, làm chĩnh thể đôi mắt nổi bật hơn. Sau đó nàng lại dùng son môi, vẽ một đôi môi mỉm cười.

Dung nhan vốn có nét trẻ con ngây thơ thuần mỹ liền biến thành thiếu nữ yêu kiều!

Khác biệt rất lớn!

Thao tác này của nàng khiến Thủy Mỗi ngây người, chờ Yến Thu Xu trang điểm xong ra ngoài, Đông Đông cũng cực kì bất ngờ: “Tỷ là A Xu tỷ tỷ sao?”

Yến Thu Xu thông thả ung dung đeo khăn che mặt lên, chỉ lộ ra đôi mắt đen lúng liếng, nàng chớp mắt: “Đệ nói đi?”

Uyển Nhi nháy lên vui mừng chạy lại ôm đùi nàng nói: “A Xu tỷ tỷ, tỷ thật xinh đẹp!”

Yến Thu Xu bật cười vui vẻ, ôm Uyển Nhi khen ngợi nói: “Uyển Nhi cũng rất xinh đẹp!”

Tiểu cô nương hôm nay mặc một thân váy mới tinh màu vàng nhạt, giữa trời đông, giống như một đóa hoa đang khoe sắc, cô bé được khích lệ, then thùng đến mức đỏ bừng mặt ngã vào lòng Yến Thu Xu.

Đáng tiếc Yến Thu Xu ôm không nổi Uyển Nhi nên nắm tay cô bé , mang theo Đông Đông và Trầm Bình Ngộ ra xe ngựa.

Bọn họ tới nơi còn chưa tới giờ Ty.

Nhưng xung quanh cửa hàng món kho đã tụ tập rất nhiều người.

Trên thực tế trước khi chính thức khai trương, cửa hàng đã bán thử ba ngày, trong ba ngày này, hàng dự trữ của bọn họ không nhiều lắm, nhưng ai ai cũng đến nếm thử nhấm nháp một chút.

Bởi vậy hương vị món kho đã chinh phục rất nhiều người.

Chờ đến khi chính thức khai trương, toàn bộ giảm giá 20%, rất nhiều người đều tới canh, chờ mong mình là người đầu tiên mua được.

Thời đại này mọi người đều rất thích món kho, cũng giống như dạ dày người Tiêu gia, không có gì là không thích ứng được, thậm chí còn thập phần vui mừng.

Nhưng trực đường đặt cửa hàng món kho cũng không phải dễ, nếu muốn giống như hiện đại, vậy phải đặt ở ngã ba, có hơi xa, nhưng hương bay mười dặm, cho dù không thể dựa vào đường đi để hấp dẫn lưu lượng khách, thì cũng có thể dựa vào mùi hương để hấp dẫn mọi người tới xem.

Còn chưa tới gần, Yến Thu Xu đã ngửi được vị.

Chờ tới lúc xuống xe, nhìn đường phố náo nhiệt, đám người chen chúc trước cửa hàng, nàng hoàn toàn thỏa mãn.

Đây chính là ý tưởng nàng đưa ra!

Còn có hai phần cổ phần của nàng đó!

Đông Đông, Uyển Nhi và Thẩm Bình Ngộ chưa từng thấy khung cảnh như vậy bao giờ, một đám mở miệng cả kinh, Đông Đông lẩm bẩm nói: “Thật nhiều người!”

Uyển Nhi nhón chân, xong chẳng nhìn được gì, thất vọng nói: “A Xu tử tử, chúng ta làm sao bây giờ?”

Yến Thu Xu cũng mờ mịt, không đủ cao, không nhìn thấy, đợi lát nữa khai trương, vũ long vũ sư càng không thể nhìn thấy, nàng nghĩ nghĩ, nói: “Vậy xem nào nhiệt thôi!”

“A?” Ba hài tử nhất trí nhìn nàng.

Yến Thu Xu nhìn xung quanh, tìm được một cửa hàng khá yên tĩnh, nó còn bán vừa tào phớ, nàng liền qua đó, mua bốn chén tào phớ 4 văn tiền: “Xem ở đây này.”

Nàng cũng không thể đưa theo ba hài tử chen chúc trong đám người được.

Còn trước mặt là phố buôn bán, người ngựa qua lại không nhiều, ví dụ như trên trục đường chính còn có hai ba tầng quán trà hoặc tửu lầu, kiến trúc ở đây là như vậy, nhưng chúng đều là chỗ ở của người khác, cho nên không thể đi lên.

“Dạ được!” Bọn nhỏ hiểu chuyện gật gật đầu, sau đó ngồi xuống.

Tuy rằng không thấy cụ thể, nhưng vừa được xem nào nhiệt lại vừa được ăn, tính ra cũng không tệ chút nào.

Yến Thu Xu ăn một ngụm tào phớ, chép miệng, cảm giác không đã ghiền, tào phớ mềm mềm, có một chút nước, nhìn thì rắn, nhưng ăn vào thì tan chảy trong miệng, có vị ngọt nhàn nhạt, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Nàng nói: “Ông chủ, có đường trắng không?”

Ông chủ nhiệt tình nói: “Có, tiểu thư cần thêm đường sao?”

Yến Thu Xu gật gật đầu, bỏ thêm đường vào bốn chén tào phớ rồi mới tiếp tục ăn.

Tuy giá bán của loại đậu hũ này tăng gấp mấy lần nhưng lại ngon hơn rất nhiều, vị ngọt bùi bao bọc trong lớp đậu hũ cực mềm, khi chạm vào đầu lưỡi, đậu hũ biến thành nước và tràn đầy khoang miệng, cũng giảm bớt vị ngọt do đường trắng mang lại, ngọt nhưng không ngấy.

Đám Đông Đông rất ít ăn ở quán ven đường như vậy, lúc này được ăn thì cực kỳ vui sướng, Uyển Nhi ăn hai miếng liền nhìn về phía Yến Thu Xu, theo thói quen nói cảm giác của mình cho nàng: “Thật ngọt ngào, uống rất ngon!”

Cái miệng nhỏ của Thẩm Bình Ngộ nếm nếm, mặt mày vui sướng: “Ừm, hương vị không tồi.”

Đông Đông lộc cộc trực tiếp uống một hơi hết, mới lau miệng: “Uống ngon quá! A Xu tỷ tỷ, đệ còn muốn uống tiếp!”

Ông chủ cười nói: “Đa tạ vài vị tiểu khách quan đã yêu thích, vậy tiểu nhân thêm một chút cho mấy vị khách quan có được không?”

“Không cần, nếm thử vị là đủ rồi.” Yến Thu Xu ngăn cản ông chủ, nhìn Đông Đông: “Nếu đệ uống nhiều, giữa trưa sẽ ăn không nổi mấy thứ khác đâu đó~”

Đông Đông lập tức không hé răng, nhìn về phía đám người.

Đúng lúc đó một trận mưa chiêng gõ trống xuất hiện, là náo nhiệt trước khi khai trương, mọi người nổi lên từng trận hoan hô, các vũ sư điều khiển đầu sư tử cũng nhảy vào trong.

Ba hài tử mừng rỡ đến sững sốt, nhìn không chớp mắt: “Oa... Giỏi quá đi mất!”

Mà lúc này, tại lầu hai một tòa nhà cùng con phố.

Một nam một nữ đang thấp giọng thương nghị: “Lát nữa Lục hoàng tử sẽ qua đây, người yên tâm, nhất định hắn sẽ cắn câu...”

Nữ tử nhấp môi cười, mang theo vài phần thấp thỏm: “Lần này Tam hoàng tử xảy ra chuyện, Ngũ hoàng tử nhân cơ hội xếp người của mình để thu thập Kiều gia, chiêu thổi gió bên gối của Lục quý phi thật quá tốt, khiến Lục hoàng tử tin người có thể trợ giúp hắn nắm trọn Tiêu gia, nếu không bên Ngũ hoàng tử đã áp đảo rồi.....”

Yến Thu Uyển nghiêm túc dặn dò, sợ hắn không làm đến nơi đến chốn.

Ai có thể nghĩ đến, người Kiều gia vốn một năm sau mới xảy ra chuyện hiện tại đã xảy ra rồi, nhanh như vậy cũng là do Tiêu gia ở sau lưng quạt gió thêm củi!

Không có đạo lý!

Đời trước rõ ràng mặt ngoài Tiêu gia nằm trên cùng một chiến thuyền với Tam hoàng tử, tuy rằng người Tiêu gia lạc hậu, cho dù có quan hệ, cũng không ai chịu giúp, ngược lại còn khiến mình hai mặt thụ địch.

Thậm chí, sau này Tam hoàng tử ngã xuống, Tiêu gia còn bị lão hoàng đế mượn cớ tiêu trừ, tiểu bối Tiêu gia Tiêu Bình Châu bị nhốt ở thiên lao, Tiêu Hoài Khải bất đắc dĩ phải lê thân thể bệnh tật tới thỉnh tội, cho nên sau này mới triển miên giường bệnh.

Rồi sau đó Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử cầm đầu phe phái của mình long tranh hổ đấu, sợ Tiêu gia ngã theo người khác, vì

thế đều liều mạng diệt trừ Tiêu gia, thừa dịp Tiêu Hoài Đình ở bên ngoài đánh giặc không cấp lương thảo, cho nên mới xảy ra chuyện Tiêu Hoài Đình mang binh tử chiến sau này.

Nhưng Tiêu gia vốn nên bị lão hoàng đế chỉ thị nâng đỡ Tam hoàng tử vậy mà dám tự mình ra tay, làm ra loại chuyện này, hơn nữa chiêu thức còn mau, chuẩn, tàn nhẫn, cứ như đã sớm đã biết chuyện của Kiều gia vậy.

Nhưng biến cố này, cũng rất kỳ lạ!

Chẳng lẽ là do nàng ta trọng sinh?

Yến Thu Uyển rất lo lắng, lỡ như bởi vậy mà ảnh hưởng tới con đường đăng cơ của vị hôn phu, vậy không phải là nàng ta đã đấu không công với Yến Thu Xu sao?

Dù sao con đường tiến tới đế vương, cũng cực kỳ nguy hiểm.

Tấn Vương thế tử Chu Trạch Cảnh ôn nhu an ủi nàng: “Không đâu, ta đã liên hệ với bên Tống gia rồi...”

Lời vừa mới nói ra, bên tai đã truyền đến tiếng vang vừa chói vừa to: “Thịch thịch thịch...”

“Két két két...”

“Bùm bùm bùm...”

Tiếng chiêng trống từng chút vang lên, bá đạo mà vang dội nuốt trọn âm thanh của hắn, sắc mặt nam tử cứng lại, nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhưng mà những người phía dưới không hề thông cảm, ngược lại âm thanh còn càng lúc càng lớn, thậm chí mùi thơm kia cũng càng ngày càng đậm, náo nhiệt khiến dân chúng đều đi theo hoan hô, đình tai nhức óc.

Chương 70

DTV-EBOOK

Thật sự rất âm ỉ, nhưng...

Cực kỳ thơm!

Trong loại tình huống này, nếu muốn nhỏ giọng nói chuyện, hiển nhiên là không được.

Thế cho nên lát nữa bí mật tiếp đãi Lục hoàng tử sợ là không thể, nhiều người như vậy, một khi bị thấy, cả Tấn Vương phủ đều đi tong!

Chu Trạch Cảnh đen mặt nói: “Ai khai trương cửa hàng đó? Ngày mai không được mở cửa!”

Chỉ chốc lát sau, thân tín gỗ cửa tiến vào, rũ mi mắt báo cáo: “Hồi Thế tử gia, là người Tiêu gia, mấy ngày trước đã mua cửa hàng này...”

Hai người: “?”

“Bọn họ mua cửa hàng như vậy sao???”

Thân tín dựa vào tình hình, suy đoán nói: “Có lẽ là rượu thơm không sợ hẻm sâu?”

Hai người: “.....”

Cửa hàng món kho.

Náo nhiệt vẫn đang tiếp diễn, Yến Thu Xu cũng mỗi mắt trông mong.

Nhưng chiều cao nàng không đủ, chỉ có thể thỉnh thoảng thấy đầu sư tử lúc nhảy lên mà thôi.

Sau khi lắng nghe gợi ý của chủ tiệm, nàng cố ý đứng lên trên ghế xem, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy một chút hình ảnh phía trước, nhưng lại làm ba hài tử đứng dưới chân thêm nóng lòng sốt ruột.

Trầm Bình Ngộ cũng bắt đầu nhón mũi chân, mong có thể nhìn thấy được.

Sau cùng Yến Thu Xu tốn tiền thuê chủ tiệm, nương tử của ông còn một người trẻ tuổi khỏe mạnh cõng ba đứa nhỏ lên xem.

Tiểu thiếu niên mặt đỏ bừng, nhưng cũng không hé răng nói gì, chờ đến khi nhìn thấy được một màn diễn xiếc trong đám đông trước mặt, mấy đôi mắt đều sáng bừng lên như bóng đèn.

Vũ sư diễn xiếc nửa canh giờ.

Sau khi kết thúc, bọn họ lần lượt rời đi, cửa hàng cũng chính thức mở cửa.

Ba hài tử mới vừa được đặt xuống, Yến Thu Xu đã nghe thấy bên kia truyền đến động tĩnh: “Cho ta hai cân!”

“Ta muốn ba cân!”

“Ta cũng muốn một cân!”

“Năm cân năm cân...”

Nương tử của chủ tiệm trông quán, nghe được âm thanh tắc lưỡi: “Sao lại không cần bạc như vậy?”

“Như vậy không tốt sao?” Ông chủ cũng gật đầu theo, nhưng ngửi ngửi được mùi hương trong không khí, vẫn có chút hâm

mộ: “Hay chúng ta cũng mua một chút đi, nhi tử đọc sách cũng cần bồi bổ, món này rẻ, hôm nay còn được giảm giá...”

Trước đó bọn họ nghe nói tiệm bên kia cho ăn thử miễn phí, cũng đi nếm thử, hương vị thật sự không tồi, không có chút vị nội tạng heo chút nào.

Yến Thu Xu nghe, ở một bên khuyên nhủ: “Đúng vậy, hôm nay giảm giá, tiện nghi này không lấy thì còn muốn đợi bao giờ.”

Nàng ấy nhấp nhấp môi, tựa hồ có chút nghĩ ngợi, nhưng vẫn chậm chạp không nói chuyện.

Đến lúc chủ tiệm chuẩn bị từ bỏ, nàng ấy mới không tình nguyện gật đầu, nhưng cũng sảng khoái: “Mua đi, mua năm cân, để lại một ít đến tết ăn.”

“Được!” Chủ tiệm vui mừng ra mặt, trực tiếp đi xếp hàng: “Cho ta năm cân!”

Người tựa hồ càng ngày tới càng nhiều, người mua mang đi cũng không ít.

Bởi vì làm ăn được, cửa hàng còn có một người ra duy trì trật tự, đốc thúc mọi người xếp hàng.

Một người bán hàng rong đi khắp hang cùng ngõ hẻm, đi đến nơi này thì hoảng sợ.

Hắn bị hương thơm lừng hấp dẫn nên mò tới đây, đúng lúc cũng muốn bán hàng, nên mới tới, ai biết nhiều người như vậy đâu, bên trong rốt cuộc bán thứ gì?

Người bán hàng rong giữ chặt một thanh niên: “Tiểu ca ca, nơi này đang bán cái gì? Sao lại đông đúc như vậy?”

Thanh niên cười nói: “Là lòng heo kho.”

“Người đừng lừa ta, lòng heo sao có thể thơm như vậy?”
Người bán hàng rong không tin, cười nói: “Ta ăn nhiều lòng heo rồi, hương vị đó quả thật là ...”

Thanh niên cũng tấm tắc hai tiếng: “Ông không tin thì thôi, dù sao thì người ta có bản lĩnh, làm rất ngon, còn không đắt, mười văn tiền một cân, hôm nay khai trương giảm giá hai thành! Không nói chuyện với người nữa, ta cũng đến mua một chút, nếu không một lát về giá gốc thì chịu thiệt rồi...”

Nói xong cũng đi thẳng vào mua.

“Chủ tiệm, ta mua ba cân!!!”

Người bán hàng rong thấy thế, muốn đi nhưng lại luyến tiếc, thật sự là lòng heo sao? Có thể thơm như vậy sao?

Nếu một cân chỉ cần tám văn tiền, vậy hẳn cũng đến mua một chút, bồi bổ cho nhi tử, ngày mùa đông lạnh lẽo, thật ra cũng không lỗ mấy, để đến tết cả nhà ăn cũng được.

Hắn chạy đến sạp tào phớ, chào hỏi bà chủ: “Bà chủ, giúp ta trông đồ một chút, cái này cho bà.”

“Được, đi đi, ta đảm bảo lúc về vẫn y nguyên.” Nàng ấy nhận đồ, thoải mái hào phóng nói.

Người bán hàng rong lập tức cười ha hả vọt vào đám người: “Cho ta một cân!”

Đông Đông biết đây là cửa hàng nhà mình, thấy tình huống như vậy, vui mừng đến mức che miệng cười trộm, còn trộm làm mặt quỷ với ca ca tử tử, chọc cho Uyển Nhi cười, Trầm Bình Ngộ dù không cười, nhưng cũng sắp không nhịn được.

Mãi đến khi người bán hàng rong quay trở về, trong ngực đeo một bao đồ ăn lớn, bà chủ tiệm nhìn bộ dáng này của hắn, cả

kinh nói: “Người mua bao nhiêu vậy?”

“Ba cân! Ai da, ta nếm rồi, ăn rất ngon! Nên mua nhiều chút!” Người bán hàng rong tươi cười nói, cứ như là chiếm được chút tiện nghi!

“Phụt!” Thẩm Bình Ngộ bị chọc cười.

Đông Đông xòe ngón tay tính tính, hỏi: “A Xu tử tử, đệ nghe nói lòng heo kho này bán đi cũng là bảy tám văn, chúng ta bán được nhiều như vậy, vậy chẳng phải là kiếm được rất nhiều tiền sao?”

“Đương nhiên rồi.” Yến Thu Xu cười nói: “Mua một cân là tám văn, nhưng nếu mua mười cân thì sao? Mua một trăm cân thì sao? Mua nhiều, người bán sẽ giảm giá, đại bá mẫu của đệ nói giá bán ban đầu của bọn họ, kỳ thật chỉ cần năm sáu văn ~”

“Oa!” Đông Đông đẩy mặt kinh ngạc, còn có thể như vậy?

Thẩm Bình Ngộ vẻ mặt bừng tỉnh, hóa ra là như vậy!

Thời gian trôi qua.

Đám người chen chúc trước cửa hàng cũng chỉ còn lại rải rác vài người, đang oán giận không mua được. Đúng vậy, vì người mua quá nhiều, giá cả lại hợp lý, hơn nữa lại ngon, lo ngày mai quay về giá cũ, cả đám đều mua không ít, có thể làm ra được hương vị còn ngon hơn cả thịt, chắc chắn không phải gia đình bình thường, mua nhiều một chút để ăn tết là có lời lắm luôn rồi.

Một thiếu niên béo trắng vui tươi hơn hỏ theo chân bọn họ giải thích: “Hiện tại đã bán hết rồi, các người đừng gấp, buổi chiều giờ Thân lại đến, lúc ấy lại có.”

“Muộn như vậy sao?” Có người bất mãn.

Thiếu niên vẫn cười tươi: “Đúng vậy, cái này muốn làm được ngon đương nhiên phải tốn thời gian, làm nhanh sao có thể ra hồn được?”

Một người khôn khéo cười hỏi: “Tiểu ca, món này của huynh thơm như vậy, sao làm được vậy?”

Thiếu niên cười thần bí: “Nói ra thì ta còn làm ăn buôn bán thế nào đây?”

Khách nhân cười thiếu niên lại giảng hòa: “Dù sao đồ nhà ta cũng rẻ, kiếm tiền vất vả, được cái ít lãi tiêu thụ mạnh, đại ca tới nhiều một chút nha.”

“Được được.” Khách nhân liên tục gật đầu, trên mặt cũng một lần nữa lộ ra nụ cười, lẳng lặng rời đi.

Yến Thu Xu cũng vẫn luôn theo dõi, thấy tình huống này, nàng cười cười, thiếu niên này không tồi, tướng mạo thân hòa, luôn cười mỉm, nhưng thái độ tiếp đón khách nhân rất tốt.

Lúc này nhìn thấy nàng, thiếu niên trực tiếp đi tới, chấp tay nói: “Yến cô nương!”

Yến Thu Xu: “?”

Đối phương cười nói: “Nô tài lần đầu tiên ăn món lòng heo kho của Yến cô nương, ngon đến phát khóc, à đúng rồi, nô tài là Trương Từ.”

Yến Thu Xu bưng tỉnh, cái tên này có chút quen tai, hình như là nghe được lúc ma ma đọc tên mọi người trong sân, nàng nói: “Hóa ra là người sao, sao lại ra đây rồi?”

Trương Từ khờ khạo cười, lại nói: “Cô nương ít nhiều cũng nói với nô tài hai câu, khiến thiếu gia chú ý tới, nên lúc tuyển tiểu nhị, hỏi nô tài một tiếng, nô tài tất nhiên đồng ý, vốn dĩ nô

tài chỉ là một tên vấy nước quét nhà ở tiền viện, hiện tại đã thành tiểu nhị trong tiệm, đại thiếu gia nói nếu nô tài làm tốt, về sau làm chủ quỹ cũng có khả năng!”

Hắn vô cùng kiêu ngạo ưỡn ngực, lại lộ ra vài phần then thùng bước tới: “Đến lúc đó còn có thể cưới được tức phụ!”

Chương 71

DTV-EBOOK

Làm chưởng quỹ, vinh quang này hắn chưa từng nghĩ tới, không công việc, không chút học thức, ai có thể làm chưởng quỹ? Chính mình còn không nuôi nổi.

Nhưng hiện tại hắn đã có hy vọng.

Trong tiệm làm ăn tốt như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ không chỉ mở một cửa hàng!

Đến lúc đó hắn sẽ có tiền cưới vợ, nếu chỉ làm một gã sai vặt, hắn sợ khi cưới cô nương nhà người ta về, phải theo hắn chịu khổ, sinh hài tử xong cũng chỉ có thể ăn uống đạm bạc...

Yến Thu Xu thấy hắn như thế, cũng thật cao hứng: “Vậy người nỗ lực một chút, sau này nhất định có thể làm chưởng quỹ.”

“Có cát ngôn này của cô nương, nô tài tất nhiên có thể!” Trương Từ vui mừng liên tục vỗ tay thi lễ, hàn huyên với Yến Thu Xu hai câu, liền cáo từ.

Bốn người cũng ngồi xe ngựa trở về.

Mấy đứa nhỏ đều có chút hưng phấn, ở bên ngoài chơi lâu như vậy, tuy rằng không đi được mấy chỗ, nhưng lại thấy được cảnh tượng náo nhiệt như vậy, bọn họ đều nói ra suy nghĩ của mình.

Yến Thu Xu mỉm cười nhìn bọn họ, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, mở to hai mắt.

Trong nguyên tác có nói, Tấn Vương thế tử đoạt được ngôi vị hoàng đế, sau khi đăng cơ một thời gian liền bị ám sát trong yến hội, nữ chủ chần một kiếm cho hắn, dẫn tới sinh non nhi tử, nên đã được lập làm Thái Tử.

Mà người ám sát kia, tên là Trương Từ.

Nghe nói là hạ nhân Tiêu gia, bởi vì tin vào dư nghiệt của Lục hoàng tử, cho rằng là Tấn Vương thế tử hại chết chủ tử nhà mình, không tiếc đường tiến vào thâm cung, ẩn náu mãi rồi tìm được cơ hội xuống tay.

Nhưng hắn nhanh chóng bị xử tử, những người liên quan cũng bị chém đầu.

Người nọ lúc chết oán khí mười phần, nói mệnh của hắn là Tiêu gia cho, quyết không thể nhìn người đã giày xéo thảm hại danh dự Tiêu gia ngồi ổn trên ngôi vị hoàng đế.

Chỉ là hiện tại, Trương Từ chỉ vì một lần gọi tên của nàng, được Tiêu Hoài Khải nhìn trúng, trở tiểu nhị của cửa hàng, hắn còn muốn làm chủ quỹ, cưới vợ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hai năm thôi là hắn có thể thực hiện rồi, bởi vì tiếp theo đây cửa hàng món kho, cửa hàng gà rán từ từ đều sẽ khai trương, yêu cầu một lượng lớn nhân lực. Hắn chắc chắn không có khả năng đi vào con đường trong cốt truyện!

Nàng xem như đã thay đổi nhân sinh của Trương Từ.

“A Xu tử tử?” Đông Đông thấy nàng bất động, đẩy đẩy nàng.

Yến Thu Xu hoàn hồn, đối mặt là ánh mắt của ba hài tử đang quan tâm nàng, nàng lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ là...” Nàng nhoẻn miệng cười, để lộ ra nét mặt vui mừng: “Tỷ phát hiện ra một việc rất khó giải quyết, bây giờ đã thành công bước đầu rồi.”

Thẩm Bình Ngộ nháy môi cười: “Vậy là tốt rồi.”

Tiểu Uyển Nhi cũng nói: “A Xu tử tử thật giỏi!”

Đông Đông xoa cái bụng tròn trịa, hiểu chuyện dò hỏi một tiếng: “Cho nên A Xu tử tử, chúng ta có nên ăn mừng một chút không?”

Yến Thu Xu cười to, gật đầu: “Được! Phải ăn mừng!”

Đông Đông đạt được ước nguyện, càng làm nũng dựa sát vào nàng: “Ăn gì vậy ạ?”

“Ăn vịt nướng nha!” Yến Thu Xu khí phách nói.

Bốn người trở vào trong nhà, vừa trở về liền sai người nói với người trong phòng bếp lớn, trong vòng nửa giờ, một con vịt chế biến đã được đưa tới.

Để làm món vịt quay, trước hết phải tẩm ướp gia vị. Để món vịt thêm đậm đà hương vị, có thể ăn vào ban đêm, Yến Thu Xu đã đặc biệt nhờ người chọc thêm vài lỗ trên mình vịt, cho nước xốt đã chuẩn bị sẵn vào, thoa đều khắp thân vịt, xoa bóp cho một lúc trước khi để nó đi hấp thụ hương vị. Khi trời nhá nhem tối, họ vớt vịt ra, trung qua nước nóng, vẩy cho bớt ẩm trên da, rồi có thể vẩy nước cho giòn. Đây chủ yếu là mật ong, rượu gạo các loại, sau khi chải vài lần, đem bụng vịt nhét vào hạt để các thứ, cuối cùng dùng thanh gỗ bịt kín lại, cho vào lò, đây nắp lại. Tuy nhiên, lò nướng không phải là lò nướng điện có thể quay, vì vậy vịt cần được lấy ra và lật lại sau mỗi phần tư giờ. Yến Thu Xu nhờ Từ ma ma giúp việc này, còn Yến Thu Xu cần bắt đầu làm bánh kếp.

Bột năng đun sôi với một ít nước nóng, dùng đũa khuấy đều để tạo thành khối, lúc này nhiệt độ xấp xỉ nhau, có thể dùng tay nhào bột thành khối mịn.

Các bước ban đầu cũng tương tự như phần vỏ bánh bao, sau khi có đủ số lượng vỏ bánh thì thoa dầu từng lớp rồi xếp chồng

lên nhau, cán mỏng 3, 4 cái lại với nhau để tạo thành một khối bột mỏng, lặp lại bước này, cuối cùng cho vào nồi và hấp trong năm phút sẽ có được những chiếc bánh mỏng, trong nhưng không dính!

Trong khi Yến Thu Xu chậm rãi làm bước này, lò nướng cũng bắt đầu tỏa ra mùi vịt quay. Mùi vị hơi giống gà quay mật ong, nhưng không giống, thơm đến nỗi Trầm Bình Ngộ đang đọc sách đặt cuốn sách trên tay xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ, được nô tỳ đỡ lấy.

“Thơm quá!” Đông Đông không kìm được nước miếng.

Uyển Nhi cười lạnh, đưa ly nước cho cậu bé: “Đông Đông, uống chút đi, lót dạ trước đã.”

“Không!” Đông Đông kiên quyết lắc đầu: “Đệ muốn để dành dạ dày cho món vịt quay!”

Trầm Bình Ngộ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tròn hơn của cậu bé một lúc rồi nói: “Chúng ta hãy đi dạo bằng ngựa trước, nếu đệ muốn ăn, hôm nay đệ phải đi bộ một giờ, chạy quanh viện nửa giờ.”

Đông Đông đột nhiên mất mặt, bất đắc dĩ. Tuy rằng cậu bé muốn làm tướng quân, nhưng vận động nhiều như vậy quá mệt mỏi!

Trầm Bình Ngộ được các trưởng lão trong gia đình rèn luyện tính kiên trì phi thường từ khi còn nhỏ, thấy vậy, cậu bé lạnh giọng nói: “Đệ từng nói muốn làm tướng quân, nhưng ngay cả sự kiên trì như vậy cũng không có thì sao làm được chứ!”

Đông Đông phản nộ nói: “Tại sao không được! Đệ sẽ vận động cho huynh thấy!”

Cậu bé khịt mũi, tìm một chỗ có mái che, gác chân, vững vàng đứng trên lưng ngựa, nhưng ánh mắt vẫn có chút phiêu đảng, không khỏi nhìn về phía lò nướng.

Món này có mùi rất thơm!

Yến Thu Xu cũng ngửi thấy, nàng ước gì mình có thể lấy nó ra và ăn ngay lập tức, nhưng những món ăn kèm khác vẫn chưa ăn hết, ngoại trừ vỏ bánh xèo và mì ngọt.

Món này còn dễ hơn, đổ bột vào chảo sắt lớn, dùng lửa nhỏ xào gần chín, đổ nước vừa đủ vào khuấy đều cho đến khi bột chuyển sang màu trắng đục, sau đó cho đường, muối, xì dầu và các gia vị khác vào, nêm nếm cuối cùng cho vào nồi, đun từ từ trên lửa nhỏ cho đến khi nước sốt chuyển dần từ màu nâu nhạt sang màu đen, khi chất lỏng ban đầu loãng như nước tinh bột trở nên đặc quánh là dùng được.

Thủy Mỗi ở bên kia giúp cắt dưa chuột và các nguyên liệu khác. Khi mọi thứ đã hoàn tất, vệt quay sẽ được nướng chín hoàn toàn và sẵn sàng để phục vụ!

Ra ngoài cũng không phải là kết thúc.

Yến Thu Xu thay một con dao sắc hơn, tay kia cầm một chiếc khăn sạch để cách nhiệt, ấn con vệt quay xuống, nàng cắt một đường từ giữa, bắt đầu từ ức vệt từng miếng một.

Mỗi miếng vệt quay đều phải có lớp da giòn và thịt vệt nạc, hình lá liễu là ngon nhất, món này tưởng chừng đơn giản nhưng cũng có phần khó, Yến Thu Xu đã học được món này ngay từ đầu, nàng đã lật đi lật lại không biết bao nhiêu lần, món ăn này rất ngon khiến nàng luôn ghi nhớ trong lòng. Lúc này, những lát vệt quay hiện ra dưới tay nàng rơi xuống đĩa, dưới sự sắp xếp của nàng, bông hoa mẫu đơn xinh xắn dần dần hình thành từ trong ra ngoài.

Khi miếng thịt vịt cuối cùng được đặt xuống, Yến Thu Xu hát bàn tay kêu Thủy Mỗi lấy vịt quay và tất cả nguyên liệu ra, một phần nhỏ đưa cho Tiêu phu nhân, phần còn lại để lại cho trẻ ăn.

Nàng lấy hạt dẻ và những thứ khác ra khỏi bụng vịt quay và đặt chúng sang một bên. Những giá vịt còn lại được chặt thành từng miếng không có da và thịt, nhưng sau khi tẩm ướp gia vị như muối tiêu, thì là, hạt tiêu, chúng lại được đưa vào lò nướng, sau một phần tư giờ, nó sẽ trở nên thơm ngon!

Yến Thu Xu cẩn thận nhìn vị trí của giá đỡ vịt, sau khi xác nhận là đúng, nàng đóng cửa lò, rửa tay rồi đi vào nhà, khi bước vào, nàng cười hỏi: “Thế nào? Có thơm không? Nó có ngon không?”

Chương 72

DTV-EBOOK

Nhưng khi nàng hoàn toàn bước vào phòng ăn, ba đứa trẻ ở chiếc bàn nhỏ đang ngồi ngay ngắn nhìn nàng. Vịt quay mẫu đơn xinh đẹp không lay động một 'chiếc lá' nào.

Thấy nàng đi tới, Đông Đông nóng lòng nói: "A Xu tỷ, mau ngồi xuống đi! Mọi người đang đợi tỷ đó."

Yến Thu Xu cong môi và mỉm cười: "Được, ta đến đây."

Nàng ngồi xuống, thấy bọn họ còn chưa động đũa, vừa buồn cười vừa cảm động, trước tiên cầm lấy một miếng vỏ bánh xèo nói: "Đặt cái này lên tay, sau đó cho những thứ muốn ăn vào, đương nhiên là để tránh nhạt nhẽo, phải chấm nước mắt ngọt này."

Ba đứa trẻ tò mò nhìn sang.

Để minh họa, nàng ấy trước tiên kẹp một miếng vịt quay, chấm một ít nước sốt sặc đặc lại thành màu đen, sau đó phết lên vỏ bánh, sau đó kẹp những dải dưa leo các loại, sau khi xếp gọn gàng cất đi chiếc bánh da được gấp lại thành khối vuông, cuối cùng nàng nhét thẳng vào miệng.

Vỏ bánh mỏng ăn vào có cảm giác hơi giống mì, răng hơi cứng, vỏ bánh giòn, nước sốt mì mặn ngọt ngọt bao bọc bên trong hiện ra trong miệng, vị hơi nặng nhưng dưa leo nhanh chóng giòn và sảng khoái, lớp da giòn của vịt quay và mùi thơm của thịt vịt quay quyện vào nhau. Nhiều hương vị tương tác và phối hợp với nhau, cuối cùng hội tụ thành một vị ngon tuyệt vời trong miệng.

Mặc dù Trầm Bình Ngô vừa nghe Thuỷ Mỗi nói về cách ăn nó, nhưng đôi mắt cậu bé vẫn đầy vẻ kinh ngạc khi nhìn nó. Khi cậu bé còn đang do dự không biết nên ăn thế nào, thì thấy Đông Đông bên cạnh đã gói một chiếc bánh xèo to tròn, há to miệng nhét vào miệng: "Ừm..."

Uyển Nhi vốn khéo léo lại tinh tế nên cũng gói một chiếc bánh kếp giống như của Yến Thu Xu, khi ngẩng đầu lên nhìn thấy đệ đệ mình như vậy, liền bật cười thành tiếng: "Đông Đông, từ từ thôi, còn nhiều cái nữa!"

Đông Đông no đến mức trợn tròn mắt, cái gì cũng không để ý, cứ nhai, dưới tác dụng của nước sốt mì ngọt đi kèm trong bữa ăn, cậu nhanh chóng nuốt gần hết, hài lòng nói: "Thật là ngon! Ừm!"

Trầm Bình Ngô không thể nhịn cười, nhưng vẫn để người giúp việc lau tay trước khi lấy bột và bắt đầu gói.

Một miếng thịt vịt, hai thanh dưa leo...

Làm xong mọi thứ, cậu bé gấp gọn gàng, cắn một miếng nhỏ, lớp vỏ vỡ ra từ giữa, thịt ăn thẳng vào miệng, nhưng Trầm Bình Ngô lại cảm thấy không hài lòng, thiếu que dưa chuột nên cậu bé vẫn lấy phần còn lại nhét vào miệng.

Chắc chắn là hơi ngán miệng, nhưng ăn cùng nhau thế này, không mặn cũng không nhạt, không béo cũng không ngán. Quá ngon!

Cậu bé mở mắt ra, giọng nói đầy quen thuộc xuất hiện bên cạnh, Trầm Bình Ngô quay đầu lại, thấy Đông Đông đang cố gắng nhét nó vào miệng mình, hai mắt híp lại, cả người toát ra khí chất dễ chịu.

Trầm Bình Ngô dở khóc dở cười: "Đệ ăn từ từ thôi."

Đông Đông gật đầu trong khi...tiếp tục nhét miếng khác.

Yến Thu Xu nhìn cậu bé với một nụ cười, nàng bị kích thích bởi sự thèm ăn của Đông Đông, nên nàng cũng tiếp tục ăn, nàng chỉ cần cắn một miếng là đủ!

Lúc bốn người đang ăn thịt, Thủy Mỗi đột nhiên nhắc nhở: "Cô nương, Lục thiếu gia tới rồi."

Đông Đông vênh tai: "Hả? Tiểu thúc thúc!"

Trầm Bình Ngộ và Uyển Nhi đồng thanh: "Tiểu thúc thúc!"

Yến Thu Xu không có thời gian để nói chuyện, ba đứa trẻ đã vui vẻ trước, vừa vặn ăn gần hết, vẫn còn một nửa nhỏ vì vậy ba người họ nhìn thẳng vào cửa.

Yến Thu Xu gật đầu và bảo Thủy Mỗi mời chàng vào.

Chẳng mấy chốc, cửa tối sầm lại, một bóng người cao gầy xuất hiện trước mặt mọi người, sau đó chàng nhìn về phía sảnh phụ, sau khi xác nhận xong mới sải bước tiến lại gần, Yến Thu Xu mới nhận ra rằng bộ râu của người đàn ông này đã không còn nữa. Giáp đã được cởi bỏ, quần áo của chàng vẫn còn ở một số nơi bị hư hại, mái tóc không còn tinh tế như trước. Vẻ mặt ấy giống như vì đường dài mà mệt mỏi. Nhưng nghĩ lại, trong vòng chưa đầy một tháng, việc vạch trần chuyện Kiều gia hẳn không phải là việc dễ dàng. Nàng thở dài trong lòng.

Lúc này Tiêu Hoài Đình cũng hoàn toàn tiến lại gần, nhìn thẳng vào nữ nhân trước mặt, lúc chấp tay vái chào, chàng mới chú ý đến trang điểm của nữ nhân trước mặt mình khác với trong trí nhớ, nhất là khi chàng bắt gặp đôi mắt héch lên rõ ràng, tim chàng đập loạn nhịp, miệng đều lắp bắp: "À, Yến cô nương."

Yến Thu Xu hơi mỉm cười: "Xin chào, Tiêu tướng quân."

Thanh niên khẽ gật đầu, ánh mắt từ nữ nhân trước mặt dời đến ba đứa nhỏ, ho nhẹ một tiếng: "Bình Ngộ, Uyển nhi, Đông Đông, các người cả ngày đều ở chỗ này ăn uống sao?"

Uyển Nhi ngoan ngoãn cười: "Đúng ạ!"

Trầm Bình Ngộ xấu hổ nói: "Vâng."

"A Xu tỷ lại nấu món gì đó rất ngon, tiểu thúc thúc, lại đây ăn đi." Đông Đông mỉm cười, như dâng bảo bối giúp gói một chiếc bánh rồi xỏ vào ngón chân, cố gắng đưa lên miệng.

Chàng xoa đầu cháu trai, cúi đầu hợp tác và ăn thức ăn mà cháu trai đưa cho. Món này hình như là bánh mì thịt nguội, quả thực là chàng đã lâu không có được ăn ngon như vậy, mặc dù lạnh nhưng vẫn ăn ngon, ăn xong Tiêu Hoài Đình gật đầu: "Ồ! Ăn ngon, cái này là cái gì vậy?"

"Ta biết, ta biết!" Đông Đông vội vàng giơ tay đáp: "Nó tên là Vịt Quay!" Trầm Bình Ngộ sửa chữa: "Là vịt quay với da cắt lát."

Đông Đông bĩu môi, cảm thấy có hơi xấu hổ vì trả lời sai. Uyển nhi nhìn ca ca cùng tiểu đệ ghen tị, che miệng cười khúc khích.

Tiêu Hoài Đình cố nén cười: "Ừ, thúc hiểu rồi." Chàng nhìn cô nương đang mỉm cười nhìn mình, giọng dịu đi: "Tay nấu ăn của Yến cô nương càng ngày càng giỏi."

"Tiêu tướng quân khách sáo rồi." Yến Thu Xu cười nói: "Bình Ngộ và những người khác đã ăn no rồi, nếu không phiền, Tiêu tướng quân có thể ngồi xuống ăn cùng nhau không? Trong bếp còn một số đồ luôn sẵn sàng hâm nóng ngay bây giờ, ta sẽ mang chúng ra đây."

Tiêu Hoài Đình có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn không rời đi: "Vây phiền cô nương."

Yến Thu Xu lắc đầu, quay người đi ra ngoài. Giá vịt trong lò vừa phải, hạt dẻ vừa phải khi chiên trên chảo và đun một lúc. Rất nhanh, đồ ăn đã được Yến Thu Xu bưng tới: "Đây là giá vịt muối tiêu, còn đây là hạt dẻ nướng chung trong bụng vịt, tướng quân cũng thử xem."

Bị ba đứa nhỏ quán lấy nên thiếu niên còn chưa kịp ăn, chớp mũi ngửi được mùi vị thơm ngon như vậy, có chút cay cay, càng có mùi mặn rang, không chỉ là vị mặn, còn có nhiều hương vị khác gia vị, muối và hạt tiêu trộn lẫn, sau khi nướng ở nhiệt độ cao, nó tràn ngập mùi thơm của thịt. Nhưng vì không có mỡ nên sẽ không ngấy, chỉ cần ngửi mùi thơm này thôi là đã cảm thấy món này cực kỳ ngon rồi.

Tiêu Hoài Đình tràn đầy kỳ vọng đối với tài nghệ nấu nướng của Yến Thu Xu, ngoại trừ món canh mặn chua lúc đầu ra, lúc này đây, chàng rốt cuộc đã lâu không được ăn đồ nóng, tự nhiên cũng không ngoại lệ. Chàng gấp một miếng ức vịt.

Thịt trên thực tế không nhiều, nhưng cũng có một số, tất cả đều mỏng, da được tẩm gia vị, khi cắn vào sẽ thấy thịt nhiều mà không ngấy, giòn mà không đắng, kèm theo vị mặn của muối. thơm nơi đầu lưỡi, vị cay cay cộng với vị ấm lập tức làm dịu đi cái lạnh của món vịt quay nguội mà chàng vừa ăn.

Tiêu Hoài Đình cắn hai ba miếng đã ăn xong thịt vịt trên kệ, suýt chút nữa cắn cả xương, nhưng ít nhất chàng cũng có chút lý trí, nơi này không thiếu cơm ăn áo mặc, lúc này có rất nhiều đồ ăn ngon, vì vậy Tiêu Hoài Đình đặt nó xuống và thay vào đó nhặt một miếng cổ vịt lên.

Lớp da bên ngoài vốn đã rất giòn, cắn một chút sẽ rơi ra trong miệng, khi nhai vẫn còn hơi dai, ăn thấy vị của lớp da giòn trước, ngọt hơn vịt trước một chút giá đỡ, ít dầu mỡ hơn vịt quay vừa nguội.

Tiêu Hoài Đình liên tục ăn mấy miếng, sau đó lại ngậm một ngụm lớn hạt dẻ hồng, ừm... có chút nghẹn ngào. Đúng lúc này, một đôi tay trắng nõn bưng một ly sữa ấm áp tới.

Chương 73

DTV-EBOOK

Chàng nhận lấy, nhấp một ngụm, cả người như hoàn toàn sống lại, Tiêu Hoài Đình thở ra một luồng khí nóng khiến toàn thân nóng lên.

Vô cùng thoải mái!

Ăn no uống đủ, Tiêu Hoài Đình cũng nói tới ý đồ đến đây.

Chàng đến để cảm tạ Yến Thu Xu.

Về phần cảm tạ cái gì, hai người không nói cụ thể, ba đứa nhỏ vẫn đang nhìn, tuy nhiên vẫn tặng không ít lễ vật, nghe nói là do Cẩm Châu bên kia tặng để lấy lòng chàng.

Yến Thu Xu cảm thấy chuyện này chỉ là chút chuyện nhỏ xé ra to, vừa mới phong trần bụi bặm trở về, trước tiên nên nghỉ ngơi thật tốt, nàng chỉ là cung cấp một tin tức mà thôi.

Nhưng lời này nàng không nói ra, sắc trời cũng đã muộn, tiếp tục ở lại không thích hợp, Tiêu Hoài Đình dẫn theo ba đứa nhỏ rời đi.

Yến Thu Xu cũng trở về phòng, chuẩn bị tắm rửa sạch sẽ để đi ngủ.

Chỉ là đêm nay, dường như so với mấy đêm trước ngủ ngon hơn rất nhiều.

Tiêu Hoài Đình rời nhà đã lâu, giờ trở về, Tiêu gia lại vui vẻ hai ngày.

Càng vui vẻ hơn chính là Tiêu Hoài Đình.

Vừa trở về phát hiện Tiêu phu nhân đã có ý chủ động ăn cơm, nhất là thích món ăn vặt gọi là món ăn cay này, mỗi ngày không chỉ ăn đúng giờ mà còn ăn được khá nhiều, Hoàng ma ma mới cho phép bà ăn thêm hai lát cay.

Vì món ăn cay này, mấy ngày nay bà ăn nhiều hơn ngày xưa, khi ăn nhiều, cơ thể đương nhiên ngày càng tốt hơn, vốn gây đến mức má lõm xuống, bây giờ bắt đầu trở nên đầy đặn trở lại, mọi người thấy dường như trẻ hơn mười tuổi!

Trong mắt Yến Thu Xu, giống như khúc mắc đã được giải tỏa, không còn trầm cảm nữa.

Nhưng Tiêu gia không nhắc tới, nàng cũng chỉ coi như không biết.

Vì hỉ sự này, Tiêu Hoài Đình hồi phủ, ngay cả Tiêu Hoài Vũ cũng chịu khó trở về hơn một chút so với ngày xưa.

Thời gian rảnh rỗi, nàng ấy thường cùng nhị tử đến chỗ Yến Thu Xu dùng bữa, lúc Yến Thu Xu đi thăm Tiêu phu nhân, Tiêu Hoài Vũ không chỉ một lần bị chỉ trích, đã đi ăn chục, còn dẫn theo nhị tử ăn chục.

Tiêu Hoài Vũ đều coi như không nghe thấy, nàng ấy nên ăn thì đến ăn thôi.

Hơn nữa mỗi lần nàng ấy đi, cũng không phải tay không mà đến, không phải mang theo một đồng trang sức, thì cũng là son phấn mới xuất hiện ở kinh đô, mấy lần sau nhìn ra nàng không thích son phấn, lại làm quần áo mới.

Cái này Yến Thu Xu lại thích, vì thế quần áo của nàng, mắt thường có thể thấy được nhiều hơn, lúc mới đầu tới đây chỉ có tay không, ngoại trừ một chút gia vị không có gì khác, đến bây giờ, một cái tủ đều chứa đầy quần áo của nàng.

Mà trong lúc này, người Xu gia bởi vì không nộp được tiền phạt, cả nhà họ Xu, bao gồm cả người làm liên thủ bao che với Xu gia vân vân, nên giết thì giết, nên lưu đày thì lưu đày, tam tộc cộng lại mấy trăm dân cư, xử lý trước tết, làm cho không khí kinh đô đều chấn động.

Tuy nhiên vừa vặn trong khoảng thời gian này, kinh đô tuyết rơi rất nhiều, ngẫu nhiên một trận tuyết lớn qua đi, căn bản không cách nào ra ngoài, bởi vậy Yến Thu Xu cũng không ra cửa.

Nên cũng không cảm nhận được bóng dáng của sự việc này.

Ngược lại theo tết nguyên đán sắp tới, thời gian phẳng phát trôi qua nhanh hơn rất nhiều, mỗi ngày đều ăn uống, Yến Thu Xu phát hiện thịt trên người Tiêu Hoài Đình vốn gầy đi cũng nhanh chóng tăng trở về.

Vào đêm giao thừa, tất cả mọi người đều giăng đèn kết hoa, đèn lồng đỏ treo, dán câu đối đỏ, các loại môn thần* cũng đều dán lên.

*Môn thần: Môn Thần hay còn gọi là thần giữ cửa là một vị thần Trung Quốc thường được đặt ở 2 bên cổng vào một ngôi chùa, nhà ở hay tiệm kinh doanh... được cho là để giữ cho những linh hồn hay ma quỷ không xâm nhập vào được.

Đáng nói, câu đối ngoài cửa sẽ được người ngoài nhìn thấy là Trầm Bình Ngộ viết, tiểu thiếu niên một thân ngạo cốt khi đứng ở trước bàn vung bút, bộ dáng kia quá đẹp!

Phẳng phát một tướng quân đi tới chiến trường thuộc về cậu bé, một cách thành thạo, chữ viết ra càng là đẹp nói không nên lời.

Yến Thu Xu khen tiểu tử này hết lần này đến lần khác, thấy Đông Đông náo loạn cũng muốn viết, dưới sự dẫn dắt của cậu bé, Uyển Nhi cũng giơ tay lên.

Vì thế nội viện Tiêu gia, câu đối của Đông Đông và Uyển Nhi chiếm cứ giang sơn còn lại, bao gồm cả viện tử của Yến Thu Xu, về phần vì sao của Trầm Bình Ngộ treo ở ngoài, còn lại của hai hài tử này lại treo ở trong, không cần nói cũng biết.

Dán câu đối, tết nguyên đán còn có hoạt động làm sủi cảo là không thể thiếu.

Bởi vì lần này năm mới, có Yến Thu Xu, nàng được người Tiêu gia mãnh liệt yêu cầu cùng nhau ăn cơm tất niên và gác đêm, vì thế nàng cũng muốn cống hiến một chút, nên lôi kéo mọi người cùng nhau làm sủi cảo.

Ban đầu nàng đưa ra ý nghĩ này, còn tưởng rằng người Tiêu gia sẽ không vui, ai ngờ vừa mới đề xuất, đã lập tức nhận được sự đồng ý của người Tiêu gia, không đợi nàng phục hồi tinh thần, địa điểm cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hoàng ma ma tự mình đi mời tất cả chủ tử Tiêu gia tới đây.

Ngay trong sân Tiêu phu nhân, phòng khách đặt mấy cái bếp than, cửa sổ mở thông gió, nhiệt độ thích hợp, không cần mặc áo choàng, tất cả mọi người xắn tay áo lên, mỗi người đều làm nhiệm vụ của mình.

Hai cái bàn lắp ráp lại được rửa sạch sẽ, phía trên đặt bột mì, mì vắt, Tiêu Hoài Đình đang nhào bột, Hứa ma ma và Thủy Mỗi hỗ trợ làm vỏ bánh, những người khác thì làm sủi cảo.

Yến Thu Xu khéo léo, người khác chỉ biết làm một cái sủi cảo hình dạng cố định, chỉ có nàng, ngón tay mảnh khảnh vừa chuyển động, sủi cảo trong tay đã có thêm một hoa văn, lại xoay một vòng, lại xuất hiện một hoa văn mới, nhìn thấy vậy bọn trẻ đều rất ngạc nhiên.

Thấy bọn họ đều nhìn chăm chăm mình, Yến Thu Xu lấy ra từng viên trân châu rửa sạch trước mặt bọn họ, gói từng viên,

vừa nói: "Ta đặt sáu viên trân châu trong sủi cảo, ai ăn được nhiều trân châu nhất, thì đó chính là tiểu phúc tinh năm nay!"

Trân châu này cũng là một phần quà Tiêu Hoài Đình tặng cho nàng.

Đông Đông vỗ bụng: "Nhất định đệ sẽ làm tiểu phúc tinh!"

Đôi mắt Uyển Nhi cũng sáng lấp lánh: "Muội cũng có thể ăn được!"

Trầm Bình Ngộ mặt không chút thay đổi, thoạt nhìn không có hứng thú gì, vì thế Yến Thu Xu thừa dịp hai đứa nhỏ khác không chú ý, chỉ vào bông hoa nhỏ mà nàng nặn ra, cười tủm tỉm nói: "Phải nhớ kỹ cái này nha, đây là một cái mà ta vụng trộm nặn cho Bình Ngộ."

Trầm Bình Ngộ mím môi cười, con người xinh đẹp nổi lên ánh sáng vui sướng, nhưng người vẫn đoan chính, rụt rè lại lễ phép nói: "Cám ơn di di."

Yến Thu Xu thỏa mãn, đặt sủi cảo trở về.

Đông Đông và Uyển Nhi lại hứng thú: "Ta cũng muốn làm sủi cảo!"

"Được, đến đây đến đây." Tiêu Hoài Vũ vội vàng đưa đồ vật trên tay qua, bộ dáng như thể muốn tránh né.

Đông Đông nâng bánh bao do nương cậu bé nặn ra, hiện tại đang gói là nhân thịt dê, nhân bánh đều tràn ra, cậu bé nhú mày, ghét bỏ nói: "Nương, người đã gói hỏng rồi lại đưa cho con!"

Tiêu Hoài Vũ chống lưng trừng cậu bé: "Làm sao nào? Không phải là hỏng một chút thôi sao, con nắn lại chút là được mà?"

“Lão Tứ!” Tiêu phu nhân thì trừng mắt nhìn nàng ấy một cái.

Tiêu Hoài Vũ rụt cổ lại, không lên tiếng.

Tạ Thanh Vận cười nói: “Vẫn là bánh bao trong tay mẫu thân người xinh đẹp.”

Tiêu Hoài Khải ngồi trên xe lăn nhìn, khen ngợi: “Đúng là vậy, chúng ta đều không có thiên phú.”

Tiêu phu nhân nhìn sủi cỏ trong tay, dưới sự hướng dẫn của Yến Thu Xu nặn ra sủi cỏ nguyên vẹn, mập mạp đặt ở trên bàn, nhìn vô cùng vui vẻ.

Bà tựa hồ nhớ tới cái gì, thần sắc cũng càng thêm nhu hòa: “Lại nói tiếp lúc ta còn trẻ cũng đã làm qua, cố ý làm cho phụ thân các con, lúc ấy không biết phân lượng, làm rất nhiều, ông ấy đều ăn hết, buổi tối chướng bụng tới kêu hừ hừ, lão nhị cũng thích ta nhất...”

Chương 74

DTV-EBOOK

Không khí trầm thấp trong chớp mắt, Tiêu Hoài Đình bỗng nhiên dùng sức.

“Bùm!” Một tiếng vang lên, bột mì bị đập lên bàn, mọi người cả kinh nhìn qua.

Chàng cười vô tội: “Có chuyện gì vậy? Ta chỉ là muốn học người ta đập hai cái làm cho bột chắc hơn.”

“Gói thật tốt!” Tiêu phu nhân trách cứ một tiếng: “Không được lãng phí lương thực.”

“Biết rồi ạ.” Tiêu Hoài Đình cười tủm tỉm gật đầu, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Yến Thu Xu: “Có thể gói bánh bao nhân chay được không?”

Yến Thu Xu trước tiên còn chưa kịp phản ứng, nhưng nàng đã trực tiếp gật đầu: “Có thể chứ, ta đi chuẩn bị chút mộc nhĩ...”

Tiêu Hoài Đình cũng vội vàng đi theo: “Ta đi với người.”

Yến Thu Xu gật đầu, hai người đi ra, phòng khách nóng đến mức làm cho người ta choáng váng, bỗng nhiên nghĩ đến, ngũ tiểu thư Tiêu gia còn chưa trở về, nàng ấy đang ở đạo quán, chẳng lẽ là năm mới cũng không có ý định trở về sao?

*

Sủi cảo hoàn thành, còn lại giao cho Hứa ma ma và Thủy Mỗi đi nấu.

Thời gian chờ chênh lệch không nhiều lắm, cũng vừa đúng thời gian ăn trưa.

Sở dĩ ăn vào bữa trưa, bởi vì cơm tất niên, thân là gia quốc công, Tiêu Hoài Đình cần tiến cung dùng bữa, đến lúc đó nếu chờ chàng thì cũng đã muộn, cũng không có khả năng từ từ làm sủi cải.

Bởi vậy buổi trưa ăn sủi cải trước, buổi tối lại chờ chàng trở về cùng nhau ăn bữa cơm tất niên.

Sủi cải nấu rất nhiều, cũng có rất nhiều hương vị, không có kiêng kỵ, thì tùy tiện trộn lẫn, có kiêng kỵ, vậy thì cứ bỏ cái mình không thích.

Yến Thu Xu đều thích ăn, bởi vậy đây một chén lớn, mỗi loại có hai cái.

Lớp vỏ ngoài sủi cải đã nấu xong bóng loáng, khi được múc từ trong canh sủi cải còn tỏa ra hơi nóng, cắn một miếng vỏ trơn trượt kia có thể lộ ra nhân bên trong giống như ngẫu nhiên không thể biết trước.

Cái đầu tiên nàng ăn là nhân tôm hẹ, tôm mềm mịn, rau hẹ cũng rất mềm, có thể là do mùa đông, ăn còn có một vị ngọt nhàn nhạt, trong nhân bánh có thêm gia vị do nàng tự làm, ăn còn có một mùi thơm.

Tuy nhiên chỉ là như vậy còn có chút thanh đạm, Yến Thu Xu lại chấm nước chấm chế biến đặc biệt, hạt tiêu cùng với cây thù du làm ra dầu ớt cay nồng kích thích, nước tương và giấm trộn lẫn vào nước chấm lại tăng thêm chút vị chua mặn, phối hợp với bánh bao mang theo hương vị thơm ngon của bột mì cùng nhân bánh lại là một loại hương vị khác.

Nàng ăn từng miếng từng miếng nhỏ, vừa vặn thiếu niên ngồi bên cạnh nàng lại ăn từng miếng từng miếng lớn.

Trước tiên cho sủi cải trắng trẻo mập mập kia vào trong dầu ớt lăn một vòng, chàng thổi thổi, nhưng mới thổi hai cái đã nuốt một ngụm, hoàn toàn không để ý đồ trong vỏ sủi cải nóng cỡ nào.

Đông Đông ở đối diện đều bị nóng đến nhe răng trợn mắt, Tiêu Hoài Vũ một bên cười nhạo cậu bé, một bên đỡ cho cậu bé phun ra, thấy cậu bé không nở, lại rót nước lạnh cho cậu bé hạ nhiệt.

Tiêu Hoài Đình lại chỉ thở ra vài hơi nóng, đã thoải mái nuốt xuống.

Yến Thu Xu nhìn ngây người.

Lúc trước cũng ăn qua vài lần cùng bàn, nhưng rất ít khi ăn thức ăn nóng hổi như vậy, còn chưa phát hiện, người này là không có cảm giác đau sao?

Tựa hồ nhận thấy được ánh mắt của nàng, thiếu niên quay đầu, cười với nàng: "Làm sao vậy?"

Ngũ khí kia vô cùng quen thuộc.

Yến Thu Xu theo bản năng nói: "Ngài không nóng sao?"

Tiêu Hoài Đình lắc đầu: "Cũng may, không có cảm giác, tốc độ ăn cơm của ta luôn rất nhanh."

Yến Thu Xu nở nụ cười, nghiêng người lại gần, nhỏ giọng nói: "Ăn chậm một chút, nếu không sẽ làm tổn thương thực quản, thực quản nơi này không có cảm giác đau đớn, ngài cũng không biết đau, nhưng nếu nó bị thương nhiều lần, chờ lâu ngày, có lẽ ngài sẽ không thể ăn nữa."

Loại đề tài này trong những ngày như vậy không may mắn lắm, nàng cũng không dám đề cho những người khác cũng nghe

thấy, bởi vậy nói nhỏ một chút.

Tiêu Hoài Đình giọng khàn khàn, đôi lông mày nhướng lên, ngoan ngoãn gật đầu: "Ừ."

Chờ khi ăn miếng sủi cảo tiếp theo, chàng đã chậm lại tốc độ, từng miếng từng miếng nhỏ ăn, cũng không giống như trước, nuốt từng miếng từng miếng lớn.

Yến Thu Xu thấy vậy, thu lại ánh mắt, tiếp tục ăn cái của mình.

Nhưng vừa dời tầm mắt, đôi mắt của nàng lơ đãng nhìn những người khác, chỉ thấy trên bàn ăn có vài ánh mắt đều nhìn mình, không biết từ lúc nào tiếng nói chuyện phớt đều dừng lại.

Yến Thu Xu trầm mặc một chút, nhanh chóng cúi đầu.

Lúc này Đông Đông phảng phất là phát hiện tín hiệu gì đó, chỉ vào Yến Thu Xu há miệng nói: "A Xu tử và tiểu thúc thúc nói... Đây!"

Cậu bé bị Trầm Bình Ngộ lẹ tay lẹ mắt che miệng.

Tiêu phu nhân ho nhẹ một tiếng, nhú mày, thoát nhìn nghiêm trang: "Lúc ăn cơm không nên lớn tiếng nói chuyện."

"A..." Đông Đông uể oải lên tiếng, tiếp tục ăn.

Yến Thu Xu vụng trộm dùng bàn tay lạnh lẽo sờ sờ mặt, có chút nóng, nàng chậm rãi thở ra một hơi, giống như phát tiết hung hăng cắn một cái sủi cảo.

Cái này đây là nhân trứng thì là, một miếng nuốt xuống, nàng bỗng nhiên phát hiện rằng giống như ăn được thứ gì đó

cứng cứng, lúc này đầu lưỡi giật giật, giây tiếp theo, phun ra một viên trân châu màu hồng nhạt!

Đúng lúc này, thiếu niên bên cạnh cũng khẩn cấp giơ tay lên: "Ta ăn được một viên trân châu!"

"Wow!" Đông Đông nhìn vô cùng hâm mộ, sau đó dùng sức ăn sủi cỏ tiếp theo.

Chỉ chốc lát sau, Trầm Bình Ngộ cũng rụt rè phun ra trân châu: "Ta cũng ăn được một viên!"

Một lát sau, Tiêu phu nhân ăn được, Tiêu Hoài Khải giật giật mày, gấp một cái sủi cỏ trong chén bỏ vào trong chén Uyển Nhi, cô bé ngượng ngùng cười, ăn từng miếng nhỏ, rồi kinh hỉ nói: "Nương! Con đã ăn được rồi!"

Đông Đông nóng nảy: "A, chỉ còn hai cái, không, ta phải nhanh lên!"

Yến Thu Xu vô cùng ngạc nhiên, khả năng toán học của cậu bé thật đúng là không tệ, mà Tiêu Hoài Đình thì nói cho cậu bé biết: "Đông Đông, A Xu tỷ tỷ người cũng ăn được, còn lại một cái, xem cái cuối cùng ai ăn được đi."

Đông Đông: "?! "

Cậu bé vẻ mặt bi phần, ăn ngon miệng lại càng thận trọng, cũng không thể lãng phí lương thực, chỉ có thể ăn từng miếng một.

Thấy nhi tử như vậy, Tiêu Hoài Vũ không nhịn được cười, ăn sủi cỏ cũng không khép miệng lại được, vẫn luôn vui vẻ, bỗng nhiên rằng va phải gò đó, nàng ấy chớp chớp mắt, miệng giật giật, quả nhiên phun ra một viên trân châu mượt mà, nàng ấy rất "bi thương" nói cho nhi tử: "Trân châu cuối cùng bị nương ăn được rồi, ha ha ha!"

Đông Đông cứng đờ, khó có thể tin nổi nói: "Cái gì?!"

Cậu bé khổ sở bấu môi, tất cả mọi người đều cho rằng cậu bé muốn khóc, một đám người hiếm lạ nhìn chăm chăm.

Yến Thu Xu vội vàng nói với cậu bé: "Còn có một cái, tổng cộng bảy viên."

Đông Đông lúc này mới sống lại.

Các trưởng bối vô cùng tiếc nuối thở dài một tiếng.

Yến Thu Xu: "..."

Nhưng mà còn lại một viên trân châu, Đông Đông không dám ăn nữa, thật sự ăn không nổi, vì thế cậu bé lựa chọn trông mong nhìn chăm chăm trưởng bối, chủ yếu là một viên, mò kim đáy biển, vạn nhất ở trong bát người khác thì sao? Giống như nường cậu vậy.

Vì vậy, bất cứ khi nào nhìn thấy ai đó ăn mà dừng lại, cậu bé lo lắng hỏi: "Có phải là trân châu không? Người có thể đưa nó cho con không? Con muốn trân châu!"

Cuối cùng vẫn là Tiêu Hoài Khải không đành lòng, nghiêm túc chọn ra một cái trong đồng sủi cỏ, đưa đến trước mặt cậu bé.

Đông Đông vừa ăn, vị tôm nhồi, ăn thêm một miếng: "Ôi! Trân châu!!!"

*

Chờ ăn xong bữa sủi cỏ này, trên mặt mọi người vẫn mang theo nụ cười.

Ăn uống đầy đủ, mọi người sẽ giải tán, trở về nghỉ ngơi, chờ đợi bữa ăn tất niên tiếp theo và gác đêm.

Chỉ là còn chưa kịp giải tán, đã có thân vệ vội vàng chạy tới:
"Tướng quân, bộ hạ triệu kiến!"

"Vừa rồi, Phúc công công bên cạnh bộ hạ đến, nói mời tướng quân đi trước, có việc quan trọng thương lượng, nhận được thông báo này còn có Thừa tướng đại nhân..."

Chương 75

DTV-EBOOK

Sắc mặt người Tiêu gia khẽ biến, không khí đều khẩn trương.

Chỉ có Tiêu Hoài Đình trấn an cười cười với bọn họ: "Chuyện nhỏ thôi, nướng, đại ca đại tẩu... Bữa cơm tất niên mọi người ăn trước, không cần chờ ta, ta trở về cùng mọi người gác đêm là tốt rồi."

Trước cổng cung điện

Hoàng đế đột nhiên triệu kiến, lại là vào đêm giao thừa vốn nên mở tiệc chiêu đãi triều thần, vì thế khi Tiêu Hoài Đình thay triều phục, đi tới cửa hoàng cung, còn gặp không ít đại thần.

Thừa tướng đến vội vàng, lúc xuống xe ngựa còn đang sửa sang lại phát quan.

Đại diện tôn thất Huệ vương quên mang khăn quàng cổ, lạnh đến run rẩy.

Mấy người đối mặt, chấp tay hành lễ với nhau rồi cùng nhau bước nhanh về phía nội cung.

Đợi đến cửa, bọn họ đã được thái giám sớm chờ ở chỗ này nghênh đón vào. Thân hình lão hoàng đế ngày càng mập mạp ngồi ở chính giữa ngự thư phòng, bên cạnh bay ra một mùi thuốc nồng nặc, một ngự y từ bên trong đi ra, sau khi hành lễ với mấy người lại nhanh chóng rời đi, sắc mặt ngưng trọng.

Chỉ là không ai chú ý tới Tiêu Hoài Đình sau khi nhìn thấy ngự y này, thần sắc trên mặt buông lỏng rất nhiều.

"Bệ hạ!" Mấy người hành lễ.

Lão hoàng đế giơ tay lên, một giọng nói như hạt hơi vang lên: "Đứng lên đi."

"Tạ bệ hạ." Mọi người đứng dậy.

Lão hoàng đế nhìn bọn họ, khó xử thở dài một tiếng, nói: "Lúc này gọi các người tạm thời tới đây là có việc thương lượng, vừa rồi trăm nhận được tin tức, A Lang trúng độc rồi!"

Năm chữ cuối cùng, trực tiếp làm cho sắc mặt bọn họ đều thay đổi, nhất là Huệ Vương: "Cái này... Làm sao nó có thể bị trúng độc được?!"

"Đúng vậy, làm sao có thể trúng độc? Thái tử, nhị hoàng tử hiện tại thế nào?"

"Bệ hạ, phát hiện này có kịp thời không?"

Các đại thần vô cùng sốt ruột, trên mặt ai cũng có mức độ lo lắng khác nhau, dù sao A Lang trong miệng Hoàng đế không phải là ai khác, mà chính là phế thái tử!

Cựu thái tử của một quốc gia!

Đêm giao thừa, vốn nên cả nhà sum vầy vui vẻ, nhưng đúng lúc này phế thái tử trúng độc, còn bị phát hiện, thật sự là làm cho người ta khiếp sợ.

Sắc mặt lão hoàng đế vô cùng khó coi, nhưng bên trong lại ẩn chứa uất khí khó nói nên lời, không trả lời tại sao trúng độc, mà là nói: "A Lang trúng độc, liều chết xông ra cầu cứu trăm, chỉ là mới đi chưa được mấy bước đã bị thủ vệ nhốt lại, còn nhân cơ hội đả thương ở chân, nếu không phải có một thủ vệ nhìn không vừa mắt, đi cầu nghĩa tử của Phúc công công thì đã không truyền đến tai trăm..."

Ông khó khăn che đôi mắt lại, giọng nói khàn khàn: "Trẫm không biết A Lang lại sống cuộc sống như vậy, chuyện năm đó, trẫm cũng sớm không còn tức giận nữa, lúc này gọi các người tới đây là muốn hỏi các người một chút, trẫm tính toán phong A Lang làm Xương Vương các người thấy thế nào?"

Thiếu niên rũ mắt khóe miệng nhếch lên một nụ cười châm chọc, thản nhiên quỳ xuống: "Thần cho rằng có thể."

Đám người Thừa tướng hai mặt nhìn nhau, do dự một lát, cũng quỳ xuống theo: "Hồi bệ hạ, thần cho là có thể."

Động tác che mắt của lão hoàng đế cứng đờ, chậm rãi buông xuống, nhìn Tiêu Hoài Đình thật sâu: "Tiêu ái khanh vì sao lại khẳng định như vậy?"

Tiêu Hoài Đình liếc mắt một cái nói: "Bởi vì bệ hạ muốn, vậy là được!"

Lão hoàng đế trong mắt lạnh lẽo ảm đạm, cười nói: "Trẫm còn tưởng rằng Tiêu ái khanh là nhớ tình cảm lúc trước của nhị ca người và A Lang."

"Công là công tư là tư." Tiêu Hoài Đình cứng rắn nói.

Lão hoàng đế cười: "Được, đêm nay chính là năm mới, hài tử ta chịu nhiều năm khổ sở như vậy, là trẫm không quan tâm tới, lúc trước chỉ là muốn cho hần hiểu chuyện một chút, không nghĩ tới đảo mắt đã trôi qua nhiều năm như vậy, càng không nghĩ tới có vài người sau lưng bằng mặt không bằng lòng, khi nhục con ta, bây giờ bồi thường cho hần cũng là việc nên làm. Lý Phúc! Hầu hạ bút mực."

Phúc công công cười tủm tỉm nói: "Vâng!"

Rất nhanh một thánh chỉ đã được đưa ra, từ phế thái tử, thoát cái trở mình biến thành Xương Vương, chỉ là thân thể phế

thái tử trong thời gian bị cấm túc bị hao tổn nghiêm trọng, tạm thời ở lại nơi dưỡng bệnh của hoàng tử.

Nhưng thật ra là đang biến chuyện trúng độc từ chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có gì.

Thánh chỉ viết ra, do Phúc công công đưa đến Trung Thu Tỉnh, sau đó tuyên bố rộng rãi, đoán chừng chờ tới lúc mọi người đều biết thì đã là bữa tiệc tối, lúc này, Hoàng đế nói: "Làm phiền các người tới đây một chuyến rồi, tạm thời ở đây nghỉ ngơi, buổi tối trực tiếp tham gia yến tiệc đi."

"Tạ ơn ân điển bệ hạ!"

Trong tiếng hô, lão hoàng đế phát phát tay, đi đến bên điện, nhìn nhi tử nằm ở đó, lộ ra vài phần áy náy: "A Lang..."

Nam tử nằm ở trên giường suy yếu mở mắt ra, ánh mắt tràn đầy ỷ lại phảng phất có chút nước mắt: "Phụ hoàng!"

*

Qua hơn phân nửa giờ Thân.

Yến Thu Xu đã được mời đến chủ viện.

Khi nàng đến, ba đứa trẻ đã đến, vào một chiều tuyết rơi, những đứa trẻ đang chơi với tuyết, người lớn đang nói chuyện trong nhà.

Yến Thu Xu vừa đi vào, chợt nghe thấy tiếng nói sắc mặt Tiêu Hoài Vũ không thay đổi: "Chỉ có nàng ấy lợi hại, Trầm gia đều biết đưa Bình Ngộ tới đây ăn tết, duy chỉ có nàng ấy, phẩm giá lớn, ta phái người đi đón, nàng ấy cũng không trở về, còn không cho hài tử trở về!"

“Được rồi!” Tạ Thanh Vận trầm giọng cắt đứt cơn giận dữ của nàng ấy: “Nay là ngày tốt, không nói những lời này nữa.”

Tiêu Hoài Vũ lúc này mới bắt mắt bữu môi, trưởng tẩu mở miệng, nàng ấy mất hứng cũng không tiện phản bác.

Sắc mặt Tiêu phu nhân cũng không tốt lắm, đã lâu không thấy môi bà mím chặt như vậy, trong tay còn cầm một tờ giấy, liếc mắt một cái, chỉ nhìn thấy mặt sau, nhưng mơ hồ nhìn thấy phía trên nhiều nhất là một hàng chữ.

Tâm tình bà không tốt, trên tay dùng sức bóp nát giấy.

Chờ khi con dâu cắt ngang lời oán giận của nữ nhi, bà mới rũ mắt nói: “Mặc cho con bé đi, nhà chúng ta cái này...”

Nói đến một nửa, động tĩnh của Yến Thu Xu kinh động đến bà.

Tiêu phu nhân ngược mắt lên, nhìn thần sắc nhu hòa theo bản năng của bà, đáy mắt tựa hồ lại có chút bi thương, bà thoải mái gấp tờ giấy trong tay lại, lấy lại tinh thần: “A Xu tới đây, mau tới đây ngồi.”

Yến Thu Xu nhu thuận tiến lên: “Bá mẫu.”

“Ừm, vừa rồi có tin tức truyền đến, là nhị điện hạ bên kia xảy ra chuyện, bệ hạ triệu tập quần thần đi thương nghị, lão Lục bên kia không cần lo lắng, hẳn rất thông minh.” Tiêu phu nhân kéo tay nàng vỗ vỗ, sợ nàng lo lắng.

Yến Thu Xu mím môi cười cười, không nói nên lời.

Trong lòng lại vì tin tức này trầm xuống.

Nhị điện hạ chính là phế thái tử, đại hoàng tử đã chết sớm, nhị điện hạ bởi vì là do hoàng hậu quá cố sinh ra, trực tiếp bị lập

làm thái tử, năm năm trước bị phế, theo lý thuyết hẳn là sang năm sẽ chết.

Sao lại đi trước thời hạn một năm!

Tạ Thanh Vận nhận thấy được cảm xúc của nàng, dựa vào, tay đặt lên vai nàng: "A Xu tới rồi, bốn người chúng ta có thể cùng nhau đánh bài!"

Tiêu Hoài Vũ đang ăn mấy miếng cay không nói lời nào lập tức hứng thú: "Hả? Đánh bài sao? Nào! Lâu lắm rồi ta không chơi đó!"

Tiêu phu nhân gật đầu theo.

Duy chỉ có Yến Thu Xu không phải là người ở đây mờ mịt lắc đầu: "Ta không biết..."

"Không sao đâu không sao đâu, ta dạy ngươi, thắng tính ngươi, thua để lão Lục trả nợ!" Tiêu Hoài Vũ hưng phấn kéo người lại: "Chúng ta luyện tập đi luyện tập trước, ăn cơm tối rồi mới chính thức bắt đầu."

Yến Thu Xu bị kéo qua.

Cả kiếp trước lẫn kiếp này đây là lần đầu tiên chơi bài, vậy mà là ở tình huống như vậy.

Nàng lẩm bẩm, cũng may Tiêu Hoài Vũ giảng dạy vẫn vô cùng tỉ mỉ, trí nhớ của Yến Thu Xu cũng không tệ, rất nhanh đã ghi nhớ quy tắc, bốn người bắt đầu chơi.

Lối chơi này không khó, thậm chí một số quá đơn giản.

Chương 76

DTV-EBOOK

Ba ván đầu Yến Thu Xu thua, nhưng ba ván này nàng cũng tìm được quy luật, chờ ván thứ tư bắt đầu, thế cục chuyển biến.

"Ta đã thắng rồi!"

"A, hình như ta lại thắng..."

Đối thủ của nàng là Tiêu Hoài Vũ: "..."

Vì thế Tiểu Hoài Vũ là người nói ăn cơm xong sẽ đánh chính thức, sau khi giai đoạn đầu tiên kết thúc, đã khẩn cấp cáo từ: "Chúng ta ăn trước, ta đói bụng."

Tạ Thanh Vận che miệng cười nói: "Đông Đông, nương con thua hết cả tiền lấy nương tử của con rồi!"

Đông Đông bình tĩnh nói: "Không sao, con không cưới nương tử là được, con muốn gả cho A Xu tử tử, như vậy mỗi ngày đều có thể ăn được đồ ăn ngon!"

Tiêu Hoài Vũ xấu hổ che mặt, nuôi dưỡng nhi tử ham ăn uống như vậy, thật sự có lỗi với trượng phu.

Tiêu phu nhân cũng cười cười, xoa xoa đầu tôn tử, phân phó người bày bữa.

*

Bữa cơm tất niên có quy cách cố định, nhất là nhà như Tiêu gia.

Mặc dù thường không chú ý, nhưng loại lễ nghi quan trọng này vẫn rất nghiêm ngặt.

Yến Thu Xu không nhúng tay vào, phối hợp ăn là được rồi.

Tay nghề đầu bếp Tiêu phủ cũng không tồi, hơn nữa trải qua mấy tháng này với sự ảnh hưởng của nàng, cách làm cũng càng thêm thiên về thủ pháp hiện đại, rất nhiều món ăn đều thêm nhiều gia vị, hương vị vẫn rất tốt.

Mọi người ăn rất hài lòng, ăn xong, dọn bàn ăn, một đám người lập tức đi ra ngoài bắn pháo hoa, trong thành cũng chỉ có mấy ngày tết có thể tùy ý bắn pháo hoa, bầu trời tối tăm lần lượt được pháo hoa chiếu sáng, ngược lại rất đẹp mắt.

Chỉ là nhìn nhiều, lại không còn gì thú vị.

Chơi mệt mỏi, bọn họ lại trở về phòng, dưới sự ấm áp của bếp lửa, căn hạt dưa nói chuyện phiếm.

Yến Thu Xu cắn từng miếng hạt dưa, chỉ chốc lát sau đã ăn nửa đĩa, lại nhìn những người khác, nói xong thì không có tiếng động, hình như là có chút nhàm chán?

Thời đại này không có gala đêm xuân hay chương trình gì.

Hơn nữa trong phòng bếp rất nhiều bếp than, nhiệt độ ấm áp, đắp một cái chăn, tưởng như có thể ngủ bất cứ lúc nào.

Bỗng nhiên trông mắt Yến Thu Xu vừa chuyển, ánh mắt dừng trên lò than đang cố gắng phóng thích nhiệt lượng.

Có vẻ như... Một ý hay?

Nàng đứng dậy.

Đông Đông, Uyển Nhi cùng với Trầm Bình Ngộ ba hài tử đang có chút buồn ngủ dựa vào mẫu thân mình thấy vậy đều phẫn

chấn, Đông Đông dẫn đầu từ trên giường nhảy xuống, hơi có chút buồn ngủ hỏi: "A Xu tỷ tỷ, tỷ muốn đi đâu?!"

Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói: "Đi tìm chút đồ ăn ngon!"

"Đông Đông cũng đi theo!"

Yến Thu Xu gật đầu, nhìn về phía Uyển Nhi rục rịch nhưng lại do dự cùng Trầm Bình Ngộ: "Hai người cũng đi cùng nhau đi chứ? Tỷ cần ai đó giúp!"

Uyển Nhi lập tức xuống giường.

Động tác của Trầm Bình Ngộ không nhanh không chậm, nhưng cũng xuống: "Di di có chuyện gì cứ phân phó."

Yến Thu Xu vung tay lên, dẫn mang theo ba đứa nhỏ đi ra ngoài, lúc trở về lần nữa, mỗi người đều cầm đồ đặc, người Tiêu gia đang ngủ gà ngủ gật nhưng nhờ loạt hành động này mà tinh thần được nâng lên vài phần.

Tạ Thanh Vận nói: "A Xu, mấy người các muội muốn làm cái gì?"

"Nấu ăn ngon!" Đông Đông khẳng định.

Mọi người nở nụ cười, Yến Thu Xu cũng cười nói: "Đúng, nấu ăn ngon, Uyển Nhi, đem nồi cho tỷ."

"Đây ạ!" Uyển Nhi hai tay cầm một cái nồi sữa nhỏ bằng sắt đưa tới, Yến Thu Xu đặt nó lên bếp than, để Trầm Bình Ngộ đổ dầu vào bên trong, lại cầm một nắm hạt ngô đông đông ôm bỏ vào trong đó, dùng đũa khuấy đều.

Lúc này nồi sữa còn chưa dậy nắp, ba đứa nhỏ đều vây quanh ở chỗ này, duỗi đầu nhìn, dù là Trầm Bình Ngộ luôn luôn chú ý dáng vẻ, cũng ôm thân thể.

Chỉ chốc lát sau, trong nồi bỏng nhiên phát ra "Bang! "Một tiếng, một hạt ngô trực tiếp bành trướng gấp mấy lần, thành một quả bỏng ngô tròn vo!

"A!" Uyển Nhi bị dọa sợ, kinh hô một tiếng, nhanh chóng lui về phía sau.

Đông Đông và Trầm Bình Ngô cũng run rẩy một chút, nhưng ngược lại càng tới gần hơn, ngạc nhiên không thôi: "Oa, sao nó đột nhiên nổ tung!"

Tuy nhiên, Yến Thu Xu đã đẩy nắp lại.

Hai người thất vọng thẳng lưng lên, lúc này nắp làm bằng gỗ, không hề trong suốt, nên cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhưng cũng may Yến Thu Xu nắm tay cầm lắc lư, trong nồi tiếng nổ tung càng ngày càng nhiều, ngay từ đầu "Phanh – Phanh ——" rất nhanh biến thành: "Bang bang bang..."

Âm thanh càng ngày càng dày đặc, cũng càng ngày càng nặng nề, cho đến sau này đều nhỏ đến mức không nghe thấy.

Yến Thu Xu mở nồi ra, đặt xuống mặt đất bên cạnh, lúc này mở ra, trong nồi đầy từng hạt ngô nổ tung, sắp tràn ra ngoài.

Đông Đông và Uyển Nhi cảm thán: "Oa ——"

Sau đó bên tai Yến Thu Xu lại vang lên một đồng tiếng than kinh hãi: "Oa ——"

Nàng vừa giương mắt, bỏng nhiên phát hiện bên cạnh có nhiều bóng người hơn, người vốn lười biếng nằm sắp ngủ, lúc này tất cả đều vây quanh, Tiêu phu nhân được Tiêu Hoài Ngọc đỡ, ở bên cạnh Yến Thu Xu nhìn.

Nhìn thấy trong nồi kia, rõ ràng ngay từ đầu chỉ là một nắm ngô, hiện tại trực tiếp biến thành một nồi: Tiêu phu nhân cũng không nhìn được tò mò: "Đây là làm sao vậy?"

Yến Thu Xu giải thích: "Đây là bỏng ngô, sau khi quá nóng sẽ nổ tung, cái này có thể làm đồ ăn vặt, con cảm thấy quá nhàm chán nên làm một chút, nhưng hiện tại không có mùi gì, đợi lát nữa dùng đường xào một chút hương vị mới ngon."

Nàng dùng đũa gấp một cái đưa cho Tiêu phu nhân.

Tiêu phu nhân tiếp nhận nhắm nháp một chút, quả thật không có gì khác, một viên tròn trịa, nhìn không nhỏ, nhưng ăn lại giống như bong bóng, thực tế cũng không có bao nhiêu.

Bà gật đầu hài lòng.

Tiêu Hoài Khải cũng nếm thử, khen ngợi: "A Xu thật tài tình, còn có thể làm được điều này."

"Đây cũng không phải là con phát minh ra." Yến Thu Xu cười nói: "Rất nhiều người hẳn là đều biết, chỉ là chỉ ăn như vậy không có hương vị gì, mới không được công chúng biết đến."

Mặc dù không phải tất cả ngô đều có thể làm như vậy, nhưng miễn là ngô đầy đặn một chút, vỏ mỏng hơn một chút là được.

Rất nhiều ngô phơi khô ở nông thôn, đặt trên đồng lửa sập dập tắt, chính nó cũng sẽ nổ tung, nhưng lúc này nông dân sẽ không nỡ dùng đường làm mấy thứ này, nhà cao hiển quý lại rất ít khi rảnh rỗi làm như vậy, đương nhiên không phát hiện được.

Chờ Tiêu phu nhân nếm qua, đám người Đông Đông cũng khẩn cấp vươn bàn tay nhỏ bé ra nghênh đón chờ nhận.

Yến Thu Xu cho bọn họ mỗi người một viên, thuận tiện cũng cho đám người Tạ Thanh Vận.

Bọn họ ngược lại rất ngạc nhiên, lần đầu tiên bị coi là tiểu hài tử, Tiêu Hoài Vũ vội vàng ném vào trong miệng, rộp ộp nhai hai cái, rồi nói: "Quả thật không có mùi vị gì."

Tiêu Hoài Ngọc giống như Uyển Nhi cắn một cái miệng nhỏ, đôi mắt cong cong: "Nhưng vẫn rất thú vị."

Yến Thu Xu một lần nữa thay đổi nồi sữa nhỏ, tự tin nói: "Đợi lát nữa hương vị sẽ có, Đông Đông, mang đường trắng tới."

*

"Đến đây!" Đông Đông được phân phó đã thành thói quen, chân ngắn lon ton đi lấy, Yến Thu Xu tiếp nhận đổ vào nồi, lần thứ hai đặt lên bếp than tiến hành hâm nóng.

Chẳng bao lâu đường trắng tan chảy, nàng tiếp tục khuấy bằng đũa cho đến khi màu sắc bắt đầu tối hơn, nàng nói: "Bình Ngộ, giúp ta đổ bỏng ngô vào."

Thẩm Bình Ngộ nhanh chóng động thủ cẩn thận đổ vào tất cả bỏng ngô.

Yến Thu Xu đây nấp lại, nhanh chóng lay động, nhất định phải tận lực bảo đảm mỗi một hạt bỏng ngô đều nhiễm một chút màu caramel.

"Lách tách..." Động tĩnh vang lên trong nồi, lúc này mũi nhỏ của Uyển Nhi co rút, nhẹ giọng nói: "Hương vị ngọt ngào!"

"Đúng vậy! Ngọt ngào!" Yến Thu Xu nói, nấp đây mở ra, một cỗ hơi nóng ngọt ngào đập vào mặt, mấy người đứng gần đều ngửi thấy, loại vị ngọt này và vị đường bình thường lại khác, phảng phất càng ngọt hơn một chút.

"Cái này có thể ăn chưa?" Tạ Thanh Vận tò mò nói.

"Ừm, được rồi." Yến Thu Kiều lần lượt đưa qua: "Mọi người
ném thử trước xem thích không?"

Chương 77

DTV-EBOOK

Mọi người mỗi người cầm một viên nhấm nháp, mới một miếng, đôi mắt Tạ Thanh Vận và nữ tử đã sáng lên, đồ ngọt sẽ làm cho người ta sung sướng vui mừng, mà đồ ăn như bỏng ngô, đường nhiễm không nhiều lắm, caramel chỉ cần một chút hương vị ngọt ngào, đã có thể làm cho người ta thích, hơn nữa mùi vị nổ ra của bỏng ngô, hương vị cực kỳ tốt.

Tiêu phu nhân gật gật đầu: "Hương vị không tệ, vị ngọt này, vừa phải."

"Thêm chút nữa thêm chút nữa." Tiêu Hoài Vũ đưa tay, cũng không sợ nóng, trực tiếp nắm lấy một bốc.

Yến Thu Xu thấy bọn họ ăn uống vui vẻ cũng vô cùng thỏa mãn, bảo bọn nhỏ mang đĩa tới, một cái đĩa đựng một phần, đưa đến vị trí của bọn họ.

Vì thế những người vây quanh lò than tránh ra, trở lại trên giường.

Tiếp theo chợt nghe thấy thanh âm bỏng ngô bị ăn "rộp rộp" xuất hiện, Đông Đông một tay nắm lấy một nắm, tốc độ cực nhanh nhét vào miệng, Uyển Nhi từng viên từng viên ăn rất thanh tú, Thẩm Bình ăn chậm rãi, ăn nhã nhặn.

Đám người Tiêu phu nhân thì ăn đến ngạc nhiên lại khoái trá.

Chỉ là Tiêu Hoài Khải bình thường không ăn đồ ngọt như vậy cũng cầm đĩa, ăn rất ngon miệng, bỏng ngô tròn trịa, răng cắn một cái đã hết, còn sẽ không có bao nhiêu cảm giác no bụng, hần tán thưởng: "Không sai, ngọt ngào, quả nhiên rất ngon!"

Yến Thu Xu cũng cầm một đĩa bỏng ngô, từng người một ném vào miệng, nhìn đã có tinh thần rất nhiều, vui vẻ nheo mắt lại.

Chỉ là không biết...

Tình huống ở trong cung đằng kia là gì?

Đang nghĩ, một loạt tiếng bước chân dồn dập lại đây, tinh thần Yến Thu Xu chấn động.

Không chỉ có nàng, Tiêu Hoài Khải, Tiêu Hoài Vũ đã sớm nhìn về phía cửa, thính lực bọn họ càng tốt, càng sớm phát hiện, khi Yến Thu Xu nghe thấy, đám người Tiêu phu nhân cũng nhao nhao nhìn qua.

Cánh cửa phòng khách che khuất.

Tiếng bước chân dồn dập kia phá lệ rất nhanh, nhưng khi tới gần, động tác ngược lại chậm lại, giống như là sợ quấy rầy bọn họ.

"Kéo kẹt——" Sau khi mở cửa nhẹ nhàng, thiếu niên cẩn thận tiến vào.

Nhưng mà mới bước vào nửa bước, chàng đã dừng lại, ngửi ngửi mùi hương ngọt ngào trong không khí, lập tức thấy cổ quái, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Một đám người ngồi trên giường, trong tay cầm thức ăn, thậm chí đồ ăn trong miệng người nào đó còn chưa ăn xong, cứ như vậy nhìn chàng chăm chăm.

Tiêu Hoài Đình: "..."

Chàng đi quá nhanh cũng không chú ý tới hóa ra người trong phòng vẫn chưa ngủ!

Sau một thời gian ngắn bối rối, thiếu niên đứng thẳng dậy, ho nhẹ một tiếng, sải bước đi tới, trong mắt có vài phần vui mừng: "Nhị điện hạ bệnh nặng, bệ hạ mềm lòng, gọi quần thần đi tới là thương thảo đối đãi nhị điện hạ như thế nào, hiện giờ nhị điện hạ được phong Xương Vương, nhị hoàng tử phi cũng cùng nhau dọn ra ngoài, chỉ là trước mắt còn chưa có đất phong."

"Tuy nhiên hiện giờ tình huống trong cung có chút loạn, nhị điện hạ còn phải dưỡng thương, bởi vậy nhờ ta dẫn đại hoàng tôn mang về chăm sóc hai ngày."

Tiêu Hoài Đình một hơi nói xong tất cả mọi chuyện, rồi vẫy vẫy tay với phía sau: "A Hành lại đây!"

Một tiểu nam hài gầy gò quen thuộc bước vào.

Yến Thu Xu đang tiêu hóa việc phế thái tử bất ngờ xảy ra biến cố, bất thành lình ngẩng đầu lên thì nhìn thấy tiểu nam hài quen thuộc kia, ngẩn người, bất chợt nhớ lại câu nói cuối cùng Tiêu Hoài Đình nói.

Đại hoàng tôn...

Cho nên đứa nhỏ A Hành này, chính là con trai của Phế thái tử???

Sau lưng Yến Thu Xu tê dại, luôn cảm thấy đêm nay xảy ra, cùng nàng có chút quan hệ!

Vào ngày đêm giao thừa, tin tức Phế thái tử trở mình biến thành Xương Vương trở thành đề tài náo nhiệt nhất đêm nay.

Ngày hôm sau là lễ hội mùa xuân, nhưng yên tĩnh hơn nhiều.

Tuy nhiên Tiêu gia vẫn náo nhiệt một chút, bởi vì Yến Thu Xu nghe nói ngũ tiểu thư Tiêu Hoài Nhã từ đạo quan tới, khi sắc trời sáng lên, đã chạy đến cửa Tiêu phu nhân dập đầu chúc tết.

Yến Thu Xu không dậy sớm như vậy nên đã bỏ lỡ.

Nhưng nàng đã nhận được một phước lành!

Nghe nói ngũ tiểu thư tự mình làm, đặt ở trước mặt Bồ Tát thờ cúng hồi lâu.

Tiêu gia càng thêm vui vẻ, cũng bởi vậy mà tâm tình Yến Thu Xu cực tốt, khi bọn nhỏ đến chúc tết nàng, nàng cho lì xì, còn tặng một đồng đồ ăn, đồ cay đều cho phép bọn họ ăn đủ.

Đương nhiên tặng người khác lì xì, làm cho nàng còn chưa kịp đau lòng một chút mình tổn thất bao nhiêu tiền, đã nhận được lì xì của Tiêu phu nhân và đám người thiếu phu nhân, thẳng tay chính là năm mươi lượng ngân phiếu, Yến Thu Xu vui mừng nhảy dựng lên.

Bởi vì hạnh phúc, nàng có nhiều niềm đam mê hơn để nấu ăn.

Vì thế Tiêu gia ăn uống, vui vẻ mừng năm mới.

Nhưng một số người vì biến cố đêm giao thừa, năm nay đều không vui.

Đứng mũi chịu sào chính là Yến Thu Uyển.

Là một người tái sinh, từ một năm trước, cho đến bây giờ, hầu như tất cả các tình huống đều nằm trong dự tính trước của nàng ta.

Ngoại trừ tiểu thiếu gia Tiêu gia Tiêu Bình Châu năm trước làm nhị hoàng tôn đi học thì xảy ra vấn đề.

Hiện tại phế thái tử vốn nên yên lặng chờ chết, đột nhiên truyền ra tin tức bệnh nặng, vẫn là bởi vì ở trong lãnh cung trường kỳ không có dinh dưỡng, hơn nữa thời tiết rét lạnh, bản

thân cũng bị rét, vào đêm giao thừa hết lần này tới lần khác lại ăn chút thức ăn lạnh tàn dư lần trước trong cung, lập tức bộc phát, nôn ra, còn hộc máu, khiến thủ vệ không dám trì hoãn đi bẩm báo.

Yến Thu Uyển bởi vì nguyên nhân thân phận, không có cách nào để lập tức biết hết thủy tình huống.

Nhưng hôm đó người Yến gia đi tham gia bữa cơm tất niên trong cung trở về, đều biết, tin tức phong phế thái tử làm Xương Vương hoàn toàn chấn động mọi người.

Cũng chấn động Yến Thu Uyển.

Khoảnh khắc nghe được tin tức, trên mặt nàng ta khiếp sợ còn nhiều hơn Lục quý phi nghe được việc này ở thâm cung.

Cái gì phế thái tử bởi vì thức ăn lạnh tàn canh dẫn đến nôn ra, dựa theo thời gian, lúc này hẳn hẳn là vẫn bị hạ độc dược mãn tính, đợi đến năm sau, Tiêu Hoài Đình chết, việc Tiêu gia hoàn toàn rời khỏi trung tâm quyền lực bị truyền ra, phế thái tử mới có thể bởi vì tức giận gấp gáp công tâm, trúng độc dẫn đến hộc máu.

Sau đó được Hoàng đế đưa đến bên người trị liệu, nhưng bởi vì độc vào tủy xương, không bao lâu thì chết.

Ai ngờ lúc này sớm lâu như vậy độc đã phát, còn bị nói là do bụng ăn đồ hỏng, dẫn đến lập tức trở thành Xương Vương, cái này quả thực là...!

Chẳng lẽ đây là chuyện nàng ta thay đổi sau khi tái sinh sao?

Yến Thu Uyển tâm hoảng ý loạn, nếu là chuyện nhỏ như Tiêu gia, nàng ta cũng sẽ không khiếp sợ như thế.

Phế thái tử, cũng chính là Xương Vương hiện giờ, là con trai của tiên hoàng hậu, cũng là con trai trưởng duy nhất của hoàng thất.

Đáng tiếc tiên hoàng hậu thân thể yếu ớt, sinh nhi tử không lâu thì qua đời.

Hoàng đế cảm kích hoàng hậu hiền đức, lập đứa con trai trưởng duy nhất này làm Thái tử, vì hấn mời đại nho dạy dỗ, còn vì hấn mời lão quốc công Tiêu Gia gia làm sư phụ võ học, nhị thiếu gia Tiêu gia mất sớm là bạn đọc của hấn.

Văn võ lo liệu chu đáo, bố trí như vậy, cũng làm cho các hoàng tử khác đều không thể ra mặt.

Cũng bởi vậy, tất cả hoàng tử trong chuyện đối đãi với Thái tử ngưng tụ thành một sợi dây thừng, nhưng cho dù bọn họ như vậy cũng không ảnh hưởng đến địa vị của hấn, thẳng đến năm năm trước, phụ tử hoàng đế ở ngự thư phòng cãi nhau một trận, Thái tử bị phế, giam cầm đến nay!

*

Yến Thu Uyển không biết là nguyên nhân gì có thể khiến hai cha con cãi nhau thành như vậy, nhưng sau đó, mấy hoàng tử khác mới bắt đầu xuất đầu.

Sau đó vào giữa năm sau, Tiêu Hoài Đình thống lĩnh đại quân đối kháng với quân địch, bị vây trong thành, quân lương chưa tới, tướng sĩ thể lực không đủ, vì cầu một đường sinh cơ, mở cửa thành đối địch, lại đại bại.

Chương 78

DTV-EBOOK

Tin tức truyền đến, phế thái tử cũng chết.

Tiêu gia tứ tiểu thư Tiêu Hoài Vũ mang theo quân Tiêu gia còn sót lại lục soát chứng cứ, đúng lúc Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử hai người đấu nhau kịch liệt, ngoài ý muốn bị nàng ấy tìm được chứng cứ hai người bởi vì nội đấu, cố ý kéo dài quân lương, dẫn đến Tiêu Hoài Đình chết trận.

Ngoài ra, cái chết của phế thái tử cũng bị phát hiện là Tam hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử ba người làm.

Sự tình bộc phát, hai hoàng tử cũng hoàn toàn mất đi lòng dân, Tứ hoàng tử ngược lại vô tâm tranh quyền đoạt lợi, thích thi thư và Phật pháp, vẫn cùng Tấn Vương thế tử dạy học, bởi vậy khi hai hoàng tử liên thủ bức cung, ngài ấy và Tấn Vương thế tử mang binh ngăn cản, sau đó lựa chọn du hành bốn phương, đem ngôi vị hoàng đế nhường cho Tấn Vương thế tử.

Hiện giờ, còn lâu mới đến sang năm, phế thái tử lại đột nhiên lại xuất hiện trước mặt người khác, điều này có nghĩa là gì?

Một khi Tam hoàng tử không còn, Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử tranh đấu, ngư ông đắc lợi chính là thái tử!

Từ khi Lục quý phi nằm trong tay hậu cung, hơn mười năm qua, hậu cung không còn hoàng tử sống sót, chỉ có công chúa, cho nên chính bản thân Tứ hoàng tử không muốn làm hoàng đế, mới có thể lựa chọn Tấn vương thế tử.

Phàm là có lựa chọn khác, cho dù Tứ hoàng tử muốn, hoàng thất tông tộc cũng sẽ không đồng ý.

Sắc mặt Yến Thu Uyển trở nên vô cùng khó coi, phế thái tử không thể sống!

Cho dù hiện giờ hắn chỉ là một người phong vương sớm, bị đui ra khỏi cuộc tranh giành thái tử, nhưng hắn còn sống, thế lực từng đầu quân cho phế thái tử đều sẽ có chút cố kỵ.

Nàng ta lấy giấy bút ra muốn viết thư cho thế tử Tấn Vương Chu Trạch Cảnh.

Chỉ là vừa mới động bút, Yến Thu Uyển lại dừng lại, nàng ta có thể nghĩ đến điểm này, Chu Trạch Cảnh đương nhiên cũng có thể nghĩ đến, nàng ta nhất định phải viết những thứ hữu dụng.

Suy nghĩ qua đi, nàng ta đổi tờ giấy, đổi nội dung thành cách triệt để khống chế Tiêu gia.

Tiêu gia cái khác không nói, trọng tình trọng nghĩa chính là một nhược điểm lớn của bọn họ, đồng thời còn quá mức tự phụ, không chút kiêng dè thân cận với phế thái tử mới được thả ra, tất nhiên sẽ khiến cho ba hoàng tử khác kiêng kỵ.

Mà qua không đến một tháng, biên cảnh Đại Chu sẽ bộc phát một hồi chiến loạn, đến lúc đó Tiêu Hoài Đình nhất định mang binh đi tới, chàng không ở kinh thành, rất nhiều chuyện sẽ có thể lên kế hoạch.

Tỷ như tam hoàng tử bên kia, nghi kỵ lớn nhất của hắn ta là Xu gia đã không còn, thời kỳ đỉnh phong đã qua, phải mau chóng ép hắn ta chó gấp nhảy tường, nếu không thế lực của hắn ta một khi bị Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử bên kia thôn tính, vậy sẽ làm cho hai người này mất đi cân bằng.

Còn có nhị phòng Tiêu gia, tỷ như Ngũ tiểu thư Tiêu gia ẩn nấp.

Nàng ta nhớ rõ ngũ tiểu thư Tiêu gia, về sau thích Tứ hoàng tử.

Tứ hoàng tử trước mắt còn đang đi du lịch bên ngoài, chờ ngài ấy trở về, mỗi tháng một ngày đều sẽ đi chùa miếu kinh đô lễ Phật, hai người ngẫu nhiên gặp gỡ, thảo giáo phật pháp hiểu biết, cũng bởi vậy Chu Trạch Cảnh mới có thể thu thập quân Tiêu gia rải rác như vậy, vì chấn nhiếp hoàng tộc cùng thế gia, ra lực rất lớn!

Yến Thu Uyển kiếp trước chỉ là một người phụ nữ hậu trạch, rất nhiều chuyện đều là nghe trượng phu truyền đạt, bởi vậy cụ thể cũng không biết.

Nhưng kiếp này, bởi vì địa vị phát sinh thay đổi, nàng ta còn đính hôn với Chu Trạch Cảnh, trở thành thế tử phu nhân tương lai, cha nàng ta rất nhiều chuyện đều sẽ nói với nàng ta, Chu Trạch Cảnh cũng bởi vì một ít dự đoán của nàng ta, sẽ thương thảo với nàng ta, để cho nàng ta biết rất nhiều chuyện.

Có vài người, kỳ thật bên trong không hề trong sáng như vẻ bề ngoài.

Tứ hoàng tử lúc trước cùng Ngũ tiểu thư Tiêu gia, thật sự chỉ là đơn thuần ngẫu nhiên gặp mặt sao?

Yến Thu Uyển cổ quái cười cười, nhẹ nhàng thổi mực trên giấy, chờ khô, gấp nó vào phong bì, giao cho tỳ nữ bên cạnh: "Kẹp vào trong hộp thức ăn, đưa cho Thế tử gia."

"Vâng." Tỳ nữ tiếp nhận, lĩnh mệnh mà đi.

"Cô nương!" Thủy Mỗi hô một tiếng: "Bỏ ngô nổ được rồi!"

Yến Thu Xu cũng không quay đầu nhìn chăm chăm vào nồi sũa trước mặt mình, đưa ở bên trong không ngừng khuấy động: "Ta cũng đã chuẩn bị xong hết rồi, mau đổ vào đây để đảo lại đi."

Thủy Mỗi lập tức hai tay cầm nồi sữa nhỏ đi qua, đem bỏng ngô trong nồi sữa đổ vào trong đó.

Sau đó Yến Thu Xu phối hợp đây nấp, Hứa ma ma đưa khăn mặt thật dày cách nhiệt, nàng ấn nấp nồi, cố gắng lắc nồi, tranh thủ để cho mỗi một viên bỏng ngô đều dính caramel cần thiết.

Lúc này toàn bộ nhà bếp tràn ngập mùi bỏng ngô caramel.

Thủy Mỗi vô cùng lo lắng nhìn một thùng bỏng ngô đã làm xong: "Cô nướng, làm nhiều như vậy, thật sự sẽ không hỏng sao?"

"Không đến mức hỏng, nhiều nhất là không còn giòn như vậy, nhưng dọc đường có món gì đó để ăn, cũng không tệ." Yến Thu Xu cười nói, cảm giác không sai biệt lắm, nàng buông nồi sữa nhỏ xuống, đổ bỏng ngô bên trong vào trong đó: "Các người phân chia một chút, cố gắng tránh khí."

"Vâng." Thủy Mỗi ngoan ngoãn gật đầu, cười nói: "Người như vậy, tiểu thiếu gia Bình Ngô sẽ luyện tiếc không muốn rời đi."

Trong tiếng thở dài của Yến Thu Xu còn có chút luyện tiếc: "Ta cũng không nghĩ tới tiểu hài tử ấy sẽ đi sớm như vậy, còn nghĩ lễ hội nguyên tiêu có thể cùng nhau đi ra ngoài chơi."

Người Tiêu gia đều rất tốt, nhưng người lớn đều không chơi được với nàng, bọn họ phải suy nghĩ quá nhiều chuyện, không thể tùy tâm sở dục, nhưng nàng thì khác, từ nhỏ lớn lên trong xã hội an toàn, không có người lừa gạt, cứ như vậy xuyên qua nơi này, cũng nhanh chóng tìm cho mình một cái chân vàng, cho dù là tiểu hài tử như Trầm Bình Ngô như vậy, cũng nghĩ nhiều hơn nàng.

Nên Yến Thu Xu chơi với bọn họ.

Chơi với người khác, nàng sợ bị bán mà không biết.

Nhất là gặp tiểu hài tử Trầm Bình Ngộ này, tuy rằng nhìn nghiêm túc cổ hủ, có đôi khi giống như một lão đầu nhỏ, thấy Đông Đông ăn không tốt, sẽ nhíu mày, nhưng miệng cứng lòng mềm, còn có chút ngạo Xu, đáng vẻ lại đẹp mắt, nàng vẫn rất thích.

Tuy nhiên sau tết nguyên đán, cậu bé sẽ chạy về Trầm gia đi tết Nguyên Tiêu.

Trầm gia cách kinh đô, khoảng mười ngày lộ trình, cậu bé mừng hai rời đi, vừa vặn có thể tới kịp.

Yến Thu Xu sợ trên đường cậu bé nhàm chán, nên chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, bồng ngô chỉ là một trong số đó, còn có thanh cay, bánh mì, bánh ngọt các loại.

Bây giờ thời tiết lạnh, mọi thứ dù đặt bên ngoài cũng sẽ không hỏng.

Đúng rồi, thời tiết lạnh lẽo, nếu đi thẳng, trên đường xóc nảy, dễ bị cảm lạnh.

Dù sao Trầm Bình Ngộ đáng người gầy yếu, thể chất khẳng định không tốt bằng Đông Đông.

“Yến cô nương, tiểu thiếu gia Bình Ngộ sắp chuẩn bị xong!” Một nha hoàn lại đây nhắc nhở.

Yến Thu Xu nhanh chóng hoàn hồn: “Ừm, ta cũng sắp xong rồi!”

Nàng đáp một tiếng, bảo người đóng gói bồng ngô trước, tự mình cầm gừng băm nhỏ, nhanh chóng bọc gạc lại, vắt ra nước gừng màu vàng.

Sau đó lấy sữa ra, cho một ít đường vào, hấp cách thủy để làm nóng một tách trà trong thời gian ngắn.

Lúc này Thủy Mỗi đã chuẩn bị tốt tất cả đồ đạc, để cho người ta đưa ra ngoại viện.

Yến Thu Xu bảo Hứa ma ma lấy hộp thức ăn ra, nàng lấy khăn mặt dày cách nhiệt bung sữa ra, đổ vào chén đựng nước gừng.

Sữa trắng nõn từ trong chén đổ ra, nước gừng đập vào đáy bát lắc lư, nhưng rất nhanh hai thứ này đã hòa làm một.

"Đưa cái này qua bên kia, để Bình Ngộ uống rồi hẵng đi." Yến Thu Xu đưa qua.

Hứa ma ma cầm lấy cốc: "Lão nô sẽ đưa qua."

"Đi đi." Yến Thu Xu gật đầu, chính mình cũng sửa sang lại một chút, mới đi theo phía sau, cùng nhau đi qua.

Chương 79

DTV-EBOOK

Trước cổng Tiêu gia.

Lúc này hết thảy đều đã chuẩn bị xong, giống như lúc tối, hai chiếc xe ngựa, mấy người tùy tùng và người hầu.

Tuy nhiên theo sự thu dọn của người hầu, ban đầu một chiếc xe ngựa để hàng hóa, tăng lên hai chiếc, Trầm Bình Ngộ có chút bất đắc dĩ nhìn nhiều đồ như vậy, trong đó hơn phân nửa đều là các loại thức ăn, nói: "Bình ngộ đâu cần ăn nhiều như vậy?"

"A Xu thiện tâm, thương con, nên ăn nhiều một chút." Tiêu phu nhân không nỡ xoa xoa đầu tôn nhi, ánh mắt cũng nhìn không chớp, bỗng dưng kéo khóe môi, lại nở nụ cười.

Trầm Bình mờ mịt chớp chớp mắt.

Tiêu phu nhân nói: "A Xu đã nuôi cho con mập hơn, so với lúc tối nhìn còn thuận mắt hơn nhiều."

Trầm Bình Ngộ mặt nhỏ đỏ lên, dưới chân giật giật đều muốn đi.

Nhưng cuối cùng vẫn không nhúc nhích, ngược lại nhìn quanh phủ một phen, nhíu mày: "Dì Yến ra ngoài một chuyến, thật sự quá tốn thời gian."

Lần trước bọn họ chờ nàng đi xem chuyện mở cửa hàng mỹ phẩm, người này đã để cho bọn họ chờ một hồi lâu, tuy rằng cuối cùng ăn mặc quả thật rất đẹp.

Tiêu phu nhân mím môi, không hé răng, đứa nhỏ này chính mình cũng không biết, cậu bé so với trước kia, sống càng giống

như một đứa trẻ hơn.

Cũng không biết quyết định như vậy của bà rốt cuộc là đúng hay sai.

Đúng lúc này, Yến Thu Xu đang tính toán thời gian, hôm qua làm một phần, hôm nay có thể làm một phần còn lại, nhưng nàng không nghĩ tới lúc đi ra, đã thu xếp tốt như vậy, nên có chút áy náy: "Bình Ngộ, xin lỗi nhé, để cho người chờ một lát."

"Không sao đâu, là chúng ta dọn sớm nửa canh giờ." Trầm Bình Ngộ lắc đầu.

Yến Thu Xu cười cười, bảo Hứa ma ma mở hộp thức ăn ra, nàng bưng nước gừng bên trong trải qua một hồi lâu đã đông đặc với sữa, đưa qua: "Uống đi, uống sẽ rất ấm thân thể, miễn cho vừa mới đi ra ngoài không thích ứng, lại sinh bệnh."

Trầm Bình Ngộ nhận lấy bằng hai tay, thìa đặt ở trên, cậu bé vốn tưởng rằng là loại cảm giác sữa hai lớp lúc trước đã uống qua, ai ngờ lúc đưa tới gần, đã ngửi thấy một mùi gừng hơi nồng còn nóng.

Màu trắng sữa đông cứng giống như canh trứng gà, ăn vào miệng ngoại trừ mùi sữa ngọt ngào, còn có mùi gừng vừa ngửi được.

Trầm Bình Ngộ kỳ thật không thích ăn gừng quá nồng.

Nhưng dưới sự áp chế của mùi sữa, mùi vị này có vẻ cũng không đến nỗi khó chịu, "đậu phụ non" tách ra giữa môi và răng, nuốt xuống không lâu, tựa hồ có một luồng nhiệt khí từ trong khoang bụng dâng lên.

Làm cho cậu bé dù đứng ở ngoài trời có chút lạnh lẽo lồng ngực cũng bắt đầu nóng lên.

Chờ uống xong một cốc, chớp mũi đều toát ra chút mồ hôi, tay chân cũng không lạnh như trước.

"Đa tạ dì Yến." Trầm Bình Ngộ nhẹ giọng nói.

"Không cần khách khí." Yến Thu Xu xoa xoa đầu cậu bé: "Hy vọng lúc người trở về, chút thịt ta vất vả lắm mới nuôi được vẫn còn, biết không?"

Tiểu thiếu niên có chút ngượng ngùng đỏ mặt, nhưng không có phủ định, mà là cố gắng gạt đầu: "Bình Ngộ sẽ tận lực."

Ban đầu miệng nói không nhưng thân thể thành thật giờ biến thành tim cũng nhất trí.

Yến Thu Xu không nhịn được nhéo nhéo khuôn mặt tuấn tú kia: "Ừm, lần sau gặp."

Trầm Bình Ngộ bị bóp đau một chút, thoáng cảnh giác lui về phía sau một bước, nhìn nàng một cái, nói: "Vậy lần sau, hy vọng người cũng đánh hôn, dù sao các người cũng không còn nhỏ."

Tuy nhiên, người là người, sao tự nhiên lại thành các người!

Yến Thu Xu: "???"

Trầm Bình Ngộ nói xong nhanh chóng nghiêm trang nhìn về phía đám người Tiêu phu nhân: "Bà ngoại, đại cữu, mợ. Bình Ngộ đi trước."

Sau đó cũng không đợi người bên ngoài đáp lại, lần đầu tiên cứ như vậy rời đi, mơ hồ mang theo vài phần chật vật chạy trốn chết.

"Ôi chao, ha..." Tiêu Hoài Vũ dường như giờ mới phản ứng lại, nhìn cháu trai, lại nhìn Yến Thu Xu, cười đến cúi trước ngửa ra sau!

Yến Thu Xu: ...

May mắn Tiêu Hoài Đình có việc không có ở đây!

Nàng vội vàng chào hỏi một tiếng, trở về viện tử, nhưng mà còn chưa đi, lại có một chiếc xe ngựa xuất hiện trước cửa Tiêu phủ, nha hoàn đặt chân lên, mở cửa xe ngựa đỡ người bên trong đi ra.

Lúc này Tiêu Hoài Vũ lại đột nhiên ngừng tươi cười, khuôn mặt xinh đẹp hiện ra vài phần cảnh giác và phòng bị, âm dương quái khí nói: "Ôi chao, đây là trận gió nào, thổi nhị tẩu ngài trở về thế?!"

Lời nói của Tiêu Hoài Vũ thành công làm cho bàn tay vừa mới lộ ra của người chuẩn bị xuống xe ngựa kia cứng đờ trong giây lát.

Nhưng ngay sau đó, nàng ta lại tiếp tục đi xuống.

Nữ tử ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, khuôn mặt trái xoan xinh xắn tinh xảo, nhưng thần thái lại vô cùng lãnh đạm, đôi mắt khẽ rũ xuống, từ lúc ra khỏi xe ngựa đến khi xuống đất, trong động tác đều để lộ ra sự lạnh lùng xa cách, nàng ta không nhìn ai, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh xe ngựa.

Một lúc sau bên trong lại có một thiếu niên ước chừng mười hai tuổi xuống xe ngựa, nàng ta mới bắt đầu bước đi.

"Bái kiến mẫu thân, đại tẩu." Nữ tử mở miệng, giọng nói cũng thanh trong như ngọc, sau đó lại nhìn về phía người bên cạnh: "Tam muội, Tứ muội, Uyển Nhi, Đông Đông..."

Thiếu niên kia ngược lại nhìn thật thà hơn nhiều, còn nở một nụ cười sáng khoải, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp: "Hài nhi bái kiến tổ mẫu, đại bá nương, tam nương, tứ nương..."

Cậu ta lần lượt chào hỏi, mẫu thân phớt lờ Yến Thu Xu nhưng cậu ta thì trực tiếp nhìn qua, bởi vì không quen biết, cho nên lễ phép dùng ánh mắt hỏi thăm, sau khi nhận được đáp án, lại vội vàng chào hỏi: "Bái kiến Yến di di."

Tiểu hài tử này so với Trầm Bình Ngộ vừa có nét tương tự lại vừa hơi bất đồng.

Rụt rè phảng phất khắc sâu vào trong xương tủy không cho phép cậu ta không làm lễ.

Chào hỏi xong, nữ tử nhú mày: "Bình Ngộ đi rồi sao?"

Sắc mặt đám người Tiêu phu nhân có chút kỳ quái, nói không nên lời, nghe thấy hỏi, nhưng vẫn đáp lời: "Vừa đi, nếu muốn tìm thằng bé thì bây giờ phải người đi ngăn cản may ra còn kịp."

"Ta đang nghĩ sao hôm nay lại trở về, thì ra là vì Trầm gia à?" Tiêu Hoài Vũ giật mình, không nhận được lại nói móc một tiếng.

Tống Minh Đại nhìn không chớp mắt, lạnh nhạt nói: "Đúng vậy, nhưng bỏ lỡ thì thôi, Tiêu gia cũng là nơi con dâu được phép đặt chân tới, phu quân cưới ta về, hiện giờ con ta là cháu của Tiêu gia, thích thì trở về không được sao?"

"Hừ!" Tiêu Hoài Vũ hừ lạnh một tiếng, sải bước rời đi.

Nàng ấy là vì Bình Ngộ mới xin nghỉ để trở về tiễn đứa nhỏ, hiện tại gặp phải người này, nói chuyện nghe bức hết cả mình, thà đi sớm còn hơn.

Tiêu Hoài Vũ mang theo bức tức rời đi, đi cũng nhanh, cứ tựa như một làn gió vụt qua, một lúc sau đã khuất khỏi tầm mắt mọi người.

Nàng ấy đi đến một góc đường, một nha hoàn nhào tới quỳ sụp dưới chân nàng, khóc lóc: "Tiêu tướng quân, cầu xin ngài

giúp phu nhân nhà ta, lão gia mỗi lần uống say trở về đều đánh người, lần này còn đánh phu nhân đến hộc máu, phu nhân muốn hòa ly, lão gia không đồng ý, còn muốn tiếp tục động thủ...”

Sắc mặt Tiêu Hoài Vũ nhất thời càng kém hơn, không nhiều lời mà nói với cô nương kia: “Mau dẫn đường.”

“Vâng!” Nha hoàn kia vừa khóc vừa đứng dậy, dẫn theo nàng ấy đi vào một con hẻm.

Người qua đường thấy cảnh này, lắc đầu, lại cảm thán nói: “Vẫn là người Tiêu gia có lòng, dân chúng gặp phải chuyện không hay vẫn luôn nguyện ý giúp đỡ, thân thích nhà ta lần trước cũng gặp phải chuyện tương tự, phu quân đánh bạc thua lỗ còn muốn bán nàng ta đi, cũng may có người Tiêu gia giúp đỡ mới giải quyết êm xuôi được...”

Chương 80

DTV-EBOOK

Những chuyện này gặp phải người khác thì đều không ai muốn quản, nhưng tứ tiểu thư Tiêu gia Tiêu Hoài Vũ cứ thấy là chắc chắn sẽ đụng tay, vì thế danh tiếng trong kinh đô cũng vô cùng tốt, mấy chuyện như này cũng ít khi xảy ra hơn, mọi người sau này cũng không còn thấy ngạc nhiên nữa.

Chỉ là vẫn không ngờ được mới mừng hai Tết mà đã có người náo loạn thành như thế này.

Nhưng cái càng không ai ngờ được hơn là Tiêu Hoài Vũ đi theo nha hoàn kia qua mấy cái ngã rẽ, đến nơi, danh phận người kia lại không bình thường, mà là thê thiếp của Tam hoàng tử.

Nha đầu này.

Nhìn nữ nhi ngọc trong nhà giở tính trẻ con rời đi, Tiêu phu nhân không thể không thở dài một tiếng, nhưng đối mặt với con dâu, bà lại không nỡ trách cứ, lão nhị nhà bà đã mất được năm năm, con dâu tuy hai năm nay vẫn ở nhà mẹ đẻ, nhưng cũng chưa bao giờ đề cập đến chuyện tái giá, còn dạy con rất giỏi, cho dù lời nói mạo phạm, bà cũng châm chước bỏ qua: “Đi thôi, vào trong thôi, ngoài trời lạnh.”

"Vâng." Mọi người theo Tiêu phu nhân đi vào trong phòng.

Yến Thu Xu đương nhiên cũng đi theo.

Nhưng nàng lại cố ý đi chậm hơn bọn họ một bước, lén nhìn nữ tử kia.

Nàng ta đi không nhanh không chậm, dáng vẻ kiêu ngạo, xung quanh cũng tự động giãn cách ra thành một khoảng

trống, Đông Đông vốn dĩ thường thân mật với người nhà lúc này cũng từ bên trái Yến Thu Xu vòng sang bên phải.

Cũng không giống như là đang sợ, cảm giác này giống loại không dám trêu chọc hơn.

Ánh mắt của nàng không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với Tống Minh Đại.

Nhưng thiếu niên bên cạnh nàng ta lại chú ý tới, chợt lộ ra nụ cười ngượng ngùng, hướng về phía nàng gật gật đầu.

Yến Thu Xu cũng theo bản năng cười cười, vội vàng dời ánh mắt.

Đến nội viện, mỗi người lại tách ra trở về hậu viện của mình.

Thiếu niên đi theo mẫu thân, bước vào căn nhà đã lâu không trở về này.

Càng đến gần, cậu có thể cảm giác được tâm tình mẫu thân càng sa sút, thiếu niên nhíu mày, vắt hết óc muốn chọc mẫu thân vui vẻ, nhưng cậu không giỏi nói mấy lời hoa mỹ, chỉ gượng gạo nói: "Nương, nghe nói Yến di di vừa mới gặp nấu cơm rất giỏi, Đông Đông cũng mập lên rồi đó, con vừa mới nhìn thấy Đông Đông, thật sự mập hơn trước rất nhiều luôn! Nhìn cứ như một quả bóng tròn vậy."

Nữ tử nhàn nhạt gật đầu: "Ừ."

Thiếu niên mát mát rũ mắt, chậm chậm bước đi.

Nương thật khó đỡ mà!

Tống Minh Đại, cũng chính là nữ tử thanh lãnh mỹ mạo vừa rồi, là thê tử của Nhị thiếu gia Tiêu gia Tiêu Hoài An, phụ thân là quan viên Đại Lý tự, nhưng chức quan không cao, lúc trước là

dựa vào quan hệ của con rể tiến vào Đại Lý tự, từ đó mới có thể nắm thực quyền trong tay.

Khi đó, mọi người ở kinh đô mỗi khi đàm luận về Tiêu Hoài An và Tống Minh Đại đều tỏ ra vô cùng hâm mộ, không ít người cũng biểu hiện ra ít nhiều chua xót.

Bởi vì nam tử Tiêu gia, phần lớn đều rất nhỏ nhả, dù cho không phải văn võ song toàn như Tiêu Hoài Đình thì cũng không kém là bao, dáng người đẹp, dung mạo lại tuấn tú, gia thế tốt, tính cách cũng thân thiện, ai cũng là lang quân trong mộng của bao nhiêu nữ tử.

Tống Minh Đại có thể gả cho ngài ấy, hai vợ chồng đồng lòng, khi ấy vẫn là một đoạn giai thoại.

Chỉ là cảnh đẹp không kéo dài mãi được, trận chiến năm năm trước, Tiêu Hoài An đã hi sinh, ngay cả hai muội phụ cũng chết, dân trong kinh đô đều có phần thổn thức, trách số phận oái ăm.

Những chuyện khác thì Yến Thu Xu không rõ nữa.

Vì những điều nguyên chủ biết đều chỉ là phần nổi của mọi chuyện, do thỉnh thoảng nghe lén mọi người ở hậu trạch đề cập đến mà biết.

Trên thực tế, trước khi nam đình trong Tiêu gia chết đi, Tiêu Hoài Đình cũng là lựa chọn ưu tú trong mắt không ít phụ nhân, đáng tiếc bởi vì Tiêu gia chết quá nhiều người, hơn nữa hiện giờ hoàng đế trắng trợn nghi ngờ, muốn nắm trong tay toàn bộ binh quyền, nên không ai dám tới gần, mới dẫn đến Tiêu Hoài Đình hai mươi tuổi rồi vẫn một mình.

Suy nghĩ của Yến Thu Xu chứng lại, thoáng nhìn qua viện của nhị phòng.

Nàng nhớ Tống Minh Đại này cũng là người ôn nhu, có tài, ít nói, không nghĩ tới năm năm nay nàng ta lại thay đổi thành đáng vẻ lạnh lùng không vương khói bụi nhân gian.

Cứ như đang muốn ngăn cách hết mọi thứ ở bên ngoài.

Nhưng cách nàng ta nói chuyện lại như đang tập trung vào hậu viện, muốn tranh đoạt địa vị của phu nhân hậu trạch.

Tôn tử Tiêu gia.

Bốn chữ này, đây là lần đầu tiên Yến Thu Xu nghe đến, đoán thử xem, ý nghĩa của cháu đích tôn là gì?

Tiêu Hoài Đình đến hiện tại vẫn chưa lập gia đình, thời thế đang loạn, hoàng đế thì đã tuổi già sức yếu, một đám hoàng tử kia chỉ chờ cơ hội để cắn xé lẫn nhau, kẻ thù bên ngoài cũng sẽ không đại độ bỏ qua thời điểm sụp đổ nội bộ này, mấy năm kế tiếp, Tiêu Hoài Đình chắc chắn sẽ rất bận.

Càng đừng nói đến chuyện chàng bây giờ đang phải gồng gánh chiến trường, tỉ lệ sống sót như thế nào mọi người đều hiểu rõ, chàng chưa thành hôn, không có con, vừa chết thì chức danh Quốc công chắc chắn sẽ được truyền lại cho cháu đích tôn.

Lời này đặt trong hoàn cảnh hiện tại, luôn làm cho người ta có chút chấn động.

Nhưng không hiểu sao, Yến Thu Xu đối với người này không chán ghét nổi, nữ tử như Tống Minh Đại, hình như không giống những gì nàng ta thể hiện ra bên ngoài.

Mỗi câu nói lúc này, dường như đều lộ ra sự bất hòa nồng đậm.

“A Xu tử tử!” Đông Đông lắc lắc cánh tay của nàng.

Yến Thu Xu hoàn hồn, cười nói: “Làm sao vậy?”

Đông Đông cười hi hi: “Tỷ vừa mới cho Bình Ngộ ca ca ăn cái gì thế? Đông Đông có thể ăn được không?”

Yến Thu Xu nhất thời dở khóc dở cười, phần nộ nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn này, cả ngày chỉ biết ăn với ăn, làm trẻ con thích quá rồi còn gì.

Nàng nói: “Nếu Đông Đông của chúng ta muốn ăn, đương nhiên là có thể nha.”

Đông Đông quả nhiên hạnh phúc cười cười, còn chủ động đặt khuôn mặt phúng phính vào trong tay nàng: “A Xu tử tử vất vả rồi, tử muốn thì cứ nhéo thêm đi...”

“Không có chuyện gì mà lại đột nhiên thân cận với ta như thế hả, nói đi, còn có chuyện gì nữa?” Yến Thu Xu nâng tay bóp mặt cậu bé thêm cái nữa, cười tùm tùm hỏi.

Ở chung mấy tháng, nàng bây giờ liếc mắt một cái đã nhìn thấu được đứa nhỏ này. Quả nhiên Đông Đông nịnh nọt cười cười: “Bình Tùng ca ca vừa mới trở về, còn chưa ăn cơm Xu tử nấu, có thể tặng cho huynh ấy một ít không?”

Yến Thu Xu cười nói: “Ta thấy đệ đi đường cũng không dám tới gần hần, còn tưởng rằng đệ không thích nhị nương và Bình Tùng ca ca chứ.”

Đông Đông chỉ ngón tay, nhỏ giọng nói: “Nhị bá mẫu trông nghiêm túc quá, đệ thấy rất đáng sợ, nhưng Bình Tùng ca ca rất tốt, trước kia huynh ấy dẫn ta đi chơi, sau đó ta phải đi học, huynh ấy mới không chơi với ta tiếp được nữa.”

Yến Thu Xu mím môi cười, đa số mọi đứa nhỏ chính là một tấm gương phản chiếu hình ảnh cha mẹ, Tam hoàng tử khó ưa, mưa dầm thấm lâu, đứa nhỏ Chu Chiêu Cần cũng học được một mặt bá đạo của hần ta, chẳng qua tuổi tác còn nhỏ nên không ai chấp nhặt.

Mà Tiêu Bình Tùng ôn hòa, Đông Đông tính cách cũng tốt, Tống Minh Đại kia khẳng định không giống như vẻ bề ngoài ngoài, nàng cười nói: "Thì ra là như thế, đúng lúc ta cũng muốn làm cơm trưa, vậy thì trực tiếp đưa cơm trưa cho bọn họ đi."

"Wow! A Xu tử tử, tử thật tốt!" Đông Đông vui mừng nhảy lên ba thước.

Yến Thu Xu rẽ chân: "Trước tiên vào bếp có cái gì tươi không đã nha."

"Đệ tới đây!" Đông Đông vội vàng đuổi theo.

Người trong phòng bếp đối với sự xuất hiện của bọn họ đã sớm quen, thấy người đến, lập tức đặt các loại nguyên liệu tươi ngon lên, nói: "Yến cô nương, đây đều là sáng nay vừa đưa tới, người xem cái nào thích hợp?"

Chương 81

DTV-EBOOK

Ánh mắt Yến Thu Xu đảo qua, kinh nghiệm của nàng phong phú dồi dào liếc mắt nhìn qua nguyên liệu nấu ăn, trong đầu có thể xuất hiện rất nhiều cách làm, chỉ là phải xem cách làm nào là phù hợp nhất so với tình cảnh trước mắt.

Xem xong, trong đầu nàng chỉ chọn ra hai loại thức ăn: "Đông Đông, cá lớn cùng thịt heo chúng ta năm nay ăn đủ rồi, không bằng ăn chút đồ chay?"

Đông Đông cứ có thức ăn ngon là được, sáng khoái gật đầu: "Được chứ!"

Yến Thu Xu lập tức cầm hai miếng đậu phụ, mấy quả cà tím rồi rời đi.

Nàng muốn ăn cà tím băm nhỏ và đậu phụ chiên!

*

Hai món ăn này đều là món ăn gia đình, không quá cay, hương vị so với trước quả thực là một trời một vực, nhưng mà ngon!

Một trong những điều quan trọng nhất khi nấu cà tím băm thịt là phải cho thêm dầu.

Đầu tiên cắt cà tím thành dải dài, bề rộng bằng ngón tay, thả vào chảo dầu chiên cho đến khi hai mặt vàng đều, trong lúc chờ cà tím chín có thể pha chút nước sốt từ giấm, nước tương, muối, đường trắng, bột mì và nước sạch.

Vớt cả tím ra thì cho thêm tỏi vào dầu còn dư đảo cho thơm rồi thêm thịt băm với tỷ lệ mỡ nạc 3:7 vào đảo qua, chọn thịt như vậy để tránh món ăn quá nhiều mỡ, dễ ngấy. Thịt băm đổi màu rồi đổ cà tím cùng nước sốt vào.

Đậu phụ chiên thì đơn giản hơn.

Lấy hai phần đậu phụ, cắt thành miếng, bỏ vào chảo nóng đã có dầu, đợi khi hai mặt vàng giòn thì vớt ra đĩa, dùng muôi làm rách phần chính giữa miếng đậu phụ, để một lát nước sốt ngấm vào để dành hơn.

Tiếp theo là cho vùng trắng, dầu ớt, hạt tiêu, muối, đường, nước tương, hành lá và một ít nước sạch vào chảo, đun sôi trên lửa lớn, thêm một ít bột, chờ cho đến khi nó trở nên sền sệt, đổ đậu phụ đã chuẩn bị vào trong.

Nước sốt màu nâu sền sệt ngấm vào đậu phụ, theo chỗ vỡ tiến vào bên trong đậu phụ, phần bên ngoài cũng ngập trong nước sốt, nhìn qua rất ngon mắt.

Làm xong hết rồi còn thừa lại một phần đậu phụ, nài lại tận dụng để làm canh đậu phụ cá chép.

Mùa đông trời lạnh, uống một ngụm súp nóng, đời này còn gì luyến tiếc nữa.

Hai món mặn một món canh, làm xong nài theo thường lệ bảo nha hoàn trong viện chuyển qua cho mọi người, Tiêu phu nhân gần đây sức khỏe tốt, khẩu vị cũng càng ngày càng dễ chăm hơn, còn thích ăn cả que cay của nài.

Tiêu Hoài Khải và Tạ Thanh Vận cũng rất thích ăn đồ ăn nài làm.

Tam tiểu thư Tiêu gia bên kia, khẩu vị khó chiều ngược lại ăn không nhiều lắm, cho nên Yến Thu Xu mỗi lần đưa qua đều là

lượng cơm ít nhất trong số tất cả mọi người, Tú tiểu thư Tiêu Hoài Vũ và Tiêu Hoài Đình ban ngày cơ bản không ở nhà nhưng cũng không ảnh hưởng gì nhiều, Yến Thu Xu cũng không biết khẩu vị của hai người mới tới kia nên dựa theo khẩu phần một lớn một nhỏ căn dặn nha hoài đưa qua.

Nàng hy vọng họ sẽ cảm thấy ngon.

Yến Thu Xu nghĩ, sau cũng cùng Đông Đông ngồi ở phòng ăn, nếm thử cà tím, cà tím được chiên qua mềm mà không nát, cộng với việc trong lúc nấu đã được sắp xếp gọn gàng, nước sốt sền sệt thấm đượm, còn có một ít thịt băm rải bên trên.

Cắn một miếng, cà tím chứa đầy nước căng mọng, trong vị mặn lại hòa quyện thêm cả vị chua và cay, rất tốn cơm.

Yến Thu Xu ăn một miếng cà, lại bỏ vào miệng thêm một miếng cơm lớn.

Đông Đông bên cạnh cũng là một miếng thức ăn, một miếng cơm, không tới hai thìa, cái bát to bằng bàn tay cũng nhanh chóng vơi đi mất nửa.

Ma ma của Đông Đông nhìn mà kinh ngạc: "Do hôm nay thay gạo mới ạ?"

"Là do đồ ăn ngon đó." Yến Thu Xu cười giải thích.

Đông Đông cũng không phải không thích ăn cơm, chỉ là bình thường đứa nhỏ thích ăn thức ăn hơn, cơm chỉ ăn một chén là đủ rồi, hơn nữa vẫn luôn đến giữa bữa mới ăn cơm.

Thế mà giờ cậu nhóc lại cứ một miếng đồ ăn, hai miếng cơm.

Lúc trước ăn mấy món cay khác không thấy ăn nhiều vậy nha.

Ma ma lo lắng nói: "Yến cô nương, nô tỳ muốn hỏi một chút, món này có mặn hay không?"

Yến Thu Xu vội vàng nói: "Không đâu, ma ma muốn nếm thử không?"

Nàng hỏi một tiếng, thấy bà ấy không phản đối liền bảo Thủy Mỗi đi cầm đôi đĩa tới.

Ma ma không nghĩ tới Yến Thu Xu thật sự để cho bà ấy nếm thử, chủ yếu là đồ ăn lúc trước của Đông Đông, ngoại trừ món cay, bà chưa từng thấy qua khẩu vị nặng như vậy, thanh cay cũng bị khống chế số lượng, bà ấy sợ hãi tử ăn quá nhiều đồ ăn nặng vị.

Đại phu hiện nay đều theo đông y, đông y chú ý ăn uống thanh đạm, thỉnh thoảng ăn cay, ví dụ như vào mùa đông để làm ấm thân thể, thì còn được, nhưng nếu quá mặn, chỉ lo ăn nhiều cơm cũng không tốt, bởi vậy bà ấy đương nhiên có chút băn khoăn.

Đĩa ở ngay trước mắt, ma ma cảm thấy cầm hay không đều xấu hổ, nhưng sau cùng bà vẫn cầm đĩa lên, cẩn thận gắp một ít cà tím lên.

Ban đầu mới ăn quả thật rất mặn, nhưng không đến nỗi quá mức, chỉ là giống như vị mặn bình thường, còn có thêm nhiều hương vị khác, chua chua, vị ngọt như có như không, lại hơi cay, phối hợp với hương vị mềm mại của cà tím, thực sự khiến người ta thêm cơm.

Ma ma xấu hổ nói: "Là nô tỳ nghĩ nhiều rồi, kính xin Yến cô nương đừng trách."

"Không sao đâu." Yến Thu Xu cười lắc đầu, cái này có gì lạ, đi theo chăm sóc đứa nhỏ cũng không quên lễ phép, nàng vô cùng hiểu cho bà.

Cảm giác xấu hổ của ma ma với đi rất nhiều, một lần nữa quay về phía sau Đông Đông đứng tiếp, nhìn không chớp mắt chờ đợi tiểu chủ tử dùng bữa.

Chỉ là lúc này đây bà không ổn định như trước.

Vừa rồi, nói thật lòng thì, cà tím này cũng rất ngon miệng, giờ trong miệng bà ấy không khống chế được tiết ra nước miếng, lại ngửi thấy mùi cà tím thịt thoang thoảng trong không khí, bà ấy không nhịn được "ực" một tiếng.

Phòng ăn yên tĩnh, các nha hoàn mỗi người một vẻ, động tĩnh như vậy có chút rõ ràng.

Lỗ tai của Đông Đông động dậy, lập tức nhìn qua, phảng phất như phát hiện thế giới mới, âm thanh vang dội: "Ma ma, có phải bà muốn ăn đến chảy nước miếng rồi hay không!"

Ma ma: "..."

Yến Thu Xu che mặt.

Thằng nhóc nghịch ngợm này!

...

Hai giờ trưa

Vừa vặn là thời gian mọi người Tiêu gia dùng cơm.

Mỗi lần như vậy, mùi thức ăn trong sân của Yến Thu Xu lại lập tức tản ra, có nồng đậm có nhạt, nhưng chắc chắn một điều là luôn khiến cho người ta chảy nước miếng, vô cùng muốn ăn.

Đương nhiên hôm nay cũng vậy.

Chỉ có viện của nhị phòng có chút không quen.

Sân của Yến Thu Xu gần đại phòng, khoảng cách tới nhị phòng cũng không tính là xa, mùi hương cũng bay qua không ít.

Tổng Minh Đại cũng ngửi được, ánh mắt bình tĩnh hơi dao động, nhưng lập tức lại lạnh xuống.

Tiêu Bình Tùng lại ngồi không yên.

Thiếu niên mười hai tuổi, bởi vì tập võ, vóc dáng đã vượt qua mẫu thân một chút, thân thể cường tráng, đương nhiên lượng cơm cũng lớn, lúc trước ở nhà ngoại tổ mẫu, một canh giờ trước bữa trưa cậu đều ăn điểm tâm.

Nhưng hôm nay bởi vì trở về Tiêu gia nên bị trì hoãn, chưa kịp ăn mấy món điểm tâm thường lệ, hiện tại bụng đã có chút đói, ngửi thấy mùi này, bụng lại kêu "ùng ục" kháng nghị.

Cũng may lúc này người ở phòng bếp lớn mang thức ăn tới.

Cậu nhón chân mong chờ, chờ hộp thức ăn mở ra, ngửi cũng rất thơm, nhưng không giống với mùi hương thoang thoảng vừa nãy cậu ngửi được.

Trái tim của Tiêu Bình Tùng, giống như bị mèo cào một cái, không đau nhưng ngứa, ngứa nhưng không cách nào gãi được!

Chương 82

DTV-EBOOK

Cậu phá lệ đặt ra nghi vấn trong bữa ăn: "Chờ một chút, vừa rồi ta ngửi thấy một mùi rất thơm, tại sao ở đây lại không có món đó?"

Nha hoàn đưa đồ ăn cười nói: "Hồi bẩm tiểu thiếu gia Bình Tuyền, đó là món trong phủ Yến cô nương nấu, nô tỳ cũng không biết là cái gì, hay là nô tỳ đi hỏi một chút?"

"Như vậy sao..." Tiêu Bình Tuyền xấu hổ xua xua tay: "Không cần."

Tuy rằng cậu nghe nói trong phủ có một vị khách đặc biệt biết nấu cơm, hai tháng nay bởi vì biểu hiện của Đông Đông, làm cho không ít cha mẹ hài tử trong thái học viện đều phái đầu bếp nhà mình đến xin học một hai món, ứng phó với sự ghét bỏ của con mình đối với thức ăn trong nhà.

Nhưng không nghĩ tới hương vị tốt đến mức này.

Cậu mới vừa trở về, không quen biết đối phương, nào không biết xấu hổ đi hỏi được, hơn nữa đồ ăn nha hoàn này đưa tới cũng rất thơm, ít nhất là mỹ vị Tiêu gia trong trí nhớ của cậu.

Tiêu Bình Tuyền cầm đũa lên, bắt đầu ăn cơm.

À, miếng thịt này rất ngon, hình như là gà cay đúng không?

Vừa rồi nghe nha hoàn nói qua, thật tròn vị, nếu uống cùng rượu cũng không tệ lắm.

Còn có cánh gà này nữa, hương vị cũng không tệ.

Cậu ăn thức ăn, tựa như con chuột nhỏ rơi xuống vại gạo, vô cùng thỏa mãn, tuy nhiên mới ăn mấy miếng, viện tử lại có người tiến vào: "Yến cô nương bảo nô tỳ đưa chút thức ăn cho nhị thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia Bình Tùng."

Ánh mắt Tiêu Bình Tùng sáng lên, nhìn về phía mẫu thân.

Tổng Minh Đại hàm súc gật đầu: "Làm phiền rồi."

Nha hoàn vội vàng đưa tới: "Yến cô nương nói thừa dịp còn nóng hãy mau ăn, mấy ngày nay ăn tết, mọi người ăn cá thịt đều ngấy rồi, cho nên không làm nhiều thịt, nhưng rất hợp ăn cùng cơm."

Tiếp theo từng món ăn được bày ra.

Cà tím băm nhỏ, đậu phụ chiên thơm với nước dùng, một phần canh cá đậu phụ trắng sữa.

Mùi hương quen thuộc xuất hiện ở chóp mũi, chưa kịp đợi nha hoàn lui ra, Tiêu Bình Tùng đã vội vàng đuổi đưa.

Món thứ nhất, cà tím băm thịt, quả nhiên rất ngon!

Cậu nhai hai cái, nhanh chóng ăn một miếng cơm lớn, cơm thơm ngọt thanh đậm dung hợp vị chua ngọt mặn của cà tím, cà tím mềm mại trơn nhẵn, bao bọc cơm trắng, bất tri bất giác đã nuốt cơm xuống.

Ngon quá!

Đáng một bữa ăn!

Đôi mắt Tiêu Bình Tùng sáng ngời, lần đầu tiên biết thì ra cà tím cũng có mỹ vị như vậy!

Cậu nhìn về phía mẫu thân, tha thiết nói: "Nương, người nếm thử đi, cái này ăn rất ngon!"

"Nương không thích ăn mặn như vậy." Tống Minh Đại khẽ lắc đầu, tiếp tục ăn rau xanh.

Tiêu Bình Tùng mất mát bỏ cuộc, lại gấp đậu phụ chiên, vốn là đậu phụ màu be rưới nước canh màu nâu dày đặc, nhìn đã thấy vui vẻ, vốn tưởng rằng sẽ có khẩu vị nặng giống bề ngoài.

Nhưng nuốt xuống một miếng, trước tiên cảm giác được chính là vị cay ít, cùng với mùi mặn nồng đậm, sau đó vỏ ngoài giòn tan của đậu hũ dưới sự áp bách của răng được tách ra, lộ ra đậu phụ bên trong mềm mại, quả nhiên là bên trong mềm mại nhưng lại không nhạt nhẽo, bởi vì đậu phụ bên trong cũng được nước sốt thấm qua.

Không mặn, nhưng cũng không nhạt, hương vị vừa phải.

Tiêu Bình Tùng trước tiên nhìn về phía mẫu thân, muốn chia sẻ một chút, nhưng nghĩ đến chuyện vừa rồi, hơi chần chờ, trực tiếp gấp cho mẫu thân một miếng đậu hũ: "Nương, người nếm thử đi."

Trên cơm trắng được đặt xuống một miếng đậu phụ vuông vắn, cơm xung quanh đều biến thành màu nâu.

Đôi mắt Tống Minh Đại có chút bất đắc dĩ, nàng ta không thích ăn những món khẩu vị nặng này, nhưng nhi tử đã gấp, nàng ta vẫn là nên ăn.

Nàng ta hơi há miệng, cắn một miếng trước, khẩu vị nặng trong dự liệu vẫn chưa tới, nước canh rưới ở trên đậm đặc nhưng không dày, cắn hết lớp vỏ ngoài đậu phụ giòn tan, hương ngọt mềm mại chỉ nó mới có được lộ ra.

Ba loại hương vị chua, cay, mặn đều là nhàn nhạt, nhạt đến mức vừa vặn làm cho nàng ta nếm được trọn vị, nhưng sẽ không làm rát đầu lưỡi, đậu phụ này trực tiếp ăn riêng cũng được.

So với ăn cơm không, vẫn hấp dẫn hơn một chút.

Tống Minh Đại nghĩ như vậy, bên tai vang lên tiếng nhi tử cười hì hì hỏi: "Nương, hương vị như thế nào?"

Tống Minh Đại rũ mắt nhìn đậu hũ đã ăn xong, lại nhìn lướt mắt qua nhi tử, lạnh nhạt nói: "Cũng được."

"Người rõ ràng ăn rất vui vẻ!" Tiêu Bình Tùng bất mãn lắm bấm một tiếng, lại gấp cho nàng ta một miếng đậu phụ, một miếng cà tím: "Người ăn nhiều một chút đi, nương ăn quá ít!"

Đôi mắt Tống Minh Đại mềm nhũn, không có ý kháng cự, nếm thử cà tím.

Bữa ăn này chính là bữa nàng ta đã ăn nhiều nhất trong những năm gần đây.

Không chỉ là một bát cơm, bốn miếng đậu phụ, mà còn là một bát súp cá, một vài miếng cà tím!

*

Bữa trưa tuyệt vời đã kết thúc.

Hài tử vây quanh trong sân nàng ai về nhà nấy, Yến Thu Xu lười biếng ngáp một cái, đi tản bộ ở nội viện rồi đi ngủ.

Hôm nay nấu hai món ăn một món canh, cũng ăn quá nhiều cơm, nàng cảm giác bụng mình đã no căng.

Đi tới đi lui, bỗng nhiên thấy một tiểu nam hài thân hình hơi gầy từ bên kia đi tới, nhìn hướng đi thì giống như là muốn đi đến viện nào đó.

Tuy nhiên, khi cậu bé nhìn thấy Yến Thu Xu lại quay bước chân, hướng về phía nàng, cố gắng mỉm cười và hét lên: "Xin chào Xu tỷ!"

Chu Chiêu Hoàn, hiện giờ là đại hoàng tôn.

Tiểu nam hài vẫn giống như lúc trước, đơn thuần thẳng tính dễ ở chung.

Ban đầu khi biết thân phận của cậu, Yến Thu Xu còn mơ hồ trong chốc lát, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, nàng không cầu gì, đương nhiên không sao cả, còn coi cậu là bạn tốt của Đông Đông, bởi vậy nàng cũng theo bản năng nở nụ cười: "Chào A Hoàn."

Chú ý tới nụ cười mạnh mẽ của cậu, nàng vừa chuyển giọng: "A Hoàn làm sao vậy? Có khó chịu ở đâu không?"

Bởi vì thân phận Của Chu Chiêu Hoàn đặc thù, để tránh xảy ra chuyện, mấy việc ăn cơm đều là theo phân phó của Tiêu phu nhân, cho dù ngày hôm qua đến chỗ nàng ăn chút đồ ăn vặt cũng có cung nhân thử độc, theo lý hẵn là sẽ không có chuyện gì.

Vừa hỏi xong, hốc mắt tiểu bằng hữu trước mặt lại đỏ lên, có thể là cảm thấy nàng vô cùng thân cận, trực tiếp kề sát ôm eo nàng, nhẹ nhàng nức nở một tiếng: "Oa oa oa.."

"Có chuyện gì vậy?" Yến Thu Xu ôm lấy cậu, ngữ khí càng thêm nhu hòa, đồng thời nhìn về phía cung nhân đi theo cậu.

Cung nhân này là của phế thái tử, hiện giờ Xương Vương điện hạ phái tới bảo vệ nhi tử, hẵn là biết gì đó.

Nàng vừa nhìn, cung nhân cũng lộ ra một nụ cười khổ, bất đắc dĩ nói: "Hồi bẩm Yến cô nương, tiểu chủ tử là bởi vì tin tức mới truyền đến của Xương Vương điện hạ bên kia nên không thoải mái."

Yến Thu Xu còn muốn hỏi tiếp, nhưng đối phương đã tránh ánh mắt của nàng, có lẽ là chuyện khó nói.

Hoàng gia luôn có rất nhiều chuyện không thể nói ra.

Yến Thu Xu lập tức nắm tay Chu Chiêu Hoàn: "Đến chỗ ta ngồi một chút thì thế nào?"

"Vâng." Chu Chiêu Hoàn rầu rĩ gật đầu.

Hai người trở lại sân, cho hạ nhân lui xuống, Yến Thu Xu lập tức hỏi: "Có thể nói cho tỳ biết tình huống bên cha đệ là như thế nào không?"

Chu Chiêu Hoàn lau nước mắt, nhỏ giọng nói: "Thực ra cha đệ trúng độc, đệ nghĩ tới người, cũng nhớ mẫu thân, nhưng người không cho đệ trở về..."

Trúng độc?!

Mí mắt Yến Thu Xu giật giật, lại cảm thấy vẫn trong dự liệu, bởi vì trong cốt truyện phế thái tử sẽ chết vào năm sau, Hoàng đế lúc này cũng bị tức giận đến bệnh nặng một hồi, mà hai hoàng tử còn lại gây chuyện lợi hại hơn, lão hoàng đế lại không có sức lực đi quản, mặc cho bọn họ nháo, cho đến khi xảy ra chuyện lớn...

Nếu đổi lại là người khác, trong tình huống như vậy, Yến Thu Xu có thể sẽ mặc kệ.

Bản thân nàng còn lo chưa xong...

Nhưng hiện tại Tiêu gia rõ ràng có quan hệ thân cận với Xương Vương, hài tử cũng đã đón tới đây rồi, hai bên này căn bản không muốn che giấu, không biết là có sợ hãi, hay là vì để dẫn rắn ra khỏi động.

Chương 83

DTV-EBOOK

Hồ hấp Yến Thu Xu nặng nề, nàng cảm thấy mình nên làm gì đó, nhưng không biết phải làm sao.

Ngày thường nàng chỉ theo đại phu trong phủ học vài phương pháp đơn giản, một ít trường hợp đau đầu nhức óc bình thường nàng vẫn giải quyết được, nhưng nếu khó hơn một chút thì nàng không thể.

Vọng Văn Vấn Thiết nàng học không thông được chút nào.

Trừ phi... Nàng có thể nấu thuốc!

Dùng bàn tay vàng của nàng, kích phát dược tính kia ra, tự nhiên có thể trị liệu tốt hơn, cho dù là thức ăn bổ, đều có thể giúp cơ thể cùng sức khỏe tốt hơn.

Nghĩ đến đây, Yến Thu Xu nhìn về phía đứa nhỏ.

Chu Chiêu Hoàn có chút thấp thỏm nắm lấy vạt áo, âm thanh trầm thấp cũng có tinh thần hơn không ít: "A, A Xu tử tử, sao, làm sao vậy?"

Yến Thu Xu cong mắt cười: "A Hoàn, đệ có muốn gặp cha đệ không?"

Chu Chiêu Hoàn cuối cùng vẫn là tín nhiệm nàng, ở trong nhà này, ngoại trừ Đông Đông, người cậu thân cận nhất chính là tử tử trước mắt này, không chỉ ôn nhu mà làm đồ ăn cũng ngon, còn cùng bọn họ chơi đùa, bởi vậy khi nghe được câu hỏi, theo bản năng gật đầu: "Có chứ! Nam Kỳ từng nói hai ngày nữa sẽ mưa, thân thể cha đệ không tốt, mùa mưa sẽ đau dữ dội, hiện tại người còn trúng độc khẳng định rất khó chịu..."

Nói xong cậu lại có chút chần chờ, lẩm bẩm nói: "Nhưng cha đệ không cho đệ trở về, người nói trong nhà có rất nhiều chuyện, đệ ở chỗ này mới an toàn, chờ người sắp xếp lại chuyện trong nhà, đệ mới có thể trở về."

Yến Thu Xu cười nói: "Đệ có thể trở về xem một chút, xem xong lại quay về đây, cũng chỉ hao phí một ít thời gian đi đường, cái này khẳng định sẽ không có vấn đề gì, đúng không?"

Chu Chiêu Hoành trong lòng khẽ động, dùng sức gật đầu.

Yến Thu Xu tiếp tục dụ dỗ: "Đệ có muốn tự tay nấu thuốc cho cha không?"

Chu Chiêu Hoành lại gật đầu, chờ mong nhìn nàng, chờ đợi nàng đưa ra phương pháp.

"Vậy như này, đệ đi trước..." Yến Thu Xu tiến đến bên tai cậu để đưa ra chủ ý.

Chu Chiêu Hoành nghe được thì khuôn mặt đỏ bừng, nhưng đôi mắt ươn ướt lại sáng lên rất nhiều, chờ nàng nói xong, cậu trực tiếp nhảy xuống ghế, muốn đi ra ngoài, đồng thời dùng sức gật đầu: "Được, đệ đi đây!"

Yến Thu Xu vội vàng ngăn cản cậu: "Chờ một chút, người còn chưa trở về, chúng ta chờ buổi tối rồi nói sau, tỷ lại dạy đệ làm bánh kẹo, vì thuốc đắng, ăn ngọt vào sẽ không đắng nữa, nếu đệ làm, cha mẹ đệ nhất định rất vui vẻ."

Chu Chiêu Hoành tràn đầy chờ mong đồng ý: "Được!"

*

Tiêu phủ.

Qua hơn nửa giờ Thân, vừa lúc Tiêu gia ăn tối.

Hôm nay nhị phòng trở về, buổi tối làm bữa cơm chính, hơn nửa năm mới vẫn chưa qua, bởi vậy tất cả mọi người Tiêu gia đều tụ tập ở chỗ này, cùng nhau ăn cơm.

Tuy rằng Trầm Bình Ngộ rời đi, nhưng Tiêu Bình Tùng lại tới, người Tiêu gia đều rất vui vẻ, còn đúng dịp ăn tết, cố ý mở rượu.

Nam tử uống rượu hơi nồng nặc một chút, nữ tử uống một ít rượu trái cây có nồng độ còn thấp.

Lò than xung quanh được đốt lên, để nhiệt độ không đến mức quá thấp, lại ăn bữa cơm nóng hổi, không khí trọn vẹn.

Tạ Thanh Vận nhấp một ngụm rượu, chú ý tới hai mẹ con Tống Minh Đại không nói gì, nên chủ động hỏi: "Đệ muội, Bình Tùng, buổi trưa hôm nay có ăn đồ A Xu nấu không? Có ngon không?"

Tiểu thiếu niên thật thà thành thật gật đầu: "Có ạ, rất ngon, A Xu tỷ tỷ nấu ăn rất giỏi, Bình Tùng ăn no căng, luyện võ tầm một canh giờ mới tiêu hết."

Tống Minh Đại nghe được động tĩnh ánh mắt đảo qua nữ tử xa lạ ở một bên, lạnh lùng gật đầu: "Cũng được."

Tiêu Hoài Vũ hừ lạnh một tiếng: "Cái này gọi là được à? Có phải tay nghề nhị tẩu tốt hơn hay không, nếu không hôm khác làm cho chúng ta nếm thử."

Sắc mặt Tống Minh Đại hơi lạnh, tựa hồ đang muốn phản bác.

Tiêu Bình Tùng bên cạnh nàng ta cao giọng cười nói: "Tứ cô, nương ta nói cũng được nghĩa là rất ngon, người không biết đâu, nương đã ăn rất no, buổi trưa cũng không nghỉ ngơi, vẫn nhìn chăm chăm ta luyện võ."

Tiêu Hoài Vũ đang chờ đối phương phản bác để có thể tiếp tục châm chọc: "Xùy."

Sự lạnh lẽo của Tống Minh Đại nhất thời mất đi, lỗ tai đỏ lên, âm thanh nặng nề quát: "Bình Tùng!"

Nhưng mà khí thế kia, có chút cảm giác ngoài mạnh trong yếu.

Tiêu Bình Tùng mờ mịt chớp chớp mắt, không rõ mình đã nói cái gì để nường quát mình như vậy, vội vàng vô tội cúi đầu, không dám lên tiếng nữa.

Tiêu Hoài Đình nhìn vậy thì thấy rất buồn cười, nhị tẩu vốn là người như thế, cũng chỉ có nhị ca và Bình Tùng có thể khắc chế được, chàng lắc đầu, uống một chén rượu xuống bụng, cảm giác nóng bỏng từ cổ họng một đường thẳng đến bụng vô cùng thoải mái, đột nhiên ánh mắt chạm đến một đôi mắt to đang nhìn chăm chăm mình, động tác rót rượu dừng lại.

"A Hoàn? Có chuyện gì vậy?" Tiêu Hoài Đình hô một tiếng.

Chính là lúc này, Yến Thu Xu nhanh chóng nháy mắt.

Chu Chiêu Hoàn vụng trộm véo đùi mình, hốc mắt đỏ lên, miệng xụi lơ, bộ dáng muốn khóc mà không khóc được cực kỳ ủy khuất, sau đó nhìn Tiêu Hoài Đình, đáng thương nói: "Tiêu thúc thúc, ta nhớ cha mẹ, có thể trở về thăm một chút không? Thăm xong lập tức quay lại!"

Bộ dáng nhỏ bé đáng thương kia, làm cho thiếu niên đang ngà ngà say nhất thời giật mình, lập tức tỉnh rượu, nhưng xem xét một chút, cũng không cản trở chuyện gì, vừa lúc chàng cũng muốn đi qua đó, bởi vậy gật đầu nói: "Nếu không thì... Ngày mai đi thăm được không?"

Thành công!

Chu Chiêu Hoàn gật đầu thật mạnh, lại sợ hãi nói: "Có thể đi cùng A Xu tử tử không? Cha mẹ ta chắc chắn rất thích những gì tử ấy nấu!"

Tiêu Hoài Đình yên lặng, nhìn về phía nữ tử bên cạnh chàng, còn chưa hỏi, đối phương đã gật đầu, chàng cũng gật đầu nói: "Được."

Thân thể nho nhỏ của Chu Chiêu Hoàn thả lỏng, lộ ra một nụ cười thật lớn: "Đa tạ Tiêu lục thúc!"

Sáng sớm ngày hôm sau.

Yến Thu Xu dậy từ rất sớm, nhưng sớm hơn nàng một bước chính là Chu Chiêu Hoàn, người đã mong chờ cả một đêm.

Năm năm qua, cậu ta vẫn luôn cùng với phụ mẫu một nhà ba người sớm chiều ở bên nhau, vào đêm giao thừa đột nhiên phụ thân cậu xảy ra chuyện, mẫu thân cậu làm âm ỉ náo loạn cả bên ngoài, lập tức ba người họ đều đã bị đưa đi.

Khi ấy trong cung náo loạn, mọi người vây quanh phụ thân cậu ta, mẫu thân cậu ta khóc lóc quỳ gối trước mặt hoàng gia, cậu ta đứng trong góc, dường như cảm giác rất bơ vơ lạc lõng.

Chính vào lúc này, là Tiêu Hoài Đình đã giữ cậu ta lại bên người, sau bữa tiệc tất niên liền trực tiếp mang cậu ta trở về.

Mặc dù điều đó đã khiến cho tâm trạng rối bời trong cậu trở nên nhẹ nhõm đi rất nhiều, nhưng hai ngày nay rời xa phụ mẫu lại khiến cậu ta không thể nào ngủ ngon giấc, cậu ta muốn quay về nhưng chỉ có thể nhờ Nam Kỳ quay về hỏi thăm cha mẹ, suy cho cùng bản thân cậu tới Tiêu gia cũng đã rất quý rầy người nhà Tiêu gia rồi.

Sau khi bị từ chối, cậu ta cũng không dám làm gì hơn.

Trải qua 5 năm phải sống trong cuộc sống bị giam cầm, tính khí của cậu ta so với các hoàng tử khác mà nói cứ như là một trời một vực.

Đây cũng là nguyên nhân khiến lúc ban đầu Yến Thu Xu một chút cũng không xem cậu ta là hoàng tử.

Hai người thu dọn đồ đạc xong xuôi, Tiêu Hoài Đình bên đó liền sai người đi tới: “Yến cô nương, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, trời đang lạnh, chúng ta mau đi thôi.”

“Ừm.” Yến Thu Xu dắt tay Chu Chiêu Hoành dẫn ra ngoài viện.

Thiếu niên đã đổi bộ y phục quan phủ sẫm màu trên người nhìn có vẻ trưởng thành hơn rất nhiều, nhìn thấy hai người đi tới, Tiêu Hoài Đình liền gật đầu rồi thuận tay giúp bọn họ mở cửa xe ngựa, còn lên tiếng nhắc nhở: “Lát nữa đây xe ngựa sẽ không thể trực tiếp đi thẳng vào mà cần phải tự mình đi bộ qua, trong cung quy định rất nhiều, nếu như có chuyện gì, cứ đứng ở phía sau ta là được.”

“Ta biết rồi, Tiêu tướng quân yên tâm đi, ta sẽ không đến nỗi xui xẻo như vậy đâu.” Yến Thu Xu cười nói.

Thiếu niên nhướn mày, tùy tiện nói một câu: “Kỳ thực nàng vẫn khá xui xẻo đấy chứ, nếu không sao lại có thể gặp được bốn tướng quân đây?”

Yến Thu Xu lập tức nhớ đến chuyện nguyên chủ xui xẻo đụng phải sơn tặc, trong lòng có chút khó chịu, đó là nguyên chủ chứ đâu phải nàng!

Chương 84

DTV-EBOOK

Nhưng lời này cũng rất khó giải thích, nàng lại không muốn tỏ ra yếu thế nên buột miệng nói: “Vẫn rất tốt đấy chứ, ít nhất ta cũng đã gặp được tướng quân.”

Giọng nói của thiếu nữ trong trẻo lạnh lạnh, không lạnh lùng cách xa ngàn dặm như Nhị tẩu của chàng, giống như những hạt ngọc va chạm vào nhau, nghe vào tai, bất giác sẽ cảm thấy lỗ tai như run lên, liền sau đó tay của thiếu niên cũng run lên theo, rèm cửa đang mở ra cũng vì thế mà rơi xuống.

Chu Chiêu Hoành vừa hay đang lên xe ngựa liền trực tiếp bị tấm màn che mất khuôn mặt, thân thể nghiêng ngả một hồi.

Yến Thu Xu vội vàng đỡ lấy cậu: “Cẩn thận.”

Tiêu Hoài Đình ho nhẹ một tiếng, vội vàng đi tới kéo lại rèm cửa, âm thanh cũng đã nhu hòa rất nhiều: “Lên đi.”

Yến Thu Xu cũng nhận ra mình có hơi lỡ miệng, hai má hơi nóng, không dám nói nhiều nữa, động tác nhanh chóng theo sau Chu Chiêu Hoành lên xe.

Sau đó tấm màn được hạ xuống, cửa xe ngựa đóng lại, xe ngựa bắt đầu loạng choạng rời đi.

Xương Vương trước kia là thái tử, sống ở trong Đông Cung, nhưng hiện tại hắn đã được phong Vương nên có thể ở ngoài cung, nhưng là đêm giao thừa hắn mới được phong Vương, bên ngoài cung không có phủ đệ nào thích hợp, hơn nữa sức khỏe hắn cũng không được tốt, vậy nên hắn vẫn đang sống trong phủ của hoàng tử.

Vốn dĩ 5 năm trước, đáng lẽ các hoàng tử khác đều phải được phong vương và ban cho đất, nhưng ngay vào giờ phút quan trọng đó, thái tử và lão hoàng đế đã xảy ra tranh chấp gay gắt, sau một đêm biến cố, thái tử bị phế bỏ, ý chỉ lên ngôi của các hoàng tử khác cũng đều bị dìm xuống.

Hiện tại Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử vẫn chưa thành thân đều đang sống trong phủ của hoàng tử.

Bây giờ lại có thêm một Xương Vương.

Vì vậy Yến Thu Xu lần này là đang tiến cung, tiến cung có rất nhiều thủ tục phiền phức, nhưng có Tiêu Hoài Đình ở đằng trước mở đường, bọn họ lại không mang theo bất cứ thứ gì cả mà chỉ đi tay không, vì vậy việc tiến cung diễn ra rất thuận lợi.

Xe ngựa dừng lại ở cánh cổng thứ hai trong cung, ba người đi bộ đến phủ hoàng tử.

Ở cửa, một nữ tử trang điểm thanh nhã đang đứng với vẻ mặt trông ngóng, nữ tử kia bộ dạng có hơi hốc hác tiêu tụy, trông trắng mắt đỏ ngầu những tơ máu, lúc này nàng ấy cứ nhìn chăm chăm vào cửa, đến khi nhìn thấy một cậu bé từ trong một góc rẽ đi ra, đôi mắt của nữ nhân kia lại càng thêm đỏ hoe.

Chu Chiêu Hoành cũng là kiểu như vậy, nước mắt nói trào ra thì sẽ liền trào ra, nhưng so với tối hôm qua đối mặt với Tiêu Hoài Đình thì bây giờ lại còn nhanh rơi nước mắt hơn nữa, cậu ta như chim én thềm bú sữa xông thẳng vào lòng mẹ, lực mạnh đến nỗi đẩy nữ nhân lùi lại phía sau hai bước, còn đầy ỷ lại mà cọ cọ vào người trước mặt: “Nương! Hải nhi rất nhớ người!”

Nữ nhân nước mắt lưng tròng xoa xoa đầu của cậu, nhưng nàng ấy vẫn là cố gắng lộ ra một nụ cười trên mặt: “Ừm, nương cũng nhớ con, A Hoành không cần lo lắng, nương ở đây vẫn tốt, cha con cũng thế.”

Chu Chiêu Hoành nức nở nói: “Nương nói dối!”

Nữ nhân kia dở khóc dở cười nhưng trong lòng lại mềm nhũn, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tiêu Hoài Đình và Yến Thu Xu cũng đang đi tới, nàng ấy vội vàng lau nước mắt, cố gắng hết sức ổn định cảm xúc.

“Tham kiến Vương phi” Tiêu Hoài Đình cùng với Yến Thu Xu cúi đầu hành lễ.

Xương Vương phi gật đầu cười nhẹ, nhìn về phía Yến Thu Xu: “Tiêu tướng quân, vị này là...”

Tiêu Hoài Đình còn chưa kịp nói, đứa trẻ trong lòng nàng ấy đã không thể đợi được mà ngẩng đầu lên, vui vẻ nói với giọng hơi khàn đi vì khóc: “Đây là A Xu tử tử! Nương, là A Xu tử tử nấu ăn rất giỏi ở nhà Đông Đông! Nương cũng thích đồ ăn nên con đã nhờ A Xu tử tử dạy cho con cách làm bánh đường, sau này con sẽ làm cho cha nương ăn.”

“Thì ra là Yến cô nương.” Xương Vương phi như bừng tỉnh, nhìn đứa trẻ kia miệng không ngừng nói chuyện, nàng ấy tỏ vẻ áy náy hành lễ nói: “A Hoành không hiểu chuyện, đã phiền hai vị đây phải cực khổ đi một chuyến rồi.”

Yến Thu Xu vội vàng nghiêng người: “Vương phi, người quá khách sáo rồi...”

*

Sau khi đã chào hỏi nhau, Xương Vương phi liền dẫn bọn họ vào trong.

Phủ của hoàng tử khá lớn, mỗi hoàng tử đều có một viện riêng, mặc dù họ sống ở cạnh nhau nhưng thực ra trong đó đều có tất cả mọi thứ họ cần.

Trên đường đi, còn nhìn thấy một tiểu công chúa đang gào khóc đòi nhũ mẫu bế lên cao, còn có một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi đang đau đầu mà quở mắng: “Chu Linh Nguyên, muội mà còn tiếp tục ồn ào như vậy, lần sau huynh sẽ không dẫn muội đến đây chơi nữa đâu.”

Cô công chúa nhỏ ngay lập tức bị dọa sợ, mím môi tỏ vẻ không vui rồi lẩm bẩm gì đó trong miệng, lại còn buồn bực chân trước chân sau đá vào người nhũ mẫu đang đứng bên cạnh.

Thiếu niên thoáng nhìn sang bên này liền vội vàng chấp tay hành lễ, hai bên đáp lễ rồi đường ai nấy đi.

Đó là Ngũ hoàng tử và Thập ngũ công chúa, họ là huynh muội có cùng mẫu thân.

Mẫu thân của Ngũ hoàng tử là Lục quý phi, hiện tại là người thống trị hậu cung, cũng là nữ nhân mà lão hoàng đế sủng ái suốt mười bảy năm, từ khi bà ta vào cung, ngoại trừ Lục hoàng tử - người sinh ra cùng thời kỳ với Ngũ hoàng tử, hậu cung về sau đã không có hoàng tử nào được sinh ra nữa.

Kể từ khi ngôi vị thái tử bị phế bỏ, Ngũ hoàng tử đã trở thành Thái tử cũng là người có tiếng nói cao nhất trong cung, nhưng vì tuổi còn trẻ, không có thực quyền nên về nhiều mặt vẫn phải chịu dưới sự quản chế của Tam hoàng tử.

Lúc đến gần hơn một chút, Yến Thu Xu có thể ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc.

Sau đó, bọn họ đến nơi ở của Xương Vương, đi sâu vào phía bên trong chính là phòng nội thất.

Xương Vương là người ngoài hoàng tộc, thân phận của Yến Thu Xu không tiện đi vào, cho nên nàng đợi ở bên ngoài, hai người Chu Chiêu Hoành và Tiêu Hoài Đình thì đi vào trong, Xương Vương phi ở lại phía ngoài cùng Yến Thu Xu trò chuyện.

Xương Vương phi vốn dĩ là Thái tử phi, bất kể là học thức hay cách nói chuyện của nàng ấy đều ôn hoà dịu dàng đến lạ, Yến Thu Xu tuy không thân quen gì với nàng ấy cho lắm, nhưng nàng cũng rất thẳng thắn vô tư, vậy nên hai người đã trò chuyện rất vui vẻ.

Khoảng mười lăm phút sau, Chu Chiêu Hoàn đi ra với đôi mắt đỏ hoe.

Ánh mắt Xương Vương phi nhu hòa, vẫy tay ra hiệu bảo con trai đi tới.

Chu Chiêu Hoàn không nhúc nhích, cố gắng mở to đôi mắt hơi sưng lên vì khóc nói: “Nương, hài nhi không thể ở nhà gây thêm phiền phức cho hai người nữa, vậy nên con muốn đi pha thuốc cho cha với làm chút đồ ăn, hy vọng sức khoẻ của cha sẽ sớm tốt hơn.”

Xương Vương phi lập tức gạt đầu: “Được, vậy nương đi cùng con nhé?”

“Được ạ.” Chu Chiêu Hoàn gạt đầu, nhìn về phía Yến Thu Xu.

Yến Thu Xu đã sớm đứng dậy nói: “Đi thôi.”

“Vâng!” Cậu ta tiến tới nắm lấy tay nàng, hai người cùng nhau đi đến nhà bếp.

Thông thường, thời gian uống thuốc của người cổ đại là giữa bữa sáng và bữa trưa, bọn họ đến vào thời điểm này vừa vặn cũng là lúc đầu bếp phía bên trong đang chuẩn bị nấu thuốc cho Xương Vương. Gia nhân trong bếp nhìn thấy ba người họ đi tới liền bị dọa cho giật mình, mỗi người đều lần lượt cúi đầu hành lễ.

“Đứng dậy cả đi.” Xương Vương phi thu lại nét ôn hoà trên mặt, tăng thêm vài phần uy nghiêm, thấp giọng nói: “Thuốc của

điện hạ, các người cứ chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu, phần còn lại cứ để đó, không cần làm nữa.”

“Vâng.” Các cung nhân đều đứng dậy, gian bếp lại tiếp tục bận rộn.

Người phải dọn dẹp thì đi dọn dẹp, người được giao chuẩn bị nguyên liệu nấu thuốc thì nhanh chóng đi chuẩn bị nguyên liệu.

Xương Vương phi cười nói: “A Hoành, con muốn làm gì thì tự đi làm đi.”

“Vâng!” Chu Chiêu Hoành phấn khích nhìn phòng bếp, chuẩn bị làm đồ ăn cho cha, trong lòng cậu ta vẫn là khá lo lắng, cậu xòe ngón tay đếm xem mình cần những nguyên liệu gì trước.

Sau đó cậu ta quét mắt xem qua tất cả các nguyên liệu trong bếp, sau khi đã quyết định xong cậu ta liền mang một phần nguyên liệu đặt lên bàn, phần còn lại cậu mang ra không hết.

Do dự một hồi, cậu ta chọn cách chạy tới kéo Yến Thu Xu: “A Xu tỷ tỷ, tỷ có thể mang mấy thứ kia ra giúp đệ được không?”

Từ nhỏ đến lớn, không ai có thể sai khiến cậu ta, cậu ta cũng không thể sai khiến người khác, vì vậy cậu chỉ có thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ những người thân cận.

Nhà bếp là thế giới của Yến Thu Xu, cảm giác an toàn lớn nhất ở đây chính là do Yến Thu Xu mang lại.

Vậy nên tất nhiên cậu ta phải tìm đến nàng rồi.

Yến Thu Xu đi lấy cho cậu thứ gì đó, Xương Vương phi ở một bên mỉm cười quan sát, nụ cười bỗng dừng cô đọng lại, sau đó nàng ấy quay đầu đi, lộ ra vẻ ủ rũ.

Tuy rằng Thập Ngũ công chúa tính tình khó chiều, nhưng đây cũng là bởi con cái hoàng thất được nuông chiều thái quá mà ra, con trai của nàng ấy rõ ràng là tôn tử, nhưng bây giờ ngay cả cung nhân cũng không thể sai khiến, càng so sánh nàng ấy lại càng thấy hổ thẹn.

Yến Thu Xu cũng cảm thấy rất ngưỡng mộ, nhìn thấy những đứa trẻ như Thập Ngũ công chúa và Chu Chiêu Cần, lại nhìn đến Chu Chiêu Hoàn, quả nhiên là những thiên thần nhỏ giữa nhân gian!

Chương 85

DTV-EBOOK

Sau khi lấy hết tất cả những thứ cần dùng, Chu Chiêu Hoàn bắt đầu làm việc, đầu tiên đem các dược liệu đã chuẩn bị trước căn cứ theo chỉ dẫn của thầy thuốc mà xếp thành từng loại, sau đó bỏ vào trong nồi theo thứ tự.

Đến bước này đương nhiên Yến Thu Xu sẽ phải đến giúp một tay.

Đó là lý do tại sao nàng phải đi cùng Chu Chiêu Hoàn.

Nếu nàng động tay thì dược tính của đồng dược liệu này mới có thể phát huy được đến mức tối đa, nếu là dược liệu giải độc, sức khỏe của Xương Vương cũng sẽ được hồi phục nhanh chóng hơn.

“Cuối cùng là củ Phòng Phong...” Đứa trẻ đã từng được học chữ cẩn thận xem lời dặn dò của thầy thuốc và so sánh từng thứ một, Yến Thu Xu làm theo lời cậu, đem loại dược liệu có tên Phòng Phong bỏ thêm vào trong nồi.

Sau đó đập dập lại đặt lên bếp đun cho đến khi thuốc chín là được.

Thuốc đã chuẩn bị xong, tiếp theo là bánh đường.

Món này cách làm rất đơn giản, thêm nước sôi vào bột mì, khuấy đều cho đến khi bột nhừ ra rồi vớt ra nhào thành bột mịn, bước nhào bột này đương nhiên Yến Thu Xu phải ra tay rồi, sau khi đã nhào bột xong thì cắt thành từng miếng nhỏ.

Nhân bánh là đường trắng hoặc đường nâu, trộn thêm với một ít bột năng rồi bao tròn lại như cách làm bánh bao.

Bởi vì Chu Chiêu Hoành mới bảy tuổi, người nhỏ tay cũng nhỏ, vậy nên lượng bột mà Yến Thu Xu phân ra đưa cho cậu đều rất nhỏ, sau khi đã nặn bột xong, miếng bánh nhìn có vẻ chỉ bằng nửa lòng bàn tay.

Bước tiếp theo sẽ là do Yến Thu Xu đích thân làm, có điều vì để đợi thuốc sôi, nên bọn họ không bắt đầu làm ngay.

Đến khi thuốc đã gần nấu chín, họ mới bắt đầu công đoạn cuối cùng, chiên bánh đường đã chuẩn bị trong chảo cho đến khi bánh vàng đều hai mặt, phần giữa bánh phồng lên là đã hoàn thành.

Đến bước này là có thể đổ thuốc ra ngoài bát, trong bếp lúc này đã tràn ngập mùi thuốc đắng chát, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy môi lưỡi đắng nghét, không ít cung nhân không có việc gì làm cũng phải lén lút lui đến vị trí thoáng gió để hít thở.

Chu Chiêu Hoành cũng đã nghĩ được, cậu ta lè lưỡi, đôi mắt to tròn tràn đầy đồng cảm với cha mình, phải uống thuốc đắng đến như vậy thật sự là quá khổ sở rồi.

Cũng may cậu ta có một chiếc bánh ngọt với rất nhiều đường bên trong, chắc chắn có thể khiến cho cậu ta ngọt đến nỗi không nghĩ ra được vị đắng nữa.

*

Bên trong phòng.

Nam nhân tái nhợt nằm nửa người trên giường, lưng tựa vào tường nhẹ giọng nói: “Đệ chắc hẳn Tống gia đã từng tiếp xúc qua với lão Lục?”

“Đúng vậy.” Nam tử một thân y phục quan phủ uể oải dựa vào trên giường, tư thế nhàn nhã như ở nhà, nhẹ giọng nói: “Không cần lo lắng, chuyện này không quan trọng.”

“Chúng ta quá hung hăng, nhất định sẽ bị bọn họ công kích!” Xương Vương cười cười, trong lời nói như lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng trên mặt lại không có một tia rụt rè nào, ngược lại hấn lại rất chờ mong.

Tiêu Hoài Đình liếc hấn một cái: “Ngài thành thật cũng đã quá lâu rồi, thế mà lại đều bị phốt lờ, ta tin dù bọn họ có cùng nhau xông đến, lòng dạ bọn họ có khi còn chẳng đen tối bằng ngài đâu.”

Xương Vương không cam lòng nhún nhún vai, cup mắt nói: “Trầm gia. . .”

Sắc mặt Tiêu Hoài Đình cũng trở nên có chút âm trầm: “Vẫn là như vậy, an cư lạc nghiệp, bọn họ cho dù không ra làm quan cũng không ai dám khiêu khích bọn họ, Bình Ngộ ở nơi đó cũng rất tốt, ngài không cần lo lắng.”

Xương Vương tiếc nuối lắc đầu: “Là ta đã có lỗi với (Trầm) Từ Vân.”

Ánh mắt Tiêu Hoài Đình có chút lạnh lùng: “Không liên quan đến ngài.”

Xương Vương cười khổ một tiếng, cho dù hấn có không muốn thừa nhận thế nào, suy cho cùng hấn cùng những người đó vẫn là có quan hệ huyết thống, hấn hít sâu một hơi.

Lúc này mùi thuốc nơi chớp mũi cũng ngày càng nồng nặc.

Hấn ngửi ngửi, chậm rãi thở ra một hơi: “Lâm bệnh mệt thật, cả ngày đều phải ngửi mấy cái mùi này.”

“Ai bảo ngài đang yên đang lành tự hạ độc bản thân nặng như vậy chứ? Cho dù hiện tại đã giải độc, ngài cũng phải chăm sóc cơ thể cho thật tốt vào.” Tiêu Hoài Đình nhẹ giọng nói: “Đó là thuốc loại trừ âm hàn do đại phu kê đơn, uống vào rất tốt cho

sức khỏe, hai ngày nữa ta phải đi rồi, bản thân ngài cũng hãy bảo trọng.”

“Ta biết rồi.” Xương Vương gật đầu, hơi bĩu môi tỏ ý không thích bát canh thuốc đó.

Lúc này bỗng có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Xương Vương cất giọng, Tiêu Hoài Đình cũng ngồi thẳng dậy, hai người nhìn ra, phát hiện người tiến vào lại là một đứa trẻ bảy tuổi.

Bọn họ không hện mà cùng nở ra một nụ cười: “A Hoành, có chuyện gì đấy?”

Thấy phụ thân và thúc thúc của Tiêu gia đều đang nhìn mình, Chu Chiêu Hoành cười ngại bước đến bên cha mình, phía sau có hai cung nhân mang theo hai món đồ bước vào.

Một phần là bát canh thuốc toát ra vị đắng nồng, phần còn là một món bánh điểm tâm lớn nhỏ nhìn qua chỉ bằng nửa lòng bàn tay.

“Cha, đây là thuốc con đun cho cha, còn có bánh đường con làm. Ngoại trừ mì và bánh nướng là A Xu tỷ tỷ giúp con làm, những thứ còn lại đều là do con làm cả đấy!” Chu Chiêu Hoành cẩn thận đưa bát canh tới, nhìn cậu ta như đang dâng bảo bối, giọng điệu dỗ dành: “Cha mau uống đi, uống xong con sẽ đưa cho người bánh đường, rất là ngọt luôn, đến lúc đó người sẽ không còn cảm thấy đắng nữa.”

Giọng điệu đó, như thể cậu ta là người lớn còn Xương Vương mới là đứa trẻ cần được người khác dỗ dành uống thuốc.

Có điều sự thật cũng là như vậy, Xương Vương quả thật không thích uống thuốc, mỗi lần uống thuốc đều phải qua mấy lần khuyên răn hăn mới chịu uống được một ít.

Chỉ là giờ phút này, Xương Vương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chân thành của nhi tử, lại nhìn vào bát canh thuốc đắng nghét trộn lẫn với thứ gì màu đen kìa, hắn muốn nói lát nữa sẽ uống nhưng lại không nỡ, hắn cũng không muốn đi ngược lại với ý muốn của mình mà uống nó ngay bây giờ, nên rơi vào tình thế rối rắm không thôi.

“Khụ khụ...” Tiêu Hoài Đình nhin cười, nhún nhún vai, vội vàng che miệng ho khan rồi quay đầu đi, miệng vẫn không quên khuyên nhủ: “Điện hạ, tiểu điện hạ là thật lòng với ngài, ngài mau uống đi, không thuốc lại nguội bây giờ.”

Chu Chiêu Hoành nghe vậy cũng vội vàng đưa bát canh tới: “Cha, người mau uống đi, nếu không để nguội sẽ không ngon đâu!”

Xương Vương: “...”

Đứa trẻ này thật là, thuốc này nóng như vậy lại càng uống không ngon.

Vừa nóng lại vừa đắng!

Người ta nói thuốc đắng dã tật.

Lúc này Xương Vương thật sự là khổ không nói nên lời, hết lần này tới lần khác, hắn vẫn phải uống thứ thuốc này.

Đối mặt với sự tha thiết của con trai mình, hắn chỉ có thể nhận lấy: “Được rồi, con đặt vào đây đi, thuốc vẫn đang nóng quá.”

“Con thôi cho cha nhé?” Chu Chiêu Hoành hỏi.

Xương Vương ghen ngào, đành chấp nhận cầm bát lên, trước tiên nghiêng mặt, hít sâu một hơi cảm nhận mùi có vẻ hơi

đắng, sau đó quay đầu lại, chậm rãi thổi bát canh trước mặt, rồi mạnh mẽ rót cả vào miệng.

Cho dù hần đã cố nén lại nhưng nước thuốc đắng trong nháy mắt vẫn trải rộng khắp mỗi một kẽ hở của môi răng, làm cho hần cảm giác ngay cả linh mình hồn cũng bị đau khổ.

A...

Hần đau khổ tới mức hơi buồn nôn, khuôn mặt vốn đã tái nhợt mơ hồ hiện lên màu xanh.

Cũng may bát này không quá lớn, hần chịu khổ một lát đã nuốt hết xuống, vừa mới uống xong, lập tức có một cái bánh nho nhỏ được một đôi tay gầy đưa đến bên miệng, hần theo bản năng há miệng ra.

Vỏ bánh rất giòn, cắn một cái, đã nghe thấy tiếng răng rắc giòn tan.

Sau đó một thứ chất lỏng ngọt ngào nồng đậm âm ẩm tràn ra, trượt xuống giữa môi và răng của hần, ngọt ngào đến mức khuôn mặt vốn đang tái xanh lập tức chuyển biến tốt đẹp hơn trông thấy.

Vị ngọt này nếu ăn riêng sẽ có chút hơi quá, nhưng trộn lẫn với vỏ bánh bên ngoài, vừa vặn đúng mực, không quá ngấy, vị ngọt vừa đủ giúp cho vị đắng trong kẽ môi và răng của hần đều bị áp chế, nhạt nhòa hần đi.

Xương Vương là một nam nhân không thích ăn đồ ngọt, nhưng đây là lần đầu tiên hần cảm thấy, bánh ngọt này, thật đúng là rất ngon.

Phục hồi lại tinh thần, hần bất tri bất giác đã nuốt bánh ngọt xuống, vị đắng chát trong miệng cũng vơi đi, vừa ngước mắt lên

ngay tức khắc bắt gặp con trai đang chờ mong nhìn mình, hần lộ ra một nụ cười, xoa xoa đầu nhi tử: "Rất ngọt rất ngon."

Nhất là nghĩ đến chuyện đây là do nhi tử tự tay làm, hần lập tức cảm thấy vị ngọt lan đến tận trong lòng!

Chu Chiêu Hoành ngay tức thì lộ ra nụ cười thật lớn, vui mừng nói: "Con biết nó rất ngon mà, ở đây vẫn còn, con cố ý làm cho cha đó!"

Sau đó lén lút lấy từ trong một đồng bánh kẹo ra một cái bánh phồng nhất đưa qua, tràn đầy chờ mong.

Xương Vương vừa rồi ăn rất vui vẻ, lại thấy nhi tử như vậy, tất cả những gì hần làm hôm nay cũng đều là vì nhi tử, bởi vậy cũng không chút do dự nhận lấy đưa vào trong miệng.

Vẫn là mùi vừa rồi.

Chỉ là...

"Rộp rộp..." Qua một lúc, chất lỏng ngọt ngào nồng đậm trực tiếp tràn đầy môi răng.

Chương 86

DTV-EBOOK

"A!" Xương Vương không nghĩ tới bên trong bao bọc nhiều đường như vậy, trong lúc nhất thời không phòng bị, thiếu chút nữa bị chảy ra ngoài, hắn theo bản năng lấy tay đỡ, cũng may dù hắn đã phản ứng nhanh, nhưng nó không thật sự tràn ra.

Tuy nhiên cái vị như thế trực tiếp ăn đường trắng dạng sền sệt này, lại làm cho sắc mặt hắn lần nữa... tái xanh.

Ngọt đến phát khổ là tư vị gì, cuối cùng giây phút này hắn cũng cảm nhận được!

Liệu đây phải chăng là tình yêu từ nhi tử ruột của hắn chăng?!

Ngay khi sắc mặt hắn dần dần không đúng, Chu Chiêu Hoàn cũng hơi luống cuống, lo lắng nói: "Cha, có phải không ngon hay không? Con có làm gì sai không?"

"..... Không!" Xương Vương quyết đoán lắc đầu, nuốt xuống miếng bánh có vị ngọt ngấy nồng đậm, đầu lưỡi run rẩy, yêu thương nói: "Rất ngon, nhưng cha vừa mới uống nhiều canh được như vậy, hiện tại lại ăn hai cái bánh, có chút chịu không nổi."

Lúc này đã ngấy vào tận trong lòng!

Tiêu Hoài Đình ở một bên lạnh lùng nhìn người này lừa gạt nhi tử của mình, trong mắt tràn đầy trào phúng.

Ai tin điều đó cơ chứ?

Sắc mặt hần thiếu chút nữa nói thẳng bánh kẹo này ăn rất ngấy.

Nhưng Chu Chiêu Hoàn tin, đôi mắt to trong suốt của cậu chớp chớp hai cái, nhu thuận nói: "Vâng, vậy không ăn nữa."

"Cho mẫu thân con ăn đi, còn có Tiêu Lục thúc của con nữa, chắc hẳn ngài ấy thích ăn..." Xương Vương đảo mắt, lập tức chỉ vào thiếu niên đang trào phúng kia.

Chu Chiêu Hoàn vẻ mặt chân thành nhìn qua.

Tiêu Hoài Đình: "..."

Chàng đứng dậy: "A Hoàn, chúng ta không thể ở trong cung quá lâu, phải trở về rồi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Chiêu Hoàn lập tức suy sụp, nhưng cậu cũng không phản bác, chuyến đi này đã là phiên toái Tiêu gia rồi, trong cung quy củ nhiều, sao có thể thật sự làm khó đối phương.

Cậu đặt bánh xuống, dặn dò: "Cha, lần sau cha uống thuốc đắng, thì ăn hai cái, vậy sẽ không đắng nữa..."

"Ừ..."

Hai cha con thấp giọng nói chuyện, Xương Vương phi cũng ở một bên vừa nhìn vừa mỉm cười, thỏa mãn không chịu nổi.

*

Lúc trở lại Tiêu phủ, vừa vặn là thời gian ăn trưa.

Bởi vì buổi trưa ăn bánh kẹo, trong miệng ngọt đến mức có chút ngấy, nên bữa trưa này Yến Thu Xu cũng không ăn mấy.

Mà đúng như Nam Kỳ nói, hai ngày nay có mưa, chiều cùng ngày, nàng nghỉ trưa xong thức dậy, đã nghe thấy tiếng mưa rơi trên ngói tí ta tí tách.

Trời mưa rồi!

Nàng lười biếng duỗi thắt lưng trên giường, bụng cũng bắt đầu đói, lập tức đứng lên ăn chút thanh cay, cắn hạt dưa, thuận tiện nhàn nhã tự hỏi tối nay ăn gì.

Bỗng nhiên một loạt tiếng động xuất hiện: "A Xu tử tử!"

"Yến di!"

"A Xu tử tử..."

Lớn nhỏ đều có, giọng nói cả của nam cả nữ cứ như vậy đột ngột xuất hiện.

Hứa ma ma ở bên ngoài ngăn cản bọn họ, Thủy Mỗi tiến vào thông báo: "Mấy người Bình Tùng tiểu thiếu gia đến, Đại hoàng tôn cũng tới, cô nương đã dậy chưa?"

"Dậy rồi!" Yến Thu Xu vội vàng nói.

May mắn thay, nàng không thể ngủ được nên vẫn thức.

Thủy Mỗi nhanh chóng lấy quần áo giúp nàng mặc vào, sau khi sửa sang lại, lau mặt cho nàng, rồi lau tay, Yến Thu Xu mới đi ra ngoài.

Bên ngoài còn chưa có bếp than, có chút lạnh, vừa đi ra ngoài, khuôn mặt nàng đã bị tê cóng.

Nhưng nhìn bốn khuôn mặt nhỏ xinh đẹp đáng yêu, nàng mỉm cười: "Điều này là sao vậy? Tất cả đến cùng một lúc sao?"

Tiêu Bình Tùng cười ẩn ý một cái, gãi gãi đầu không lên tiếng.

Uyển Nhi ngượng ngừng cong môi cười, nhìn về phía Đông Đông.

Chu Chiêu Hoành cũng vậy.

Chỉ có Đông Đông, mang theo cái bụng nhỏ tròn trịa, giòn tan nói: "A Xu tử tử, hôm nay trời mưa!"

"Hả? Rồi sau đó thì sao?" Yến Thu Xu nhướn mày hỏi.

Đông Đông rất biết cách nói: "Đây là cơn mưa đầu tiên trong năm nay, vì vậy chúng ta phải ăn mừng, Xu tử, tối nay chúng ta ăn gì ngon ngon đi?"

Yến Thu Xu cười "phụt ha ha", lần lượt nhéo nhéo mặt mũi mấy đứa nhỏ, nhưng đến chỗ Tiêu Bình Tùng thì không đụng vào, mười hai tuổi ở hiện đại vẫn là một tiểu hài tử như năm sáu tuổi, nhưng ở thời đại này đã có thể cưới vợ, nam nữ khác nhau vẫn phải chú ý một chút.

Nàng nói: "Ta vừa tỉnh, các người cứ như vậy không thể chờ đợi được sao?"

Bốn khuôn mặt nhỏ đang mong đợi đã sụp đổ, đặc biệt là vào mùa đông, biểu hiện càng sống động chân thật.

Yến Thu Xu không thể trêu chọc được nữa, cười nói: "Đi dạo một chút đi, chúng ta qua xem phòng bếp lớn có cái gì!"

"Được!"

"Mau đi mau đi!"

Bọn nhỏ lập tức hớn hở chạy nhanh.

Những hạ nhân cầm ô cho bọn họ thiếu chút nữa không theo kịp.

*

Phòng bếp lớn của Tiêu gia vẫn không làm nàng thất vọng.

Bởi vì là mùa đông, cá tôm đã không còn khan hiếm như trước, nhà bếp gần đây luôn sẵn có canh cá, tôm hấp và các loại khác.

Nhưng lúc này bởi vì buổi trưa ăn bánh kẹo ngọt do cậu bé Chu Chiêu Hoành làm, nàng không muốn ăn thanh đạm, vì thế lấy ra một phần tôm và một con cá.

Tôm rửa sạch, rạch lưng để rút chỉ, cá cắt làm đôi từ giữa, loại bỏ xương, dùng dao tách thịt cá thành từng miếng mỏng.

Thịt tôm và phi lê cá rửa sạch rồi cho hành lá, gừng, muối, lòng trắng trứng vào ướp.

Tiếp theo dùng đầu cá và xương cá còn lại thêm hành tỏi và một lượng lớn nước, nấu khoảng một khắc, sau đó cho các loại rau nền như giá đỗ vào trong, sau khi nấu chín vớt ra làm đáy đĩa, rồi cho miếng cá nhanh chóng chần qua nước, vài giây sau đã vớt ra cho vào đĩa.

Ngay sau đó có thể bật lại chảo dầu, dầu nóng thì cho vỏ quế hoa hồi vào, thêm hành lá và các thứ khác, chiên được mùi thơm thì vớt ra, sau đó cho ớt chuông, thực phẩm, gừng và các loại thực phẩm cay khác vào, sau khi chiên ra vị cay cay, đổ dầu vào đĩa.

"Xèo xèo xèo——" Thanh âm rưới dầu nóng vang lên, phiến cá sôi đã chín.

Sau đó, một nửa dầu còn lại được đổ vào đĩa tôm y như vậy.

Chỉ là khác với phi lê cá chần, miếng cá mỏng mà mềm, rất dễ chín, nhưng độ dày của tôm không giống vậy, nếu chỉ đơn thuần chần qua một chút, rất dễ không chín được, bởi vậy để đảm bảo không ăn sống, Yến Thu Xu dùng nồi sữa nhỏ thay cho bát, trong nồi sữa nhỏ đặt giá đỡ làm nền, phía dưới đốt lửa cháy lên, phía trên "xèo" một tiếng rưới dầu nóng vào.

Vỏ tôm màu nâu nhạt trực tiếp biến thành màu đỏ cam, thịt tôm cũng nhanh chóng cong lại, cùng với lượng lớn tiêu, màu sắc cũng vô cùng đẹp.

Tiếp theo đây nắp lại đun lửa lớn trong ba phút rồi lấy ra, phần tôm chần này cũng đã chín!

Bởi vì món ăn này cần rất nhiều dầu nóng, Yến Thu Xu lo lắng bốn đứa nhỏ ở trong bếp gây ra chuyện gì đó, bởi vậy nghiêm khắc không cho bọn họ vào.

Lúc này bốn đứa nhỏ đều ở cửa phòng bếp trông mong nhìn, một món ăn đã làm xong, mùi hương kia, bắt đầu làm cho bọn họ không đứng vững được, lần lượt muốn tiến vào, nhưng bởi vì lời nói của Yến Thu Xu nên không dám động đây.

Đợi đến khi tôm cũng chín, mùi thơm gấp đôi, bọn họ hoàn toàn nhìn không được, Đông Đông tự chủ kém nhất, lén lút đi vào: "A Xu tử tử, tử chuẩn bị xong chưa!"

"Đã lâu không ăn đồ ăn ngon như vậy rồi!"

Cậu bé nhảy nhót muốn xem rốt cuộc là cái gì thơm như vậy.

Gần đây ăn quá thanh đạm, cậu bé cũng rất cần một ít khẩu vị nặng, kích thích đầu lưỡi một chút.

Yến Thu Xu cũng không quay đầu lại đưa tay chống lên đầu cậu bé, uy hiếp nói: "Đi ra ngoài trước, bằng không đệ sẽ không được ăn!"

Đông Đông nhất thời suy sụp, mặt xám xịt chạy ra ngoài.

Đến lúc này bước cuối cùng cũng chấm dứt, Yến Thu Xu vỗ vỗ tay, bưng khay lên, để lại Thủy Miên và Hứa ma ma tiếp tục bận rộn, đưa cho người trong viện khác một ít.

Nếu như nàng làm phân lượng không đủ, thì chỉ cần đủ cho mình và mấy hài tử, cùng với Tiêu phu nhân là được rồi.

Những người lớn khác ở giữa, tùy ý một chút.

Yến Thu Xu vừa đi tới, bốn đứa nhỏ tự động chia làm hai bên trái phải hộ pháp, đi theo nàng nhắm mắt theo đuôi, chờ đến phòng ăn, nhìn thấy nàng đặt hai món ăn này xuống, bốn người lập tức kinh hô một tiếng: "Ôa!"

"Nhìn thật cay!"

"Nhìn thật xinh đẹp~"

"Còn rất thơm!"

Chương 87

DTV-EBOOK

Một lượng lớn hoa tiêu và các nguyên liệu khác làm nên, chỉ cần nhìn thôi đã thấy màu sắc vô cùng tươi sáng, chứ đừng nói đến một đĩa tôm luộc trong đó, bởi vì sau lưng bị cắt ra, cuộn tròn lại, còn mất đầu, vừa nhìn đã thấy giống như một đóa hoa màu cam.

“Có thể ăn rồi!” Yến Thu Xu lên tiếng.

Cung nhân đã sớm chuẩn bị tốt bước lên trước một bước để thử độc.

Lần gặp này, nhấm nháp một chút, người kia chỉ ăn một đĩa, sau khi ăn hết, chờ một lát sau, hần lập tức lui ra.

Bọn trẻ lúc này mới không thể chờ đợi được nữa lấy đĩa ra, ăn thôi!

Cả hai món ăn Đông Đông đều nhìn qua và cuối cùng chọn tôm.

Tôm nấu không lâu nhưng thực tế rất mềm, vỏ tôm bởi vì dầu nóng chảy qua nên giòn tan, thịt tôm thì nhừ, nuốt xuống một miếng, hòa thành một thể với dầu, vị cay nhất thời kích động đầu lưỡi, làm cho đầu lưỡi cậu bé cũng run rẩy một chút, vội nuốt nước miếng.

Sau đó cậu bé bắt đầu thưởng thức đồ ăn trong miệng.

Nếu nói là thịt tôm cay, cũng không phải, vị cay ngược lại càng gần với lớp biểu bì hơn, thịt tôm sau khi ướp có vị mặn, còn mang theo vị mặn sẵn, hơn nữa hương vị kia, Đông Đông "chóp chép" vài cái, ăn luôn cùng vỏ tôm.

Tiêu Bình Tùng thích ăn cá hơn, cậu là người đầu tiên gặp một miếng cá.

So với tôm, thịt cá mang hương vị nặng hơn một chút, không có vỏ tôm ngăn cản, vị cay rưới trên thịt cá, miếng cá mỏng mà không tan, lúc ăn vào trong miệng là một vị cay mặn!

Ngon!

Ngay sau đó chính là cảm giác thịt cá ma sát giữa môi và răng, mềm mại, trơn trượt, tươi ngon!

Không bước nào là không hoàn hảo!

Chu Chiêu Hoàn đi theo Đông Đông, cũng đã quen với khẩu vị nặng, vô cùng thích ứng, càng ăn càng hoàn toàn không muốn ngừng đâu.

Kỳ thật ở Tiêu gia vẫn rất hạnh phúc.

Ít nhất hiện tại, lúc cậu ăn, tạm thời quên mất sự khó chịu khi ly biệt với cha mẹ.

Thật ngon!

Người duy nhất ăn tương đối chậm chính là Uyển Nhi, cô bé ăn hai miếng, ngược lại không thích ứng được với những vị cay này, bởi cô bé vẫn luôn ăn hương vị thanh đạm, tam tiểu thư Tiêu gia mấy năm nay tính tình càng thêm nhạt nhẽo, cô bé cũng bị nuôi dưỡng thành thu mình theo, chưa từng thử qua đồ mới, có thể nếm qua vài miếng, đã là cực hạn rồi.

Yến Thu Xu thấy vậy, thì kéo ra giá đỗ xanh từ đáy bát mà nàng thích nhất vào mùa đông.

Những món ăn này, đại đa số trường hợp đều dùng mâm đậu nành, chỉ là do vấn đề khẩu vị của nàng, mâm đậu nành nàng

ăn luôn cảm thấy quá già, giá đỗ xanh non, lại thiếu hương vị cứng rắn của đậu nành, cho nên khi tự mình làm, nàng sẽ chọn giá đỗ xanh.

Giá đỗ xanh ở đáy bát đã thấm qua nước sốt canh cá thơm ngon, hút no canh cá, lúc này bởi vì ở đáy bát, cũng tiếp xúc với ớt cay, nhưng mùi vị mang theo rõ ràng ít hơn rất nhiều so với cá tôm.

Giá đỗ xanh được đặt trên đĩa nhỏ trước mặt Uyển Nhi.

Tiểu cô nương lễ phép hướng Yến Thu Xu nói cảm ơn, sau đó mới cẩn thận gấp hai cọng cho vào miệng.

Cô bé nhai nuốt tỉ mỉ, từng miếng từng miếng nhỏ, ăn xong, cảm thấy không mặn mà như trước, nhưng cũng có chút hương vị, vừa vặn trong phạm vi tiếp nhận của cô bé, hơn nữa giá đỗ xanh giòn mềm sáng khoái, ăn còn có thể nhắm nháp được một chút vị ngọt.

Tiểu cô nương ăn xong hai cọng, lại gấp hai cọng nữa, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Yến Thu Xu, mím môi tạo ra một độ cong đẹp mắt, nũng nịu nói: "Ăn rất ngon!"

Yến Thu Xu nhìn thấy vậy thì lộ ra nụ cười, lại vội vàng gấp thêm một chút giá đỗ xanh đưa qua: "Thích thì ăn nhiều một chút."

Uyển Nhi ngoan ngoãn, ăn từng miếng nhỏ.

Yến Thu Xu cũng bắt đầu ăn, phiến cá mềm mại, thịt tôm ngon miệng non mịn, phối hợp với vị cay, vừa gây nghiện vừa mỹ vị, cảm giác thèm ăn nhất thời dâng lên!

*

Bên này ăn đồ ăn ngon.

Nhưng trong cung hoàng tử lại là một cảnh sắc khác.

Vừa đến ngày mưa, cho dù lúc này thời tiết ẩm áp hơn rất nhiều, nhưng trong phòng vẫn đặt rất nhiều bếp than, đốt đến mức thân người nóng rực, mặc áo đơn cũng cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi.

Xương Vương vừa định mở miệng sai người rút lò than ra một chút.

Hốc mắt Xương Vương phi đã đỏ lên, thấp giọng nói: "Không được rút! Lúc trước chúng ta không được dùng cái này, chàng đau như vậy, hiện tại có thể dùng, nóng một lát cũng không sao cả, bằng không chân chàng lại khó chịu."

Xương Vương vội vàng ngậm miệng, nắm tay thê tử không lên tiếng.

Vết thương này trên người hắn, là bởi vì mạo phạm Hoàng đế, sau khi bị trách cứ rồi phế truất, bắt đầu có vết thương ở thắt lưng, chân cũng bị thương, lúc đó bọn họ còn không dám để cho hắn chết, cho nên sai người đến trị liệu, nhưng cũng không tận tâm, mặc dù sau này, ngự y trung thành với hắn cũng tới, nhưng lúc ấy trì hoãn đã lâu, cũng bởi vì thời tiết khi bị thương ẩm ướt lạnh lẽo, mưa phùn miên man, chỗ ở lại không tốt, nhiễm một thân hàn khí, về sau khá hơn rồi, nhưng gặp phải thời tiết như vậy sẽ đau nhức khó chịu.

Hai người nằm ngang trên giường, nhìn đỉnh đầu đen kịt không lên tiếng.

Mỗi khi trời mưa, nỗi đau đớn không thể quên ấy lại xuất hiện.

Hiện tại Xương Vương cũng đang chờ, chờ đau đớn đến.

Chỉ là lúc này đây chờ mãi, chờ đến khi ngủ thiếp đi.

Theo lý thuyết nên đến sớm, nhưng mãi cho đến canh ba mới cảm thấy không thoải mái, khi đó hần còn đang ngủ, loáng thoáng cảm giác được bên hông và chân đau nhức, lại không muốn đứng lên.

Thẳng đến khi cơn đau càng ngày càng nghiêm trọng, hần mới hoàn toàn tỉnh táo, nhiệt độ trong phòng vẫn cao như vậy, hần bởi vì nóng và đau nhức mà ra một thân mồ hôi, nhưng không hề giống như ngày xưa, đau đến lăn lộn trên mặt đất.

Xương Vương giật giật khóe môi, lộ ra một nụ cười khổ, nhưng lại không hé răng tiếng nào, thế cho nên người bên cạnh cũng không biết hần đang đau.

Mãi cho đến khi sắc trời dần sáng, mưa cũng đã sớm tạnh, độ ẩm trong không khí càng ngày càng ít, đau đớn của hần mới bắt đầu giảm bớt.

Xương vương có thể thở phào, thả lỏng, nhắm mắt định tiếp tục ngủ, chỉ là lúc này vừa nhắm mắt lại, hần lại mở mạnh ra, hần ý thức được một chuyện ——

Mức độ đau đớn này so với lần trước khi còn bị nhốt, thấp hơn nhiều lắm!

Mà khác biệt duy nhất là lần này hần uống chén thuốc kia, nhưng trên thực tế, lúc trước hần cũng uống, chỉ là mỗi lần đều chỉ uống một phần, duy chỉ có lần này là có nhi tử ở đây, hần uống một ngụm hết sạch.

Chẳng lẽ ngự y kia, bản lĩnh rất lớn?!

Phương thuốc kia, vậy mà có hiệu quả thần kỳ thế sao?

Xương vương phi bên cạnh cũng đột nhiên bừng tỉnh, nhìn ánh sáng mờ mờ ngoài cửa sổ, lại nhìn nam nhân bên cạnh

đang thần thờ một chút, nàng ấy chân chờ nói: "Vương gia, chàng không sao chứ?"

"Thuốc kia có lẽ hữu dụng, lần này vẫn ở trong phạm vi có thể chịu đựng được." Xương Vương trả lời một tiếng, có chút yếu ớt, nhưng không đến mức như trước kia bị cơn đau tra tấn kiệt sức.

Xương vương phi vui mừng đến mức trực tiếp ngồi dậy: "Vậy là tốt rồi, chàng ngủ trước đi, ta đi gọi ngự y kia lại đây hỏi một chút!"

"Hiện tại còn sớm..." Xương Vương cũng theo bản năng ngồi dậy.

Nhưng rất nhanh bị thê tử ấn xuống, nàng ấy cười nói: "Không sao đâu, dù sao hiện tại ta cũng không ngủ được, chàng không đau thì ngủ trước một lát..."

Xương Vương bất đắc dĩ cười, cũng phối hợp nằm xuống lần nữa.

Khi tỉnh lại, cũng đã tới giờ Ty.

Thê tử đang nhẹ nhàng thêu hoa kia, thấy hắn đứng lên, thần sắc cổ quái nói: "Ngự y kia nói, có thể là do chúng ta đốt nhiều lò than, được hiệu của hắn điều trị, có thể giảm bớt đau đớn, nhưng lẽ ra không tốt như vậy..."

Xương Vương nheo mắt, càng buồn bực.

Chẳng lẽ bởi vì... Thuốc này là do nhi tử nấu?

Không đúng, lúc trước cũng có người đưa thuốc tới, nhi tử thuở nhỏ hiểu chuyện, sẽ chủ động hỗ trợ nấu thuốc, chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy.

Chương 88

DTV-EBOOK

Xương Vương nghĩ trăm lần cũng không ra, suy nghĩ duy nhất có thể là bởi vì lần này hắc dùng độc trị độc, dẫn đến thân thể quá suy yếu, cho nên những chén thuốc này đối với hắc tác dụng cũng càng thêm rõ ràng?

*

Chỉ là có đúng hay không, ai cũng không thể biết.

Nhưng mừng sáu tết, đến gần hết đầu năm mới, Ô Thập quốc ở biên giới Đại Chu, sau năm năm an phận, rốt cuộc cũng phát động tấn công.

Khi chiến báo tới, dân chúng Đại Chu khiếp sợ không thôi, lão hoàng đế vốn bởi vì chuyện nhi tử mà phiền lòng ý loạn lại càng tức giận đến cả người phát run, phái Tiêu Hoài Đình làm chủ soái, dẫn binh đi đối kháng.

Tiêu Hoài Đình tựa hồ sớm đã biết, thậm chí còn nói với người trong nhà trước một ngày.

Bởi vậy Yến Thu Xu cũng biết.

Trước khi biết điều này, nàng ở trong phủ ngẫu nhiên gặp Tiêu Hoài Đình, đối phương còn cười nói một câu: "Bình Ngộ trở về Trầm gia, A Xu cô nương mang cho nó nhiều đồ ăn như vậy, không biết bốn tướng quân sắp đi xa, A Xu cô nương có thể làm chút đồ ăn vặt tiễn đưa không?"

Yến Thu Xu không rõ chuyện gì, nhưng Tiêu Hoài Đình chính là ân nhân dẫn nàng đến Tiêu phủ, bởi vậy một mực đáp ứng: "Đương nhiên rồi."

Bình thường đầu bếp trong phủ học cách nấu ăn của nàng, nàng không cần quản, nhưng hiện tại sắp đi xa, nàng vẫn phải biểu thị một chút.

Vì vậy, nàng nghĩ sẽ làm thịt lợn.

Cách làm thịt lợn cũng không khó, chủ yếu là thịt lợn băm nhỏ, hơn nữa ướp thêm các loại nguyên liệu, bởi vì khẩu vị của Tiêu Hoài Đình tương đối nặng, nguyên liệu Yến Thu Xu cho cũng tương đối nhiều, thêm vào không ít ớt hoa nghiền thành bột.

Đợi đến khi ướp xong, cách một lớp gạch sạch, nghiền nó thành lát mỏng, cho vào lò nướng là được.

Hai ngày nay nàng cũng không làm cái gì khác, chỉ lặp lại bước này, cũng may Thủy Mỗi và Hứa ma ma cùng với những người khác trong phủ đều có thể hỗ trợ, nàng làm cũng rất nhẹ nhàng.

Cho đến bây giờ là mừng sáu, nghe thấy tin tức như vậy, nàng mới giật mình phát hiện, hóa ra là chuyện này?!

Ô Tháp Quốc, cũng chính là năm năm trước, quốc gia đánh bại Nhị thiếu gia Tiêu gia và hai cô gia, song phương đối địch mấy chục năm, hơn mười năm trước, phụ thân Tiêu Hoài Đình đánh cho bọn họ không dám lộ diện, nhưng theo trận chiến thất bại mười năm trước, phụ thân cùng trưởng huynh của Tiêu Hoài Đình gặp chuyện không may, Ô Tháp Quốc lại liên tiếp mạo phạm, tiểu loạn không ngừng.

Thẳng đến khi Nhị thiếu gia Tiêu gia mang binh đi trước, năm năm trước tuy rằng Đại Chu bại, nhưng bởi vì ưu thế cường đại tích lũy trước đó, Ô Tháp Quốc cũng không thể không co đầu rút cổ nhiều năm tu dưỡng lực lượng.

Trận chiến kia, cũng dẫn đến nghị luận không nhỏ, rõ ràng ưu thế giai đoạn trước vô cùng rõ ràng, lại đột nhiên ra quyết định sai lầm, có người nói là quân địch cho mật thám mai phục, lấy được bản đồ hành quân, cũng có người nói là quân ta tiết lộ.

Nhưng âm ỉ một thời gian cũng không tra ra được gì, chuyện này không giải quyết được, nguyên chủ cũng chỉ là nghe thoáng qua một lần.

Chỉ là kết hợp hai chuyện lại, làm cho Yến Thu Xu đã đọc qua vô số tiểu thuyết và lịch sử tương tự, cảm thấy có chút không đúng.

Dù sao người chết không phải người một nhà, hoàng tộc vì đạt được quyền lợi, sẽ luôn có người không biết giới hạn, làm ra rất nhiều chuyện tàn nhẫn đến cực điểm.

Hơn nữa hiện tại Tiêu Hoài Đình cũng có thể dự đoán được trận chiến sự này...

Yến Thu Xu nghĩ thấy mùi thơm dễ chịu của thịt lợn, cau mày, đưa ra một kết luận, sở dĩ người Tiêu gia chết nhiều như vậy, rất có thể là bởi vì Hoàng đế?

Cho nên phế thái tử có giao hảo với Tiêu gia bị giam cầm, là bởi vì hắn đã biết gì đó, Hoàng đế then quá hóa giận, sau này không thể nào để hắn làm hoàng đế, cũng không thể để cho hắn đi ra ngoài làm dao động lòng dân của mình?

Kết quả Thái tử chết, mấy đứa con trai phía sau thế lực ngang nhau, lúc tranh đấu hết người này đến người khác qua đời, ngược lại bị Tấn Vương thế tử Chu Trạch Cảnh ngư ông đắc lợi?

Thật lố bịch.

Yến Thu Xu bị suy đoán này chọc cười, cũng càng cảm thấy những người tầng lớp thấp nhất thời cổ đại này, sống quá gian

nan.

*

"Nghĩ đến cái gì buồn cười à?" Một giọng thiếu niên réo rắt cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Yến Thu Xu ngẩng đầu, nhìn thiếu niên trước mắt, mặt mày tuấn lãng tựa như sao trời, khóe môi khẽ nhếch, dáng người cao to làm cho chàng đi đường đều sải bước rộng, bốn đầu củ cải nhỏ phía sau đều phải chạy mới theo kịp.

Chàng từng chút một đến gần, trên môi lộ ra nụ cười nhẹ, không hiểu sao lại động lòng người.

Yến Thu Xu vô cùng đồng cảm, một thiếu niên tốt như vậy mà lại chết vào hơn một năm sau, nàng lại càng thấy lão hoàng đế đáng ghét, chỉ là hiện tại không phải lúc nghĩ đến chuyện này, nàng lộ ra một nụ cười, giòn giã nói: "Đang chế biến những thịt lợn này, Tiêu tướng quân có đủ ăn hay không?"

Bước chân của Tiêu Hoài Đình dừng lại, hơi nghiêng mặt, che miệng nói: "Nếu không đủ thì sao?"

"Vậy lại làm thêm chút cho ngài?" Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói.

Tiêu Hoài Đình cũng nở nụ cười.

Đám người Đông Đông cũng tới, nhao nhao hô: "A Xu tử!"

"Yến di..."

Đông Đông kêu xong, mắt to đảo qua, rồi nói: "Hôm nay vẫn là thịt lợn ạ?"

Thủy Mỗi vừa mới lấy thịt lợn ra, một xấp giấy dầu bọc một phần, mỗi phần ước chừng hai cân, mấy ngày nay bởi vì Yến

Thu Xu mang bếp nướng viện khác tới cùng dùng, làm ra hơn hai mươi cân, một phần vừa ra lò còn chưa đóng gói xong, vẫn còn nóng hổi.

Yến Thu Xu nghe dở khóc dở cười: "Không thích như vậy sao? Cũng không thấy đệ ăn ít hơn chút nào!"

Đông Đông thẳng thắn nói: "Ngon ạ, đệ cũng thích, chỉ là không muốn phải ăn cái này mãi, muốn ăn món mới, muốn ăn tôm luộc, phi lê cá..."

Đứa trẻ này đã hoàn toàn trở thành một người yêu thích hương vị nặng!

Yến Thu Xu xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu bé, nhìn về phía Tiêu Hoài Đình giải thích: "Bên ngoài ta rưới một tầng mật ong, gần đây nhiệt độ cũng không cao, có thể bảo quản thêm một tháng, tuy nhiên vẫn phải mau chóng ăn hết, trước tiên ngài nếm thử cái này đi."

Nàng đưa thịt lợn vừa làm xong tới trước mặt đối phương.

Những người khác trong phủ đều đã ăn qua, nhưng Tiêu Hoài Đình bởi vì điều binh khiển tướng, chuẩn bị xuất phát, hiện tại mới trở về, bởi vậy còn chưa được ăn thịt lợn.

"Vất vả rồi." Tiêu Hoài Đình nhìn nhiều thịt lợn như vậy bày trên bàn đá, bàn đá đầy đến nỗi không chứa được gì khác, có chút áy náy, chàng không nghĩ tới mình chỉ thuận miệng nói, mà nàng lại làm nghiêm túc như vậy.

Yến Thu Xu cười cười: "Cũng may, mấy người Thủy Mỗi đều cùng làm, không tính là vất vả, ngài mau nếm thử hương vị như thế nào?"

Tiêu Hoài Đình gật đầu, nhìn về phần thịt lợn duy nhất còn chưa đóng gói, tổng thể hiện ra màu đỏ tươi, một miếng rất

mỏng, lúc cầm lên còn có thể thấy được ánh sáng xuyên qua, nhìn có chút cứng rắn, nhưng ăn vào miệng, lại khác xa vị cứng như trong tưởng tượng.

Mới vào miệng thì hơi ngọt, nhưng lập tức bị vị cay và mặn nhấn chìm, vị cay kích thích môi lưỡi, cũng làm cho sự mệt mỏi vì thức cả đêm đều tạm thời tiêu tán, có tinh thần hơn rất nhiều.

Mà thịt này, cũng không có gân nạc khó nhai, hương vị kia, mang theo chút dẻo dai, lúc ăn lại không cần tốn nhiều sức, hơi nhai hai cái đã mềm nhũn trong miệng, nếu là trên đường hành quân ăn giết thời gian, hoặc là đói bụng ăn một chút cũng tốt.

Ăn đến cuối cùng, chàng nuốt xuống, còn theo bản năng liếm cánh môi.

Vị ngọt nhàn nhạt lại xuất hiện, Tiêu Hoài Đình ngược mắt nhìn nữ tử trước mắt, nghiêm túc nói: "Hương vị rất tốt, cũng rất ngon, còn... còn nữa... Nó rất ngọt ngào."

Yến Thu Xu mờ mịt chớp chớp mắt: "Hả?"

Rõ ràng vì để phù hợp với khẩu vị của Tiêu Hoài Đình, nên nàng cố ý không thêm mật ong vào gia vị thịt lợn, chỉ có một chút đường, còn lại đều là bột tiêu vân vân.

Duy chỉ vì để bảo quản thời gian dài, mới quét thêm một lớp mật ong khi nướng.

Sẽ không ngọt quá đâu nhỉ?

Nàng cũng cầm lấy một miếng ném thử, không có mà? Vẫn rất ngon!

Chương 89

DTV-EBOOK

Nàng đang muốn hỏi chuyện gì xảy ra, thiếu niên trước mắt bỗng nhiên lên tiếng nói: "Đúng rồi, lần này ta ra ngoài phải đi qua không ít địa phương, Vụ Thành nhiều thủy sản, cô nương có muốn mua gì không?"

Yến Thu Xu theo bản năng lắc đầu, Vụ Thành có nhiều thủy sản, nhưng không dễ vận chuyển, lúc này là mùa xuân, chờ chàng trở về không chừng đã là mùa hè, sao mà mua hộ được, chỉ có thể lắc đầu, lại có chút buồn cười: "Sao mà như thế đi chơi vậy?"

Tiêu Hoài Đình không trả lời mà cười cười: "Thật sự không cần mua gì sao?"

Thấy chàng thoải mái như vậy, Yến Thu Xu cũng bỗng nhiên có ý nghĩ: "À, có một thứ này, nếu ngài gặp, giúp ta xem một chút, ta vẽ cho ngài..."

Sau đó nàng dùng kỹ thuật vẽ mà nàng đã học được ba năm ở trường tiểu học, vẽ ra quả ớt, thuận tiện còn vẽ khoai tây, khoai lang, tuy rằng không biết bây giờ mấy thứ này có ở nơi này hay không, nhưng nhờ đâu có thì sao, dù sao cũng là thế giới xuyên sách.

Nhưng kỹ năng vẽ của nàng đã nhận lại một tràng chê cười, bao gồm cả Đông Đông nhỏ tuổi nhất: "Hahaha! A Xu tử tử, tử tử vẽ tranh thật xấu..."

Yến Thu Xu... Lặng lẽ che mặt.

...

Mùng 7

Thiếu niên mặc khôi giáp cuỗi tuần mã, thống lĩnh đại quân, chậm rãi xuất phát từ đường chính kinh đô, cùng nhau rời đi còn có Tiêu Hoài Vũ chờ đợi cơ hội này hồi lâu.

Năm năm trước, trượng phu nàng ấy đã bị tổn thương trong tay Ô Thập, và nàng ấy đã làm việc chăm chỉ trong những năm qua, và vào hôm nay, nàng ấy đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Nàng là nữ tướng, có chức quan, nhưng chức quan không cao, hơn nữa trực thuộc dưới tay Tiêu Hoài Đình, không cần người khác đồng ý là có thể đi theo.

Hai người này vừa đi, Tiêu phủ vừa náo nhiệt lại phảng phất như trống rỗng.

Rõ ràng trước đây hai người này cũng không thường xuyên ở nhà, nhưng chính là như vậy.

Bốn đứa trẻ cũng chán nản trong hai ngày.

Cho đến khi Tạ Thanh Vận nói: "Cửa hàng gà rán trong nhà mở cửa, giá cả so với cửa hàng món kho, có chút đắt hơn, rất nhiều người đang chờ xem, các người có muốn đi ăn chút hay không, làm thực khách cho người khác xem?"

Bốn đứa trẻ: "???"

Trong đó Chu Chiêu Hoàn phản ứng nhiều nhất, từ lúc cậu có ký ức đến nay, mới sống qua hai nơi.

Một là nơi bị giam cầm, có thể được đón đến thái học mỗi ngày, nhưng đằng kia đều là lớp học, căn bản không có gì để chơi.

Thứ hai chính là Tiêu phủ.

Nhưng hiện tại cậu ở Tiêu phủ, được người Tiêu gia bảo hộ, đã vô cùng quấy rầy, tính tình cậu nhu thuận, chưa bao giờ đề cập đến yêu cầu gì, lần trước vẫn là bị Yến Thu Xu dỗ dành đưa ra yêu cầu muốn trở về thăm cha mẹ.

Bây giờ nghe Tạ Thanh Vận nói, cậu cũng không lên tiếng, nhưng trong đôi mắt kia chờ mong rục rịch, ai cũng nhìn ra được.

Muốn đi!

Rất muốn đi!

Cậu muốn đi xem bên ngoài trông như thế nào, ngồi ở nhà hàng bên ngoài ăn uống sẽ bị người khác nhìn thấy sao?

Chỉ cần suy nghĩ về điều này, khuôn mặt của cậu đã đỏ.

Đông Đông lại không hứng thú như thế, cậu thích A Xu tỷ tỷ làm đồ ăn hơn, người ngoài làm, cho dù là đồ giống nhau, cậu cũng không thể đề cao được.

Nhưng thoáng nhìn A Hoàn như vậy, cậu bé cũng lập tức giơ tay lên: "Đi! Ta sẽ đi!"

Uyển Nhi thấy vậy, cũng lập tức gật đầu: "Ừ! Uyển Nhi cũng đi!"

Sau đó mọi người nhìn về phía Tiêu Bình Tùng, tràn đầy chờ mong.

Tiêu Bình Tùng tự nhiên cũng gật đầu: "Ừ! Ta cũng sẽ đi."

Tiếp theo bốn đứa nhỏ đồng loạt nhìn về phía Yến Thu Xu: "A Xu tỷ tỷ~~~~~"

Yến Thu Xu triển khai: "Đi, chúng ta thu dọn."

“Được ạ!”

Bọn nhỏ vui vẻ chuẩn bị xuất phát, Đông Đông cùng A Hoàn đơn giản nhất, Tiêu Bình Tùng và Uyển Nhi đều cần cùng mẫu thân nhà mình nói một tiếng, bởi vậy cần phải chờ một chút.

Tạ Thanh Vận nhìn động tĩnh như vậy, ý cười trên mặt càng thêm nhu hòa: "Vất vả cho A Xu, mang theo mấy đứa nhỏ nghịch ngợm này, lát nữa ta bảo thủ hạ của Kính Minh (tên Tiêu Hoài Khải) đi theo các người, phương diện an toàn không cần lo lắng, vui chơi cho tốt là được rồi."

"Không sao đâu không sao đâu, ta rất thích bọn họ." Yến Thu Xu nhanh chóng lắc đầu.

Kỳ thật nàng cũng chỉ cùng mấy đứa nhỏ này chơi được thôi.

Những người khác, ví dụ như Tạ Thanh Vận kiểu người danh môn này, nàng tuy rằng rất thích, nhưng muốn nói ngôn ngữ chung, thật đúng là không có, mục tiêu của nàng chính là sống cho tốt, ăn ăn uống uống, Tạ Thanh Vận lại phải quan tâm đến cả gia đình, trong đó bao hàm nhưng luôn phải cùng các nhà chức to hiển quý giao thiệp đủ kiểu.

Đối với nàng mà nói, hoàn toàn là một lĩnh vực xa lạ, nàng cũng không thích.

*

Bởi vì vội vàng muốn ra ngoài, bọn nhỏ đều rất kích động, tốc độ cũng rất nhanh, chào hỏi, thu dọn xong, qua hai khắc đồng hồ, năm người đã ngồi ở trên xe ngựa.

Xe ngựa lớn ngồi năm đứa nhỏ cũng không cảm thấy chen chúc, chỉ là...

Bọn trẻ râm râm, Yến Thu Quyên cảm thấy hơi ồn ào.

Chơi với họ rất thú vị, chỉ có điểm này, không tốt lắm.

Nhưng bạn bè mà, nào có hoàn mỹ?

Yến Thu Xu buồn cười, thuận tay ôm lấy Uyển Nhi, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng bé, tiểu nàng nường ngượng ngùng cười, thân mật dựa vào, làm nũng.

Đông Đông và A Hoàn chơi đùa, lơ đãng liếc mắt nhìn, ngây người, nhanh chóng chen tới: "A Xu tử tử, ta cũng phải dựa vào tử!"

Yến Thu Xu: "..."

Trái ôm phải áp, gánh nặng ngọt ngào!

Cửa hàng gà rán lần này, là bên cạnh cửa hàng đồ kho.

Lúc bọn họ đi, vừa vặn chưa qua buổi chiều, cũng chỉ mới hơn ba giờ.

Trang trí theo phong cách cổ xưa, nhưng bởi vì kích thước và quy mô của cửa hàng này và mô hình kinh doanh, nhìn tổng thể vẫn rất giống với các cửa hàng hiện đại, hai bên cạnh tường là bàn đôi, ở giữa là bàn bốn người, bên trong sâu nhất là nhà bếp, được che chắn bằng một bức tường, nửa trên là rèm cửa, có thể nhìn thấy những gì người bên trong đang làm.

Lúc bọn họ đi qua, vừa vặn có một bàn thức ăn của khách đã chín, người trong bếp đang đặt thức ăn lên khay, khay được đặt ở trên tủ ngăn cách giữa phòng bếp và phòng khách, sau khi đặt xong, người trong bếp kéo chuông một chút, có tiểu nhị đưa lên bàn.

Gà rán nóng hổi có mùi thơm hấp dẫn.

Đông Đông mũi nhỏ co rút, nắm tay Yến Thu Xu cũng có chút không kịp: "A Xu tử tử, chúng ta mau ngồi xuống! Ta muốn ăn gà rán!"

Yến Thu Xu nhin cười, đứa nhỏ này trở nên thật nhanh nhẹn, chân trước còn không có hứng thú gì, đều là vì bạn tốt, nhưng lúc này đã ch.ảy nước miếng.

Nhưng nàng cũng có thể hiểu được.

Gà rán nàng tự làm ngon hơn, khi nghe thấy gà rán ở cửa hàng này, thật ra nàng cũng không có hứng thú gì, nhưng khi thật sự tới nơi này, loại hương thơm này, chiên, thịt thơm, gia vị...

Bụng cũng cồn cào!

Nàng dẫn theo bọn nhỏ ngồi ở bàn bốn người ở giữa, tiểu nhị trong tiệm lập tức cầm lấy một cái băng ghế, để cho ba đứa nhỏ chen chúc một hàng, nhiệt tình hỏi: "Mấy vị khách quan muốn ăn cái gì? Đồ ăn chúng ta đều treo trên tường, chư vị nhìn xem."

Vì thế mấy người đều ngửa đầu nhìn về phía vách tường.

Trên tường treo một số thẻ gỗ, trên thẻ có ghi: gà nướng mật ong, gà rán giòn, đùi gà mật ong, cánh gà mật ong...

Giá gà toàn bộ dao động từ ba mươi đến bốn mươi văn tiền, tùy thuộc vào thời gian làm, chia tHoành các mức giá khác nhau, đùi gà và sườn gà đều là mười xu, so với vị đồ kho thực sự đắt hơn không ít.

Vì vậy, hiện tại khách trong cửa hàng này có thể không quá nhiều.

Nhưng giờ chiều này có thể có hai bàn khách, vẫn là rất tốt, chỉ là không có đông đúc như bên cạnh, đồ kho chỉ cần lên đồ

mới, cơ bản đều có thể bị bán hết trong thời gian ngắn, trong ngày có hai khoảng thời gian sáng chiều đều rất đông.

Nhưng đám khách hàng của cửa hàng đồ kho cơ bản đều là gia cảnh không tốt lắm, trừ phi chờ heo xuống nước hoặc là sau này ra mắt các cửa hàng đồ kho khác mở rộng đám người khách hàng, mới có thể có nhiều thực khách đi tới bên này.

Chương 90

DTV-EBOOK

Nhưng mà hiện tại, ở nơi này vốn lưu lượng khách không lớn, có thể ở thời gian không ăn cơm vẫn có người ngồi ở chỗ này ăn, kỳ thật chờ làm ăn bùng nổ, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Tạ Thanh Vận cố ý để cho bọn họ tới đây, vì là muốn cho bọn họ đi ra ngoài chơi đùa, bằng không cứ nhốt ở nhà, phụ huynh sẽ lo lắng.

Năm người cuối cùng gọi một đồng thức ăn, bao gồm cả gà rán giòn.

Đồ đặc nhanh chóng được phân chia lên món.

Đầu tiên là đùi gà rán, gà bông ngô và mấy loại đồ ăn vặt.

Theo thường lệ, để cung nhân Của A Hoành là Nam Kỳ trước tiên nhấm nháp một chút, sau khi xác nhận lại bụng tay ra, để cho bọn họ ăn.

Trù nghệ là do một tay Yến Thu Xu dạy ra, loại vật này có một chương trình cố định, thời gian khống chế ổn định, hương vị kia cơ bản cũng không sai biệt lắm, bởi vậy nàng ăn, hương vị cũng không tệ lắm.

Ví dụ như đùi gà rán này, vỏ ngoài phủ một lớp thật dày, chiên đến vàng giòn, sau khi cắn vỡ, bên trong đầu tiên là một luồng hơi nóng, sau đó lộ ra thịt đùi gà bên trong tươi ngon và ngon ngọt.

Lớp vỏ giòn tan qua đi, chính là thịt mềm mịn, hương vị luân phiên, ăn như vậy luôn cảm thấy thịt kia so với bình thường ăn càng thêm mềm mại!

Đang ăn, bỗng nhiên một luồng mùi đồ kho hơi nồng nặc bay tới.

*

Yến Thu Xu ngẩn người, chỉ thấy một tiểu nam hài cầm túi giấy dầu dắt một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi tiến vào, trên túi giấy dầu còn có con dấu của cửa hàng đồ kho cách vách.

Đi hai bước, cậu bé dường như nhìn thấy ai, ngạc nhiên nói: "Tiêu Bình Châu, người cũng đến ăn à?"

Đông Đông đang ăn đến miệng đầy ắp ngẩng đầu, lại nhanh chóng nhai nuốt vài cái, nuốt xuống thịt trong miệng, hơi kinh ngạc: "Tiết Nghiễm Tu? Người cũng ăn à?"

Tiểu nam hài được gọi là Tiết Nghiễm Tu gật gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu thoáng có chút nghiêm túc, giọng nói thanh thúy nói: "Tiểu thúc thúc ta vừa trở về, nên ta dẫn người đến ăn." Sau đó hướng về phía Yến Thu Xu lộ ra một nụ cười thật lớn: "Chào A Xu tử tử, tiểu thúc thúc, đây chính là A Xu tử tử mà ta nói, nấu ăn rất ngon, trứng, trứng cuộn cũng ngon!"

Thiếu niên nghe vậy, lễ phép gật đầu, ánh mắt theo cháu trai chỉ về phía nhìn qua, lập tức đã nhìn thấy thiếu nữ lúc này vừa vận nửa đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, Yến Thu Xu theo bản năng lộ ra một nụ cười dịu dàng, hơi gật đầu.

"Chào Tiêu cô nương." Khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên đỏ lên, giọng nói ôn hòa mở miệng.

Chào hỏi xong, cậu ấy lập tức dẫn cháu trai tìm chỗ ngồi xuống.

Rốt cuộc xem như quen biết, bởi vậy cũng ngồi ở bàn bên cạnh.

Đông Đông đôi mắt đen láy xoay chuyển, tò mò nói: "Tiết Nghiễm Tu, trước đây người đã ăn qua cửa hàng này chưa? Người nghĩ nó ngon không?"

Tiết Nghiễm Tu tiểu bằng hữu ngồi xuống, nghe vậy suy nghĩ một chút, mới nghiêm túc trả lời: "Ngon lắm, ta rất thích!"

Đông Đông vui vẻ lắc lắc đầu, một miếng cắn vào sườn gà, trong lòng cười trộm không chịu nổi.

Nhưng rất nhanh Tiết Nghiễm Tu gọi đồ ăn xong, từ trong túi giấy dầu gấp ra một cánh gà, nụ cười của cậu lập tức biến mất, vốn vừa rồi đã ngửi được mùi kia, nhưng không chú ý, đồ đặc vừa lấy ra hai bên cách đó không xa, đương nhiên ngửi càng rõ ràng.

Mùi đồ kho đó thật thơm!

Máu chốt là thơm thì thôi, thứ này là chân gà ư?

Da chân gà nhăn nhúm, mềm nhũn, xương gà tựa hồ đều mềm nhũn, lúc gấp ra còn đang rung rung, mấy đứa nhỏ bị mùi hương này hấp dẫn, nhìn thẳng ra, chân gà kia còn đang lúc lắc dưới đũa.

Khi ăn thẳng, càng là thuận tiện, cũng không thấy Tiết Nghiễm Tu nhai nuốt, xương cốt đã nhö ra.

"Ôi! Cái gì đây?" Đông Đông vẻ mặt ngạc nhiên.

"Chân gà vì sao lại như vậy?" Tiêu Bình Tùng buông lỏng.

A Hoàn và Uyển Nhi cũng tò mò nhìn.

Trong phủ ăn chân gà không nhiều lắm, bởi vì chân gà ít thịt, rất khó làm ngon, bọn họ không thích ăn, nhưng lúc này nhìn, lại cảm thấy bộ dáng thịt rất nhiều, còn có mùi thơm, đặc biệt mê người.

Tiết Nghiễm Tu giòn tan nói: "Đây là chân gà da hổ của cửa hàng đồ kho! Cửa hàng bên cạnh, ta thích nhất, ta đã mua rất nhiều, cho người một chút."

Cậu nhóc vừa nói vậy đã đứng dậy chia sẻ.

Yến Thu Xu vội vàng nói: "Không cần không cần, chúng ta có thể đi mua."

Đám người Đông Đông cũng nhanh chóng gật đầu: "Đúng, chúng ta tự mình đi."

Tiết Nghiễm Tu lắc đầu, lông mày nhỏ cau lại: "Đã bán hết rồi, đây là phần cuối cùng, ta đã mua."

"Không sao, đây là cửa hàng nhà ta, ta đi mua khẳng định còn có." Đông Đông tự tin vỗ vỗ ngực, người đã trượt khỏi ghế, chạy lon ton ra ngoài.

Bồi bàn thấy thế vội vàng đi theo.

Để lại Tiết Nghiễm Tu kinh ngạc nhìn bóng lưng cậu, lại nhìn Yến Thu Xu: "A Xu tỷ tỷ, đây là cửa hàng nhà các người sao?"

Tiểu hài tử không hiểu nhiều như vậy, cảm thấy Yến Thu Xu ở Tiêu gia, chính là người nhà bọn họ, nơi này cậu nhóc chỉ biết Đông Đông và nàng, nên hỏi một câu.

Yến Thu khẽ gật đầu: "Ừ, đúng vậy."

Tiết Nghiễm Tu còn muốn hỏi, thật sự mua được sao?

Chỉ là chưa kịp hỏi ra, Đông Đông đã trở về, trong tay cầm một túi giấy dầu, kiêu ngạo giống như tướng quân đánh thắng trận, sau khi ngồi xuống mới nói: "Ta lấy được rồi! Tiểu nhị của hàng kia vừa thấy ta muốn cái này, lập tức cho ta, nhất định là nhận ra ta!"

Sự nghi ngờ trên khuôn mặt của cậu nhóc đã trở thành đầy ghen tị, cậu nhóc được dạy dỗ rất tốt, ngay cả khi ghen tị, chỉ phát ra một câu cảm thán: "Thật tốt!"

Đông Đông khúc khích cười: "May mắn thay, may mắn là lần trước khai trương ta đã ra ngoài chơi."

Cậu nói xong mở túi giấy dầu ra, chân gà bên trong cũng lộ ra, giống như đúc tiểu hài tử cách vách, da ngoài nhẵn nhúm, lại trải qua nước sốt, thứ nước kia phảng phất rưới ở đầu chân gà lắc lư, làm cho người ta nóng lòng muốn cắn một miếng.

"Mau ăn nhanh!" Đông Đông thúc giục nói.

Tiêu Bình Tùng chờ đợi muốn ăn lại ngượng ngùng đưa tay khởi động.

*

Một đám đũa đi tới, chân gà bên trong cũng ít đi không ít, Tiêu Bình Tùng làm đại ca là người đầu tiên ăn vào miệng, cậu ăn ít vị halogen (?), vốn đã bị mê hoặc, lúc này động tác cũng phá lệ nhanh hơn.

Một cái chân gà ăn vào miệng, vị muối hơi cay kia lập tức trải rộng khắp khoang miệng, môi lưỡi cậu theo bản năng dùng sức, da thịt chân gà kia phảng phất vừa chạm đã rách, trực tiếp lộ ra xương cốt!

Không còn cần hao hết tâm tư gặm cắn mới có thể ăn được thịt gian nan, lâu la, xương cốt kia tách ra, da ngoài hút no nước

sốt, một ít thịt cũng bởi vì nấu lâu tràn ngập cảm giác sền sệt, tư vị kia...

Dù sao chờ Tiêu Bình Tùng hoàn hồn, chân gà trước mắt, chỉ còn lại xương cốt trơ trụi.

Mấy đứa nhỏ khác ngồi cùng bàn, cũng đều ăn vô cùng khoái trá, một cái chân gà, một miếng thịt gà, thật nhiều nước sốt, mặn và hơi cay, một vị cay mang theo vài phần ngọt ngào.

Đông Đông ăn, nghỉ ngơi một lúc, hỏi: "Này! Lần đầu tiên ta thấy chân gà ngon như vậy! A Xu tử, tử có dạy bọn họ không?"

Yến Thu Kiều cũng đang ăn, chân gà nàng chỉ nói cách làm, cũng chỉ là chuyện mấy ngày trước, bởi vì Tạ Thanh Vận nói cửa hàng gà rán mở, chân gà của tiệm gà rán bình thường không ngon lắm, nàng liền nói chân gà có thể chiên trước một chút, sau đó đưa đến kho, không nghĩ tới cái này làm được, hương vị thật đúng là không tệ.

Bởi vì ăn thỏa mãn, nàng cũng không ngẩng đầu lên, thuận miệng nói: "Đúng, ta quên mất!"

Đông Đông: "..."

Cậu cảm giác ăn ít chân gà như vậy, đau lòng vô cùng, càng ăn càng hung hăng, ăn xong còn lưu luyến li.ếm li.ếm đầu ngón tay dầu mỡ.

Nhìn thấy bên cạnh một lớn một nhỏ thèm ăn cũng nhiều hơn không ít, tốc độ ăn đều tăng nhanh.

Cửa tiệm gà rán mở ra, người qua đường có thể nhìn thấy tình huống bên trong, bởi vì bên cạnh là cửa hàng đồ kho, lưu lượng khách lục tục tới đây còn không ít, nhiều lúc đi qua sẽ tới đây nhìn hai lần, lại thật sự hấp dẫn không ít khách nhân.

Chương 91

DTV-EBOOK

Ăn đến cuối cùng, Uyên Nhi thỏa mãn ngẩng đầu nhìn, sau đó giật mình nói: "Nhiều người quá đi mất!"

Tiết Nghiễm Tu yên lặng gặm bỏ cánh gà cuối cùng, còn theo bản năng học Đông Đông liếm liếm đầu ngón tay, sau khi phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc đỏ lên, lẩm bẩm nói: "Bởi vì các người ăn quá ngon!"

Thiếu niên đối diện cậu nhóc cũng gật đầu theo, lại vụng trộm nhìn cách vách, trên bàn bốn người bày đồ ăn vật rục rở, tuy rằng ăn không ít, nhưng còn lại rất nhiều, bọn họ cũng chưa từng gọi qua.

Đáng tiếc bọn họ mới có hai người, so sánh không bằng bốn người cách vách, chỉ có thể ăn nhiều như vậy, ăn không nổi nữa!

Sau khi ăn uống no nê, mấy người rời đi.

Vì lo lắng cho thân phận của A Hoàn, lỡ như các thức gây bất lợi cho cậu, rồi làm chuyện gì đó, bởi vậy Yến Thu Xu không đưa cậu ra ngoài chơi, mà đi dạo một chút, tiêu cơm rồi đi về.

Nhưng hôm nay, Đông Đông dường như đã mở cửa cánh cửa đến một thế giới mới, thường sai hạ nhân đi mua chân gà, gà rán và những thứ khác để ăn.

Những món bán ở bên ngoài, luôn cảm thấy ăn ngon hơn so với đầu bếp trong nhà làm.

Dĩ nhiên tiền đề là không thể so sánh với Yến Thu Xu.

Chẳng qua để có thể ăn như thế này, cậu bé cũng cũng phải trả giá đắt, đó chính là lượng bài tập lại tăng lên, Tiêu Hoài Đình và mẹ cậu bé đều không ở nhà, không có ai dạy cậu bé.

Khi biết được sự khổ não này, Tạ Thanh Vận trực tiếp mời Tiêu Hoài Khải lại đây.

Vì thế kể từ đây mỗi ngày Yến Thu Xu đều có thể nghe được tiếng Đông Đông kêu khóc.

Nhìn thanh niên ôn tồn lễ độ, trên thực tế là người có lòng dạ đen tối, không áp bức Đông Đông đến khi tay chân bủn rủn không có chút sức lực nào, thì không buông tay.

Nhìn đến nỗi Yến Thu Xu đồng tình không thôi, nhưng nàng cũng không mở miệng nói một lời nào.

Béo quá thực sự không tốt, nhất là với con nít, ảnh hưởng đến sức khỏe.

Mà lúc này, Yến Thu Xu cũng nhận được hoa hồng của tháng thứ nhất.

Chia hoa hồng rồi!

Mặc dù là nhà đầu tư cổ phần kỹ thuật, không phải lo lắng bất cứ điều gì, nhưng vẫn có thể nhận được hai thành!

Chẳng qua cũng không nhiều lắm, bởi vì mở cửa hàng chi nhánh càng cần nhiều tiền hơn, tám phần sẽ đầu tư vào chi phí ban đầu và đầu tư cho chi nhánh tiếp theo, cuối cùng cửa hàng tuy lãi ít nhưng bán hàng nhanh này, đã mang về cho nàng năm lượng bạc trong tháng đầu tiên!

Thoạt nhìn là không nhiều lắm, nhưng lúc này mới tháng thứ nhất, Yến Thu Xu rất thỏa mãn.

Vừa nhận tiền xong, Yến Thu Xu cũng tính toán số tiền gần đây của mình.

Cộng lại từng chút một, nhìn qua cũng cả sáu trăm lượng!

Lúc này muốn mua một thôn trang không biết có mua được không?

Yến Thu Xu ngo ngoe rục rịch, tuy rằng bây giờ nàng sống ở Tiêu gia khá ổn, nhưng dù sao đó cũng không phải là nhà của nàng, đối với Tiêu gia, ngay từ đầu nàng là một người làm việc bao ăn ở, ngoài công việc, thỉnh thoảng cũng có thể về nhà.

Ví dụ như Tết Nguyên Đán, ở nhà người khác cũng không hay lắm, đối phương nhiệt tình, nàng cũng không có khả năng trả lại.

Bởi vậy cứ dăm ba bữa, Yến Thu Xu sẽ ra ngoài đi dạo, hỏi thăm giá cả phòng ốc của những người môi giới xung quanh mình.

Hỏi thăm trước đã.

Thấy thích thì nhớ kỹ, chờ tiền đủ rồi, trực tiếp mua là được.

Yến Thu Xu nghĩ vậy, bởi vậy khi thích thôn trang, cũng không cố ý biểu hiện ra ngoài, người môi giới phòng ốc còn tưởng rằng nàng không ưng ý, khuyên: “Mặc dù giá của chúng ta đắt, nhưng vị trí tốt, nếu ngài thực sự muốn, ta cho một con số lẻ, 800 lượng, khế đất gì đó, ta dẫn ngài đi lấy, còn đưa thêm cho ngài hai người hầu.”

Yến Thu Xu nhìn phía trước mặc dù có phần thua kém, nhưng sân trước và sân sau đều rất lớn... Vùng biệt thự ở ngoại thành, nàng cố gắng giữ khéo miệng, bình tĩnh nói: “Được rồi, nhưng ta phải xem lại đã, so sánh một chút.”

Lại không thành công.

Người môi giới phòng ốc mát mát đưa nàng trở về thành.

Khi Yến Thu Xu rời khỏi người môi giới phòng ốc, liền hưng phấn hỏi: “Thủy Mỗi, người cảm thấy thôn trang này thế nào?”

Thủy Mỗi nghĩ nghĩ, gật đầu: “Cũng ổn, vị trí đủ lớn, nhưng ở vùng ngoại ô, chúng ta cần thuê nhiều người hầu hơn, còn phải có mấy người có thể đánh đám, nếu không rất dễ dàng xảy ra chuyện.”

Yến Thu Xu cũng gật đầu theo: “Người nói đúng.”

Việc này liên quan đến việc mua người hầu.

Muốn có người hầu có thể chiến đấu, đã tốn rất nhiều tiền, huống hồ là một thôn trang lớn như vậy, tiếp theo nàng muốn mua đất, thuê người làm ruộng, mua một ít cừu vân vân mây mây...

Một nghìn lượng làm vốn?

Phải tiếp tục tích lũy tiền.

May mắn giá nhà ở kinh đô ổn định, không giống hiện đại, mỗi ngày một kiểu, đời trước nàng làm một xã súc () mấy năm, nghĩ rằng tiết kiệm tiền rồi làm việc trong hai năm là có thể kiếm được tiền đặt cọc, nhưng hai năm sau, giá nhà tăng cao, phải làm thêm hai năm nữa mới đủ để kiếm được tiền đặt cọc ()!

(

) 社畜: Xã súc mà một thuật ngữ được dùng cho các nhân viên văn phòng tại Nhật Bản. 社 trong 會社 (Câu lạc bộ hoặc tập thể),

畜 trong 家畜 (Gia súc) có nghĩa là “Súc vật của công ty”. Từ ngữ này xuất hiện từ những năm 1990 và dần trở nên nổi tiếng tại Nhật Bản, sau đó lan rộng ra các nước trong khu vực Đông Á. Xã súc dùng để chế giễu những người vì lợi ích của công ty mà gạt bỏ tôn nghiêm của bản thân họ. Từ việc ăn uống đến ngủ nghỉ đều rất qua loa, luôn sẵn sàng bán mạng vì công việc.

(*) dùng trong mua trả góp

Yến Thu Xu đang ngồi cảm thán, Thủy Mỗi bỗng nhiên chạm vào nàng một chút, chỉ vào một đám đông ồn ào trước mặt, nói: “Cô nương, có phải là Tiết công tử chúng ta gặp lần trước không?”

Yến Thu Xu nhìn sang, chỉ thấy thúc nhỏ của Tiết Nghiễm Tu đã gặp hai ngày trước, mặt đỏ tía tai, bị một người phụ nữ lôi kéo, người đàn bà kia hung dữ nói: “Người đòi nhiều như vậy, bây giờ lại nói với ta là người không mang đủ tiền? Được thôi, đưa ngọc bội của người ra thế chấp cho ta.”

“Cái này quá đắt, ngay từ đầu đã không hề đắt như vậy, ta không muốn mua nữa, nếu bán năm mươi xu thì cho người!” Thiếu niên muốn giãy giụa, nhưng trong tay hắn cũng cầm theo bao lớn bao nhỏ, không dám cử động nhiều, cũng không giãy giụa được, có chút bất lực.

Khi Yến Thu Xu đến gần hai người vẫn đang giằng co.

Một người muốn ngọc bội, một người luyến tiếc, gắt gao che lại không chịu cho.

Trong lúc giằng co, hắn như nhìn thấy Yến Thu Xu, thân mình cứng đờ, buông lỏng tay ra.

Ánh mắt người phụ nữ híp lại, định cướp ngọc bội đi.

Yến Thu Xu vội vàng tiến lên, tay mắt lạnh lẽo giật lấy ngọc bội vừa bị giật đi.

Người phụ nữ thấy cừu béo tới tay đã biến mất, lập tức trừng mắt nhìn nàng: "Người có ý gì?! Lấy đồ của ta!"

"Cái gì của người? Là của vị công tử này!" Sắc mặt Yến Thu Xu âm trầm, nàng ra ngoài luôn mang theo khăn che mặt, nhưng khi đôi mắt kia ngườì lạnh lại, lại có chút khiếp người, dọa người người phụ nữ ngẩn ngơ một lúc.

Nhưng bà ta nhanh chóng định thần lại, nhìn quanh bốn phía, dấm ngực dậm chân hét to lên: "Ây da, ta chỉ là người buôn bán nhỏ, người không thể vu oan người khác như vậy, hắn mua bánh ngọt của ta, sau đó nói không có tiền, ta sợ hắn chạy mới nói hắn lấy ngọc bội thế chấp, ta đã làm cái gì chứ..."

Người thanh niên càng hoảng sợ, cả người như rớt trong nước sôi, muốn nói chuyện, nhưng lúc này lại nói không nên lời, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Được được rồi..."

Yến Thu Xu đẩy hắn ra, liếc nhìn quầy hàng bên cạnh người phụ nữ, nói: "Điểm tâm đó của người, nhiều nhất chỉ 30 đồng một cân, hắn muốn bao nhiêu?" Nói quay đầu nhìn thiếu niên: " Bao nhiêu?"

"Nhiều như vậy." Thiếu niên duỗi tay.

Một túi giấy dầu to bằng lòng bàn tay được đưa qua.

Yến Thu Xu nhìn về phía người phụ nữ: "Chỉ có bao nhiêu đây, bà đòi bao nhiêu tiền?"

Người phụ nữ căm giận nói: "Người nói bậy! Cái này dùng rất nhiều nguyên liệu nấu ăn đắt đỏ làm ra, rải không ít đường trắng, rất rất đắt..."

Yến Thu Xu ngắt ngang lời bà ta: “Nếu như vậy, chúng ta báo quan đi!”

Người phụ nữ: “...”

Chương 92

DTV-EBOOK

Sắc mặt của bà ta khẽ thay đổi, mắt nhìn thẳng, vốn dĩ bà ta nhìn thấy tiểu công tử này trắng nõn sạch sẽ, muốn trục lợi một chút, nếu Yến Thu Xu không tới, ít nhất bà ta cũng có thể lấy được một lượng bạc, ai ngờ lúc này lại xảy ra chuyện.

Công tử kinh đô, văn nhã một chút, nhìn như thư sinh, trắng nõn sạch sẽ, ăn mặc chỉnh tề, cơ bản là giàu có, sẽ không so đo mấy lượng bạc này.

Bà ta cầm ngọc bội, có thể đổi không ít, người mua ngọc bội trả bao nhiêu thì bà ta cũng có thể lấy được rất nhiều tiền.

Bọn họ căn bản không báo quan, bởi vì thể diện, dùng mấy đồng bạc đuổi người đi là nhanh nhất, loại sự tình này người phụ nữ làm rất nhiều, cũng chưa bị lật xe* lần nào.

*Lật xe/翻车: Ý chỉ nói trước bước không qua, hay tự tay vấp mặt mình.

Ai ngờ gặp được một tiểu cô nương nói báo quan thì báo liền, bà ta ngay lập tức kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm.

Yến Thu Xu nhắc chân định đi: “Bây giờ ta sẽ đi báo quan, Tiết công tử, người đứng ở đây nhìn, chờ lát nữa để đại nhân tới nhìn xem người này lừa được bao nhiêu người da mặt mỏng rồi!”

Người phụ nữ thấy không ổn, nhanh chóng quỳ xuống, giữ chặt Yến Thu Xu: “Cô nương từ từ, có chuyện gì thì từ từ nói!”

Yến Thu Xu lạnh lùng nhìn bà ta.

Người phụ nữ lấy lòng cười: “Cô nương, tuy ta làm không đúng, nhưng mọi người đều đang mưu sinh, đừng báo quan, điểm tâm này, ta mời mấy người!”

Yến Thu Xu hát tay bà ta ra, lạnh lùng nói: “Đã như vậy, vậy thì làm ăn đường hoàng đi, nếu không lần sau ta mà nghe nói nữa, chắc chắn sẽ để để quan tòa phái người đến bắt bà đi.”

Người phụ nữ tái mặt, vội vàng lùi lại, không dám hé răng nữa.

Yến Thu Xu thấy vậy, đưa ngọc bội trong tay giao cho thiếu niên đứng góc bên kia.

Lúc này hần mới định thần lại, dùng hai tay tiếp nhận, không để ý đến đồ vật trong tay rớt xuống, hoảng loạn đi nhặt, Yến Thu Xu hỗ trợ nhặt lên, đưa cho hần cầm, hần mới mồ hôi đầy đầu, thấp giọng nói: “Đa tạ Tiêu cô nương, tại hạ là Tiết Gia Hà.”

Yến Thu Xu không phủ nhận xưng hô này, gật gật đầu: “Tiết công tử, nếu không có việc gì, ta đi trước.”

“Này, chờ một chút!” Tiết Gia Hà vội hô một tiếng.

Yến Thu Xu nhìn hần.

Tiết Gia Hà muốn chấp tay, nhưng đồ trên tay quá nhiều, xin lỗi nói: “Cảm ơn sự giúp đỡ của Tiêu cô nương hôm nay, đúng lúc đến giờ ăn cơm, không bằng tại hạ mời Tiêu cô nương ăn cơm?”

Yến Thu Xu cười nói: “Người còn bạc sao?”

Tiết Gia Hà có chút xấu hổ quay mặt đi, nhìn về phía nơi khác, bỗng nhiên nói: “Nếu cô nương không ngại, bên kia có một cửa hàng bán mì thịt bò, hương vị rất ngon, tạm thời tại hạ có thể mua được, cô nương có sẵn lòng không?”

“Mì thịt bò?” Yến Thu Xu cũng đang đói bụng, nghe được lời này, vô thức nhìn theo, tình cờ nhìn thấy chủ quán đang kéo mì, kỹ thuật đó khá thuần thục, sợi mì được kéo thật nhuyễn, rồi cho vào nồi.

Nàng... Muốn ăn!

Yến Thu Xu quyết đoán gật đầu: “Có thể!”

Tiết Gia Hà ngạc nhiên không thôi: “Được, mời cô nương đi bên này.”

Hắn đi phía trước dẫn đường, vừa tới gần đã ngửi thấy mùi hương, sạp kia đã có rất nhiều thực khách, thấy họ đến, người phụ nữ phụ trách vội vàng chạy tới đỡ lấy túi đồ từ tay Tiết Gia Hà đặt ở trên bàn, lại lau bàn qua, nói: “Hai vị muốn ăn gì?”

“Năm phần mì thịt bò, cho vị tiểu thư này nhiều hơn một phần thịt bò!” Tiết Gia Hà hào khí ngất trời nói, sau đó lấy một đồng tiền ra.

Đây là bao gồm cả người hầu mà Yến Thu Xu mang đến là Thủy Mỗi và hai gã sai vặt.

Yến Thu Xu nói lời cảm ơn.

Chủ quầy hàng đáp lại, lập tức bắt tay vào việc, hắn nhìn về phía thiếu nữ ngồi ở đối diện, ngượng ngùng cười nói: “Đây là cửa hàng mà khi còn nhỏ ta rất thích ăn, mẹ ta hay ra ngoài giao du, nên ta lén cùng gia nhân chuồn đến đây ăn, nhưng ba năm trước ta đi theo thúc thúc đi ra ngoài du lịch, dịp tết mới trở về, đã lâu rồi không đến, hôm qua mới tới một lần, hương vị vẫn giống như trước.”

“Mùi thơm, chắc là ăn ngon lắm.” Yến Thu Xu cũng cực kì chờ mong.

Mùi vị này, thật sự rất có mùi của mì sợi đời sau, nàng rất thích ăn mì sợi, hơn nữa tự làm thì lại thiếu vị gì đó, phải ra tiệm ăn mới thấy thoải mái.

Tiết Gia Hà lập tức cười to hơn nữa, cứ như tìm thấy tri kỷ, nhiệt tình nói: “Ta cũng rất thích ăn, nếu Tiêu cô nương thích, ta giới thiệu cho cô mấy cửa hàng, ta mới trở về, không biết hương vị có hay thay đổi hay không, nhưng ba năm trước đây thật sự ăn rất ngon, có một số nơi đến từ phía tây thành..”

Yến Thu Xu nghiêm túc nghe, rất nhanh món mì đã mang đến đây.

Không chỉ tô mì của Yến Thu Xu có một đồng thịt bò, trong tô của Tiết Gia Hà cũng như vậy, ông chủ cười nói: “Khách quan đã hai, ba năm không tới, lão phu suốt chút nữa không nhận ra.”

Tiết Gia Hà ngượng ngùng nói lời cảm ơn, cùng ông chủ hàn huyên hai câu.

Yến Thu Xu nhìn bát mì trước mặt, có chút kinh ngạc.

Đây là mì súp (), thịt bò bao phủ cả nửa bát, bên cạnh là một chút rau xanh, lại rải thêm hành thái.

(

)清汤面: Mì súp hay còn gọi là mì nước trong: mì ăn vặt của Trung Quốc, đúng như tên gọi, về cơ bản không thêm gia vị, đặc biệt là những gia vị để tạo màu cho món mì như nước tương, rượu nấu ăn, nước dùng, dầu đỏ, v.v. và nước canh trong. Các món ăn kèm nhẹ nhàng, thanh mát, rất thích hợp cho những người thích và có nhu cầu ăn thanh nhẹ, đồng thời có thể bổ sung một lượng chất bột đường nhất định cho cơ thể.

Những lát thịt bò ngập trong nước lèo trong vắt, phía trên có chút váng dầu, không có hương vị dưa thừa, toàn bộ đều tản ra

một mùi hương nhàn nhạt.

Vừa nhìn là biết ăn ngon!

Nàng gấp một sợi trước, sợi mì dai khi cầm lên vẫn có lực cản, trong đó một sợi bị đứt đến mức nảy lên, nhưng khi ăn vào miệng thì mì sợi lại dai và mềm.

Mì được bao phủ bởi một lớp nước súp mặn thơm, thanh nhẹ mà ngon, nước súp rất trong, sau khi nếm thử cẩn thận, Yến Thu Xu hỏi: “Ông chủ, có phải món mì này ông cho thêm nấm vào không?”

Ông chủ cười đáp: “Đúng vậy, con trai tôi trồng nấm rất giỏi, nấm của chúng tôi vào mùa đông chưa bao giờ gián đoạn...”

Yến Thu Xu nhướng mày, nhớ kỹ, sẽ trồng nấm, vừa hay nàng cũng thích ăn!

Sau này sẽ nhờ người của Tiêu gia mua một ít, loại nấm ngon như vậy chắc chắn không quá phổ biến.

Vừa nghĩ, nàng vừa cầm chiếc bát trên tay húp một ngụm nước lèo.

Nước lèo nóng hầm hập càng thêm tươi ngon, vị mặn vừa phải làm dịu môi lưỡi, nước mì nóng hổi đi một đường tới tận thực quản, từ dạ dày đi vào làm ấm cả người.

“Uống ngon thật! Mấy cái cửa hàng người đề cử kia, ta phải đi xem một lần!” Yến Thu Xu hài lòng đặt bát xuống, gấp một miếng thịt bò khác.

Tiết Gia Hà đỏ mặt gật đầu: “Ừm... Nếu không tìm được địa chỉ, có thể tới Tiết phủ hỏi ta!”

“Được.”

Hai người nhẹ giọng trao đổi, ngồi cùng bàn Thủy Mỗi nhìn hai người một chút, không có mùi vị nhấp một hớp canh, chuyện gì xảy ra vậy?

Người này dám cạy góc tường của lục thiếu gia?!!!

*

“Hắt xì!”

Trên đường hành quân đến Ô Tháp Quốc, quân đội nhanh chóng lên đường, muốn trước khi mặt trời lặn xuống núi hôm nay, đến thành kế để tiếp tế một chút.

Đại tướng cười ngựa đi trước hắt xì một cái.

Thi vệ bên người Lôi Sơn vội hỏi: “Tướng quân, có phải ngài bị cảm lạnh phải không??”

Tiêu Hoài Đình từ trong túi treo trên ngựa lấy ra một miếng thịt lợn khô, ăn một cách ngon lành, không quay đầu lại nói: “Không phải! Chắc chắn là có người đang nhắc tới bốn tướng quân!”

Lôi Sơn yên tâm, không phải phong hàn là được, ông hâm mộ ghen ghét nhìn miếng thịt lợn khô thơm ngon, nuốt nước miếng, cố ý châm biếm nói: “Ài, ai nhắc mãi tướng quân vậy ta? Lão phu nhân? Trước đó tướng quân cũng không hắt xì mà.”

Tiêu Hoài Đình cười lạnh một tiếng: “Dù sao cũng có người nhắc tới!”

Nói xong chàng chậm rì rì lại cầm lấy một miếng thịt heo khô, từng chút từng chút bỏ vào trong miệng.

Hương vị cay rất khiến chàng nheo mắt thích thú, bỗng nhiên lỗ mũi ngứa ngứa: “Hắt xì!”

Chương 93

DTV-EBOOK

Ăn mì thịt bò xong, Yến Thu Xu chào tạm biệt Tiết Gia Hà.

Không có mấy đứa trẻ bên cạnh, nàng không về bằng xe ngựa mà cứ thế đi bộ về luôn. Hiện giờ nhiệt độ bắt đầu tăng lên, núp mình suốt mùa đông, vừa hay có thể rèn luyện đôi chút.

Tiền thể ngắm quang cảnh phố phường nơi đây luôn.

Chỗ bọn họ ăn cơm trước đó không thuộc con phố quá đông phồn vinh. Nếu ra ngoài, tới khu vực chính trong kinh đô thì chỉ cần đứng ở đây là sẽ đích thân trải nghiệm được sự rộng lớn của nó.

Để thích nghi với các loại xe ngựa, thậm chí cả quân đội cũng như các cuộc diễu hành và thăm viếng từ các quốc gia khác, con đường nơi đây được tu sửa vô cùng rộng rãi, đi từ đây đến con phố đối diện thôi cũng tốn kha khá thời gian.

Nơi này cũng là nơi có dân số đông nhất, dọc đường đi, các cửa hàng xung quanh thật đồ sộ.

Quan sát một hồi, Yến Thu Xu phát hiện có nhiều đèn lồng ven đường quá, đủ loại kiểu dáng đẹp đẽ.

Nàng chưa kịp hồi hồn đã vô thức hỏi một câu.

Thủy Mỗi cười nói: “Ngày mai là mười ba, Tết Nguyên Tiêu sắp tới rồi, dĩ nhiên sẽ có nhiều đèn lồng. Đêm mai và tối ngày mười lăm cô nương có thể ra ngoài. Rất nhiều người sẽ tới đây vui chơi tham dự lễ hội hoa đăng, lúc đó không cấm đi lại vào ban đêm, cả đêm náo nhiệt, còn được bày bán hàng rong thoải mái ở đường phố này.”

Yến Thu Xu bưng tỉnh, Tết Nguyên Tiêu.

Nàng sống mà chẳng quan tâm thời gian lắm, trước kia cứ ở mãi trong Tiêu phủ, không chú ý tới.

Nếu là Tết Nguyên Tiêu thì hiển nhiên phải mua vài ngọn hoa đăng.

Yến Thu Xu dời gót tới một cửa hàng hoa đăng, chọn lựa một số loại hoa đăng hình động vật nhỏ. Vì mua với số lượng lớn nên để người ta đưa thẳng tới Tiêu phủ.

Dạo xong, nàng đã tiêu tiền đến thuận tay, mua thêm ít đồ ăn vặt mang về.

Vừa trở lại trong phủ, mấy đứa trẻ vẫn chưa đi học nghe phong thanh chuyện này thì mau chóng tới đây, ríu rít vây quanh nàng, hỏi nàng: “Sao hôm nay tỷ đi lâu thế ạ?”

“Có món gì ngon không ạ?”

Yến Thu Xu mang đồ ăn vặt cho bọn chúng, cố tình nói một cách hoài niệm với thái độ vô cùng hưởng thụ: “Ăn một suất mì thịt bò ngon ơ là ngon, phần mì ấy phải gọi là tuyệt vời, nước dùng với thịt bò cũng ngon nữa, tỷ còn mua hoa đăng cho mấy đứa nè, ngày mai và ngày kia là lễ hội hoa đăng...”

“Oa!” Bọn nhỏ đồng loạt há to miệng.

Trong số đó, A Hoành cảm thán kinh ngạc nhất. Cậu ta cực hâm mộ việc nhóm Yến Thu Xu được ra ngoài thỏa thích như vậy.

Trái lại, Uyển Nhi là người đầu tiên kéo Yến Thu Xu cầu xin: “A Xu tỷ tỷ ơi, muội cũng muốn đi!”

“Đệ từng đi rồi! Lễ hội hoa đăng năm ngoái tiểu thúc thúc ở nhà, thúc ấy dẫn đệ đi đó!” Đông Đông kêu ngạo hếch cằm lên.

Đổi lại sự truy hỏi của A Hoàn: “Lễ hội hoa đăng trông thế nào vậy?”

Đông Đông cào cào khuôn mặt, âm lượng giọng nói lập tức nhỏ đi rất nhiều: “... Đệ quên mất tiêu rồi, chỉ nhớ rằng có siêu nhiều người và siêu nhiều hoa đăng.”

Uyển Nhi tiếc nuối nói: “Tỷ không đi đâu, tỷ sợ...”

Năm ngoài Uyển Nhi 6 tuổi, Đông Đông không ở nhà, ca ca ruột về Thẩm gia, cô bé không cởi mở hoạt bát như bây giờ.

Tiêu Bình Tùng bình tĩnh nhất. Cậu lớn nhất, đã trải nghiệm vô số lần vô số việc, chẳng hạn như lễ hội hoa đăng: “Đệ đi qua vài lần, lễ hội hoa đăng rất vui, có đoán đồ đèn, bán các loại đồ ăn, có cả biểu diễn tiết mục...”

Yến Thu Xu cũng không biết, nhìn cậu với ánh mắt ngóng trông.

Thiếu niên lập tức nói càng nghiêm túc hơn: “Trước kia đệ còn đoán trúng câu đố của hai chiếc đèn trong một quầy hàng, trúng hai ngọn hoa đăng!”

“Đại ca, huynh giỏi quá!” Uyển Nhi nâng má, mắt lấp lánh, nói.

Đông Đông gật đầu liên tục.

Yến Thu Xu cũng bội phục: “Chắc chắn ta không đoán được rồi. Vậy lần này chúng ta ra ngoài chơi cứ giao việc đoán đồ đèn cho Bình Tùng, mong là có thể mang thêm mấy ngọn đèn nữa về.”

“Được ạ được ạ...”

Tụi Đông Đông gật đầu không ngừng, đang bàn bạc.

A Hoàn nhỏ giọng nói: “Ta không đi đâu.”

Đông Đông hơi ngạc nhiên: “Sao thế?!”

Cậu nhóc hơi nồn nà được nuôi dưỡng có chút thẹn ngại
ngùng cười: “Ta không muốn đi...”

Nghe lời này kiểu gì cũng thấy thiếu sự tự tin.

Chẳng qua cũng đúng, ngày lễ như Tết Nguyên Tiêu biến
người ra vào trên đường lớn tấp nập, lỡ như bất cẩn gặp phải
bọn bắt cóc trẻ con là rất dễ bị lạc mất.

Chỉ mới hai ngày trước tới cổ vũ ở tiệm gà rán, Yến Thu Xu
dẫn theo không ít người mà cũng không dám dẫn bọn họ đi dạo
trên đường quá lâu. Dù nhiều thị vệ nhưng đối phương chơi trò
giương Đông kích Tây thì tỷ lệ đánh lén thành công vẫn rất cao.

Có điều nàng cũng không nỡ để bọn nhỏ ở nhà một mình,
cũng không thể làm vậy được.

Bỗng nhiên nàng sực nghĩ ra, nói: “Hay là mình ngồi xe ngựa
đi nhé?”

Bốn đứa trẻ đồng loạt nhìn sang: “Vì sao phải ngồi xe ngựa
ạ?”

Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói: “Tỷ cũng muốn bày một sạp
hàng cho người ta tới đoán đồ đèn, đoán đúng thì thưởng một
suất bắp rang, đoán sai thì đối phương phải bỏ tiền mua, dĩ
nhiên phải cần xe ngựa mới làm được.”

“Đoán đồ đèn?”

“Bày sạp??”

“Bán bắp rang???”

Sau ba tiếng thốt ngạc nhiên, từng đôi mắt to tròn trong trẻo ngập đầy vui vẻ. Ba người đồng loạt nhất trí nói: “Thế thì được ạ!”

Thú vị quá!

Đây quả thực là niềm vui bất ngờ siêu lớn với những bạn nhỏ chưa từng kinh doanh.

Bình thường bọn họ toàn là khách đi mua hàng. Bây giờ đổi thân phận, bọn họ đi bày sạp bán bắp rang cho người khác đoán đồ đên, nghĩ thôi đã thấy thích rồi. Tiêu Bình Tùng hiểu càng rõ ý nghĩa trong đó hơn, mặt đỏ bừng lên.

Yến Thu Xu nhìn về phía bạn nhỏ vẫn im lặng này giờ: “A Hoành cũng đi cùng nhé? Tỷ cần có người dọn đồ giúp.”

Ban đầu A Hoành không dám tin, chỉ chỉ bản thân.

Tới khi nữ tử trước mặt ngậm cười gật đầu, cậu ta mới hơi thấp thỏm: “Đệ có thể đi ạ?”

“Dĩ nhiên có thể rồi, nhưng mà đệ không thể xuống khỏi xe.” Yến Thu Xu buông tay, sau đó nhìn về phía nhóm Tiêu Bình Tùng: “Mấy đứa cũng phải ngoan ngoãn đấy, không là tỷ sẽ khỏi bày sạp, dẹp đường về phủ luôn!”

“Vâng vâng, chắc chắn rồi ạ!”

Uyển Nhi gật đầu thành chim gõ kiến, trò bày sạp mới mẻ này thú vị quá đi!

Có A Xu tỷ tỷ dẫn dắt, cô bé nhát gan cũng dám chơi.

Yến Thu Xu lại bổ sung một câu: “Đây là kế hoạch của ta... nhưng có thể thành công hay không còn phải xin chỉ thị từ Tiêu phu nhân – bà nội mấy đứa, bởi vì ở lễ hội hoa đăng có cực kỳ nhiều người, sẽ rất nguy hiểm. Mấy bạn nhỏ các em chỉ cần sơ sẩy là đều dễ bị người ta bắt cóc mất, thế nên chúng ta phải dẫn theo thật nhiều người bảo vệ, đây là một chuyện rất phiền phức. Nếu không được thì chúng ta ăn Tết trong phủ thôi, được chứ?”

Bốn đứa trẻ cất giọng trong trẻo chứa đựng nét mừng vui: “Vâng!”

*

Quầy hàng di động là điều Yến Thu Xu vừa mới nghĩ đến.

Ở những chỗ đông người rất khó gây ra sát thương với cường độ lớn. Có lớp vỏ xe ngựa bảo vệ, về cơ bản sẽ không có khả năng kẻ nào đó nhân lúc hỗn loạn ôm đứa trẻ đi, trừ khi làm hỏng cả xe ngựa, tuy nhiên như thế thì tử thương vô số, độ khó khăn khi thực hiện hành động cực cao, càng chưa nói đến việc lễ hội hoa đăng được quản lý cực kỳ nghiêm ngặt, tuần tra liên tục suốt cả mùa lễ hội.

Nếu có thêm thị vệ Tiêu gia bảo vệ xung quanh thì khi mua đồ bọn nhỏ có thể thấy tình hình ngoài cửa sổ, còn được giao lưu với người bên ngoài qua đoán đố đèn, trải nghiệm cảm giác vui Tết Nguyên Tiêu vừa đúng chuẩn.

Chẳng qua đây chỉ là suy nghĩ của Yến Thu Xu, cụ thể phải thương lượng với các vị gia trưởng.

Để tăng xác suất thành công, Yến Thu Xu quyết định làm chút đồ ăn ngon đưa tới!

Vừa đưa ra đề nghị này, mọi người lập tức đồng ý: “Được, được!”

“A Xu tử tử ời, tử làm món ngon gì vậy?”

Tiêu Bình Tùng ho khẽ một tiếng: “Dì Yến, Bình Tùng có thể hỗ trợ.”

Chương 94

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu nhìn mấy đứa trẻ này. Tuy tuổi tác không lớn nhưng nhỏ nhất cũng đã lên năm, quả thực giúp được kha khá chuyện, nàng bèn cười tủm tỉm nói: “Làm chân gà.”

Ánh mắt Đông Đông lóe sáng: “Là món chân gà kho sao ạ?”

Yến Thu Xu cười nói: “Không phải... nhưng cũng siêu ngon.”

Ngon là được, Đông Đông miễn nguyện.

Tuy nhiên bước đầu tiên khi làm chân gà là phải có nguyên liệu chính. Tiêu ga gần như chưa từng ăn chân gà, trong phòng bếp lớn sẽ không có, nếu đến thôn trang lấy thì khi về đã trễ rồi.

Vì vậy, Yến Thu Xu quyết định nấu mì thịt bò ăn tạm.

Mặc dù thiếu nguyên liệu, độ tươi ngon của đồ ăn không sánh bằng mì thịt bò ở cửa hàng nhưng Yến Thu Xu đã ra tay là sẽ ngon tuyệt vời. Ăn xong, nhân lúc trời chưa tối hẳn, bắt đầu bận rộn.

Bước đầu tiên khi làm chân gà là đun nước.

Đổ nước lạnh vào nồi, thêm hành, gừng, tỏi và một chút rượu khử tanh, lát sau vớt ra ngâm qua nước lạnh cho chân gà thêm dai giòn. Đến bước này, công đoạn bắt đầu trở nên phức tạp.

Bốn đứa trẻ đều nỗ lực cầm kéo nhỏ nghiêm túc học hỏi theo cách Yến Thu Xu dạy, rạch từ phần đỉnh chân gà. Thủy Mỗi và Hứa ma ma nhận nhiệm vụ tách xương gà ra.

Ma ma hầu hạ bốn đứa trẻ xem đến khiếp đảm, sợ mấy đứa làm mình bị thương, tuy nhiên thấy mấy tiểu tổ tông này chơi vui quá nên không dám nói gì, chỉ canh chừng bên cạnh bọn họ, quan sát ráo riết.

May mà món ăn đã được hoàn thành thuận lợi.

Chân gà được lọc bỏ xương nên mềm đi hẳn. Mấy thứ này được chân qua một lần nước ấm để tiêu độc rồi bỏ vào một cái bát lớn, thêm tỏi xắt nhuyễn, hành cắt nhỏ, gừng băm, sa tế, hoa tiêu, giấm, nước tương, đường trắng và các loại gia vị khác, sau đó thêm nước đun sôi vào khuấy đều đến khi phần sốt thấm vào từng miếng chân gà.

Cuối cùng đập nắp lên, để cả tối.

Khi mở nắp ra, các bạn nhỏ giúp đỡ một lúc lâu mệt đến sụp cả vai, nét mỗi mệt in đầy gương mặt nhỏ: “Xem như làm xong rồi.”

“Nấu cơm cũng khó thật đấy!”

“Đúng vậy A Xu tử tử, vất vả cho tử rồi.” Uyển Nhi gật đầu, lòng còn sợ hãi, sáp tới ôm Yến Thu Xu một cái.

Những đứa trẻ khác thấy thế cũng học theo.

Vốn Yến Thu Xu đang hơi mệt mỏi, được ôm như vậy lập tức cười rộ lên, tất cả mệt mỏi dường như đã biến tan.

Nàng vỗ vỗ đầu từng đứa trẻ. Cuối cùng đến Tiêu Bình Tùng, hai người chưa quen thân đến vậy nhưng thấy đứa trẻ này chớp mắt nhìn mình, lòng nàng mềm nhũn, cũng với tay qua vỗ vỗ vai cậu ta, khẽ hắng giọng nói: “Trở về ngủ đi, mai ăn cơm sáng xong sẽ được ăn.”

“Vâng ạ!”

Theo từng tiếng đáp lời trong trẻo, bọn trẻ lần lượt rời khỏi, tuy mệt nhưng lòng lại ấp ôm đầy mong chờ.

Lần này bọn họ tự tay làm đồ ăn đó nha!

Chắc chắn sẽ rất ngon cho xem!

*

Ngày hôm sau.

Yến Thu Xu vừa ăn xong, còn chưa kịp lau miệng, bốn đứa trẻ đã lục tục tới đây.

Nói là tới thỉnh an nàng.

Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Bình Tùng, phần lễ nghĩa không đáng ngại. Chẳng qua khi hành lễ xong, cả đám lập tức bối rối nhìn sang, không mở lời.

Yến Thu Xu mím môi cười: “Ăn được rồi, chúng ta mang sang cho nãi nãi mấy đứa ăn trước.”

“Vâng!” Bốn đứa trẻ đồng thanh đáp.

Tiêu Bình Tùng đáp theo xong bỗng hơi ngại ngùng, mấy ngày nay mình theo các đệ đệ muội muội chơi hơi bị ấu trĩ, tuy nhiên chẳng mấy chốc, Yến Thu Xu lấy món ngon ra, cậu lập tức khịt khịt mũi.

Mùi chua cay ập tới khiến cậu chỉ ngửi thôi đã cảm thấy nước miếng dâng lên, lập tức hợp lý hóa sự chờ mong của mình.

Chân gà trắng mơn mớn hôm qua giờ đã được nhuộm thành màu nâu nhạt. Cả đám ghé sát vào bát, nước canh khiến chân gà nhấp nhô thoát ẩn thoát hiện. Gắp một miếng chân gà ra còn có thể thấy miếng chân gà đã rút xương kia mềm mềm rung rinh.

Cảm giác đem đến khác hoàn toàn chân gà kho trước kia, món trước cần đến độ lung lay răng, món sau lại như một ngậm có thể lên mây.

“Ừng ực!” Tiêu Bình Tùng nhìn món ăn, do đứng gần nên bị mùi chua cay kia kích thích đến nuốt nước bọt.

Lúc này ba đứa trẻ đều trông ngóng mỗi mồi, không an nói gì nên âm thanh này hơi nổi bật. Yến Thu Xu nghe được, ngoảnh đầu lại, thấy khuôn mặt hồn hậu của thiếu niên nhỏ kia ửng đỏ.

Nàng cứng họng, gấp cho mỗi người một chiếc chân gà: “Cho mấy đứa nếm thử trước.”

“Cảm ơn Yến tỷ ạ.” Tiêu Bình Tùng cười ngây ngô, mau chóng ăn.

Quả nhiên chân gà vừa vào miệng đã cảm nhận được sự cay rát.

Đầu lưỡi vừa rồi còn cảm thấy hơi châm chích, sau đó lại nhanh chóng nhấm nháp được vị chua nồng đượm, cuối cùng là vị mặn ngọt hòa quyện chung với những mùi vị hỗn hợp khác, khiến Tiêu Bình Tùng vừa ăn xong bữa sáng thanh đạm bị kích thích môi lưỡi đến tinh thần rung lên.

Đặc biệt là khi nhấm nuốt, chân gà này còn giòn giòn, vốn phần thịt đã có hương vị tuyệt hảo, gân gà lại vô cùng mềm giòn, không có xương, ăn vào...

Chưa đã thềm!

Bất giác nuốt một miếng chân gà xuống, Tiêu Bình Tùng phát hiện hương vị thoảng qua này chẳng những không thể xoa dịu cảm giác thềm ăn của cậu mà trái lại càng khiến cậu thềm ăn hơn!!!

Uyển Nhi ăn hơi vất vả, cay đến đỏ ửng miệng, song cô bé không từ bỏ được, ăn xong phải uống một hớp trà sữa lớn ma ma bưng cho.

Sau đó, cô bé hít hà xuýt xoa, để không khí lạnh làm dịu đi khuôn miệng đang nóng hầm hập của mình.

A Hoàn cũng chẳng khác mấy. Cậu ta hiếm khi ăn mấy món kíc.h thích vị giác mạnh như vậy, bị cay đến rưng rưng nước mắt, khuôn mặt hồng hồng, vậy mà vẫn nuốt nước bọt liên tục, ánh mắt nhìn tới chỗ chân gà hầy còn ngập đầy khát vọng.

Ngon thật đấy! Muốn ăn hết sạch luôn!

Đông Đông thì quen rồi, độ cay của món này kém xa que cay, ngoại trừ việc hơi gây tê lưỡi. Cậu bé li.ếm qua ngón tay rồi mới chịu cho ma ma lau giúp mình, không quên cất giọng làm nũng: “A Xu tử tử ơi, đệ muốn ăn nữa!”

“Đợi chút, sắp đến rồi!” Yến Thu Xu an ủi.

Đông Đông nghe được lời này là biết rằng tạm thời không thể ăn, chỉ đành tiếc nuối từ bỏ.

Đoàn người đi vào viện chính.

Sức khỏe của Tiêu phu nhân có vẻ đã khá hơn nhiều. Vốn cơ thể bà cũng chỉ hơi yếu, dẫn tới một số chứng bệnh nên trông khá gầy gò, về sau bắt đầu ăn uống thì tinh thần cũng đã tốt lên nhiều, bây giờ còn chủ động muốn ăn, khẩu phần cơm hàng ngày giống với người bình thường, thỉnh thoảng ăn được món ngon còn ăn thêm chút, trạng thái càng ổn hơn.

Sắc vàng như nền trên gương mặt bà đã phai nhạt, con người vẫn đực trong trẻ hơn chút, đồng thời bà cũng không cầm quả trượng nữa, giờ đang tản bộ trong viện. Trời đang nắng ấm, hai người con dâu và một cô con gái cũng ngồi ở đây trò chuyện.

Khi không có người bên cạnh, Tiêu phu nhân quen thể hiện gương mặt vô cảm, cánh môi mím chặt, do đó nét buồn khổ trên mặt bà cũng không vơi bớt bao nhiêu.

Thế nhưng lúc âm thanh rộn rã của chỗ bọn nhỏ tới viện vang lên, cánh môi Tiêu phu nhân vô thức giãn ra thấy rõ, mặt mày hiền hòa, giọng nói cũng dịu dịu, sợ lớn tiếng dọa mấy đứa trẻ: “Đàn khỉ nhỏ các con quậy kiểu gì mà lại cùng nhau tới đây thế?”

Mấy người họ hành lễ gặp mặt trước, Yến Thu Xu tiến lên nói: “Chào bá mẫu ạ, hôm qua con và Bình Tùng, Uyển Nhi, Đông Đông, A Hoành làm chút đồ ăn vặt, giờ đã ăn được nên có ý mang sang đây cho mọi người nếm thử.”

Nói xong, Thủy Mỗi lấy hộp đồ ăn ra.

Trước đó chân gà rút xương được ướp trong một cái bát lớn, tuy nhiên khi mang đi cho người khác thì chỉ lấy mỗi chân gà ra.

Cả đám xếp thành một ngọn núi nhỏ trên đĩa, lúc lấy ra, ánh mặt trời sáng sớm rọi xuống khiến chân gà bỗng như ánh thêm một lớp vàng kim, màu sắc tổng thể càng đẹp hơn.

Ba nữ tử đang nhỏ giọng tán gẫu bên cạnh cũng nhìn sang. Tạ Thanh Vận ngạc nhiên nói: “Trông có vẻ đã rút xương rồi đúng không?”

Chương 95

DTV-EBOOK

“Đúng vậy, rút xương để ăn cho tiện.” Yến Thu Xu cười gật đầu: “Bá mẫu, thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân, tam tiểu thư, mọi người ném thử xem hương vị thế nào?”

Nha hoàn đưa tới mấy chiếc đĩa. Mấy người họ nhận lấy, vừa tò mò vừa chờ mong gấp lên.

Tiêu phu nhân thích ăn đồ vị nồng, rất thích kiểu này, gấp lên chỉ xem qua rồi dứt khoát bỏ vào miệng luôn.

Bà đã già rồi, hàm răng không cứng cáp nữa, không nhai nổi đồ gì cứng quá, thế nhưng bà ăn chân gà này lại rất dễ dàng, thơm ngon đủ vị cay tê.

Tiêu phu nhân ăn đến hài lòng, đôi mắt híp lại. Bà gật đầu, đang định khích lệ một câu thì lại thấy mấy đứa trẻ bên cạnh đều nhìn mình với ánh mắt trông mong, mới dở khóc dở cười hỏi: “Đây là sao vậy? Mấy đứa muốn ăn?”

Bọn nhỏ do dự gật đầu.

Muốn ăn thì dĩ nhiên là muốn rồi, nhưng trong đó còn có nhiều điều khác.

Có điều Yến Thu Xu vẫn chưa mở lời, bọn nhỏ cũng không tiện lên tiếng, lời con trẻ không đủ rõ ràng và trật tự, lỡ bọn họ từ chối thẳng thừng thì phải làm sao bây giờ?

Tiêu phu nhân không hiểu, cuối cùng để làm người hầu lau tay cho bọn nhỏ, cầm ăn luôn.

Bọn nhỏ chạy tới vây quanh thức ăn, ăn đến mê say, ánh mắt lại liên tục trông về phía Yến Thu Xu.

“Mẫu thân, chắc chắn là... khụ khụ!” Tạ Thanh Vận cũng vừa ăn xong một miếng, lúc ăn miếng thứ hai định nói gì, lại sợ chưa ăn hết, hơi thất lễ nên hơi sốt ruột nhấm nuốt qua loa, suýt bị sặc.

Tống Minh Đại tiện tay đưa nước trà sang.

Tạ Thanh Vận uống vào, bình ổn lại rồi cất lời: “Chê cười rồi.” Nàng ấy chỉnh trang nét mặt, nhìn về phía Yến Thu Xu: “Nếu con đoán không sai thì chắc là bọn họ muốn ra ngoài chơi đây nhỉ? Tối nay mười ba, ngày kia mười lăm, Tết Nguyên Tiêu chỉ có hai ngày, náo nhiệt như thế mà mấy đứa chịu bỏ lỡ sao?”

Đông Đông cười he he, thấy Yến Thu Xu cười gật đầu, cậu bé cũng vội gật đầu: “Nãi nãi ơi, được không ạ? A Xu tử tử nói mọi người phải đồng ý mới được.”

“Dĩ nhiên là được rồi.” Tiêu phu nhân sáng khoái đáp.

Ơ?

Nhẹ nhàng vậy ư?

Yến Thu Xu chuẩn bị một bụng đầy lời giải thích mà chưa kịp nói ra đây!

Tiêu phu nhân nhận ra, thân nhiên lại gấp một miếng chân gà, chậm chậm ăn xong rồi mới lên tiếng: “Xương Vương điện hạ ở trong cung nhiều việc, năm năm này cũng có sự thay đổi lớn, dĩ nhiên hiếm khi bận lòng đến hoàng tôn điện hạ, nhưng mà Tiêu gia chúng ta thì khác, cái khác không có chứ thị vệ thì đây!”

Giọng điệu kia khí phách đến lạ.

Nét mặt Yến Thu Xu giãn ra: “Bá mẫu ơi, người thật tốt, có điều người cứ yên tâm. Xuất phát từ sự an toàn, con sẽ không để mấy đứa trẻ cứ như vậy ra ngoài. Con dự định dùng một chiếc xe ngựa, cũng ra đó bày sạp bán hàng, ra một số câu đố đèn, đáp đúng thì thưởng một phần bắp rang...”

Nàng nói ra kế hoạch của mình.

*

Tiêu phu nhân vốn chỉ nghe qua loa mà sau đó nét mặt cũng sinh động hơn chút. Tạ Thanh Vận và tam tiểu thư Tiêu Hoài Ngọc cũng nhìn qua: “Biện pháp này không tệ.”

“Nghe thú vị lắm, ta cũng muốn đi theo chơi cùng.”

Yến Thu Xu cười nói: “Mọi người cùng nhau đi đi, càng đông càng vui, đến lúc đó hãy xem có thể bán ra bao nhiêu phần.”

Tiêu Bình Tùng cũng cười lên tiếng: “Đúng rồi, mẹ ơi, người cũng đi đi, hài nhi chưa từng làm chuyện này, mẹ có thể trợ giúp đưa ra đáp án hay nhất...”

Thế nhưng Tống Minh Đại bỗng dưng buông đôi đũa, con người lạnh nhạt nâng lên, đảo qua Yến Thu Xu rồi nhìn về phía con trai mình, cắt ngang lời rủ của cậu, giọng hơi trầm xuống: “Bình Tùng, ta mới thả cho con chơi mấy ngày Tết mà con đã bắt đầu mê muội đến mất cả ý chí rồi à? Đường đường là quốc công tương lai, thế mà lại đi bày hàng vỉa hè?!”

Lời này vừa vang lên, bầu không khí hòa thuận vui vẻ lập tức ngưng đọng.

Tiêu Bình Tùng trợn tròn mắt, nhìn mẹ, vẻ mặt bất ngờ.

Trong mắt những người khác cũng đầy kinh ngạc, vẻ mặt Tiêu phu nhân hơi khó chịu.

Tống Minh Đại bị nhiều người nhìn như vậy lại chẳng chịu ảnh hưởng, chỉ rử mi mắt, lạnh nhạt nói: “Ta nói không sai mà, Bình Tùng là trưởng tử của Tiêu gia chúng ta, nó sắp tới tuổi trưởng thành rồi. Lục đệ đi đánh giặc thường xuyên, dù sao trong nhà cũng phải có một trụ cột, bằng không nếu như...”

Nói đến đây nàng ta không nói tiếp nữa, đầu ngón tay trắng nõn mân mê khăn tay như thể chẳng hề quan tâm.

Nhưng với tình hình hiện tại của Tiêu gia, mọi người đều hiểu rõ lời này có ý nghĩa gì.

Ánh mắt Tiêu phu nhân hơi lắng xuống, quát: “Làm càn!”

Đôi mắt Tống Minh Đại run lên, ngón tay cái bấu chặt vào thịt, vẻ mặt lại có vẻ nhẹ nhàng thư thả: “Con cho rằng mẫu thân vội vã gọi con dâu về chính là để bồi dưỡng Bình Tùng của chúng ta, sao lại không thể nói chứ? Con không nói thì nó sẽ không xảy ra sao?”

Sắc mặt Tiêu phu nhân đã âm u hẳn, quát: “Câm miệng! Người thừa nói một chữ nữa xem?!”

Có một số chuyện là vầy ngược của bà, không thể đề cập, người này thế mà còn phạm phải liên tục.

Yến Thu Xu bị dọa đến nhảy dựng, nhìn qua lại thấy nét mặt Tống Minh Đại căng thẳng, cảm hơi ngẩng lên, dáng vẻ như không cam lòng thì cứ cảm thấy hơi khó chịu. Trong lòng nàng, Tống Minh Đại sở hữu gương mặt này không nên thành ra vậy!

Chẳng lẽ nàng u mê sắc đẹp quá mới quen thói nghĩ tốt sao?

Cơ thể Tống Minh Đại dường như sớm đã cứng ngắt, đang định tiếp tục tranh luận thì Tạ Thanh Vận kéo ống tay áo nàng ta, trầm giọng hỏi: “Minh Đại, muội thực sự quan tâm đến vị trí trấn quốc công này sao?”

Tống Minh Đại thản nhiên đáp: “Nếu không thềm quan tâm thì muội về làm gì? Muốn muội không nhớ nhưng nó cũng được, miễn là cho phụ huynh muội ít chỗ tốt...”

“Nương! Rõ ràng người nói không muốn vị trí trấn quốc công mà?!” Ngay khi nàng ta đang nói với mọi người, Tiêu Bình Tùng bỗng cất lời, trên gương mặt nhỏ hớn hậu có thêm sự khó hiểu và chút phẫn nộ, trừng mắt nhìn: “Người đã nói chỉ cần hài nhi sống yên ổn là được rồi, người lừa con!”

Yến Thu Xu: “?”

Tống Minh Đại bị cắt ngang, biểu cảm trên gương mặt hơi rạn nứt, khuôn mặt trắng nõn bỗng dưng đỏ ửng lên, nhìn sang nhi tử với ánh mắt lạnh lùng: “Con câm miệng!”

“Nương!” Tiêu Bình Tùng tức đến giậm chân, đầu óc cũng rối ren hết cả lên.

“Phụt!” Một tiếng cười khẽ chột phá vỡ bầu không khí ngưng đọng lúc này. Mọi người nhìn lại với nét mặt không mấy tươi đẹp, sau khi thấy Tạ Thanh Vân bị chọc cười thật, tất cả không hện mà cùng tỏ ra hơi khó hiểu.

Chỉ có Đông Đông nhỏ tuổi nhất vừa rồi căng thẳng vô cùng, cho rằng bà nội sắp nổi giận thì đại bá nương bỗng nhiên cười, khiến cậu bé thần kinh thô này lập tức tưởng là chuyện không nghiêm trọng đến vậy, vì thế cũng nhếch miệng cười theo: “Ha ha...”

*

Tạ Thanh Vân lập tức cười càng vui vẻ hơn. Thấy mọi người nhìn mình, nàng ấy nỗ lực kiềm chế đôi chút, mới ngậm cười nhìn sang nữ tử bên cạnh, nói: “Minh Đại à, muội còn cố tình chọc giận mẹ như vậy, cẩn thận bà tự mình ra tay đánh đòn muội đó. Có phải muội chưa từng bị đánh bao giờ hay không?”

Không thì lần sau chờ lão lục về, để đệ ấy kể qua cho muội nghe nhé?”

Tổng Minh Đại: “...”

Ánh mắt nàng ta lộ ra vẻ cạm lời nhưng gương mặt vẫn chưa bớt đỏ. Nàng ta đột ngột đứng dậy muốn rời khỏi, lại bị Tạ Thanh Vận giữ chặt, người sau bỗng cất cao giọng: “Muội đứng lại! Không cho đi!”

Tổng Minh Đại bị ghen, lại ngồi về, điều chỉnh ổn thỏa dung nhan lạnh lùng tựa băng sương.

Bấy giờ Tạ Thanh Vận với nhìn sang những người khác: “Minh Đại không phải người như vậy. Không tin mọi người hỏi Bình Tùng xem, thế nên chúng ta không phải để ý đến muội ấy. Bình Tùng, tối nay chơi vui với A Xu nhé, còn phải bảo vệ đệ đệ muội muội nữa, biết chưa?”

Tiêu Bình Tùng bị mẹ trách mắng vốn còn đang ngây ngô cứng đầu, giờ bỗng được an ủi, cậu lại đỏ mắt, mím môi rầu rĩ gật đầu: “Vâng!”

Chương 96

DTV-EBOOK

“Ngoan, đừng giận, mẹ con váng đầu thôi, đừng để bụng.”
Nàng ấy dịu dàng tới xoa đầu cậu.

Tiêu Bình Tùng lập tức nhào vào lòng bá nương, tủi thân nhỏ giọng khóc.

Vào lúc này, Yến Thu Xu thấy nét mặt Tống Minh Đại thoáng thay đổi, như là hối hận, ảo não, muốn tới an ủi nhi tử nhưng lại dè chừng người xung quanh, chần chờ không nhúc nhích, vốn định giả vờ không quan tâm mân mê khăn tay, vậy mà ngón tay cũng siết chặt lại.

Nàng mím môi, chờ Tiêu Bình Tùng đỡ hơn chút thì tiến lên nói: “Thực ra hôm nay con tới đây còn có một yêu cầu quá đáng nữa. Bọn con định ra câu đố đèn nhưng tiếc là con chỉ biết làm vài món ăn nên muốn nhờ vài người hỗ trợ, mỗi người đưa ra vài câu đố. Bọn Đông Đông cũng ra vài đề, mục tiêu một trăm đề và một trăm phần bắp rang, không biết có được không ạ?”

Đố đèn có thể là đố chữ hoặc đố vẽ trên, đủ loại hình. Yến Thu Xu học khoa học tự nhiên, thực sự không rành, tuy nhiên nhóm người trước mắt chắc chắn sẽ làm được.

Tiêu Hoài Ngọc cười nhẹ nhàng, dịu dàng trêu ghẹo: “Khó trách mang đồ ngon tới, nếu bọn ta không hỗ trợ thì chỗ còn lại có ăn được nữa không?”

“Vây chưa chắc.” Yến Thu Xu cũng cười tủm tỉm nói.

Tiêu Hoài Ngọc: “Được được, để ta.”

Tạ Thanh Vân cũng rất hào hứng: “Ta cũng ra vài đề. Hoàng ma ma, phiên ma ma lấy giấy bút tới đây. Mẹ cũng ra đề cùng nhé ạ?”

Tiêu phu nhân mất tự nhiên gật đầu: “Được.”

Hoàng ma ma nhận lệnh rời đi. Không chỉ giấy bút mà còn cần bàn và người mài mực, các nha hoàn cũng trở nên bận rộn, chẳng mấy chốc đã tạo ra một chiếc bàn viết chữ lớn ở viện trước.

Hầu như ai cũng cầm theo một cây bút, bao gồm cả Yến Thu Xu.

Tuy nàng không tự ra đề được nhưng trong đầu vẫn còn không ít... câu đố học búa.

Có điều suy tính đến giới hạn thời đại nên nàng chỉ ra những câu đơn giản để đoán.

Đông Đông cũng đang nỗ lực vắt hết óc, một tay cầm bút, một tay cầm chân gà, viết một chữ cần một miếng, Uyển Nhi bên cạnh cậu bé cực kỳ chê ghét dịch sang chỗ khác: “Đề cần thận chút, đừng làm bẩn y phục của ta.”

A Hoành nói: “Uyển Nhi, ta đổi vị trí với muội nhé.”

“Cảm ơn A Hoành ca ca!” Uyển Nhi vui mừng đáp lời.

Yến Thu Xu viết mấy câu thì từ bỏ, trái lại nhìn về phía nữ tử duy nhất không nhúc nhích. Nàng ta ngồi thẳng lưng một bên, cũng bối vậy mà có vẻ không hòa hợp.

Nàng ngẫm nghĩ, đi qua đưa bút đến trước mặt nàng ta: “Nhị thiếu phu nhân có muốn hỗ trợ viết mấy câu không ạ?”

Tống Minh Đại ngược mắt nhìn nàng.

Yến Thu Xu mỉm cười nghiêng đầu, tiếp tục đưa bút tới.

Thấy nàng ta không nhận, dường như còn khó hiểu chớp chớp mắt, trên khuôn mặt còn vương nét trẻ con tràn đầy vẻ chân thành.

Tống Minh Đại nhứt chí rử mi mắt, cánh môi hồng nhạt bất đắc dĩ mím lại.

Ngay khi Yến Thu Xu cho rằng mình thất bại rồi, nàng ta bỗng đứng dậy, nhận lấy bút, khi đi ngang qua nàng còn không quên nhấn mạnh bằng giọng nói lạnh nhạt trong trẻo tựa ngọc kia: “Nể tình những món ăn kia mới viết mấy câu.”

Ngày mười ba tháng Giêng.

Buổi tối, vừa đến giờ Tuất, phố chính kinh đô đã tấp nập phồn hoa.

Biển người chen chúc nhau, nếu nhìn từ trên xuống thì chẳng tài nào thấy được mặt đất.

“Trong thành... cũng thật sâm uất!” Triệu Kỳ ngẫm không xuể, ánh mắt ngây ra.

Một nam tử đi ngang qua, cười nhạt: “Lại một đứa nhà quê nữa!”

“Ngươi...” Triệu Kỳ tức giận không thôi, đang định tranh luận với đối phương thì thiếu niên bên cạnh giữ chặt hần lại, an ủi: “Chúng ta không chấp nhặt với bọn họ. Không phải ai cũng đạt được hạng nhất thi Hương. Xem dáng vẻ của người nọ thì chắc chắn sau này có thể gặp tại trường thi, đến lúc đó cho hần biết chút mặt mũi.”

Triệu Kỳ với sắc mặt hơi khó coi hít sâu vài cái, bình tĩnh lại mới xin lỗi: “Kim Triệu huynh nói đúng, do đệ bông bột, nhưng

mà kinh đô này quả thực sầm uất, sầm uất hơn quê đệ rất nhiều.”

Thiếu niên kia – cũng chính là Tiết Gia Hà nhìn quanh một vòng, cười nói: “Chỉ nhiều sạp quán hơn chút thôi.”

Triệu Kỳ quan sát xung quanh, các quầy hàng san sát nhau. Hắn gật đầu: “Nhiều thật.”

Bán không ít đèn hoa, đồ ăn càng nhiều hơn, đặc biệt là những món này quá thơm, hắn còn chưa từng ăn bao giờ.

Cái gì mà đùi gà rán, cánh gà rán, gà tấm bột chiên, chân gà kho...

Không thể nhìn tiếp, nhìn tiếp nước miếng sẽ chảy ra mất!

Hai người đang trò chuyện thì một chiếc xe ngựa từ từ đi tới, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Trong lễ hội hoa đăng hôm nay, kinh đô cấm xe ngựa tới gần con phố này, ngoại trừ những người có chức quan, do đó chiếc xe ngựa này trở nên cực kỳ thu hút nổi bật!

Dân chúng xung quanh tự động dàn hàng, sau đó xe ngựa đi qua bọn họ, một mùi thơm ngọt dễ ngửi đọng lại. Đi đến một chỗ trống giữa khu vực náo nhiệt thì chiếc xe dừng lại, mấy chục hộ vệ bảo vệ chặt chẽ xe ngựa, khí thế khá đủ đầy.

“Đây là ai vậy?” Triệu Kỳ hỏi một câu.

Vừa quay đầu lại đã thấy thiếu niên bên cạnh đang nhìn chiếc xe ngựa kia không chớp mắt, như thể không nghe thấy câu hỏi của hắn.

Triệu Kỳ cứng họng, đẩy đẩy bằng hữu.

Tiết Gia Hà mới hoàn hồn, ho khẽ một tiếng, nói: “Đây là xe ngựa của Tiêu gia.”

Không phải giới thiệu quá nhiều, chỉ cần nhắc tới Tiêu gia ở kinh đô là ai ai cũng biết.

Quả nhiên Triệu Kỳ lập tức vui sướng nói: “Tiêu gia? Là Tiêu gia mà đệ biết đúng không? Đệ nghe ông nội nói rằng vài chục năm trước Đại Chu chưa lớn mạnh như bây giờ, chúng ta luôn bị bắt nạt, dân chúng bá tánh lầm than, mãi đến khi quân Tiêu gia đánh đuổi quân địch, chúng ta mới được sống yên ổn làm nông...”

“Dĩ nhiên rồi.” Tiết Gia Hà vẫn nhìn bên đó chăm chú.

Triệu Kỳ lại vui sướng không thôi: “Ày, tâm nguyện lớn nhất đời này của đệ chính là được gặp gỡ người Tiêu gia trong triều. Đến lúc đó, đệ phải nói với họ rằng nhờ họ mà đệ mới có ngày hôm nay...”

Đang nói, hần bỗng phát hiện người bên cạnh mình đã biến mất.

Tiết Gia Hà đi thẳng một mạch về phía trước, không quay đầu lại.

“Ấy! Từ từ, đợi đệ với!” Triệu Kỳ cười bất đắc dĩ, đi lên theo.

Lúc này xe ngựa dừng lại, thị vệ từng người một đứng quay mặt ra ngoài, chỉ lộ ra một khoảng lớn bằng cánh cửa, tiếp đó lấy ra một chiếc bàn lớn, trên đó bày mấy thứ đựng trong túi giấy dầu cùng một cái bình gốm.

Cuối cùng, họ lấy một biểu ngữ ra treo trên xe ngựa, tất cả mọi người đều nhìn thấy —— 【 Bán bắp rang, đáp đúng đổ đèn

tặng luôn! 】

Cách kinh doanh này giống với không ít chủ sạp xung quanh, mọi người không mấy ngạc nhiên, chỉ thấy lạ là cái xe ngựa này xa hoa đến vậy mà cũng tới buôn bán sao?

Còn nữa, bắp rang là thứ gì?

Khi mọi người đang thắc mắc, một người hầu mở một chiếc túi giấy dầu trong đó ra, miệng túi hé mở cho mọi người xem thứ bên trong. Triệu Kỳ ngẩn cổ nhìn, phát hiện thứ này tròn vo, vỏ ngoài lại gồ ghề, còn vàng vàng cam cam, từ đằng xa đã ngửi thấy mùi thơm ngọt.

Lúc này, người hầu nói: “Đây là bắp rang cho chư vị ăn thử miễn phí, mỗi người một thìa, đáp đúng một câu đố đèn thì tặng một phần, đáp sai phải tự mua, mười văn tiền một phần!”

Nói rồi hắn cầm thìa múc lên, chiếc thìa chỉ bình thường, không lớn lắm, bên trên cũng chỉ có ba, bốn miếng bắp rang, sau đó giơ cao lên, hỏi: “Ai muốn ăn thử không?”

“Ta!”

“Ta ta ta!”

Bá tánh sớm đã tụ tập xung quanh sôi nổi nhấc tay.

Người hầu phân phát lần lượt, mỗi người một thìa. Triệu Kỳ xem đến đỏ mắt, cũng qua vươn tay.

Vừa hay hắn nhận được thìa cuối cùng.

Những người ăn trước đã bắt đầu hỏi gặng mua: “Ăn ngon thật đấy! Thực sự chỉ cần mười văn sao? Ta muốn mua!”

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn!”

Hiện giờ xem như vẫn đang ăn Tết, còn là Tết Nguyên Tiêu .
Ngày Tết cuối cùng phải vui chơi sảng khoái, mọi người đã
chuẩn bị khá nhiều tiền, hầu hết đều chịu chi vào các hoạt động
vui chơi ăn uống mới lạ, hơn nữa ước lượng túi giấy dầu trên
bàn có thể chắc rằng không hề ít.

Chương 97

DTV-EBOOK

Tuy nhiên rất đáng tiếc khi người trong xe ngựa đều không định kiếm tiền, bởi vậy lập tức có người tới giữ ổn định trật tự, nói quy tắc cho bọn họ.

Mà bên này, Triệu Kỳ hào hứng chia sẻ với Tiết Gia Hà: “Ở kinh đô toàn mấy món đệ chưa ăn bao giờ nhưng mà đáng giá lắm!”

“Ta cũng chưa ăn bao giờ...” Tiết Gia Hà cười, hai ngón tay kẹp một viên nhấm nháp.

Ăn xong một viên, hắn lập tức lĩnh ngộ được. Khó trách lại gọi là bắp rang, vào miệng ngọt lành giòn rụm, nhai rắc rắc nhưng phần ruột trống trơn, đem đến cảm giác tưởng chừng đã ăn được rồi nhưng lại chưa ăn được gì cả.

Vị ngọt ngon kia vẫn còn đọng lại trong miệng, dụ cho hắn muốn ăn tiếp.

Lúc này Triệu Kỳ cũng đã ăn xong, tuy nhiên hắn không hực hăng lắm, trái lại đôi mắt sáng lên lấp lánh: “Đây chẳng phải hạt bắp phơi khô rang nổ ở quê đệ sao? Cơ mà rất ngọt luôn, đúng là người kinh đô biết hưởng thụ, chịu bỏ đường trắng vào, bọn đệ thì tiếc lắm. Không biết ai nghĩ ra điều này, thú vị thật đấy.”

“Là một cô nương.” Tiết Gia Hà lại cười nói.

“Dạ?” Nét mặt Triệu Kỳ là lạ: “Huynh quen sao?”

Tiết Gia Hà gượng gạo gật đầu: “Là một cô nương ở Tiêu gia, tiếc rằng ta không biết nàng ấy tên gì, chỉ biết trong tên có một

chữ Xu, cực kỳ khéo tay, mấy món kho, gà rán gì đó nàng ấy đều làm được, còn cả rất nhiều món ăn khác nữa...”

Triệu Kỳ hâm mộ: “Ai mà cưới được cô nương này thì về sau có biến thành một tên mập cũng đáng giá!”

Bỗng nhiên hắn cảm thấy không khí bên cạnh hơi lạnh, vừa ngoảnh đầu sang đã thấy Tiết Gia Hà im lặng.

Hắn nhanh chóng phản ứng: “Nói sai nói sai rồi, Kim Triệu huynh, xem bên kia đáp đề nào nhiệt quá, chúng ta cũng qua góp vui nhé? Không biết Tiêu cô nương có tới hay không...”

*

Bên kia, trên xe ngựa.

Đề mục đối đáp do chủ sạp rút, rút trúng thì đọc ra cho người đáp đề trả lời, làm thế để gia tăng sự tương tác của mấy đứa nhỏ với người ta.

Lúc này vừa hay là đề A Hoàn rút. Cậu ta vươn tay nhỏ về phía chiếc bình, lấy một tờ giấy be bé mở ra xem, cậu nỗ lực ngân cao giọng nói non nớt: “Đề mục: Bốn phương thông suốt.”

Khách hàng cân nhắc một lát, đáp luôn: “Đạo lý rõ ràng!”

A Hoàn nở nụ cười, gật đầu: “Đáp đúng, cho người.” Cậu ta lấy một chiếc giấy dầu từ trong xe ngựa đưa qua, người hầu chuyển túi tới tay vị khách.

Hiển nhiên vị khách rất vui vẻ, đồ cho không luôn khiến người ta mừng rỡ, hắn nói: “Đa tạ tiểu công tử, mong rằng sau này có thể gặp lại.”

Chưa bao giờ giao lưu với người lạ, giờ đây lại được đối xử thân thiện như thế, khuôn mặt A Hoàn bị những lời này làm

cho đỏ bừng, cười đến đặc biệt ngại ngùng.

Đến khi tránh ra cho Uyển Nhi rút vẫn hơi lưu luyến.

Chơi thích quá!

Yến Thu Xu ở bên cạnh quan sát, cảm thấy cách này của mình thực sự quá tuyệt vời. Nàng không thích buôn bán nhưng vẫn rất thích kiểu chơi lỗ vốn tăng tính thú vị này, có điều trước kia hơi nghèo nên hiếm khi chơi.

Hiện giờ có thể vung tay chút rồi.

Phần lớn các câu đố đều không phức tạp, cũng chỉ có mấy cái thực sự phức tạp, đúng lúc này Uyển Nhi lại không may lắm, rút trúng một câu: “Di thể mộ Trang Chu, thụy khú năng vi hồ điệp mộng.” Đọc xong, tiểu cô nương nói: “Mời đối vế dưới!”

Người đáp đề nhìn chăm chú hồi lâu, không nghĩ ra được, bất đắc dĩ móc ra mười văn tiền: “Ta trả tiền.”

Uyển Nhi thất vọng không thôi, lại nhìn về phía người đứng sau hẳn.

Người nọ lại dứt khoát tránh ánh mắt của cô bé.

Đề này thực sự hơi khó.

Thế nhưng vào lúc này, một giọng nói của thiếu niên vang lên: “Học thi loại Cao Thích, lão lai do tác phượng hoàng thanh.”

Ánh mắt Uyển Nhi sáng lên, nhìn về phía Yến Thu Xu như dò hỏi.

Yến Thu Xu vốn đang ở do dự. Nàng cũng không biết câu thơ này đối thế được không, đang định hỏi Tiêu Bình Tùng, lại phát hiện người đối câu này mình quen, bèn quyết đoán gật đầu.

Uyển Nhi lấy một phần bắp rang, cười tủm tỉm nói: “Cho người.”

“Đa tạ.” Tiết Gia Hà cười tủm tỉm nhận lấy, cũng không ở lại lâu, cầm rồi tránh ra luôn.

Điều này trái lại khiến Triệu Kỳ buồn bực: “Sao huynh không nói thêm vài câu?”

Thiếu niên hơi đỏ mặt, lắc đầu nói: “Ta không thân với Tiêu cô nương, với lại lúc này thì nói gì được chứ?”

Triệu Kỳ gật đầu theo: “Cũng đúng...”

Hai người xem một lát, đánh giá rằng tạm thời mấy người này sẽ không ra ngoài chơi nên rời đi.

Yến Thu Xu không chú ý, nàng đang hưởng thụ loại trò chơi này.

Bọn nhỏ lần lượt nhận rồi đổi vị trí, lần lượt từng người đưa bắp rang ra, đến khi bán xong hết còn lại một trăm văn tiền!

Sức lực đám trẻ có hạn, mặc dù tràn đầy năng lượng nhưng sử dụng xong cũng sẽ mệt. Đến khi đưa ra phần bắp rang cuối cùng, Uyển Nhi đã dựa vào Yến Thu Xu ngủ rồi, Đông Đông và A Hoành cũng mệt đến ngất ngư rồi, Tiêu Bình Tùng đỡ hơn chút, làm ca ca nên vẫn nhớ phải đỡ hai đệ đệ.

Yến Thu Xu đề nhỏ giọng, nói: “Chúng ta về trước nhé?”

“Vâng, về đi ạ.” Tiêu Bình Tùng gật đầu.

Theo một tiếng ra lệnh, xe ngựa rời khỏi nơi đây.

Hai người cách đó không xa nhìn thấy loáng thoáng bóng xe ngựa bên này rời đi thì khẽ biến sắc, hơi sốt ruột đi tới đây, dường như muốn đuổi theo xe ngựa.

Chẳng qua đông người quá, bọn họ đi chậm, chưa đuổi kịp, mới đến chỗ rẽ, bỗng có người vỗ vỗ vai Tiết Gia Hà.

Hai người hoảng sợ hồi hồn, Tiết Gia Hà nói: “Là người à Mộc Sinh? Không phải bảo người đi chơi sao?”

Mộc Sinh là gã sai vặt bên cạnh hắn nhưng đã được hắn cho nghỉ, nào ngờ đứa nhỏ này còn tới tìm mình.

Thế nhưng vẻ mặt Mộc Sinh hơi là lạ: “Xảy ra chuyện rồi công tử, ngài mau mau trở về đi.”

Tiết Gia Hà thầm giật mình, một cơn gió lạnh thổi tới, hắn cũng hoàn toàn bình tĩnh lại, nhìn sang người bên cạnh.

Triệu Kỳ cực kỳ hiểu chuyện: “Dạo lâu vậy rồi, đệ cũng thấy mệt. Vậy đệ về nghỉ ngơi trước, Kim Triệu huynh cứ về nhà đi nhé.”

Tiết Gia Hà gật đầu, xin lỗi đôi câu, nhanh chóng rời đi.

*

Cùng thời gian đó, Yến Thu Xu bên đây cũng ngồi xe ngựa về thẳng Tiêu gia.

Tuy nhiên vừa vào đến Tiêu gia, một đoàn người đã vội tới đón họ.

Chủ yếu là đón A Hoành.

Đi vào trong viện của Tiêu phu nhân, phu thê Tiêu Hoài Khải cũng ở đây, vẻ mặt ba người chủ chốt đều nghiêm túc, thấy A Hoành, nét mặt mới đồng thời chuyển biến tốt hơn chút.

Tiêu Hoài Khải vẫy tay, gọi A Hoành tới bên mình rồi nhìn về phía Yến Thu Xu, dò hỏi: “Lần bày sập này có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?”

“Không ạ.” Yến Thu Xu lắc đầu, thấy vẻ mặt họ vẫn chưa tốt lên, hỏi: “Sao vậy ạ?”

Tạ Thanh Vận nói khẽ: “Trong cung đã xảy ra chuyện!”

Trong cung xảy ra chuyện.

Đã xảy ra chuyện gì?

Khi đó người của Tiêu gia không nói gì, nhưng để đảm bảo an toàn, bọn họ không để cho Yến Thu Xu trở về viện của mình nghỉ ngơi mà để cho nàng nghỉ ngơi ở viện chính, nói rằng ở đây có nhiều lính gác, nếu có gì bất trắc xảy ra, vừa vặn có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Nói như vậy, chắc chắn đã có chuyện lớn xảy ra.

Điều có thể ảnh hưởng đến các quan viên trong triều, còn khiến họ phải dè chừng như vậy... chỉ có thể là hoàng cung đã thay đổi.

Nhưng đây cũng chẳng phải chuyện nàng có thể can thiệp, vì vậy nàng cũng không hỏi quá nhiều, chỉ tuân theo sự sắp đặt từ trước.

Tâm trạng Yến Thu Xu vẫn rất thoải mái, có lẽ vì hoàng đế ở cách nàng quá xa, nàng thực sự không cảm thấy những thay đổi nghiêng trời lệch đất trong cung, vì vậy khi mọi người nơm nớp lo sợ, nàng lại ngủ rất ngon.

Nhưng vẫn có một số người không thể ngủ được.

Mấy canh giờ trước còn là hoàng tử có tương lai sáng lạn, lúc này, Tam hoàng tử Chu Trạch Kỳ chỉ có thể ở trong đại lao của Tông Nhân phủ.

Y phục đẹp đẽ trên người cũng đã cởi sạch, chỉ còn lại một chiếc áo trong đơn bạc thấm đẫm mồ hôi lạnh, nếu nhìn kĩ còn có thể nhìn ra những vết rạch trên chiếc áo trắng, trông giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt qua.

Chương 98

DTV-EBOOK

Mái tóc dài luôn được chải chuốt cẩn thận của hần ta cũng vì mũ ngọc vỡ vụn mà rối tung lên, trong mắt hần ta đầy tơ máu, một thời gian không được cắt, râu quanh miệng cũng mọc lên lộn xộn. Mà trong mắt hần ta lúc này vẫn còn sự hoảng sợ và hoài nghi.

Quá nhanh!

Từ khi hần ta bắt đầu khống chế được phụ hoàng và các huynh đệ tỷ muội của mình, quân lính hần ta dẫn theo thậm chí còn chưa chiếm được một nửa hoàng cung, quân cứu viện đã nhanh chóng đến, dường như đã sớm chuẩn bị ổn thỏa, chỉ chờ hần ta động tay là có thể tóm gọn cả mẻ.

Hần ta thất bại, vẻ mặt đầy hoảng hốt.

Chu Trạch Kỳ không thể hiểu nổi, tại sao lại như vậy?

Có phải vì hần ta quá nóng nảy không?

Nhưng nếu hần ta không nhanh chóng hành động, hần ta thực sự sẽ không có hy vọng nào!

Dù sao hần ta đã lên kế hoạch từ lâu, nhiều năm qua, hần ta chiếm ưu thế trong triều rất rõ ràng, thái tử bị phế, hần ta trở thành hoàng tử trưởng thành, cũng có nhi tử của chính mình, sức khỏe phụ hoàng không tốt, chỉ cần được phong làm thái tử, hần ta nhất định sẽ đối xử tử tế với các huynh đệ, chọn một nơi tốt làm đất phong cho bọn họ.

Vì phụ hoàng nhẹ dạ cả tin nghe theo lời ngon ngọt của nữ nhân, liên tục do dự việc lập thái tử, hai tay của lão lục vượn

càng dài, đến bây giờ là mẫu phi nắm giữ hậu cung, họ hàng bên ngoại có thể lực, còn kết bè kết phái.

Mà nhạc phụ của hần ta lại làm lộ không ít chuyện vì Tiêu gia, khiến hần ta đi đâu cũng bị người khác quản chế.

Làm sao Chu Trạch Kỳ có thể tiếp tục nhẫn nhịn?

Theo lời mưu sĩ của hần ta, thời kỳ đỉnh cao của hần ta đã qua, hiện tại Kiều gia gặp nạn, không còn ai bên cạnh hần ta có thể so sánh với thể lực của Kiều gia trước đây để giúp đỡ, mà lúc này Lục hoàng tử cũng có mối quan hệ thân thiết Tần Vương thế tử, chưa hết, sau này Tiết gia cũng sẽ về phe Lục hoàng tử.

Ngũ hoàng tử bên kia cũng đã bắt đầu trao đổi chuyện hôn sự với đương kim Thừa tướng rồi.

Hần ta đã thất thế, Kiều thị sinh cho hần ta một nam hài tử, nàng ta không có lỗi, hần ta không thể hưu thê, phụ hoàng đề phòng hần ta như hổ rình mồi, trước đây một đám quần thần đều muốn thân thiết với hần ta, hiện tại hần ta mời được người đi ăn cơm, người đến đều là quan nhỏ không có quyền thế.

Chờ lão ngũ và lão lục thật sự nổi dậy, sẽ không còn ai để mắt đến hần ta nữa, giấc mộng đế vương của hần ta sẽ tan thành mây khói, vì thế hần ta không còn cách nào khác, chỉ có thể đập nổi chìm thuyền, lựa chọn tạo phản.

Chỉ là dường như bọn họ đã có chuẩn bị từ trước, khi hần ta không chế đám người này, phụ hoàng vừa lo sợ vừa tức giận mà trách móc hần ta, ngay cả Lục quý phi vẫn luôn vênh váo kiêu căng cũng thay đổi sắc mặt, đừng nói những người khác.

Suýt nữa đã thành công, chỉ cần.

Quân cứu viện không đến nhanh như vậy!

Đầu óc Chu Trạch Kỳ bị chuyện vừa rồi làm choáng váng, đột nhiên một tia sáng lóe lên, hắn ta lập tức đứng dậy, đang định hỏi chuyện, cánh cửa đóng chặt bị mở ra, mấy trác phi, thiếp thất của hắn ta đều bị đưa đến đây, họ vừa khóc vừa chạy đến hỏi hắn ta chuyện gì đã xảy ra.

Chu Trạch Kỳ khó chịu đẩy ra, liếc nhìn từng người một, hắn ta thấy tất cả các thiếp thất đều ở đó, ngoại trừ Kiều thị và hài tử của hắn ta, Chu Chiêu Cần.

Trái tim hắn ta từ từ chùng xuống, không muốn tin vào chuyện mình đang nghĩ sẽ thật sự xảy ra, hắn ta lo lắng nói: “Kiều thị đâu?! Bắt Kiều thị đến gặp ta!”

Thị vệ áp giải những người này đến liền nở một nụ cười kì lạ, ra hiệu bằng tay, dường như đang ngầm ám chỉ điều gì đó.

Trán Chu Trạch Kỳ giật giật, hắn ta thật sự muốn tát đối phương một cái, nhưng lúc này thân phận đã khác trước, cho dù chán ghét cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, hắn ta vội vàng lấy mảnh ngọc bội đang đeo trên cổ mình xuống rồi đưa cho đối phương.

Đối phương đắc ý cười, nhận lấy, trầm giọng nói: “Vừa rồi vì thần đi ngang qua, tình cờ nhìn thấy Tam hoàng tử phi được cấm quân bảo vệ, thật ra nàng ta ở trong phủ, không có vấn đề gì, có điều tiểu hoàng tôn không ngừng khóc âm ỉ, vội phái vi thần đi tìm ngự y.”

Cổ họng Chu Trạch Kỳ nghẹn ứ, gương mặt dữ tợn lập tức đông cứng lại, hắn ta gầm gừ: “Nhất định là nàng! Nhất định là nàng ta!”

Ngoại trừ nàng ta, không ai khác có thể biết tường tận những gì hắn ta sẽ làm.

Nhất định là nàng ta!!!

Nhưng biết đó nàng ta đã làm thì sao?

Hắn ta đã thất bại rồi!

*

Khi Yến Thu Xu tỉnh dậy vào ngày hôm sau, mọi chuyện đã xong xuôi.

Bách tính kinh thành bắt đầu cảnh giác hơn một chút, những người sống gần phủ hoàng tử đều có thể nghe thấy tiếng ồn ào, cãi vã trong phủ, hơn nữa luôn có người truyền tin rất nhanh, trước khi hoàng tộc có thời gian giải quyết triệt để chuyện này, tin tức đã lan truyền khắp các hang cùng ngõ hẻm của kinh thành.

Nghe nói vào ngày thứ mười ba, Tam hoàng tử đã điều người chiếm hoàng cung, muốn ép thiên tử thoái vị để đăng cơ!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, nhưng có người nói vội nói thêm: “Nhưng hắn ta thất bại!”

Tuy rằng chuyện xảy ra đột ngột, nhưng hoàng cung tựa như đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, mặc dù hơi muộn một chút, nhưng sau đó mọi chuyện đều bị dập tắt nhanh chóng.

Mà toàn bộ đều là công của phế thái tử trước đây, Xương Vương điện hạ!

Cả nhóm bách tính đều cảm thán: “Không hổ danh Xương Vương điện hạ, thật lợi hại!”

“Lần đầu tiên chuyện cướp ngôi được giải quyết nhanh như vậy, tổ phụ ta nói khi còn bé cũng gặp phải một lần đoạt ngôi như vậy, máu loãng ở cửa cung rửa mấy ngày cũng không sạch!”

“May mà có Xương Vương điện hạ, cũng thật đáng tiếc, rõ ràng trước đây là thái tử, vì sao năm năm trước bệ hạ lại phế bỏ thái tử, cảm tức điện hạ? Nếu không, trải qua năm năm vừa rồi, điện hạ sẽ còn lợi hại hơn!”

“Chuyện của hoàng gia, ai mà biết được, dù là phụ tử thật sự, có lẽ cũng có không ít mâu thuẫn...”

Yến Thu Xu mua một chiếc bánh nướng đường rất ngọt, khi nàng dẫn Thủy Mỗi cùng hai gia đình đến uống trà trong quán, nàng nghe được không ít thư sinh đang bàn tán chuyện này.

Nàng đã nghe nhiều chuyện học giả bàn tán, học giả nói chuyện chính sự, thậm chí thâm cung bí mật, cũng không ai nói gì, chỉ cần không dùng ngữ khí xúc phạm, liền không thể đắc tội.

Trước đây cũng từng nói, người đương thời trọng văn khinh võ, thư sinh bàn chuyện chính sự, thậm chí bàn tán cả về chuyện bí hiểm nơi thâm cung cũng không bị người khác nói gì, chỉ cần bọn họ không dùng ngữ điệu châm chọc, không ai có thể buộc tội họ.

Quy tắc như vậy khiến những thư sinh trong quán trà cũng không kiêng dè gì, ngay cả giọng của tiên sinh kể chuyện cũng bị tiếng bọn họ át mất.

Yến Thu Xu ăn bánh nướng còn nóng hổi, sau khi cắn một miếng vẫn có thể cảm nhận được vị đường bên trong. Đường đã tan hoàn toàn, bên ngoài giòn bên trong mềm, hương vị rất ngon, khi chán ăn, lại uống thêm một ngụm trà, miệng dễ chịu, nghe người khác nói chuyện càng thêm thích thú.

Tam hoàng tử à...

Nội dung cuốn tiểu thuyết không đề cập nhiều đến Tiêu gia, nhưng những chuyện về Tam hoàng tử, Yến Thu Xu vẫn nhớ rõ,

vì hắn ta vẫn đóng một vai trò rất quan trọng, góp phần giúp nam chính Tấn Vương thế tử Chu Trạch Cảnh nắm được cầm quân trong tay.

Trong cuốn tiểu thuyết, một năm sau mọi chuyện mới bị phơi bày, hiện tại lại xảy ra sớm hơn một năm, Tam hoàng tử vẫn đi trên con đường phản nghịch như cũ.

Điểm khác biệt duy nhất là...

Hắn ta đã chọn mười ba ngày gia yến này.

Tết Nguyên Tiêu từ ngày mười ba đến ngày mười lăm, ngày mười ba là yến tiệc của hoàng tộc, không có người ngoài, ngày mười lăm là quốc yến, quan võ trong triều từ ngũ phẩm trở lên đều có thể tham gia.

Mà một năm sau, Tam hoàng tử đã chọn quốc yến.

Chương 99

DTV-EBOOK

Lần đó có rất nhiều người, hẳn ta cũng có nhiều binh lính, chưa hết, nữ chính Yến Thu đã Uyển thành thân với Chu Cảnh Trạch, khi Tam hoàng tử không chế gia đình nữ chính, hẳn ta cũng không chế nàng ấy.

Chính lúc này, nàng ấy liều mạng lao đến bảo vệ hoàng đế, dần chiếm được hảo cảm của hoàng đế, khiến hoàng đế buông lỏng cảnh giác và trọng dụng Chu Trạch Cảnh này.

Lần này tổ chức gia yến, vừa lúc Chu Trạch Cảnh không vào được, Tam hoàng tử đã liên tục gây khó dễ, người đứng ra giải quyết chuyện này chính là Xương Vương vốn đã bị người đời lãng quên, dù có đi ra ngoài, hẳn cũng khiêm nhường đến mức người khác đều cho rằng Xương Vương sẽ không làm chuyện thế này. Không có gì đáng ngạc nhiên, quan hệ giữa hai cha con thiên tử dần được cải thiện, Xương Vương có lẽ sẽ có được chút thực quyền.

Nhưng lợi thế lớn hơn là những người ủng hộ thái tử phế truất năm năm trước rất có thể sẽ chuyển sang ủng hộ Xương Vương bây giờ!

Yến Thu Xu đang nghĩ đến đây, một người bán hạt dưa đến quán trà, không ngừng rao to.

Tinh thần của nàng phấn chấn hẳn lên, nhưng nàng chưa kịp vỗ tay, đã có người lên tiếng trước: “Ở đây, ở đây.”

“Ông chủ, cho tôi nửa cân!” Nam nhân trung niên bán hạt dưa hớn hở bước tới, lấy ra số lượng họ muốn, bán cho từng

người một, sau đó Yến Thu Xu vội vàng nói: “Ta cũng muốn hai cân.”

“Hai cân thì hơi nhiều, hạt dưa có tính nóng, ăn nhiều rất dễ nổi giận, nên ăn ít thì tốt hơn.” Nam nhân trung niên nghe được liền cười nhắc nhở.

Yến Thu Xu nói: “Không sao, ta có thể mang về nhà ăn.”

Người nọ nghe vậy cũng không nói gì nữa, chỉ cười tủm tỉm bán cho nàng.

Yến Thu Xu thanh toán tiền, một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô, giọng nói kinh ngạc của Tiết Gia Hà vang lên: “Tiêu cô nương? Là cô nương!”

Yến Thu Xu nâng mắt cười: “Tiết công tử.”

Tiết Gia Hà ngượng ngùng cười nói: “Thật trùng hợp, cô nương cũng ở đây, có phải vì lần trước nghe ta nói không?”

“Tiết công tử, mời ngồi.” Yến Thu Xu gật đầu: “Vừa lúc rảnh rồi, ta ra ngoài đi dạo một chút, đến gần nơi này liền tới đây, trước đó người đã nói khoảng giờ Thân hẳng ngày sẽ có người bán hạt dưa rất ngon, vì vậy ta chỉ đợi ở đây thôi.”

Tiết Gia Hà ngồi xuống, Yến Thu Xu thuận tay rót cho hắn một chén trà.

Sau khi rót trà, nàng bắt đầu ném thử hạt dưa.

Nàng phát hiện ra rằng hạt dưa được chiên rất ngon, chất lượng hạt cũng rất tốt, hạt dưa căng mọng, chiên vừa phải, dùng tay ấn một chút, vỏ hạt dưa sẽ vỡ ra, để lộ nhân hạt thơm dẻo bên trong.

Hạt có vị hơi mặn và mùi thơm dễ chịu, khi nhai có thể nếm được một chút vị ngọt.

Nàng vừa ăn vừa cảm thấy cực kì hài lòng.

Thiếu niên có chút bồn chồn nhìn trộm biểu cảm của nàng, nhận ra nàng ở bên ngoài không tháo khăn che mặt xuống, chỉ để lộ đôi mắt đẹp thì hẳn nhẹ nhàng thở ra, ăn ngon là được rồi.

Tròng mắt hắn đảo qua đảo lại, chợt nghe tiếng như có người gọi mình, nhưng tiếng nhỏ quá, hắn cho rằng không phải là thật.

Khi Tiết Gia Hà quay đầu lại, hắn nhận ra rằng hắn vừa đến đây cùng bằng hữu mà quên mất sự tồn tại của Triệu Kỳ.

Hắn cảm thấy rất áy náy, liền cười nhạt rồi nói lời xin lỗi, đối phương chỉ nở nụ cười đắc dĩ, không lên tiếng nữa, bắt đầu đứng dậy tự mình đi gọi món.

Tiết Gia Hà cầm chén trà lên nhấp một ngụm, hắn vất óc tìm chủ đề tán gẫu với nàng: “Cô nương có hay đi đến những nơi khác mà ta đã nhắc đến không?”

Yến Thu Xu không ngừng hành động đang làm, nàng chỉ lắc đầu nói: “Không, có chuyện gì sao?”

Tiết Gia Hà liền ngồi thẳng lưng, nói: “Ta chỉ đang nghĩ, nếu dạo gần đây cô nương rảnh rỗi như vậy, vừa khéo ta cũng muốn ghé qua những cửa hàng đó, ta có thể đưa cô nương đi, không biết cô nương có đồng ý đi cùng tại hạ không?”

Yến Thu Xu im lặng, nàng lắc đầu: “Không cần, ta có thể tự đi.”

Trước đây nàng là nô lệ của công việc, vì bận tăng ca, nàng không có thời gian đi chơi với bạn bè, nàng đã quen với việc ra

ngoài một mình, hướng hồ bây giờ còn có Thủy Mỗi đi cùng, không cần tìm người không quen đi cùng nàng, như vậy lại càng xấu hổ hơn.

Lần trước đồng ý đi cùng hần cũng chỉ vì nàng muốn ăn cơm ở đó, hiện tại rốt cuộc cũng phải từ chối thôi.

Lời từ chối của nàng lại khiến ánh sáng trong mắt thiếu niên trước mắt mờ dần, nhưng ngoài miệng hần vẫn rất phong độ: “Vậy ta cũng không quấy rầy cô nương nữa, nếu một ngày nào đó cô nương cảm thấy buồn chán, cô nương cứ tự nhiên tìm tại hạ đi cùng.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Yến Thu Xu hơi cứng lại, vỏ hạt dưa trong tay bị bóp mạnh nên bắn ra xa.

Phong tục ở Đại Chu rất phóng khoáng, nam nữ chưa có hôn ước hẹn nhau ra ngoài chơi là chuyện bình thường, nhưng đó chỉ là nam nữ thích nhau hoặc hẹn hò những người thân thiết.

Vậy ý của hần là?

Nàng quay đầu lại, vốn định lịch sự từ chối đối phương, nhưng nàng chỉ vừa nở một nụ cười xã giao, sắc mặt Tiết Gia Hà đã thay đổi, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một nụ cười gượng gạo, hần vội đứng dậy chấp tay, nói: “Tiêu cô nương, tại hạ còn có việc, không tiếp tục quấy rầy cô nương nữa.”

Yến Thu Xu: “”

Người này chạy đi, còn chạy trốn rất nhanh.

Yến Thu Xu nhún vai, cũng thu dọn hạt dưa, nàng nói với Thủy Mỗi: “Chúng ta cũng đi thôi, chúng ta ra ngoài đã lâu như vậy, cũng nên trở về rồi.”

“Vâng.”

Ngay trước khi hai người rời đi, Yến Thu Xu cảm thấy có hai ánh mắt đang nhìn mình, ánh mắt dường như không giống bình thường.

Nàng vô thức dựa vào cảm giác của mình mà quay đầu lại.

Trên lầu hai của quán trà, đối diện với cửa sổ hướng ra đại sảnh, có hai nữ tử đang đứng đó nhìn xuống nàng.

Mà hai người này ...

Thật tình cờ, Yến Thu Xu biết một người, đó chẳng phải là thứ muội của nàng, Yến Thu Uyển sao, nàng không biết người còn lại là ai, nhưng người kia đang đội khăn che mặt, dung mạo xinh đẹp, y phục đẹp đẽ, lộ ra khí chất quý phái, trên đầu còn cài vài chiếc trâm tinh xảo, nhìn vào loại trâm, đây là loại chỉ hoàng tộc mới sử dụng. Lại nhìn đến vẻ mặt người kia, nữ tử này chắc chắn không phải người tầm thường.

Hai người kia cũng nhận ra ánh mắt nàng nhìn hai người cũng không mấy thân thiện.

Nhưng về lí thuyết, với thân phận hiện tại của Yến Thu Xu, nàng thật sự không có quan hệ gì với bọn họ, sao bọn họ lại làm vậy? Thật không thể hiểu nổi.

Nàng liếc mắt một cái, sau khi xác nhận cảm giác của mình là đúng liền tiếp tục bước ra ngoài.

*

Mà lúc này, bên cửa sổ trên lầu hai kia, tiếng thở hổn hển vừa kiêu ngạo vừa phẫn nộ của một nữ tử vang lên: “Nàng ta có ý gì? Nhìn thấy bản quận chúa còn không chịu hành lễ?”

Yến Thu Uyển vội vàng trấn an: “Có thể nàng không nhận ra chúng ta.”

“Trông bản quận chúa khó nhận ra đến vậy sao?” Nữ nhân vẫn còn tức giận, hơi nhú mày, nhưng người cũng đi xa rồi, nàng ta cũng không thể lôi người quay lại hành lễ với mình.

Vẫn phải kiêng dè Tiêu gia.

Yến Thu Uyển âm thầm cười lạnh, vậy mà nàng ta thật sự cho rằng ai cũng nhận ra mình, nếu không phải mấy năm vừa rồi, Chu Trạch Cảnh vùng dậy và có chút thể diện trước mặt hoàng đế, chỉ mang thân phận một Vương gia không có tước vị như vậy, ai sẽ quan tâm chứ.

Có điều nàng ta cũng ghét Tiêu gia, hơn nữa nàng ta nhớ rõ, lần đó khi Tiêu gia tổ chức tiệc sinh nhật cho tôn tử, nàng ấy từng gặp nữ tử này, nữ tử này vô cùng xác xược, vì vậy nhẹ nhàng nói: “Chắc quận chúa không biết, từ trước đến nay Tiêu gia đều như vậy, chúng ta không nên chấp nhặt với bọn họ.”

"A, thật ra bản quận chúa đã nhìn ra rồi, Tiêu gia thật sự không hiểu lễ nghi, năm đó Tam tiểu thư Tiêu gia còn đánh hôn phu của mình trên phố, sau đó thẳng thùng từ hôn, người nhà này thật sự rất tốt!"

Chương 100

DTV-EBOOK

Nữ tử nọ cũng chính là muội muội của Chu Trạch Cảnh – Chu Lan Nghi xùy một tiếng, bàn tay đặt trên cửa sổ của nàng ta hơi dùng sức, “bốp” một tiếng, cửa sổ bị đóng lại.

Nàng ta lập tức ngồi lại xuống ghế, giọng điệu trào phúng: “Hôm nay còn dám thân thiết với Tiết công tử như vậy, tận mắt chứng kiến chuyện này mới nhận ra, thì ra Tiết gia vốn chẳng để bản quận chúa vào mắt!”

Đôi mắt Yến Thu Uyển lấp lánh, tỏ vẻ vô tình nói: “Công tử Tiết gia đã ra ngoài rèn luyện ba năm, hiện tại vừa mới trở về vì thi khoa cử năm nay, tiếng nói của hắn cũng rất có tầm ảnh hưởng, con rể tốt như vậy, đương nhiên sẽ có người sinh ra hy vọng xa vời, chuyện này cũng hết sức bình thường, nhưng xem ra hai người bọn họ cũng không thật sự thân thiết, chẳng qua chỉ là người quen nên chào hỏi vài câu mà thôi, nếu nhị muội có hứng thú, chẳng bằng nắm bắt cơ hội này?”

Chu Lan Nghi mím môi, nàng ta nghe vậy liền hơi phồng má lên, tức giận nói: “Cái gì? Còn muốn bản quận chúa cầu xin hắn?”

“Đương nhiên không phải!” Yến Thu Uyển mỉm cười phủ nhận, nàng ta khéo léo nói: “Tuy nhiên, nếu bỏ lỡ đoạn duyên phận này thì thật đáng tiếc. Nghe nói trưởng tử của Tiết gia sắp nhậm chức ở Cẩm Châu, Tiết gia vốn có quyền có thế, như vậy chẳng khác nào điều gặp gió, có một đại ca như vậy, thành tựu của Tiết công tử sau này chắc chắn không tầm thường, đến lúc đó có khi còn có thể giúp thê tử đổi đời...” .

Sự chán ghét trong lòng Chu Lan Nghi hơi dao động, nàng ta vén khăn che mặt, cũng không phản bác lại.

Yến Thu Uyển thâm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không nhin được mà thâm mắng, đồ ngốc!

Hôm nay hai người bọn họ chỉ đi dạo, dù sao Chu Lan Nghi cũng là muội muội của Chu Trạch Cảnh, là tiểu cô tử () tương lai của nàng ta, không nên chọc giận, vì thế nàng ấy chỉ có thể liêu mạng đi cùng, thật trùng hợp, vậy mà lại gặp được nữ nhân kia của Tiêu gia và công tử Tiết gia Tiết Gia Hà.

(

) tiểu cô tử: em gái của chồng.

Chỉ là sự trùng hợp này cũng có lợi cho nàng ta.

Hiện tại, trưởng tử của Tiết gia đã bước sang tuổi ba mươi, vừa khéo ở Cẩm Châu có một vị trí còn trống, Tiết gia vốn vẫn luôn để ý chỗ trống này, người khác không biết, nhưng là người từng chết đi rồi trọng sinh, Yến Thu Uyển biết rất rõ.

Tiết gia đương nhiên sẽ thành công, tuy Cẩm Châu mưa thuận gió hòa, nhưng vì tội ác mà người của Kiều gia gây ra, có quá nhiều chỗ cho trưởng tử Tiết gia làm nên chuyện, và sau đó hấn lập công cho gia tộc Mông Âm, mà cũng chính năm đó, Tiết Gia Hà đỗ Trạng nguyên.

Hai gia đình vốn đã thảo luận về chuyện đính hôn, nhưng cuối cùng lại không thành, cũng tại tính tình vị đại tiểu thư Chu Lan Nghi kiêu ngạo, mới nghe mấy lời đồn đại đã tưởng là thật, cho rằng hấn có hồng nhan tri kỷ, còn chê hấn chỉ là tên một sách, nàng ta chạy thẳng đến nhà người ta nói toẹt ra một hồi, hai nhà lập tức cãi nhau ầm ĩ.

Không ngờ khi còn đi học, Bát công chúa đem lòng mến mộ hẳn, bóng dáng hồng nhan tri kỉ nọ lại chẳng thấy đâu, vì vậy Tiết gia liền dốc sức giúp đỡ Lục hoàng tử.

Phải biết rằng hiện tại Ngũ hoàng tử cùng Lục hoàng tử ngang tài ngang sức, còn cả vị Xương Vương đang có dấu hiệu ngóc đầu dậy, nàng ấy chỉ sợ nếu Lục hoàng tử càng có nhiều hậu thuẫn hơn, ngược lại sẽ có kẻ trở thành ngư ông đắc lợi.

Dù sao đã có rất nhiều chuyện xảy ra ở đời trước, Yến Thu Uyển cũng rất sốt ruột, nàng ấy không muốn bỏ lỡ sự quan tâm lớn của Tiết gia, đó là lý do tại sao nàng ấy lại thuyết phục Chu Lan Nghi như vậy.

Hơn nữa, dù sao cũng chỉ là chuyện tình vô vọng với hồng nhan tri kỉ, không có tính uy hiếp, nàng làm vậy hoàn toàn chỉ vì lợi ích của Chu Lan Nghi.

Yến Thu Uyển nhớ rõ, cô nương kia cũng không phải người Tiêu gia, mà chỉ là họ hàng xa với người Tiêu gia, vì muốn lấy lòng Tiêu gia, nàng làm trù nương ở đó.

Còn về phía Tiêu phu nhân, điều quan trọng nhất là cửa nhỏ, chẳng trách sau khi Tiết Gia Hà đính hôn với Bát công chúa ở đời trước, hoàn toàn không có tin tức gì về vị hồng nhan tri kỉ kia.

Nàng ta cười lạnh một tiếng, nàng ấy cũng có thiện cảm với vị cô nương làm “trù nương” này ở Tiêu gia, nhưng ngay sau đó nàng ấy liền cau mày với vẻ khó chịu.

Theo kế hoạch, Tam hoàng tử tạo phản khi có nhiều người dự tiệc nhất, hẳn ta dồn mọi người vào một chỗ, khi đó, hoàng đế sẽ gặp nguy hiểm, cần được bảo vệ.

Nhưng vì tạo phản vào ngày mười ba, gia yến của hoàng tộc, bọn họ hoàn toàn không thể can thiệp, đến khi Chu Trạch Cảnh

mang quân đến, sự việc đã lắng xuống, mà công cứu giá này lại bị Xương Vương cướp mất!

Mọi chuyện nằm trong kế hoạch nữa rồi!

Bây giờ thật sự rất khó giải quyết, không có lực lượng cũng không có đủ quyền thế, nếu có một hoàng tử không tham gia vào những cuộc tranh đấu này, bảo toàn lực lượng, dựa vào thân phận của Chu Trạch Cảnh, hẳn chắc chắn không thể làm hoàng đế.

Chẳng lẽ chỉ có thể làm một thân vương?

Yến Thu Uyển không cam lòng, nàng ấy vất vả bày mưu tính kế như vậy không phải vì một cái danh vương phi, đặc biệt là khi Chu Trạch Cảnh thừa kế tước vị, khi đó tước hiệu lại bị giảm một bậc, đến lúc đó, địa vị của nàng ấy sẽ thấp đi rất nhiều.

Bây giờ chỉ có thể hy vọng đồ ngọc này thông minh ra một chút, Tiết gia phụ trách bộ Hộ, nếu có thể mượn sức của Tiết gia, khả năng kéo tất cả các hoàng tử vào rắc rối sẽ càng lớn.

Mãi đến ngày mười sáu, biến cố trong hoàng cung vào ngày mười ba mới bị bại lộ hoàn toàn.

Giữa lúc này, Tết Nguyên Tiêu vào ngày mười lăm, quốc yến cũng bị hủy bỏ, bởi lão hoàng đế bị nhi tử đột ngột tạo phản dọa sợ rồi, đêm đó liền bắt đầu sốt cao.

Phải đến ngày mười sáu, hoàng đế mới có thể gắng gượng thượng triều, đồng thời khi đó mới bắt đầu xử lý chuyện này.

Việc Tam hoàng tử mưu phản nghiêm trọng hơn tranh chấp giữa hoàng đế và thái tử bị phế truất Xương Vương năm xưa rất nhiều, tuy lão hoàng đế đã có tuổi, bệnh đa nghi rất nghiêm trọng, bản tính cũng tàn nhẫn hơn nhiều, nhưng rốt cuộc ông vẫn không đủ tàn nhẫn để giết nhi tử mình.

Cuối cùng, Tam hoàng tử bị giam ở nơi Xương Vương từng bị giam cầm năm năm trước.

Ngay trước khi bước vào, Tam hoàng tử phi đã tự sát, giữa phút lâm chung, nàng ta phó thác nhi tử mồ côi của mình cho Xương Vương, các thiếp thất khác của Tam hoàng tử cũng mỗi người một ngả, được nhà mẹ đẻ đón về, chỉ có Tam hoàng tử bị giáng làm thường dân, mọi chuyện được giải quyết êm thấm.

Lão hoàng đế trừng phạt nhi tử, trong lòng vẫn còn tức giận, bắt đầu dạy dỗ lại nhi tử đã bị làm hư này.

Một hoàng tử đã có ý đồ tạo phản, đương nhiên không thể thiếu các thuộc hạ, khi danh sách các gia đình bị xử trảm và tịch thu tài sản dán kín cả vách tường hoàng thành, bầu không khí ở kinh đô trở nên căng thẳng hơn rất nhiều, các thư sinh trước đây từng bàn tán sôi nổi đủ chuyện trên trời dưới bể cũng ít lời hơn trước.

Ngày mười bảy, Tiêu phu nhân đã ra lệnh không cho bất kỳ ai trong Tiêu gia ra ngoài, đặc biệt là Yến Thu Xu và bốn đứa trẻ.

Ba ngày sau, một trận mưa lớn trút xuống, gột rửa mọi thứ, lúc này kinh thành mới trở lại bình thường.

Nhưng dù vậy, vì quá nhiều người đã chết nên bầu không khí lo lắng vẫn bao trùm mảnh đất này.

Tuy nhiên, tâm trạng Tiêu phu nhân hiếm khi tốt như hiện tại, chuyện này thật sự rất tốt, bà liền chủ động đề nghị ra ngoài một chuyến.

Mùa xuân đã đến.

Vừa lúc trời quang mây tạnh, tiết trời ấm áp, không ra ngoài đi dạo thì thật lãng phí.

Tạ Thanh Vận vui mừng khôn xiết khi thấy Tiêu phu nhân đề nghị ra ngoài, đây là lần đầu bà làm vậy trong suốt mấy năm qua. Nàng ấy nói: “Hay là chúng ta lên thôn trang đi? Ở đó nuôi rất nhiều gia súc, chúng ta cũng chưa ăn thử, hôm nay chúng ta liền ăn thử một chút?”

Chương 101

DTV-EBOOK

Đầu mày đuôi mắt Tiêu phu nhân đều vương ý cười, đôi môi khi xưa vẫn luôn mím chặt chưa bao giờ thả lỏng như vậy, nghe thấy những lời này, bà liền gật đầu: “Được, con đi mời lão Tam và A Xu sang đây, tất cả chúng ta cùng đi.”

“Vâng, con đi ngay đây.” Tạ Thanh Vận cũng rất vui vẻ, trước khi rời đi còn nhìn Tiêu phu nhân bằng ánh mắt dịu dàng, nàng ấy an ủi bà: “Mẫu thân phải vui lên, giữa thế gian này, không có kẻ thù nào không thể bị đánh bại.”

“...Được!” Hốc mắt Tiêu phu nhân nóng lên, bà nhìn đến hoàng thành bên kia, ánh nhìn lạnh nhạt thoáng qua nơi đáy mắt.

Nghe nói sẽ được ra ngoài dạo chơi, Yến Thu Xu cũng vô cùng vui vẻ, nàng liên tục gật đầu đồng ý.

Lên trên thôn trang, nàng nhớ rõ gà bò vịt cá đều có đủ cả.

Bởi vậy, trước khi đi, nàng đã thu dọn rất nhiều đồ đạc, vì có nhiều người nên nàng mang theo rất nhiều loại gia vị, ngoại trừ gia vị còn có một cái giá hình chữ nhật rất lớn.

Ở thời đại này, tất cả mọi người đều thức dậy rất sớm, chờ thu dọn đồ đạc nửa ngày xong, khi mọi người xuất phát vẫn chưa đến giờ Thìn.

Khi bọn họ đến nơi thôn trang, chờ Diêu quản gia ra nghênh đón, cũng mới chỉ đến giờ Tỵ một khắc.

Thời gian còn sớm, vẫn còn có thể làm rất nhiều việc.

Yến Thu Xu rất thành thạo, nàng liền dẫn thẳng bốn đứa trẻ, bàn tay bé nhỏ vung lên tựa như đại tướng quân dẫn binh đánh giặc: “Đi, chúng ta đến trù phòng!”

Khi nàng ra lệnh, không ai trong số đám trẻ không chịu nghe lời.

Đông Đông lại càng vui mừng, cậu bé liên tục nháy nhót bên cạnh nàng, hỏi: “A Xu tử tử, hôm nay chúng ta ăn gì?”

Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói: “Ăn thịt nướng!”

Thịt nướng?

Đông Đông vô thức nghĩ đến thịt nướng trong lò và thịt nướng trên bàn, nhưng tại sao bây giờ lại đi làm thịt nướng?

Dù sao chỉ cần vào trù phòng, bọn họ sẽ biết ngay thôi.

Yến Thu Xu lấy ra một chiếc xiên sắt và nói: “Nhiệm vụ của mấy đứa là xiên thịt, xiên nhiều thì ăn nhiều, xiên ít thì ăn ít, hôm nay ăn nhiều hay ít đều do mấy đứa tự quyết định.”

Đám trẻ: “?”

Những người khác ở trù phòng đã bắt đầu chế biến gà, vịt, cá, thịt bò,... Dù là nguyên liệu gì, chỉ cần bọn họ muốn đều có thể lấy ra chế biến. Để thể hiện sự thể hiện sự nhiệt tình của mình, Diêu quân gia còn sai người đi giết một con cừu, sau đó đem thịt cừu tươi đến.

Yến Thu Xu rất ngạc nhiên, nàng vốn nghĩ ở đây chỉ có thịt lợn, gà, vịt, cá, thịt bò, không ngờ ở thôn trang còn có cả cừu.

Diêu quân gia cười nói: “Chính Đại thiếu gia đã nói, nếu chúng ta nuôi lợn, vậy cũng nên nuôi một ít cừu, có điều con cừu này không lớn lắm.”

Nhưng cũng đủ ăn rồi.

Yến Thu Xu rất cảm kích sự tính toán của Tiêu Hoài Khải, nhờ vậy mà hiện tại nàng mới có thịt cừu để ăn, nhưng nàng không dám nghe người ta giết cừu thế nào, vì thế nàng không hỏi tiếp, chỉ tập trung cắt thịt đồng thời chỉ đạo mọi người làm việc.

Muốn tự làm thịt nướng thay vì đến thẳng quán ăn, vậy phải chú ý phối hợp nhịp nhàng.

Yến Thu Xu không quy định ai phải làm gì, nàng để họ tự xử lý, chỉ nói cho họ phương pháp, sau khi đặt thịt lên đĩa sắt, nàng nhắc đĩa sắt lên, đặt hai sợi dây để chặn lửa than bên trong, làm thành than nướng thịt.

Tuy nhìn có vẻ không khác nhau mấy, nhưng đây là một phương pháp mới, mùi vị và hương vị không giống nhau.

Ba đứa trẻ đều rất phấn chấn, chỉ có Chu Chiêu Hoành thoát nhìn có vẻ bình tĩnh hơn, nhưng cũng không giấu nổi ý cười trong mắt đã gần như tràn ra.

Bọn họ rất hiếm khi làm loại công việc này, đối mặt với những việc này cũng phải bó tay bất lực, dù được giúp đỡ cũng vẫn vụng về, chật vật nửa ngày vẫn không thể xiên nổi một miếng thịt.

Cũng may bọn họ đều rất nghiêm túc làm việc.

Chương 102

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Hoành có lẽ là nghiêm túc nhất, cậu ta không hề rằng nói một lời, yên lặng làm, yên lặng mắc lỗi, mắc lỗi rồi sẽ nhìn người khác, sau đó lại tiếp tục làm.

Đông Đông và Uyển Nhi kéo Yến Thu Xu hỏi xem thế nào là đúng, Yến Thu Xu nhận thấy sự khác biệt, nàng chỉ giúp Đông Đông chỉnh củ sen không nghe lời một chút, đang muốn sang giúp đỡ.

Chỉ thấy Tiêu Bình Tùng đã đi sang bên cạnh Chu Chiêu Hoành, cậu bé hào hứng nói: “Người nhìn ta làm này, chẳng phải đặt miếng thịt ở đây lên bàn và dùng que xiên qua dễ dàng hơn nhiều sao?”

Miếng thịt cũng không lớn như vậy, ngón tay tiểu hài tử ngắn, cũng không quá linh hoạt, nhưng nếu đặt thịt lên trên bàn và xuyên trực tiếp qua khe hở trên bàn, có thể dễ dàng xiên qua miếng thịt.

Chu Chiêu Hoành liếc nhìn cậu bé, cậu ta ngoan ngoãn làm theo phương pháp của nhóc, sau khi xiên một miếng thịt thành công, cậu ta mím môi vui vẻ cười thầm.

Lúc này Đông Đông bước sang, nói: “Oa, A Hoành, người xiên thật đẹp, xiên qua được chính giữa!”

Chu Chiêu Hoành hài lòng cười cười, tiếp tục xiên miếng tiếp theo, Yến Thu Xu nhìn xiên thịt của mình, chỉ thấy xiên thịt kia xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng dù sao cũng là xiên được vào rồi, nàng khen: “Đệ cũng giỏi lắm, chí ít cũng xiên được thịt vào rồi.”

Càng lúc lũ trẻ càng xiên được nhiều thịt, Yến Thu Xu cũng mang bếp nướng đến đây.

Chiếc hòm hình chữ nhật bị mở ra, bên trong là một đồng than vẫn còn đang nóng hầm hập, chỉ cần lại gần một chút là có thể cảm nhận được luồng hơi rất nóng phả vào mặt.

Nhóm lửa trên bếp nướng cũng tốt rất nhiều thời gian, khi than bị cháy hoàn toàn, lũ trẻ cũng đã xiên thịt xong.

Yến Thu Xu nhờ người khiêng vỉ nướng, bê đồ từ bếp sau ra ngoài sảnh trước.

Tiêu phu nhân và những người khác cũng đang chờ đến giờ ăn, cố ý quay lại nhìn, đúng lúc thấy nàng dẫn theo mấy người, ai cũng đang bận rộn ở đó, Tiêu Hoài Khải hỏi: “Nhìn thế này, là định nướng nguyên con cừu à?”

Yến Thu Xu lắc đầu, nàng cười tủm tỉm chỉ vào mấy khay thịt xiên nướng: “Là thịt nướng!”

Dứt lời, nàng vừa đặt một xiên thịt và mấy xiên cánh gà lên vỉ nướng, sau khi bày ra, nàng lấy chổi quét dầu phía trên, lật lại một lần nữa, thấy mặt dưới đối diện với than đã bị nướng cháy, đã đổi màu.

Tạ Thanh Vận nhìn thấy, cảm thấy rất mới lạ, nàng ấy hỏi: “Có muốn ta giúp không? Trông có vẻ khá đơn giản.”

“Được thôi.” Yến Thu Xu hào hứng tránh sang một bên.

Thấy vậy, Tạ Thanh Vận xắn tay áo và đến bên Yến Thu Xu, bắt chước dáng vẻ của nàng, nàng ấy lấy một xiên thịt rồi đặt lên trên bếp, lửa liên tục đốt cháy, nàng ấy lo lắng giục người giúp để xiên thịt của nàng không bị chín quá.

Tiêu phu nhân cũng rất hào hứng, đáng tiếc bà đã già rồi, chỉ có thể vỗ về nhi tử: “Con cũng đi đi, dù sao chúng nó cũng đều ở đó cả rồi...”

Tiêu Hoài Khải không nói nên lời, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhờ người đẩy xe lăn tới giúp.

Vĩ nướng Yến Thu Xu đặt người làm riêng rất dài, chủ yếu là vì tính đến số lượng người lớn và hiệu suất của bếp nướng.

Ba người đứng đây cũng không chật, nhưng nàng liếc mắt sang, Tạ Thanh Vận đứng ở bên trái, bốn con mắt đang nhìn chăm chăm vào xiên thịt nướng bên phải.

Thứ được nướng đầu tiên là thịt cừu và cánh gà, lửa ở giữa cao, mọi người không ngừng lật thịt cừu nướng, phết dầu, rắc các loại gia vị, hương thơm nức mũi.

Một lúc sau, thịt cừu nướng đã chín, mỡ chảy xuống lớp than phát ra tiếng kêu tách tách.

Thịt cừu săn chắc hơn rất nhiều, còn được phủ sẫm màu gia vị, mùi hương ngào

ngạt.

Đông Đông là người thiếu khả năng kiềm chế nhất, hiện tại cậu bé nhìn chăm chăm vào xiên thịt đang cháy xèo xèo, chớp mũi ngửi thấy mùi thơm nồng đậm, nuốt nước bọt xuống, phát ra tiếng “ừm ực”.

“Xì!” Uyển Nhi che miệng cười tủm tỉm nhìn hắn.

Yến Thu Xu cũng cười, Tiêu Bình Tùng ho nhẹ, nghiêng đầu cười thâm, sợ khiến đệ đệ không vui.

Chương 103

DTV-EBOOK

Nhưng da mặt Đông Đông dày, hần cực kì bình tĩnh: “Đệ đói, hu hu, A Xu tử tử, đệ có thể ăn được chưa?”

Yến Thu Xu liếc mắt nhìn cậu bé, nàng gật đầu: “Được, có thể ăn rồi. Bá mẫu, đây là phần của người, người mau thử xem hương vị ra sao.”

Mỗi người có một xiên, cứ như vậy mà chia.

Nhận được một xiên thịt nướng, Tiêu phu nhân sửng sốt một chút, mặc dù bà đã từng ở trên chiến trường, trong chốc lát bà cũng không hiểu, cứ như vậy mà ăn thôi sao? Thậm chí không cần bày lên bàn?

Nhất là Nhị thiếu phu nhân Tống Minh Đại và Tam tiểu thư Tiêu Hoài Ngọc, tính tình hai người càng hướng nội, lại càng theo khuôn phép cũ hơn.

Nhận ra ánh mắt nghi hoặc của bọn họ, Yến Thu Xu gật đầu khẳng định: “Vâng, cứ ăn trực tiếp như vậy, vừa nướng vừa ăn, không cần bày lên bàn, cũng không cần người hầu hạ, mọi người đừng lo, mời nếm thử.”

Dứt lời, nàng liền làm mẫu trước.

Vì xiên thịt tự làm nên thịt phía trên rất đầy đặn, cả xiên đều kín thịt, kích thước không nhỏ, khi ăn những xiên thịt vẫn còn nóng hổi kia, cảm giác thỏa mãn nhanh chóng dâng lên.

Yến Thu Xu sợ miệng bị bỏng nên chỉ cố gắng dùng răng cắn một miếng thịt, nàng hơi cắn xuống, miếng thịt đã bị kéo ra, trên vỉ nướng còn vương vãi rất nhiều gia vị, gia vị rơi xuống

đồng than liền khiến mùi mặn và hơi cay lan ra, như vậy vốn đã khiến tâm trạng mọi người dễ chịu hơn, chờ đến khi ăn xong, tâm trạng lại càng vui vẻ.

Thịt cừ rất non và mịn, bởi vì là thịt cừ vừa mổ, lúc này hàm răng cắn xuống, cảm giác như nước bên trong tràn ra, thịt cừ tươi cùng với các loại gia vị như muối và hạt tiêu do Yến Thu Xu ướp, hoàn toàn không thể nhận ra hương vị ban đầu của thịt cừ .

Lại cắn một cái nữa, lần này hương vị bị trộn lẫn nhiều hơn, rất ngon ngọt, nhưng sau đó thịt cừ cũng được lấp đi bởi gia vị, vì vậy thịt không có vị béo, chỉ có đầy đủ hương vị thịt.

Thấy nàng ăn như vậy, mấy đứa trẻ cũng bắt chước rất nhanh, ngay cả Tiêu Bình Tùng mới quay lại cũng thản nhiên ăn, những đứa trẻ khác ban đầu có hơi do dự, sau đó mới thử mở miệng.

Một khi đã mở miệng, sự do dự và lo lắng liền biến mất.

Thậm chí, trong lòng chúng còn cảm thấy cách ăn này rất dũng cảm, tựa như chúng đang ở biên quan, cùng ăn thịt với những người lính vậy.

*

Đông Đông ăn một miếng, một tay quệt miệng, ăn nhanh quá, cậu bé ăn cả miếng thịt cừ nóng hổi trong miệng, đầu lưỡi nóng như đang nhảy múa trong miệng.

Thấy cậu bé như vậy, Tiêu Bình Tùng liền đưa nước cho cậu uống, sau đó không để cậu bé kịp phản ứng, lại đưa nước đến bên miệng cậu bé: “Uống nước đi, lưỡi bớt khó chịu hơn.”

Đông Đông cúi đầu uống cạn, cũng dần bình tĩnh lại, cậu bé lại tiếp tục ăn từng miếng thịt, sau đó cậu bé liền cười vui vẻ với

huynh trưởng vẫn luôn chu đáo của mình.

Yến Thu Xu bất giác cong môi, nàng quay đầu nhìn cậu nhóc bên cạnh cũng đang đắm chìm trong món ngon, cậu ta không nóng nảy như Đông Đông, ban đầu cũng không chủ động như vậy, nhưng khi ăn thịt, thái độ của cậu ta thay đổi hoàn toàn.

Vẫn luôn cố gắng kìm nén con người thật của mình, vậy mà lúc này, mọi thứ đều bị bại lộ, miệng cậu ta không ngừng ăn xiên thịt cừu đã nguội, chẳng màng đến hình tượng, chẳng mấy chốc mặt cũng bị bẩn.

Khi cậu ta ăn thịt cừu còn nóng hổi, cậu nhóc cắn hết miếng này đến miếng khác, ánh sáng trong mắt cậu dường như ngày càng sáng hơn.

Ăn ngon thật!

Có vẻ như xiên thịt này bị cậu ta cắn sắp gãy, vì có một lần cậu ta cắn rất mạnh, khi ăn đến miếng thịt cuối cùng, đầu que đã bị cậu ta cắn nát.

Chu Chiêu Hoành càng ăn càng ngon, ánh mắt càng thêm ngạc nhiên, cậu ta không thể tin được mình có thể làm ra món ăn ngon như vậy!

Tất nhiên, tất cả đều nhờ công của A Xu tử tử chế biến, nhưng như vậy cậu ta cũng rất hài lòng và hạnh phúc theo cách này, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cũng không lo lắng như trước nữa.

Chương 104

DTV-EBOOK

Khi nàng ấy nướng xong thịt cừu của mình, Tạ Thanh Vân hô to: “Thịt của ta cũng nướng xong rồi, mọi người mau ăn đi!”

Yến Thu Xu cũng nhanh chóng chọn một miếng, thịt lợn không mềm như vậy, nhưng dai hơn. Gia vị Tạ Thanh Vân ướp không đậm như của nàng, nhưng vừa vặn thịt lợn không cần dùng nhiều gia vị, vẫn có vị mặn mà cũng rất ngon.

Nàng liền nhắc nhở: “Thiếu phu nhân, hay là tỷ nướng một ít thịt ba chỉ đi, món này siêu ngon!”

“Được!” Tạ Thanh Vân vô cùng hào hứng tiếp tục nướng.

Nàng ấy không biết nấu ăn, nhưng nướng thịt vẫn rất đơn giản, chỉ cần khống chế nhiệt tốt là được, trong lòng nàng ấy có cảm giác thành tựu nên không muốn dừng lại, quay đầu lại liền thấy trượng phu cũng đang ăn ngon lành, nàng ấy càng cười càng vui vẻ hơn: “Còn muốn ăn thêm gì?”

Yến Thu Xu còn tưởng rằng nàng ấy đang hỏi mình, vốn định trả lời, lại thấy nàng ấy đang nhìn nam tử bên kia, nàng liền im bật.

Tiêu Hoài Khải mỉm cười, nói: “Gì cũng được, đồ nàng nướng đều rất ngon.”

“Chỉ giỏi nịnh ta!” Tạ Thanh Vân vờ mắng, nhưng không thể phủ nhận rằng nàng ấy rất vui, nàng ấy liền nướng mấy bắp ngô. Sức khỏe trượng phu nàng ấy không tốt, vì vậy hắn không ăn được những món có vị quá đậm, nàng ấy vẫn nên làm ít thức ăn chay.

Yến Thu Xu lắc đầu, không ngờ vừa ăn thịt nướng còn có thể ăn thêm cả cầu lương, lúc này nàng tức cắn một miếng thịt to, đột nhiên Uyển Nhi kêu lên: “A Xu tử tử, cánh gà cháy rồi!”

Yến Thu Xu cả kinh, xiên thịt trong tay suýt nữa rơi xuống, nàng vội gấp chân gà ra.

Vừa nhắc lên đã thấy cháy khét một mảng.

Cũng may không bị cháy nhiều quá.

Phần nàng dùng chính là phần giữa của cánh gà, hai bên đều có lớp da dày, muốn nướng thật ngon, phải nướng lớp da này vừa vàng vừa giòn, nếu không, khi bọn họ ăn sẽ rất béo và ngấy.

Yến Thu Xu lại lật cánh gà, nàng bảo Thủy Mỗi đưa nàng con dao, sau đó nàng cắt lên cánh gà hai nhát, lộ ra phần thịt ở giữa cánh gà, nhìn nó, sau đó đáp lại ánh mắt mong đợi của mọi người: “Chờ thêm chút nữa.”

Nướng cánh gà mất nhiều thời gian hơn.

“Ai...” Đông Đông thở dài một hơi, lại cắn một miếng thịt cừu to.

A!

Thật sự rất ngon!

Cho đến khi mọi người đều đã ăn xong xiên nướng trong tay, xiên thịt mới nướng vẫn chưa chín, Yến Thu Xu mới chắc chắn rằng cánh gà đã chín hẳn rồi, nàng chia cánh gà cho đám nhóc, mỗi đứa một cái, mỗi người lớn hai cái, bản thân mình cũng người lớn, vì vậy nàng cũng có hai cái.

Thật ra nàng chính là người tùy hứng như vậy!

Tạ Thanh Vân cũng đặt thịt nướng trước mặt xuống, tạm thời giao cho Thủy Mỗi và Hứa ma ma xử lí, cách một lớp giấy dầu, những ngón tay trắng nõn của nàng ấy nhận lấy cánh gà, làn môi như cánh hoa hơi cong lên, miệng nhỏ nhẹ nhàng cắn xuống.

Nàng ấy đã từng nếm qua vô số món ngon mà Yến Thu Xu từng làm, có rất nhiều món làm từ cánh gà, nàng ấy cũng ăn không ít, ban đầu là cánh gà sốt mật ong, sau đó là cánh gà cay đều, mỗi món đều có vị khác nhau, nhưng cánh gà này lại có vị khác!

Những cánh gà tươi ngon nhất được nướng trên than hoa và rắc nhiều gia vị, hương vị có phần giống thịt cừu nhưng lại khác hoàn toàn, so với nước thịt cừu đậm đà, vị của cánh gà cũng mềm mại, mà ít béo hơn.

Phần mỡ trên lớp da bên ngoài đã sớm bị nướng chảy hết, da trở nên vàng và giòn, hoàn toàn không có mỡ, cắn vào mới biết phần thịt bên trong rất mềm.

Đùi và cánh của gà là phần có nhiều cơ nhất, hương vị cũng ngon nhất, cắn một miếng, miệng mùi thơm của thịt liền lan tỏa trong khoang miệng, không hề có gia vị mà lại có vị ngon hơn hẳn của thịt gà.

Thịt không quá ngọt, nhưng lại rất mềm! Cắn một miếng, miếng thịt như trôi tuột xuống cổ họng nàng.

Một từ thôi: mềm!

Chu Chiêu Hoành cũng vậy, cậu ta thích đồ ăn ngon, với cậu ta, mỗi bữa đều được ăn no nê chính là một loại hạnh phúc, càng chưa nói đến đồ ăn ngon đến vậy, cho nên đến cuối bữa ăn, dù chỉ còn một chút thịt trên xương cậu ta cũng không nỡ bỏ sót, ăn xong còn liếm môi, ánh mắt ngưỡng mộ nhìn về phía Yến Thu Xu.

Chương 105

DTV-EBOOK

Làm người lớn thật tốt, được ăn những hai cái.

Ánh mắt Yến Thu Xu vẫn luôn chú ý đến cậu ta, thấy vậy, nàng liền liếc mắt nhìn cậu ta, nhượng mày, nàng cầm miếng cánh gà thứ hai của mình, giọng điệu có phần khiêu khích hỏi: “Muốn ăn không?”

Chu Chiêu Hoành mím môi, trong mắt lộ ra vẻ thèm muốn, nhưng lại ngượng ngùng không dám nói nên lời.

Yến Thu Xu nói: “Đệ khen ta một câu, ta sẽ cho đệ ăn.”

Tiểu nam hài lập tức đỏ mặt, không dám nói.

Đông Đông vừa ăn xong cánh gà trong tay, cậu bé chớp chớp đôi mắt to, thấy người kia không nói lời nào, hưng phấn nói: “Đệ khen đệ khen! Tỷ chỉ cần cho đệ ăn một miếng là được!”

Yến Thu Xu: Hài tử đừng xoắn xuýt như vậy!

Có lẽ là do bị cạnh tranh, nổi sợ hãi dâng lên, Chu Chiêu Hoành đỏ mặt, cậu ta nhỏ giọng nói: “A Xu tử tử xinh đẹp, trù nghệ siêu phàm, tính tình hiền lành!”

Dứt lời cậu ta ngậm chặt miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cả mặt và cổ đều ửng hồng.

Chu Chiêu Hoành có làn da trắng nõn, khoảng thời gian này cậu ta cũng được Yến Thu Xu vỗ béo, tăng cân không ít, khi đỏ mặt lại càng đáng yêu hơn.

Yến Thu Xu vui vẻ cười không ngừng: “Ồ, nghe hay quá, đây, cho đệ.”

“Đa tạ A Xu tử tử!” Chu Chiêu Hoành nhận lấy bằng cả hai tay, không quên lễ phép cảm ơn, nhưng giọng nói hơi nhỏ.

Nhưng Yến Thu Xu biết cậu ta đang ngại ngùng, cũng không ép buộc, nàng lại thuận tay đặt một số thức ăn chay lên bếp nướng, cà tím và củ sen cắt lát đều là những nguyên liệu nấu ăn cực tốt, nàng cảm thấy mọi chuyện hết sức bình thường, nàng cũng không nghĩ Chu Chiêu Hoành khen như vậy có gì sai.

Nếu quá trang trọng, nàng nhất định sẽ cảm thấy không thoải mái, nhưng trong tình huống này, nàng cũng không để tâm.

Nhưng những người khác không nghĩ đơn giản như vậy, thấy nàng thản nhiên nhận lời khen, mọi người đều rất ngạc nhiên, không thể kìm được mà hai mắt đều mở to.

Đợi Yến Thu Xu ngẩng đầu lên, nàng liền nhận ra có vài người lớn đang nhìn mình, nàng không hiểu gì, chớp mắt một cái: “Có chuyện gì vậy?”

Tiêu phu nhân hiếm khi nói đùa: “Chúng ta đang nhìn A Xu xinh đẹp.”

“Ha ha!” Tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Ngay cả Tống Minh Đại luôn giữ thái độ lạnh lùng cũng không nhịn được mà cong môi mỉm cười.

Lúc này Yến Thu Xu mới đỏ mặt, nàng ho nhẹ một tiếng, nói: “Ta nghĩ A Hoành thật đáng yêu, muốn trêu chọc một chút, bá mẫu còn muốn ăn gì nữa không? Con nướng cho người.”

Tiêu phu nhân mỉm cười và nói: “Gì cũng được.”

Yến Thu Xu lại tìm thêm một ít thịt cừu, thịt cừu nướng thực sự rất ngon!

Tuy vừa mới ăn xong nhưng đầu nhỏ của Đông Đông đã đứng mong chờ thành quả lao động của ba người, thấy ai sắp nướng xong, cậu bé lập tức đi đến chỗ đó, sau đó tiếp tục vui vẻ ăn.

Ăn đến vui vẻ, cậu bé còn tỏ vẻ nhớ nhung, nói: “Nếu Bình Ngộ ca ca cũng ở đây thì tốt.”

Ca ca cũng chưa bao giờ được ăn thịt cừu ngon như vậy!

Tuy trước đây mỗi lần bản thân thấy Bình Ngộ ca ca cũng giống như chuột gặp mèo, nhưng sau khi hắn không ép mình học nữa, cậu bé vẫn rất thích hắn.

Yến Thu Xu thuận miệng nói: “Vậy đệ có thể viết thư cho Bình Ngộ ca ca của đệ, đệ cũng có thể chỉ cho hắn cách làm thịt nướng, để hắn tự mình làm.”

Đông Đông chớp mắt, suy nghĩ trong hai giây, sau đó dùng bàn tay mũm mĩm đầy dầu mỡ vỗ vào đùi: “Được! Viết thư, đệ muốn nói với ca ca, thịt nướng ăn rất ngon! Nhưng sẽ không nói với ca ca cách làm thế nào...ha ha...”

Cậu bé ý cười thâm, ai bảo trước đây Bình Ngộ ca ca từng đuổi cậu bé, bắt cậu về chịu phạt?

*

Nhạc Bình Trầm Gia.

Nhạc Bình cách kinh thành mười ngày đường, đây cũng là một thành trì phồn hoa.

Vì không chịu ảnh hưởng từ kinh thành, tuy Tết Nguyên Đán ở Nhạc Bình đã kết thúc nhưng vẫn để lại dư âm của năm mới.

Chương 106

DTV-EBOOK

Một thiếu niên chậm rãi bước ra khỏi quán trà, khuôn mặt tuấn tú có chút trẻ con, bộ quần áo đơn giản trang nhã thoát nhìn không có gì đặc biệt nhưng phong thái hơn người đã khiến người qua đường phải kinh ngạc nhìn hẩn, mọi người đều cảm thán rốt cuộc đây là tiểu công tử nhà ai.

Lập tức sẽ có người bản địa ở thành Nhạc Bình giải thích cho bọn họ: “Đây chính là thiếu gia của phu nhân cả Trầm gia.”

“Trầm gia! Khó trách là như vậy!” Những người đang cảm thấy kinh ngạc đều bình tĩnh lại, coi đây là đương nhiên.

Trầm gia, một đại gia tộc truyền thừa mấy trăm năm, không phải gia tộc có quyền thế trong triều, nhưng địa vị của họ trong giới văn nhân, học giả rất cao, như vậy người ta lại càng sùng bái hơn những gia tộc quyền thế.

Chỉ chính Trầm gia ít ỏi, bởi vậy Trầm gia không ngại nâng đỡ các chi phụ, cũng đúng thôi, Trầm gia danh giá như vậy nhưng vẫn có thể ràng buộc chặt chẽ với nhau, lấy dòng chính của Trầm gia làm chủ, các chi khác là phụ, bàn về học vấn cao thấp, mấy trăm năm qua, trong nhà chưa từng xảy ra mâu thuẫn nghiêm trọng nào.

Mà đây lại là thiếu gia của phu nhân cả Trầm gia, đương nhiên cũng có địa vị rất cao, tuổi còn nhỏ mà tác phong hơn người như vậy cũng là bình thường.

Lúc này, thiếu niên đi đến xe ngựa, người đánh xe vén rèm lên, hẩn cúi người bước vào, sau khi ngồi vững, trên khuôn mặt

nhỏ nhắn lộ ra nụ cười nhạt, hắn vừa ngẩng nhìn ngọc bội tinh xảo bên hông vừa không ngừng suy nghĩ.

Trước đó, hắn vẫn lo Tiêu gia sẽ bị đám người Tam hoàng tử cuốn vào chuyện tranh giành ngai vàng.

Nhưng trên thực tế, hiện tại hắn đã hiểu rất rõ, Tiêu gia sẽ không nguyện trung thành với bất kì ai, bọn họ chỉ biết những gì nên biết, vì vậy cuối cùng Tiêu gia cũng thoát khỏi cái chết.

Hắn không ngờ rằng thái tử bị phế truất lại đột nhiên dùng khổ nhục kế mà xuất hiện, càng không ngờ thái tử đã bị phế năm xưa không chỉ lộ diện, trong thời gian ngắn ngủi, hắn còn lập được công lớn, Tam hoàng tử cũng chẳng uy hiếp được nữa.

Mới hôm qua, tin tức từ kinh đô đã truyền đến đây, hắn cũng đến quán trà, nghe được mấy thư sinh đều bàn tán về chuyện này, như vậy càng làm sâu sắc thêm phán đoán của hắn.

Ngược lại, hiện giờ tất cả mọi người đều rất coi trọng thái tử bị phế truất, Xương Vương.

Không nói đến chuyện nhiều năm trước, lão hoàng đế có quan hệ rất tốt với thái tử, Xương Vương làm thái tử mười mấy năm, trong quãng thời gian đó, hắn đều hoàn thành tốt việc của mình.

Việc năm năm trước hắn đột nhiên bị phế truất đều nằm ngoài dự đoán của mọi người, khi đó, hơn nửa số triều thần đã cầu xin hoàng đế tha thứ, chỉ là năm năm trước, sức khỏe lão hoàng đế còn tốt, quyền lực tập trung trong tay ông cũng chẳng sao, không ai có thể lay chuyển được quyết định của ông.

Nghe nói trước đó hoàng đế đã phái người truyền lời cho thái tử, hỏi liệu thái tử có hiểu hiểu được nỗi khổ của ông hay không, nhưng thái tử lại không chịu nhượng bộ, vẫn chống lại hoàng đế đến cùng, lúc này hoàng đế bị ép buộc, đã đâm lao phải theo lao,

bất chấp sự phản đối của người khác, ông phế bỏ thái tử và giam cầm năm năm năm.

Bây giờ Xương Vương vùng dậy lần nữa, trên thực tế, thật ra hấn cũng không có khuyết điểm, chuyện có thể trở lại làm thái tử cũng không phải là không thể.

Trầm Bình Ngộ cũng nghĩ vậy, Xương Vương xuất hiện, Tiêu gia cũng có người có thể tương trợ.

Có đại cữu cữu sáng suốt, tiểu cữu cữu thiện chiến, khả năng Tiêu gia sụp đổ thật sự rất thấp.

Chuyện tốt như vậy, Trầm Bình Ngộ có chút muốn học hỏi Yến di, ăn gì đó ngon và chúc mừng, nhưng hôm nay sẽ ăn gì đây?

Một lúc sau, xe ngựa dừng lại, đã về đến Trầm gia rồi.

Trầm gia thật sự là thư hương thế tộc, truyền thừa mấy trăm năm, ngay cả từng cử chỉ của nha hoàn, gã sai vặt ở đây cũng rất kính cẩn, lễ phép.

Hấn được kính cẩn nghênh đón xuống xe, hấn đi một mạch đến ngoại viện, liền nghe thấy ma ma nói: “Thiếu gia, Thái phu nhân mời ngài đến dùng bữa.”

Chương 107

DTV-EBOOK

Sắc mặt Trầm Bình Ngộ cứng đờ, trong lòng có chút không muốn đi.

Khi trở lại Trầm gia, hắn đã quen với hầu hết mọi thứ, hơn nữa nếu đang học, có chuyện gì không hiểu, trong đầu hắn suy nghĩ một hồi, nếu là ở Tiêu gia, người hắn có thể hỏi chỉ có đại cữu cữu, nhưng sức khỏe đại cữu cữu không tốt, vì vậy hắn không thể suốt ngày quấy rầy đại cữu cữu.

Cho nên điều duy nhất hắn không quen chính là đồ ăn.

Ở Tiêu gia, hắn có thể ăn đủ loại cao lương mỹ vị, nhưng ở đây, dường như mười năm đều như một ngày.

Thực ra Tiêu gia thậm chí còn tặng một trù tử học rộng tài cao sang đây, nhưng phần lớn thời gian người đó đều ở chỗ Thái phu nhân, cũng chính gia gia, nãi nãi của hắn, hắn rất ít khi có cơ hội dùng trù tử này.

Tuy nhiên, khẩu vị Trầm gia rất nhạt, mấy thứ có vị quá đậm sẽ không ăn, mấy ngày nay đều ăn nhạt, Trầm Bình Ngộ thực sự rất nhớ một số món ngon rồi.

Cũng rất tình cờ, một nha hoàn đến đây dò hỏi: “Thiếu gia, Trâu đại trù ở tiểu phòng bếp hỏi, bữa trưa hôm nay nên làm cánh gà rán hay là gà rán?”

Cả hai hắn đều không ăn được!

Trầm Bình Ngộ thầm nghĩ thật đáng tiếc, vốn hắn đang định lắc đầu bảo tiểu trù phòng không cần chuẩn bị, nhưng vừa mở miệng, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn.

Mặc dù gia gia, nãi nãi và những người khác đều không thích ăn mặn, nhưng hương vị của món này cũng không phải mặn quá, hơn nữa bọn họ còn chưa nếm thử, nhờ bọn họ thích thì sao?

Nghĩ đến đây, Trầm Bình Ngộ cảm thấy có chút phẫn khích.

Là một hài tử ngoan ngoãn, từ nhỏ hắn đã biết mình không có phụ thân, hắn ở lại Trầm gia để thay phụ thân mất sớm kia báo hiếu, hắn luôn chỉ biết nghe lời, chưa từng nghĩ đến chuyện làm trái lời, ngay cả cụ cố đã khuất cũng từng nói, tính cách của hắn không giống cha hấn chút nào, cha hấn là kẻ phản nghịch đã đến tận cửa Tiêu gia ở rể, khiến người của Trầm gia chỉ hận không thể trục xuất cha hấn khỏi gia tộc, mà theo nguyên tắc cũ, cha hấn là người thừa kế mẫu mực của Trầm gia.

Tính cách của hấn như vậy, thật ra cũng không khiến người khác dễ chịu, trước đây Đông Đông cũng không thích hấn, mỗi lần thấy hấn đều bỏ chạy rất nhanh, bà ngoại và các cữu cữu đều cố gắng hết sức để làm quen với hấn.

Chỉ là lần này quay lại, ở bên kia, là bản thân hấn cố gắng làm quen với những người khác, hấn bắt đầu từ bỏ những yêu cầu cao đối với Đông Đông, hết sức kiên nhẫn chịu sự nhắc nhở về đủ loại quy tắc tế nhị, dần cố gắng hòa nhập hoàn cảnh của Tiêu gia.

Tất cả những điều đó đều khiến hấn thay đổi rất nhiều.

Chẳng hạn như hiện tại, ý nghĩ kia lóe lên trong đầu hấn, Trầm Bình Ngộ không thể nhịn được nữa, hấn ta đấu tranh một lúc, cuối cùng nói: “Làm gà rán!”

“Thiếu gia!” Ma ma liền lên tiếng nhắc nhở, hiện tại phải sang dùng bữa cùng Thái phu nhân, dù làm cũng không kịp.

Trầm Bình Ngô nâng mắt cười cười: “Mang sang cho cả nãi nãi bên kia, ta cũng muốn để bà ném thử một chút.”

Trầm gia.

Tuổi tác của gia gia và nãi nãi cũng xấp xỉ tuổi Tiêu phu nhân, có điều nếu so với Tiêu phu nhân, tinh thần của hai người tốt hơn nhiều lắm.

Tóc trên đỉnh đầu ông bà đã sớm bạc trắng, nhưng trên mặt không xuất hiện quá nhiều nếp nhăn, hai người làm phu thê nhiều năm, khuôn mặt cũng có vài nét tương tự, khi nhìn thấy thiếu niên đang đi đến, khuôn mặt hai người đều lộ vẻ dịu dàng, đầy yêu thương.

“Tổ phụ, tổ mẫu.” Trầm Bình Ngô là hậu bối, hần cung kính hành lễ.

Nãi nãi Trầm mỉm cười vẫy tay: “Mau lại đây ngồi, sao con lại đến muộn như vậy? Là tại Nhị gia gia của con giao nhiều bài cho con?”

Nhị gia gia của Trầm Bình Ngô là đệ đệ của gia gia hần, gia gia hần là độc đinh mấy đời của phu nhân cả, phải cam chịu làm gia chủ Trầm gia, về chuyện học vấn, gia gia Trầm không thật sự nỗ lực, ngược lại, đệ đệ của ông chăm chỉ mài mài kinh sử mấy năm nay, học vấn càng ngày càng cao.

Chương 108

DTV-EBOOK

Đến tận bây giờ, ông vẫn mãi mê nghiên cứu sách vở, rất hiếm khi thu nhận đồ đệ, ngoại trừ mấy đệ tử đã xuất sư từ lâu, hiện tại người duy nhất cần để mắt chính là đứa trẻ này.

Có điều Trầm Bình Ngộ vừa được Nhị gia gia kèm cặp, còn phải học làm gia chủ cùng gia gia Trầm, là nhi tử duy nhất thuộc chi chính, tài nguyên tốt nhất của Trầm gia đều tụ hội trên người hắn.

Nhưng hắn cũng không phụ sự kì vọng của những người khác, tuổi còn nhỏ mà đã xuất sắc như vậy.

Trầm Bình Ngộ có chút xấu hổ đáp: “Vừa rồi con bận chút việc.”

Hắn phát tay, nha hoàn liền mang cặp lồng lên, đồ ăn trong chủ viện được đưa đến dựa trên số người, lúc này chỉ có ba người dùng bữa trưa, bởi vậy chỉ có năm món ăn cùng một món canh, trên bàn còn trống rất nhiều chỗ, nha hoàn mở cặp lồng ra, bụng gà rán bên trong ra bày lên bàn.

Trong chốc lát liền hình thành một thái cực đối lập với những món ăn còn lại trên bàn.

Bữa cơm của Trầm gia xem trọng thời tiết, hiện tại Tết Nguyên đán vừa kết thúc, trên bàn chủ yếu toàn là rau củ, gồm rau cải trắng, cần tây xào thịt, cùng với cá hầm củ cải trắng, đều là canh sông với một loại rau củ nào đó, mùi vị đều là vị vốn có của loại rau củ đó.

Cho đến khi món gà rán này được bày lên.

Màu vàng óng ánh, món ăn này lập tức thay đổi cách bài trí các món ăn trên bàn, gà được bày trong một cái bát bằng bạch ngọc tựa như ngọn núi đôi, được bày trên bàn như vậy, đem lại cho người ta cảm giác nhìn thấy hạc giữa bầy gà.

Nhưng quan trọng hơn cả, món này rất thơm!

Được tắm rất nhiều gia vị và chiên ngập dầu, mùi thơm vô cùng quyến rũ, hương thơm nồng nàn át đi những món ăn khác, đồng thời cũng hấp dẫn sự chú ý của hai người còn lại đang ngồi bên bàn.

Nãi nãi Trầm tò mò ngửi thử, phát hiện món này có mùi hơi hăng, nhưng sau cảm giác khó chịu ban đầu, mùi càng ngày càng thơm, bà liền hỏi: “Đây là món gì vậy?”

Trầm Bình Ngộ kìm nén sự xấu hổ và lo lắng trong lòng, hần vội giải thích: “Đây là gà rán, là do khách bên ngoại tổ gia – Yến di dạy cho trù tử của Tiêu gia làm, ngoại tổ mẫu sợ con về Trầm gia ăn ngon nên đã đưa một trù tử về cùng con. Trước kia không có cơ hội, hôm nay con rất muốn ăn món này, vì vậy con bảo trù tử làm, cố tình mang tới đây.”

Nãi nãi Trầm hơi ngạc nhiên, bà gật đầu, ánh mắt liếc về phía trượng phu.

Gia gia Trầm vẫn không nói lời nào, nghe xong lời này của tôn nhân, ông hơi nhướng mày lên, chợt nhận ra hơi thở của tiểu thiếu niên dường như nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Lông mày ông giật giật, còn chưa kịp lên tiếng, cánh tay của ông đã đột ngột bị nhéo một cái.

Gia gia Trầm run lên, ông ho nhẹ một tiếng rồi vuốt râu cười nói: “Thật ra trông cũng không tệ, để gia gia nếm thử một chút xem sao, Bình Ngộ, hiếm khi thấy con thích thứ gì đến vậy.”

Nghe vậy, một nụ cười nhẹ lập tức hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn vốn vẫn căng thẳng của Trầm Bình Ngô, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn: “Thực ra cũng không chỉ có thế này, con còn thích rất nhiều món khác, nhưng vị hơi đậm, nên con mới chọn món này, người nếm thử một chút, vị cũng không tệ.”

Hắn dùng đũa gấp thức ăn cho hai người, ánh mắt nhìn bọn họ đầy chờ mong.

Ánh mắt non nớt hiếm thấy kia khiến gia gia Trầm mềm lòng, ông cũng cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Vì khẩu vị của chủ tử mỗi nhà không khỏi có các điểm khác biệt, trù tử Trâu chuẩn bị món ăn này, dù là lượng hạt tiêu hay muối đều được giảm tương đối nhiều, sau khi được chiên hai lần, lớp da bên ngoài vừa xốp vừa giòn.

Dù là lão nhân có tuổi, khi ăn cũng không cần cắn mạnh, chỉ cần cắn nhẹ một chút, lớp vỏ bên ngoài dễ dàng vỡ ra, để lộ phần thịt gà mềm bên trong, lớp vỏ giòn rụm, không có gia vị khác, chỉ hơi mặn và bùi.

Chương 109

DTV-EBOOK

Vị ngon cực kỳ, mà thịt gà được tẩm ướp bên trong vừa mềm vừa mịn, có vị tê tê của hạt tiêu và hơi cay cay của cây sền gai.

Vị nhạt vừa đủ, khi đầu lưỡi bọn họ nhắm nháp cũng không cảm thấy quá hăng, ngược lại khiến đôi mắt của lão nhân mở to, bọn họ vừa nhai vừa gật đầu: “Vị không tồi.”

Nãi nãi Trầm cũng ăn, bà gật đầu liên tục: “Món này ăn ngon!”

Trầm Bình Ngô yên tâm, hắn cũng nở nụ cười: “Vậy gia gia, nãi nãi nên ăn nhiều một chút.”

Gia gia Trầm nhai xong, lại uống xong một ngụm trà rồi lau đi miệng mỡ trên miệng rồi mới nói: “Nhưng hơi nhiều mỡ, không có lợi với sức khỏe lão nhân như chúng ta, không thể ăn quá nhiều.”

Là lão nhân đã quen ăn nhạt nhiều năm, ông thật sự rất ít khi ăn những món thế này, tuy vị không tồi, nhưng cũng quen cho lắm.

Nụ cười trên mặt Trầm Bình Ngô đột ngột cứng đờ, hắn vội vàng điều chỉnh lại cảm xúc, lúc này hắn liền xin lỗi: “Là tôn nhân không tốt...”

“Tuy nhiên thỉnh thoảng ăn vẫn được.” gia gia Trầm lại bổ sung thêm một câu, sau đó chủ động gấp một, hai miếng thức ăn khác vào bát tôn tử, vừa cười ha hả vừa nói: “Khi ăn những món thế này cũng không thể quên ăn rau dưa, như vậy mới có lợi cho cơ thể.”

Lúc này Trầm Bình Ngộ mới yên tâm hoàn toàn, một nụ cười đáng yêu xuất hiện trên khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn của hắn: “Vâng!”

Hắn ăn hai miếng rau xanh trước, sau đó cắn một miếng thịt gà mềm, lớp vỏ giòn cùng với vị cay mặn mặn kích thích đầu lưỡi. Đã nhiều ngày hắn không được nếm lại hương vị này, điều này khiến toàn thân hắn cảm thấy thoải mái đến mức cảm giác thèm ăn cũng tăng lên đáng kể, hắn lại ăn một miếng cơm lớn, cái miệng nhỏ nhắn thanh tú không ngừng ăn, vẻ mặt vô cùng hài lòng.

Thấy tôn tử ăn ngon như vậy, tốc độ gấp hai vị trưởng bối Trầm gia cũng không khỏi nhanh hơn nhiều.

Thật lòng mà nói, trừ việc món này hơi nhiều dầu mỡ, hương vị cũng rất ngon.

Điều quan trọng chính là thịt gà bên trong không có mỡ, vừa khéo có thể trung hòa lượng dầu trên lớp vỏ bên ngoài, nhìn chung, cũng không tính là quá nhiều dầu mỡ.

Người có thể nấu món ăn ngon đến nhường này thật sự là người rất khéo léo!

*

Khi dùng bữa, Trầm gia không nói chuyện, trước khi ăn có thể nói vài câu cũng được, sau khi bắt đầu ăn, mọi người đều yên lặng ăn cơm, vì thế trong bữa ăn không ai nói chuyện, cứ như vậy ăn từng miếng từng miếng đến hết bữa.

Cuối cùng người này, người kia lần lượt ăn xong, trên bàn còn vài món vẫn còn thừa, duy chỉ có món thịt gà rán đã hết sạch.

Nhận ra điều này, tâm trạng Trầm Bình Ngộ ngày càng vui vẻ. Sau khi chia sẻ và được đối phương đồng tình, sự thỏa mãn

này càng khiến hấn vui vẻ hơn là ăn một mình.

Hai lão nhân cũng cười vui vẻ, tuy Trầm gia không định ăn nhiều, nhưng ăn ít quá cũng không tốt.

Vì vậy ba người đều đặt đũa xuống, nãi nãi Trầm cười nói: “Bình Ngộ, trù tử kia của con còn có thể làm những món gì nữa?”

Hai mắt Trầm Bình Ngộ sáng lên, dường như giống lúc còn nhỏ, nói: “Yến di đã dạy hấn nấu rất nhiều món, sau này con sẽ bảo hấn mỗi lần đều nấu một ít.”

Gia gia Trầm dè dặt gạt đầu, sau đó ông đứng dậy để giải tỏa cái bụng hiêm khi no của mình: “Được.”

Vậy mà Trầm Bình Ngộ thật sự nghiêm túc về chuyện này, nói chuyện với gia gia Trầm một lúc, lại báo cáo tiến độ học tập với Nhị gia gia bên kia giao, sau đó nói về những gì hấn nghe được trong quán trà hôm nay, hấn nghe gia gia Trầm phân tích một mình, rằng hấn luôn có thể học hỏi được gì đó ở bất cứ đâu, bất cứ nơi nào.

Cho đến khi hàn huyền xong, ông mới đứng dậy cáo từ.

Bước chân rất nhanh nhẹn.

Thực ra có hơi khác một chút, nhưng cũng không nghiêm trọng như bản thân hấn nghĩ!

Nếu đã như vậy, từ hôm nay, hấn cũng có thể cho ông bà ăn những món ngon khác, nếu họ được nếm nhiều món nhiều hơn, chắc chắn họ sẽ càng thích!

Chương 110

DTV-EBOOK

Buổi tối, hấn nhờ đầu bếp làm cánh gà chiên giòn, ngày hôm sau là canh chua nóng, ngày thứ ba ...

Ngày thứ tư là một lá thư.

Trên phong thư đề hai chữ Đông Đông.

Phong thư rất dày, có lẽ là viết đến vài trang.

Đây là lần đầu hấn nhận được thư từ vị đệ đệ này, tiểu thiếu niên trước nay vẫn luôn trầm ổn hiếm khi lộ vẻ mừng rỡ rõ ràng như vậy.

Hấn vội vàng rút những chuyện khác ra sau đầu, trong tay xuống, muốn đọc xem trong thư viết gì, khi mở phong thư ra, trong đầu hấn còn nghĩ đến khi viết thư hồi âm thì nên chọn quà gì để gửi sang bên kia, Đông Đông không thích học, vậy tặng mấy món ăn ngọt từ Nhạc Bình sang là được.

Tuy nhiên, khi hấn mở thư ra, hấn rơi vào im lặng.

Ngoại trừ lời chào thông thường ở phần đầu cho có lệ, phần còn lại đương nhiên phải là ... kể những gì cậu bé đã ăn những ngày qua???

Trong đó phần dài nhất vẫn là món thịt nướng cậu bé ăn khi đến dạo chơi trên thôn trang, tại sao còn sợ hấn không biết thịt nướng là gì, còn dùng nét vẽ non nớt kia vẽ hình ở dưới!

Sau khi đọc xong, Trầm Bình Ngộ lặng lẽ gạt bỏ tất cả những món ngon mà hấn vừa nghĩ trong đầu, hấn cầm một đồng tác phẩm văn chương mình từng học, nhờ người gửi chúng, đồng

thời nói thêm rằng khi hấn đến Tiêu gia vào cuối năm, hấn sẽ kiểm tra!

Dù Tiêu gia là gia đình võ tướng, bọn họ đều có tài có danh, thật sự là những người văn võ toàn tài.

Bình Châu là tướng quân tương lai, đương nhiên không thể bị tụt lại ở mặt này!

Nhưng sau khi làm xong tất cả những điều này, Trầm Bình Ngộ vẫn lấy lá thư kia ra đọc lại, nhìn chăm chăm vào hình vẽ mà hấn tự cho là xấu kia, hình vẽ thật sự rất xấu, hấn nhìn lại lần nữa, cuối cùng yết hầu khẽ cử động, liền gọi trù tử Trâu: “Người có thể làm thịt nướng không?”

Vẻ mặt đối phương mờ mịt: “Thưa thiếu gia, YẾN cô nương không dạy làm món này...”

Trầm Bình Ngộ nghĩ đến xiên thịt, bếp nướng, cách ướp gia vị mà trong thư nhắc đến, giọng điệu quyết đoán đáp: “Ta hướng dẫn ngươi, ngươi làm!”

*

Tạm không đề cập đến chuyện Trầm Bình Ngộ bị đệ đệ Đông Đông khiêu khích nên đã thật sự suy nghĩ đến việc làm thịt nướng.

Quay trở lại thời điểm thích hợp để ra ngoài dạo chơi hôm ấy.

Bữa tiệc nướng ngoài trời kết thúc mỹ mãn, một số người vốn cho rằng mình vẫn cần ăn cơm trưa cũng tỏ vẻ không thể ăn thêm được, Diêu quản gia vô cùng tiếc nuối, nhưng chỉ đành từ bỏ ý định làm một bữa ăn ngon khác cho họ.

Ăn uống no nê, mỗi người đều tự tìm việc gì đó để làm.

Họ ra ngoài chơi một chuyến, không thể ăn xong rồi về ngay, trên thôn trang này đều là thứ hay ho, đi xung quanh ngắm nghĩa cũng không phải ý tồi.

Vì vậy mọi người đi ra ngoài theo từng nhóm.

Lũ trẻ đi xem các loại động vật được nuôi trong làng, Tiêu phu nhân đã đến xem đồng ruộng bên kia, Yến Thu Xu vốn cũng muốn đi xem những con vật đó, ban đầu nàng đề nghị nuôi gà và cá, nhưng sau khi được Tiêu Hoài Khải góp ý, hiện tại trong thôn trang này còn nhiều thứ hơn thế.

Cũng không biết rốt cuộc diện tích lớn đến đâu mà có thể nuôi được nhiều như vậy?

Nhưng nàng chưa kịp bước đi, Tạ Thanh Vận đã gọi nàng lại, nàng ấy bước thêm hai bước rồi kéo tay Yến Thu Xu, nói: “A Xu, muội đi cùng ta ra ngoài một chút nhé?”

Yến Thu Xu do dự liếc nhìn Tiêu Hoài Khải, như vậy dường như không tốt lắm?

Làm bóng đèn thật sự rất đáng sợ!

Tạ Thanh Vận liền mắng: “Đừng lo lắng về chàng, chàng cũng không thích những chỗ ồn ào, ta lại không có ai nói chuyện cùng, chàng đi phía sau là được rồi.”

Tiêu Hoài Khải bị nhắc đến cũng bất đắc dĩ buông thông tay, hắn nói: “A Xu, cô nương đi cùng đi, cơ thể này của ta cũng chẳng chịu được gió lạnh quá lâu, ta chỉ đi một lát rồi phải quay lại thôi.”

Nàng ngại từ chối, vì vậy nàng đành phải gật đầu.

Chương 111

DTV-EBOOK

Diêu quán gia dẫn đầu đi trước, theo sau ông ấy là một nam tử trung niên trông rất nhã nhặn, lịch sự, Yến Thu Xu bị Tạ Thanh Vận kéo tay đi phía sau hai người kia, Tiêu Hoài Khải được một người hầu đẩy đi cuối cùng, đang đi, thấy một lối đi bên trái, bên đó có một thôn trang, khi còn cách thôn trang nọ vài trăm mét, đoàn người dừng lại.

Nữ tử bên cạnh chỉ vào một đồng cỏ hoang vu không người trước mặt nàng, sau đó lại chỉ vào thôn trang trông như được chăm chút cẩn thận bên kia, hỏi nàng: “A Xu, muội thấy chỗ này thế nào?”

Lại nói, chỗ này nhìn rất quen mắt, thì ra đây là thôn trang Yến Thu Xu và người môi giới từng đến trước đây.

Nhưng giá quá đắt, vì phải mua cả đất đai xung quanh, những hai nghìn lượng!

Yến Thu Xu không mua nổi, liếc mắt một cái liền quên mất, không ngờ bây giờ nàng ấy lại hỏi vấn đề này, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu nàng, nàng ngập ngừng hỏi dò: “Chắc đây không phải là thôn trang của Tiêu gia đâu nhỉ?”

Tạ Thanh Vận gật đầu nở nụ cười, xác nhận suy đoán của nàng và xin lỗi: “Ta vừa mới mua, A Xu, muội đừng nghĩ tỷ tỷ quản nhiều mấy chuyện này, chỉ là mấy ngày nay ta thấy muội hay ra ngoài nên mới hỏi, dù sao với quan hệ giữa chúng ta, muội muốn mua gì, cần gì liền nói trực tiếp với ta là được, việc gì phải tự mình đi xem như vậy? Hơn nữa, vị trí nơi này cũng tốt, thôn trang của chúng ta cũng ở gần đây, có chuyện gì chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau. Ta đã mua rồi, tặng cho muội.”

Yến Thu Xu hít một hơi thật sâu, nàng ngây người.

Tặng, tặng một cái thôn trang?!

Khi nàng vẫn đang sửng sò, Diêu quản gia đã lấy ra một xấp giấy tờ với nụ cười thân thiện, ông ấy đưa cho nàng: “Yến cô nương, đây là khế ước bán thôn trang, còn có khế ước bán thân của vài người hầu, dù sao nơi này cũng không phải kinh đô, càng nhiều người sẽ càng an toàn.”

Sau đó ông liền chỉ vào nam nhân trung niên bên cạnh: “Đây là Cố quản gia.”

Cố quản gia chấp tay hành lễ, chậm rãi mở miệng: “Ra mắt Yến cô nương, trước đây nô tài là quản gia của một đại gia tộc, sau khi chủ nhân phạm tội, nô tài đến Tiêu gia, quản lý việc thu chi của Tiêu gia, nếu cô nương không chê, nô tài muốn làm quản gia cho cô nương, đảm bảo sẽ phụ trách thôn trang gọn gàng, ngăn nắp, chỉ cần cô nương cho nô tài một miếng ăn.”

Yến Thu Xu: “!!!” Nàng nhìn thôn trang, lại nhìn Diêu quản gia, rồi lại nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của Tạ Thanh Vận khi nhìn mình, trái tim nhỏ bé của nàng run lên.

Đây là... cảm giác dựa dẫm vào phú bà sao?

Mọi chuyện đều sắp xếp xong xuôi cho nàng rồi?

Chuyện này rất tốt, tốt đến mức khiến nàng phát hoảng.

Yến Thu Xu không phải người thích nợ nần người khác, bình thường dù chỉ là những lễ vật như trang sức, sau khi nàng nhận, nàng sẽ làm điểm tâm gì đó mang đến đáp lễ, nhưng nếu là loại lễ vật thế này, nàng chỉ thấy quá đáng giá!

Yến Thu Xu khó khăn mở miệng, nàng miễn cưỡng từ chối: “Đa tạ ý tốt của Thiếu phu nhân, nhưng thứ này quá quý giá,

muội không thể nhận được!”

Nhận rồi sẽ chột dạ.

“A Xu không cần ngượng ngùng, thật ra ta có một yêu cầu quá đáng.” Tiêu Hoài Khải ra hiệu, người hầu liền đẩy hắn đến bên cạnh hai người, hắn ngồi trên xe lăn, rõ ràng đang ngẩng đầu nhìn người ta, nhưng dáng vẻ lại rất bình tĩnh thản nhiên, giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe: “A Xu đã nấu rất nhiều đồ ăn, kể từ khi mở cửa hàng món kho này, ta vẫn luôn nghĩ về phố ẩm thực mà A Xu cô nương nhắc đến.”

Yến Thu Xu nheo mắt, nàng không hề nghĩ đến kế hoạch về phố ẩm thực trước đây mình từng nhắc đến.

Lần trước nàng bị Tiêu Hoài Khải hỏi liên tục, không cần thận nàng lại làm lộ hết về ý tưởng này, nàng nghĩ rằng nếu cả con phố tràn ngập các loại mỹ thực, khi mọi người ở kinh đô nhắc đến ẩm thực, họ sẽ nghĩ đến con phố này ngay lập tức. Chỉ cần hương vị các món ăn ổn định, lượng khách đến đây chắc chắn rất khả quan.

Chương 112

DTV-EBOOK

Tuy nhiên, nàng chỉ nói một câu, sau đó cũng không nhắc đến chuyện này nữa, nàng không ngờ người này vẫn nhớ rõ!

Tiêu Hoài Khải lại cười nói: “Bỏ, thịt heo khô, chân gà rút xương ... còn món thịt nướng hôm nay, ta nghĩ phở ẩm thực này thực sự là một ý tưởng phi thường, nhưng những thứ này đều do A Xu cô nương làm, chúng ta không thể sử dụng trực tiếp, không bằng lấy thôn trang này đổi lấy cơ hội hợp tác lớn hơn, biến phở ẩm thực thành hiện thực, không biết ý cô nương thế nào?”

Yến Thu Xu dùng tư duy kinh doanh không tốt của mình để đưa ra một phán đoán đơn giản, cơ hội làm ăn này có vẻ rất lời, nhưng mỗi lần nàng nấu ăn, không nói quá đâu, những công thức nàng dùng đều chỉ là tùy hứng dùng mà thôi.

Nàng lắc đầu: “Không cần, mọi người muốn dùng công thức nào cũng được, dù sao cũng có nhiều như vậy.”

Tiêu Hoài Khải bắt đầu dĩ xòe tay: "Nhưng ta vẫn cảm thấy về sau chúng ta còn có thể tiếp tục hợp tác, cô nương nói nhiều công thức như vậy, nhất định còn có nhiều công thức hơn, sau này chắc chắn sẽ càng tốt hơn, vậy ta không được ưu tiên sao? Nếu A Xu không chấp thuận, ta cũng không thể yên tâm sử dụng những công thức này.”

Cũng có lý.

Dưới sự tán công của hai người này, Yến Thu Xu choáng váng gật đầu: “Vậy...đa tạ Đại thiếu gia và Thiếu phu nhân.”

A a a, quả nhiên đi theo đại gia chắc chắn sẽ có thịt ăn!

Diêu quản gia lập tức nhét khế ước bán đất và những thứ khác vào tay nàng: “Tiểu nhân xin chúc phước ấm thực của Đại thiếu gia và Yến cô nương sớm khai trương, buôn bán thuận lợi, phát đạt!”

Vì vậy, khi Yến Thu Xu được Tạ Thanh Vận dẫn về, tâm hồn nàng vẫn đang lơ lửng trên mây.

Vấn đề tài chính của nàng cứ như vậy được giải quyết, nàng thậm chí còn có thôn trang của riêng mình?

Nàng có thể cảm nhận được rằng những lời Tiêu Hoài Khải vừa nói đều chỉ để lừa dối nàng, nhưng lúc ấy suy nghĩ của nàng rối ren, nàng không ý thức được, chờ đến khi nhận một đồng giấy tờ linh tinh, nàng nhìn kỹ mới phát hiện.

Thực ra những thứ này đã sớm sang tên nàng xong xuôi, nàng tận mắt nhìn thấy tên mình trên khế ước bán đất.

Bọn họ đã sớm quyết định từ lâu, vì vậy mới có chuyến đi đến thôn trang ngày hôm nay.

Nhưng những chuyện này đều không quan trọng, nếu nàng đã nhận rồi, vậy nàng cứ nhận thôi.

Chỉ là sau này phải cố gắng hơn nữa, nghĩ xem có thể làm món ngon gì phù hợp ở thời đại này.

Ánh mắt của Yến Thu Xu nhanh chóng rơi xuống những hạt đậu tương đang phơi trong khoảng đất trống bên cạnh thôn trang, bước chân của nàng dừng lại.

“Có chuyện gì vậy?” Tạ Thanh Vận lên tiếng hỏi.

Yến Thu Xu đưa mắt nhìn Diêu quản gia: “Diêu quản gia, phiền ông đóng hai túi đậu tương, chúng ta muốn mang về

phủ.” Nói xong, nàng mới nhìn về phía Tạ Thanh Vận: “Muội muốn làm món gì đó thật ngon!”

Tạ Thanh Vận nhìn đồng đậu tương hết sức bình thường kia, giọng điệu ghen tị nói: “Làm sao muội có thể nghĩ ra được nhiều món như vậy? Thật lợi hại, ta thậm chí không biết làm thế nào.”

Ngay khi nàng vừa định thở dài, giọng nói lạnh lạnh của trẻ con vang lên, ngắt lời nàng: “A Xu tử tử! Đệ vừa thấy một con bò đang được vắt sữa! Nhiều sữa quá!”

Mọi người vô thức liếc mắt sang bên kia.

Thân hình mũm mĩm của Đông Đông chạy ngay trước mặt bọn họ, cách đó hai bước là Uyển Nhi cũng đang đỏ mặt vì phấn khích, cùng với Chu Chiêu Hoàn, và phía sau là Tiêu Bình Tùng đang bắt đặc dĩ ôm hai chiếc thùng, cậu bé đang bước đi chậm rãi phía sau.

Bước chân thiếu niên trầm ổn, cậu bé ôm hai thùng sữa, trên mặt cũng lộ ra nụ cười: “Đại bá, bá mẫu, Yến di.”

Tùng đưa trẻ chạy đến, Đông Đông chạy thẳng đến chỗ Yến Thu Xu, Yến Thu Xu vội vàng đỡ lấy, cơ thể nàng bị va chạm, lắc lư một chút, nàng vừa kịp đứng vững lại, Uyển Nhi cũng bắt chước cậu bé, chạy lại đây, trên mặt nở một nụ cười tươi rói.

Chương 113

DTV-EBOOK

Đối với tiểu cô nương, Yến Thu Xu mềm lòng hơn rất nhiều, sau đó nàng không nói gì, chỉ vươn tay, dịu dàng vuốt ve mái tóc dày mượt của Uyển Nhi.

Chu Chiêu Hoàn đang lặng lẽ thở hổn hển bên cạnh, Tiêu Bình Tùng cũng đi tới, cậu bé đặt sữa xuống đất, cười nói: “Trong thôn trang thật sự có rất nhiều bò sữa.”

Diêu quản gia cười nói: “Đại thiếu gia để chúng nô tài nuôi rất nhiều bò, có lẽ trước đây chúng nô tài chưa quen tay, lượng sữa không nhiều. Nhưng mấy ngày gần đây, sữa trong phủ đều mang sang từ thôn trang bên này.”

Yến Thu Xu âm thầm bổ sung kế hoạch trong lòng, nàng nói: “Diêu quản gia, sữa này ông cũng chuẩn bị thêm cho ta, rất hữu dụng với ta.”

Diêu quản gia đương nhiên gật đầu liên tục: “Cô nương, bây giờ vịt và ngỗng ở thôn trang đã bắt đầu đẻ trứng, cô nương có muốn mang một ít về không?”

“Được!” Yến Thu Xu không bao giờ từ chối, đôi mắt nàng càng ngày càng sáng, như vậy có thể làm được rất nhiều đồ ăn ngon! Nàng lại nói thêm: “Tất cả đều được đưa trực tiếp đến viện của ta.”

Bình thường này cũng không hay đến đại trù phòng, chỉ sợ lại sợ quên mất, để hỏng những thứ này, như vậy thật sự rất lãng phí đồ tốt.

Diêu quản gia cẩn thận ghi lại, Tiêu phu nhân cũng vừa quay lại.

Đi chơi lâu như vậy, mọi người đều có chút mệt mỏi, liền dẹp đường hồi phủ.

Vừa lên xe ngựa, Thủy Mỗi liền quỳ xuống xe ngựa nhận sai: “Cô nương, nô tỳ không cố ý, mà là nha hoàn bên cạnh Thiếu phu nhân đến hỏi, hỏi cô nương ra ngoài khi nào, lại hỏi cô nương đi đâu, nô tỳ chỉ nói cô nương đến ra khỏi kinh thành, đi đến phía tây, Thiếu phu nhân đoán được, hỏi nô tỳ, có phải cô nương muốn mua nhà riêng hay không.”

Mặc dù bốn phía của kinh đô là phố thương nghiệp, nhưng mỗi nơi đều có những điểm đặc sắc riêng, do còn liên quan đến vị trí địa lý, có rất nhiều người mỗi giới tìm người mua nhà riêng ở khu vực phía tây ngoại thành.

Nàng thường xuyên đi sang khu vực này, rất có khả năng là đi mua nhà riêng.

Bị nha hoàn bên kia hỏi, Thủy Mỗi cũng không thể nói dối, phủ nhận rằng không phải, dù sao nàng ấy cũng là người Tiêu gia, vì thế nàng ấy liền nói cho nha hoàn, đối phương cũng nói lại với Thiếu phu nhân.

Yến Thu Xu mỉm cười bình tĩnh: “Ta không trách người, ta không để bụng đâu.”

Chưa nói đến chuyện Thủy Mỗi vốn là người Tiêu gia, nhưng được phân công sang đây hầu hạ nàng, nàng ấy thật sự đã làm rất tốt.

Yến Thu Xu có thể nhìn thấy rõ ràng, nàng không ngại bị người khác biết, dù sao mua nhà cũng là chuyện tốt.

Nàng không dám nói với Tiêu gia là vì nàng xấu hổ, nàng vốn định dùng tiền mình dành dụm được để mua, tuy lúc này nhận được lễ vật quá đáng giá này, nàng có cảm giác được quan tâm mà nơm nớp lo sợ, thực ra đến tận bây giờ nàng vẫn tương đối

mơ hồ, số tiền nàng dành dụm mấy tháng qua không thể dùng được rồi.

Nhưng nàng lại rất vui vẻ, tuy cảm giác không chân thật, nhưng ở giữa thế giới xa lạ này, vậy mà nàng còn có thể có nhà riêng.

Có nhà riêng, có địa bàn của riêng mình, như vậy mới thực sự là hòa nhập với thế giới này.

Tuy nhiên, Yến Thu Xu vẫn chưa có ý định rời khỏi Tiêu gia, phải đợi đến khi người Tiêu gia không cần nàng, nhưng có nhà rồi, những ngày lễ tết gì đó, nàng cũng có thể trở về nhà mình, chơi đùa thỏa thích!

Nàng bắt đầu suy nghĩ, nàng nên làm gì ở thôn trang của chính mình?

Chắc chắn phải nuôi gà, cá, ngoài ra còn phải nuôi thêm mấy chục con cừu, lợn, bò, bò sữa, hơn nữa còn phải làm đồ ăn, cũng không biết khi nào mới tìm được khoai lang, hay là nói với Đại thiếu gia một tiếng?

Có khoai lang rồi, có thể làm món mì cay nóng mà nàng thích nhất!

Ngoài mì chua cay nóng ra, nàng cũng có thể làm mì chua nóng siêu cay, nhưng món này không cay sẽ không ngon.

Chương 114

DTV-EBOOK

Có thể giảm độ cay của những món khác dựa trên khẩu vị của người khác, nhưng riêng món này thì không được.

Đến lúc đó Đông Đông và mấy đứa nhóc chắc chắn sẽ ch.ảy nước mắt, nước mũi giàn giụa, tưởng tượng thôi cũng thấy hào hứng...

Ngay khi Yến Thu Xu đang thỏa sức tưởng tượng, khi nàng trở lại Tiêu gia, có bài thiếp được gửi đến.

Là Xương Vương phi gửi đến.

Lần này Xương Vương lập được công lớn, bọn họ không biết cụ thể, nhưng lão hoàng đế lại rất nhiệt tình với nhi tử này.

Ngay sáng hôm nay, khi bọn họ đang say sưa nướng thịt ở bên kia, thánh chỉ ban thưởng Xương Vương cũng được ban xuống.

Ngoài việc thưởng một mảnh đất phong màu mỡ, lão hoàng đế còn tiện tay ban cho Xương Vương phủ đệ của Kiều gia ở kinh đô, Kiều gia tham ô không biết bao nhiêu lần, ngoại trừ việc đưa tiền cho Tam hoàng tử, bọn họ nhất định sẽ giữ lại một ít cho chính mình.

Thoạt nhìn phủ đệ của Kiều gia không có gì khác biệt những phủ đệ bình thường, cách bài trí bên trong lại xa hoa, lộng lẫy, còn có rất nhiều thứ vượt ngoài những gì người ta có thể tưởng tượng được.

Hiện tại Kiều gia không còn, những thứ này có thể để các vị vương gia dùng.

Sau khi phủ đệ này được ban cho hẳn, lão hoàng đế cũng nghĩ đến Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử. Sau khi các vị hoàng tử khác xuất cung đều được phong vương, lần lượt là Hoài Vương, Thuận Vương, Tuyên Vương.

Mỗi người đều được ban tặng đất phong, mảnh đất tốt nhất đương nhiên thuộc về Xương Vương, tiếp đến là Ngũ hoàng tử, Tứ hoàng tử và Lục hoàng tử, kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng không quá tốt, nhưng cũng không tệ.

Triều đình bị sự kiện này chấn động, ai nấy đều đoán rằng lão hoàng đế đau lòng vì Tam hoàng tử nên mới ban thưởng cho tất cả các hoàng tử, nhưng sau này ai sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế?

Hiện tại Thất hoàng tử mới chỉ được một tuổi, còn chưa biết có thể sống được đến nhũc quán (

) hay không.

(*) nhũc quán: tuổi 20.

Những người còn lại đều là công chúa.

Vì vậy, số hoàng tử sẽ kế thừa ngai vàng, thống nhất giang sơn chỉ có mấy người, ngay từ đầu Xương Vương đã không được tính đến. vậy nhưng cũng được phong vương, thể hiện rằng tước vị không xứng đáng với việc được đề cử, nhưng hiện tại cả bốn hoàng tử đều được phong vương, Xương Vương vừa lập được công lớn, lại từng làm thái tử, là trụ cột mười mấy năm, Ngũ hoàng tử Thuận Vương có mẫu phi là Lục quý phi thổi gió bên tai. Ngược lại, thế lực của hai hoàng tử còn lại đều yếu.

Hiện tại, các thế lực tứ phương đều đang gây sức ép.

Mà lúc này, điều đầu tiên hai phu thê Xương Vương nghĩ đến vẫn là nhi tử.

Là A Hoành đã phải trải qua quá nhiều khổ cực, ròn rã suốt năm năm qua cùng bọn họ.

Vì thế mới có bài thiếp này.

Đông Đông rất thất vọng: “A Hoành, người phải về nhà sao?”

Tiêu Bình Tùng xoa đầu đệ đệ mình, tâm trạng cũng không tốt.

Uyển Nhi cắn môi, thì thầm: “A Hoành, người không thể không đi sao?”

Tiểu hài tử này trạc tuổi cô bé, bình thường vẫn luôn quan tâm đến cô bé, Uyển Nhi có chút luyến tiếc.

Nghe đến đây, lúc đầu A Hoành vốn còn khá phẫn khích, nhìn thấy cảnh này liền lắc đầu buồn bã: “Ta xin lỗi, Đông Đông, ta muốn nương của ta.”

Mặc dù ở đây rất vui vẻ, trong thời gian ngắn, cậu ta đã tăng cân rất nhiều, nhưng nỗi nhớ cha nương cũng ngày càng lớn hơn. Nếu không phải Nam Kỳ luôn luôn bên ba khắp nơi chuyển thư của hai người cho cậu ta, buổi tối đọc cho cậu nhóc nghe, hẳn cậu nhóc đã trốn trong chăn mà khóc nức nở.

Bả vai Đông Đông rũ xuống, mặc dù cậu bé không bám lấy mẫu thân như vậy, chủ yếu là do nương của cậu bé quá nóng tính, từ nhỏ đã không ở bên cạnh cậu nhiều, nhưng cậu vẫn có thể hiểu được: “Vậy thì được.”

Yến Thu Xu không thể chịu được khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nàng liền xoa đầu từng đứa trẻ và cười nói: “Không sao, cũng không phải chúng ta sẽ không gặp lại nữa, sau này A Hoành sống ngoài hoàng cung, chúng ta có thể có thể đến thăm bất cứ lúc nào mà.”

Chương 115

DTV-EBOOK

Đông Đông: “! Được nha!”

Uyển Nhi cũng bị sốc: “Thật sao?”

“Là thật!” Yến Thu Xu cười tủm tỉm và nói: “Nhưng bây giờ, chúng ta vẫn phải tặng A Hoành một món quà nhỏ làm quà chia tay.”

“Ăn! Ăn ngon!”

“Que cay!”

“Thịt giòn nhỏ!”

Lũ trẻ lần lượt giơ tay lên, nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều là đồ ăn, chẳng lẽ là do ảnh hưởng của chính mình?

Yến Thu Xu che mặt trong xấu hổ, vậy mà lại nuôi thành một lũ ham ăn, nhưng lũ trẻ đã đề nghị như vậy, nàng liền gật đầu đồng ý: “Được rồi, chúng ta hãy làm món gì đó thật ngon.”

A Hoành trông rất vui vẻ, ánh mắt háo hức chờ mong nhìn nàng.

Đông Đông và những người khác cũng tò mò: “Là món gì vậy?”

Yến Thu Xu: “Thịt tằm!”

Mặc dù không biết mùi vị ra sao, nhưng lũ trẻ vẫn rất vui vẻ: “Được!”

*

Thịt tằm có thể là thịt gà, thịt cừu, thịt bò, thậm chí là thịt lợn.

Vừa khéo lần này nàng mang về rất nhiều thịt tươi từ thôn trang, nên nàng sẽ làm món này.

Thịt này được chiên ngập dầu, thời gian bảo quản cũng không ngắn, Là một món ăn nhẹ, thật sự không thể tốt hơn!

Yến Thu Xu nghĩ vậy, nàng nói: “Chúng ta phải làm ngay bây giờ!”

Nàng vốn chỉ thỉnh thoảng mới nghĩ đến món này, nhưng hiện tại nàng đã nói là làm, nước miếng gần như nhanh chóng chảy xuống, thật sự rất ham ăn, lúc này, nàng liền dẫn mấy đứa trẻ vào bếp.

“Thủy Mỗi, Hứa ma ma, hai người đến thái thịt.” Yến Thu Xu lấy ra hai lạng thịt, mình cầm một miếng thịt thứ ba.

Sau đó để bọn trẻ đến lấy tằm ở chỗ quán gia.

Yến Thu Xu không tìm được tằm, các tiểu bằng hữu khác thậm chí cũng không tìm được, trong viện của bọn họ không có.

Những đứa trẻ chạy ra ngoài như ong vỡ tổ, những âm thanh “rầm rầm xuỳnh...” bắt đầu vang lên. Tiếng thái thịt cũng dần vang lên.

Sau khi thái thịt, ra phải rửa sạch thịt rồi mới ướp, khi ướp cho thêm lòng trắng trứng gà và một ít dầu ăn vào.

Lúc này, Tiêu Bình Tùng dẫn theo đệ đệ, muội muội về, trên tay cầm rất nhiều tằm, Yến Thu Xu nói: “Bọn đệ đun sôi nước, cho tằm vào để tiêu độc!”

“Vâng!” Đông Đông hào hứng đáp lời.

Uyển Nhi đã định đi tìm nôi, Hứa ma ma và Thủy Mỗi đứng bên cạnh trông chừng bọn họ, để bọn họ không tự làm tổn thương chính mình.

Chờ nước sôi, tắm được đun sôi, tiêu độc xong, thịt cũng được ướp xong, Yến Thu Xu liền đưa cho bốn đứa trẻ trước mặt một mâm toàn thịt: “Mấy đứa dùng tắm xiên thịt đi.”

Giọng điệu Đông Đông có chút sợ hãi: “Lại phải xiên nữa?!”

“Có vẻ như Đông Đông không muốn giúp, ta chỉ đành tự mình làm.” Yến Thu Xu giả vờ tiếc nuối, muốn lấy thịt khỏi tay Đông Đông.

Đông Đông liền nhanh chóng giật lại: “Đệ muốn! A Xu tỷ tỷ, đệ làm, tỷ đã làm nhiều rồi, hẳn cảm thấy rất mệt, tỷ đi nghỉ ngơi trước đi.”

Yến Thu Xu cười khúc khích, nàng ngồi bên cạnh, bọn họ cùng nhau xiên thịt.

Thịt được cắt thành những miếng nhỏ, sau khi xiên xong, các nguyên liệu khác nhau được chất đồng ở bên cạnh, nhưng chỉ còn một ít thịt với một cây tăm, thịt đã xiên xong có thể chất đầy một đĩa lớn, khỏi phải nói, nhìn rất hài lòng.

Khi dầu nóng lên, cho hành, gừng, tỏi, hạt tiêu, quế và các loại gia vị khác đã chuẩn bị sẵn vào, chiên ngập dầu, hương thơm nức mũi.

Khi xiên thịt gần chín, Yến Thu Xu đến bên bếp, Yến Thu Xu nhóm lửa, nàng đổ dầu vào.

Lúc này, theo yêu cầu của Yến Thu Xu, Thủy Mỗi cho gà vào, phát ra âm thanh xèo xèo, gà tắm được đổ nôi, đáy nôi lập tức

dính đầy bột nhão, nhưng khi dùng muôi khuấy đều, thịt tằm lập tức tách ra khỏi nhau.

Cho hành, gừng, tỏi, hạt tiêu, quế và các loại gia vị khác đã chuẩn bị sẵn vào, chiên ngập dầu, hương thơm nức mũi.

Chiên một lúc, sau khi cố định lại thịt, lại vớt thịt ra, chờ thịt nguội đi, lại tiếp tục cho vào chiên.

Lần chiên thứ hai, chiên đến khi mặt ngoài hơi vàng là có thể vớt ra.

Sau đó là thịt bò, thịt cừu, cũng chiên theo trình tự như vậy.

Chương 116

DTV-EBOOK

Sau khi chiên xong các loại thịt, để lại một ít dầu trong nồi, cho thìa là, gừng, dầu ớt vào đảo qua, sau đó lại cho thịt vào.

Thịt cừu vốn có mùi hôi, sau khi ướp xong như các loại thịt bình thường còn phải thêm rất nhiều gia vị khác để át đi mùi hôi vốn có.

Cuối cùng là rắc thêm bột thìa là, ba loại thịt tẩm có hương vị khác nhau đã được vớt hết ra khỏi nồi, khi bày ra trước mặt mọi người, thịt vẫn còn nóng hổi.

Thịt gà có màu vàng cam, màu của thịt cừu đậm hơn một chút, thịt bò lại có màu đỏ, phía trên được rắc hạt mè trắng, mùi thơm cay nồng tỏa ra trong không khí, xộc vào mũi, mùi thơm của thịt dần mê hoặc lòng người.

Thịt được bày trên những chiếc sứ màu trắng bình thường, như vậy lại càng đối lập rõ ràng hơn với màu sắc rực rỡ của thịt. Thỉnh thoảng có một ít hạt tiêu trên thịt, chỉ nhìn thôi cũng có thể tưởng tượng được, vị chắc chắn sẽ rất ngon.

Đông Đông nhìn chăm chăm vào mấy đĩa thịt, cuối cùng cậu bé liên tục nuốt nước miếng: “Ừng ực!”

Tiêu Bình Tùng hít một hơi thật sâu, khuôn mặt nhỏ nhắn thật thà liền khen ngợi rất chân thành: “Thực sự rất thơm!”

Uyển Nhi mở to đôi mắt tròn xoe, ánh mắt tràn đầy mong đợi, cô bé nhỏ giọng làm nũng: “A Xu tử tử, bây giờ muội có thể ăn được chưa?”

A Hoành không nói gì, nhưng ánh mắt đó đã nói rất rõ ràng rồi.

Muốn ăn muốn ăn!!

Yến Thu Xu nhượng mảy, ra hiệu cho đám nhóc nhìn A Hoành, nàng cười nói: “Đây là quà chia tay chúng ta làm cho A Hoành, món này của A Hoành, nếu muốn ăn, mấy đứa phải hỏi A Hoành chứ.”

Nghe vậy, ba đứa trẻ cùng nhìn sang, chúng không lên tiếng, chỉ im lặng chờ đợi.

A Hoành không hé răng nửa lời, cậu ta ngẩn người nhìn thiếu nữ đang mỉm cười với mình, sau đó lại thấy ánh mắt như đang phát sáng của mấy hảo bằng hữu đang nhìn mình, cậu ta gật đầu thật mạnh, lớn tiếng nói: “Có thể ăn! Đa tạ A Xu tử tử!”

Sau khi nhận được sự đồng ý, ba đứa trẻ không đợi được mà ngay lập tức chìa tay ra.

Lúc này bọn chúng mới biết chiếc que xiên này dùng để làm gì.

Làm như thế này không sợ bỏng chút nào, vì que cũng đã nguội rồi, ngoại trừ việc lúc chạm vào que có chút dầu mỡ thì không còn điểm nào đáng lo, miếng thịt nằm vừa vặn ở ngay giữa cây tăm, mấy đứa nhỏ chỉ cần hé miệng là đã ăn được.

Cả thịt gà và thịt bò đều có vị cay, còn thịt dê thì thanh đạm hơn chút.

Đông Đông thích ăn cay nhất nên không chần chừ mà lập tức chọn thịt bò.

So với các loại thịt khác, thớ thịt của thịt bò dày hơn nhiều, kết cấu như vậy khó mà đạt được độ mềm, nhưng do được chiên

ngập dầu nên lớp ngoài có hơi giòn, bên trong lại vẫn còn hơi tái, khi ăn vẫn có thể cảm nhận được độ mềm vừa phải.

Cắn một miếng, vị cay nóng tê tê đầy hấp dẫn ở đầu lưỡi tỏa ra trong khoang miệng, kết hợp với mùi thơm của hạt mè, các loại gia vị và độ giòn ngon của thịt, Đông Đông hít một hơi thật sâu, chảy hết cả nước miếng, lại ăn tiếp miếng nữa.

Uyển Nhi thì chọn thịt gà, cô bé thích nhất là đùi gà và cánh gà, miễn là thịt gà thì có là gì cô bé cũng thích, cắn vào một miếng, cô bé không giấu được vẻ vui sướng mà cong cong khóe môi: “Thịt gà ngon quá ạ.”

Chỉ là hương vị này so với khả năng ăn cay của cô bé có chút hơi quá sức. Nhưng thịt gà vốn đã mềm sẵn, cũng không cần phải nấu nướng quá lâu, phần ngoài da vàng giòn còn bên trong thì mềm ẩm thấm đẫm gia vị.

Thịt vừa nấu chín vào miệng đã muốn tan, cô bé ăn liên tục ba miếng thịt rồi mới nhai nuốt, trong miệng đọng lại vị cay rất của gia vị ướp thịt.

Mà bên này Tiêu Bình Tùng lại đang ăn thịt dê một cách say sưa.

Thịt dê thông thường sẽ có mùi hơi khó ngửi, khác hẳn với hai loại thịt kia, vì vậy với nhiều người, thịt dê thường ít khi được ưa ái, nhưng dù thế vẫn không ảnh hưởng đến hương vị tuyệt hảo của miếng thịt.

Chương 117

DTV-EBOOK

Thịt được cắt mỏng đã làm giảm bớt đi một phần mùi hôi, vào miệng mềm mại dễ nhai, loại thịt này mềm hơn thịt bò, lại nhiều nước hơn thịt gà, ăn xong sẽ còn đọng lại chút mùi hương đặc trưng, nhưng ngần đó chưa đủ để khiến cậu từ bỏ niềm yêu thích với thịt dê.

A Hoàn chờ Nam Kỳ thử độc xong, nhanh chóng lấy một cây thịt xiên bỏ vào trong miệng, dùng sức cắn một cái, cả xiên thịt đều đã nằm gọn gẽ trong miệng, A Hoàn liền thở ra một hơi tràn đầy thỏa mãn.

Yến Thu Xu vừa mới ăn xong thịt gà, định đứng dậy để lấy thêm thịt dê, thấy bọn họ đều nhìn chăm chăm vào mấy xiên thịt của mình, nàng liền nhắc nhở: “Ném thử mấy món khác đi, đều rất ngon đó.”

Bốn đứa trẻ gật đầu lia lịa, sau đó liền lập tức đổi đĩa thức ăn của mình với người khác.

Sau khi bọn nhỏ đều đã ném thử hết các món, Yến Thu Xu đột nhiên đứng dậy, nhờ Thủy Mỗi đem ba đĩa thức ăn của bọn nhóc... cầm đi.

Bọn nhỏ: “???”

“A Xu tử tử” - Đông Đông lo lắng.

Uyển Nhi rất ngoan, sẽ không mở miệng đòi hỏi, nhưng cô bé lại sẽ dùng đôi mắt xinh đẹp kia nhìn chăm chăm vào người ta, khiến ai cũng không kìm được mà mềm lòng.

Tiêu Bình Tùng lớn hơn nên không giỏi làm nũng như muội muội nhà mình, nhưng trong ánh mắt của cậu lại vẫn mang theo vẻ đáng thương.

A Hoàn bày ra đáng vẻ kinh ngạc, ngay sau đó đã bình tĩnh liếm liếm môi.

Yến Thu Xu cười nói: “Buổi trưa mấy đứa đã ăn nhiều thịt rồi, giờ chỉ cần nếm thử vị là được, nếu mà lại ăn nữa thì sẽ khó tiêu hóa đó.”

“A...”

Mấy đứa trẻ tiếc nuối than vãn.

Thật tốt là bọn nhỏ cũng hiểu chuyện, mặc dù có hơi buồn nhưng cũng không năn nỉ đòi thêm nữa.

Yến Thu Xu xoa đầu từng người một, yêu cầu Thủy Mỗi làm cho bọn chúng một chút canh rau để nguôi giận cũng như hỗ trợ tiêu hóa, sau đó bảo bà Xu chia thịt vào túi giấy thấm dầu rồi đưa chúng cho Nam Kỳ.

Cái này là cho A Hoàn.

Ba người bọn Đông Đông đều đặt ánh mắt hâm mộ lên phần thịt kia.

Thật hạnh phúc.

Rõ ràng là chỉ có một người vậy mà lại có thể được tận ba phần thịt!

Đây là mặt tốt của việc không đi cùng đó hả?

Nén lại cảm giác tràn đầy hâm mộ trong lòng, Đông Đông xòe bàn tay ra đếm, có vẻ như khi Bình Ngộ ca ca rời đi, A Xu tử tử đã cho ca rất nhiều đồ ăn, khi mẫu thân cùng thúc thúc rời đi, A Xu

tỷ tỷ cũng cho gửi tặng hai người rất nhiều, ngoài thịt khô còn có nhiều thứ khác nữa, tỷ ấy thậm chí không thèm chia phần cho Đông Đông.

Bây giờ đến là đến A Hoành.

Ngay khi cậu bé đang mải bận tâm đến những suy nghĩ nhỏ nhặt của mình, A Hoành nhận lúc người lớn không để ý đã ghé vào tai cậu cười, thì thầm: "Tối nay đến chỗ của ta, ta sẽ lên cho đệ ăn cùng."

Đông Đông: "!!!"

Thấy cậu bé vui vẻ như vậy, A Hoành cũng rất hài lòng, đây là lần đầu tiên cậu ta được người khác ghen tị, thật muốn cho Đông Đông ăn hết, nhưng nghĩ đến lời A Xu tỷ tỷ nói, cậu ta lại nói thêm: "Không được ăn quá nhiều, nếu không dạ dày sẽ thấy khó chịu."

Đông Đông gật đầu lia lịa, che miệng vì quá phấn khích.

Hai người thỏa thuận xong, quay đầu lại liền nhìn thấy Tiêu Bình Tùng cùng Uyển Nhi đang yên lặng nhìn bọn họ.

A Hoành ngớ ra, theo bản năng nói: "Suyt! Cũng cho các người ăn cùng nữa."

Hai người nghe vậy lập tức nở nụ cười thật tươi, lẳng lặng gật đầu, trong lòng vui sướng vì kế hoạch lần này đã thành công.

*

Làm sao mà Yến Thu Xu có thể không phát hiện ra chuyện này?

Nhưng những đứa trẻ này cũng rất biết chừng mực, nàng nói không được ăn quá nhiều, cho dù là bày những thứ này ra trước

mặt chúng, chúng cũng không dám đụng đũa, cho nên thỉnh thoảng âm thầm thỏa mãn nhu cầu ăn uống của chúng, giả bộ như không thấy cũng không sao.

Dù sao nàng vẫn thu lại được chút ích lợi.

Nhưng ăn khuya thì bọn họ chỉ được phép ăn nhẹ thôi.

Chương 118

DTV-EBOOK

Tối hôm đó, mấy đứa trẻ muốn ở lại chỗ của Yến Thu Xu để ăn tiếp đồ ăn ngon, nhìn bát cháo được đặt trước mặt mà khóc không ra nước mắt.

Ngay cả đường cũng không thêm cho vào cơ.

Yến Thu Xu không thích ăn cháo ngọt, nên nàng không làm sẵn, nàng muốn để bọn trẻ tự mình điều chỉnh khẩu vị.

"Cháo không có đường khó ăn lắm!"

"Phải! Không có đường thì không ngon nữa! A Xu tử tử, tử thật sự không cần cho thêm đường sao?"

Yến Thu Xu ôm bát cháo ngồi cách xa bọn họ: "Không cần!"

Tiêu Bình Tùng trông rất hiểu chuyện, nói: "Đừng ép A Xu tử tử, tử ấy mà ăn đường là sẽ mập lên đấy."

Uyển Nhi đã hiểu, nhanh nhẩu nói: "Ồ, vậy ta nên ăn nhiều một chút, mẫu thân nói ta gầy."

A Hoành cũng gật đầu: "Vậy ta cũng ăn nhiều."

Chỉ có Đông Đông là tự mình dập tắt ý nghĩ muốn thêm một muỗng đường, tự thu mình lại yên lặng ngồi một góc, không nói thêm tiếng nào.

Uyển Nhi cười trộm một tiếng: "Đông Đông, ngươi không được ăn nữa, mập quá rồi!"

Thực ra thì mấy đứa nhỏ được ăn ngon, mặt bánh bao núng nính dễ thương, cũng không tính là béo.

Đông Đông ngượng ngùng lườm cô bé, tay bưng bát cháo húp ừng ực, tiện thể che kín khuôn mặt.

Tiêu Bình Tùng hỏi: "Đông Đông, ngày mai có muốn cùng nhau tập thể dục không?"

Đông Đông vội vàng đặt bát xuống, hùng hổ nhanh chóng chạy ra ngoài: "Không muốn, đi đi đây! Sắp khai giảng rồi, đi vẫn muốn chơi thêm!"

Tiêu Bình Tùng: "..."

*

Màn đêm buông xuống, tiểu đội nhỏ ăn vụng xong thì ai nấy lại lặng lẽ trở về nhà của mình.

Khi mặt trời mọc vào ngày hôm sau, cũng là lúc mà A Hoàn phải tạm biệt Tiêu gia.

Xương Vương phi đã đến từ sáng sớm.

Nàng ấy là Vương Phi nên sẽ cần hành lễ trước. Bởi vậy đến khi nàng tới ắt sẽ có người thông báo trước. Tiêu phu nhân theo đúng phép tắc mang theo người ở trong phủ tiến đến nghênh đón, Yến Thu Xu cũng ở trong đó.

Xe ngựa dừng lại, Xương Vương phi được cung nhân đỡ xuống dưới, Tiêu phu nhân đi đầu hành lễ.

Bà vừa khuy gối, Xương Vương phi lập tức chạy tới đỡ bà lên.

Ngay sau đó, một nam tử trẻ tuổi khác có sắc mặt tái nhợt, gầy gò đi xuống, mọi người lại hành lễ, Xương Vương phi lại vội vàng chạy tới đỡ bọn họ.

Lúc này, Yến Thu Xu vốn tưởng rằng vậy là hết rồi, không ngờ phía sau lại xuất hiện thêm một cậu bé đáng vẻ trầm tĩnh lặng lẽ đi tới.

Sau khi Yến Thu Xu nhìn kỹ hơn, nàng nhận ra cậu bé này đúng thực là Chu Chiêu Cần.

Vì mẫu thân tự sát, y phục hắn mặc từ trên xuống dưới toàn bộ đều là màu đen, hai má hóp lại, gầy đi rất nhiều, khoảnh khắc được Xương Vương phi dẫn đi, hắn như một con rối bị giật dây, để mặc cho người ngoài điều khiển mình, trông vừa ngơ ngác lại ngốc nghếch.

Khi cung nhân bế hắn xuống xe ngựa, không cẩn thận đã để phần đầu đập vào thành xe ngựa, cung nhân cuống quýt che đầu hắn lại, bởi vì Tiêu phu nhân và những người khác đang nói chuyện phía trước, tiếng động kia cũng không lớn lắm nên không ai phát hiện ra.

Chu Chiêu Cần vẫn im lặng, cứ như thể như chưa từng có cú va chạm kia.

Cung nhân vội vàng đặt hắn xuống, một bảo mẫu có dung mạo xinh đẹp đi tới đỡ hắn đến bên cạnh Xương Vương phi.

Chu Chiêu Cần lúc này mới thấy thoải mái hơn một chút, nhưng vừa ngước mắt lên, vừa vận nhìn thấy Yến Thu Xu đang đứng trước mặt, hốc mắt lập tức đỏ lên, bước chân run run, Xương Vương phi còn tưởng rằng hắn khó chịu, vội vàng đỡ lấy, hắn lại bất động thêm lần nữa.

Yến Thu Xu hít một hơi thật sâu, trong giây lát cảm nhận được một nỗi khiếp sợ.

Nhưng ngẫm lại, mọi chuyện quả thực đều là điều bất đắc dĩ.

Trong số các vị hoàng tử, Xương Vương là nhi tử thứ hai, có duy nhất một đứa con trai, do tai nạn năm năm trước nên hắn không có thêm con nối dõi, Tam hoàng tử chỉ kém hắn hai tuổi, một năm sau khi kết hôn thì sinh ra Chu Chiêu Cần.

Các phi tần khác tuy dù có mang thai nhưng những đứa trẻ ấy đều chết yểu...

Chương 119

DTV-EBOOK

Hoài Vương, Thuận Vương, Tuyên Vương so với các huynh trước nhỏ tuổi hơn rất nhiều, bọn họ không thành hôn, hoàng thất cũng không có tôn bối, chỉ có hai người này, một người bị phụ thân khinh thường, xem nhẹ, một người thì tính tình kiêu ngạo, ngang ngược.

Ai mà ngờ đứa trẻ đang đứng trước mặt còn rụt rè hơn cả A Hoành năm đó, điều này thật khiến người ta phải xót xa.

Tiêu phu nhân cũng thất thần đôi chút, nhưng nghĩ lại thấy thế giới rộng lớn như vậy, những chuyện như này có thể xảy ra với bất cứ ai, một lát sau, bà đã lại phản ứng rất nhanh, mời bọn họ ngồi trong phòng khách: "Vương gia, Vương phi, bên này, mời."

"Tiêu phu nhân không cần khách khí." Xương Vương phi cũng rất mực phải phép với Tiêu phu nhân, còn đặc biệt hành lễ, bà nắm lấy tay con trai của mình, tay kia cũng không buông Chu Chiêu Cần ra, hai tay hai bên đều dắt theo hai hài tử, chậm rãi bước đi, ánh mắt rất ôn nhu, A Hoành nói vài câu, nhưng vẫn không quên nhìn sang phía Chu Chiêu Cần.

Yến Thu Xu vẫn luôn theo dõi bọn họ, trong lòng nàng cũng cảm thấy được an ủi đôi chút.

Hắn không có mẫu thân, cha hắn thì bị giam cầm, nhưng dù sao hắn cũng được Xương Vương phi chăm sóc, do với A Hoành năm đó thì hoàn cảnh quả thực tốt hơn rất nhiều.

Tạ Thanh Vận bước đi cũng không nhanh, nàng lui ra phía sau hai bước, đi cùng Yến Thu Xu, nhẹ giọng nói: "A Xu yên tâm,

Vương phi là người lương thiện, nhất định sẽ đối tốt với Nhị hoàng tôn."

Yến Thu Thư cười mỉm, gật gật đầu.

Nàng có chút lo lắng, cũng không phải chuyện gì khác, Tam hoàng tử bị giam cầm cùng Thái tử nhưng bọn họ không giống nhau, hẳn ta đã tạo phản, bị giáng xuống làm thường dân, sau đó bị tổng giam, phạm tội rất nặng, nếu như không phải là nhi tử của hoàng đế, hẳn ta chắc chắn đã sớm bị tru di cửu tộc.

Dưới tình huống như thế, Chu Chiêu Cần đã mất cả cha lẫn mẹ, nếu sau lưng có người muốn báo thù thì chắc chắn không thể động đến Tam hoàng tử, chỉ còn lại Chu Chiêu Cần, dù gì thì hẳn cũng mới chỉ có 5 tuổi.

Dù sao thì đó cũng là chuyện của hoàng thất, không đến lượt nàng can thiệp.

Tuy nhiên, ngay khi ý nghĩ này xuất hiện, một loạt suy nghĩ khác liền đổ ập xuống người Yến Thu Xu.

Tiêu phu nhân tiếp đãi người nhà Xương Vương, Yến Thu Xu yên lặng ngồi xuống uống trà, không hé miệng nói bất cứ lời nào.

Nàng không định nhúng tay vào mấy chuyện này.

Cho đến khi nghe có tiếng gọi:

"Yến cô nương."

Yến Thu Xu giật mình, ngẩng đầu lên thấy Xương Vương phi đang mỉm cười nhìn mình, đối mặt với ánh nhìn của Xương Vương phi, nàng có chút ngượng ngùng.

"Có chuyện gì sao, Vương phi?"

Xương Vương phi liếc nhìn hai đứa bé đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế, cảm kích nói: “Đa tạ Yến cô nương đã chăm sóc cho tiểu tử nhỏ A Hoành này, trông nó hoạt bát và mạnh mẽ hơn rất nhiều, dạo này ta bận quá, không tiện tới nói lời cảm tạ, nhân dịp hôm nay tới đây, ta có một món quà nhỏ, mong Yến cô nương nhận lấy.”

Nàng ấy nhìn ma ma đứng bên cạnh.

Ma ma đưa tay lên, ra hiệu cho cung nữ đưa đến một chiếc hộp gỗ lớn màu đỏ, ma ma đích thân giao nó cho Yến Thu Xu.

Yến Thu Xu không ngờ lại có chuyện này, nàng sững sờ đứng đây, do dự nhìn về phía Tiêu phu nhân.

Thấy Tiêu phu nhân gật đầu, nàng mới mỉm cười, hành lễ rồi nhận lấy món quà: “Đa tạ Vương phi, ta thực sự thích A Hoành, hẳn là một đứa trẻ hiểu chuyện, chăm sóc cũng không tốn nhiều công sức. Vương phi quả thực khách khí quá rồi.”

Thủy Mỗi nhanh tay đón lấy, giúp nàng cầm chắc món quà.

Xương Vương phi nhếch miệng cười, thấy nàng tiếp nhận liền vui vẻ nói: “Thật ra ta còn có một yêu cầu hơi chút quá đáng, nghe nói Yến cô nương rất giỏi chơi với trẻ con, A Hoành cũng rất thích người, dạo gần đây cảm xúc của A Cần có chút đi xuống. Hiện giờ đã có phủ đệ* mới, tuy rằng an toàn nhưng ta thật sự có quá nhiều việc, không còn có thể chăm chút mọi thứ chu toàn được nữa .

Chương 120

DTV-EBOOK

Cho nên ta nghĩ, có thể mời Yến cô nương đến ở trong phủ đệ mấy ngày có được hay không?”

*Phủ đệ: nơi ở của các vương tôn, hoàng tử, công chúa.

Yến Thu Xu: “???”

Chỗ ở hai ngày?

Yến Thu Xu dù thế nào cũng không ngờ tới có một ngày nàng lại có thể trở thành người dễ trẻ.

Lại nhìn ánh mắt mong đợi của Xương Vương phi, rồi lại nhìn đôi mắt sáng rực của A Hoàn cùng với ánh mắt hơi sáng lên của Chu Chiêu Cần, nàng cảm thấy vô cùng áp lực.

Cái này... Có nhận hay không đều rất phiền não.

Nếu nhận thì phải tới một nơi xa lạ, lại còn là địa bàn của hoàng tộc. Ai cũng biết người của hoàng tộc cho dù phu thê Xương Vương có dễ chung sống nhưng những người khác lại không như vậy, hơi không cẩn thận thôi là có thể gây ra chuyện rồi. Nhất là nàng với Tiêu gia bên này, hết lần này tới lần khác lại không rõ thân phận, nếu mà có người nào không vừa mắt Tiêu gia, tìm nàng trút giận thì nàng cũng chẳng có cách nào.

Còn nếu không nhận, đứa nhỏ Chu Chiêu Cần này thay đổi quá nhiều, nếu chỉ là tình huống bình thường thì không thể nào đột nhiên gây đi nhiều như vậy được, chắc chắn bên trong có ẩn tình khác. Hơn nữa nàng có chút lo không biết có phải đã đắc tội với người nào rồi không?

Nhưng không đợi Yến Thu Xu lên tiếng, Đông Đông đã nhanh chóng nhảy xuống ghế, lớn tiếng nói: “Không được!”

Giọng nói trong trẻo của tiểu hài tử rất lớn khiến tất cả những người lớn đang ngồi ở đây đều giật mình, tất cả mọi người đều nhìn qua.

Đông Đông đã lộc cộc chạy đến bên cạnh Yến Thu Xu, hoảng hốt bảo vệ nàng, lắc đầu kháng cự nói; “Không được! A Xu tỷ tỷ không được đi!”

Tiêu phu nhân: “...”

Bà đen mặt nói: “Đông Đông, tới đây, nói chuyện đằng hoàng!”

Đông Đông đứng bất động, cảnh giác nhìn người lớn, sợ bọn họ đưa người đi mất.

Tạ Thanh Vận che miệng cười khẽ, những người khác hoặc ít hoặc nhiều cũng lộ ra vài phần vui vẻ.

Hai phu thê Xương Vương cũng tức cười, lúc này A Hoành cũng giật giật tay áo Xương Vương phi, lắc đầu nói: “Nương, không muốn...”

Xương Vương phi lập tức xin lỗi: “Xin lỗi Đông Đông, là ta không tốt, không suy xét nhiều như vậy, ta không cướp A Xu tỷ tỷ của cháu đâu.”

Yến Thu Xu dở khóc dở cười, nhưng lại khẽ thở phào.

Đông Đông nghi ngờ nhìn nàng ấy, dường như đang phán đoán xem nàng ấy có nói thật không, sau khi xác nhận mới mím môi nhưng cũng không về luôn mà đứng dựa bên chân Yến Thu Xu.

Yến Thu Xu cười tủm tỉm xoa xoa đầu cậu nhóc, nhìn về phía Xương Vương phi, uyển chuyển từ chối: “Đa tạ Vương phi ưu ái, chỉ là tính cách A Xu nhát gan, cũng đã quen ở Tiêu gia rồi, chỉ có thể phụ sự nhờ vả của người.”

Nàng vừa dứt lời, tiểu nam hài luôn yên lặng cúi đầu không lên tiếng, đột nhiên hai giọt nước mắt rơi bộp xuống quần áo, khiến cho màu vải hai chỗ đó đậm hơn.

Xương Vương phi lòng đầy tiếc nuối, nhưng cũng không biết phải nói thế nào, thở dài một tiếng.

Tiêu phu nhân nhìn thấy rõ hai giọt nước mắt kia, bà thở dài một tiếng. Tuy bà hận Tam hoàng tử nhưng đứa bé này mới năm tuổi, cũng chỉ bằng Đông Đông, bà không thể tàn nhẫn bỏ mặc thằng bé được.

Dù sao thì chuyện của người lớn cũng không liên quan đến trẻ con. Bà khẽ cắn môi, nói: “Nếu Vương phi không để ý thì có thể để hai Hoàng tôn điện hạ ở lại Tiêu gia vài ngày. Dù sao hiện tại Tiêu gia cũng có nhiều hải tử, có thể chơi với bọn họ. A Xu thích nấu ăn, hai Hoàng tôn điện hạ cũng thích ăn, có lẽ cũng giống nhau.”

“Cái này...” Trong lòng Xương Vương phi khẽ động, đề nghị này tốt thì tốt thật đấy nhưng mà sợ hải tử không đồng ý.

Chỉ là tiểu nam hài vẫn luôn không lên tiếng, thấy nàng ấy nhìn qua thì gương đôi mắt long lanh lên, chậm rãi gật đầu.

Xương Vương phi thoải mái cười: “Thế thì A Cần, ta sẽ đi nói với Hoàng gia gia của cháu một tiếng. Nếu ông ấy đồng ý, ta sẽ đưa cháu tới.”

Chương 121

DTV-EBOOK

“Tạ Nhị bá mẫu.” Chu Chiêu Cần xuống giường, cung kính hành lễ.

Chuyện này cứ như vậy mà được giải quyết, còn những chuyện còn lại Xương Vương phi cùng Tiêu phu nhân thương lượng với nhau, không liên quan đến Yến Thu Xu.

Nàng cầm lễ vật trở lại viện.

Vừa mở ra liền thấy bên trong là đủ các loại trang sức xinh đẹp quý giá nhưng không vượt cấp, nguyên một bộ gồm trâm, khuyên tai, ngọc bội!

Tình huống này tất nhiên bọn họ sẽ không cho bạc. Đối với gia đình giàu có mà nói thì cho bạc chính là sỉ nhục người ta, bọn họ không thiếu bạc.

Yến Thu Xu vui thích đứng trước gương đeo thử những món đồ trang sức này, trong lòng còn là thầm nghĩ nếu lấy tiền sỉ nhục nàng, thật ra nàng cũng không để ý đâu!

Đeo hết tất cả trang sức lên, trong chiếc gương được đánh bóng loáng xuất hiện một khuôn mặt tự phụ. Trâm cắm đầy đầu, xinh đẹp lại không rườm rà, rực rỡ xán lạn nhưng lại không chói mắt. Ngoại trừ bộ y phục trên người nàng không gánh nổi chỗ trang sức này còn lại vẫn rất đẹp.

Chỉ là có một điểm không tốt lắm.

Nàng cả ngày lang thang trong phòng bếp, nếu mà cúi đầu xuống, trên châu gì gì đó mà lỡ rơi xuống chảo dầu thì nàng nên tiếc chảo dầu hay tiếc trên châu đây?

Xoắn xuýt một hồi, Yến Thu Xu thở dài một tiếng lưu luyến không rời mà đặt những bảo bối này vào trong hộp, cất kỹ.

Lúc này Thủy Mỗi tiến tới hỏi thăm: “Cô nương, thôn trang bên kia đưa sữa bò tới, chúng ta lại không thể bỏ bên này mà đi được, nên xử lý thế nào ạ?”

Yến Thu Xu đang định trả lời, lời đến khóe miệng lại đổi qua một vấn đề khác: “Trong phủ còn băng dữ trữ không?”

“Còn không ít, người cần thì để nô tì đi lấy.” Thủy Mỗi gật đầu.

Yến Thu Xu lắc đầu: “Không cần không cần, chúng ta đi nấu sữa bò.”

Thủy Mỗi cho rằng chắc là làm giống như làm sữa Song Bì, thế là vội vàng rời đi.

*Sữa Song Bì

Mà thứ Yến Thu Xu muốn làm là bơ, rất nhiều loại bánh ngọt phải có bơ ăn mới ngon. Mà kem tươi, thứ cần thiết nhất khi làm bánh ngọt cũng cần có bơ mới có thể làm được. Nếu có cái này, cửa hàng đồ ngọt trên phố mỹ thực cũng có thể khai trương rồi!

Cửa hàng đồ ngọt mà làm ăn tốt, tương lai còn có thể mở thêm quán trà sữa...

Nàng có thể nhận được tiền hoa hồng mà không cần phải tự mở cửa hàng, ngắm lại liền thấy cuộc đời thật tươi đẹp.

Mỗi nồi sữa bò lớn sau khi chuẩn bị xong liền trực tiếp đặt lên bếp đun nóng, trong khi đun còn phải khuấy không ngừng vì sợ sữa bò làm cháy nồi. Đợi đến khi sữa bò sôi liền nấu thêm một lúc nữa để tiệt trùng.

Đến giờ, Yến Thu Xu bê nồi xuống: “Để một bên đây nắp lại, đợi nguội.”

“Dạ? Chỉ vậy thôi à?” Thủy Mỗi buồn bực.

Yến Thu Xu nhường mày cười: “Đương nhiên rồi, đơn giản lắm, đợi nó nguội rồi đặt băng xung quanh, ủ lạnh một đêm. Cái này chắc là hơi khó một chút, cần khá nhiều băng.”

“Không thành vấn đề, băng trong phủ rất nhiều, chuẩn bị cho cả một mùa hè, nếu không đủ thì có thể dùng băng tự làm.” Thủy Mỗi vô cùng tự tin nói.

Thiếu phu nhân của bọn họ đã nói, chỉ cần là đồ mà Yến cô nương muốn thì phải cố hết sức lấy được, băng với Tiêu gia cũng không phải thứ đồ gì quý giá.

Cũng đúng, có pháo hoa với đá tiêu thì làm băng cũng là chuyện bình thường thôi.

Yến Thu Xu an tâm: “Vậy thì cứ như thế đi, chắc là sáng mai sẽ có thành quả.”

Thủy Mỗi không ngờ là còn phải đợi qua đêm, đành phải tìm một chỗ để nồi trước, tránh để người khác chạm vào lại bị bỏng.

Yến Thu Xu lập tức vươn vai dãn gân dãn cốt một cái, bắt đầu chuẩn bị đồ ăn tối.

Đồ nướng với thịt xiên hôm qua đều có vị khá nặng, hôm nay phải làm chút đồ ăn thanh đạm. Tuy nàng đã không chế độ cay sao cho không quá cay nhưng người già là như thế, cứ lo sẽ nuôi khẩu vị mấy đứa trẻ thành nặng quá.

Chương 122

DTV-EBOOK

Đúng lúc lần này thôn trang bên kia không ngừng đưa sữa bò tới, còn có cá tự nuôi nữa.

Yến Thu Xu nhìn trúng hai con cá vược.

Yên Thu Xu không thành thạo mấy việc giết mổ cá cho lắm, chỉ có thể giao cho Hứa ma ma. Sau khi làm cá xong nàng khía vài dao vào mặt ngoài của con cá rồi tắm ướp gia vị rồi để khoảng một khắc.

Cắt hành với gừng ra trải lên bề mặt cá vược còn rưới lên một thìa rượu để vào trong nước sôi, lại cho thêm một thìa mỡ heo, để lửa lớn hấp trong thời gian khoảng một chung trà là được.

Món này vô cùng đơn giản nhưng cá vược ngon lại không thể cứ vậy mà ăn với cơm. Món chính không thể ăn được với cơm, thế là nàng lại làm thêm món bánh thịt chiên.

Chiếc bánh to bằng bàn tay được chiên vàng óng hai mặt, vớt ra liền dùng dao cắt thành hai nửa, còn có thể nghe được tiếng giòn rụm, bên trong lớp vỏ bánh giòn xốp là nhân thịt bò nhồi thơm lừng.

Xếp xong món bánh thịt rán, cá hấp cũng ra lò, đúng lúc dầu trong còn đang nóng, đợi cá vược được vớt ra liền trực tiếp rưới lên, “Xèo” một tiếng, hành tây nằm bên trên co lại, cá được xử lý vô cùng tốt nằm trong đĩa, từ vết dao cắt lộ ra thịt cả mềm mịn, mùi thơm cũng tỏa ra vào đúng lúc này. Không có mùi cá mà thay vào đó là mùi thịt cá thơm phức!

Yến Thu Xu thỏa mãn hít sâu một hơi, ngửi mùi thơm này, bưng phần của mình qua, còn dư lại thì để cho Thủy Mỗi với

Hứa ma ma đưa cho những người khác. Đến bàn ăn còn đang cảm thán, mấy đứa nhóc Đông Đông lại không tới?

Thật ra không phải một ngày ba bữa bọn nhỏ đều đến, ví dụ như hôm nay cả sáng và trưa đều không tới.

Nhưng chắc chắn một ngày sẽ tới một lần, Đông Đông thì thường xuyên đến hơn một chút. Ngoại trừ bữa sáng thỉnh thoảng sẽ ăn với Tiêu phu nhân còn đâu thời gian còn lại đều đến chỗ của Yến Thu Xu, bởi vì mẹ cậu nhóc không có ở nhà.

Nhưng vừa mới cảm thán xong thì lại nghe thấy tiếng Đông Đông kêu to: “Oa! Thơm quá đi!”

“A Xu tử tử, muội đến rồi đây!” Uyển Nhi giòn tan gọi.

*

Yến Thu Xu tức cười, nhìn về phía Thủy Mỗi: “San ra một phần bánh rán thịt đi.”

“Vâng.” Thủy Mỗi cười mỉm gật đầu.

Chỉ là đợi đến khi hai đứa nhóc đến trước mặt, Yến Thu Xu lại không dễ nói chuyện như vậy nữa. Nàng nhú mày, ra vẻ không vui nói: “Đến muộn vậy, không giúp được gì mà muốn ăn hả?”

Đông Đông vô cùng dẻo miệng, nắm chặt hai bàn tay nhỏ đấm lưng cho nàng: “Tỷ nấu cơm vất vả rồi, để đệ đấm bóp cho tỷ nha, còn có chỗ nào không thoải mái không?”

“À, bên này này.” Yến Thu Xu chỉ chỉ một bên khác.

Đông Đông lập tức nháy mắt với tỷ tỷ.

Uyển Nhi chậm mát nửa nhịp nhưng vẫn lĩnh ngộ được, vô cùng khôn khéo tới đấm lưng cho nàng, giọng vừa mềm vừa ngọt: “A Xu tử tử, lực thế này được chưa?”

Thật ra chẳng có lực gì cả.

Hai đứa trẻ đều mềm nhũn nhưng Yến Thu Xu lại thấy rất vui, nàng hưởng thụ một lúc rồi liền mỗi tay ôm một nhóc: “Được rồi được rồi, cảm ơn Uyển Nhi với Đông Đông đã đấm lưng cho ta nha, ta mời hai nhóc ăn cơm.”

“Oa! Có thể ăn rồi!”

“Cảm ơn A Xu tử tử!”

Đông Đông vui vẻ tìm một chỗ ngồi xuống, Uyển Nhi thì ngồi bên cạnh Yến Thu Xu. Tuy cô bé không kêu la om sòm như cậu nhóc kia nhưng vẫn vô cùng vui vẻ. Lúc này Thủy Mỗi cũng bụng đồ ăn đã chuẩn bị xong qua.

Nửa bát cơm, nửa cái bánh thịt bò, còn có thêm cá hấp với một phần súp nấm.

Đồ ăn có vẻ thanh đạm, còn lâu mới hấp dẫn bằng thịt cá trước đó nhưng cẩn thận ngửi sẽ ngửi ra được một mùi thơm hấp dẫn khác. Đông Đông hít hít cái mũi nhỏ mới ngửi thấy được mùi thơm ngọt ngào thoang thoảng: “Thơm ghê!”

“Con cá này ít xương, hai đứa có thể ăn được nhưng phải ăn từ từ, phải nhai kỹ một chút, biết chưa?” Yến Thu Xu nhắc nhở.

“Dạ!” Đông Đông dùng sức gật mạnh đầu, vươn đôi đũa qua.

Chương 123

DTV-EBOOK

Chỉ tiếc là thịt cá kia trơn mềm quá, cậu bé vẫn còn chưa dùng đũa quá thạo nên không thể gấp được.

Yến Thu Xu liền gấp cho hai nhóc mỗi đứa một quả bong bóng cá, mình cũng gấp một miếng.

Còn cố ý ngâm thịt cá vào trong nước canh một chút rồi mới bỏ vào miệng. Nước canh còn chút vị mặn, thịt cá vô cùng trơn mềm đưa vào miệng giống như là một kiểu hưởng thụ cao cấp vậy. Có thêm tài nghệ nấu nướng của Yến Thu Xu, còn cá không chỉ không có mùi tanh mà còn ngon một cách lạ thường!

Xương cá không nhiều lắm, chỉ có xương sống ở giữa và xương sườn hai bên, thật ra ăn không cần phải nhả xương, đầu lưỡi mới chỉ cần khẽ chạm thôi mà thịt cá đã trôi xuống cổ họng.

Lúc này lại ăn thêm một miếng cơm, vị cơm ngọt ngào hòa quyện với vị mặn còn lưu lại trong miệng, không hề có chút xung đột nào mà lại còn làm tăng thêm hương vị.

Uyển Nhi ăn nhạt nên rất thích món cá hấp này, tiếc không nổi dừng.

Đông Đông ăn hết hai phần, ăn xong vẫn nhớ là phải ăn nửa cái bánh thịt bò trong chén.

Nhìn nhân thịt nhồi bên trong tụ lại với nhau nhưng lại không hề bị khô cứng. Khẽ cắn, bên trong nhân thịt còn có nước canh, vỏ ngoài giòn xốp bị nước canh thấm vào nhanh chóng mềm xuống, hòa lẫn với vị mặn của nhân thịt bò thơm phức, ăn miếng nào là thỏa mãn miếng đấy.

“Bánh thịt bò này ăn ngon hơn!” Đông Đông tổng kết.

Uyển Nhi cũng ăn một miếng bánh, lắc đầu: “Ăn cũng ngon nhưng cá ngon hơn!”

Hai đứa liếc mắt nhìn nhau, không ai chịu ai. Thế là Đông Đông đảo mắt một vòng, nói: “Vậy tỷ đưa bánh thịt bò cho ta, cá của ta cho tỷ.”

Uyển Nhi chớp mắt: “Tại sao ta lại không thể ăn cả hai? Ta cũng thích bánh thịt bò mà.”

Đông Đông: “...”

Ý tưởng muốn ăn nhiều thêm một miếng không ngờ lại dễ dàng bị vạch trần như vậy. Cậu nhóc không cam lòng tiến đến bên tai Yến Thu Xu, nhỏ giọng nói: “Uyển Nhi tỷ tỷ không dễ lừa như trước nữa rồi!”

Yến Thu Xu híp mắt lại: “Trước kia đệ hay lừa Uyển Nhi?”

Đông Đông chợt dạ cười hì hì, vui đầu ăn một miếng lớn bánh thịt.

A, nhóc là nam nhi của Tiêu gia, tất nhiên là thích cảm giác ăn thịt ngập miệng hơn rồi!

Yến Thu Xu cười hừ một tiếng, cũng miếng lớn ăn bánh. Với tư cách là người lớn, nàng có nguyên một cái bánh thịt bò.

Làm người lớn thật tốt.

Nàng vui thích cười cười, lại gấp một miếng cá. Lần này nàng không ngâm cá vào nước canh mà ăn luôn, thiếu chút vị mặn nhưng lại cảm nhận được nhiều vị ngọt hơn. Hương vị thế này không cần ăn chung với cơm cũng rất ngon.

Ăn gần no rồi, Yến Thu Xu lại từng ngậm từng ngậm húp bát súp nắm nóng hổi. Không có nhiều vị nhưng lại đủ ngon, từng miếng súp trôi từ cổ họng xuống thực quản rồi lại tới dạ dày, rất ấm áp dễ chịu.

Ăn xong miếng cuối cùng, ba người ăn ý đồng thời cầm lấy khăn tay lau lau miệng. Yến Thu Xu đưa ra lời mời: “Đi tản bộ không?”

“Có ạ!” Đông Đông ôm bụng, thỏa mãn ợ một cái.

Uyển nhi cũng gật gật đầu: “Được ạ! Ăn xong đi một chút sẽ không béo như Đông Đông.”

Đông Đông: “...”

*

Chỉ là ba người còn chưa kịp rời khỏi viện đã thấy mấy người vội vàng chạy đến. Người chạy trước là một tiểu hài tử năm tuổi, đây rõ ràng là Chu Chiêu Cần.

Yến Thu Xu hít sâu một hơi, nhìn sắc trời một chút.

Bọn họ nhai kỹ nuốt chậm, ăn từ lúc trời còn sáng đến tận bây giờ sắc trời cũng đã tối mờ rồi.

Thế mà lại đưa Chu Chiêu Cần tới vào lúc này?!

Đợi đến khi tới gần, Yến Thu Xu mới phát hiện không chỉ đưa người tới mà Xương Vương phi cũng đích thân tới, trên mặt nàng ấy còn có chút áy náy, rất xấu hổ, giọng nói cũng lộ ra vẻ lúng túng: “Yến cô nương, ta đi hỏi phụ hoàng nhưng không thấy mặt, Quý phi nương nương nói nếu A Cần thích thì cứ để thằng bé ở Tiêu gia vài ngày xem sao. Còn để cho Lý ma ma đi theo chăm sóc.”

Chương 124

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu cứ có cảm giác Xương Vương phi vẫn chưa nói hết lời.

Bị thiếu không ít.

Dù sao vẻ mặt của Tiêu phu nhân với Tạ Thanh Vận cũng có vẻ không quá quan tâm.

Nhưng nếu nàng ấy đã như vậy thì tất nhiên Yến Thu Xu cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ cười: "Vương phi cứ việc yên tâm, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức chăm sóc tốt tiểu điện hạ."

"Nếu không được thì cứ phái người đến tìm ta." Xương Vương phi vỗ vỗ tay nàng, nói khẽ, đáy mắt còn có vài phần hối hận. Tiêu phu nhân mềm lòng đưa ra đề nghị này, nàng ấy cũng rất thương đứa nhỏ A Cần này, cảm thấy đây là chuyện tốt, ai ngờ đến hậu cung lại không nhìn thấy lão hoàng đế mà lại gặp phải Lục Quý phi.

Lục Quý phi người này chỉ ước gì bọn họ làm ầm lên với Tiêu gia rồi tách ra thôi, thế là bà ta trực tiếp làm chủ thay hoàng đế đồng ý. Còn nói thỉnh thoảng sẽ để cho lão Ngũ qua xem, nếu chăm sóc tốt tất nhiên sẽ ban thưởng, còn nếu không chăm sóc tốt, nên phạt vẫn phải phạt.

Vốn là một ý tưởng tốt, nàng ấy thấy con mình qua ở vài ngày, dù xa phụ mẫu nhưng vẫn lên không ít cân. Lại nghĩ hay là cũng để cho Chu Chiêu Cần qua ở hai ngày, rời xa nơi thị phi kia một chút, làm dịu tâm trạng.

Nào ngờ Lục Quý phi vì vậy mà lại lôi Tiêu gia vào.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, nhất là còn cần phải đưa ma ma theo. Xương Vương phi cũng ngăn cản nhưng trong hậu cung, Lục Quý phi có thể so với Hoàng hậu, lại được Hoàng đế sủng ái mà bà chỉ là một Vương phi tất nhiên là không nói lại được. Nhất là dựa theo bối phận, đối phương còn là trưởng bối.

Bị chụp mũ lên đầu, nàng ấy cũng không thể làm gì được.

Bây giờ Xương Vương phi chỉ có thể mong trừ nghệ tuyệt vời của Yến Thu Xu thật sự có thể chăm sóc tốt cho A Cần. Nếu không thì chỉ có thể để nàng ấy gánh cái tội này thôi.

Lúc đi ra Xương Vương phi vẫn còn thở dài.

Ngược lại vẻ mặt Tiêu phu nhân rất bình tĩnh, giọng điệu bình thản: "Chuyện này để ta gánh. A Xu, con không cần phải có gánh nặng tâm lý. Nếu có chuyện gì, bản phu nhân sẽ đi xử lý, dù sao ta cũng có cái danh Cáo Mệnh phu nhân, vẫn có chút mặt mũi."

Tạ Thanh Vận lập tức kéo Yến Thu Xu qua một bên dặn dò mấy lời rồi mới rời đi với Tiêu phu nhân.

Đến khi không còn người ngoài, ánh mắt Tạ Thanh Vận thoáng nhìn về phía hoàng cung, nheo mày thấp giọng xùy một tiếng: "Xúi quẩy!"

Vẻ mặt Tiêu phu nhân nghiêm túc, thấp giọng nói: "Tay Lục Quý phi càng ngày càng vươn dài rồi!"

Tạ Thanh Vận thở dài: "Tiếc cho Thuận Vương, hết lần này đến lần khác lại là con do bà ta sinh ra."

*

Người lớn của Tiêu gia vừa đi khỏi.

Chu Chiêu Cần liền rút rè chạy tới, nắm lấy tay áo Yến Thu Xu.

Tuy không nói gì nhưng chỉ cần thế này thôi cũng đã khiến cho người ta cảm thấy đau lòng.

Đông Đông vênh miệng lên, có chút ghen tị nói: “Đây là A Xu tỷ tỷ nhà ta!”

Tiêu Bình Tùng thấy vậy, liếc nhìn đệ đệ nhà mình một cái, thấy cậu nhóc không vui trừng mình, cậu trừng lại càng hung hơn, không tiếng động uy hiếp, không khách sáo uy hiếp khách!

Đông Đông rất không phục, đáng lẽ ra phải như vậy.

Quan hệ của hai nhóc vốn đã không tốt, cho dù trước đó có tạm thời đình chiến, quan hệ của hai nhóc đã dịu hơn rồi nhưng còn lâu mới mức có thể chia sẻ A Xy tỷ tỷ! Cậu ta cũng đâu phải A Hoàn!

Nhưng chỉ một câu nói đó của cậu nhóc mà Chu Chiêu Cần ngẩn người, buông lỏng tay ra, hai tay béo mập giấu trong tay áo.

Thật sự không nắm nữa.

Lý ma ma phía sau hắt đen mặt, muốn nói gì đó nhưng lại có chút sợ hãi, mím chặt môi.

Đông Đông cũng trợn tròn mắt, tuy đã sớm biết Chu Chiêu Cần không bình thường nhưng không ngờ lại không được bình thường tới mức này.

Cậu nhóc vội vàng cứng ngắc nói: “Cái kia... Người cứ nắm đi, ta không nói nữa...”

Chu Chiêu Cần trầm mặc, rũ mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào làn váy của nữ tử bên cạnh, làn váy chuyển động, hần cũng phải động.

Chương 125

DTV-EBOOK

Dù cho trước đó Yến Thu Xu thật sự không có quá nhiều hảo cảm với hắn thì hiện giờ nhìn hắn như vậy nàng cũng không nhịn được mà thấy đau lòng. Nàng không thích trẻ con quá đầu gấu, những đứa nhóc như thế sẽ khiến nàng đau đầu.

Nàng thích kiểu lạnh lợi như Uyển Nhi, cũng thích Đông Đông tinh quái nhưng lương thiện hiểu chuyện, thích Bình Ngộ kiêu ngạo lại hiểu lễ nghĩa, và tất nhiên cũng thích Tiêu Bình Tùng khờ khờ nhưng hiền lành.

Duy chỉ có Chu Chiêu Cần lưu lại ấn tượng đầu tiên cho nàng là ngang ngược bá đạo nên nàng không thích.

Không ngờ chưa được bao lâu đã thành dáng vẻ này!

Lại nhớ đến lời Tạ Thanh Vận nói với nàng trước khi đi, tâm trạng Yến Thu Xu không được tốt lắm.

Nàng ấy nói đứa nhỏ này tận mắt chứng kiến cảnh mẫu thân mình tự sát nên mới biến thành như vậy.

Khi trước Tam hoàng tử phi đã đi cầu xin Xương Vương phi, gửi gắm hắn cho nàng ấy, và đồng thời thề mình đã dạy dỗ tốt đứa trẻ này rồi, sau này chắc chắn hắn sẽ không trả thù bất kỳ ai vì nàng ta hay là vì Tam hoàng tử.

Sau đó nàng ta tự sát.

Chu Chiêu Cần đã sớm bị nàng ấy đưa đi nhưng dù sao thì cũng là mẫu tử liên tâm, bình thường đứa nhỏ này cũng không đánh mẫu thân mấy nhưng chỉ duy nhất ngày đó, hắn sống chết gào khóc đòi đi tìm mẫu thân, ngay cả khi bị ma ma khỏe mạnh

cản thì hắn cũng tránh thoát được, còn xông tới tận mắt nhìn thấy dáng vẻ trước khi chết của mẫu thân mình.

Sau đó hắn cứ ngơ ngơ ngác ngác, còn yên lặng. Ngoại trừ lễ nghi cơ bản nhất ra thì hắn không hề nói bất cứ câu gì.

Vì thế mà Xương Vương phi vô cùng đau đầu, đi mời rất nhiều đại phu chuyên chữa bệnh cho hài tử, còn mời cả cao tăng tới nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Tam hoàng tử phi chết gây ra tác động rất lớn tới hắn.

Nhưng vì Tam hoàng tử phi cáo trạng phu quân của mình khiến Hoàng đế rất không thích người con dâu này. Ông có thể phế nhi tử mình nhưng con dâu thì không thể, cho dù Tam hoàng tử phi không tự tử thì cũng không sống nổi, hơn nữa lại còn có cả chuyện của Kiều gia nữa.

Thật ra nàng ta đã lợi dụng cái chết của mình để tìm kiếm sự che chở cuối cùng cho nhi tử của mình.

Nàng ta vừa chết, lão Hoàng đế đúng thật là không giận chó đánh mèo lên đứa trẻ. Chỉ là vốn ông muốn đón đứa trẻ này vào nội cung nhưng Chu Chiêu Cần vừa vào cung là lại không ngừng gào khóc, thế là ông đành phải bắt đắc dĩ để Xương Vương phi đưa đi mới xảy ra chuyện lần này.

Yến Thu Xu nghĩ tới những chuyện này, ngực quặn thắt khó chịu. Nàng hít sâu một hơi, nở nụ cười ngồi xổm xuống nói: “Nhị điện hạ, người đã ăn cơm chưa?”

Lúc này Lý ma ma, người vẫn luôn không nói gì, mặt không đổi sắc nói: “Nhị điện hạ vẫn chưa ăn gì cả, hay là Yến cô nương đi làm chút đồ gì ăn đi?”

Yến Thu Xu không để ý đến người này, tiếp tục chờ hắn trả lời.

Giống như phát hiện ra ánh nhìn chăm chú của nàng, lông mi của tiểu nam hài run lên, ngược mắt nhìn nàng một cái, chậm rãi lắc đầu.

Yến Thu Xu nắm tay hắn, gọi đám nhóc Đông Đông: “Đi thôi, chúng ta đi làm đồ ăn ngon, muốn ăn là phải đến giúp nha.”

Đông Đông nhanh chóng đuổi kịp: “Đệ cũng đi!”

“Dì Yến, ta cũng muốn.” Tiêu Bình Tùng nhanh chân đuổi kịp, vỗ vỗ ngực nói: “Ta sức lớn, dì Yến cần làm việc gì tốn sức thì cứ tìm ta.”

Uyển Nhi không muốn ăn nữa, buổi tối cô bé đã ăn no rồi, bây giờ không còn sức nữa, thế là cô bé chào tạm biệt Yến Thu Xu rồi yên lặng trở về.

Yến Thu Xu mang theo ba đứa bé vào phòng bếp.

Đêm hôm khuya khoắt, tìm đồ hơi khó, vì ánh nến không thể so với ánh nắng mặt trời được, màu sắc cũng khác biệt, Yến Thu Xu cũng không thích ở trong bếp vào lúc này. Nếu không phải vì Chu Chiêu Cần.

Nàng nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng xác định được nguyên liệu nấu ăn, hai bát cơm nguội, một bắp ngô, một chút cà rốt với chút nấm.

Chương 126

DTV-EBOOK

Đầu tiên là để cho Hứa ma ma nhóm lửa, đợi chảo dầu nóng lên là có thể bắt đầu làm cơm rồi.

Còn chưa kịp nấu nướng gì, Lý ma ma đã chạy tới, cử chỉ đoan trang nhưng đôi mắt lại sắc bén như lưỡi dao, đảo mắt nhìn qua căn phòng bếp này cùng với nguyên liệu nấu ăn đã được chuẩn bị đặt trên bàn, nhíu mày: “Yến cô nương, người định để điện hạ ăn cơm thừa sao?”

Yến Thu Xu cười giả ý: “Thế theo ý của Lý ma mà là?”

“Đương nhiên là nấu lại cơm mới, sao có thể qua loa như thế!” Lý ma ma trách cứ, trong ánh mắt của bà ta cũng toàn là vẻ không đồng ý, dường như người này chẳng biết gì về lễ nghĩa, không tôn trọng hoàng tộc.

Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói: “Nếu không thì bà vào nấu đi?”

Vẻ mặt Lý ma ma thay đổi, khí thế lập tức yếu đi rất nhiều. Bà ta không biết nấu cơm, nấu thế nào? Chưa kể đến bà ta có làm thì Nhị điện hạ cũng không thích ăn, giọng cũng yếu đi rất nhiều: “Nô tài là người Lục Quý phi chỉ định đến chăm sóc Nhị điện hạ, không làm được những việc này.”

Nụ cười trên mặt Yến Thu Xu vụt tắt, mặt không cảm xúc nói: “Nếu đã vậy thì đúng có nói gì hết, chỉ cần Nhị điện hạ nhà bà thích ăn là đủ rồi đúng không? Nếu đi nấu lại cơm thì chẳng phải cậu bé sẽ bị đói trong khoảng thời gian chờ đợi này sao? Hơn nữa có một số món chỉ có thể cơm nguội mới làm được!”

Hai cậu nhóc Đông Đông với Tiêu Bình Tùng cũng tò mò muốn hỏi tại sao dùng cơm nguội mới làm được đồ ăn ngon liền

nhau một cái, đều thông minh không lên tiếng.

Lý ma ma cũng bị ánh mắt của nàng dọa sợ run lên, mấp máy môi, cuối cùng chỉ có thể nghẹn lại nhỏ giọng nói thầm: “Làm gì có ai thích ăn cơm thừa!”

*

Yến Thu Xu không để ý đến người bên ngoài, hơ tay trên chảo dầu lúc này cảm nhận nhiệt độ, thấy đã đủ độ nóng rồi liền đứng lên bỏ cà rốt các loại vào trước.

Vốn dầu này là nàng định dùng mỡ heo, mỡ heo mang đi rang cơm sẽ rất thơm.

Nhưng cân nhắc đến tình trạng của Chu Chiêu Cần, mấy ngày này tạm thời ăn chay với hân vậy.

“Xèo! Xèo!” Dầu nóng gặp phải nguyên liệu nấu ăn phát ra những tiếng quen thuộc. Nhưng lần này không khí trong phòng bếp đang lâm vào cảnh tĩnh lặng đến quỷ dị dường như trong phút chốc đã có thêm sức sống, bầu không khí cũng dịu xuống.

Tiểu nam hài vẫn luôn căng thẳng đứng trong góc không ai chú ý tới cứ nhìn chăm chú vào bóng người đang bận rộn trước bếp lò, tinh tế yếu điệu, lại dường như nổi bật dưới ánh lửa, quanh thân tỏa ra ánh sáng ấm áp khiến hân buông lỏng.

Hân chớp mắt tham lam nhìn bóng người trước mặt, ánh nước trong mắt dần nhiều lên, cuối cùng tràn ra ngoài.

Hân nhớ mẫu thân rồi...

Phòng bếp rất ấm áp, lửa cháy trong bếp lò, tiếng rang thức ăn trong chảo, Yến Thu Xu thuận thực đổ nguyên liệu nấu ăn vào, cuối cùng là hai bát cơm.

Ưu điểm của cơm nguội là nó tươi, không còn gì phù hợp hơn làm cơm rang. Cơm nguội đổ vào chảo nóng hơi đảo tay một chút, từng hạt gạo trắng tươi ra, hòa chung với màu vàng của hạt ngô, màu cam của cà rốt, màu xám trắng của nấm tạo thành một món cơm rang với màu sắc vô cùng đẹp mắt.

Tiêu Bình Tùng ngậy người nhìn, hỏi: “Dì Yến, có phải vì cơm nguội dễ rang hơn không ạ?”

“Đúng rồi, Bình Tùng thật thông minh.” Yến Thu Xu khen ngợi.

Tiêu Bình Tùng xấu hổ gãi gãi đầu, tiếp tục xem.

Yến Thu Xu cho thêm vào trong chảo một thìa muối, tiếp tục đảo tay rang, thấy rang gần được rồi liền cho thêm một thìa xì dầu.”

Ngay lập tức biến cơm rang vốn có chút vàng thành một món màu nâu nhạt trông rất bắt mắt.

Mùi thơm dễ chịu cũng tỏa ra vào lúc này.

Thấy ổn rồi, Yến Thu Xu bảo Hứa ma ma không cần thêm lửa nữa, lại tiếp tục đảo tay thêm hai cái rồi múc cơm rang xì dầu ra. Trước khi múc nàng còn hỏi: “Bình Tùng, đệ ăn được bao nhiêu?”

Chương 127

DTV-EBOOK

Thật ra lượng cơm của Tiêu Bình Tùng rất lớn, bình thường ăn cơm với Yến Thu Xu cậu đều ăn hết ba bát cơm còn thêm một bát rau. Tối nay cậu không đến nên nàng không biết cậu đã ăn bao nhiêu nhưng đã tới đây rồi thì chắc chắn là muốn ăn.

Tiêu Bình Tùng đã thấy thèm từ lâu rồi, thật ra tối nay cậu đã ăn no bảy phần rồi, nường cậu cảm thấy buổi tối nên ăn ít một chút nếu không đêm sẽ khó ngủ. Nhưng bây giờ, cậu cảm thấy trong bụng chống trớn cứ như chưa được ăn gì vậy.

Cậu suy nghĩ một chút, nói: “Nhị điện hạ ăn không hết thì để lại cho ta!”

Đông Đông nóng nảy: “Đệ! Đệ cũng muốn nữa!”

Yến Thu Xu múc thêm trước một bát cơm nữa, tính toán lượng ăn lần trước của Chu Chiêu Cần rồi cân nhắc đến tâm trạng đang không tốt hiện tại của hắn, không múc cho hắn nhiều, chỗ còn lại nàng cố ý đổi qua một cái bát lớn, múc hết cho Tiêu Bình Tùng.

Đông Đông đang muốn lên tiếng một lần nữa nhấn mạnh sự tồn tại của mình, Yến Thu Xu dè cậu nhóc lại, nói: “Qua chỗ Bình Tùng ca ca của đệ đi, bảo đệ ấy cho đệ ăn hai phần, nhiều nhất là hai phần.”

Đông Đông: “Được rồi.”

Yến Thu Xu vỗ vỗ bụng cậu nhóc: “Cẩn thận vỗ bụng đấy!”

Mặt Đông Đông đỏ lên, ưu thương sờ sờ cái bụng của mình, sao mà nó no thế.

Yến Thu Xu bị dáng vẻ đó của cậu nhóc chọc cười, vừa quay đầu lại liền thấy bên môi tiểu nam hài đứng trong góc cũng lộ ra mấy phần vui vẻ.

Nàng thở phào.

Tuy phải chịu một đả kích rất lớn nhưng Chu Chiêu Cần không bị dọa sợ đến mức choáng váng. Hắn vẫn là đứa trẻ kia, chỉ là tính cách của hắn có chút thay đổi vì tác động của yếu tố bên ngoài thôi, chứ không phải là sự thay đổi từ trong nội tâm.

Nếu trấn an tốt, hắn sẽ dần tốt lên.

*

Chưa đến nửa canh giờ mà nhà hàng đã lại có người ngồi.

Ngồi bên cạnh Tiêu Bình Tùng là Đông Đông đang háo hức, bên còn lại là Chu Chiêu Cần.

Mỗi người một phần cơm rang xì dầu, mỗi phần đều có hai cái thìa. Đông Đông đang muốn bàn điều kiện với ca ca để cậu nhóc được ăn hai phần trước thì Lý ma ma bên cạnh rất biết cách nắm bắt thời gian, hất hàm âm dương quái khí nói: “Yến cô nương, dựa theo quy củ thì nô tài phải thử độc cho tiểu điện hạ.”

Yến Thu Xu chỉ chỉ cái thìa kia, lạnh lùng nói: “Ở kia, tự thử.”

Ánh mắt Lý ma ma liếc xéo qua, trong lòng thay đổi: “Yến cô nương rất thông minh nhưng lại không quá tôn trọng điện hạ.”

Bà ta nói xong liền cầm thìa lên, múc một thìa, cơm rang tươi xộp, hạt cơm màu nâu nhạt hòa trộn với các loại rau củ, múc một thìa, trên chiếc thìa có chút màu sắc dưới ánh đèn lại hơi bóng loáng.

Lý ma ma khinh thường, làm từ cơm thừa thì có gì mà ngon?

Nhưng khi nhìn thấy thức ăn bên trên thìa, yết hầu bà ta khẽ nhúc nhích, lại có cảm giác thèm ăn. Tiếp theo bà ta há miệng đưa đồ ăn vào trong, đột nhiên ăn một món như vậy, độ mặn vừa phải ăn với cơm sẽ không quá mặn, nhấm nuốt hai cái, ngoại trừ vị từ cơm thì còn có cả nắm mềm, cà rốt giòn giòn cùng với vị ngọt của hạt ngô.

Ăn hết trong miệng, hương vị kia, dường như mỗi một miếng đều ngon đến lạ.

Thật sự thì... Hương vị rất ngon!

Về mặt Lý ma ma nghiêm túc, cô nương này đúng là có chút tài năng!

Lúc Lý ma ma đang nghĩ thầm trong lòng thì Đông Đông cũng đã thành công ăn được một miếng cơm rang.

Mới ăn một miếng mà miệng đã bóng dầu, vừa thỏa mãn lại vừa buồn : “Hu hu hu, ngon quá đi mất!”

Tiêu Bình Tùng bất đắc dĩ nói: “Ta cho đệ thêm nữa nhé?”

Đông Đông rưng rưng lắc đầu, hai tay xoa bụng, muốn ép cái bụng nhỏ lại nhưng thất bại. Càng sờ cậu nhóc lại càng thấy bụng mình no hơn, chỉ có thể buồn bã thở dài: “Không cần, thật vô dụng, chỉ có chút đó mà cũng không ăn được.”

Tiêu Bình Tùng dở khóc dở cười, dứt khoát tự mình ăn hết.

Chương 128

DTV-EBOOK

Quả nhiên cậu nhóc Đông Đông nói rất đúng, món cơm rang này quá ngon! Cậu cảm thấy mình có thể ăn được nữa!

Trên bàn cơm Chu Chiêu Cần cũng bắt đầu ăn, hắn cầm thìa lên, trước tiên là ăn một miếng nhỏ, trong cơm mặn thơm thỉnh thoảng còn ăn phải các loại củ quả.

Nhai nhai, hắn vô thức đặt lực chú ý lên chúng, xem một miếng của mình có thể ăn được hạt ngô ngon tuyệt kia không?

Miếng này mềm mềm, là một thứ nho nhỏ, thì ra là nấm.

Lại một miếng nữa, là cà rốt.

Ăn miếng cuối cùng, bỗng nhiên hắn cảm nhận được vị ngọt, Chu Chiêu Cần chớp mắt hai cái, hơi thở âm u quanh thân cũng bắt đầu trở nên sinh động, hắn ăn được hạt ngô rồi!

Lý ma ma nhìn Chu Chiêu Cần ăn ngon, chính bản thân bà ta cũng cảm thấy chưa đã thêm liếc.m liếc.m môi. Bỗng nhiên cái bụng thăm kêu ục ục mấy cái, bà ta nghĩ điện hạ chưa ăn cơm, bà ta bận trước bận sau đi theo đứa nhỏ này nên thật ra cũng chưa ăn gì cả. Lúc này Nhị điện hạ có đồ để ăn còn bà ta lại không có!

Vừa nãy ăn một miếng cơm rang, bây giờ trong miệng vẫn còn lưu lại hương vị khiến bà ta chưa thỏa mãn, thậm chí còn muốn ăn nữa.

Lý ma ma hơi nhú mày, trầm giọng hỏi: “Yến cô nương, không biết đồ ăn của lão thân đã được chuẩn bị chưa?”

Yến Thu Xu cười: “Không có.”

“Vậy thì làm phiền Yến cô nương đi chuẩn bị một chút, nô tài phải chăm sóc Nhị điện hạ, không thể trì hoãn được.” Lý ma ma mất tự nhiên nói: “Không cần cái khác đâu, cơm thừa như kia là được rồi.”

Yến Thu Xu ngoài cười nhưng trong không cười nói: “E là phải để cho Lý ma ma thất vọng rồi. Ta ấy à, không phải ai ta cũng nấu cơm cho đâu, có muốn làm hay không là quyền của ta. Hơn nữa chỗ ăn cơm của hạ nhân là ở phòng bếp bên kia, bây giờ ma ma qua đó nói không chừng còn có thể có một bát cơm thừa đấy.”

Thủy Mỗi đứng lúc tiến lên, tỏ ý nói: “Lý ma ma, phòng bếp ở ngay sau viện rẽ phải, mời ngài.”

Lý ma ma: “...”

Khuôn mặt già của bà ta đỏ lên, trầm giọng nói: “Yến cô nương, lão thân là người Lục Quý phi đặc biệt sắp xếp đi theo chăm sóc Nhị điện hạ.”

“Đúng rồi, liên quan gì đến ta? Nếu không thì để cho Nhị điện hạ nhà bà chia cho bà một chút nhé?” Yến Thu Xu buông tay.

Một giây sau, hai tay Chu Chiêu Cần vô cùng phối hợp bưng bát lên, vùi đầu ăn nhanh hơn.

Lý ma ma vô cùng xấu hổ, giận dữ trừng nàng một cái rồi đi nhanh ra ngoài.

Trong nội cung.

Một nữ tử dung mạo xinh đẹp đang nửa nằm trên giường, nhìn nữ nhân có vẻ cũng đã hơn ba mươi tuổi, tuy dấu vết của tuổi tác hằn trên khóe mắt, nhưng những nơi khác lại được

chăm sóc vô cùng tốt, trông vừa đoan trang lại quyến rũ, cung trang hoa lệ trên người được các cung nhân xử lý rất chỉnh tề. Dù lưỡi biếng nhưng vẫn không lộ vẻ xộc xệch.

Thời tiết cuối tháng có chút lạnh, trong cung điện bày hai lò than, vừa vặn duy trì nhiệt độ trong phòng ở mức vừa phải, không nóng cũng không lạnh.

Một lát sau, nữ tử thoáng động dậy, cung nhân lập tức tiến lên giúp bà ta chuyển hướng, đồng thời sửa sang lại y phục.

Nữ tử thoải mái cong môi, đôi mắt phượng hẹp dài hơi mở ra, lưỡi biếng nói: “Người bên Tiêu gia phản ứng thế nào?”

Giọng nói kia có vẻ lưỡi biếng nhưng lại lộ ra sự uy nghiêm và lạnh lùng.

Cung nhân vội đáp: “Không nhìn ra được có gì khác biệt, trước giờ người Tiêu gia luôn không thích ra mặt. Mấy năm nay năm nào cũng vậy, người làm trong phủ cũng vẫn như trước.”

“Hửm?” Lục Quý phi hí mắt lại, giọng nói thâm trầm.

Sắc mặt cung nhân trắng bệch, sợ đến mức trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, chỉ là nàng ta thật sự không biết có gì khác biệt. Trong đầu không ngừng chiếu lại tình huống mình thấy được, cuối cùng nàng ta cũng nghĩ ra được một điều: “Sáng sớm hôm nay có một hạ nhân đưa một bình sữa bò lớn đến Xương Vương phủ.”

Chương 129

DTV-EBOOK

Về mặt Lục Quý phi không hề thay đổi nói: “Là đặc biệt đưa qua?”

Cung nhân nhỏ giọng nói: “Đúng vậy.”

“Lão Ngũ đâu?”

Cung nhân nhắm mắt nói: “Điện hạ nói phủ đệ mới ngoài cung có rất nhiều chuyện phải làm, mừng một và mười lăm mỗi tháng sẽ trở lại thăm hỏi nương nương”

Đôi mắt Lục Quý phi lạnh lẽo, có chút buồn bực cắn cánh môi, lộ ra mấy phần oán khí, tức giận nói: “Tự đi quỳ một canh giờ đi.”

Cả người cung nhân run lên, lại dường như thở phào, thành thành thật thật đi ra ngoài quỳ. Tuy bị phạt nhưng còn hơn là treo một thanh đao trên đầu. Gần đây tính khí của nương nương càng ngày càng tệ, chủ yếu là do Xương Vương lại đắc thế, các hoàng tử khác đều được phong vương, không còn đãi ngộ đặc biệt như trước nữa.

Nhất là hiện giờ Ngũ hoàng tử phong vương, không thể lúc nào cũng tới hậu cung được nữa. Không nhìn thấy nhi tử, Lục Quý phi lại càng khó chịu.

Mà vị nương nương này tâm trạng không tốt sẽ trừng phạt những cung nhân như bọn họ. Tuy không để bọn họ chết nhưng sẽ khiến cơ thể bọn họ bị thương, nhìn không vừa mắt là lại đổi, quanh đi quẩn lại trong nội cung không biết đã thay bao nhiêu cung nhân rồi nữa.

Nàng ta quỳ trên đất, những cung nhân đang bận rộn khác trong nội cung đều nhìn nàng ta bằng ánh mắt đồng tình, nhưng cả đám không ai dám nói gì, bước chân ngày càng nhẹ hơn.

*

Tiết gia.

Thiếu niên lại một lần nữa lắc lư trở về từ thành Tây bên kia, dung nhan tuấn tú lại có vẻ như đang không được như ý, than thở suốt cả đoạn đường, hoàn toàn không để ý đến một phụ nhân đang đứng bên cạnh nhìn hẩn.

Nữ nhân kia nhú chặt lông mày, trầm giọng nói: “Tiết Gia Hà, sắp thi hội rồi mà ngươi cứ ra ngoài cả ngày là muốn làm gì đây hả?!”

Tiết Gia Hà dừng lại, chấp tay với nữ nhân kêu: “Nương à, con chỉ ra ngoài đi lòng vòng thôi.”

Tiết phu nhân bước đến gần, giễu cợt nói: “Lão Ngũ, ngươi là do ta sinh ra, chẳng lẽ ta còn không hiểu người chắc? Bên ngoài không có gì mà ngày nào người cũng chạy ra ngoài ấy hả? Thành Tây bên kia có thứ gì câu hồn người đi mất rồi? Chắc là mấy cô nương của viện Câu Lan ——”

“Nương, người đừng có nói bừa!” Tiết Gia Hà xấu hổ lên giọng ngắt mấy lời có phần hơi quá đáng của mẫu thân hẩn. Thế nhưng gương mặt đỏ bừng cùng với ánh mắt hơi lóe lên lại để lộ ra hẩn đang chột dạ.

Tiết phu nhân chăm chú nhìn hẩn, không bỏ lỡ một chút biến hóa nào, bà ta chần chờ nói: “Nếu không phải viện Câu Lan thì sao ngươi lại qua bên kia?”

Tiết Gia Hà không muốn nói thêm, chấp tay nói: “Nương à, người cứ yên tâm, con chắc chắn sẽ đỗ hết sức trong lần thi hội này, sẽ không bỏ lỡ đâu.”

Hắn nói xong liền muốn rời đi.

Tiết phu nhân vừa thấy nhi tử tức giận thái độ cũng mềm mỏng hơn, nhanh chân đuổi theo, dịu giọng dụ dỗ: “Gia Hà, nương chỉ là nhất thời tức giận việc con trốn ra ngoài, không để ý đến việc học thôi. Nếu con có chuyện gì thì cứ nói với nương, thích cô nương nhà nào, nương đi cầu hôn cho con...”

Tiết Gia Hà đột nhiên dừng bước, kinh hỉ nói: “Thật ạ?”

Ánh mắt Tiết phu nhân lấp lánh, cười nói: “Tất nhiên là thật, gia thế của cô nương kia thế nào?”

Tiết Gia Hà nhiệt tình hơn hẳn, lập lại lập tức tự dội một chậu nước lạnh, tỉnh táo lại, chần chờ nói: “Nếu không quá tốt thì sao?”

Tuy hắn biết vị cô nương kia sống ở Tiêu gia nhưng có nghe ngóng được một ít từ cháu trai, nàng không phải là người Tiêu gia, chỉ là khách thôi. Có thể ở lâu dài bên đó chắc là cũng có chút quan hệ nhưng với tình hình hiện tại của Tiêu gia, so với có chút quan hệ thì còn không bằng để cho mẫu thân hắn vừa ý.

Làm nhi tử, hắn vẫn hiểu rất rõ tính tình mẫu thân mình.

Nụ cười của Tiết phu nhân không thay đổi, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên là như vậy, dịu dàng nói: “Cũng không phải là không được.”

Chương 130

DTV-EBOOK

Chỉ là Gia Hà à, con cũng biết con là con trai trưởng, nhưng nhà mình lại có đại ca của con, tất nhiên sau này gia nghiệp của Tiết gia sẽ chia cho nó. Con đi theo con đường khoa cử thì trong triều không thể không có ai chống lưng được. Có một nhạc phụ tốt giúp đỡ mới là chuyện tốt...”

Tiết Gia Hà hơi lạnh lòng, xoay người rời đi.

Tiết phu nhân bước nhanh chân đuổi kịp hắn, bắt đầu có chút tức giận: “Nếu không vậy thì sao? Ta cũng là vì tốt cho con thôi, hơn nữa thiên kim Tấn Vương không tốt chỗ nào? Nàng còn có phong hào Huyện chủ, cha ruột là Vương gia, ca ca nàng tiền đồ rộng mở, được bề hạ vô cùng tín nhiệm, tương lai cho dù tân hoàng đăng cơ thì tiền đồ của hắn cũng vô cùng tốt. Có nhạc gia như vậy...”

“Con không cần!” Sắc mặt Tiết Gia Hà vô cùng khó coi găm nhẹ.

Lần tức giận này làm Tiết phu nhân chấn động đến mức sắc mặt hơi tái đi, không dám đuổi theo nhi tử nói chuyện nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn nhi tử mình rời đi. Bà ta buồn bực dậm chân, tức giận nói: “Cái đồ bạch nhãn lang! Chuyện ta làm không phải là vì muốn tốt cho nó sao? Có nương tử là nữ nhi của Tấn Vương đúng là quá lời cho nó rồi còn gì, thế mà cứ đâm đầu thích một cô nương gia thế không tốt...”

“Nãi nãi ~~” Một tiếng gọi đầu ngọt ngào vang lên.

Tâm trạng không tốt của Tiết phu nhân cứng đờ, nhanh chóng thu lại, nở nụ cười: “Ai da, mau tới đây để nãi nãi ôm một

cái nào.”

Tiết Nghiễm Tu chạy chậm tới, chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh, dò hỏi: “Nãi nãi, có phải tiểu thúc muốn cưới tức phụ đúng không ạ?”

Tiết phu nhân cười nói: “Làm sao cháu biết?”

“Bởi vì thúc ấy đi nghe ngóng tình trạng của A Xu tử tử với cháu đó. Cha cháu nói nhất định là thúc ấy muốn cưới tức phụ rồi. Nãi nãi, người có thể giúp tiểu thúc cưới A Xu tử tử về được không ạ?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu hài tử xuất hiện nụ cười đầy vẻ mong đợi: “Như vậy là cháu có thể ngày nào cũng được ăn ngon rồi!”

Nụ cười trên mặt Tiết phu nhân biến mất, buồn bực nói: “A Xu tử tử? Là ai?”

Tiết Nghiễm Tu nói: “Chính là tử tử nhà Tiêu Bình Châu đó.”

Lúc này Tiết phu nhân mới nhớ tới, lông mày nhíu lại. Tôn nhi nhà mình học cùng một lớp dạy võ lòng với Tiêu Bình Châu, trước đó Tiết gia hay tặng đồ ăn qua đây cho mấy đứa nhỏ, đều nhận được sự đồng ý của gia trưởng.

Lúc ấy bà ta còn tán dương tay nghề của nữ đầu bếp này tốt, không ngờ nhi tử nhà mình vậy mà lại thích một đầu bếp!

Tiết phu nhân mặt hơi đen, đang muốn tức giận, nhưng nghĩ đến dáng vẻ nhớ mãi không quên của nhi tử còn không cho mình được nói hai câu thì lại chần chờ. Không phải chỉ là một đầu bếp thôi sao, nếu nạp thiếp để trấn an nhi tử trước cũng không phải không được.

Bà ta lăm lăm, cho người đi hỏi thăm một chút về tình hình của cô nương này.

Dù có là thiệp thì không phải người nào cũng có thể bước vào cửa nhà họ Tiết của bà ta.

*

“Hắt xì!”

Yến Thu Xu hắt hơi một cái, vô thức xoa nhẹ mũi.

Đông Đông lập tức chỉ tay về phía nàng, vui vẻ không thôi: “A Xu tởm tởm, mũi của tởm trắng kìa!”

Yến Thu Xu trừng mắt liếc cậu nhóc một cái, thuận tay vẽ ba vạch trắng lên mặt họ: “Bây giờ đệ cũng như vậy rồi đó.”

Đông Đông hoảng sợ bịt mắt.

Hai người bên cạnh còn đang cười trộm, Yến Thu Xu thuận tay đi lên cho mỗi người một phát, Tiêu Bình Tùng với Uyển Nhi đều kinh hô một tiếng, nhanh chóng cọ mặt mình.

Lúc này Yến Thu Xu mới lắc đầu, rửa tay, lau khô rồi lại đi nặn bột. Mà lúc này ở trên bàn, bơ đã được lấy ra rồi.

Sữa bò ủ lạnh một đêm, mặt ngoài sẽ hình thành lên một tầng váng sữa, dưới lớp váng sữa chính là dầu. lấy thứ đó ra để vào trong bát không ngừng khuấy, lúc khuấy còn phải liên tục bỏ thêm sữa bò lạnh, để phòng nhiệt độ tăng lên hòa tan bơ.

Chương 131

DTV-EBOOK

Cho đến khi có một thứ nhưng bông ngày càng xuất hiện nhiều, cuối cùng mứt ra định hình nó lại là thành bơ rồi. Nhưng vì không có máy móc, hoàn toàn làm bằng sức người nên màu của bơ chỉ có thể là màu trắng, nhưng sau khi bị giấy dầu ép lại sẽ biến thành thể rắn hình vuông.

Dùng dao cắt một miếng ra để vào trong nồi lập tức tan thành dầu, Yến Thu Xu thuận tay thả hai miếng thịt vào, lại thêm chút muối tiêu, món thịt thăn đơn giản đã làm xong.

Vốn đám nhóc con còn đang ngạc nhiên không biết thứ này có thể làm ra được món ăn gì, sau khi ăn thịt thăn lại thấy mùi có vẻ không giống bình thường lắm, hình như còn có chút mùi sữa liên hiệu, quần lấy Yến Thu Xu đòi nàng làm thêm nhiều món nữa.

Nhưng Chu Chiêu Cần cũng đã tới.

Mẫu thân của đứa trẻ này mới qua đời, nếu làm món mặn thì chắc chắn hẳn sẽ không ăn được. Nhưng Yến Thu Xu có chút chần chờ, sữa bò thì phải làm sao đây?

Cũng may là Hứa ma ma hiểu biết rộng, nói cho nàng biết sữa bò là đồ chay, trứng gà mới xinh chưa được thụ tinh cũng là đồ chay. Thế là Thu Yến Xu nghĩ đến làm bánh.

Trong các loại bánh, nàng thích nhất là bánh mì nướng.

Đợi lên men, xong phải nhồi bột, lại đợi lên men, cho bơ vào rồi lại bắt đầu nhồi, đến tận khi cục bột bóng loáng, kiểm tra thấy đã có thể đã kéo dài được chưa.

Đến bước này là lại phải chờ bột lên men thêm lần nữa, sau đó ấn xuống để khí bên trong thoát hết ra ngoài mới nặn thành viên, để vào hộp sắt nướng bánh, cuối cùng bỏ vào trong lò nướng là được.

Ngoại trừ nướng bánh mì ra, Yến Thu Xu còn làm không ít bánh quy, quy trình làm bánh rất đơn giản.

Trong lúc bánh mì nướng, bánh quy đã sẵn sàng ra lò. Vì bên trong có lửa, đặt lên giấy dầu sẽ bị đốt mất nên bánh quy được đặt trực tiếp lên mâm sắt. lúc lấy ra cần phải dùng xẻng sắt cạy từng cái một ra.

“Để ta để ta!” Đông Đông xung phong nhận việc, bàn tay nhỏ giờ lên thật cao.

Yến Thu Xu liền đặt xẻng nhỏ vào trong tay cậu nhóc, từng chiếc từng chiếc bánh quy tròn trịa màu vàng nằm trên mâm sắt, xẻng nhỏ lướt qua, hơi dùng sức một chút, mấy cái bánh quy kia đã lật lại rơi ra.

Uyển Nhi cầm lấy chiếc đĩa, gấp từng cái đặt vào trong đĩa.

*

Đợi Đông Đông cạy ra được mấy cái, Yến Thu Xu liền vẫy tay với Chu Chiêu Cần: “Nhị điện hạ, người có muốn tới hỗ trợ không?”

Tiểu thiếu niên cứ ngoan ngoãn đứng im ở bên cạnh vốn không hề nhúc nhích nghe thấy nàng nói vậy ánh mắt liền sáng lên, vừa mới bước chân tiến lên đã bị Lý ma ma đè lại, cau mày nói: “Yến cô nương, Nhị điện hạ không phải là người người có thể sai khiến!”

Yến Thu Xu trực tiếp đi vòng qua Hứa ma ma bên cạnh, kéo Chu Chiêu Cần qua, dò hỏi: “Có muốn làm không?”

Miệng nhỏ của Chu Chiêu Cần khẽ mấp máy, chậm rãi gật đầu.

Đông Đông thấy vậy cũng dừng động tác trên tay, tuy có chút không tình nguyện, nhưng cái bộ dạng này của Chu Chiêu Cần nhìn trông đáng thương quá, thế là cậu nhóc đưa xẻng nhỏ qua, vẫn không quên dặn dò: "Người cẩn thận một chút, tay không được đụng vào cái mâm này, bị bỏng đấy!"

"Ừ." Chu Chiêu Cần cong môi, chớp đôi mắt sáng long lanh, cạy từng chiếc bánh quy ra. Cái mâm này vốn không có nhiều, cạy ra xong, hắn có chút đặc ý nhìn về phía Yến Thu Xu, muốn nói gì đó nhưng lại nhanh chóng tỉnh táo lại, cúi đầu.

Yến Thu Xu xoa xoa đầu của hắn: "Oa, đệ giỏi quá đi, cạy vừa nhanh vừa đẹp!"

Chu Chiêu Cần nhin không được mà mở miệng cười tươi.

Yến Thu Xu cười cười, mang theo mấy đứa trẻ đến nhà hàng: "Đi, chúng ta đi ăn bánh quy thôi!"

"Vâng ạ! Đệ muốn ăn thật nhiều!" Đông Đông đã sớm chờ mong mãi không thôi, là đứa chạy vào trong đầu tiên, tiếp theo sau là Uyển Nhi với Tiêu Bình Tùng cũng bị cuốn theo, cả đám không đứa nào đợi nổi nữa chạy vào cái qua, phủi phủi ghế.

Chương 132

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu thì nắm tay Chu Chiêu Cần chậm rãi đi theo sau.

Lý ma ma hoàn toàn không được để ý tới, hết như một người vô hình mặt đen không chịu nổi nhưng lại có chút bất đắc dĩ đến sốt ruột.

Đương nhiên bà ta hiểu được ám chỉ của Quý phi nương nương, vốn bà ta cũng không phải ma ma cho Chu Chiêu Cần bú sữa, bên phía Tam hoàng tử kia, ngoại trừ việc bản thân hẳn là hoàng tử, hoàng đế không nỡ giết ra thì tất cả những người khác đều chết gần hết, ma ma cho Chu Chiêu Cần bú sữa cũng đã chết.

Quý phi liền phái bà ta tới, muốn bà ta dụ dỗ lừa gạt khiến Chu Chiêu Cần căm thù hai phụ thê Xương Vương, ai ngờ còn chưa kịp phản ứng thì đã đổi chỗ rồi. Quý phi bên kia cũng có tin tức, nếu đã vậy thì còn không bằng đi châm ngòi quan hệ giữa Tiêu gia với Xương Vương.

Chuyện này phù hợp hơn, Quý phi nương nương cũng đã tìm được cơ rồi, đến lúc thật sự không chăm sóc tốt sẽ quang minh chính đại phạt bọn họ.

Nhưng Chu Chiêu Cần mấy ngày đều không chịu ăn uống gì hết, hôm nay vừa mới qua đây đã ăn hết một bát cơm, bây giờ còn rất để ý đến cái gọi là bánh quy gì gì đó này, nhìn chỗ kẹo kia xem, ăn hết sách thể này thì làm sao mà gây cho nổi? Sao có thể.

Mấu chốt là dù bà ta có cố ý giày vò thế nào đi nữa thì Yến cô nương tâm cao khí ngạo kia cũng chẳng hề để ý, còn vô cùng

kiên nhẫn với Chu Chiêu Cần, làm bà ta cứ như đánh lên bông vậy, chẳng có chút tác dụng nào.

Nếu thật sự không dùng được chút nào thì với thủ đoạn của Quý phi nương nương, bà ta thật sự không dám nghĩ tới.

Lý ma ma rất sợ, bước nhanh chân đi cùng, đang định mở miệng nói thủ độc.

Cô nương trước mặt đã nhanh chóng để cho bà ta cầm lấy: “Chỉ được một cái, nhanh lên.”

Sắc mặt Lý ma ma tối sầm lại, nhưng hết lần này đến lần khác đây lại là Tiêu gia, bà ta không dám sự quá mức kiêu ngạo, chỉ có thể bực bội cầm lấy một miếng, trong lòng còn nói thầm cái gì mà có tài nấu nướng, toàn làm ra mấy thứ kỳ quái, còn chưa bao giờ thấy qua, ngon được bao nhiêu...

Nhưng vừa mới bỏ bánh quy vào miệng, Lý ma ma lại sững sốt.

So với món cơm rang hôm qua, chiếc bánh quy trong tay này mới chính là thứ kinh diễm!

Giòn xốp đến tận vị cuối cùng, nhìn có vẻ khô cứng khó nhai nhưng chỉ dính chút nước miếng đã mềm xuống, vị sữa thơm nồng cùng vị ngọt xen lẫn với chút xiu mặn, ngọt mà không ngấy. Hơi dùng sức cắn, bánh quy dường như vỡ vụn trong miệng, tiếng nhấm nuốt giảm dần rồi hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại mùi sữa ngọt thơm giữa môi răng bà ta.

Mùi vị kia...

Bà ta có cảm giác mình có thể ăn được nữa vậy.

Chỉ là suy nghĩ này vừa hiện ra, chợt nghe thấy nữ tử kia cười híp mắt đưa bánh quy đến trước mặt bốn đứa trẻ: “Đây là phần

hôm nay của mấy đứa, không được ăn nhiều hơn, nếu không sẽ không thể ăn cơm trưa được.”

Tiếp theo là những lời cảm ơn ngọt ngào của bọn nhỏ, Chu Chiêu Cần mấy ngày nay không tùy tiện mở miệng cũng khôn khéo học theo ba đứa nhỏ khác, chân thành nói: "Cảm ơn A Xu tỷ tỷ!"

Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói: "Không có gì."

Mỗi đứa bé được chia cho sáu cái bánh, còn dư lại hai cái cho nàng, Hứa ma ma với Thủy Mỗi năm cái là vừa hết.

Chia xong, Yến Thu Xu cầm lấy mười cái còn dư lại định đưa cho Thủy Mỗi và Hứa ma ma thì đột nhiên phát hiện ra có ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình. Nàng nhìn qua theo cảm giác thì thấy Lý ma ma đang nhìn nàng.

Thấy nàng nhìn qua, Lý ma ma đang muốn lộ ra vẻ tươi cười: "Cái bánh quy này đúng là tinh xảo, mùi vị rất tuyệt."

Yến Thu Xu: "Cám ơn."

Sau đó nàng giao bánh quy cho người bên ngoài, vỗ vỗ tay: "Chúng ta sẽ làm thêm một phần! Mỗi viên một phần, Bình Tùng, Uyển Nhi lát nữa nhớ lấy về nha."

Ba đứa nhỏ đang ăn vui vẻ nghe thấy liền gật gật cái đầu nhỏ: "Đã rồi."

Chương 133

DTV-EBOOK

Đông Đông nói xong, vô cùng bận rộn tiếp tục cầm bánh quy ăn nhồm một miếng lớn, mấy bánh quy xốp giòn đồng loạt bị cắn mất một miếng, còn có chút vụn bánh dính trên miệng cậu nhóc. Cậu nhóc mím môi rằng không ngừng nhai, quai hàm cũng phồng lên. Sau khi ăn hết bánh trong miệng mới lè lưỡi, không quên ăn nốt chỗ còn lại.

Lý ma ma hít sâu một hơi, trong không khí cũng tràn ngập mùi sữa thơm lừng. Vì đã được ăn thử nên mới càng khó có thể chịu được, nhưng bà ta cũng nhìn ra được thứ này không có phần của mình từ vẻ mặt của Yến Thu Xu!

Bà ta có chút hối hận, sớm biết như vậy thì lúc này đã không ăn thử.

Không, có lẽ phải sớm hơn chút nữa, bà ta ngay từ đầu đã không nên đặc tội vị cô nương này!

Đúng là không thừa cho chút lại đường nào mà!

Khổ tâm của Lý ma ma Yến Thu Xu không biết, nàng chỉ biết, tay nghề của nàng thật tốt!

Bánh mì sắp nướng xong, mùi hương đó càng ngày càng nồng đậm.

Bánh quy cũng đã chuẩn bị xong, chỉ là không có thời gian bỏ vào, bởi vì bánh mì nướng rất nhanh chín.

Yến Thu Xu ăn bánh quy, uống sữa rồi đợi trong chốc lát, khi đã đến giờ, mùi hương càng thêm nồng đậm, nàng lại nhắc Hứa ma ma lấy hộp nướng bánh mì ra.

Cái hộp này có nắp đậy, sau khi mở ra thì phát hiện vỏ ngoài có hơi thâm và có vị đắng.

Lông mày Yến Thu Xu lập tức giật giật, nàng nhanh chóng dùng đũa rút ra, chiếc bánh mì đã được nướng kỹ bị xé mở, lộ ra bên trong còn trắng nõn sạch sẽ, nàng mới yên tâm: “Có hơi nhão, chắc là do để lâu, lần sau rút ngắn thời gian lại một chút.”

Hứa ma ma gật đầu: “Lão nô nhớ kỹ.”

Nhưng có thể làm được như vậy đã rất tốt rồi, Yến Thu Xu cầm dao nhỏ cạo phần bánh mì ở phía trên hộp sắt đựng bánh mì xuống tới, tuy rằng hơi dính dính một chút, nhưng chỉnh thể vẫn khá tốt.

Lúc lấy ra toàn bộ là một ổ bánh mì hình hộp lớn.

Ở trên sẽ có một vài chỗ bị lõm, không phải hoàn mỹ, nhưng chỉ cần cắt bỏ những phần bị nhão, bị hỏng đi là được, mùi hương vẫn rất mê người.

Yến Thu Xu trực tiếp ôm bánh đến bàn thịt nướng, cắt một lát nhỏ, chia làm bốn phần đưa cho đám Đông Đông: “Ném thử xem, hương vị thế nào?”

Bánh mì mềm xốp hở ra ngon hơn bánh kem rất nhiều, độ ngọt thì có hơi giống nhau, nhưng vị lại hoàn toàn khác nhau.

Bánh kem là ngọt lịm mềm mại, độ ẩm lớn hơn nhiều, bánh mì thì lại mềm xốp thơm ngọt, nếu ăn trực tiếp thì khô như màn thầu, nhưng vị của nó lại không đơn giản như vị của màn thầu.

Sữa bò, trứng gà, nước sốt hòa quyện khiến hương vị của nó càng thêm phong phú.

Đông Đông nhăm nháp xong, quyết đoán gật đầu: “Ngon quá!”

Uyển Nhi nghĩ nghĩ, mới nói: “Ngọt ngào, mềm mại, chỉ là có hơi khô.”

Tiêu Bình Tùng tấm tắc: “Ngon lắm ngon lắm!”

Ba hài tử nói xong, tất cả đều nhất trí nhìn về phía người thứ tư, trước kia vào thời điểm này A Hoàn đều sẽ chủ động nói hương vị ra sao, nhưng Chu Chiêu Cần lại không thói quen như vậy, nên vẫn chậm chạp không nhúc nhích.

Kết quả là bị ba đôi mắt nhìn chăm chăm.

Hắn đã khẩn trương tới mức tim đập nhanh, chỉ là sau khi phản ứng lại Chu Chiêu Cần thử mở miệng: “Rất ngon! Thơm quá thơm quá!”

Ba đứa trẻ: Thỏa mãn.

Bọn họ thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Yến Thu Xu, Yến Thu Xu vừa lúc cũng đang nhăm nháp, thấy trọn một màn bọn họ nhìn về phía Chu Chiêu Cần kia, chưa kịp nói chuyện, cũng mang theo vài phần dung túng, muốn bọn họ chiếu cố hài tử này, nên cũng không lập tức mở miệng.

Không nghĩ tới Chu Chiêu Cần lại phối hợp tích cực đến vậy, nháp môi một ngụm nhỏ, nuốt miếng bánh mì trong miệng xuống, cười nói: “Còn có thứ ngon hơn nhiều so với cái này!”

Đông Đông: “Oa!”

“Là cái gì?”

“Ăn luôn sao?”

Yến Thu Xu cười gật đầu, Hứa ma ma lấy lò than đã được chuẩn bị sẵn, giống như dùng để nướng thịt nướng vậy, sau đó cho một miếng bơ xuống, bơ gặp được tấm sắt nóng, thuận lợi hòa tan, tiếp theo, nàng cắt một lát bánh mì nướng rồi đặt nó sang một bên, sau đó lại nhanh chóng phết mặt, mỗi mặt bánh đều dính đầy bơ.

Chương 134

DTV-EBOOK

Cứ tiếp tục nướng như vậy, thời gian không cần quá dài, nhưng phải nướng hết cả hai mặt.

Chờ khi mặt ngoài có một lớp mỏng vàng và có cảm giác giòn, nài lấy những lát bánh mì này ra, phết một lớp sốt đào tươi đã được làm lạnh bằng đá viên vào giữa, cắt làm tư, bày lên đĩa trước mặt.

Thứ này vốn chỉ là một lát nhỏ, hiện tại chia làm bốn miếng, mỗi hài tử đều chỉ được ăn một ngụm nhỏ.

Bọn họ không nghĩ tới còn có thể làm như vậy, cứ nhìn nài không chớp mắt, mãi đến khi đồ ăn đã đặt ở trước mặt, cả đám nhanh như chớp vồ lấy bỏ vào miệng.

“Ồ!!!” Biểu cảm của Đông Đông là khoa trương nhất, đôi mắt hơi hơi trũng lớn, phát ra một trận thỏa mãn hừ nhẹ, cái miệng nhỏ nhấm nuốt liền thoảng, ăn xong mới giật mình nói: “Cái này ngon hơn nhiều!!!”

Bánh mì vừa rồi tuy rằng cũng khá ngon, nhưng vị của loại mới này lại mềm xốp.

Sau khi nướng với bơ, mặt ngoài bánh hơi hơi khô vàng, có chút xốp giòn, nhưng loại xốp giòn này lại hơi mỏng, chỉ cần cắn nhẹ một chút đã tách ra rồi, lộ ra nhân bên trong mềm mại nòn nà.

Cứ như thế cái trước làm nổi bật cái sau, lớp bơ bên trên càng làm tăng thêm hương vị.

Thêm một chút mút đào vào, vị ngọt và lạnh chạm nhau, cùng nhau xuất hiện trong miệng, loại trải nghiệm mới lạ đó hoàn toàn vượt qua hương vị của một món ăn bình thường, mỹ vị dường như đã chạm đến một tầng cao mới.

Uyển Nhi cũng ăn chưa đã thèm, khẽ liếm môi.

Chu Chiêu Cần ăn xong hai mắt cũng sáng lấp lánh.

Lúc này sau khi bốn hài tử ăn xong thứ trong miệng, quyết đoán chờ mong, tha thiết nhìn Yến Thu Xu, không tiếng động chờ động tác tiếp theo của nàng.

Yến Thu Xu vẫn đang nướng lát thứ hai.

Nhưng lát thứ hai thì thuộc về nàng.

Nàng và Thủy Mỗi mỗi người một nửa, ăn hai miếng nhỏ, lát bánh mì nóng hầm hập hòa quyện cùng mút đào lạnh, hai loại hương vị lửa và băng, tuyệt!

Kem bánh mì, ăn ngon thật!!!

Nhưng chỉ tiếc là hiện tại nàng chưa thể làm được kem, chỉ có thể dùng mút quả đóng băng để thay thế.

Lúc nàng ăn, bốn hài tử đều trông mong nhìn, nhưng vẫn rất hiểu chuyện không dám nói gì, cũng không thể cứ bắt Yến Thu Xu làm cho bọn họ mãi được.

Sao có thể không biết xấu hổ như vậy chứ?

Chu Chiêu Cần thật ra có chút kỳ quái, hẳn bị người ta hầu hạ quen, lúc này tuy rằng muốn ăn, nhưng thấy Yến Thu Xu ăn, hẳn có thất vọng một chút, nhưng rất nhanh đã nhìn về phía người bên cạnh, lại ý thức được cái gì, một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Đây không phải là phủ đệ cũ, người trước mắt người cũng không phải là nô bộc đã từng hầu hạ hần.

Hần đã bắt đầu đã hiểu vì sao một đêm kia, mẫu thân ôm hần không ngừng nói hần nên hiểu chuyện rồi.

Bánh mì nướng mút trái cây, cuối cùng đều đạt được sự yêu thích của mọi người.

Chỉ là độ ngọt của loại này cũng cao, dễ đầy bụng, sau khi ăn hai miếng thì Yến Thu Xu không cho bọn họ ăn nữa, cơ hội vẫn còn nhiều, lần sau ăn cũng được.

Thừa dịp thời gian còn sớm, mặt khác bánh quy cũng đã làm xong.

Trừ hình tròn mộc mạc ban đầu, số còn lại đều là do ba người Yến Thu Xu, Thủy Mỗi, Hứa ma ma cố ý làm ra các loại hình dạng đặc thù, có thỏ con, có gấu nhỏ, có heo con.

Tài nghệ của Yến Thu Xu cũng chỉ làm được con gấu nhỏ, nhưng Tiêu Bình Tùng là một hài tử thông minh, tuy rằng có vẻ hơi khù khờ, nhưng trên phương diện học vấn thì vẫn dùng được, trực tiếp tự mình động thủ, hỗ trợ tạo hình thỏ con, gấu nhỏ, hổ con, vân vân.

Chờ bánh quy ra lò, nàng đưa cho mỗi người một hộp để đem đi, Uyển Nhi đem cho tam tiểu thư Tiêu Hoài Ngọc không hay ra cửa, Tiêu Bình Tùng đi đưa cho nhị thiếu phu nhân Tống Minh Đại, nương của Đông Đông không ở nhà, nên cậu bé liền đi đưa cho Tiêu phu nhân.

Ba hài tử đều có việc, Chu Chiêu Cần còn chưa ăn xong bánh quy nhỏ của mình, một bước không rời dính lấy Yến Thu Xu.

Chương 135

DTV-EBOOK

Cứ vậy nhắm mắt theo đuôi, giống như nếu rời nàng ra sẽ không có cảm giác an toàn, khiến người ta vừa bất đắc dĩ lại có chút đau lòng.

Yến Thu Xu chỉ có thể tùy hỷ, nha hoàn trong viện cũng nhiều, có thể chuyên môn hầu hạ Chu Chiêu Cần, nàng chỉ cần chơi cùng là được.

Chủ viện.

Người chưa tới tiếng đã tới trước.

Tiêu phu nhân đang đọc kinh thư, một tiếng “Nãi nãi!” vang lên, Tiêu phu nhân bỏ kinh thư xuống, khóe mắt mang theo vài phần ý cười quay đầu lại, thấy một cậu bé bụ bẫm đang chạy tới.

“Lại béo lên à?” Tiêu phu nhân cao hứng nhưng cũng phiền muộn.

Tuy rằng béo lên cũng đáng yêu, béo cũng tốt, nhưng nếu cứ theo cái đà này, tiếp tục béo lên, người sẽ biến thành một quả cầu mỡ, quá béo cũng không tốt.

Hoàng ma ma cười nói: “Phu nhân yên tâm, thiếu gia Bình Ngộ không phải nói sẽ để tiểu thiếu gia học võ sao? Chờ đến lúc luyện võ, chắc chắn sẽ gầy đi, lúc thiếu gia khi còn nhỏ không phải cũng như vậy sao? Hiện tại cũng rất gầy mà.”

Tiêu phu nhân đi theo gật đầu, hài tử đã đi tới trước mặt, bà giang hai tay, Đông Đông liền bổ nhào vào lòng ngực bà.

“Có việc gì vui vẻ sao? Mà con lại chạy từ xa đến đây báo tin vui vậy?” Tiêu phu nhân ôn nhu hỏi nói, trên mặt bà tuy rằng không thể nói là ôn như cỡ nào, nhưng đáy mắt lại tràn đầy từ ái.

Đông Đông hé túi giấy dầu, cẩn thận mở ra, mùi hương ngọt thơm từ trong túi truyền đến, trong thơm ngọt lại có vài phần của vị nướng, Tiêu phu nhân mới vừa ngửi, liền cảm thấy tinh thần chấn động.

Cậu bé lấy ra bánh quy nhỏ vẫn còn chút nhiệt khí, đưa đến bên miệng bà: “Nải nải, người mau nếm thử đi, rất ngon đó!”

Tiêu phu nhân phối hợp há miệng, còn có chút lo lắng: “Răng nải nải không tốt, sợ là không ăn nổi...” Nói xong bà liền dùng sức cắn, bánh quy nhẹ nhàng vỡ tung, một nửa dừng ở đầu lưỡi, vụn bánh còn hơi văng ra ngoài.

Vị tươi xốp giòn giòn, hoàn toàn không giống như vẻ bề ngoài cứng rắn của nó, mỗi một miếng tan rã trong miệng đều mang theo vị ngọt nồng đậm, nếm có vị của dầu nhưng lại nhấm nháp không ra là dầu gì, kết hợp hoàn hảo với sữa bò, bột mì, hợp thành hương vị.

“Ăn ngon thật!” Tiêu phu nhân kinh ngạc nói.

Đông Đông nhếch miệng cười đến vui vẻ: “Đây là bánh quy A Xu tỷ tỷ làm, thỏ con người đang ăn là do Bình Tùng ca ca tạo đó.”

Tiêu phu nhân càng kinh ngạc, lúc ăn không thấy, hiện tại mới phát hiện, thật đúng là một chú thỏ con rất đáng yêu, một đôi lỗ tai thật dài, đôi mắt tròn xoe, cái miệng nhỏ nhắn và thân thể thật tròn trịa: “Bình Tùng làm giỏi vậy sao?”

Đông Đông không chịu thua vỗ tay vào lồng ngực bụng: “Đông Đông sau này sẽ giỏi hơn!”

Ai da, nhìn bộ dáng này, tiểu hài tử mặt phình phình, nhưng đáng yêu.

Tiêu phu nhân hết sức vui mừng, phối hợp gặt đầu, dốc dành đến mức Đông Đông không ngừng đút bà ăn.

Cảnh tượng y hệt cũng xảy ra ở viện Tiêu Hoài Ngọc, hai mẹ con cũng đút nhau ăn.

Chỉ có Tiêu Bình Tùng là không được như vậy.

Không phải bởi vì cậu là đứa trẻ đã lớn, mà là sau khi cậu mang đồ vật vào viện liền phát hiện nha hoàn trong viện đều bị sai vặt hết, không có một bóng người.

Cậu hưng phấn đến gần, bởi vì mẫu thân tính tình lãnh đạm, cậu cũng sẽ không thể giống như Đông Đông, lớn giọng nói chuyện trước mặt nương.

Cũng may mắn là như vậy, để cậu thấy một màn này.

Mợ cậu Liễu thị, đang hằm hằm chỉ trích nương cậu: “Người về Tiêu gia bao nhiêu ngày rồi? Một chút tiến độ cũng không có, Tống Minh Đại, người nhớ kỹ, người không phải là người Tiêu gia, người là người Tống gia!”

“Tống gia hiện giờ đã về phe Lục hoàng tử, cũng đã thương lượng xong, sẽ cho hai ca ca của người lợi ích tốt, bọn họ cũng chỉ xem xét mặt mũi của Tiêu gia, người chỉ cần thuyết phục lão bất tử kia để Bình Tùng lên làm thế tử, Lục hoàng tử mới có thể nhìn trúng nhà chúng ta, biết không!”

Chương 136

DTV-EBOOK

Chỉ trích xong, nàng ta lại hạ thấp âm lượng, bắt đầu uy hiếp: “Minh Đại, người cũng hiểu rõ, Tiêu gia hiện giờ bị bao nhiêu người nhìn chăm chăm, bệ hạ nhất định sẽ không bỏ qua cho Tiêu gia, muốn giữ được mạng của Bình Tùng, người chỉ có thể về Tống gia.....”

Tiêu Bình Tùng tránh ở ngoài cửa nhà chính, nghe tình huống bên trong, sắc mặt tối đen, đôi bàn tay to nắm chặt đến mức ỉn ỉn run rẩy, khi nghe được câu cuối cùng, bên trong truyền đến âm thanh nhẹ nhàng, “bốp bốp bốp” giống như âm thanh dùng tay tát vào mặt.

Không phải cố ý dùng sức, nhưng tiết tấu này lại mang theo một loại cảm giác miệt thị.

Tiêu Bình Tùng hoàn toàn không dám tưởng tượng, rõ ràng trước đó khi trở về Tiêu gia, mợ vẫn đối xử hòa ái với cậu, sao bây giờ lại nói chuyện như vậy với nương cậu, sự cam chịu trong đầu lạch cạch bị chặt đứt.

Cậu không cam chịu nữa, trực tiếp đẩy cánh cửa đang khép hờ ra.

Người trong phòng mặt hoảng sợ, nhanh chóng quay đầu lại, đặc biệt là nữ tử đang nói chuyện, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhưng sau khi nhìn thấy Tiêu Bình Tùng, nàng ta theo bản năng nhìn về phía sau cậu, không phát hiện những người khác mới an tâm, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng: “Bình Tùng đã trở lại rồi à?”

Tiêu Bình Tùng cũng không hé răng, đôi mắt hổ phách thấy mẫu thân mình không bị thương, nhưng xác thật nương vừa mới bị nữ nhân này tát mấy bạt tai, liền gắt gao trừng mắt với người trước mặt, hô hấp dồn dập, tựa như một con nghé con đang tức giận.

“Bình Tùng!” Tống Minh Đại trầm giọng nhắc nhở.

Tiêu Bình Tùng không dụ lại chút nào, hàm răng cắn chặt phát ra tiếng.

Liễu thị bị dọa lui về phía sau hai bước, thiếu niên trước mặt này tuy rằng mới mười hai tuổi, nhưng đã cao hơn nàng ta một tấc, còn rèn luyện được vóc dáng cường tráng, đối mặt với cậu, phảng phất như thể một quyền của cậu đã có thể đánh nàng ta đến hộc máu.

Liễu thị kéo kéo khóe miệng: “Bình Tùng, mợ đi về trước.”

Nói xong cũng không kịp cáo biệt, mang theo nha hoàn bà nhanh chóng rời khỏi, chỉ là lúc gần đi còn không quên nhìn Tống Minh Đại, trong mắt mang theo vài phần cảnh cáo.

Nàng ta vội vàng đi, Tiêu Bình Tùng mới quay đầu nhìn về phía mẫu thân của mình ngồi ở ghế trên không nói một lời: “... Nương!”

Tống Minh Đại quay mặt đi, không muốn hé răng.

Tiêu Bình Tùng tức giận đến dậm chân: “Con muốn nói chuyện này cho nãi nãi!”

Cậu xoay người muốn chạy.

Tống Minh Đại lúc này lại ngử khí dồn dập gọi cậu lại: “Không được đi!”

Tiêu Bình Tùng đang nện bước cứng đờ, thật đúng là không dám động, nhưng lại cảm thấy ủy khuất, vì sao lại không được đi? Cậu không hiểu, bởi vậy ủy khuất đến mức đôi mắt đỏ hồng.

Tổng Minh Đại thở dài một tiếng: “Tiêu gia hiện giờ phong vũ phiêu diêu, gần đây Xương Vương điện hạ phục khởi nhìn thì có vẻ tốt, nhưng trì hoãn 5 năm, ai cũng không thể bảo đảm Tiêu gia chọn bến thuyền này có ổn hay không, đặc biệt là bộ hạ... Bình Tùng, con không hiểu, có người tâm địa xấu xa, hẳn muốn Tiêu gia làm một cây đao, thời điểm cần dùng thử tùy thời xuất ra, thời điểm không cần thì nhất định phải trì hoãn, nếu không hẳn sẽ không an tâm, hiện tại hẳn không cần, cho nên cây đao cũng không thể yên ổn, nường chỉ nhẫn nhịn nhất thời, chờ bọn họ biết lời nói của nường ở Tiêu gia không là gì hết, bọn họ sẽ tự động rút lui...”

Trên thực tế tình huống bây giờ ít nhất đã có chuyển biến tốt đẹp, nếu Xương Vương không phát lên lần nữa, thì nơi nào cũng có địch nhân của Tiêu gia, chỉ cần không cẩn thận một chút là sẽ bị gán tội thông đồng với địch bán nước, như vậy tất cả đều tan tành.

Vì tự bảo vệ mình, nường ta cần vì hài tử của mình mà tìm kiếm một con đường sống, Tổng gia tuy rằng cánh cửa không cao, nhưng cũng bởi vậy mà an toàn, chỉ cần nường ta ở Tiêu gia, Tiêu Bình Tùng ở Tiêu gia không có quyền lên tiếng, thì sẽ không ai sẽ để ý tới Tổng gia.

Chương 137

DTV-EBOOK

Nàng ta liền có thể cùng nhi tử yên ổn sinh hoạt.

Chỉ là quả thật phải xin lỗi người Tiêu gia thôi.

Nhưng Tiêu Bình Tùng không hiểu, cậu tuổi trẻ khí thịnh, dù cho có lúc ở Tống gia, nhưng cậu vẫn ở Tiêu gia nhiều hơn, một thân võ nghệ đều là do đại bá và tiểu thúc thúc dạy dỗ, cậu nói: “Con không sợ! Nương, con là người Tiêu gia, con phải cùng Tiêu gia đồng sinh cộng tử!”

“Nhưng nương sợ!” Tống Minh Đại đột nhiên lớn tiếng nói, mặt trầm như nước: “Nương nói không được đi là không được! Con yên tâm, nếu sau nguy cơ lần này mà Tiêu gia vẫn có thể sống lại, con vẫn là có thể trở về Tiêu gia, bọn họ sẽ không thể nào không nhận con.”

Tiêu Bình Tùng méo miệng, bị rống đến ủy khuất cực kỳ, nhưng nhìn bộ dáng của nương, cậu vẫn có chút khiếp đảm, oán hận niết chặt túi giấy mang cho nương trong lòng ngực, chạy đi ra ngoài.

“Này...” Tống Minh Đại sốt ruột, chỉ là lần này, nàng ta không gọi cậu lại.

Nhưng nàng ta không nóng nảy.

Tống Minh Đại hiểu nhi tử của mình, tính tình thành thật, vừa rồi không phản bác, tức là đã nghe lời, sẽ không đi cáo trạng.

Nàng ta hít sâu một hơi, nhìn đồ vật lòng ngực, miệng túi vừa mở ra, vị thơm ngọt đã phát tán trong không khí, nàng ta

cầm lấy một con hổ con, cái miệng nhỏ cắn một chút, rất ngọt, làm đôi mắt chua xót của nàng ta đều được giảm bớt.

Không có việc gì, chỉ cần có thể để nhi tử nàng ta sống sót, chịu chút ủy khuất có sao đâu?

Lúc ban đầu khi nàng ta mang theo nhi tử về Tống gia, thật ra mẫu thân và đại ca đại tẩu cũng đều bó tay, nàng liền biết tỷ lệ sống sót của Tiêu gia là rất nhỏ.

Sau này bọn họ càng hết cách khi Giang gia dỡ Đông Đông không quay về, còn muốn đưa Tiêu Hoài Ngọc và Uyển Nhi đến Thẩm gia, như vậy bọn nhỏ mới đều có thể sống sót...

Mấy tiểu hài tử vội vàng đi, Yến Thu Xu vốn tưởng rằng nơi của nàng sẽ vắng vẻ một hồi lâu, nên nàng đang chơi trò chơi cùng Chu Chiêu Cần.

Trò chơi nhảy ô, hai người cũng không có gì khác nhau, chơi vô cùng hăng say, đến nỗi Thủy Mỗi cũng xắn tay áo vào tham gia.

Vừa lúc Yến Thu Xu hoàn thành một vòng, ngồi xuống nghỉ ngơi, vừa nhắc đầu liền thấy một tiểu thiếu niên đang đỏ mắt chạy tới, cả kinh đứng lên: “Bình Tùng, đệ làm sao vậy?”

Tiêu Bình Tùng méo miệng, lắc đầu, đến bên người nàng, thấp thấp hô một tiếng: “Yến tỷ tỷ, đệ không sao, mắt đệ bị cát bay vào thôi.”

Yến Thu Xu: “...”

Cái cơ này, cũng giả quá đi.

Hứa ma ma ở một bên cười nói: “Chắc không phải là luyện tiếc mợ đó chứ? Nghe nói Tống gia thiếu phu nhân lại đây vấn an nhị thiếu phu nhân, Bình Tùng tiểu thiếu gia cũng ở Tống gia

lâu, bây giờ trở về cũng đã nhiều ngày, sao có thể không nhớ nhưng được?”

Tiêu Bình Tùng thân mình cứng đờ, im lặng không hé răng.

Yến Thu Xu nhìn nhìn Hứa ma ma, lại nhìn Tiêu Bình Tùng, cố gắng nở nụ cười ôn nhu, thanh âm cũng ngọt ngào hơn: “Hạt cát nào vậy? Sao lại làm đôi mắt của đệ đỏ thành như vậy? Nói cho ta nghe nào, ta thôi cho đệ, rất nhanh sẽ bay mất.”

Hài tử Tiêu gia này, chắc sẽ không phải bị người khác khi dễ chứ?

Có lẽ giọng nói của nàng thật sự ôn nhu, nhưng cũng biểu hiện thật... Ấu trĩ.

Có thể chơi cùng Đông Đông và Uyển Nhi nên Tiêu Bình Tùng đứng trước mặt nàng, cũng không cảm thấy chênh lệch bối phận, tuy rằng ngoài miệng gọi Yến tử tử, nhưng thực tế đều là bằng hữu với nhau, bởi vậy lúc này bị nàng ôn nhu hỏi han, cậu lại ỷ khuất đỏ hốc mắt lần nữa, lau đi hai hàng nước mắt, cậu muốn nói, nhưng lại phá lệ khó xử, cuối cùng vẫn lắc đầu, nhỏ giọng thì thầm: “Đệ không thể nói.”

"A, vậy đệ không nói cụ thể, nói đại khái cho ta nghe cũng được, có lẽ ta có thể cho đệ ý kiến thì sao?" Nụ cười của Yến Thu Xu vẫn vậy, tiếp tục dò hỏi.

Chương 138

DTV-EBOOK

Tiêu Bình Tùng chân chờ một chút, lại nhìn về phía hai người đang chơi trò nhảy ô.

Yến Thu Xu hiểu ý nói: “Thủy Mỗi, người chơi cùng Nhị điện hạ một lát, ta có chút việc.”

“Dạ.” Thủy Mỗi vui sướng đáp ứng.

Yến Thu Xu liền đưa Tiêu Bình Tùng vào trong phòng.

Thủy Mỗi nhảy xong, nhìn về phía Chu Chiêu Cần: “Điện hạ, tới phiên người.”

Tiểu nam hài đang đứng ở một bên, thấy thế lại nhìn trò chơi trên sân, bỗng nhiên mất đi hứng thú, lắc đầu, đến một bên ngồi phơi nắng.

A Xu tỷ tỷ nói phải phơi nắng nhiều, như vậy thân thể mới cường tráng.

Trong phòng không còn người ngoài nữa.

Tiêu Bình Tùng cũng bình tĩnh hơn một chút, khàn khàn nói: “Yến tỷ tỷ, nếu... Nếu có người bị khi dễ, nhưng người ta lại không cho đệ nói với người khác, thì làm sao bây giờ?”

Yến Thu Xu nghĩ nghĩ, nói: “Người bị khi dễ có quan hệ đặc biệt thân cận với đệ sao?”

“Ừm!” Tiêu Bình Tùng gật đầu.

Yến Thu Xu chớp mắt, quan hệ đặc biệt thân cận, thì chính là Tống Minh Đại, vừa nãy đệ ấy mới về viện tử, chắc chắn là nhìn thấy Tống Minh Đại bị người khi dễ...

Nàng ôn nhu nói: “Người khi dễ nàng ấy có quan hệ tốt với đệ không?”

Tiêu Bình Tùng do dự một chút: “Tốt... Cũng không tốt.”

Yến Thu Xu đại khái đã đoán được, Hứa ma ma vừa mới nói người Tống gia tới, không lẽ là người Tống gia khi dễ Tống Minh Đại?

Đúng lúc bị Tiêu Bình Tùng thấy, cậu muốn đi nói cho Tiêu phu nhân, nhưng Tống Minh Đại không cho?

Yến Thu Xu cảm thấy đã tìm ra chân tướng, chủ yếu là đứa nhỏ này quá thành thật, đồ cái đã lộ ra chân tướng, như vậy cũng có thể lý giải vì sao Tống Minh Đại không cho cậu nói với người Tiêu gia, đều là người một nhà cả.

Chỉ là tại sao lại khi dễ Tống Minh Đại?

Tống Minh Đại vì sao đột nhiên trở về? Còn nhớ rõ đêm giao thừa ngày đó, trong giọng nói của Tiêu Hoài Vũ, có vẻ nàng ta còn không muốn trở về, Tiêu phu nhân lúc ấy cũng có chút mất mát.

Còn bây giờ, miệng lúc nào cũng trướng tôn, trong tối ngoài sáng đều hy vọng Tiêu Bình Tùng kế thừa Tiêu gia.

Nhưng từ lần Tiêu Bình Tùng buột miệng thốt ra thì có thể thấy được, Tống Minh Đại cũng không phải thật sự muốn nhi tử kế thừa Trấn Quốc Công phủ.

Hơn nữa có sự tồn tại của Tiêu Hoài Đình, chuyện này rất khó thành công, Tiêu phu nhân đã mất đi trượng phu, nhi tử, con rể,

chắc chắn không muốn lại mất đi ai nữa.

Cách làm của nàng ta là mạo phạm Tiêu phu nhân.

Nàng ta tựa hồ cố ý nói cho Tiêu phu nhân nghe, thậm chí có chút muốn chọc giận bà.

Còn nữa, chỉ cần nhìn hiện trạng, Tống Minh Đại suốt ngày lạnh mặt, trong lời nói tràn đầy ích lợi, giống như là tiểu thuyết trước đó nàng đọc, nữ chính bị hệ thống trói buộc mặt không biểu cảm, chắc chắn là vì một mục đích nàng ta không thích, mới có thể như thế.

Chọc giận Tiêu phu nhân, nàng ta có lẽ sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ, cho nên mỗi lần nói chuyện, nàng ta đều lôi điểm yếu của Tiêu phu nhân ra.

Chắc có lẽ là nàng ta và Tống gia tồn tại giao dịch nào đó bất lợi với Tiêu gia, nàng ta không muốn làm, nhưng bị người quản chế, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nếu như vậy, Yến Thu Xu cảm thấy nàng phải nói một chút quan điểm của nàng.

Nàng cũng không nói ra nàng đã đoán ra chân tướng, nhẹ nhàng nói: “Bình Tùng, nếu là ta, ta sẽ đi nói với trưởng bối.”

Tiêu Bình Tùng khó hiểu nói: “Nhưng người đó không cho đệ nói.”

Yến Thu Xu cười nói: “Nhưng tình huống này nàng ấy cũng không thể tự mình xử lý được, có người thân ở trong đó, sẽ bởi vì nhiều nguyên nhân, mềm lòng cũng được, thân bất do kỷ* cũng thế, không cho đệ nói với trưởng bối, nhưng có đôi khi chính nàng ấy cũng không biết quyết định đó có chính xác hay không, lúc này phải có trưởng bối giỏi hơn mới có cách giải

quyết, trưởng bối kiến thức rộng rãi hơn, chắc chắn sẽ biết phải giải quyết như thế nào.”

Thân bất do kỷ: Không được phép quyết định hành động của bản thân, hoàn toàn phụ thuộc vào người hoặc vật khác.

Chương 139

DTV-EBOOK

Tiêu Bình Tùng theo bản năng nghe theo, có vẻ đã lọt tai, nhưng vẫn chần chờ nói: “Đệ có nên nói không? Nhưng nếu đệ nói người ấy lại không vui thì sao?”

“Ta cảm thấy nàng ấy hẳn là sẽ không giận đệ, nhưng nếu nàng ấy thật sự giận đệ, đệ đi hỏi trưởng bối, đệ có làm sai không? Nếu không sai, nàng ấy tức giận thì đệ liền đi xin lỗi, Bình Tùng, đệ đã trưởng thành, có một số việc nên học được cách phải tự mình phán đoán.” Yến Thu Xu nghiêm túc nói.

Tống Minh Đại không phải đại nữ chủ trong tiểu thuyết một mình đảm đương một phía, nếu thật sự xảy ra chuyện, nàng ta sẽ không chống đỡ được, nhưng nàng ta lại quật cường, không muốn nói ra với người khác, bởi vậy nàng ta sẽ lựa chọn tự mình gánh vác.

Lúc này, Tiêu phu nhân là người tốt nhất có thể nhúng tay vào.

Tiêu Bình Tùng nhăn mày rậm, cân nhắc, tự hỏi, rốt cuộc có nên nói hay không.

Yến Thu Xu cũng không bắt buộc cậu phải nói: “Đệ cứ suy nghĩ thật kỹ đi.”

“Ừm! Đệ sẽ suy nghĩ lại.” Tiêu Bình Tùng nghiêm túc gật đầu.

Yến Thu Xu vỗ vỗ bờ vai của cậu, không quấy rầy cậu, nghĩ đi, hy vọng sẽ là kết quả trong suy nghĩ của nàng.

Chỉ là rất kỳ lạ, vì sao Tống Minh Đại lại chịu đựng, rõ ràng Tống gia hoàn toàn dựa vào Tiêu gia mà đi lên.

Thật ra Giang gia cũng thế, chỉ là khá hơn Tống gia nhiều.

Trước đó Tiêu phu nhân lại có thể nhẫn nhịn Giang gia dỗ dành để Đông Đông không quay về, còn gọi nải nải bên Giang gia là gia gia nải nải nhà mình, vậy việc ở rể không phải là trò cười sao?

Lão hổ thành mèo bệnh mất rồi, người khác héch mũi lên mặt với mình mà cũng không vươn móng vuốt.

Thật sự ủy khuất Tiêu gia, rốt cuộc hiện tại Xương Vương đã một lần nữa phát lên, Tiêu gia tất nhiên cũng nước lên thì thuyền lên.

Không cần nhường nhịn, cũng không cần cầu xin những người này nữa.

Yến Thu Xu bỗng nhiên linh quang chợt lóe, là người xuyên sách, nàng luôn có thói quen cho rằng người tương lai đoạt được đế vị chính là Tấn Vương thế tử Chu Trạch Cảnh, cho nên Chu Trạch Cảnh muốn duy trì quân đội, cần thiết phải đối xử tử tế với hậu nhân Tiêu gia.

Nhưng hiện tại Chu Trạch Cảnh chỉ là con cháu thế gia có tiền đồ sáng lạn thôi.

Phụ thân là đệ đệ của lão hoàng đế, nhưng bởi vì chỉ là chất tử, nên việc kế thừa ngôi vị hoàng đế cũng chỉ có mấy vị hoàng tử mới có có tư cách.

Nhưng phàm là có hoàng tử có dã tâm đối với ngôi vị hoàng đế sống lại, ví dụ như Lục hoàng tử.

Nhưng hẳn không đảm đương nổi ngôi vị hoàng đế.

Ý nghĩ này mới là suy nghĩ của người bình thường, trừ phế Thái Tử, người đăng cơ tất nhiên là một trong tam, tứ, ngũ, lục

hoàng tử.

Mà mặc kệ ai trong bọn họ đăng cơ, Tiêu gia đều là cái đình trong mắt, một khi muốn trừ Tiêu gia, vẫn bởi Tiêu gia khó có thể sống sót, trừ phi có người ngoài che chở.

Cho nên Tiêu phu nhân mới chịu đựng Giang gia, cho nên Tống Minh Đại mới không muốn trở về.

Tiêu gia tràn ngập nguy cơ, trở về chính là mang theo hài tử chịu chết, không bằng ở bên ngoài, tốt nhất là rũ bỏ quan hệ với Tiêu gia, ít nhất còn có hy vọng sống sót.

Nhưng hiện tại mọi chuyện đã không còn như trước nữa, Tiêu gia cũng không hề là mèo bệnh, nhưng có lẽ Tống Minh Đại chưa rõ ràng, cho nên còn phải tiếp tục ý nghĩ trước đó, chịu đựng người Tống gia, làm theo yêu cầu của bọn họ, không tiếc xa cách Tiêu gia.

Nghĩ như vậy, Yến Thu Xu cảm thấy mọi việc đều thông suốt.

Lúc nàng vừa mới nghĩ xong, Tiêu Bình Tùng còn đang ở trong phòng bỗng nhiên chạy ra, trực tiếp tới chủ viện.

Buổi tối khi Yến Thu Xu gặp lại đứa nhỏ này, cậu bé đã một thân nhẹ nhàng.

Hiển nhiên là đã nói với Tiêu phu nhân suy nghĩ của chính mình.

Quả nhiên lát sau Tiêu Bình Tùng lôi nàng ra một bên, nhỏ giọng nói quyết định của chính mình, cậu nói với nãi nãi, nãi nãi hứa sẽ giải quyết chuyện này vào sáng ngày mai, kêu nàng không cần lo lắng nữa.

Chương 140

DTV-EBOOK

Sáng ngày mai?

Yến Thu Xu ngày thường trừ mừng một và mười lăm, sẽ không quấy rầy chỗ Tiêu phu nhân, nhưng những người khác của Tiêu gia sáng sớm nào cũng sẽ qua thỉnh an Tiêu phu nhân, không phải vì quy củ lễ nghi, chỉ là Tiêu phu nhân thân thể không tốt, bọn họ sợ không chiếu cố tốt, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì thì sao, bởi vậy ngày nào cũng đến, dưỡng thành thói quen.

Tống Minh Đại sau khi trở về cũng rất quy củ, mỗi buổi sáng đều đi thỉnh an.

Tiêu phu nhân là muốn nói chuyện này trước mặt mọi người à.

Yến Thu Xu bỗng nhiên có chút lo lắng về Tống Minh Đại, nhưng nàng là một người ngoài, không là cái gì, nghĩ mãi, hay nàng làm chút đồ ăn đưa qua đó đi, có mỹ thực, chắc vẫn có thể trấn an cảm xúc một chút.

Nhưng làm cái gì bây giờ?

Yến Thu Xu nhìn về phía Thủy Mỗi: “Giúp ta đi phòng bếp lớn hỏi một chút, có thể lấy tôm tươi làm không?”

Thủy Mỗi lập tức gật đầu: “Vâng, nô tỳ đi luôn.”

Ngày tiếp theo.

Còn một khắc là đến giờ Thìn, mấy hài tử Tiêu gia lục tục đi vào chủ viện thỉnh an.

Trừ Uyển Nhi và Đông Đông, những người khác đều đã tới.

Tiêu Hoài Khải và Tạ Thanh Vận gần đây vẫn luôn vội vàng xử lý chuyện của phố mỹ thực cùng nhau xuất hiện, Tiêu Hoài Ngọc nhìn đại ca đại tẩu, nhị tẩu và Tiêu Bình Tùng đều ở đây, dung nhan lộ ra vài phần kinh ngạc: “Sao lại tề tụ đủ thế này?”

“Hôm nay vừa vặn dậy sớm, lại đây xem A Xu có cái gì ăn ngon không, ném thử một chút.” Tiêu Hoài Khải lại cười nói.

Tống Minh Đại vẫn lãnh đạm như cũ, chỉ gật gật đầu, ngồi im lặng không lên tiếng.

Tiêu Bình Tùng nhìn vào mắt mẫu thân, chột dạ xoắn ngón tay, chỉ ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Cô cô.”

Tạ Thanh Vận nhìn qua, nhìn Tống Minh Đại trong chốc lát, ngay sau đó nói: “Mẫu thân hôm nay tới muộn sao?”

Thường thường khi bọn họ tới, Tiêu phu nhân đã tới lâu rồi.

Rốt cuộc lão nhân tuổi cũng cao, hơn nữa buổi tối cũng không có việc gì đặc biệt, ngủ sớm nên cũng thức dậy sớm hơn.

Tiêu Hoài Ngọc lắc đầu: “Muội cũng không biết, có lẽ là đêm qua không ngủ ngon.”

Vừa dứt lời, một âm thanh lạnh lẽo lại mang theo vài phần âm dương quái khí xuất hiện: “Đúng là không ngủ ngon thật, trong lòng ta mắc ghen, cả đêm đều suy nghĩ, sao có thể ngủ ngon được!”

Mọi người lập tức nhìn theo phía phát ra âm thanh này, liền thấy Tiêu phu nhân từ nội thất đi ra, thân thể bà đã khá hơn nhiều, không cần Hoàng ma ma đỡ, tự mình chậm rãi lại đây, ngồi trên chủ vị, dung nhan nghiêm túc chỉ cần nhìn một cái đã làm người khác theo bản năng ngừng thở.

Mọi người nhận thấy lời này chứa đầy ngử khí tức giận, một đám sắc mặt đều khẽ biến, nhất thời không dám nói tiếp.

Không phải gì khác, chủ yếu là mấy người trước mắt này, tam tiểu thư Tiêu Hoài Ngọc hiện giờ yên tĩnh như vậy đều là bị vị trước mắt này từng chút đánh mà thành, bà vừa giận, ai cũng không dám nói năng gì.

Tiêu phu nhân đảo đôi mắt hơi vẫn đục lại không thiếu sắc bén, dừng trên người nhị tức phụ, thấy nàng ta hơi hơi nâng cằm, tư thái đoan trang lộ ra vài phần ngạo mạn cố tình tỏ vẻ, hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Làm sao vậy? Người Tiêu gia chúng ta từ khi nào trở nên nhát gan sợ phiền phức như vậy?”

Tiêu Hoài Khải mở miệng trước: “Tất nhiên không phải, nương, trong lòng người đang khúc mắc chuyện gì? Nói với nhi tử được không?”

“Nương đang suy nghĩ, Tiêu gia chúng ta có phải quá đơn độc không...” Bà thở dài một tiếng, âm thanh trầm thấp hơn nhiều, thiếu đi chút uy nghiêm, lại có phần thương cảm.

Sắc mặt Tống Minh Đại khẽ biến, nắm thật chặt đôi tay.

Tiêu Hoài Ngọc vội nói: “Nương sao lại nói vậy? Sao lại đến nông nổi đó được.”

“Con đừng gạt lão nhân như ta, nếu không tới nông nổi này, sao dám các con lại thành thật như vậy? Bị người ta khi dễ cũng không biết phản kháng, còn không phải không tự tin sao?” Tiêu phu nhân châm chọc nói.

Chương 141

DTV-EBOOK

Trong lòng Tống Minh Đại giật mình, theo bản năng nhìn về phía nhi tử.

Tiêu Bình Tùng sợ tới mức giật mình một cái, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không dám có biểu hiện gì khác thường, tuy rằng cậu không đồng ý với nương, nhưng cậu vẫn cảm thấy làm như vậy là trái ý nương, theo bản năng chột dạ.

Tiêu Hoài Khải chậm rãi nói: “Sao lại như vậy? Trước đó Tiêu gia chúng ta chỉ là tạm rửa tay gác kiếm, cho dù là như vậy cũng không có người nào dám trêu vào, lục đệ liên tiếp lập công, hiện tại còn đang đánh giặc Ô Tháp, hiện giờ Xương Vương cũng ra ngoài, còn có đất phong, tất nhiên càng không thể khiến người ta khinh thường, ai dám khi dễ chúng ta? Nương, người nói với nhi tử đi, nhi tử đi xử lý người đó.”

“Đúng vậy, vậy thì ai?” Tiêu phu nhân nói một tiếng, nhìn Tống Minh Đại, cũng không nói thẳng.

Mà Tống Minh Đại lúc này căn môi, chậm rãi cúi đầu, đôi mắt nhìn dưới mặt đất, phảng phất đang trốn tránh cái gì.

“Phanh!” Tiêu phu nhân đột nhiên đặt mạnh ly trà trên bàn, bà đây là đang muốn làm khó dễ, thì âm thanh của Thủy Mỗi vang lên: “Phu nhân, đại thiếu gia, thiếu phu nhân, nhị thiếu phu nhân, tam tiểu thư...”

“Yến cô nương nói sáng nay làm tam tiên hoành thánh, cố ý tặng một ít qua đây.”

Nói xong Thủy Mỗi có chút mơ hồ nhìn những người trên chủ vị này, sao nàng ấy lại cảm thấy bầu không khí có vẻ không

thích hợp nhỉ? Nhưng khi nàng ấy đến, nhóm người này rõ ràng không hé răng nói chuyện mà?

Tiêu phu nhân tức giận không lên tiếng, mặt lạnh không nhúc nhích, lúc này Hoàng ma ma lên tiếng giảng hòa: “Đặt ở nơi này đi.”

“Vâng.” Thủy Mỗi nhanh nhẹn gật đầu, tay chân lạnh lẽo lấy hoành thánh ra.

Canh gà hoành thánh, hơn nữa có các loại khẩu vị, dựa theo số người chuẩn bị, mỗi người một chén còn dư hai chén, đặt xuống xong hết, Thủy Mỗi lập tức tránh ra.

Nhưng mỹ thực vừa xuất hiện cũng đã giảm bớt bầu không khí đang trầm trọng này lại một chút, ít nhất mọi người đều ngửi thấy mùi hương, canh gà tiên hương đã đủ mê người, khiến mấy người sáng sớm chưa ăn cơm đều có chút muốn ăn.

Hoàng ma ma cười làm lành nói: “Phu nhân, ngài xem một mảnh tâm ý này của Yến cô nương, cũng không làm cho nó lãng phí, hay là chúng ta ăn đã?”

Tiêu phu nhân rầu rĩ gật đầu, dẫn đầu ngồi ở bàn ăn kia: “Còn thất thần làm gì? Lại đây ăn cơm!”

Mấy người nhanh chóng lại đây, Tiêu Hoài Khải dựa gần Tiêu phu nhân, Tạ Thanh Vận ở bên cạnh hắn, bên cạnh là Tiêu Hoài Ngọc, một bên khác của Tiêu phu nhân lại là Tiêu Hoài Ngọc, Tiêu Bình Tùng, đến lúc này, người ngồi đối diện với Tiêu phu nhân vừa vặn là Tống Minh Đại.

Hai người đối mặt nhìn nhau, nhất cử nhất động của Tống Minh Đại đều trở nên cứng đờ, nhưng nàng ta cố gắng không nhìn ai, chờ Tiêu phu nhân động đũa, nàng ta cũng bắt đầu ăn.

Tiêu phu nhân thở dài một tiếng, rũ mắt chuẩn bị ăn.

Chỉ là vừa nhìn, liền phát hiện hoành thánh ăn hơi khác so với ngày xưa, tỷ như cách gói, mặt sau hoành thánh tròn vo kéo ra một cái đuôi thật dài. Mấy sợi hoành thánh nằm trong tô canh gà, theo thìa quấy, hoành thánh đong đưa, giống như đuôi cá vàng trong nước ngọc ngậy.

Chờ khi muống mức lên một miếng hoành thánh, chấm vào sa tế, hoành thánh ban đầu trực tiếp dính màu đỏ cam, đối với Tiêu phu nhân khẩu vị nặng mà nói, quả thật là làm bà kích động.

Bà gấp không chờ nổi ăn luôn hoành thánh, vị sa tế cay rất khiến bà giật mình, ngay sau đó đầu lưỡi dùng sức, ăn luôn cái đuôi cá vàng kia của hoành thánh, cuối cùng khi ăn đến miếng hoành thánh, kinh hỉ lại ập vào trước mặt.

Trong tam tiên hoành thánh có ba loại nhân, trước tiên là một viên tôm bóc vỏ, tiếp theo là thịt heo băm nhỏ, cùng với trứng gà, bà loại này bị mọi người nhấm nháp nhận ra, tôm bóc vỏ trơn mềm, thịt heo băm nhỏ ở bốn phía, trứng gà mềm mại, sa tế cay rất toả hương, thập phần mỹ vị.

Chương 142

DTV-EBOOK

Chờ ăn xong một ngụm hoành thánh xuống bụng, Tiêu phu nhân vừa mới cảm giác vô vị, uống một ngụm canh gà màu vàng nhạt, nhân nhiều bột mì, canh gà cũng không dầu mỡ, trong miệng tràn ngập vị tươi ngon.

Bà thở ra một hơi, bắt đầu ăn viên hoành thánh thứ hai.

Hôm nay bữa sáng quá mức mỹ vị, Tiêu phu nhân trước kia từng ăn không ngon, nhưng sau lần tỉnh dưỡng này, sớm đã có thể ăn uống bình thường, chờ ăn xong bữa sáng, bà vẫn còn chưa đã thèm, lúc này lại dừng ánh mắt trên hai phần hoành thánh còn dư ra kia.

Chắc là chuẩn bị cho Đông Đông và Uyển Nhi, nhưng hai hài tử này hiện tại không có ở đây, vừa vặn đúng ý Tiêu phu nhân.

Tống Minh Đại đã trước một bước nhận thấy được, tự mình bưng một phần đưa đến trước mặt Tiêu phu nhân.

Tiêu phu nhân đang có tâm trạng tốt sâu kín nhìn nàng ta một cái, tiếp nhận phần hoành thánh này, tiếp tục ăn.

Tống Minh Đại ngồi ở đối diện bà trộm nhẹ nhàng thở ra.

Lại nghe Tiêu phu nhân nói: “Đừng tưởng rằng một phần hoành thánh có thể làm ta không tức giận, ngươi là người của Tiêu gia, cho dù là mẫu thân ruột thịt, chỉ cần động đến người một chút, cũng là đánh vào mặt mũi Tiêu gia, hơn nữa nàng ta còn không phải mẫu thân ruột của ngươi!”

Đến lúc này, mọi người trên bàn cơm người đều đã ăn no, tỷ như Tiêu Hoài Ngọc đã không ăn nổi nữa rồi.

Một câu của Tiêu phu nhân, làm nàng sửng sốt, quay sang nhìn nhị tẩu, lại nhìn mẫu thân, không biết đã xảy ra chuyện gì: “Nương, nhị tẩu bị khi dễ sao?”

Tiêu phu nhân không trả lời, tiếp tục cúi đầu ăn, cứ ăn như vậy, hoành thánh đã ở độ ấm thích hợp, không cần thổi nữa, có thể trực tiếp ăn.

Bà ăn từng ngụm một, bình tĩnh mà ăn, làm Tống Minh Đại càng thêm đứng ngồi không yên.

Tiêu phu nhân giống như trụ cột của Tiêu gia, cho dù nhiều năm không ra ngoài, nhưng gả đến nơi này làm con dâu mười mấy năm, nàng ta cũng vẫn luôn dựa vào đối phương, thậm chí so với Tống gia, đối với nàng, Tiêu gia mới thật sự là nhà.

Hiện tại thành ra thế này, nàng ta liền hối hận, nhưng không biết phải giải thích như thế nào.

Mãi đến khi Tiêu phu nhân ăn đến miếng cuối cùng, thỏa mãn uống một hớp canh lớn, lau lau miệng, mới không nhanh không chậm nói: “Người thật sự không định tự mình nói sao?”

“Con dâu không sao, sau này sẽ không vậy nữa.” Tống Minh Đại nhận mệnh cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Tiêu Bình Tùng vẫn luôn yên lặng ăn cơm bỗng nhiên nói: “Không phải! Con tận mắt nhìn thấy mợ đánh nương, nương cũng không dám phản kháng!”

Hô hấp Tống Minh Đại ngừng lại, tức giận trừng mắt nhìn nhị tử.

Tiêu Bình Tùng cố chấp ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, quật cường cho rằng mình không sai, nãi nãi nói, cậu làm rất đúng, nương cậu vẫn luôn trong nội viện, không nhìn rõ mọi chuyện, tạo ra sai lầm lại tự cho là quyết định tốt cho Tiêu gia và cậu.

Vậy cậu phải tự mình sửa lại.

Cha từng nói, cậu trưởng thành phải bảo vệ nường, bây giờ còn chưa được, vậy để nãi nãi làm đi.

Dám khi dễ, tất nhiên phải chịu giáo huấn, người Tiêu gia, ai cũng không thể khi dễ!

Tiêu phu nhân lạnh lùng nói: “Người nhìn Bình Tùng làm gì? Bình Tùng còn thông minh hơn người, biết tới tìm ta! Mà người, bị người khi dễ đến trên đỉnh đầu, còn bị người ta khi dễ ở Tiêu gia, người cũng không biết lại đây nói một tiếng! Tống Minh Đại, được lắm! Ngày càng ngu ngốc, giống y như người nường cổ hủ kia của người!”

Tống Minh Đại thần sắc cứng lại, đôi mắt lập tức ướm át, nường ta gắt gao cản cánh môi, muốn nhịn xuống, nhưng trong lòng vẫn sinh ra vài phần ủy khuất, nhất thời khó có thể khắc chế, biện giải nói: “Con cũng chỉ muốn Bình Tùng có thể bình an lớn lên...”

Bầu không khí trên bàn cơm đột nhiên lâm vào trầm lặng, hốc mắt Tiêu phu nhân cũng đỏ hồng theo, áy náy quay mặt đi.

Tạ Thanh Vận chậm rãi vỗ vỗ bả vai nường ta, thấp giọng nói: “Bình Tùng nhất định sẽ bình an lớn lên!”

Chương 143

DTV-EBOOK

Tổng Minh Đại nhấp chặt môi, không hé răng, nhưng đôi mắt để lộ vẻ không phải hoàn toàn tín nhiệm.

Nói thì dễ, nhưng dựa theo hình thức trước đây của Tiêu gia, một khi Tiêu Hoài Đình hàng năm đánh giặc bên ngoài xảy ra chuyện, Tiêu gia chắc chắn sẽ bị cắn nuốt sạch sẽ.

Thân là người Tiêu gia, nàng ta cảm giác thật sự rất rõ ràng.

Mấy vị huynh trưởng tẩu tẩu từng lấy lòng nàng ta, mấy năm nay thái độ đối với nàng ta cũng khác hẳn, ngẫu nhiên đi ra ngoài cũng có thể cảm giác được những ác ý đó ập vào trước mặt, không hề che giấu chờ mong đối với việc Tiêu gia sẽ tiêu vong.

Những ác ý đó khiến nàng ta có một khoảng thời gian ngày nào cũng nằm mơ, trong mộng đều là một mảnh huyết sắc, Tiêu gia bị xét nhà, cửa nát nhà tan, tất cả mọi người đều chết, nàng ta ôm Bình Tùng, cũng ngã vào vũng máu, trượng phu sớm đã qua đời nhiều năm trượng phu ấy náy nói với nàng, không thể bảo vệ tốt cho mẫu tử bọn họ.

Tổng Minh Đại rõ ràng nhớ rõ, trượng phu mỗi lần xuất chinh đều chạy đến trước bài vị tổ tông Tiêu gia, khẩn cầu phù hộ cho hắn có thể bình an sống sót, mới có thể chứng kiến nhi tử lớn lên, cưới vợ sinh con.

Hắn tên Tiêu Hoài An, lại cả đời không được bình an.

Từ khi hắn nhận thức được, liền đi đánh giặc, lớn lớn bé bé đánh nhiều như vậy, mỗi lần vừa đi chính là mấy tháng thậm

chỉ mấy năm, sau đó trở về là một thân thương tích cùng vô số công huân, và... sự ghen ghét, hoài nghi của Hoàng đế.

Tổng Minh Đại tận mắt nhìn thấy con đường này có bao nhiêu khổ cực, cho nên nàng ta không hề hy vọng nhi tử tiếp tục ở lại Tiêu gia, bị Tiêu gia lấy làm lá chắn, hoặc trở thành người giống như phụ thân cậu vậy.

Chỉ là nàng ta vô dụng, nàng ta chỉ là một nữ tử bình thường, không quyền thế tiền tài, có thể dựa vào không phải nhà chồng thì chính là nhà mẹ đẻ, nhà chồng lâm vào nguy cơ, vì bảo vệ nhi tử, nàng ta chỉ có thể lựa chọn trở lại nhà mẹ đẻ, hy vọng xa vời có thể không bị theo dõi.

Ai có thể nghĩ đến Tổng gia cũng bắt đầu cuốn vào phân tranh, may mắn Tổng gia ngưỡng cửa không cao, cho dù nàng ta phải trở về, nàng ta cũng không dám thật sự lên mặt với Tiêu gia, chờ khi nàng ta chọc giận người Tiêu gia, bị đuổi khỏi Tiêu gia, bọn họ chắc chắn sẽ tức giận, hy vọng xa vời thấy người sang bắt quàng làm họ cũng chỉ có thể từ bỏ.

Nàng ta không muốn nói với người Tiêu gia, bởi vì Tiêu gia bênh vực người mình, một khi biết, người Tổng gia chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, sau này nàng ta cũng khó có thể trở về, tuy rằng hiện tại Xương Vương tái nhậm chức, tình cảnh của Tiêu gia có tốt hơn một chút, nhưng ai biết không có Xương Vương 5 năm đó, mấy huynh đệ không từng bước ép sát, biết ai mới là người cười đến cuối cùng?

Càng đừng nói..... Ai biết Xương Vương có phải vì tái nhậm chức, nên mới giao hảo như thế với Tiêu gia?

Chỉ sợ chờ khi hắc ngòi lên được ngôi vị hoàng đế, Tiêu gia liền hết tác dụng.

Dù sao cũng là hoàng tộc, tri nhân tri diện bất tri tâm, Tiêu gia vì hoàng tộc đánh giặc nhiều năm như vậy, cũng chết nhiều

người như vậy, kết quả là vẫn trở thành cái đinh trong mắt hoàng tộc, phải nhanh chóng loại trừ, không phải sao?

Cho nên Tống Minh Đại hôm qua mới nhẫn nhịn, chuyện cũng chỉ mấy ngày thôi.

Ai ngờ nhi tử lại không hiểu chuyện, đi nói hết với nãi nãi.

Tiêu Bình Tùng hồng mắt, thật cẩn thận duỗi tay chạm vào tay mẫu thân: “Nương, người đừng khổ sở, con không sợ...”

“Nhưng nương sợ!” Tống Minh Đại lấy tay lau nước mắt, mũi hồng hồng, cảm giác xa cách biến mất, chỉ còn lại yếu ớt và cứng cỏi, nàng ta nhìn nhi tử càng ngày càng giống phụ thân cậu, gần từng chữ: “Cha con vẫn luôn tâm niệm muốn chứng kiến con trưởng thành cưới vợ sinh con, cho nên con nhất định phải sống tốt!

Chương 144

DTV-EBOOK

Nương không để bụng chút ủy khuất này, bọn họ là thân nhân của nương, sẽ không thật sự một tác lại muốn tiến một thước, chút ủy khuất này, trước khi nương xuất giá đã từng chịu rồi, nương không thêm để ý.”

Nàng ta tuy là đích nữ, nhưng lúc ấy mẫu thân của nàng ta cũng không được sủng ái, phụ thân sủng thiếp, đến mẫu thân cũng không dám to tiếng với ả ta, mãi tới khi nàng gả đến Tiêu gia, hết thảy mới chuyển biến tốt đẹp.

Cũng chỉ chịu chút ủy khuất mà thôi, nàng ta cũng không để ý.

Tiêu phu nhân mím chặt cánh môi run rẩy, tức giận trên mặt đã phai nhạt rất nhiều, nhẹ giọng nói: “Tức phụ lão nhị, ta biết trong lòng người nghĩ cái gì, chỉ là tình hình mỗi thời mỗi khắc đều sẽ biến động, trước đó là ta không suy nghĩ thấu đáo, vẫn luôn muốn đi cùng cha các người và lão nhị, hiện tại ta đã nghĩ thông suốt, sẽ không như trước nữa, cho nên dù không có Xương Vương, cho dù Tiêu gia thật sự bị tiêu diệt, ta có chết, cũng sẽ không để mấy hài tử xảy ra chuyện!”

Tiêu phu nhân rốt cuộc cũng là nữ tử đã từng ra chiến trường, hiện giờ thân thể tĩnh dưỡng tốt, khỏe mạnh mười phần, lời nói ra nặng tựa ngàn cân.

Xương Vương bây giờ coi Tiêu gia là đối tượng hợp tác, nhưng Tiêu gia cũng không phải hoàn toàn không có một chút đối sách nào khác.

Đôi mắt Tống Minh Đại rung động, thấp giọng nói: “Là con dâu sai rồi, về sau sẽ không tự mình quyết định nữa.”

“Thôi!” Tiêu phu nhân sao còn có thể nói nàng ta cái gì nữa, chỉ tức giận đám người Tống gia, giọng căm hận nói: “Lão đại, nói chuyện với Tống gia người ta đi.”

Tiêu Hoài Khải trấn an vỗ vỗ lưng mẫu thân: “Nương yên tâm, nhi tử nhất định sẽ an bài thỏa đáng.”

*

Chuyện được giải quyết xong.

Sáng sớm, Yến Thu Xu còn buồn ngủ mông lung.

Đến khi nàng dậy ăn hoành thánh, liền nghe thấy Tiêu Bình Tùng hăng say nói về chuyện xảy ra sáng sớm nay với nàng.

Nghe Tiêu Bình Tùng lấy hết can đảm, vạch trần chuyện mẫu thân bị ủy khuất trước mặt mọi người, lúc mẫu thân bị mợ đánh,...nàng thiếu chút nữa bị sặc, uống vài ngụm sữa bò mới thoả mái.

Đây đúng là một hài tử xui xẻo mà.

Chuyên hủy đi hậu đài của mẫu thân!

Nhưng nếu mọi chuyện có thể được giải quyết, người một nhà vẫn nên nói thẳng với nhau, nàng cũng an tâm rồi.

Mọi người Tiêu gia cùng đoàn kết, tuyệt đối sẽ mang sức mạnh phi thường.

Chỉ là mấy hôm nay vẫn chưa nhìn thấy Tiêu Bình Tùng, nghe nói bị Tống Minh Đại nhốt ở trong nhà chép sách.

Yến Thu Xu cũng rất đồng tình đối với việc này.

Mãi cho đến ba ngày sau, bạn nhỏ Tiêu Bình Tùng mới một lần nữa cùng đệ đệ, muội muội xuất hiện, liền thấy Yến Thu Xu đang cùng Chu Chiêu Hoành đẩy một cái cối xay.

Cối xay chuyển động làm một lượng nước màu trắng bị ép ra, chậm rãi chảy vào trong thùng gỗ.

Mà thùng gỗ cũng sớm đã có rất nhiều lượng nước màu trắng này.

Toàn bộ sân đều tràn ngập mùi hương đậu?

Tiêu Bình Tùng không thích ứng hít hít mũi: “Yến tử tử, tử làm đậu hũ sao?”

“Ừm!” Yến Thu Xu dùng sức gặt đầu, tiếp tục ra sức.

Tiêu Bình Tùng chạy nhanh vén tay áo tiến lên: “Đệ đệ giúp tử, đệ rất khoẻ!”

Yến Thu Xu thấy vậy vui vẻ lui ra phía sau, Đông Đông cũng chạy đến: “Đệ cũng muốn chơi!”

Nhưng chỗ trục bị Chu Chiêu Cần chiếm, cậu bé chỉ có thể tới chỗ cần quay, đẩy cùng ca ca, đẩy thế nào mà đu hân chân lên, cả người lơ lửng trên không.

Tiêu Bình Tùng bỗng nhiên phát hiện kháng lực càng lúc càng lớn, đang buồn bực, ngẩng lên lại nhìn Yến tử tử và Uyển Nhi đều đang tủm tỉm cười, cậu cảm giác có hơi sai sai, vừa cúi đầu, liền thấy đệ đệ mình đang ôm tay quay theo lực đạo của cậu.

Tiểu thiếu niên tức khắc tức giận đến bạnh mũi, đen mặt đẩy đệ đệ xui xẻo ra, đơn độc dùng sức.

“Đông Đông, cẩn thận Bình Tùng ca ca đánh mông nha ~”
Uyển Nhi nhắc nhở nói.

Tuy rằng Tiêu Bình Tùng tốt tính, nhưng cậu là hài tử đã lớn,
đánh Đông Đông không cần quá nhẹ nhàng .

Chương 145

DTV-EBOOK

“Đông Đông không sợ!” Đông Đông cười hắc hắc, xúi giục nói: “Rất vui đó, tỷ có muốn thử một chút không?”

Uyển Nhi lắc đầu.

Đông Đông tiếp tục khuyên, Uyển Nhi cũng bắt đầu ngo ngoe rục rịch, đúng lúc này, Tiêu Bình Tùng vẫy tay: “Uyển Nhi lại đây, ta ôm muội ngồi lên.”

Đôi mắt Uyển Nhi sáng ngời, vui sướng nhào qua, Tiêu Bình Tùng ôm nàng ngồi lên trên tay quay, một tay đỡ nàng, một tay đẩy tay quay, càng thêm cố gắng đi về phía trước, không có một tia bất mãn.

Rất khác khi đối xử với Đông Đông: “...”

Đông Đông lập tức bổ nhào vào lồng ngực Yến Thu Xu: “Ô ô ô, A Xu tỷ tỷ, đệ bị khi dễ!”

Yến Thu Xu cười không ngừng, nhưng thấy cậu bé ra sức giả khóc, vẫn nỗ lực an ủi cậu bé: “Không sao, lát nữa cho đệ ăn ngon.”

“Hả???” Đông Đông trừng lớn đôi mắt, tràn đầy chờ mong.

Yến Thu Xu chỉ chỉ cối xay: “Sắp được rồi.”

Đông Đông héo: “Đậu hũ!”

“Cũng không hẳn là đậu hũ, mỗi một bước làm ra đậu hũ đều là mỹ thực!” Yến Thu Xu nói.

Đậu nành, từ trong tới ngoài đều là bảo bối.

Đậu nành bình thường, có thể làm xốp giòn, thêm chút muối, làm thành đồ ăn vặt.

Sữa đậu nành nấu chín lên uống trực tiếp, để lạnh một chút là có thể thu hoạch một lớp tàu hũ, cũng chính là đậu phụ trúc; nếu thêm chút nước thạch cao, là có thể làm thành tào phớ, dùng vải bọc, đè nén một thời gian, sẽ tạo thành đậu phụ.

Ngay cả bã đậu lọc từ sữa đậu nành lúc trước cũng có thể ăn, nhưng hầu hết mọi người đều không thích ăn, cái này dùng cho heo ăn lại rất tốt, hiện tại heo ở mấy thôn trang đó dùng chính là bã đậu này.

Đương nhiên Yến Thu Xu làm đậu hũ, không phải thật sự muốn làm đậu hũ.

Mà là phải làm một thứ khác.

Đang nghĩ ngợi thì bên này sữa đậu nành đã ép hết ra, đổ từ thùng ngã ra nôi, ở giữa thêm một cái màng lọc tinh mịn, lọc hết bã đậu bên trong ra, vị của sữa đậu nành mới có thể càng ngon hơn.

Nôi đặt ở trên bếp lò, dùng muống dài không ngừng khuấy, nếu không sẽ bị đông và dính vào nhau, lớp bọt phía trên thật ra không cần lọc, đợi nấu xong, nó sẽ tự biến mất.

Sau khi sữa đậu nành nấu xong, hương vị ban đầu thay đổi, nhiều hơn vài phần hương vị của cây đậu, mấy hài tử vốn còn đang chơi đùa vây quanh lại đây, ba cái đầu chụm lại, động tác nhất trí hít sâu một hơi, cảm thán nói: “Hoá ra cây đậu có mùi hương như vậy sao!”

Chu Chiêu Cần nhìn trái ngó phải, sợ mình không hợp bọn, nhất thời cũng chạy nhanh tới, vụng về học bọn họ, hít sâu một

hơi, còn chưa kịp khen, Yến Thu Xu đã vừa quấy vừa nói: “Muốn uống thì đi lấy ly, mỗi người một ly, thêm một muống đường.”

Ba hài tử đều chạy đi lấy ly, Chu Chiêu Cần cũng có, cậu ta lại lần nữa chậm một nhịp, hoang mang rối loạn không biết làm sao, Đông Đông chạy trốn nhanh nhất, tay béo cầm cái ly thúc giục: “Nhiều một chút nhiều một chút, thật đầy vào!”

Đây là dở hơi.

Yến Thu Xu dở khóc dở cười, phối hợp đổ đầy cho cậu bé, Đông Đông lôi kéo Thủy Mỗi: “Cho ta thêm một muống đường, sữa đậu nành của ta thêm nhiều đường chút.”

Yến Thu Xu: “...”

Uyển Nhi ghét bỏ chọc chọc bụng béo của cậu bé, phụng chỉ bổ thêm nửa muống đường vào sữa đậu nành, cái miệng nhỏ uống một ngụm, chép miệng, nếm vị, lại thổi thổi, lại uống một ngụm, ngạc nhiên nói: “Cái này rất giống sữa bò nha!”

Đông Đông tán đồng gật đầu: “Nếu không phải hương vị không giống nhau, ta cũng không phân biệt được!”

Tiêu Bình Tùng nói: “Không đúng, màu của nó vẫn khác nhau mà!”

Yến Thu Xu nhìn nhìn, đúng thật.

Một thứ màu trắng sữa, một thứ hơi vàng, nhưng đều rất trong, chỉ là một cái thì hương sữa, một cái hương đậu, cái sau nấu lâu, không có mùi tanh, chỉ cần thêm một chút đường, hương vị sẽ vô cùng ngon miệng.

Chu Chiêu Cần cũng uống một ngụm, tiểu hài tử toàn ăn sơn hào hải vị, lúc này nếm thử chút đồ ăn bình thường, hương vị

còn khá tốt, liền cảm thấy vui vẻ cũng liên tiếp gật đầu: “Uống rất ngon!”

Chương 146

DTV-EBOOK

“Đương nhiên là ngon rồi, ta làm đó!” Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói, thổi thổi sữa đậu nành trong tay, cũng uống một ngụm, mới vừa nhắm nháp, cúi đầu liền phát hiện mặt ngoài sữa đậu bày bắc ra từ bếp lò đã kết một tầng da.

Đông Đông cũng phát hiện, kích động chỉ vào cái này, gọi những người khác: “Thật đúng là giống nhau, cái này cũng có váng sữa!”

Yến Thu Xu giải thích nói: “Cái này không gọi là váng sữa, mà gọi là da đậu nành.”

Nói xong nàng dùng chiếc đũa lấy ra.

Da đậu nhìn mỏng mà giòn, nhưng khi chạm đũa vào, lại không dễ dàng bị vỡ, để sữa đậu nành lắng xuống trong nồi, đợi trong chốc lát, Yến Thu Xu mới đặt da đậu ra ngoài, tiếp theo lại đem nồi thả lại bếp lò nấu một lần nữa.

Mỗi một lần đều có thể lấy được một tảng da đậu, nhưng... có chút phiền toái.

Nhưng trò này, bốn hài tử đều rất có hứng thú, Yến Thu Xu làm hai lần, liền giao cho đám Uyển Nhi thay phiên nhau, mỗi người một lần, mãi cho đến bọn họ mệt mỏi, Yến Thu Xu liền đổ nước thạch cao vào bên trong, dùng muỗng dài quấy quấy, rồi đập nắp lên.

Tiêu Bình Tùng mãi mãi chờ mong: “Sắp có tào phớ rồi sao?”

Uyển Nhi nâng khuôn mặt nhỏ: “Sẽ ngon hơn cái lần trước sao?”

Đông Đông tự tin vỗ vỗ bộ ngực: “Đương nhiên, A Xu tỷ tỷ làm, cái gì cũng ngon nhất!”

Chu Chiêu Cần ít nói nhất cũng hòa theo bọn họ dùng sức gật đầu: “Ừm!”

Không sai!

A Xu tỷ tỷ làm thứ gì cũng ngon hết!

Cho dù là cơm rang bình thường nhất, cũng làm hân nhở mãi không quên!

Yến Thu Xu bị khen đến vui như nở hoa, đang tính thời gian xem khi nào có thể ăn được tào phớ, Hoàng ma ma bỗng nhiên lại đây, sắc mặt tựa hồ không tốt lắm, nói chuyện cũng có chút dồn dập: “Yến cô nương, phu nhân cho mời.”

*

Yến Thu Xu đành phải buông đồ trong tay xuống, đi theo ra ngoài, lúc gần đi hướng dẫn cho Thủy Mỗi và Hứa ma ma xử lý, làm đậu hủ này chắc chắn các nàng đều biết, các bước cũng rất đơn giản, tào phớ ngọt cay đều chuẩn bị xong, có thể trực tiếp ăn được rồi.

Cả đám đều muốn cùng đi với nàng.

Lại bị Hoàng ma ma ngăn trở: “Tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư, mọi người trước tiên cứ ở nơi này ăn đã, chuyện của người lớn, tiểu hài tử không được nhúng tay vào.”

Bốn hài tử đối mặt nhìn nhau, chỉ có thể tiếc nuối từ bỏ.

Yến Thu Xu vốn đang nghĩ về chuyện thức ăn, không nghĩ tới không thể tận tay làm hết cho bọn nhỏ, liền có chút không yên tâm, đi được vài bước, liền hỏi: “Ma ma, bá mẫu kêu ta đến có chuyện gì sao?”

Hoàng ma ma đồng tình nhìn nàng một cái, nhỏ giọng nói: “Cô nương nghe xong đừng nóng giận.”

Yến Thu Xu cứng họng: “Sao lại như vậy?”

“Là Tiết phủ thỉnh người lại đây cầu hôn.” Hoàng ma ma nói, tức giận nói: “Nhưng là nạp thiếp cho ngũ thiếu gia bên đó!”

Cầu hôn?

Cho ai?

Yến Thu Xu trong đầu theo bản năng nghĩ đến điều này, bởi vì nàng cũng không phải người Tiêu gia, nhất thời không suy xét đến vấn đề này, nhưng nghe đến nạp thiếp, nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Là cho nàng!

Yến Thu Xu quả nhiên đen mặt, nàng tức giận, rất tức giận, tức đến bật cười.

Nạp thiếp?

Thiếu niên trắng nõn nà vậy mà lại dám đòi nạp nàng làm thiếp?

Bước chân của Yến Thu Xu đột nhiên nhanh hơn.

Hoàng ma ma không kịp phòng ngừa, nhất thời không đuổi kịp, ngẩng đầu lên cũng chỉ thấy làn váy bay theo bước chân cực nhanh, bà ngẩn người, lại cười khúc khích, chạy để đuổi kịp.

Thật không hổ là người lục thiếu gia coi trọng!

Đúng là có khí chất của người Tiêu gia!

Nơi tiếp khách là đại sảnh ngoại viện.

Lúc Yến Thu Xu đến, vừa lúc nghe thấy một âm thanh có chút quen thuộc, đang cười nói: “Lão tử tử đây là đang đợi cái gì? Tiết gia là gia tộc tốt hiếm có, còn là Hộ Bộ thượng thư đó! Hơn nữa ta nghe nói Tiết gia đang nỗ lực để đại nhi tử trở thành thủ phủ Cẩm Châu, thân là đích ấu tử, Tiết Ngũ Lang nhất định sẽ có tương lai sáng lạn, Tiêu gia còn có thể thêm một phần quan hệ thông gia “.

Chương 147

DTV-EBOOK

Người nói ngồi trên ghế dành cho khách, còn nghiêng mình về phía Tiêu phu nhân, tươi cười đầy mặt, vô cùng nhiệt tình.

Tiêu phu nhân theo thường lệ mặt vẫn rất nghiêm túc, thậm chí còn có vài phần lạnh lẽo cùng không kiên nhẫn, nghe đến câu này, bà cười lạnh: “Có tốt nữa thì cũng là thiếp thất!”

“Sao ngài biết nàng ấy không muốn?” Giang phu nhân hỏi ngược lại, nháy mắt với bà hai cái: “Chẳng lẽ ngài thật sự tính toán để nàng về với lão lục của ngài? Nàng là một cô nương mồ côi lai lịch không rõ, ở Tiêu gia ăn ở miễn phí lâu như vậy, ngài đã đủ tận tình tận nghĩa, nàng xứng đôi...”

“Câm miệng!” Tiêu phu nhân rớt cuộc nhin không được, quát lớn một tiếng.

Thần sắc Giang phu nhân cứng lại, sắc mặt ngượng ngùng, nhưng lại không dám chống lại, liền ra vẻ bình tĩnh nhìn về phía khác.

Vừa nhìn lại thấy thiếu nữ tuổi xuân thanh thuần đang ở thêm cửa.

Ánh mắt Giang phu nhân sáng lên, trực tiếp đứng dậy nghênh đón, không hề có nửa điểm coi thường như trước: “Yến cô nương tới rồi sao, ai, nãi nãi Đông Đông cũng thật là, thế nào cũng phải hỏi cô nương một chút chứ, nếu không chẳng phải sẽ e lệ chết mất sao?”

Yến Thu Xu né tránh tay bà ta, mắt nhìn thẳng đi ngang qua, đến trước mặt Tiêu phu nhân hành lễ: “Bá mẫu.”

Tiêu phu nhân xoa xoa thái dương, hữu khí vô lực nói: “Giang phu nhân muốn cầu hôn con, nói Tiết phủ ngũ thiếu gia là con vợ cả, nhưng Tiết gia chỉ có thể cho con vị trí quý thiếp, vì người ta đã có chính thê là nữ nhi của Tấn Vương, Vĩnh Khánh quận chúa, ý của con như thế nào?”

Bà vừa dứt lời, Giang phu nhân mới vừa bị làm lơ, sắc mặt không tốt lắm lại đi tới, tươi cười nâng mặt: “Đúng vậy, nhưng người yên tâm, Tấn Vương tính tình hiền hoà, Tấn Vương thế tử cũng khiêm tốn hiếu lễ nghĩa, nữ nhi nhà người ta tất nhiên cũng là một người phúc hậu.”

“Bổn phu nhân cảm thấy không tốt, cũng không kiến nghị con đồng ý, chỉ là chuyện này cũng do chính con quyết định, cho nên phải hỏi con một tiếng, nếu con không đồng ý, chuyện còn lại bổn phu nhân sẽ xử lý cho con.” Tiêu phu nhân lại lần nữa đánh gãy lời của Giang phu nhân, nhìn về phía Yến Thu Xu, ngũ khí ôn hòa nói.

Vẻ lạnh lẽo trên mặt Yến Thu Xu tan đi một chút, cười với bà.

Chỉ cần không phải Tiêu phu nhân cũng đồng ý, những chuyện còn lại nàng cũng không để bụng.

Giang phu nhân liên tiếp bị mất mặt, ý cười trên mặt đã sắp không duy trì nổi nữa, bà ta thấp giọng nhắc nhở nói: “Yến cô nương, bổn phu nhân bất tài, chỉ biết người đến từ Vụ Thành, không cha không mẹ, dựa vào việc cứu Tiêu Lục Lang, tới Tiêu gia cư trú, cũng không thể cứ mãi ở Tiêu gia được?”

Yến Thu Xu mắt lạnh nhìn bà ta, lạnh lùng nói: “Ta có ở lại Tiêu gia hay không cũng không liên quan gì đến bà, phiền bà nói rõ ràng với người Tiết gia, bổn cô nương không gả, cho dù có là vị trí chính thê, bổn cô nương cũng khinh thường, đã hiểu chưa? Đừng có lấy một vị trí thiếp thất nho nhỏ mà coi thành bảo bối vũ nhục người ta!”

Từ sau lần nàng từ chối Tiết Gia Hà kia, nàng cũng chưa ra ngoài, như vậy đối phương chắc cũng rõ ràng thái độ của nàng.

Lúc này tự nhiên tới cầu hôn, còn là thiệp thất, thật là quá khinh thường người ta mà!

Yến Thu Xu vốn có ấn tượng khá tốt đối với thiếu niên này, hiện giờ nghĩ đến, chỉ cảm thấy khó chịu.

Giang phu nhân bị thái độ lạnh nhạt của nàng khiến sắc mặt trầm xuống, cũng không nhìn nữa: “Chẳng lẽ ngươi thật sự coi mình là người Tiêu gia, bắt đầu lên mặt hả?”

Tiêu phu nhân vỗ một tiếng “Bang!” lên bàn.

Âm thanh này khiến cả mấy người đều cả kinh, Hoàng ma ma giật nảy mình, sôi nổi nhìn qua.

Chỉ thấy bà lạnh mặt: “Giang phu nhân, bốn phu nhân chịu đựng ngươi đã lâu, ngươi còn nói không lựa lời như vậy nữa, đừng trách bốn phu nhân không khách khí, còn nữa, ai nói A Xu không phải là người trong nhà ta? Nàng chính là người Tiêu gia!”

Chương 148

DTV-EBOOK

Giang phu nhân ngược lại nóng nảy: “Chẳng lẽ ngài thật sự định gả nàng cho Lục Lang sao?”

Đôi mắt Yến Thu Xu run lên, hô hấp có hơi dồn dập.

Tiêu phu nhân sắc mặt nhu hòa nhìn nữ tử bên người, ngạo nghễ nói: “Có gì không thể? Chỉ cần A Xu nguyện ý, chờ lão Lục trở về là ta có thể cho bọn hần làm hôn sự!”

Trái tim Yến Thu Xu chậm rãi rơi xuống đất, rũ mắt mím môi, lui về phía sau hai bước.

*

Giang phu nhân nghe được lời này, bày ra vẻ mặt khiếp sợ, cũng mặc kệ Yến Thu Xu, sốt ruột nói: “Không được, nàng nào... nào xứng đôi chú? Trước đó không phải ta đã nói với ngài sao, chất nữ nhà mẹ đẻ kia của ta, thỉnh ma ma trong cung về dạy lễ nghi, phụ thân tuy là ngũ phẩm, nhưng hần nhậm chức Đại Lý Tự, có thực quyền sai khiến, hơn Yến cô nương rất nhiều...”

Tuy rằng trước đó bà ta ước gì rời xa được Tiêu gia, nhưng hôm nay Xương Vương đã ra ngoài, còn rêu rao thân cận với Tiêu gia, hơn nữa ngay từ đầu cũng chỉ có một phong hào, nhưng hiện tại đến đất phong cũng là nơi tốt nhất, cho dù là Lục quý phi cũng chưa so được với Xương Vương.

Bà ta đã thương lượng với trượng phu, chỉ cần Xương Vương đăng cơ, Tiêu gia tuyệt đối còn cường thịnh hơn ngày xưa, vị trí thế tử Tiêu Lục Lang này, tất nhiên là phải nước phù sa không chảy ruộng ngoài, không nghĩ tới Tiêu phu nhân lại cứ nhất nhất phải chọn một đầu bếp nữ?!

Tiêu phu nhân không thèm để ý đến bà ta, chỉ trầm giọng nói: “Lại không hợp với Tiêu gia thì uống lắm, Giang phu nhân, thế là đủ rồi!”

Sắc mặt Giang phu nhân trở nên khó coi, bắt đầu gấp gáp, nhất thời nói năng lung tung: “Yến cô nương, người thật sự không suy xét lại sao? Tiết gia đều là văn thần, khá hơn Tiêu gia nhiều, nếu không sau này người sẽ giống hai bá nương của Đông Đông đó —— a!”

“Phanh .” Một tiếng âm vang lên, là tiếng gậy gộc đánh vào người.

Tiêu phu nhân cầm quả trượng trong tay, đánh Giang phu nhân một chút vẫn chưa hết giận, đánh tiếp hai cái nữa, mới chỉ vào mũi bà ta lạnh giọng mắng: “Hỗn trướng, còn dám nói thêm chữ nào nữa, hôm nay lão nương sẽ đánh chết người ở chỗ này!”

Giang phu nhân bị biến cố này dọa cho ngây người, chờ khi ma ma đi theo đỡ lấy, bà ta mới phản ứng lại, đang muốn tức giận, liền nghe tiếng trách cứ của người kia, đầu óc bà ta lại lần nữa trống rỗng, một lúc lâu sau mới nhớ tới mình vừa nói cái gì.

Lập tức ủa một trận mồ hôi lạnh.

Khí thế của bà ta đều bị áp xuống, không dám nói cái gì nữa.

Trời ơi!

Bà ta quá nóng vội, lại quên mất không thể nói chuyện nhi tử đã chết trước mặt lão bà đánh đá này, cũng do người này mấy năm nay ốm yếu, làm bà ta quên đi bóng ma lão bà này lưu lại ngày trước.

Giang phu nhân chỉ có thể véo đùi, khóc lóc yếu đuối nói: “Ta nói sai còn không được sao, ngài gấp lên làm gì? Nhỉ tử của ta không phải cũng ...”

Nhắc tới con rể đã mất, vẻ tàn khốc trên người Tiêu phu nhân mới hơi hoà hoãn đi một chút, nhưng cũng vì quá tức giận, bộ ngực kịch liệt phập phồng, một hồi lâu, bà chỉ ra ngoài cửa, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một chữ: “Cút!”

Giang phu nhân xoay người chạy, thấy Tiêu phu nhân không có động tĩnh gì liền mang theo người rời đi.

Tiêu phu nhân ở phía sau nhìn, còn không quên nhắc nhở: “Đem hết mấy thứ người mang đến đi cho lão nương!”

Giang phu nhân nhanh chóng chạy lại chỉ huy hạ nhân cầm về rồi vội vàng rời Tiêu gia, tốc độ nhanh đến mức làm người ta phải tặc lưỡi.

Nhưng càng khiến Yến Thu Xu ngạc nhiên đó là bộ dáng tức giận vừa nãy của Tiêu phu nhân, quyết đoán động thủ, nói đánh là đánh, đánh xong còn mắng một câu, uy hiếp một câu, khí thế và cảm giác áp bách như vậy, khiến một nữ tử hàng năm trà trộn hậu trạch như Giang phu nhân không chống đỡ nổi.

Chương 149

DTV-EBOOK

Cho dù Yến Thu Xu có thấy nhiều ở hiện đại đi nữa, giờ phút này trái tim cũng không nhin nổi mà đập loạn.

Nhưng cũng may sau khi Tiêu phu nhân đuổi tên đầu sỏ đi rồi thì khôi phục lại bình tĩnh, xin lỗi nói: “Không làm con sợ chứ?”

“Không có không có ạ!” Yến Thu Xu cười lắc đầu: “Lá gan của con lớn lắm.”

Chỉ là có chút kinh ngạc.

Tiêu phu nhân nhìn vẻ mặt của nàng, thấy nàng không có vẻ gì là sợ hãi, liền nói: “Con không cần để ý tới lời nói của nàng ta, ta nhấn nhin nàng, là do nể mặt cha Đông Đông, cha hẳn là một người thành thật, là do Tiêu gia liên lụy hẳn...”

Yết hầu bà nghèn nghẹn, mấy chữ cuối cùng, là cắn răng nói ra.

Tiêu phu nhân trầm mặc trong chốc lát, nói: “Con cứ an tâm ở nhà, cho dù sau này việc của con và lão lục không thành, ta cũng nhận con làm nghĩa nữ, tìm một người tốt cho con, để con bình an sống cả đời.”

“Bá mẫu...” Yến Thu Xu có chút thụ sủng nhược kinh, người Tiêu gia thật sự quá tốt rồi, nàng cũng chỉ làm chút đồ ăn, chẳng cống hiến gì khác, mà bọn họ lại đào tim đào phổi đối đãi nàng, nhưng điều cần giải thích thì vẫn phải giải thích: “Đa tạ bá mẫu, nhưng con và Tiêu tướng quân cũng không phải như bá mẫu nghĩ, ngài ấy mang con về vì thấy con không có nhà để về, thương hại con thôi. Thật ra là tướng quân đã cứu con từ tay

bọn thổ phỉ, nhưng nhà con thấy con bị thổ phỉ bắt đi, thanh danh không tốt, nên sau khi nghĩ con đã chết, đến cả hộ tịch cũng xóa đi...”

Chuyện của nguyên chủ cũng không lớn lắm, hơn nữa nàng còn là nữ tử chưa xuất giá, nên cũng chẳng có bao nhiêu người chú ý.

Trừ bỏ mấy người thân cận với Yến gia, rất ít người biết Yến Thu Xu là nữ tử như thế nào.

Bởi vậy lúc này Yến Thu Xu nói rõ ràng như vậy, Tiêu phu nhân không nghĩ gì khác, ngược lại càng thương xót xoa xoa đầu nàng: “Thế nhân cổ hủ, con không cần để ý, sau này cứ coi Tiêu gia là nhà mình nhé.”

Yến Thu Xu then thùng cười, gật gật đầu.

Giây tiếp theo Tiêu phu nhân thử nói: “Nhưng thật ra ta cảm thấy con và lão lục rất thích hợp, nếu không thì con suy xét một chút xem? Nếu con đồng ý, chúng ta liền chuẩn bị trước, chờ lão lục trở về, trực tiếp thành hôn động phòng...”

Yến Thu Xu:?

Này, nhanh chóng như vậy?

Nàng đỏ mặt, ngây ngốc nhìn lão nhân gia nghiêm túc lại thiện lương trước mắt, nói không nên lời.

*

Biên quan.

Phía biên giới Đại Chu và Ô Thập hàng năm chiến loạn, chỉ có đất khô vàng và cỏ dại.

Hai ngày trước hai quân vừa đánh nghi thức đã chết không ít người, nhưng phía Đại Chu thắng lợi, bởi vậy đối phương mới chậm chạp không dám công kích lần nữa, ngược lại Đại Chu cũng không thấy thắng mà thu quân, ở tại chỗ tu chỉnh, hai bên chỉ cách mấy dặm, tiếp tục giăng co.

Giăng co thì giăng co đi, binh lính Ô Tháp cũng không cảm thấy có chỗ nào không tốt.

Chẳng sợ đối phương là một tên xảo trá cường ngạnh, bọn họ cũng phải gặm xuống một miếng thịt mới bỏ qua.

Nhưng mà hiện tại binh lính Ô Tháp lại có chút không kiểm chế được.

Không phải gì khác, mà là đối phương rất quá đáng!

Mỗi ngày đều tỏa ra một mùi hương dễ ngửi, loại mùi hương này không thể nói cụ thể là cái gì, nhưng chắc chắn có rất nhiều thịt, mỗi một lần thổi qua, đều khiến bụng bọn họ kêu lục đục, nước miếng nhiều đến nỗi không nói chuyện nổi, một khi mở miệng liền sợ chảy nước miếng.

Quá thèm!

Đều là đi đánh giặc, mọi người ngẫu nhiên mới được ăn ngon, còn hầu hết thời gian đều ăn lương khô, dựa vào cái gì mà đám bên kia được ăn ngon như vậy?

Tới gần trưa, binh lính Ô Tháp gặm bánh khô khốc, uống nước trắng, vốn đang rất có sức lực, bỗng nhiên có người giật giật mũi, ngửi được mùi hương quen thuộc kia, liền có người ăn không nổi nữa: “Mụ nội nó, lại nữa!”

Chương 150

DTV-EBOOK

Không kể binh lính bình thường, các tướng lĩnh cũng cùng ăn cơm, đồ ăn của bọn họ có tốt hơn một chút, ít nhất còn có chút thịt, nhưng vừa ngửi được vị này, cũng không chống đỡ nổi nữa, liền có một người nói thảm: “Đại Chu lấy đâu ra cho bọn chúng ăn ngon như vậy? Chẳng lẽ tình báo sai?”

“Nhất định là do Đại Chu đang giăng bẫy chúng ta, Đại Chu nhiều người, bọn chúng đang đánh lừa chúng ta theo chân gây chiến!” Một tướng lĩnh khác hùng hùng hổ hổ nói, nói xong thì nuốt nước miếng, nhưng mà nhìn đồ ăn trước mặt, vẫn cảm thấy vô cùng nhạt nhẽo, làm hắn ăn chẳng có chút hứng thú nào.

“Vậy chúng ta có đánh không?”

“Đánh, hiện tại chúng ta còn gặp người Tiêu gia, một chút tiện nghi cũng chưa chiếm được, phải đánh, đánh xong rồi là có thể ăn đồ ăn ngon của bọn chúng!”

“Được! Đánh!”

Một bên nỗ lực ủng hộ sĩ khí, một bên sĩ khí tự nhiên tăng vọt.

Đồ ăn vẫn luôn là thứ bọn họ chờ mong nhất.

Hiện giờ càng biến thành tâm niệm của mỗi người, nhất định phải huấn luyện thật tốt, mới có đồ ăn ngon!

Lúc này xuất chinh, so với dĩ vãng, thật sự quá hạnh phúc!

“Lão Trương, cho ta thêm một cái chân gà!” Một sĩ binh hô.

Một binh lính khác nói: “Thêm một chút nước kho, thêm nhiều chút, ta phải gặm hết bánh bột bắp!”

“Đã biết đã biết!” Đầu bếp múc cơm không kiên nhẫn nhắc nhở: “Lần này cũng xin thêm, các người đừng tưởng đây là nước uống chứ...”

“Không đâu, tại ăn ngon lắm, cho dù chấm cục đá cũng ăn ngon vô cùng!” Một người cười nói: “Mỗi một ngậm đều có vị thịt, ai da...”

Mọi người vô cùng náo nhiệt, cho dù trong lúc đánh giặc, trên mặt bọn họ cũng không thấy vẻ ỉu rĩ và hoảng loạn, tràn đầy hy vọng vào ngày mai.

Làm chủ tướng, trong lúc Tiêu Hoài Đình tuần tra, thấy một màn này, nội tâm vẫn rất cao hứng.

Chỉ có ăn nhiều, huấn luyện nhiều, mới có thể gia tăng tỷ lệ sống sót!

Mà hiện tại cảm xúc của mọi người có thể tăng vọt như vậy, chủ yếu là do mỗi ngày đều có hi vọng.

Tiêu Hoài Đình đi vào chỗ phát cơm, nhìn nồi sắt to dùng kia một cái, mùi hương càng ngày càng nồng đậm, hương vị này bao gồm rất nhiều loại hương liệu tạo thành, nếu một mình thì không xác định được là hương vị gì, nhưng kết hợp cùng nhau, quả là chấm cái gì cũng ăn được.

Lúc bọn họ gần đi lòng lợn có rất nhiều, nhưng lòng lợn lại không thể được lâu, cũng may nhờ phương pháp Yến Thu Xu cung cấp, gần như tất cả thức ăn đều có thể chế biến được.

Củ sen, chân gà làm từ đậu phụ phơi khô.

Sau khi đun sôi với nước muối, chỉ một thời gian ngắn, mùi vị đã hoàn toàn khác nhau rồi.

Thấy Tiêu Hoài Đình lại đây, đầu bếp nói: “Tướng quân, ngài muốn ăn chút không?”

Nhưng không đợi chàng trả lời, binh lính xếp hàng chủ động lui xuống, lôi kéo chàng lại: “Tướng quân, lại đây ăn, hôm nay có chân gà, có ngó sen, ăn rất ngon!”

Khuôn mặt nghiêm túc của Tiêu Hoài Đình lộ ra vài phần ý cười, gương mặt vốn thành lãnh lúc này cũng trở nên nhu hòa: “Được, vậy chiếm chút tiện nghi của các người vậy.”

“Đừng khách khí!” Một binh lính nói.

Rất nhanh đã đến Tiêu Hoài Đình, đầu bếp còn cố ý cho chàng nhiều một chút, bánh bột bắp cũng nhiều hơn một cái: “Nếu tướng quân thấy không đủ lại đây lấy thêm ạ!”

“Ừm.” Tiêu Hoài Đình gật gật đầu, bưng chén đi đến một bên, ngồi xồm giống một đám binh lính, cầm đũa lên ăn.

Một chén lớn đầy, nửa mặt trên là một chút đậu phụ phơi khô, một mảnh hạt khô ướp, vài miếng ngó sen, hai cái chân gà, bên kia là một phần rau dại xào qua, ba cái bánh bột bắp.

Dưới chén có một muống cơm, đương nhiên cơm này không phải là gạo trắng tinh, mà là lương thực trộn thêm bột ngô, người quen ăn ngũ cốc mịn sẽ hơi khàn cổ họng, chàng ăn đã quen, nhưng cắn miếng đầu tiên cũng thấy hơi khô.

Tiếp theo chàng gấp một miếng ngó sen.

Ngó sen kho qua thêm một chút nước, không giòn, nhưng hương vị lại rất ngon, một lần ăn hết cả viên, hương vị tràn đầy

trong khoang miệng, lập tức cảm thấy không còn khó ăn nữa, thậm chí còn muốn ăn thêm một ngụm.

Chương 151

DTV-EBOOK

Ngó sen ăn xong rồi, lại ăn một ngụm hạt khô ướp, cái này càng nhiều nước, vị bình thường ban đầu lập tức liền thành ưu thế, ăn một ngụm cái này, lại ăn bánh bột bắp, cảm giác bánh bột bắp sao mà ngon đến vậy?

Có người còn ăn không đủ, muốn lấy thêm, nếu thiếu còn có thể lấy nước kho trực tiếp ăn với cơm.

Lúc trước Tiêu Hoài Đình ăn cơm rất nhanh, nhưng hiện tại không cần gấp gáp, cố gắng ăn chậm, từng ngụm nhỏ, mới ăn được một nửa, đám người bên cạnh đều đổi thành mấy người khác rồi. Diêm Hưởng lúc đi còn nói thầm: “Tướng quân, sao gần đây tốc độ ăn cơm của ngài càng ngày càng chậm rồi?”

Tiêu Hoài Vũ vừa ăn uống no đủ xong tới đây, liếc mắt một cái liền thấy bộ dáng ăn cơm của đệ đệ, cười: “Sao lại giống một cô nương vậy? Ăn chậm như vậy cho ai xem?”

Tiêu Hoài Đình liếc nàng ấy một cái, không nói gì.

Tiêu Hoài Vũ ha hả một tiếng, từ trong lồng ngực móc ra một sấp thư, cười tủm tỉm nói: “Trong nhà gửi tin, muốn xem không? Nương nói có một bức gửi riêng cho đệ, là gửi riêng đó...”

Tiêu Hoài Đình nhanh chóng duỗi tay muốn lấy, Tiêu Hoài Vũ phản ứng cực nhanh thu hồi lại.

Tiêu Hoài Đình trầm giọng: “Mau đưa cho đệ!”

“Ăn xong rồi đưa.” Tiêu Hoài Vũ ghét bỏ nói: “Chỗ này còn có thư nhi tử tử viết cho tử, tử còn định giữ lại đợi hản trưởng

thành rồi cười nhạo hần, chữ quá xấu, còn sai hai chữ nữa!”

“Đông Đông thật đáng thương!” Tiêu Hoài Đình cười nhạo nói.

Tiêu Hoài Vũ không dao động, chàng đành phải tăng nhanh tốc độ, hai ba ngụm ăn xong, đem chén đĩa thả xuống, lập tức đoạt lấy thư.

Không lấy cái khác, chỉ đoạt phong thư nói là viết riêng cho chàng.

Mở thư ra, thấy mấy hàng chữ quen thuộc: “Nhi tử của ta...”

Là nương chàng viết.

Tiêu Hoài Đình thở dài một tiếng, tiếp tục nhìn xuống dưới, càng nhìn, sắc mặt càng đen, mãi đến khi xem xong phong thư đó, chàng cất lại, xem những bức khác, là mấy lá thư của mọi người, có cái là do Đông Đông viết, bên trong nhắc tới rất nhiều, đều là hôm nay A Xu tử tử làm món này món kia.

Tiểu hài tử kia miệng lưỡi vui vẻ, truyền qua hàng chữ viết làm thần sắc căng chặt của Tiêu Hoài Đình cũng giảm đi rất nhiều, chỉ là nhìn mãi, nhìn thấy một chuyện.

Đông Đông nói A Xu tử tử tới cửa hàng gà rán, gặp Tiết Quảng Tu và một đồng học với hần, bọn họ ăn rất vui vẻ, hơn nữa rất thích chân gà da hổ, biết cậu có thể trực tiếp đến kho cách vách lấy chân gà, rất hâm mộ.

Lại là Tiết gia?

Tiêu Hoài Đình hí đôi mắt lại.

Lúc này bỗng nhiên kèn thổi lên, mọi người biến sắc, nhanh chóng tập hợp chạy tới.

Tháng Hai.

Phong ba cầu hôn rất nhanh đã qua đi, sau khi Yến Thu Xu tỏ rõ thái độ cự tuyệt, không còn có người nào đáng ghét xuất hiện trước mặt nàng nữa.

Nàng mang theo mấy hài tử tiếp tục ăn ăn uống uống, Xương Vương phi cứ cách ba ngày lại qua thăm Chu Chiêu Cần một lần, thuận tiện cũng sẽ mang theo Chu Chiêu Hoàn tới, để bọn nhỏ cùng nhau chơi một lát.

Ngẫu nhiên cũng sẽ ở lại ăn cơm trưa.

Nhưng hầu hết thời gian nàng đều rất vội, cũng không có thời gian ăn cơm trưa, thái độ như vậy cũng đủ để cho bên ngoài nhìn ra nàng có ý gì.

Chỉ là mọi người đều không có nhiều tinh lực đi chú ý.

Vì từ ngày mồng một tháng hai đến ngày mồng tám tháng hai, đều là ngày thi hội, khoa cử ba năm một lần, thi hội lại là lần kiểm tra cuối cùng xem sĩ tử có thể thành quan hay không, nên rất được coi trọng.

Mấy ngày nay, kinh đô rất nghiêm ngặt, ngay cả tiếng ồn cũng không được vang lên.

Ngày thứ chín, hết thầy kết thúc, thi hội xong cũng cần chờ đợi kết quả, kế tiếp chính ngày khai giảng đầu năm, qua một năm, đám Đông Đông cũng đã học tiếp lên, nhưng ngày phải đi là 12 tháng 2, từ giờ đến lúc đó vẫn còn có mấy ngày để chơi.

Đúng lúc này, Thủy Mỗi chạy tới nói: “Cô nương, chúng ta đã làm được đậu hũ thối rồi.

Chương 152

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu đang buồn chán đến chết, vừa nghe thấy lời này, trực tiếp chấn động: “Thật sự thối sao?”

“Quá thối luôn!” Thủy Mỗi nhú mày nói.

Yến Thu Xu vừa đi tới phòng chứa, vừa hỏi: “Ngủ được vị chua không?”

Thủy Mỗi nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Không có.”

Yến Thu Xu an tâm, chờ nàng tới phòng cất chứa, liền ngủ thấy mùi thối, lúc vừa ngủ được, Yến Thu Xu yên lặng lui về phía sau một bước, lâu lắm không ngủ, nàng có chút không thích ứng kịp.

Hít vài lần không khí trong lành, nàng mới đi nhanh vào bên trong lấy đậu hũ ra, tiếp theo nhanh chóng chạy đến trong viện, cố gắng hết sức hít không khí trong lành.

Suy xét đến trình độ tiếp nhận của những người khác, Yến Thu Xu làm đậu hũ thối không làm màu đen, màu sắc vẫn không khác lắm so với đậu hũ bình thường.

Chỉ là nó thật xấu!

Trải qua thời gian ngâm dài như vậy, đậu hũ đã xong, kế tiếp thì đơn giản rồi, Yến Thu Xu làm nước sốt trước, đun nóng dầu trên lửa lớn, khi dầu nóng cho nhiều tỏi băm vào, sau khi phi thơm cho thêm tiêu, dầu ớt, muối, đường và các gia vị đã chuẩn bị sẵn.

Nước sốt sau khi xào xong cho vào một cái bát, sau khi rửa sạch nồi thì cho lượng dầu vừa đủ vào, đợi dầu nóng thì cho từng miếng đậu hũ thối vào, đậu hũ vừa thả xuống bắt đầu xèo xèo. Khi cho vào chảo dầu thì chìm xuống đáy, chiên một lúc mới bắt đầu nở ra và nổi lên lại.

Trong quá trình chiên, mùi đã biến mất đi nhiều, theo thời gian trôi qua, mùi thuần khiết đã biến thành mùi thơm ngào ngạt, Yến Thu Xu không quay đầu lại nói: “Thủy Mỗi người ngửi lại xem, chẳng phải mùi thơm hơn nhiều sao?”

Đợi trong chốc lát, phát hiện không ai trả lời, nàng ngẩn người, quay đầu lại, không biết từ khi nào phòng bếp chỉ còn lại một mình nàng!

Trước đây, mỗi khi nàng nấu ăn, Hứa ma ma và Thủy Mỗi sẽ ở bên bếp lửa, mỗi người giúp nàng một tay, nhưng bây giờ không thấy ai cả, họ đều tuyệt vọng hít thở không khí trong lành bên ngoài.

Nàng trộm liếc mắt một cái, còn có thể thấy hai người đang nói thầm, khoa tay múa chân, trên mặt thần sắc khoa trương, cảm thấy rất sợ hãi mùi thối này.

Yến Thu Xu: “...” 囧 囧.

Chẳng lẽ đậu phụ thối còn khó chấp nhận hơn lòng lợn sao?

*

Chủ viện.

Bốn hài tử đều đang chơi cùng Tiêu phu nhân, bọn họ quá phiền, bị Yến Thu Xu đuổi ra ngoài.

Không có chỗ để đi, một nơi mà không chê bọn họ phiền, sẵn sàng để bọn họ ở lại, cũng chỉ có chủ viện của Tiêu phu nhân.

Tuy rằng Tiêu phu nhân hằng ngày nghiêm túc, nhưng thật ra tâm rất mềm mại, trình độ dung túng, kiên nhẫn đối với hài tử cũng rất cao, cho dù bốn người họ có làm ầm ĩ lên thì bà vẫn có thể bình tĩnh giải quyết.

Lúc này Đông Đông liên lôi kéo Uyển Nhi và Chu Chiêu Cần cùng chơi nhảy ô, để Tiêu Bình Tùng làm trọng tài, bảo đảm trò chơi này có thể tiến hành, không đến mức đánh nhau vì ăn gian.

Ví như hiện tại, Đông Đông chỉ vào nơi Uyển Nhi vừa nhảy qua, lớn tiếng nói: “Tỷ vừa mới dẫm vạch!”

Uyển Nhi không tin lắc đầu: “Không có! Tỷ nhảy rất ổn mà.”

“Thật sự dẫm vạch mà, không tin tỷ hỏi hân đi!” Đông Đông chỉ vào Chu Chiêu Cần: “Có phải dẫm vào vạch không?”

Chu Chiêu Cần ngoan ngoãn gật đầu, Uyển Nhi nửa tin nửa ngờ đem ánh mắt chuyển hướng đến Tiêu Bình Tùng, muốn nhận kết quả cuối cùng từ cậu.

Tiêu Bình Tùng gật đầu khẳng định.

Uyển Nhi tiếc nuối từ bỏ, nhặt cục đá nhặt lên đi đến một bên chờ, âm thanh của tiểu hài tử vang dội, chỉ cần hơi nói to cũng rất dễ dàng trở nên chói tai.

Chỉ cần một mình Đông Đông cũng là một cái loa to rồi, trong khoảng thời gian này Uyển Nhi chơi cùng cậu bé nên giọng cũng vang dội hơn, hiện giờ chỉ còn Chu Chiêu Cần, tuy rằng nhìn hân có vẻ rất an tĩnh, nhưng bản tính thì không phải, thỉnh thoảng chơi quá hăng, cũng sẽ thất thố.

Mấy đứa um xùm tập hợp lại, hơn nữa Tiêu Bình Tùng ngẫu nhiên cũng sẽ lớn giọng duy trì trật tự, quả thực chính là thảm họa .

Chương 153

DTV-EBOOK

Tiêu phu nhân cũng bị ồn ào đến sắp chịu không nổi nữa, nhìn mấy hài tử, thì thầm với Hoàng ma ma: “Khó trách A Xu muốn đuổi bọn chúng đi, càng ngày mệt mỏi!”

Hoàng ma ma cười nói: “Còn không phải sao? Nhưng Uyển Nhi ngày càng vui vẻ hơn, ít nhiều cũng là nhờ Đông Đông, thà làm ồn lên còn hơn là im lặng, nếu không đến lúc bị người khi dễ cũng không biết nói như thế nào.”

Tiêu phu nhân còn nhớ rõ chuyện con dâu nhà mình, gật đầu: “Đúng vậy, không thể học Tống Minh Đại, cũng không biết ở nhà mẹ đẻ nương nàng dạy nàng như thế nào, bị khi dễ cũng không dám hé răng.”

Đây không phải là chuyện Hoàng ma ma có thể xen vào, bà ấy cười cười, đang muốn nói sang chuyện khác, bỗng nhiên ngửi được mùi thối, cau mày.

Mấy người khác cũng nhanh chóng ngửi thấy, trong mấy hài tử đang chơi đùa, Uyển Nhi dừng lại trước, mũi của cô bé rất nhạy cảm, khi cảm thấy có gì đó không ổn, cô bé lập tức ngửi ngửi, sau đó hỏi: “Các người có ngửi thấy mùi gì lạ không?”

Đông Đông vừa muốn lắc đầu, bỗng nhiên nói: “Đệ ngửi thấy rồi! Thật thối...”

Chu Chiêu Cần cũng cau mày lại, ghét bỏ muốn đi tới nơi không có mùi lạ này, nhưng lại phát hiện chỗ nào cũng có, vì thế mày nhăn càng chặt.

Tiêu Bình Tùng nói: “Hình như là... phía Yến tử tử?”

Cậu chần chờ không tin.

Nhưng Đông Đông lại nói: “Đi xem nào!”

Cậu bé dẫn đầu chạy tới, Tiêu Bình Tùng theo ở phía sau, Uyển Nhi do dự một chút cũng đi theo, Chu Chiêu Cần chậm một bước, nhưng vẫn đuổi kịp, Lý ma ma bất đắc dĩ cũng phải tăng nhanh tốc độ đuổi theo.

Tiêu phu nhân nhìn mấy hài tử đang muốn chuồn đi, cứng họng: “Đi, chúng ta cũng đi xem, rốt cuộc là đang làm cái gì?”

Thối quá đi mất!

Chẳng lẽ là hạ nhân đi đổ chất thải rồi làm văng tung tóe sao?
??

Đây là một vài lý do mà Tiêu phu nhân có thể nghĩ ra, nhưng khi bà theo mấy hài tử đến sân của Yến Thu Xu, nhìn món đậu phụ rán bốc mùi hôi thối lại bị nữ nhân đập đập, ăn ngấu nghiến, bà bỗng im lặng.

*

“A Xu tử tử, tử thối quá đi!” Đông Đông bóp mũi, không thể tin được, người vẫn luôn làm các món ăn ngon, lúc này không chỉ làm ra thứ đồ ăn bốc mùi, còn ăn ngon lành đến vậy.

Ba hài tử còn lại đều sợ hãi gật đầu.

Yến Thu Xu bị nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy, cũng có chút xấu hổ, nàng cũng có ăn được nhiều đâu, vừa mới ăn đến miếng thứ hai, bọn họ đã tới rồi, đậu phụ chiên giòn, hai bên miếng đậu phụ sẽ phồng lên, đậu hũ thối chỉ có một miếng ở giữa, nàng đổ lần lượt nước sốt đã chuẩn bị vào lỗ để tạo thành miếng đậu căng giòn bên ngoài, mọng nước bên trong.

Nàng vẫn chưa ăn đến miếng thứ hai, miếng đậu hũ thối chiên nhỏ hơn lòng bàn tay, giòn bên ngoài, mềm bên trong, khi chấm với nước sốt nàng làm, tỏi cay cay, các hương vị hòa quyện với nhau, tuy mùi không thơm nhưng ăn rất ngon!

Kết quả này nhóm người này còn dùng ánh mắt đó nhìn nàng, Yến Thu Xu liền có chút ngượng ngùng, ngấu nghiến nhét nốt nửa miếng còn lại vào trong miệng, cắn thêm miếng, nước sốt thiếu chút nữa đã tràn ra.

Nàng nhanh chóng xoay người, cố gắng để nước sốt không trào ra.

Đông Đông lộc cộc chạy tới, vẻ mặt đồng tình nói: “A Xu tỷ tỷ, có phải tỷ bị bệnh không?”

Yến Thu Xu: “...”

Nàng nỗ lực nhấm nuốt, mãi mới nuốt hết, nói: “Không mà! Thật sự ăn rất ngon!”

Nhưng vừa nói xong, bốn tiểu hài tử cùng mấy người lớn, tất cả đều khó có thể tin, tất cả đều im lặng tỏ vẻ: Đừng nói giỡn!

Trong lòng Yến Thu Xu cảm thấy chán nản, ít nhất lúc đầu lòng lợn có mùi hôi, sau khi chế biến, mùi thịt ướp lẩn át mọi thứ, thế là đã đủ hấp dẫn, nhưng bây giờ, cho dù nước sốt nàng làm rất ngon, nhưng vẫn... bốc mùi.

Hai chữ này giống như chặn đường tiến lên của nó, khiến nàng bỗng có loại sốt ruột khi gặp được món ăn ngon mà không biết chia sẻ cùng ai.

Chương 154

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu đỡ trán, kẹp một miếng đậu hũ thối lên, cười cười nhìn về phía Đông Đông: “Lại đây ném thử, ta bảo đảm đệ sẽ thích!”

Đông Đông có cùng khẩu vị với nàng, đây cũng là hài tử mà nàng khẳng định sẽ thích đậu hũ thối.

Nhưng mà lần này... Đông Đông kháng cự lắc đầu: “A Xu tỷ tỷ, chúng ta ăn cái khác, không ăn cái này được không?”

Yến Thu Xu giơ một ngón tay ra: “Một cái bánh kem cuốn!”

Đông Đông có chút động tâm, thử nhìn về phía miếng đậu hũ thối đang nằm trên chiếc đĩa, vẫn còn đọng nước sốt, ngửi hơi có mùi, nhưng trong mùi đó lại có vẻ cay cay, trong cay có hương, hình như cũng không khó ăn lắm đâu nhỉ?

Nhưng cậu bé không lập tức biểu hiện ra ngoài, mà tròn mắt nho nhỏ nhìn sang chỗ khác

Yến Thu Xu đành phải cho thêm: “Hai cái bánh kem cuốn, ăn hay không ăn? Không ăn ta đưa cho Bình Tùng ăn.”

“Đệ ăn!” Đông Đông nhanh chóng gật đầu, nhận mệnh há to miệng, đôi mắt nhắm chặt, tay nhỏ còn bóp mũi.

Yến Thu Xu vừa bực mình vừa buồn cười, đem đậu hũ đưa đến bên miệng cậu bé: “Ăn đi.”

Đông Đông gật đầu, buông tay đang bóp mũi ra, miệng khép lại, vị mặn, cay của canh tỏi lan tỏa giữa răng môi môi, cậu bé chưa cắn hết một miếng đã kinh ngạc mở to mắt: “Chà!”

Hình như thật sự rất ngon!

“Rắc rắc...” Lớp vỏ xốp bên ngoài bị cắn, nước bên trong càng nhiều hơn, lúc này còn có thể nếm được phần bên trong đậu hũ, tuy đã bị phồng lên nhiều nhưng bên trong vẫn còn nguyên. mềm, cả miếng đậu hũ thôi cũng mềm, ăn rất ngon!

Càng ăn, sắc mặt Đông Đông sắc mặt càng trở nên quái dị.

Vừa như vui vẻ lại như buồn rầu.

Uyển Nhi nhìn đến nóng nảy, bóp mũi hỏi: “Rốt cuộc là có ngon không?”

Tiêu phu nhân cũng tò mò nhìn qua.

Đông Đông nuốt miếng đồ ăn trong miệng xuống, dùng sức gật đầu: “Ăn ngon!!! Thực sự rất ngon!!!”

“Thật sự?”

“Không phải chứ?”

“...Ta cũng nếm thử xem?”

Yến Thu Xu nhanh chóng đi lấy đĩa: “Bá mẫu, Bình Tùng, mau nếm thử xem, Nhị điện hạ, của đệ đây, thật sự rất ngon.”

Lý ma ma tiến lên hai bước, do dự không biết có nên ngăn cản hay không, lại thấy Yến Thu Xu vẫn luôn không thích bà lại chủ động đưa đĩa, bà lại lùi bước, người này không có ý tốt!

Bà không thể mặc mưu!

Nói đến thử độc, chính Yến Thu Xu và Đông Đông cũng đã ăn, cho dù có độc chắc chắn cũng ăn hết.

Không liên quan đến nàng ta, không thể mạo hiểm.

Bà lui về vị trí cũ, Yến Thu Xu cực kỳ tiếc nuối, ngược lại nhìn chằm chằm vào mấy người Tiêu phu nhân: “Mọi người nếm thử xem? Thật sự rất ngon. Đông Đông cũng đã ăn tới miếng thứ hai rồi.”

Vừa nói, nàng vừa tiếp tục ăn, trì hoãn một lúc, miếng đậu hũ thối đã bớt nóng, nàng cắn từng miếng một.

Tiêu phu nhân thấy bọn họ ăn rất vui vẻ, là người thích khẩu vị mạnh, mặc dù không thích ăn đồ hôi, nhưng mùi lẫn lộn trong thứ đồ ăn hôi thối này lại là thứ bà thích, nên bà hít một hơi thật sâu, vẫn gắp một miếng lên ăn.

Vừa ăn xong, bà đã ngẩn người.

Lại ngửi ngửi, quả thật có mùi, nhưng khi nhắm nháp được hương vị, bà lại cảm thấy mới lạ, ăn rất ngon!

Phải nói là thật sự rất ngon!

Thậm chí còn thiếu vị cay cay quá độ, kích thích đến nỗi bà đỏ mồm hôi.

Trừ bỏ có hơi hôi, thì không còn chỗ nào để chê.

Chiên dầu lại không có chút dầu mỡ nào, hương vị không nhạt nhẽo, nước sốt hoàn toàn có thể đáp ứng khẩu vị, sau khi phồng lên, miếng đậu phụ có nhiều khoảng trống hơn, có thể chứa nhiều nước sốt hơn, tự nhiên sẽ ... đẹp mắt hơn!

Mắt thấy Tiêu phu nhân ăn đến miếng thứ hai, Yến Thu Xu thỏa mãn cười.

Chinh phục cái thứ hai!

Nàng lại nhìn về phía Tiêu Bình Tùng, cậu cũng ăn đến thỏa mãn, Uyển Nhi cũng ăn rất ngon, mày liễu nhú lại, nhưng vẫn

ăn hết miếng này đến miếng khác, Chu Chiêu Cần thì ăn vẫn
nhẽ hơn nhiều, nhưng cũng ăn một miếng to, đôi mắt sáng long
lanh, rất hài lòng đối với đồ ăn nàng làm!

Mọi người ăn vui vẻ, vui vẻ đến nỗi ăn sạch cả nồi Yến Thu Xu
làm!

Chương 155

DTV-EBOOK

Tiêu phu nhân lau lau miệng, chưa đã thèm nói: “Lúc nào A Xu làm cho ta thêm chút nữa, ta cho bọn lão đại ném thử.”

Yến Thu Xu hiểu ra, vô cùng vui vẻ vào bếp, dầu còn chưa đổ đầy, nàng vừa chiên xong, còn gì dễ hơn nữa chứ, chỉ cần thời gian một tách trà, nàng đã lấy ra chuẩn bị giao cho Hoàng ma ma, thì bên ngoài có tràng pháo nổ, tiếp theo là quần gia lớn tiếng nói: “Phu nhân! Tin tức tốt! Tin chiến thắng truyền đến, tướng quân đã thắng liên tiếp quân địch ba thành!!!”

Tiêu phu nhân tinh thần chấn động, trực tiếp chạy ra ngoài, vui mừng giữ chặt quần gia còn chưa kịp tới nơi, hỏi: “Thắng rồi sao?”

Quần gia cũng kích động, liên thanh nói: “Thắng, thắng! Tin chiến thắng mới vừa truyền đến, người truyền tin tức đã đi diện kiến bệ hạ, hiện giờ chỉ toàn là tiếng hoan hô, tướng quân đánh thắng trận chắc chắn sẽ nhanh chóng trở về!”

Là võ tướng thế gia, nghe thấy ba chữ đánh thắng trận càng vui hơn bất cứ điều gì.

Cho dù Tiêu gia đánh thắng nhiều vô số kể, nhưng một khi thất bại, thứ phải trả cơ bản đều là tính mạng, cho nên mỗi một lần thành công, đều khiến người ta hết sức vui mừng.

Giữa vui mừng lớn như vậy, đậu hũ thối chỉ có thể tạm thời bị xem nhẹ, Tiêu phu nhân vừa vung tay lên, trực tiếp tăng gấp đôi lương bổng của mọi người trong phủ, mọi người vốn rất vui mừng, giờ càng vui không chịu được.

Một số người còn nghỉ nửa ngày.

Chỉ là nhân loại vui mừng cũng không giống nhau.

Tin thắng trận lần này của Tiêu Hoài Đình truyền đến, đối với Đại Chu là chuyện tốt, nhưng đối với người nào đó thì không.

Một lần liền chiếm được ba thành, điều này có ý nghĩa gì?

Có nghĩa là Ô Tháp hoàn toàn không thể gây ra thương tổn cho quân Tiêu gia.

Chu Trạch Cảnh đang cùng các đại thần thượng triều, nghe sứ giả giọng điệu hưng phấn miêu tả trận chiến khó khăn như thế nào, quân Tiêu gia dũng mãnh ra sao, càng thêm cau mày.

Người khác nghe chỉ cảm thấy tâm tình kích động, nhưng hắn ta chỉ nghĩ, không nghĩ tới Tiêu gia Lục Lang Tiêu Hoài Đình, vậy mà thật sự trò giỏi hơn thầy!

Đến bậc trưởng bối của hắn cũng chưa thể hung tàn đánh cho quân địch bại lui liên tiếp trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Đây mới chỉ là tin chiến thắng, nếu tiếp tục đánh, có thể... Chiếm gọn được Ô Tháp không?

Suy nghĩ qua đi, hắn ta ngẩng đầu nhìn về phía vị đang ngồi trên long y, lão hoàng đế trong khoảng thời gian này sinh bệnh, hiện giờ tuy rằng đã ổn hơn, nhưng tuổi tác đã cao, tóc cũng đã bạc, bệnh đa nghi cũng theo đó mà tăng lên, càng ngày càng... ngu ngốc.

Hoàng đế bình thường nghe tin chiến thắng đều sẽ vui mừng, duy chỉ có ông ta, là mặt không biểu cảm.

Những người khác cũng không dám nhìn thẳng thánh nhân, tất nhiên là không thấy được.

Chu Trạch Cảnh vừa ngẩng đầu, đối phương cũng lập tức nhìn qua, bốn mắt nhìn nhau, Chu Trạch Cảnh hiểu ý gật đầu, lão hoàng đế liền nói: “Trẫm đã biết, Trấn Quốc Công càng vất vả công lao càng lớn, còn tuổi nhỏ đã có chiến tích bậc này, thật sự là may mắn của Đại Chu ta!”

Triều thần phụ họa: “Cũng là do bệ hạ anh minh, Đại Chu mới có hiền tài như thế!”

Cho dù là vượt mộng ngựa, lão hoàng đế vẫn cảm thấy khá vừa lòng, liền thở dài một tiếng: “Đáng tiếc Tiêu gia hiện giờ nhân khẩu đơn bạc, vì nước hy sinh quá nhiều, trẫm chỉ cần nhớ đến Trấn Quốc Công, liền áy náy không thôi, cũng không biết nên phong thưởng như thế nào.”

Này.....

Triều thần cũng nhất thời không biết đáp lời như thế nào, ai cũng biết Tiêu gia công lao ngập trời, đã là quốc công, Tiêu phu nhân còn là cáo mệnh, vậy phong thưởng như thế nào?

Phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến.

Nhưng vào lúc này, Chu Trạch Cảnh lại cao giọng nói: “Bệ hạ, thần cho rằng hiện giờ quốc khố trống không, cũng là vì tốt cho Trấn Quốc Công, trận chiến này không bằng dừng ở đây đi?”

Đến đây, càng nhiều người hiểu ý, một đám sôi nổi tiến lên nói: “Thế tử nói đúng, đánh giặc hao tài tốn của, Ô Thập hiện giờ đã mất ba thành, giáo huấn đã đủ rồi, nếu lại đánh tiếp, người chết quá nhiều, sẽ tạo thành sát nghiệt!”

Chương 156

DTV-EBOOK

“Bệ hạ, thần cũng cho rằng như thế, Đại Chu ta cũng từng giao hảo với Ô Tháp, hiện giờ cũng không thể quá tuyệt tình.”

Mỗi người một tiếng, tạo thành một tín nhiệm kiên định, mặc kệ thế nào, nên dừng tay thì phải dừng tay, đánh giặc hao tài tốn của, Ô Tháp hiện giờ đã bị giáo huấn đủ rồi, nên dừng tay thôi.

Bọn họ cũng là vì muốn tốt cho bá tánh Đại Chu!

Lục hoàng tử Tuyên Vương cũng lên tiếng phụ họa, thiếu niên 15-16 tuổi, dung mạo tuấn tú tràn đầy thương hại đối với bá tánh.

Đến nỗi lão hoàng đế cũng hơi nhếch môi.

*

Xương Vương vẫn luôn không nói chuyện bỗng nhiên đứng ra, trầm giọng nói: “Phụ hoàng, nhi thần cho rằng nên tiếp tục đánh! Thừa thắng xông lên, để đại lục này không còn tồn tại chữ Ô Tháp Quốc.”

Leng keng một tiếng, thành công trấn trụ âm thanh lộn xộn trong triều.

Các triều thần nhìn qua, thấy người mở miệng là Xương Vương, không ít người đều thức thời im miệng lại.

Là phế Thái Tử, nhưng địa vị của Xương Vương trong lòng triều thần cũng không thấp, rốt cuộc cũng là quân vương bọn họ đã từng nhận định, mọi phương diện kia đều ưu tú, nếu

không phải mất 5 năm này, Thuận Vương, Tuyên Vương sao còn có ngày xuất đầu lộ diện?

Chu Trạch Cảnh sắc mặt lạnh lùng, lại cười nói: “Ý của Xương Vương điện hạ rất tốt, nhưng chắc là chưa từng thấy cảnh tượng đánh giặc thật sự, cho dù là binh lính Ô Tháp hay binh lính Đại Chu ta, bên nào thắng, cũng đều sẽ khiến rất nhiều người phải bỏ mạng, hơn nữa hiện giờ quốc khố trống rỗng, Xương Vương điện hạ vì sao còn kiên định tấn công?”

Xương Vương nói: “Phụ hoàng, chư vị đại nhân, có lẽ thoát nhìn theo như lời nói của thế tử thì khá tốt, nhưng Ô Tháp Quốc lòng muông dạ thú, nhiều năm không an phận, 5 năm trước nếu không phải Tiêu Hoài An liều mạng làm bọn chúng tổn thương nặng, bọn chúng sao có thể tu dưỡng 5 năm rồi mới một lần nữa mạo phạm Đại Chu? Hiện giờ Trấn Quốc Công đánh hạ ba thành, nhiều nhất bọn chúng chỉ ngừng hai năm, hai năm sau lại một lần nữa khai chiến!”

Hắn vừa nói vừa tiến lên hai bước, đôi mắt đào hoa lúc này nhìn chăm chăm Chu Trạch Cảnh, phảng phất nhìn thấu đáy lòng âm u của hắn ta, hùng hồn nói: “Xin hỏi thế tử, khi đó đại chiến, thì không phải đánh giặc thật sự à? Lúc ấy hy sinh, thì không phải tính mạng binh lính sao? Lúc ấy lãng phí, thì không phải tiền tài Đại Chu sao?”

Chu Trạch Cảnh nhất thời không lời gì để nói.

Âm thanh kia tựa như ở bên tai hắn ta, mỗi một chữ đều đánh vào trái tim hắn ta, sau lưng Chu Trạch Cảnh túa mồ hôi lạnh, chân cũng không tự chủ được lùi về phía sau hai bước.

Xương Vương không tiếp tục nhắm vào hắn ta, mà sắc bén đảo qua những đại thần vừa mới kêu gọi không đánh.

Các đại thần lập tức rời mắt, không dám hé răng.

Tiếp theo hắn nhìn về phía lão hoàng đế.

Lão hoàng đế sắc mặt trầm xuống, nắm chặt tay vịn long y.

Lúc này ở một bên của Xương Vương, một thiếu niên trắng nõn sạch sẽ xuất hiện, một thân cẩm y hoa phục, vô cùng xứng với dung mạo tuấn tú, vừa nhìn đã biết là một tiểu công tử kim tôn ngọc quý, hắn vừa đi ra, tim không ít người cũng sắp nhảy khỏi lồng ngực rồi.

Xong rồi, đây là đang muốn đánh nhau sao?

Tiếng nói trong trẻo của tiểu thiếu niên quanh quẩn trong đại điện: “Phụ hoàng, nhi thần cho rằng nhị hoàng huynh nói đúng, ta phải đánh, nếu Trần Quốc Công có thể nhất cử tiêu diệt Ô Tháp, vậy sau này bá tánh sẽ không bao giờ bị Ô Tháp quấy nhiễu nữa, quốc thái dân an!”

Sắc mặt Chu Trạch Cảnh khẽ biến, nhìn về phía Thuận Vương, mặt mày đen lại

Người này vậy mà lại đồng ý với Xương Vương?

Chẳng lẽ hắn không biết Xương Vương cùng một phe với Tiêu gia? Tiêu gia thắng, thế lực của Xương Vương sẽ càng lúc càng lớn.

Lão hoàng đế cũng lo lắng, một ngày nào đó, Chu gia không khống chế được Tiêu gia, thiên hạ này, liền sửa họ.

Trong triều không ít người cũng đều sôi nổi bàn luận, không biết nên như thế nào cho phải.

Chương 157

DTV-EBOOK

Lão hoàng đế càng xụ mặt, khóe môi ép xuống, trong mắt có ngoài ý muốn, mà nhiều hơn là tức giận.

Nhưng mà lúc này, được đệ đệ ủng hộ, Xương Vương trực tiếp hành lễ: “Phụ hoàng, trận này, phải đánh!”

Thuận Vương cũng thuận theo khom người: “Phụ hoàng, trận này, phải đánh!”

Triều thần hai phía cũng hô to, tiếp theo đó càng ngày càng nhiều người gia nhập, dần dần, cả triều văn võ bá quan đều kêu gọi, chỉ có phía mấy người Lục hoàng tử, cùng với Chu Trạch Cảnh là không động.

Nhưng lúc này đại thế đã mất, không thể lấy cơ có thể tạm dừng chiến sự, trừ phi lão hoàng đế trần trụi nói ra, ông ta không muốn nhìn Tiêu gia tiếp tục lớn mạnh, tiếp tục uy danh hiển hách, chẳng sợ hy sinh bá tánh biên quan.

Cuối cùng lão hoàng đế miễn cưỡng tươi cười: “Chư vị hà tất như thế, trẫm cũng chỉ là kiến nghị, nếu các người đều cảm thấy phải đánh, vậy đánh đi, chỉ hy vọng Tiêu gia Lục Lang có thể bình an trở về.”

“Bệ hạ nhân từ, Trấn Quốc Công tất nhiên sẽ bình an trở về!” Chúng triều thần cùng kêu lên nói.

Lúc bọn họ cúi đầu, nụ cười của lão hoàng đế ngồi trên long ỷ bỗng chuyển lạnh.

Trong triều phân tranh, mấy người Yến Thu Xu không hề biết.

Tiêu gia vẫn còn đang đắm chìm trong vui mừng.

Người Tiêu gia tụ tập ở bên nhau, lấy mỹ thực để chúc mừng, cũng không cần Yến Thu Xu ra tay, tay nghề đầu bếp trong phủ rất tốt, dựa trên trù nghệ của nàng, không mười thì cũng tám chín, ngẫu nhiên còn có thể cải tạo, tạo ra món mới, tỷ như đầu sư tử hấp bạn đầu biến thành đầu sư tử kho tàu, bởi vì Yến Thu Xu từng nói một câu, có thể đổi khẩu vị.

Hương vị tuy rằng có hơi khác so với đầu sư tử kho tàu của Yến Thu Xu trong trí nhớ nhưng cũng khiến người ta kinh ngạc.

Quy trình cũng giống y hệt nhau.

Yến Thu Xu ăn đến cao hứng, nhưng chờ nàng ăn xong trở về, thấy Chu Chiêu Cần một mình trong viện nàng dùng cơm, vẫn có chút áy náy.

Đứa nhỏ này bởi vì mẫu thân qua đời, tuy rằng không thể giữ đạo hiếu, nhưng ít nhất bảy bảy bốn mươi chín ngày không thể ăn thịt, người Tiêu gia không cần giữ đạo hiếu, nhưng yến tiệc chúc mừng cũng không thể để đứa nhỏ này nhìn bọn họ ăn thịt, đúng không?

Chỉ có thể để đầu bếp làm món ngon cho hân, sau đó mình mới qua bên kia ăn.

Có lẽ là bên người không có những người khác, Chu Chiêu Cần ăn tương đối chậm, chờ bọn họ bên này ăn uống nói cười kết thúc, Yến Thu Xu trở về, phát hiện đứa nhỏ này khó khăn lắm mới ăn xong, trên bàn cơm vẫn còn thừa không ít.

“Có phải không thích mấy món này không?” Yến Thu Xu hỏi một tiếng: “Nếu không ta làm cơm chiên trứng cho đệ nhé?”

Chu Chiêu Cần lắc đầu, hơi ngừng rồi lại lộ ra khuôn mặt hiểu chuyện tươi cười: “Không có, ta rất thích.”

Yến Thu Xu xoa xoa đầu hắn, không nói gì.

Hài tử không hiểu chuyện thì bị mắng, hiểu chuyện rồi, lại cảm thấy có chút không vui, nhưng cuối cùng nàng vẫn đi làm nửa chén cơm chiên, Chu Chiêu Cần quả nhiên ăn rất vui vẻ, dưới cái nhìn chăm chú của Yến Thu Xu, ăn hết toàn bộ, còn chưa đã thèm đến nỗi liếm sạch hạt cơm cuối cùng.

Ăn xong, cảm xúc của hắn đã vui vẻ hơn nhiều, rất ngoan ngoãn chủ động tới bên cạnh Yến Thu Xu, âm thanh vừa non nớt vừa nghiêm túc nói: “Cảm ơn A Xu tử tử, tử vất vả rồi!”

Yến Thu Xu tươi cười, hàm xúc nói: “Không vất vả, bởi vì kế tiếp, đến lượt đệ vất vả rồi.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Chu Chiêu Cần lại sáng lên, chủ yếu là bởi vì mấy ngày nay, chỉ cần Yến Thu Xu chỉ cần vừa nói khiến bọn họ vất vả, hoặc là hỗ trợ, thì chắc chắn là đi làm món ăn ngon, hắn không dám làm càn giống Đông Đông, nhưng cũng vui vẻ nhìn chăm chăm nàng, chờ nàng tiếp tục nói.

Yến Thu Xu xoa bóp cái mũi nhỏ của hắn, cười nói: “Còn rất thông minh, biết là ta sẽ đi làm món ngon!”

Chu Chiêu Cần cao giọng nói: “Ta không sợ vất vả!”

Chương 158

DTV-EBOOK

Có lời này liền dễ dàng hơn nhiều, ngày hôm sau cách giờ cơm trưa khoảng một canh giờ, Yến Thu Xu liền mang theo Chu Chiêu Cần đi vào phòng bếp.

Lý ma ma lạnh mặt nhìn nàng hành động, ngay từ đầu khi bà đã thấy cô nương này sai sử hoàng tôn như hài tử bình thường, ngoài miệng tuy rằng kêu điện hạ điện hạ, nhưng thật ra đối xử với Chu Chiêu Cần không khác gì bọn Đông Đông, rất khó chịu.

Nhưng không nghĩ tới Chu Chiêu Cần còn rất thích, một hài tử như vậy, dùng mắt thường cũng có thể thấy được nuôi dưỡng rất tốt, hoạt bát hơn rất nhiều, máu chốt là người Tiêu gia còn che chở nàng, nàng cũng không thêm nề mặt bà.

Làm Lý ma ma mang theo nhiệm vụ tới đây, cũng không biết phải xuống tay như thế nào.

Mấy ngày qua, bà đã từng dò xét, không phải bị làm lơ, mà là bị dối, hiện tại Chu Chiêu Cần được nuôi dưỡng tốt đến như vậy, đến lấy cớ để chỉ trích nàng cũng không có, bà chỉ có thể bực mình nhìn.

Còn có chút hối hận...

Đậu hũ thối ngày hôm qua có vẻ hôi, nhưng mấy người Tiêu phu nhân ăn đến thích thú, ngày hôm qua bà cũng thiếu chút nữa là ăn được rồi, vậy mà lại bởi vì đa tâm mà cự tuyệt!

Dù sao hiện tại Lý ma ma cũng không hoàn thành nhiệm vụ, bà tự sa ngã nghĩ, nếu bà phối hợp, không biết vị Yến cô nương này có thể đối xử với bà như Thủy Mỗi và Hứa ma ma không, cũng cho bà chút mỹ thực để ăn?

*

Lý ma ma nói thầm trong lòng Yến Thu Xu một chút cũng không biết.

Nàng còn đang ở trong phòng bếp bận rộn đây.

Làm món kế tiếp này, bước đầu tiên là rửa sạch mỳ, đổ bột mì vào chậu, thêm một ít muối, một cốc nước, dùng đũa khuấy đều, đợi đến khi bột mì bên trong quyện lại thành bông, và sau đó bắt đầu nhào.

Chu Chiêu Cần kéo tay áo, lộ ra một đôi tay sạch sẽ trắng nõn, giơ lên cao, cũng không dám làm dơ, vừa mới cùng Yến Thu Xu rửa sạch sẽ, chỉ là nữ tử trước mắt chuyên chú làm việc, đầu cũng không ngẩng lên, hấn giơ tay hơn nửa ngày, sốt ruột nhỏ giọng nói: “A Xu tử tử, đệ phải làm gì?”

Yến Thu Xu trấn an nói: “Đệ từ từ, sắp được rồi.”

Sau khi nhào đốn bột lộn xộn trong tay thành một khối bột mịn, nàng trực tiếp cho vào chậu, sau đó đổ một chậu nước lớn vào, bưng bốn chiếc ghế dài nhỏ, gọi cả Hứa ma ma, Thủy Mỗi cùng với Chu Chiêu Cần: “Lại đây lại đây, làm việc!”

Ba người rất phối hợp ngồi xuống, động tác nhất trí nhìn chằm chằm cục bột trong nước: “Phải làm cái gì?”

“Làm sạch bột cũng giống như giặt quần áo vậy, không ngừng xoa!” Yến Thu Xu nói, nàng dẫn đầu thò tay vào nước, bắt đầu xoa nắn, chỉ trong chớp mắt, nước đã tràn ra một lớp trắng tinh, Chu Chiêu Cần cũng theo sát đuổi tay theo nàng.

Thủy Mỗi và Hứa ma ma cũng không trì hoãn.

Bốn người bốn đôi tay ở bên trong nhào nặn, tốc độ trở nên cực kỳ nhanh chóng.

Chỉ chốc lát sau, đã phải đổi một chậu nước, Thủy Mỗi bưng chậu nước: “Để nô tỳ đi đổ chậu nước này.”

“Đừng!” Yến Thu Xu ngăn nàng ấy lại: “Cái này giữ lại, vẫn còn hữu dụng, chúng ta tiếp tục.”

Thủy Mỗi choáng váng ngồi xuống, tiếp tục làm sạch bột.

Thứ này không dễ làm sạch Yến Thu Xu còn làm một đoạn rất to, nàng nhào rất lâu, hiện tại làm sạch còn lâu hơn, bốn chậu nước đã dùng hết, còn chậu thứ năm sau khi rửa bằng nước một lúc thì nước lại đục.

Yến Thu Xu nhéo nhẹ vật mềm mại hơi sẫm màu kia, nói: “Được rồi!”

Tức khắc cả ba người đều thả lỏng, dấm dấm cánh tay tê mỗi của mình, thực sự rất mệt mà!

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Yến Thu Xu lại nói: “Thủy Mỗi giúp ta lấy đôi đũa ra đây.”

“Dạ!” Thủy Mỗi nhanh chóng đi lấy đồ.

Yến Thu Xu cẩn thận làm mỏng tảng từng chút một, cuộn nó trên đũa, xếp chồng lên nhau từng lớp rồi từ từ di chuyển về phía sau, cuối cùng tạo thành hình dạng mỏng trước mập sau.

Chương 159

DTV-EBOOK

Lúc sau lặp lại vài lần, mãi đến khi dùng hết toàn bộ sợi bột, nàng bắt đầu ướp gia vị, sau đó lại lấy một khúc bí đao, cắt một miếng rồi xối nước tương lên, đổ vào chảo dầu một chút, lại lấy rau ngâm, sinh khương, hoa tiêu đổ vào chảo dầu xào, sau khi xào ra mùi, đổ vào chén bí đao, cuối cùng dùng một cái chén lớn đập ở phía trên, hai người lắc mạnh.

Chờ bỏ nắp ra, Thủy Mỗi đã kinh ngạc đến ngây người: “Đây! Đây không phải bí đao sao?”

Yến Thu Xu nhướn mày, cong môi cười nói: “Có thể là không phải đâu.”

Sau đó nàng lấy từng sợi bột, cho vào chảo dầu vừa đun nóng chiêm vàng đều các mặt, tiếp theo cho muối, nước tương, đường và các gia vị khác vào xào, cuối cùng cho nước tinh bột vào cô đặc lại.

Mười lăm phút sau, hai món ăn cùng với món khai vị là canh chua nóng hổi đã sẵn sàng, Thủy Mỗi bê bát đĩa ra ngoài, Yến Thu Xu và Chu Chiêu Cần sớm đã ngồi vào bàn ăn, người trước vẫn bình tĩnh như trước, người sau lại tràn đầy chờ mong.

Hắn còn chưa thấy hai món này trông như thế nào đâu!

Chỉ chờ mở nắp hai chiếc đĩa ra, Chu Chiêu Cần đã chuẩn bị: “Oa” trực tiếp đổi thành: “Hả?”

Hai món ăn trước mặt rõ ràng là - thịt lợn ngâm với rau củ và đùi gà kho!

Thịt với rau ngâm có màu nước sốt, có một miếng thịt lớn bao phủ, trên da thịt lộ ra một con dao hoa, có thể mơ hồ nhìn thấy màu sắc của thịt bên trong, còn bên dưới là dưa chua.

Đùi gà thì càng không cần phải nói, quả thật làm được hình dáng của thịt kho tàu, nước om vẫn chảy từ từ bên trên, không có mùi gì khác nhưng màu sắc và hình dáng thì không thể phân biệt được với đùi gà kho!

Yến Thu Xu cười nói: “Ném thử không?”

Chiếc đĩa trong tay Chu Chiêu Cần đã chuẩn bị tốt, lại chậm chạp không dám động thử, nghe xong Yến Thu Xu nói, rất nhanh lắc đầu.

Yến Thu Xu nhìn thấy liền vui vẻ, nàng giải thích nói: “Không phải thịt, ta bảo đảm!”

Chu Chiêu Cần nghe được lời này, mới thử kẹp lên một miếng đùi gà, tuy trong lòng hẳn cũng có suy đoán, chắc là món vừa rồi bọn họ làm, nhưng nếu chỉ quan sát bằng mắt thường, là hài tử, nhất thời không thể quan sát cẩn thận được, đặc biệt là đuôi của chân gà, nó còn trông giống như có "xương"!

Chỉ sau khi cho cả miếng đùi gà vào miệng, dùng răng cắn cho bung ra, dùng đầu lưỡi chạm vào, Chu Chiêu Cần mới nhận rõ đó thực sự không phải là đùi gà.

Nhưng hương vị có phần giống với thịt gà, "thịt" mềm, xếp lớp chặt chẽ, khi cắn răng mở ra, "thịt" được xé ra, nước sốt om rưới lên có vị hơi ngọt, hòa quyện một hương vị như vậy thực sự rất giống như thịt gà thật!

Hắn vừa mừng vừa sợ: “Rất ngon! Đây thật sự là món chúng ta làm chiều nay sao?”

Yến Thu Xu gật đầu, đang muốn giải thích, thì một giọng nói trong trẻo vang lên: “Có gì ngon vậy?”

Hai người ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một thiếu niên tuấn tú trong viện đi tới, y phục hoa lệ, trên đai quan còn cài một viên bảo thạch màu đỏ, dưới ánh mặt trời sáng chói.

Đôi mắt thiếu niên mỉm cười, một đôi chân dài thẳng tắp đến gân, ánh mắt nhìn qua, tươi cười trên mặt lại đột nhiên biến đổi, ngữ khí nặng nề: “Ai cho phép các người cho hắn ăn thịt?”

Sắc mặt thiếu niên lạnh lùng, âm thanh cũng băng lãnh đáng sợ.

Lý ma ma sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, “Thình thật” một tiếng quỳ trên mặt đất: “Bái kiến Thuận Vương điện hạ!”

Trong phòng, những nha hoàn ma ma khác cũng đều kinh ngạc, liên tục quỳ xuống.

Yến Thu Xu mang theo Chu Chiêu Cần đứng dậy, nàng không phải nô tì, cho dù thấy hoàng tử, cũng không cần lễ bái, chỉ uốn gối hành lễ: “Dân nữ bái kiến Thuận Vương điện hạ.”

“Bái kiến ngũ hoàng thúc!” Chu Chiêu Cần cũng có chút khẩn trương hành lễ, thật cẩn thận liếc sắc mặt cứng rắn của hắn, lấy hết can đảm giải thích nói: “Hoàng thúc, cái này không phải thịt.”

Chương 160

DTV-EBOOK

Thuận Vương hừ lạnh một tiếng, không nói gì, nhưng chỉ cần phản ứng này thôi cũng đủ để chứng minh, hắn cũng không tin tưởng.

Ba món nay, hai món trong đó toàn là thịt, một món khác nói là canh, nhưng màu sắc nồng đậm, nhìn không ra có thêm thịt không, nhưng hắn nhìn bề ngoài, liền cảm thấy khả năng ăn thịt là rất lớn.

Chẳng lẽ là cô nương Tiêu gia này, vì không cho muốn Tiêu gia bị mẫu phi hắn giở trò, trộm cho đứa nhỏ này ăn thịt? Nếu không nhìn thân hình kia, sao có thể mũm mĩm lên trong một thời gian ngắn như vậy?

Yến Thu Xu đợi trong chốc lát, không thấy hắn nói gì, dứt khoát trực tiếp đứng thẳng: “Điện hạ, cái này tuyệt đối không phải thịt, chỉ là một loại thịt chế phẩm, nếu không tin, ngài có thể tự mình ném thử.”

Thuận Vương nhướn mày, hơi kinh ngạc nhìn qua.

Yến Thu Xu duỗi tay, ngay trước mặt hắn lấy ra một xiên tròn, đùi gà thiếu xương cốt, mất đi cảm giác chân thực, sau đó nàng lấy một đôi đũa chưa dùng đến đưa cho hắn. Ngón tay còn lại của nàng chỉ vào "Thịt lợn Mai Thái" sẫm màu hơn, nhẹ nhàng nói: "Món ăn này điện hạ cũng có thể thử."

Thuận Vương chần chờ trong chốc lát.

Chu Chiêu Cần thấy vậy, nhẹ giọng nói: “Hoàng thúc, thúc ném thử đi? A Xu tỷ tỷ nấu cơm rất ngon!”

Thuận Vương nghe được lời này, trong lòng đại khái đã biết, hẳn đã trách nhảm bọn họ, hẳn có chút ảo não, nỗ lực kiềm chế biểu cảm để không biểu hiện ra ngoài, nhưng với món này, vẫn nhìn nhiều hơn một chút, thật sự có thể làm giống như vậy sao?

Cả thớ thịt cũng có luôn!

Khi chiếc đũa bắt đầu chạm vào "mùi vị", Thuận Vương bỗng sững sờ, kết cấu cứng hơn nhiều so với thịt thật!

Cái này làm cho hắn yên tâm rất nhiều, động tác cũng nhanh nhẹn hơn.

Đồ ăn đưa tới bên miệng, hắn thử cắn một cái, "Thịt" mềm mà cứng bị cắn đứt, trong miệng ngoại trừ mùi mặn của rau dưa, vậy mà còn nếm được một vị ngọt ngào?

Thuận vương ngưng mắt nhìn lại, phát hiện "Khẩu thịt" bên trong không bị dính màu của nước tương, là màu xanh lục nhàn nhạt, hương vị trên đầu lưỡi vừa mềm vừa cứng, kẹp thêm rau ngâm, thật sự có vài phần giống thịt!

Nhưng nó xác thật không phải thịt, mà là —— bí đao.

Ăn rất ngon, hình dạng cũng giống, nhất là chỗ quả sáp gần thịt, vị mềm, nếu không phải lòng có đoán trước, thật sự sẽ có thể lấy ra giả mạo đánh tráo.

Hơn nữa hương vị bí đao rất phù hợp, vị rau ngâm có chút cay cay, nhưng trước đó chắc là được ngâm qua với nước ấm, làm vị của nó mặn hơn, lúc này bí đao lại là loại thanh đạm trung hoà, ăn với cơm cũng sẽ không tạo cảm giác rất đầu lưỡi.

Một ngụm ăn xong, Thuận Vương nhấp nhấp môi, do dự chớp mắt, liền ăn hết chỗ còn dư, chưa đã thèm li.ếm li.ếm cánh môi, buông đũa, căng chặt gương mặt, nhàn nhạt nói: "Hương vị không tồi, xác thật không phải thịt, là bốn vương hiểu lắm."

Chu Chiêu Cần nhếch miệng cười, mắt thường có thể thấy được hần rất vui vẻ.

Thuận Vương thấy vậy, cũng cười cười, hần lớn lên đẹp, môi hồng răng trắng, một bộ dáng đại phú đại quý, cũng ít khi tỏ ra uy nghiêm, bầu không khí động lại quanh mình cũng buông lỏng ra, hần giương giọng nói: “Đều đứng lên đi.”

“Tạ điện hạ.” Lý ma ma dẫn đầu lên tiếng.

Những người khác mới đi theo đứng dậy.

*

Lúc này sân cửa cũng vang lên giọng nói của Tiêu phu nhân: “Bái kiến Thuận Vương điện hạ, không biết là trận gió nào đưa điện hạ tới đây? Trong phủ chiêu đãi không chu toàn, còn thỉnh điện hạ bao dung.”

Thuận Vương lập tức xoay người, lễ phép nhẹ giọng nói: “Tiêu phu nhân, là do bốn vương cũng không có bái thiệp, trực tiếp liền tới cửa quấy rầy, còn tới vội vàng, thất lễ.”

Khi nói chuyện, Tiêu phu nhân đã đi tới, ý bảo Thu Xu lui qua một bên, ôn hoà nói: “Không phải ngại, chỉ là điện hạ lần sau nếu đến đây, vẫn phải báo trước để tiếp đón, lão thân sợ người trong phủ chiêu đãi không chu toàn, Tiêu gia ta cũng đã rất lâu không chiêu đãi khách quý nào rồi.”

Chương 161

DTV-EBOOK

Sắc mặt Thuận Vương khế đổi, lại cười nói: “Tiêu phu nhân nói phải.”

Tiêu phu nhân kéo kéo khóe miệng, hỏi: “Không biết điện hạ dùng bữa chưa?”

“Thật ra thì chưa.” Thuận Vương thành thật lắc đầu.

“VẬY...” Tiêu phu nhân đang muốn nói thỉnh hân tới phòng khách bên kia.

Liền nghe người này nói: “Vừa rồi bốn vương đã nếm thử đồ ăn vị cô nương này làm, hương vị rất ngon, chẳng biết có thể làm cho bốn vương nữa không?”

Yến Thu Xu ở trong góc mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, vốn dĩ không định nói chuyện, lúc này nàng ngược mắt nhìn thiếu niên, thần sắc cổ quái, thế mà ở lại?

Hắn là không đến mức đó đâu?

Nàng làm đồ ăn tuy rằng hương vị cũng không tệ lắm, nhưng rốt cuộc vẫn là làm giả cho giống món ăn mặn, thực tế nguyên liệu nấu ăn dùng thức ăn chay, cố gắng hết sức bắt chước, nhưng nếu bàn về trình độ mỹ vị, không đến mức mê hoặc một vị vương gia suốt ngày ăn sơn hào hải vị chủ động đến cợ cơm chứ?

Tiêu phu nhân cũng buồn bực, nhìn đồ ăn trên bàn, đầu tiên bị kinh ngạc một chút, chỉ là sau khi quan sát kỹ, lại bình tĩnh, tuy rằng buồn bực, nhưng yêu cầu của Vương gia thì vẫn phải

đáp ứng: “Vậy để lão thân kêu đầu bếp trong phủ làm, Vương gia muốn ăn món gì sao?”

“Không cần không cần, có cái này là được rồi, bốn vương lại đây chủ yếu là muốn thăm tiểu chất tử, vừa ăn vừa có thể tâm sự.” Thuận Vương xua tay, thái độ thập phần tùy ý, nhưng lại lộ ra một tia cường ngạnh.

Tiêu phu nhân thấy vậy, nói: “Vậy tùy điện hạ. Lão thân cáo lui trước.”

Bà hành lễ, xoay người rời đi, thuận tay đưa cả Yến Thu Xu đi cùng.

Bà quay đầu lại nhìn mắt, Chu Chiêu Cần cũng có chút mờ mịt, thấy Yến Thu Xu bị mang đi, sốt ruột tiến về phía trước nửa bước, nhưng rất nhanh đã ý thức được mọi chuyện, lại yên lặng lui về.

Trong phòng nha hoàn bà tử cũng rời đi, lúc ra sân, Yến Thu Xu rõ ràng nghe thấy Lý ma ma thở phào một hơi, nàng có chút buồn cười, không nghĩ tới Lý ma ma sẽ sợ thiếu niên đó đến vậy.

Tuy rằng hấn nỗ lực giả vờ uy nghiêm, nhưng không phải kiểu như Tiêu phu nhân, nàng không thật sự sợ hãi.

Tiêu phu nhân mang theo bọn họ đi ra ngoài, nhưng cũng không đi xa, nói với đám Lý ma ma: “Các người ở lại đây chờ, nếu điện hạ có cái gì phân phó, thì nghe lệnh mà làm.”

“Vâng.” mọi người lên tiếng.

Tiêu phu nhân mới tiếp tục lôi kéo Yến Thu Xu tới một bên, tìm chỗ đình hóng gió, hai người mới ngồi xuống nghỉ ngơi, bà vỗ vỗ mu bàn tay của nữ tử bên người: “Làm con sợ hãi? Không sao đâu, Thuận Vương điện hạ cũng xem như tốt tính, không chọc tới hấn, hấn sẽ không tùy tiện phạt con đâu.”

Yến Thu Xu lắc đầu: “Cũng không có, con chỉ là có chút tò mò, vì sao mọi người đều sợ hấn như vậy?”

Tiêu phu nhân có chút bất đắc dĩ, đè thấp thanh âm nói: “Không phải sợ hấn, mà là sợ người sau lưng hấn.”

“Lục quý phi?” Yến Thu Xu cũng thấp giọng hỏi: “Nàng ta không phải là nữ tử trong thâm cung sao?”

Tiêu phu nhân cười lạnh: “Uy lực của nàng ta cũng lớn lắm, nhưng thật ra vị diện hạ này của chúng ta, do nàng ta sinh, nhưng tính không giống nhau, vẫn còn được...”

Nói được một nửa, để lại chỗ khiến người ta mơ hồ, Yến Thu Xu càng thêm tò mò, nàng nhớ trong cốt truyện, chuyện này liên lụy các hoàng tử khá nhiều, Tam hoàng tử xảy ra chuyện, Xương Vương lúc ấy cũng không ra ngoài, Tiêu gia thì càng không, đối thủ của Ngũ hoàng chỉ có Lục hoàng tử, thế lực hai bên đấu nhau rất kịch liệt, nhưng lại không miêu tả cụ thể về hai hoàng tử này.

Nàng cũng không biết Thuận Vương rốt cuộc là người như thế nào.

Chẳng lẽ trong đó, có ẩn tình gì sao?

Tiêu phu nhân thở dài một tiếng, lắc đầu, thấy Yến Thu Xu đang to mắt nhìn, đang chờ bà nói tiếp.

Tiêu phu nhân cứng họng, vốn dĩ không muốn nói, nhưng bị nàng nhìn như vậy, liền có chút đứng ngồi không yên, nhẹ giọng nói: “Thật ra Thuận Vương khi còn nhỏ từng học cùng lão Lục ở thái học viện, còn rất thích đi theo nó, lão Lục lúc ấy, thích đánh nhau .

Chương 162

DTV-EBOOK

Học sinh ở thái học viện chỉ cần hơi cứng đầu thì đều bị nó đánh, Tiêu gia khi đó cũng rất quyền thế, nên không ai dám nói cái gì, Thuận Vương điện hạ lớn lên tính tình cũng hơi giống Uyên Nhi, bị khi dễ đều sẽ không nói, lão Lục giúp hắn vài lần, hắn liền đi theo lão Lục, nhưng lão Lục không thích tiểu hài tử, tỏ vẻ rất ghét bỏ hắn...”

Yến Thu Xu trừng lớn đôi mắt, nghĩ tới tính cách kiệt ngạo kia của Tiêu Hoài Đình, thật ra cũng không khó tưởng tượng, nàng cười khúc khích: “Đáng tiếc.”

Khi còn nhỏ là bạn, kết quả đến bây giờ, lại bởi vì quyền lợi mà thành ra như vậy.

Tiêu phu nhân đi theo lăm bắm nói: “Còn không phải sao?”

Yến Thu Xu nhấp môi cười cười, có chút lo lắng cho trái tim Chu Chiêu Cần, tùy thời sẽ rơi xuống đất mất.

Lần trước đến gặp Xương Vương, Tiêu Hoài Đình cũng ngẫu nhiên gặp được Thuận Vương, nhưng chưa từng để lộ ra hai người còn có khúc mắc như vậy.

Cũng không có cách nào, trưởng thành mà, luôn có đủ loại bất đắc dĩ.

*

Mà bên kia.

Tình hình quả thật cũng không nghiêm túc đến vậy.

Chủ nhân đều rời đi, nha hoàn bà tử cũng đi rồi, chỉ còn lại thúc cháu hai người.

Mỗi người một chén cơm, mỗi người một đôi đũa, an tĩnh ăn.

Mùi của món ăn rất thơm, tuy rằng không bằng được thịt thật, nhưng lâu lâu ăn, cũng vô cùng mới lạ, hơn nữa hương vị xác thật không tồi.

Đùi gà rất mềm, bên trong cũng tẩm vị, ăn với cơm, lại ăn một ngụm rau ngâm, một chén cơm, ba lần xối đã bị ăn sạch.

Cuối cùng uống nửa chén canh chua cay, tư vị này, tuyệt!

Thuận Vương ăn uống no đủ, buông đũa, Chu Chiêu Cần ăn chưa xong, thấy vậy cũng đẩy nhanh tốc độ, khẩn trương ăn xong miếng cuối cùng, hắn còn uống thêm một ngụm canh, lại nhanh chóng che miệng, miếng cơm kia mới cứng nhắc trôi xuống, quá thoải mái.

“Không cần khẩn trương như vậy đâu, ta cũng đâu ăn thịt người.” Thuận vương buồn cười nói, cho hắn thêm nửa chén canh.

“Đa tạ hoàng thúc.” Chu Chiêu Cần nhỏ giọng nói.

“Ừm.” Thuận Vương gật đầu, mỉm cười nhìn hắn, chờ hắn uống xong, mới chậm rì rì nói: “Thật ra người lớn lên rất giống Tam ca, đặc biệt là mũi, miệng, còn đôi mắt thì không giống.”

Có lẽ hắn vẫn là hài tử, đôi mắt trong sáng, không thấy chút thù hận, nhìn không thấy âm mưu, càng không thấy tính kế thường xuất hiện trong mắt Tam ca.

Chu Chiêu Cần nghe hắn nhắc tới cha ruột, tay cũng run lên, chén đặt không vững, lắc lư vài cái.

Thuận Vương thấy vậy, thu lại vui cười trên mặt, nghiêm túc nói: “A Cần, hoàng thúc tới đây, là muốn hỏi người có muốn đi Nhạc Bình không? Thảm gia Thảm Thanh Mẫn tiên sinh nói muốn nhận đồ đệ, dựa theo tư chất của người, cho dù không thành thân truyền đệ tử, nhưng thành đệ tử giỏi dưới môn trưởng, hoàng thúc lại thêm chút tác động, thì không thành vấn đề.”

Chu Chiêu Cần nghe xong khuôn mặt nhỏ trắng bệch, kháng cự cúi đầu, thân thể hơi phát run, không dám trực tiếp từ chối, nhưng cũng không muốn đi, hẳn không muốn rời khỏi nơi này, bởi vì đây nhà hắn.

Đáy mắt Thuận Vương hiện lên một tia thương tiếc, tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng điều nên nói vẫn phải nói: “Ta biết người không muốn đi, nhưng người không thích hợp ở lại chỗ này, Thảm gia trong sạch mấy trăm năm, quyền lợi lại không thấp, rất ít người sẽ đắc tội bọn họ, người chỉ có tới nơi đó, mới không có người nào có thể dùng người làm cái cớ, tỷ như lúc này, nếu vị A Xu cô nương này, tay nghề không tốt, nuôi người gây còm, Tiêu gia nhất thời mềm lòng để người ở lại đây, nghênh đón bọn họ chính là mẫu phi ta làm khó dễ, đến lúc đó cô nương này chắc chắn không sống nổi.”

Tiểu hài tử thân thể cứng đờ, kinh hoảng nhìn qua.

“Hiện tại mọi chuyện vẫn chưa xảy ra, còn không có phát sinh, bởi vì nàng nuôi người rất tốt, người khác không có cơ hội làm khó dễ, nhưng không nhất định lần nào cũng nhiều thế, vạn nhất... Có người hạ độc với người thì sao?”

Chương 163

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Cần hoảng sợ, lắc đầu, nói giọng khàn khàn: “Không thể!”

Thuận Vương thấy vậy, không biết nghĩ tới cái gì, lộ ra một nụ cười khổ, thấp giọng nói: “Loại chuyện này không phải người nói không thể thì sẽ không xảy ra, hơn nữa Tiêu gia tuyệt đối không phải là cơ hội duy nhất, thậm chí chỉ cần người ở lại kinh thành, thân phận của người, chính là một cái tốt nhất, trừ mẫu phi của ta, lục thúc của người cũng nhìn chăm chăm, phụ thân người để lại không ít thế lực, là thứ bọn họ muốn.”

Chu Chiêu Cần nghe xong, yên lặng rơi lệ, ủy khuất không chịu được.

Hắn đã không có nương, không có cha, không còn ai có thể nương tựa.

Thật vất vả mới có thể ở bên A Xu tử tử, không cần phải để ý tới những chuyện khác, vì sao lại không để hắn yên?

Nhưng hoàng thúc nói kỹ càng tỉ mỉ như vậy, hắn cho dù không muốn biết, nhưng điều nên hiểu thì vẫn hiểu.

“Cho nên người có định đi không?” Thuận Vương hỏi lần cuối cùng.

Chu Chiêu Cần co rúm lại, gian nan điểm ngắc đầu nhỏ, có chút khóc nức nở nói: “Ta đi!”

Thuận Vương vỗ vỗ đầu hắn, ôn nhu nói: “Hài tử ngoan.”

Chu Chiêu Cần lau sạch nước mắt, thuần thục dùng ống tay áo che dấu tất cả, lau sạch xong, mọi dấu vết biến mất hoàn toàn, sau đó hần hít hít mũi, ổn định cảm xúc, nghe thấy âm thanh khích lệ, trong lòng hần không có bất cứ vui mừng gì, chỉ có khổ sở.

Hần chỉ là một tiểu hài tử, gặp được tình huống này, nào dám lắc đầu?

Càng đừng nói hần chỉ muốn tìm một nơi tránh gió, nhưng nơi tránh gió này lại bị hần kéo vào nguy hiểm, hần làm sao còn dám dựa vào nữa.

Chỉ cần nơi tránh gió an toàn vẫn còn, cho dù không đáng tin cậy, nhưng cũng tốt, ít nhất hần còn biết mình có thể dựa vào nơi này một thời gian.

Một bữa cơm công phu.

Khi Yến Thu Xu lần nữa trở lại trong viện, liền thấy Chu Chiêu Cần đã thu dọn đồ đạc xong chuẩn bị rời đi.

Nàng trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Thuận Vương lại thập phần tự nhiên đưa lễ vật cho Yến Thu Xu, cảm tạ nói: “Đa tạ A Xu cô nương đã nhiều ngày chiếu cố, A Cần quấy rầy đã lâu, cũng nên rời đi rồi.”

Yến Thu Xu nhìn về phía tiểu nam hài đứng bên người hần, chỉ mới cao đến eo hần, thân ảnh nho nhỏ, ngũ quan non nớt, tuấn tú, mắt mũi miệng đều đỏ bừng, đặc biệt là đôi mắt đỏ bừng, vừa nhìn đã biết là vừa mới khóc.

Hần lưu luyến không rời nhìn Yến Thu Xu, nhưng không lộ ra kháng cự, cất tiếng ngoan ngoãn đến mức làm người ta đau lòng: “A Xu tử tử, cảm ơn thời gian qua đã chiếu cố.”

Nói xong, hắn cố gắng hết sức nở nụ cười.

Tiêu phu nhân lại lần nữa mềm lòng, do dự hỏi: “Xin hỏi điện hạ, nhị hoàng tôn lần này muốn đi đâu?”

Tuy nói trong trí nhớ của bà tính tình Ngũ hoàng tử cũng khá tốt, nhưng ai biết mấy năm nay, đã thay đổi bao nhiêu? Quyền lợi có thể làm một người bình thường biến thành quỷ quái dữ tợn.

Thuận Vương cười, chậm rãi nói: “Tới Thẩm gia, nghe nói Thẩm Thanh Mẫn tiên sinh muốn nhận đệ tử, đưa đứa nhỏ này đi nỗ lực một chút, vẫn tốt hơn là ở lại kinh đô.”

Tiêu phu nhân an tâm, lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Đây đúng là một nơi tốt.”

Yến Thu Xu cũng cười, nhìn về phía Chu Chiêu Cần, ôn nhu nói: “Vậy điện hạ sau này tới bên kia, phải tự chăm sóc bản thân thật tốt.”

“Được!” Chu Chiêu Cần dùng sức gật đầu, mắt to chớp chớp nhìn chằm chằm người trước mắt, cuối cùng méo xệch miệng, nhào qua ôm nàng, òa một tiếng khóc lên: “Ô ô ô...”

Hắn không muốn đi!

Nơi này là nơi cho hắn cảm giác như nhà của mình nhất từ khi mẫu thân hắn ra đi, tuy rằng không có mẫu thân, nhưng nơi này vẫn rất ấm áp, không giống những nơi khác, lạnh băng đến mức làm hắn sợ hãi.

Yến Thu Xu ngồi xổm xuống ôm đứa nhỏ này vào trong ngực, cũng có chút muốn khóc.

Tuy rằng lúc ban đầu không thể nói là thích đứa nhỏ này, nhưng mấy ngày này ở chung, nàng vẫn rất thích hắn.

Chương 164

DTV-EBOOK

Chủ yếu là đứa nhỏ này ngoan ngoãn an tĩnh, không nghịch không nháo, không tranh không đoạt, thậm chí cười cũng ít khi to tiếng, đối lập với ấn tượng ban đầu, càng làm cho người ta đau lòng.

Mấy ngày nay hắn mới hoạt bát một chút, bây giờ đã phải rời đi.

Chỉ là không thích hợp, nên rời đi vẫn phải rời đi.

Hai người ôm nhau trong chốc lát, Thuận Vương ho nhẹ một tiếng, Chu Chiêu Cần lập tức rời khỏi vòng ôm ấm áp của nàng, lễ phép cáo biệt với Tiêu phu nhân và Yến Thu Xu, bước đôi chân ngắn nhỏ, đi theo Thuận Vương.

Mãi đến khi ra khỏi cửa tiểu viện, biến mất khỏi khỏi tầm mắt Yến Thu Xu.

Buổi tối hôm sau, Đông Đông, Uyển Nhi và Tiêu Bình Tùng mới tới đây.

Lúc này mấy hài tử cũng mới biết Chu Chiêu Cần rời đi.

Đi đột nhiên như vậy, Đông Đông không cao hứng nói thầm: “Sao lại đi mà không nói câu nào vậy?”

Uyển Nhi cũng rất mất mát: “Đúng vậy, đi nhanh quá.”

Dù sao cũng chơi chung với nhau lâu như vậy rồi, bọn họ cũng coi như là bằng hữu, có cảm tình với nhau, đột nhiên rời đi, mặt cũng không thấy.

Yến Thu Xu buồn bực đã qua đi nhiều, hiện tại nhìn thấy ba người bọn họ như vậy, liền an ủi nói: “Không sao, về sau cũng không phải không gặp lại nữa, Thẩm gia Bình Ngô bên kia cũng rất tốt, có lẽ mấy ngày nữa, hắn sẽ trở thành bạn tốt với Bình Ngô.”

Đông Đông cau mày nghĩ nghĩ, nói: “Không có khả năng.”

“A?” Yến Thu Xu buồn bực.

Đông Đông che miệng cười nói: “Bình Ngô ca ca không thích người quá ngu ngốc, hắn còn ngốc hơn ta, chắc chắn Bình Ngô ca ca sẽ không thích đâu.”

Yến Thu Xu: “.....”

Rất có đạo lý.

Nhưng nhiều lúc, đến Đông Đông nàng cũng không bằng, như thi họa chẳng hạn.

Yến Thu Xu chợt dạ ho nhẹ, bắt đầu thay đổi đề tài: “Ai da, các đệ cũng sắp phải đi học rồi, Đông Đông sắp lên lớp mới, đồng học có phải cũng thay đổi không?”

Đông Đông nhắc tới cái này liền ỉu rĩ, không tình nguyện gật đầu: “Ừm...”

Yến Thu Xu cười nói: “Vậy thì chúng ta làm một số lễ vật khai trường, đệ có thể tặng chúng cho đồng học của mình. Tạo dựng mối quan hệ tốt ngay từ đầu, hòa thuận sống chung hai năm tới.”

“Dạ được!” Nhắc tới cái này, Đông Đông liền vui vẻ gật đầu.

Tuy rằng là lễ vật khai trường, nhưng chỉ cần là A Xu tỷ tỷ làm được, cậu bé đều có thể được ăn trước..

Tiêu Bình Tùng ho nhẹ một tiếng: “Yến di di, ta cũng muốn lễ vật khai trường.”

Uyển Nhi rối rắm nắm tay, ngẩng khuôn mặt nhỏ nói: “Uyển Nhi không đi học...”

Yến Thu Xu xoa bóp khuôn mặt nhỏ của nàng: “Uyển Nhi cũng có, hơn nữa còn nhiều nhất, đến lúc đó muội thích ai, thì liền đưa cho người đó, được không?”

Uyển Nhi lập tức cũng vui vẻ: “Được!”

Nhưng Đông Đông vẫn là người kích động nhất, sau khi xác định có lễ vật khai trường, còn không quên nói: “Đêm nay chúng ta ăn gì đây? Đệ đói bụng quá ~”

Yến Thu Xu tự hỏi hai giây, quyết đoán nói: “Nếu buổi tối phải chuẩn bị lễ vật, vậy chúng ta sẽ ăn đơn giản một chút!”

“Ăn cái gì?”

“Cơm trộn nước tương!”

Yến Thu Xu nói là làm đơn giản, nhưng thật ra cũng không đơn giản đến vậy.

Cơm trộn nước tương, nghe tên chỉ có vài chữ, nhưng trên thực tế, không chỉ có mỗi nước tương, nếu không món này liền nhạt nhẽo vô vị, đến nàng cũng không thích ăn.

Đương nhiên, mức độ này còn kém xa so với làm lượng bì, bởi vì lượng bì phải được dội qua nước sôi nhiều lần, muốn làm cho nhiều người ăn thì phải lặp đi lặp lại.

Yến Thu Xu lựa chọn để mọi người trong phòng bếp lớn làm cái này, bọn họ sẽ ăn cơm trộn.

Cơm thừa rất nhiều, tiếp theo lấy nấm phòng bếp lớn đưa tới, rửa sạch, cắt nát, thịt ba chỉ băm nhỏ, đập dập hành gừng tỏi.

Đợi chảo nóng lên rồi cho hành gừng tỏi vào xào, lại cho thêm nấm, thịt ba chỉ vào đảo lên xào, sau khi xào hết dầu, bắt đầu rưới nước tương, muối, tiêu xay, cùng với nửa chén nước, và một ít tinh bột.

Chương 165

DTV-EBOOK

Sau khi đun lớn lửa đã có thể thấy nước trong nồi đã đặc sệt hơn, lúc này đã có thể thêm cơm vào đảo đều.

Nhưng chỉ chớp mắt, cơm màu trắng trong đã biến thành màu nâu tương, mùi hương tỏa ra khắp phòng bếp, bay vào chớp mũi mấy người đang bận rộn.

Hứa ma ma híp mắt cười nói: “Cô nương nấu cơm ngon thật, chỉ cơm tẻ mà thôi mà cũng thơm như vậy.”

Yến Thu Xu một bên đảo, một bên nói: “Cũng không phải do ta, mà là ta có nguyên liệu, bà xem đi, đường, thịt, đều có thể dùng tùy ý, nếu thiếu thì làm sao làm được?”

Hứa ma ma lắc đầu, hai mắt tràn đầy nếp nhăn chờ mong nhìn nồi cơm, quá thơm!

Đông Đông sắp thềm chết rồi, không ngừng nhón chân nhòm nhòm.

Nhưng thật đáng tiếc, chiều cao cậu bé không đủ, không nhìn thấy gì hết.

Cậu bé sốt ruột muốn Tiêu Bình Tùng ôm lên, nhưng Tiêu Bình Tùng cũng không muốn ôm, đệ đệ quá béo, cậu mệt, không phải sắp được ăn rồi sao?

Đông Đông tức giận đến dẩu miệng.

Đúng vào lúc này, một tiếng nói ôn nhuận vang lên: “Làm sao mà thềm thành như vậy rồi?”

Đông Đông vừa quay đầu lại, liền thấy Tạ Thanh Vận cùng Tiêu Hoài Khải ngồi xe lăn chậm rãi đến, người nói chuyện tất nhiên là Tiêu Hoài Khải, trong nháy mắt Đông Đông biến thành một bộ dáng trầm ổn, nghiêm túc: “Bởi vì quá thơm, nên muốn xem A Xu tỷ tỷ đang làm món gì ạ.”

Tiêu Hoài Khải hơi nhú mày, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ: “Có đánh con đâu, sợ ta như vậy làm gì?”

Đông Đông thè lưỡi, ngoan ngoãn gọi: “Đại bá, đại bá mẫu!”

Tiêu Bình Tùng và Uyển Nhi cũng chạy nhanh tới chào hỏi.

Trong phòng bếp, Yến Thu Xu cũng nghe thấy, tạm dừng động tác trên tay, thấy hai người, kinh ngạc nói: “Đại thiếu gia thiếu phu nhân? Có chuyện gì sao?”

Tuy rằng Tạ Thanh Vận không giống như Tiêu gia tam tiểu thư Tiêu Hoài Ngọc suốt ngày chỉ ở trong viện trạch, nhưng Tiêu Hoài Khải thì rất ít xuất hiện, lúc này hai người cùng nhau xuất hiện, nhất định là có việc.

Tiêu Hoài Khải gật đầu, cười nói: “Phổ mỹ thực đã chuẩn bị xong, phải lựa chọn ngày hoàng đạo khai trương, nên tới đây nói với A Xu một tiếng, xem còn chuyện gì cần chuẩn bị không.”

“Oa!” Yến Thu Xu trực tiếp kinh ngạc cảm thán!

Hiệu suất nhanh như vậy sao? Mở phổ mỹ thực đơn giản như vậy sao?

Tất nhiên là không phải, nhưng đây là Tiêu gia, có một số việc có thể dễ dàng giải quyết.

Đông Đông, Uyển Nhi, Tiêu Bình Tùng ba cái hài tử cũng sôi nổi há to miệng: “Oa! Phổ mỹ thực!”

Nghe tên đã thật chờ mong rồi!

Yến Thu Xu kích động, nhưng bếp lò bây giờ khác bếp gas, không thể để đẩy mà đi được, bây giờ bếp đang còn lửa, nàng đành phải nói: “Hai vị ở lại ăn cơm chiều nhé. Đúng lúc ta làm cũng không ít, chỉ có điều hơi đơn giản, chúng ta vừa ăn vừa thảo luận.”

“Được.” Tạ Thanh Vận sáng khoái đồng ý.

Tiêu Hoài Khải cũng gật đầu: “Làm phiền rồi.”

“Không phiền toái không phiền toái.” Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói, lại chui vào phòng bếp, làm nốt bước cuối cùng.

Cơm chín rồi nàng cũng không dừng lại, lấy thêm mấy quả trứng gà, bắt đầu chiên trứng.

Nếu không thật sự quá đơn điệu.

Làm xong hết thảy, mỗi người một cơm trộn tương, thêm một phần trứng chiên, cũng đủ dinh dưỡng.

Đại công cáo thành, Thủy Mỗi và Hứa ma ma cùng nhau dọn bàn.

Sáu người, ba người lớn, ba hài tử vây quanh bàn ăn chờ, mỗi người một phần cơm, đều dùng chén lớn, hơn nữa phân lượng cũng không ít, trù Uyển Nhi ra.

“Có thể bắt đầu ăn rồi! Mau nếm thử xem hương vị thế nào? Nếu ăn không quen, ta sẽ đi làm món khác.” Yến Thu Xu nói.

Nàng vừa nói xong, mấy người sôi nổi cầm đũa lên.

Ba hài tử đều thích ứng cực tốt, trực tiếp ăn một miếng to, nhưng Tạ Thanh Vận và Tiêu Hoài Khải vẫn còn hơi ngần ngại.

Bọn họ xuất thân thế gia, tuy rằng thường xuyên mang binh đánh giặc, nhưng thức ăn hầu hết đều thập phần phong phú, cho dù có đi làm khách, chủ nhà nói có chút đơn sơ, nhưng cũng khá tương đối.

Mà lúc này đây, thật đúng là lần đầu tiên hai người ăn cơm mà không có đồ ăn, chỉ có món chính là cơm.

Chương 166

DTV-EBOOK

Hai người đều có chút cứng họng, nhưng thật ra không tức giận, chỉ là có chút kinh ngạc, bọn họ đều phi thường ấn ý cho rằng sau đó sẽ còn những món ăn khác, ai ngờ là họ suy nghĩ nhiều.

Tiêu Hoài Khải mỉm cười lắc đầu, cầm lấy chiếc đũa ăn lên.

Miếng trứng tròn tròn to tổ màu vàng óng trên chén cơm, muốn ăn cơm phía dưới, chỉ có thể ăn miếng trứng đầu tiên, tất cả mọi người đều như vậy.

Chiên trứng rất cũng chú ý kỹ xảo và độ lửa, mới ném một chút, Tiêu Hoài Khải đã ném ra được mùi vị.

Cả miếng không dầu mỡ, vị xốp giòn, ngoài giòn trong mềm, rất ít người có thể so sánh nổi, lớp vỏ hơi mỏng bên ngoài bao bọc lòng đỏ trứng bên trong, không có hương vị gì, nhưng bị dính mấy hạt cơm trộn tương, biến thành vị mặn nhàn nhạt.

Sau khi ăn một miếng to, miếng trứng liền thiếu đi một chỗ, lộ ra cơm trộn tương phía dưới, lúc này có thể thay muống, cơm màu tương trên muống màu trắng ngọc, khiến cơm càng có vẻ ngon hơn.

Ăn một miếng, Tiêu Hoài Khải lại phát hiện không chỉ riêng cơm, còn có nắm viên mềm mại, một chút thịt vụn, kết hợp cùng nhau, đúng thật là hoàn toàn không cần đồ ăn.

Hương vị giữa cơm trộn và cơm chiên có sự khác biệt lớn, cơm chiên chủ yếu là hạt cơm rời, thêm nhiều nguyên liệu để tăng cảm giác ngon miệng.

Một miếng cơm, thêm một miếng trứng, khiến người ta chưa cảm hết được vị, chén đã thấy đầy rồi.

Tiêu Hoài Khải ăn xong đầu tiên, chén của Yến Thu Xu còn hơn một nửa, thoáng nhìn nam tử đối diện đã ngừng đũa, nàng dừng lại động tác ăn cơm, hỏi: “Thiếu gia có muốn ăn thêm một chén nữa không?”

“Không cần, ta đã ăn no tám phần rồi, đủ rồi.” Tiêu Hoài Khải lắc đầu.

Yến Thu Xu thấy vậy, cũng không nhiều lời nữa, tiếp tục vùi đầu ăn cơm chiên.

Ai da!

Chiên trứng cũng rất ngon, thêm một miếng nữa.

Hơi thiếu thịt vụn, lần sau làm nhiều một chút, và...

Một lúc lâu mới ăn xong, bụng Yến Thu Xu đã hơi căng, vừa ngẩng mặt lên liền thấy mọi người đều đang nhìn mình, nàng ngượng ngùng cười cười: “Ta ăn cơm có hơi chậm, khiến mọi người chê cười rồi.”

Tạ Thanh Vận cười tủm tỉm nói: “Nhìn A Xu dùng bữa, ta còn ăn được nhiều hơn đó.”

Tiêu Hoài Khải gật đầu theo, trong mắt cũng tràn đầy ý cười, ít nhất khi ăn ở chỗ của nàng, hẳn cảm thấy rất nhẹ nhàng, thoải mái, không hề có cảm giác như người ngoài.

Yến Thu Xu gương mặt ửng đỏ, ho nhẹ một tiếng, đưa trà cho mọi người, rồi mới hỏi đến chuyện phố mỹ thực.

Trọng điểm là, sao có thể giải quyết nhanh gọn như vậy được?

Tiêu Hoài Khải nói: “Chuyển một số cửa hàng có hương vị không tồi nhưng vị trí địa lý không tốt dời tới đây, cộng thêm một số cửa hàng chúng ta đã chuẩn bị sẵn, gần như là đủ. Sau này nếu kiếm tiền, thì cứ tiếp tục nhân ra như vậy.”

Cũng đúng!

Đợi thu hút được khách rồi, đến lúc đó chắc chắn sẽ không thiếu tiền, nàng gật gật đầu: “Vây.....”

*

Bên này đang hưng phấn thương nghị chuyện phố mỹ thực.

Bên kia lại đang tức giận.

Quý phụ nhân yêu kiều sang trọng trực tiếp ném chiếc bình quý xuống đất, giọng nói đầy địch ý: “Làm càn! Ai cho phép con đưa đứa bé đó đi?”

Quý phi giận dữ, toàn bộ cung nhân đều sợ tới mức phát run, sợ vị nương nương này không cao hứng, kéo toàn bộ cung nhân ra ngoài đánh.

Chỉ có một thiếu niên vững vàng đứng trong điện, nhìn thẳng nữ tử trước mắt, cánh môi xinh đẹp mím chặt, đôi mắt đào hoa tràn đầy quật cường, đối mặt với mẫu thân đang tức giận, hắn cũng chỉ gằn từng chữ: “Nhi thần có suy nghĩ của mình, làm thúc thúc, giúp chất tử có một con đường tốt sau này, vốn là đạo lý thường tình.”

“Thúc thúc?” Quý phi tức đến bật cười, một đôi đôi mắt đẹp âm u nói: “Cho nên đây là trách ta khiến các con huynh đệ tương tàn?”

“Nhi thần không dám.” Thuận Vương rũ mi mắt nói.

Lục quý phi bước nhanh đến trước mặt giường tay muốn tát hẳn một phát.

Chương 167

DTV-EBOOK

Chỉ là sau khi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thanh thuần tuần tú kia vài lần, bà ta liền cay đắng bỏ tay xuống, nhưng mới bỏ được nửa đường, bà ta vươn tay nắm lấy cánh tay hắn, vận mạnh một cái, lạnh giọng nói: “Chu Trạch Lăng đã ra ngoài, có phải khiến con tìm được chỗ dựa không? Ta nói cho con biết, độc trên người hắn, không phải do một mình ta động thủ, Tam ca, Lục đệ của con đều nhúng tay vào, các con cũng là huynh đệ ruột thịt mà, có đúng không?”

Thuận Vương kêu lên một tiếng, chịu đựng không rên rỉ câu nào, gương mặt trắng nõn hơi đỏ lên, gân xanh trên thái dương cũng bắt đầu lộ ra.

Lúc này Lục quý phi mới buông tay, giọng căm hận nói: “Nhớ kỹ, Xương Vương không đáng tin cậy, hắn chết chắc rồi, cho dù hiện tại không chết, về sau cũng sẽ chết!”

Thuận Vương nhắm chặt mắt, không nhìn nữ nhân dữ tợn trước mắt nữa.

Bà quá u mê rồi.

Chỉ vì cái ngôi vị hoàng đế này.

Không, nên nói là vì quyền lực thì đúng hơn.

Lục quý phi chán ghét vẻ mặt của hắn, ghét bỏ đẩy ra, trở lại trường kỷ, đôi mắt híp lại: “Con chán ghét ta? Con chán ghét người vất vả mang thai mười tháng sinh ra con? Lục Trạch Cẩm, sao con dám đối xử với ta như vậy? Con có biết ta vì giữ được con, đã khổ sở thế nào không? Bị biết bao nhiêu người khi dễ?

Nếu không phải do ta, con sớm đã là một bãi bùn lầy rồi! Con có tư cách chán ghét ta?”

Thuận Vương bất đắc dĩ mở to mắt, thiếu niên mười sáu tuổi, đôi mắt lại tràn đầy phức tạp, cuối cùng thở dài một tiếng: “Nhi thần không có.”

Ai cũng có thể chán ghét nữ tử trước mắt này, chỉ có hãn là không thể.

Vì bảo vệ hãn, Lục quý phi đã rất vất vả, lúc ấy Lục quý phi tuy rằng là sủng phi, nhưng có lẽ bởi vì độc sủng, Thái Hậu không thích nàng, những phi tử khác cũng ghen ghét nàng, triều thần càng cho rằng bà ta là yêu phi.

Có thể tưởng tượng được bà ta đã trải qua bao nhiêu âm mưu mới có thể sinh ra đứa con trai này một cách an toàn, rồi nuôi nấng đến hiện giờ.

Nhưng cũng chính vì như vậy, bà ta hận Thái Hậu, hận phi tử hậu cung, cũng hận hoàng đế, cho nên nàng không cho phép những hoàng tử khác được sinh ra, không cho phép những người khác cao hơn mình, triều thần không lập bà ta là hoàng hậu, vậy ai cũng không thể làm Hoàng Hậu!

Hiện tại đưa Thuận Vương đăng cơ, cũng chấp niệm của bà ta.

Chỉ như vậy mới có thể làm những người chán ghét bà ta, hận bà ta quỳ gối dưới chân, gọi bà ta một tiếng Thái Hậu!

Tiến hai phu thê Tiêu Hoài Khải đi.

Yến Thu Xu vừa quay đầu đã thấy hai mắt Đông Đông sáng lấp lánh trông mong nhìn mình.

Yến Thu Xu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé lên, nựng vài cái rồi cười nói: "Muốn làm bây giờ à?"

"Vâng!" Đông Đông gật đầu thật mạnh.

Yến Thu Xu nhìn sắc trời, bởi vì buổi chiều ăn cơm sớm, lúc này sắc trời còn chưa tối hoàn toàn, làm đồ ăn vặt cũng không mất nhiều thời gian, vì vậy nói: "Được rồi, đi theo ta."

Uyển Nhi và Tiêu Bình Tùng cũng tự giác đi theo.

Tuy vẫn còn là trẻ con nhưng sức ăn của bọn nhỏ đều rất lớn, Yến Thu Xu không dám coi thường, nàng múc cơm thừa trong nồi, lấy thêm bốn quả trứng gà, cùng với bột mì, trộn đều tất cả rồi nhào thành bột.

Bước nhào bột đã có Tiêu Bình Tùng ở đây, nàng trực tiếp nhường cho cậu: "Bình Tùng, giao cho đệ này!" Tiêu Bình Tùng nghiêm túc gật đầu: "Vâng!"

Sau khi rửa tay sạch sẽ, cậu xắn tay áo, hai tay bắt đầu nhào bột, Tiêu Bình Tùng đã học võ, sức cũng lớn, nên chỉ trong thời gian ngắn cậu đã nhào ra hình dạng cục bột.

Yến Thu Xu nhìn cực kỳ hâm mộ, mỗi lần nàng nhào bột đều mệt lã cả người, tốc độ cũng hoàn toàn không bằng một đứa nhỏ.

"Bang bang bang." Bởi vì động tĩnh quá lớn, tám thớt phía dưới cục bột và cái bàn phát ra từng đợt va chạm, Tiêu Bình Tùng vẫn tập trung chuyện trước mắt, xoa nắn từng chút một.

Chương 168

DTV-EBOOK

Mắt thấy bột càng thêm trơn bóng, Đông Đông và Uyển Nhi đều há to miệng: “Oa! Bình Tùng ca thật lợi hại!”

Tiêu Bình Tùng cười ngại ngùng, hự hự càng thêm ra sức.

Yến Thu Xu thấy cũng tạm được rồi, tiến lên nói: “Được rồi, Bình Tùng làm rất tốt, nhiều đó đủ rồi.”

“A? Mới nhiều đó đã đủ rồi? Đệ còn chưa dùng sức đâu.” Tiêu Bình Tùng chưa đã thềm buông cục bột ra, nhường lại vị trí cho nàng.

Yến Thu Xu nhìn trán và chóp mũi cậu, quả nhiên còn chưa đỏ mồ hôi, nhất thời càng thêm hâm mộ, nhưng dù sao nàng cũng là người lớn, không thể nói ra, chỉ có thể tiếp tục công việc.

Nào bột xong, tới bước dùng chày cán bột cán thành từng miếng mỏng để trên thớt.

Thớt không đủ lớn, phải làm thêm vài lần, cách làm này nhìn có vẻ giống với làm que cay, chỉ là những lát mì này không cần thêm sọc giữa, chỉ cần cắt chừng hai cm, sau đó cho vào chảo dầu, bắt đầu chiên đi chiên lại.

Không cần chiên quá lâu, nếu thấy lớp vỏ bên ngoài đã vàng xốp giòn là có thể vớt ra, chờ chảo dầu nguội bớt rồi cho vào trong, chiên lại một lát.

Sau đó vớt ra để ráo dầu.

Tiếp theo là gia vị, hạt tiêu, bột thì là, bột muối tiêu, v.v. trộn trong một chén lớn, sau đó đổ vào trong nồi chiên, hai tay cầm

chén lắc liên tục, cơm cháy và gia vị va chạm trong chén, chỉ trong nháy mắt, cơm cháy tức khắc đã bị nhuộm thành một lớp bột màu nâu đỏ. Có điều...

“Khụ khụ khụ!!!”

"Hắt xì!"

Trong phòng bếp không ngừng vang lên âm thanh như vậy, cuối cùng Uyển Nhi không thể chịu được nữa, cô bé là người đầu tiên chạy ra trước, tiếp theo là Đông Đông, cuối cùng đến cả Yến Thu Xu cũng không nhịn nổi.

Bột quá sặc, mới hít vào một chút mà cái mũi đã khó chịu rồi.

Sau khi mấy người hắt xì mấy cái, mũi thoải mái rồi mới dám bước vào lần nữa, lúc này bột đã rơi xuống đất, không thể ngửi được mùi, nên mọi người mới đặt sự chú ý trên cơm cháy dưới ánh nến.

Từng miếng được xếp đầy trong chén, từng miếng như được phủ đầy gia vị, tỏa ra mùi cay vừa phải, không hăng mà vẫn đủ hấp dẫn.

Lúc này, một bàn tay mũm mĩm vươn ra cầm một miếng.

Một tiếng "Rắc!", miếng cơm cháy giòn tan trong miệng, có vị mặn nhẹ, cay cay, giòn giòn, Đông Đông thỏa mãn nói: "Oa! Ngon quá! Tự đứng lại không muốn mang cho bạn học: “A Xu tỷ tỷ, đệ có thể giữ lại ăn một mình không? Đệ sẽ mang bánh quy cho bọn họ.”

Uyển Nhi và Tiêu Bình Tùng cũng vừa cắn một miếng cơm cháy, nghe vậy Tiêu Bình Tùng quyết đoán gật đầu: “Đúng vậy! Đệ cũng muốn!”

Một món ăn vặt ngon như này, còn không bị dính dầu như ăn que cay, nếu mỗi ngày đọc sách có thể vừa ăn vừa đọc thì tuyệt vời biết bao.

Mang cho các bạn học bọn họ lại thấy hơi phí.

Yến Thu Xu dở khóc dở cười, ấn đầu hai người họ: "Còn nhiều lắm, cho hết cũng không sao."

"Vây được rồi ~" Tiêu Bình Tùng tiếc nuối từ bỏ ý định này, dứt khoát cầm hai miếng bỏ vào miệng, món này không cứng như bánh quy, nhưng giòn hơn, đối với răng cũng yêu cầu cao hơn một chút, cậu nhai rắc rắc rất thỏa mãn.

Đông Đông cũng nhai rất nghiêm túc.

Chỉ có Uyển Nhi lại có vẻ do dự, ăn xong một miếng thì tham lam li.ếm liếm môi, nhưng lại do dự tiếp.

Thấy vậy, Yến Thu Xu lại đưa cho cô bé một miếng: "Ăn đi, còn nhiều lắm."

Uyển Nhi nhận lấy cho vào trong miệng ăn, còn cố ý bỏ ở hàm dưới, nhưng vừa mới nhai, cô bé đột nhiên kêu lên một tiếng: "A!"

Tiểu cô nương che miệng hô đau, mày nhú chặt, sắc mặt thay đổi, sau đó phun ra thứ gì đó vào lòng bàn tay, là vết máu, nhìn kỹ hơn, vậy mà lại là... nửa miếng cơm cháy và một cái răng cửa.

"A! Răng của muội!!!" Uyển Nhi khóc không ra nước mắt, nhưng nói xong lời này, lại sợ tới mức vội dùng tay kia che miệng lại.

Cô bé phát hiện rằng mình lọt gió!

Đông Đông sợ tới mức mặt mũi trắng bệch: “Răng của Uyển Nhi! Đệ đi tìm đại phu!”

“Không cần đi!” Yến Thu Xu gọi cản cậu bé lại, sau đó ôm Uyển Nhi an ủi nói: “Không sao, không sao, đừng khóc, chuyện này rất bình thường.”

Chương 169

DTV-EBOOK

Nhưng nước mắt tiểu cô nương đã sớm vỡ đê, hai mắt rưng rưng nhìn nàng, hoài nghi hỏi: "Thật, thật sao?"

Cô bé vẫn không dám buông tay đang bịt miệng mình ra, nói xong thì nghẹn ngào, hai mắt đỏ hoe, nhìn càng thêm đáng thương.

Tiêu Bình Tùng vội vàng gật đầu: "Thật đấy! Ta cũng thay răng rồi!"

Uyển Nhi không tin lắc đầu: "Muội chưa thấy huynh thay bao giờ!"

Tiêu Bình Tùng cười ngại ngùng: "Sau khi ta thay răng thì không nói chuyện, đợi đến khi răng cửa mọc ra mới nói chuyện bình thường, đương nhiên muội không biết."

Yến Thu Xu dịu dàng nói: "Thật ra chuyện này đứa trẻ nào cũng sẽ trải qua, chừng bảy tuổi sẽ bắt đầu thay răng, thay răng cửa trước, sau đó sẽ thay hết hàm răng, bây giờ muội sắp mọc răng mới rồi đấy!"

Uyển Nhi sợ ngây người: "Thay hết hàm răng luôn ạ?!"

Đông Đông cũng hoảng sợ: "Đệ cũng sẽ như vậy sao? Răng rụng hết rồi thì sao ăn cơm được."

Yến Thu Xu cười nói: "Yên tâm, khi thay răng, răng mới sẽ mọc ra, nếu không răng sữa sẽ không rụng, không tin muội đánh lưỡi thử đi."

Uyển Nhi nửa tin nửa ngờ liếm liếm, trong miệng tràn ngập mùi máu tươi, nhưng giữa mùi máu tươi đó cô bé thật sự liếm được một vật cứng cứng, giống như răng, lúc này cô bé mới cảm thấy an tâm.

Sau đó Yến Thu Xu cầm một cốc nước tới: “Đi súc miệng đi.”

Uyển Nhi nhận lấy, ngoan ngoãn đi súc miệng.

Tiêu Bình Tùng ôm cô bé, thuận tiện an ủi tiểu bằng hữu rưng rưng một chút, chỉ có Đông Đông vẻ mặt đau khổ: “A Xu tử tử, thay răng trông đáng sợ quá!”

Yến Thu Xu khó hiểu: “Đệ sợ máu?”

Đông Đông lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không ạ, chỉ là thay răng thì sẽ không ăn được đồ ngon, nhìn cơm cháy này đi, ngon biết bao, Uyển Nhi tử tử chắc chắn không ăn được, quá đáng thương!”

Yến Thu Xu: “...”

Tiểu tử không có tiền đồ này, lúc nào cũng nghĩ tới ăn ăn!

*

Tiểu nhạc đệm buổi chiều làm Đông Đông lo lắng sốt ruột, còn chủ động tỏ vẻ muốn ăn ít cơm cháy để miễn cho hư răng.

Thậm chí khi Yến Thu Xu đùa giỡn đề nghị cậu bé cũng nên ăn ít kẹo lại, mặc dù thái độ hơi miễn cưỡng nhưng cuối cùng cậu bé vẫn nghiêng răng đồng ý.

Có thể thấy được tuy tuổi nhỏ nhưng mấy đứa trẻ đã sâu sắc hiểu được hàm nghĩa của mấy chữ phát triển bền vững.

Hôm sau là ngày Thái Học khai giảng, Đông Đông đi học, Tiêu Bình Tùng cũng học võ, hoàng gia không có tổ chức

chuyên môn giáo võ công địa phương, nhưng Tiêu Bình Tùng cũng có thầy của mình, là một thủ hạ phó tướng về hưu của Tiêu gia, ông ta dạy đều là những đứa trẻ nhà võ tướng.

Lúc hai người đi học đều mang theo một túi đồ ăn vặt thật to.

Nghe nói Uyển Nhi cho bọn họ phần của mình, cô bé không dám ăn vì sợ chiếc răng cửa còn lại cũng sẽ rụng.

Lại còn không ra khỏi cửa!

Mấy ngày sau, Đông Đông và Tiêu Bình Tùng vẫn theo lẽ thường đến đây, chỉ có Uyển Nhi, sống chết không chịu ra ngoài, điều này làm cho hai đứa trẻ cảm thấy hơi mất mát: "Rụng răng thật sự đáng sợ như vậy sao?"

Đông Đông càng cảm thấy đáng sợ.

Tiêu Bình Tùng tỏ vẻ khó hiểu: "Không có, huynh bị rụng răng thấy rất bình thường, sẽ qua nhanh thôi."

Mãi đến ba ngày sau, phố mỹ thực mới chính thức khai trương.

Yến Thu Xu định đến xem, tình cờ hôm đó Đông Đông và Tiêu Bình Tùng đều phải đi học, nàng chỉ có thể dẫn Uyển Nhi đi, nhưng lần này Uyển Nhi vẫn từ chối.

Yến Thu Xu ban đầu còn hào hứng phấn khởi, nhưng sau đó lại cau mày rầu rĩ, nàng không ngờ tiểu cô nương lại chú ý về bề ngoài nghiêm trọng như vậy, nhưng toàn bộ quá trình thay răng sẽ kéo dài liên tục trong sáu năm trời, không nói đâu xa chỉ riêng tám chiếc răng trong giai đoạn đầu thôi cũng sẽ cần rất nhiều thời gian.

Cũng không thể vẫn cứ ở miết trong phòng được có phải không?

Người có thể yêu cái đẹp, nhưng khi còn nhỏ, người không nên vì cái đẹp bên ngoài mà trói buộc bản thân mình.

Vừa lúc thời gian còn sớm, Yến Thu Xu dứt khoát chạy tới viện của tam tiểu thư.

Chương 170

DTV-EBOOK

Sân trong viện tam tiểu thư cũng giống như sân của nàng nhưng sân này trồng rất nhiều hoa và có bàn xích đu, nhìn tổng thể trang trí trông rất thơ mộng.

Tiêu Hoài Ngọc đến tiếp đãi nàng, vừa nghe nói là nàng muốn mời Uyển Nhi đi chơi, Tiêu Hoài Ngọc lập tức cười bất đắc dĩ: “Nếu nha đầu đó chịu ra ngoài chơi thì tốt rồi, ngày đó Uyển Nhi rưng rưng trở về còn lén trốn ở trong chăn khóc, nếu không phải buổi tối nha hoàn chạy tới báo cho ta có lẽ ta còn không biết, hôm qua cũng mới rưng tiếp một chiếc, nó lại khóc một trận nữa, nếu nha đầu đó không muốn ra ngoài, muội cũng đừng trách.”

Yến Thu Xu cười lắc đầu: “Không sao không sao, ta chỉ là tới thử xem.”

Nàng được đưa tới thư phòng Uyển Nhi, tiểu cô nương còn đang luyện chữ trong thư phòng.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Uyển Nhi ngẩng đầu, khi nhìn thấy Yến Thu Xu, tiểu cô nương theo bản năng nhếch miệng cười, nhưng vừa mới nhếch miệng, liền lộ ra chỗ răng cửa bị gãy, cô bé lập tức che miệng cười nói: “A Xu tỷ tỷ người đã đến rồi...”

Cô bé nói giọng ồm ồm, hoàn toàn không dám nói chuyện bình thường.

Yến Thu Xu buồn cười nói: “Ừ, ta tới muốn mời Uyển Nhi đi với ta đến xem phố mỹ thực mới khai trương. Chúng ta sẽ ăn trưa ở đó không về.”

Hai mắt Uyển Nhi lập tức phát sáng, từ khi cô bé bị Đông Đông dẫn đi chơi, cô bé cũng hoạt bát hơn rất nhiều, cũng rất thích ăn, nhưng khi nhớ đến hàm răng của mình, mắt cô bé lại tối sầm lại, lắc đầu: "Không, Không thể, A Xu tử tử, muối không đi được."

"Sao vậy? Bởi vì răng?" Yến Thu Xu hỏi.

Uyển Nhi nhấp môi, giọng điệu hạ xuống nói: "Muội lại mới rụng thêm hai chiếc, xấu lắm!!!"

Yến Thu Xu tiến lên, ôm cô bé vào lòng rồi hỏi: "Ta có thể xem một chút không?"

Uyển Nhi do dự một chút, sau đó gật đầu: "Được, nhưng chỉ một chút thôi..."

Cô bé mở miệng, để lộ ra chỗ bị gãy.

Yến Thu Xu nhìn nó, giả vờ ngạc nhiên: "Oa, nướu của muội có hai chiếc răng nhỏ, dễ thương quá, chúng trắng như hạt gạo, có phải không?"

Uyển Nhi: "?"

Yến Thu Xu lộ ra vẻ mặt khó hiểu, nói: "Muội không thấy sao? Ta còn không cái nào như vậy đâu, răng mới của muội đẹp thật đấy, mới mọc đã đẹp rồi, mọc xong nhất định sẽ càng đẹp hơn! "

Uyển Nhi chớp đôi mắt to tròn, được khen vừa mừng vừa có chút ngại ngùng: "Thật sao?"

"Thật đấy, cho ta xem một lần nữa đi, được không?" Yến Thu Xu chân thành gật đầu.

Uyển Nhi cười ngượng ngùng, nhưng vẫn ngoan ngoãn mở miệng ra cho nàng xem.

Yến Thu Xu tiếp tục khen: “Đẹp, thật sự rất đáng yêu, ta nhớ hồi đó ta rụng răng sẽ cố ý cắn một ít thức ăn để nhét vào khoảng trống ở giữa. Vui lắm đấy, muội có muốn thử không?”

“???” Uyển Nhi càng ngạc nhiên, còn có thể chơi như vậy?

Yến Thu Xu lấy bánh mì đã chuẩn bị sẵn ra: “Nào, cắn một cái đi.”

Uyển Nhi ngoan ngoãn cắn một cái, sau đó có thể cảm giác được hai cái răng cửa ở giữa không cắn trúng được, những mấy cái răng khác đều thuận lợi cắn được, sau đó cô bé lấy bánh mì ra, còn có thể nhìn thấy hai cái răng còn nguyên vẹn không có cảm giác đau gì.

“Phì!” Uyển Nhi cười ha hả: “Thật sự không cắn trúng!”

Yến Thu Xu cũng cười: “Chơi vui lắm phải không? Nghe nói hôm nay bên kia còn có rất nhiều đồ ăn ngon, muội có muốn đến thử không, nhìn xem mỹ thực nơi khác như thế nào?”

Uyển Nhi lại chần chờ lần nữa, nhưng lần này không có lập tức từ chối, mà nhìn về phía bánh mì trong tay còn chưa ăn xong, muốn đi mà nhưng lại sợ.

Yến Thu Xu đẩy đẩy nàng: “Đi đi mà~”

Uyển Nhi hít sâu một hơi, sau đó gật đầu thật mạnh: “Được!”

Thành công!

Yến Thu Xu cười, nàng bảo cô bé chuẩn bị một chút, mình ra ngoài chờ trước.

*

Vừa ra ngoài, Tiêu Hoài Ngọc thấy nàng ra một mình, lập tức xin lỗi nói: “Thật xin lỗi, nha đầu này giống hệt tiểu dì của nó,

tiểu dì nó quá yêu cái đẹp, có thể là do di truyền, hồi nhỏ tiểu dì nó bị rưng rưng còn không ra khỏi cửa suốt một năm rưỡi, nếu nó không muốn ra ngoài thì thôi bỏ đi.”

Chương 171

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu cứng họng: “Uyển Nhi đã đồng ý ra ngoài rồi.”

Tiêu Hoài Ngọc sững sốt một chút, sau đó vui mừng nói: “Thật sao? Nha đầu cứng đầu này mà muội cũng dễ được, làm khó muội rồi.”

Yến Thu Xu vui vẻ cười: “Cũng may Uyển Nhi dễ dãi.” Nói xong bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: “Người nói tiểu dì, là ngũ tiểu thư sao?”

Đôi mắt Tiêu Hoài Ngọc tối sầm lại, sau đó gật đầu, hoài niệm nói: “Ừ, là tiểu ngũ, nàng thích diện đẹp hơn Uyển Nhi nhiều, nhưng nàng ấy không khóc, sau khi rụng chiếc răng đầu tiên, nàng đã không ra khỏi cửa, chờ hàm răng mọc xong hết rồi mới ra ngoài, mà chuyện đầu tiên nàng ấy làm là đánh đứa nhỏ lúc trước đã cười nhạo nàng ấy, rất lợi hại.”

Nói xong Tiểu Hoài Ngọc lại thở dài.

Sao cuối cùng mọi chuyện lại biến thành như vậy?

Yến Thu Xu cũng muốn thở dài, may mà một lúc sau, Uyển Nhi cũng đi ra, cô bé mím môi cười với hai người, sau đó nháy tới nắm lấy tay nàng, nhỏ giọng nói: “Nương, con cùng A Xu tỷ tỷ ra ngoài chơi được không ạ?”

Tiêu Hoài Ngọc nhìn nụ cười thẹn thùng kia, cũng theo bản năng lộ ra một nụ cười: “Đi đi.”

Phổ âm thực nói là phố, quả đúng là phố hàng thật giá thật.

Xe ngựa của Tiêu phủ dừng lại cách ngã tư đầu phố vài chục mét, bởi vì ở đây đã có một biển người tấp nập.

Vẫn như cũ, trước thửa mở bán ba ngày, đến ngày thứ tư sẽ chính thức khai trương, hôm nay là ngày thứ tư, cả phố có rất nhiều người ảo thuật xiếc được mời đến, náo nhiệt tựa như tết Nguyên Tiêu ngày đó.

Chỉ khác nhau là lúc này là ban ngày.

Yến Thu Xu nắm tay Uyển Nhi đi vào trong, bên ngoài cùng là các cửa hàng bày bán mứt hoa quả, trái cây khô, bánh quy, bánh kem linh tinh.

Bên trong là các quán trà, chè tửu lâu.

Lại đi vào sâu hơn nữa, tới trung tâm con phố, là các loại ăn vặt khác nhau, chẳng hạn như điểm tâm đặc biệt, que chiên, bánh quẩy, tổ yến...

Sau đó là đủ loại mì phở, bánh bao hấp, màn thầu, súp mì, mì lát, mì thịt bò mà bọn họ đã từng ăn trước đây.

Yến Thu Xu thích ăn những món mì phở này, nàng đã lâu không được ăn được thỏa thích như vậy, nàng và Uyển Nhi mỗi người mua một cây bột chiên và bánh quẩy, hai người ăn phân nửa, lúc đầu Uyển Nhi còn do dự một chút, sao có thể ăn trên đường cái?

Răng của cô bé không phải sẽ bị người khác nhìn thấy sao?

Nhưng nhìn Yến Thu Xu ăn thích thú, cuối cùng cô bé cũng không nhịn được đành há miệng ăn, khi ăn, cô bé mới phát hiện loại cảm giác này thực sự rất đã, người qua đường đều làm như vậy, cũng không có ai cố ý đứng lại nhìn ai.

Chờ ăn xong rồi, Yến Thu Xu lại đi mua bánh bao.

Trên đường cũng đi ngang qua mấy quán đồ ăn, trong đó có quán trà sữa, quán đồ nướng và quán mì lạnh... đa số đều là quán nàng mở, nhưng cũng có những quán không phải của nàng, cuối cùng nàng quyết định đến quán... thịt nướng BBQ!

Nơi này không có luật bất thành văn nào là người chỉ được ăn xiên thịt nướng vào ban đêm.

Bởi vì Yến Thu Xu chưa từng nói, hơn nữa lần đầu tiên nàng dẫn người Tiêu gia đến ăn thịt nướng cũng là vào giữa trưa, cho nên bây giờ mới buổi sáng mà đã mở bán cũng không có gì lạ, sau khi đặt xiên thịt trên lò nướng, từng xiên thịt được rải đầy gia vị, tỏa ra mùi thơm hấp dẫn, khiến cho dù là thực khách chưa từng ăn mấy thứ này mà chỉ cần ngửi thấy mùi thôi, vẫn sẽ không tự chủ hướng đến bên đó.

Yến Thu Xu bỗng nhiên phát hiện xiên thịt có hương vị rất đậm đà, mà mấy quán món kho và mấy tiệm gà rán đều được đặt ở sâu bên trong.

Làm như vậy chỉ cần khách vừa đến đây, ngửi thấy mùi, rất có thể nửa chừng lại mua thứ khác ăn, còn chưa vào bên trong mà đã ăn no, như vậy rất khó đi hết bên trong.

Dù sao cũng rất hiếm có người không bị cám dỗ bởi mùi thịt nướng, nhưng nếu đặt một vài quán có hương vị thanh đạm trước thì câu chuyện sẽ khác.

Chương 172

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu cũng không muốn đi nữa.

Ăn quá nhiều đồ ngon rồi!

Nhưng nàng vẫn nhớ mình đến đây không phải chỉ để xem náo nhiệt, nàng phải nhìn xem một cửa hàng mỹ thực như vậy có cần sửa đổi điều gì nữa không.

Tiêu Hoài Khải thực sự làm rất tốt, trang trí ở đây về cơ bản là cùng một phong cách, thống nhất kiểu dáng, trang phục của nhân viên bán hàng cũng tương tự, chỉ là mỗi cửa hàng sẽ trải qua một chút thay đổi nhỏ dựa trên phong cách của từng cửa hàng.

Có lẽ hắn đã tiếp thu kiến nghị của nàng, sắp xếp giống nhau để dễ quản lý.

Nhưng có lẽ còn chưa đủ nhiều cửa hàng, có cửa hàng còn bị ngăn cách bởi một khoảng trống.

Có lẽ kế tiếp nên mở thêm vài cửa hàng.

Nhưng dù vậy vẫn rất đông khách, những vị khách bị hấp dẫn bởi sự nhộn nhịp và quảng cáo trước đó đã nán lại nơi giống như thiên đường này, không muốn rời đi, giống như những khu phố thương mại với lượng người qua lại đông đúc mà Yến Thu Xu đã thấy trong kiếp trước của nàng.

Không ít người bước ra từ quán thịt nướng, trong tay cầm một xiên thịt nướng, vừa ăn vừa cười nói: “Ai da, món này ngon thật!”

"Có thể nói là được ăn thỏa thích, hôm qua ta tới đây nghe nói một người chỉ có thể mua được mười xiên, hừ, ông đây thiếu chút tiền đó sao?"

"Vốn tưởng rằng bên này có món súp heo ngon, không ngờ cái món giò heo hầm này lại càng ngon hơn nữa!"

"Đi, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm ngồi thưởng thức đi."

Yến Thu Xu nhìn người qua đường đi qua đi lại, có người vừa ăn, vừa trò chuyện với bằng hữu mình hai câu, giữa lời nói đều là những câu chữ vừa lòng, làm nàng xem cũng vừa lòng.

Phố mỹ thực này có một phần của nàng đấy!

Thỏa mãn xong, Yến Thu Xu lại tiếp tục quan sát, nàng luôn cảm thấy đường phố nhìn thì trông có vẻ phong phú, nhưng vẫn còn thiếu một thứ gì đó.

Thiếu cái gì chứ?

Nàng ngửi ngửi, đủ loại gia vị từ BBQ, mùi thơm của thịt nướng, mùi ngọt ngào của bánh kem đều tập trung ở chóp mũi, nhưng vẫn còn thiếu.

Trong một tia cảm hứng, Yến Thu Xu đột nhiên nghĩ tới, đó là độ cay bá đạo của lẩu và vị cay của cá nướng!

Không phải nồi canh thanh cay của thế giới này, mà món lẩu nàng nghĩ tới là loại nồi cay của thời hiện đại sau này, nó cay đến mức làm cho người ta vừa yêu vừa sợ, ăn đến miệng sưng đỏ, đầu đầy mồ hôi, nhưng lại không nỡ dừng lại.

Nhưng loại lẩu này bây giờ tạm thời không thể làm được.

Không đủ ớt cay, loại ớt hiện giờ nếu nàng cho nhiều, đám tiểu hài tử như Đông Đông chắc chắn sẽ không chịu nổi, có thể

thấy được độ cay hiện giờ vẫn còn xa lắm mới đủ, chỉ hy vọng lần này Tiêu Hoài Đình trở về, có thể tìm được thứ gì tốt.

Nhưng cá nướng thì thực hiện như thế nào?

Cá nướng thì không cần quá cay, có thể bắt đầu từ vị thanh đạm, đợi khi chán vị này rồi thì làm vị khác?

Nghĩ đến đây, trong lòng Yến Thu Xu bắt đầu ngứa ngáy.

*

Nhưng lúc này, rắc rối lớn nhất chính là...

“A Xu tử tử, trưa nay chúng ta ăn gì?” Uyển Nhi nhìn mấy quán ăn ngon ven đường hồi lâu, cuối cùng vẫn không biết nên ăn gì.

Cái này ngon, cái kia cũng ngon!

Chọn cái nào cũng cũng là một loại mất mát.

Yến Thu Xu nhìn quét một vòng, cũng do dự.

Thủy Mỗi chỉ vào một cửa hàng nằm xéo hướng đối diện, cười nói: “Cô nương, chúng ta ở trong phủ hình như chưa từng đến quán đó, không bằng đến thử một lần đi?”

Yến Thu Xu nhìn theo, trên bảng hiệu viết: lẩu gà

“Được!” Yến Thu Xu gật đầu xác định, cất bước đi qua, Uyển Nhi vội vàng đuổi theo, nhưng khi đi tới, bước chân Yến Thu Xu đột nhiên xoay chuyển, đi về một hướng khác.

Uyển Nhi sốt ruột hô: “A Xu tử tử, là nơi này! Tử đi nhầm rồi!”

Nói xong thì đột nhiên thấy một người qua đường đang nhìn mình, mặt cô bé đột nhiên đỏ lên, nhanh chóng dùng hai tay

che miệng lại.

Người qua đường thiện ý cười nói: “Tiểu cô nương thay rằng thật đáng yêu nha!”

Chương 173

DTV-EBOOK

Uyển Nhi ngẩn người, ửng hồng trên mặt càng đậm, nhưng không phải là xấu hổ vì lộ ra răng khểnh, mà là xấu hổ vì được khen.

Yến Thu Xu cũng thấy, vẫy tay với cô bé, mỉm cười nói trêu chọc nói: "Thấy ta nói không? Có phải thật đáng yêu không? Người bình thường sẽ không cười nhạo muội đâu. Nếu thực sự có người cười nhạo muội thì nói với Bình Tùng ca ca để nó đi đánh người đó."

Uyển Nhi lon ton chạy tới, vui mừng nhào thẳng vào trong ngực nàng.

Cô bé đúng là rất sợ bị người khác cười nhạo, nhưng lại không ngờ người khác lại khen mình.

Yến Thu Xu dẫn cô bé đi đến trước cửa tiệm trà sữa, chỉ vào bảng gọi món trên đó hỏi: "Muội uống vị gì? Quán này không nhất thiết phải có đồ uống, lát nữa muội vừa ăn vừa uống cũng được."

Uyển Nhi liếc mắt nhìn dòng chữ trên đó, sau đó rồi rầm chọn: "Dâu tây."

Yến Thu Xu cũng nói: "Vậy ta cũng chọn dâu tây."

Cả hai đều mua trà sữa vị dâu tây, sau đó bảo bọn Thủy Mối cũng chọn vị trà sữa mình thích, rồi mới đi vào trong tiệm.

*

Lần này Yến Thu Xu đến có vẻ đã hơi muộn, trong tiệm đã có không ít khách, mỗi cái bàn thượng đều có một cái đại đại nồi sắt, nhưng cũng không phải được khảm ở cái bàn, mà là ở trên bàn, nồi cái đáy còn có một cái thiết mâm, bên trong chính là một ít than lò, nhìn không nhiều lắm, nhưng có thể cho cái nồi này tự giữ ấm.

Đã có không ít khách, trên mỗi bàn có một nồi sắt lớn, nhưng nó không được nhúng vào trong bàn mà ở trên mặt bàn là một tấm sắt với bên trong có vài cái bếp than hồng, nhìn cũng không nhiều lắm, nhưng cũng có thể giữ ấm nồi.

Trong nồi sắt, một nửa nồi được trộn với các nguyên liệu như gà quay, dưa chuột, khoai môn, v.v. Có vẻ như khẩu phần rất lớn.

Thấy bọn họ tới, nhân viên bán hàng lập tức tiến lên chào hỏi, trên mặt nở nụ cười thật tươi, làm cho người xem cảm thấy thoải mái: "Các vị đến hơi đông, có cần xếp bàn lại không? Xếp hai bàn ở cạnh nhau là có thể thưởng thức hai nồi với các hương vị khác nhau."

"Không cần, cứ chia hai bàn." Yến Thu Xu lắc đầu, đương nhiên nàng không ra ngoài một mình, phía sau còn có hai nam thị vệ cao to đi cùng, vì vậy nàng, Uyển Nhi một bàn, ba người Thủy Mỗi một bàn.

"Ngài muốn ăn món gì? Trên tường có tất cả các món ăn, tiểu nhân cũng có thể giới thiệu giúp ngài vài món." Nhân viên của hàng chỉ vào bảng tên món ăn treo trên tường, nói: "Tới tiệm chúng ta, ngài nhất định phải gọi món lẩu gà quay này, ngoài ra còn có lẩu vịt. À, bàn của ba vị có thể không cần gọi thêm các món ăn kèm khác, nhưng trong quán có một vài món ăn vặt, nếu không ăn hết có thể gói mang về."

Yến Thu Xu vừa nghe, vừa dùng đôi mắt tinh tường cực tốt của đời này nhìn lướt qua một lượt, phát hiện trên đó có trà sữa, kinh ngạc nói: "Quán của các người còn có trà sữa à?"

Nhân viên cửa hàng lắc đầu nói: "Không có, nhưng cách hai cửa hàng có một quán trà sữa, ngài gọi đi, tiểu nhân sẽ đến mua cho các ngài."

Yến Thu Xu im lặng liếc bảng trà sữa trên bàn, toang rồi, tư duy nàng lại theo quán tính!

Nàng nghĩ thời đại này còn chưa có đồ ăn mang đi, đồ uống ở quán ăn bình thường đều giống nhau ở chỗ vừa quý vừa đắt, không nghĩ tới người ta lại tình nguyện đi chạy chân vật, nàng kinh ngạc nói: "Đây là dịch vụ từ trước tới nay của cửa hàng của các người sao?"

Nhân viên cửa hàng cười nói: "Sau khi chúng ta chuyển đến đây mới có, là do huấn luyện viên yêu cầu, nhưng tiểu nhân thấy khách hàng có vẻ đều rất thích."

À, vậy thì không có gì lạ, chắc là Tiêu Hoài Khải hoặc thủ hạ Thủy gì đó của hắn nghĩ ra.

Trong lòng Yến Thu Xu bội phục, nàng đã quên mất điểm này, chủ yếu là vì nàng chưa từng kinh doanh bao giờ, không biết được nhiều lắm.

Nàng dựa theo giới thiệu của nhân viên cửa hàng, gọi lẩu gà, không gọi thêm gì khác, sau đó bảo cho bọn họ làm đồ ăn, quán này đồ ăn tới cực nhanh, giống như đã sớm chuẩn bị tốt.

Chương 174

DTV-EBOOK

Hai người mới uống một ngụm trà sữa, Yến Thu Xu còn đang vui vì phần ruột dậu tây bên trong rất ngon, thì món ăn chính đã được dọn ra đĩa.

Màu sắc tổng thể của gà trong lẩu là màu nâu đỏ, những miếng gà có kích cỡ tương đương nhau, xen kẽ là những lát dưa leo và khoai môn, trong đó còn có rất nhiều tép tỏi và gừng, chỉ nhìn thấy phát ra mùi nước tương và hương vị của mùi thịt, chỉ riêng hương vị thôi đã như muốn nói với thực khách rằng nó ăn rất ngon! Mau ăn với cơm đi!

Yến Thu Xu quyết đoán buông trà sữa, nhắc nhở nói: “Mau ăn mau ăn.”

“Vâng!” Uyển Nhi mím môi cười, cầm đũa lên, bắt đầu ăn.

Đũa đầu tiên cô bé đưa vào miệng là một miếng đùi gà.

Không biết chủ quán làm thế nào mà đùi gà trông mềm xốp nhưng khi cắn vào sẽ có độ dai vượt trội, phần mỡ của da gà đã biến mất chỉ còn lại một lớp da gà căng mọng, khi cắn vào sẽ thấy hương vị tràn ngập trong khoang miệng.

Còn đùi gà, lộ ra chất thịt mịn màng, nhìn không già mà mềm, có độ đàn hồi, rằng cô bé không dễ cắn, cắn miếng đầu tiên vẫn có cảm giác hơi khó, không cắn được cái gì.

Cho nên cắn lần thứ hai, cô bé cố ý nghiêng người sang một bên, dùng răng bên cạnh cắn, phần răng nanh nhọn thuận lợi cắn trúng miếng thịt, dùng sức một cái, một miếng thịt lớn đã bị cắn đứt, hơi dai nhưng ăn rất ngon, trong lúc lơ đãng miếng thịt vô tình trượt xuống cổ họng.

Sau khi cắn một miếng, Uyển Nhi nhìn chỗ đùi gà bị răng mình cắn đứt, cười vui vẻ, sau đó tiếp tục gặm miếng thịt tiếp theo.

Yến Thu Xu lại bắt đầu bằng một miếng dưa chuột.

Không phải vì cái gì khác, mà là màu xanh non dịu dàng kia, bị nấu quá lâu nhuộm thành màu nâu nhạt, thoát nhìn trông rất đáng yêu, làm nàng chưa ăn mà đã có cảm giác sẽ rất ngon.

Chờ ăn đến trong miệng, mắt nàng lập tức sáng lên.

Thường thì nàng thích ăn dưa chuột giòn, ngọt, nhưng lần này dưa chuột nàng ăn lại có vị mềm, trong vị mềm lại pha lẫn chút ngọt nhẹ, nhưng nhiều hơn nữa là có vị mặn mà của nước sốt.

Không có vị cay, nhưng trong nước sốt mặn mà thơm nồng vị thịt, cắn một miếng, rõ ràng là ăn dưa chuột, nhưng lại giống như đang ăn thịt!

Yến Thu Xu ăn đến vừa lòng, nhưng lại cảm thấy nếu món này ăn kèm một ít khoai tây, có lẽ hương vị sẽ càng tốt hơn,

Nàng bỗng nhiên nhớ khoai tây quá.

Gà khoai tây, khoai tây chiên, khoai tây nghiền... Tất cả đều là mỹ vị nhân gian!

Nhưng dù nghĩ như vậy, bên ngoài Yến Thu Xu vẫn ra sức cùng Thủy Mỗi và ba người Uyển Nhi xử lý gần hết nồi thức ăn, cộng với nửa ly trà sữa.

“A~” Uyển Nhi ợ một tiếng.

Ợ xong, cô bé ngượng ngùng che miệng, tay kia xoa xoa bụng.

Như là bị lây bệnh, bên cạnh Thủy Mỗi cũng ợ một cái, sau đó Yến Thu Xu cũng ợ một cái, ngay cả hai đại nam nhân hộ vệ cách vách, cũng thỏa mãn xoa bụng, chưa ợ, nhưng cũng nhanh thôi.

Lần này ăn ở cửa hàng này khá nhiều, giá cả cũng khá phải chăng, một phần ăn như vậy chỉ tốn 80 văn tiền!

Mỗi lần Yến Thu Xu nhìn vào những giá này, nàng luôn cảm thấy rằng số tiền mà hiện tại mình dành dụm được đủ để nàng ở thời đại này sống cả đời ăn uống thả ga, miễn là không có bất ngờ gì xảy ra.

“Cô nương, còn đi dạo tiếp nữa không?” Thủy Mỗi hỏi.

Yến Thu Xu nhìn về phía Uyển Nhi, không nói gì, chỉ dùng ánh mắt dò hỏi.

Cũng may hai người ở chung đã lâu, Uyển Nhi ngay lập tức hiểu ý của nàng, lắc đầu.

Yến Thu Xu lại nhìn về phía Thủy Mỗi.

Thủy Mỗi cũng đã hiểu, dẫn theo các nàng đi ra ngoài.

Đến lúc về rồi.

*

Đoàn người vừa xuống xe ngựa, một giọng nói vội vàng có chút quen thuộc đột nhiên vang lên: "Tiêu cô nương!"

Ban đầu Yến Thu Xu còn không nhận ra hẳn là đang gọi nàng, nhưng khi giọng nói đó lại hướng về phía nàng, nàng mới đột nhiên nhớ ra điều gì đó rồi quay đầu lại.

Chương 175

DTV-EBOOK

Lập tức thấy một thiếu niên đẹp trai khôi ngô đang đi về phía mình, ánh mắt khẩn trương nhìn về bên này.

Đôi mắt Yến Thu Xu híp lại, dứt khoát đứng yên tại chỗ, chờ hần đi tới.

Tiết Gia Hà vui mừng khôn xiết, trong lòng càng lúc càng hưng phấn, cố gắng tăng tốc bước chân, cuối cùng cũng đi tới trước mặt nàng, lộ ra một nụ cười có hơi ngốc nghếch: "Tiêu cô nương, đã lâu không gặp."

Yến Thu Xu vẫn lạnh lùng nhìn hần.

Uyển Nhi không rõ nguyên do, nhìn nhìn A Xu tỷ tỷ bên cạnh, sau đó nhìn thiếu niên xa lạ lại có hơi quen mắt này, bọn họ quen biết nhau?

Cô bé ngoan ngoãn im lặng.

Tiết Gia Hà đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng, theo bản năng vuốt tóc, sau khi xác định không có vấn đề gì, hần bối rối hỏi: "Sao nàng lại nhìn ta như vậy?"

Yến Thu Xu lạnh lùng nói: "Người bảo mẫu thân người đến Tiêu phủ cầu hôn?"

Tiết Gia Hà sửng sốt, sắc mặt lập tức đỏ bừng, phản ứng đầu tiên chính là nàng bảo hần đi cầu hôn nàng, vừa định gật đầu thì hiểu ra ý câu đó, ngốc nói: "Không có, mẫu thân ta đi cầu hôn? Sao bà ấy không nói cho ta biết?"

Vẻ lạnh lùng trong mắt Yến Thu Xu hơi nhạt đi, nàng nhẹ nhàng nói: "Có lẽ là do ta từ chối."

Sắc đỏ trên mặt Tiết Gia Hà nhạt đi, thất vọng nói: "A? Cô nương, nàng có thể suy nghĩ lại không, hai ngày nữa sẽ công bố bảng xếp hạng. Tiểu sinh cảm thấy mình làm bài cũng tốt lắm, hẳn là có thể để đạt được thứ hạng tốt..."

Yến Thu Xu gằn từng chữ một: "Nương người thay người cầu hôn, là vì muốn nạp ta làm thiếp của người."

Tiết Gia Hà đình trệ và kinh ngạc nhìn nàng, màu đỏ trên mặt hoàn toàn biến mất, khuôn mặt lập tức tái nhợt.

Thấy vậy, Yến Thu Xu nói: "Ta vốn tưởng người biết chuyện nương người làm, vốn định mắng người một trận, lúc trước ta thấy chuyện bất bình giúp người một phen, kết quả người lại lấy ân báo oán. Nhưng hôm nay xem ra người cũng không biết, vậy quên đi, chúng ta không quen biết, sau này cũng không cần quen biết, nếu ngày sau gặp lại, xin Tiết công tử xem như không biết ta."

Nói xong, nàng kéo Uyển Nhi, xoay người bước nhanh lên xe ngựa.

Tiết Gia Hà ở phía sau ngậy ngốc nhìn bóng lưng nàng biến mất trên xe ngựa, rất nhanh xe ngựa cũng rời khỏi nơi này.

Hắn vẫn đứng ngốc ở đó.

Mãi đến khi bạn tốt của hắn là Triệu Kỳ đi tới cười hì hì, vỗ vào lưng hắn một cái, khiến hắn lảo đảo hai bước.

Triệu Kỳ vội vàng đỡ lấy hắn, sợ hắn lại ngã xuống, một tay nhét đồng bánh ngọt vừa bung vào trong tay, cười hỏi: "Này, mọi người đều đi rồi, huynh như thế nào còn đứng đây?"

Tiết Gia Hà hoàn toàn tỉnh táo lại, mỉm cười với bạn tốt đang ôm một đồng bánh ngọt, miễn cưỡng chấp tay nói: "Xin lỗi, ta còn có việc phải về trước, Triệu huynh ăn uống no say nhé, nhưng nhớ trả tiền cho ta đấy."

Nói xong, hắn nhanh chóng chạy về phủ.

Hắn phải trở về hỏi cho rõ ràng, cái gì mà nạp thiếp cho hắn?

Tiết phủ.

Tiết Gia Hà vội vàng từ phố mỹ thực về Tiết phủ.

Trực tiếp chạy thẳng đến chủ viện.

Vừa lúc, Tiết phu nhân Tiết đại nhân cũng ở nhà, tuy rằng còn chưa phải là thời điểm Mộc Hưu, nhưng với tư cách hộ bộ thượng thư, lịch trình của Tiết đại nhân thật ra cũng không bận rộn lắm, bởi vì kế tiếp không có bao nhiêu chỗ cần dùng bạc, hắn làm xong việc thì lập tức về nhà.

Trong tay còn cầm đồ ăn vặt ông mua dọc trên đường về.

Bên tai là tiếng Tiết phu nhân phàn nàn ông: "Cả ngày ông không ở nhà, không biết con trai ông hoang đường đến mức nào, hiện giờ ai cũng chờ được lên bảng vàng. Ta vốn còn định nhận mối hôn sự với bên Tấn Vương cho nó đây, kết quả nó thì hay rồi, mỗi ngày giống như bị yêu nữ mê hoặc, cả ngày không về nhà, không đến tối mịt thì không thấy người!"

"Con cháu tự có phúc của con cháu, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Ta hỏi lão ngũ rồi, nó nói kỳ thi này làm bài rất nắm chắc, dựa theo tuổi của nó, cho dù không chiếm được top 3, cũng tuyệt đối là một tài năng trẻ vô cùng xuất chúng, còn sợ không có cô nương thích sao?"

Chương 176

DTV-EBOOK

Tiết đại nhân nhìn mập mạp, giống như Phật Di Lặc, mỗi khi cười lộ lên đôi mắt híp lại, khuôn mặt mồm mỉm mỉm trông rất đáng yêu.

Ông dịu giọng, điềm đạm an ủi vợ, hai người ở bên nhau mấy chục năm, tuy thuở còn trẻ có nhiều xích mích nhưng nhiều năm như vậy, hẳn đã biết rõ nên đối xử với thê tử như thế nào.

Lúc nói chuyện, ông vẫn không quên gấp một miếng trứng cuộn.

Cũng không biết gần đây sao kinh thành thi thoảng lại có đồ ăn ngon, thơm ngọt ngào ngọt, hẳn ăn mãi không chán.

Tiết phu nhân trừng mắt nhìn trượng phu, nhưng lực chú ý của trượng phu đều đặt ở đồ ăn, làm bà hơi nhụt chí, giận nói: “Ta đây không phải là khó chịu sao? Nhà chúng ta dốc hết toàn lực bồi dưỡng lão đại, vốn là chuyện nên làm, ai biết lão ngũ nhà mình lại cũng có tiền đồ như vậy, nếu chúng ta không giúp nó, ta sợ sau này nó sẽ trách chúng ta thiên vị lão đại...”

Vừa lúc hôm nay trượng phu về nhà sớm, nên bà ta muốn ông giúp bà khuyên nhủ con trai, lại phát hiện trượng phu vậy mà có thể thản nhiên được như vậy!

Tiết đại nhân buồn cười nói: “Lão ngũ nhà chúng ta thiên lương, cũng không phải là đứa trẻ hay so đo tính toán, nó sẽ không trách bà, bà cho nó sống tự do vui vẻ, so với bất luận cái gì đều tốt hơn.”

Tiết phu nhân cười lạnh: “Vui vẻ? Nếu nó thật sự cười trừ nường của Tiêu gia kia làm thê tử, sau này ta xem nó ra ngoài

gặp người như thế nào! Đến lúc đó nó còn có thể vui không? Đặc biệt là nhìn đại ca mình cười một quý nữ cao môn!"

Tiết đại nhân ngượng ngùng, cũng không dễ để trả lời vấn đề này.

Đúng lúc này, nhân vật chính của cuộc nói chuyện tự mình đi tới, thiếu niên trẻ tuổi chạy nhanh, sắc mặt đỏ bừng, trong mắt lại tràn đầy sốt ruột, làm Tiết phu nhân còn cho rằng đã xảy ra chuyện gì, tim đập lỗ nhịp một chút, đứng dậy đang muốn nghênh đón.

Tiết Gia Hà khó thở chất vấn: "Nương, người đến Tiêu phủ cầu hôn mà không nói với con?!"

Tiết phu nhân cứng đờ, cười gượng một tiếng: "Là như thế này, lão ngũ, nương đúng là làm vậy, nhưng người ta lại từ chối..."

Tiết Gia Hà được xác nhận, càng tức giận đến táo bạo, từ trước tới giờ hẳn luôn luôn ôn hòa, hiếm khi tức giận đến mức muốn dậm chân như hiện giờ, cũng bất chấp lễ nghi, găm nhẹ nói: "Người điên rồi! Người nói cầu hôn nhưng là nạp thiếp cho con! Như vậy hỏi sao nàng lại từ chối? Người ta là cô nương tốt, dựa vào cái gì phải làm thiếp của con? Đây không phải là sỉ nhục sao?!"

"Nạp thiếp thì làm sao? Lấy địa vị của nàng, làm thiếp của con là đã với cao rồi, huống chi lúc trước ta còn cho nàng ta vị trí quý thiếp!" Tiết phu nhân bị nhi tử chỉ trích, cũng tức giận nói: "Nàng từ chối không phải là bởi vì không muốn làm thiếp, mà là không muốn làm thiếp của con, người ta đi về cũng Tiêu Lục Lang, thà ở Tiêu gia không danh không phận, mỗi ngày nấu ăn lấy lòng Tiêu gia bọn họ!"

Tiết Gia Hà càng tức giận: "Không phải, người nói bậy!"

Tiết phu nhân cả giận nói: “Sao ta lại nói vậy? Lúc trước cầu hôn ta nhờ phu nhân Giang gia đi đề, bà ấy trở về chính miệng nói với ta, người ta chính là nhớ nhung Lục Lang của Tiêu gia!”

“Vậy nàng cũng sẽ không làm thiệp!” Tiết Gia Hà kiên định nói.

Mặc dù quen biết nàng ấy này không lâu, nhưng hẳn tin nàng không phải người như vậy, càng đừng nói lần đầu tiên gặp mặt, những đứa trẻ đó đều gọi nàng là tỷ tỷ, rõ ràng không cùng bối phận với Lục Lang Tiêu gia.

Tiết phu nhân cười lạnh: “Lấy thân phận đó của nàng, không làm thiệp thì còn có thể làm cái gì? Con nhìn xem, cho dù là con trai thứ Tiêu gia, hẳn cũng cưới trưởng nữ Tống gia! Nàng là cái thá gì?”

Tiết Gia Hà đã bình tĩnh lại, muốn tiếp tục giải thích với mẫu thân đã quen dùng gia thế đối nhân xử thế là chuyện không thể nào, hẳn chỉ lắc đầu: “Người muốn nghĩ sao cũng được, nhưng nương à, nhi tử tại đây nói trước, sau này hôn sự của con, người không được xen vào!”

Chương 177

DTV-EBOOK

Tiết phu nhân bùng nổ: "Ta không thể xen vào? Ta là nương con——"

"Được rồi được rồi, phu nhân, để ta nói với lão ngũ, bà bình tĩnh bình tĩnh..." Thời khắc mấu chốt, Tiết đại nhân xem diễn nửa ngày đặt gói đồ mà con trai ông để lại trên bàn xuống, lau mẩu bánh dính trên miệng, ngăn cản cơn thịnh nộ của thê tử.

Thân hình mập mạp của ông ta xen giữa hai mẹ con, khuyên bảo hai bên trái phải, sau đó thừa cơ hội kéo nhi tử chạy ra ngoài.

*

Sau khi đi xa, cơn tức giận của Tiết Gia Hà cũng giảm bớt, hẳn vốn không phải là người nóng tính, nhưng cách làm lần này của mẫu thân quá vũ nhục người khác, khó trách cô nương lại nhìn mình như vậy, hẳn chỉ cần tưởng tượng đến đôi mắt của đối phương là lập tức hổ thẹn, khó chịu, cả người uể oải không có tinh thần, nhưng càng nhiều lại là một loại bất lực.

Đây là mẫu thân của hẳn, cho dù tức giận, hẳn cũng không thể làm được gì, chỉ là hẳn và vị cô nương kia, rốt cuộc vẫn là có duyên không phận.

Lúc này hẳn cũng không muốn nghe phụ thân khuyên bảo, vì vậy nói: "Phụ thân, con muốn ở một mình một lúc."

"Con trai, khoan đã, trước tiên nói cho ta biết, con mua cái bánh này ở đâu?" Tiết đại nhân giữ chặt nhi tử.

Tiết Gia Hà: "..."

Hắn bực bội nói địa điểm rồi tiếp tục đi, Tiết đại nhân nghiêm túc ghi nhớ, nhưng không buông tay, ngược lại kéo hắn đến một chỗ đình hóng gió, nghiêm túc nói: “Nhi tử, mặc dù mẫu thân con làm không đúng, nhưng bà ấy làm tất cả là vì con, con phải nghĩ cho kỹ, nếu thật sự không muốn bà ấy chọn nàng dâu cho con, vậy sau này trên quan trường, phụ thân không thể giúp con nhiều, con cũng đừng cảm thấy bất mãn.”

Tiết Gia Hà mím môi, trầm giọng nói: “Nhi tử sẽ tự mình phấn đấu, hơn nữa nhi tử cũng không muốn làm quan lớn gì, con chỉ mong mình có thể trở thành một quan phụ mẫu, ba năm nay nhi tử đi du ngoạn bên ngoài, thấy rất nhiều, gặp gỡ cũng rất nhiều, đương nhiên sẽ không để ý chuyện đó đâu.”

“Vậy là tốt rồi.” Tiết đại nhân vui tươi cười hơn hở: “Vẫn là con hiểu chuyện, vậy ta nhớ những lời này của con đấy, à đúng rồi, còn có một chuyện.”

“Cha nói đi.” Tiết Gia Hà nói.

Tiết đại nhân nói thầm nói: “Cô nương kia rốt cuộc là ai? Là người như thế nào mà lại làm con thích?”

Tiết Gia Hà lắc đầu: “Thật ra nàng ấy cũng không nói cho con biết nàng ấy tên gì. Con nghe mấy đứa trẻ Tiêu gia gọi nàng ấy là A Xu tử tử, nhưng không biết nàng họ gì, hơn nữa nàng ấy lại không thích ta. Nghe mẫu thân nói, có lẽ nàng ấy là bà con thân thích ở nhờ ở Tiêu gia.”

Tiết đại nhân sờ sờ cằm bụ bẫm của mình, suy tư một lát, rồi nói với con trai: “Vậy nếu con thực sự thích, con có thể tranh giành một phen.”

“Thật ra, Xương Vương đã trỗi dậy, tình thế bây giờ đã hoàn toàn khác. Vì phụ cho rằng Xương Vương rất có thể sẽ là người thắng cuối cùng. Tiêu gia rõ ràng luôn ủng hộ Xương Vương, một khi Xương Vương lên ngôi, Tiêu gia nhất định sẽ trở thành

sự tồn tại trên một người dưới vạn người. Như vậy ta cũng tận lực giúp con một phen, xem con có thể làm cô nương kia không tức giận, suy xét lại một lần nữa không.”

Tiết Gia Hà tức khắc vui mừng: “Thật sao?”

Tiết đại nhân vỗ vỗ bụng, vô cùng khẳng định: “Đương nhiên là thật! Nhưng ta cũng không biết có được hay không, còn phải xem cô nương người ta có thích con không đã?”

Câu trả lời như vậy thành công làm cho hai mắt thiếu niên lấp lánh, một lần nữa khôi phục lại sức sống.

Hai cha con ăn ý cười rồi tách ra đường ai nấy đi.

Một người trở về nghiên cứu, một người đi đến phố ẩm thực.

Người đi phố ẩm thực là Tiết đại nhân.

Vừa đi, hắn vừa oán giận, ai da, không ngờ phố mỹ thực đã mở rồi, đều trách hắn dạo này quá bận rộn, thật sự một chút cũng không để ý, cũng không biết đã bỏ lỡ bao nhiêu món ngon!

Chương 178

DTV-EBOOK

Vì thế Tiết phu nhân ở chủ viện chờ trượng phu trở về, chờ một hồi, cuối cùng chờ tới tin tức quản gia nói lão gia đi ra ngoài ăn.

Tiết phu nhân tức giận dậm chân: “Suốt ngày chỉ biết ăn! Lợn đầu thai sao?!”

*

Ngày 25/2 là ngày công bố kết quả thi.

Vào ngày này, khắp nơi trong kinh thành thường thường vang lên tiếng pháo, đó là do các đại nha môn gửi thông báo cho những thí sinh đã trúng tuyển, nhà thí sinh sẽ đốt pháo để bày tỏ ăn mừng.

Mặc dù không có ai trong Tiêu gia đi thi, nhưng nhiều nhà quan hệ tốt với Tiêu gia có con đi thi.

Có người thi đỗ thì sẽ tặng lễ, sau đó sẽ được đáp lễ.

Có người gia cảnh bề thế nên rất có quyền lực, đưa lễ vật cũng rất lợi hại, chẳng hạn như anh đào!

Bởi vì đưa anh đào rất nhiều, Yến Thu Xu cũng được chia không ít, nàng rất thích ăn anh đào, bởi vậy mỗi lần đưa đến chỗ nàng, chưa tới nửa ngày nàng đã ăn hết rồi.

Có thể là nàng ăn quá nhanh, làm người Tiêu gia cảm thấy nàng thật sự rất thích ăn, vì thế lại mua rất nhiều, trùng hợp là thời gian này anh đào chín rộ, nhiều nhà người ta cũng sẽ mang đến một ít quà, rất nhiều nhà người ta cũng sẽ mang một ít quà,

chẳng hạn như phủ Xương Vương, tặng đến đây không ít, thậm chí còn tặng riêng cho Yến Thu Xu.

Vì thế đợi đến khi Yến Thu Xu hoàn hồn, anh đào đã sắp chất kín phủ nàng rồi.

Như này chắc chắn sẽ không ăn hết!

Chủ yếu là ba đứa nhỏ đã có hai đứa đi học, chỉ có buổi tối mới đến chơi với nàng, lượng cơm của Uyển nhi lại ít, ăn không hết sẽ rất lãng phí.

Tình cờ, nàng đang nghĩ đến việc làm món cá nướng vải thiều, nhưng tiếc là vải thiều chín vào tháng 5, 6, 7 nên nếu bây giờ muốn ăn sẽ rất khó.

Yến Thu Xu nhìn đồng anh đào này, theo bản năng nghĩ đến việc sử dụng chúng để thay thế.

Dù sao vải thiều cũng không hẳn là món chính, chỉ là trang trí bên ngoài, nếu dùng anh đào cũng không khác gì mấy.

Nghĩ vậy Yến Thu Xu lập tức đi làm, trong nhà cái gì đều có, lúc trước khi mùa đông vừa qua, Diêu quân sự đã bắt đầu nuôi cá, gà vịt..., cá tự nhiên cũng ăn được hảo, lớn lên béo.

Nghe nói nàng muốn nấu cá, Diêu quân sự lập tức phái người đưa cá đến.

Chúng đều to và béo, Yến Thu Xu sợ mình không xử lý cá nướng được.

Sự thật chứng minh, nàng quả nhiên không làm được, cuối cùng vẫn là Hứa ma ma làm, nàng ở một bên chỉ đạo.

Sau khi sơ chế nguyên con cá lớn thì xẻ đôi, mổ bụng rồi ướp với xì dầu, muối và các loại gia vị, khi gần đến thời gian là có thể

bôi dầu rồi cho vào lò nướng để nướng.

Bên này đang nướng cá, bên kia phải nêm gia vị, để sau khi ăn cá nướng xong, còn có thể ăn món ăn phụ bên trong, cần tiếp tục cho thêm canh, nhưng bởi vì cho rất ít ớt vào canh, làm hương vị của hạt tiêu hơi ngọt.

Dưới đáy có củ sen, ngó hoa, ngô, giá đỗ và các món ăn phụ kèm khác, khi lấy cá nướng ra khỏi lò, thịt cá nướng đã săn chắc hơn rất nhiều, da cá hơi ngả màu hơi nâu, bởi vì đã ướp qua, lúc này đang tỏa ra một mùi thịt cá nhạt mà không tanh.

Cho các nguyên liệu đã sơ chế lên vỉ sắt lớn đã chuẩn bị sẵn, sau đó trải nguyên con cá lên, lưng cá hướng lên trên, đổ nước súp trong nồi lên trên rồi trượt xuống một chút, che kín nửa vỉ nướng. Sau đó ngâm chìm nửa thân thể con cá, chỉ để lộ phần lưng mở hoa đao, trên thân cá lại đặt bốn quả anh đào đỏ tươi, cuối cùng cho lên bếp nướng lửa vừa đủ để tiếp tục hâm nóng.

Vậy là món cá nướng đã sẵn sàng!

Lúc này trong viện cũng không có người khác, cá nướng làm xong, người đảm nhận nhiệm vụ cổ vũ chỉ có Thủy Tương và Hứa ma ma, nhưng hai người rất nể mặt, vừa thấy thành phẩm đã nhao nhao cảm thán: "Thơm quá!"

Chương 179

DTV-EBOOK

"Thơm thật, quả anh đào cũng đẹp mắt. Món cá nướng này chắc nhiều sẽ người thích lắm đây!"

Yến Thu Xu cũng hài lòng gật đầu, nhìn con cá nướng mà hít một hơi thật sâu, ngửi mùi hương của nó, nhẹ giọng nói: "Hình như giá cá không đắt, nếu ăn vừa miệng, ta cũng có thể kiếm được chút lời."

Thủy Mỗi cười khúc khích: "Tất nhiên vừa miệng rồi, nhưng món cá nướng này, cô nướng định tự ăn hay đưa cho bên Tiêu phu nhân?"

Yến Thu Xu nhìn sắc trời, nói: "Còn sớm, còn có thể làm thêm một phần, vậy phần này người bảo người đưa đến phủ Xương Vương, đưa cho bọn A Hoàn, xem như đáp lễ."

Những vị khách khác đưa lễ vật không có đưa riêng cho nàng, chỉ có phủ Xương Vương đưa anh đào, là đơn riêng cho nàng một phần.

Vậy tất nhiên nàng cũng phải đi đáp lễ đặc biệt một chút.

Những thứ khác người ta đều có, chỉ có chút đồ ăn ngon là coi được.

"Được, nô tỳ lập tức phái người đưa đi." Thủy Mỗi lập tức theo tiếng, Yến Thu Xu xắn tay áo bắt đầu nấu nôi thứ hai.

*

Bên này còn đang làm mỹ thực, nhàn nhã thích ý.

Trong triều lại bởi vì một phần quân báo lẫn nữa lâm vào tình cảnh quở dìm.

Ngay thời điểm sắp hạ triều, một phong thư báo chiến lại lần nữa xuất hiện, lúc này đây là tin chiến thắng!

Hơn mười ngày trước, Tiêu Hoài Đình một lần nữa hạ gục ba tòa thành trì của vương quốc Ô Tháp, đây là chiến thắng lớn nhất kể từ khi bắt đầu chiến tranh giữa hai nước, bá tánh toàn kinh đô đều vui mừng không thôi.

Lúc này tin chiến thắng đến hân cũng là chuyện tốt.

Nhưng chuyện không tốt là có một số người lại không muốn đánh tiếp.

Trên thực tế trận chiến sự này cũng không nhất định phải đánh, chỉ là có người muốn tiêu hao thế lực của Tiêu gia, nhưng ai ngờ trận này vậy mà đánh đến mức hai thế lực ngang nhau?

Lục Lang của Tiêu gia thật quá yêu nghiệt.

Thậm chí còn vượt qua phụ thân và huynh trưởng hân!

Rõ ràng quân lương cũng không cung cấp nhiều, mọi người chỉ có thể miễn cưỡng có cơm ăn là đã tốt lắm rồi, lấy đâu ra sức đánh?

Nhưng ai ngờ bây giờ người ta lại sắp đánh xuyên qua Ô Tháp luôn rồi!

Lão hoàng đế cũng không muốn để hân đánh tiếp, bằng không tất cả quân công đều sẽ bị Tiêu gia cầm đi hết, thật ra ông có thể phái một võ tướng mình tin tưởng đến chiến trường lấy danh nghĩa chủ soái đoạt đi quân công lần này.

Nhưng mà nhiều năm trước ông đã làm như vậy một lần, cuối cùng lại khiến tên chủ soái kia có đi mà không có về, nói là do hấn liên hệ với quân địch, trực tiếp bị trảm tại chỗ.

Nhưng lão hoàng đế rất rõ ràng, lúc đó là người Tiêu gia cố ý thêm dệt sự việc, có một số việc bên ngoài, ông đúng thật là không quản tới, cho nên lúc này ông cũng không muốn tìm thêm một tên võ tướng tới đoạt công, chỉ muốn đánh vừa vừa là đủ rồi.

Ông già rồi, không muốn tranh đoạt nhiều nữa, chỉ muốn an hưởng tuổi già, đương nhiên trước khi chết, ông phải làm cho đám người Tiêu gia như hổ rình mồi này suy bại hết, bảo đảm Tiêu gia sẽ không diên đảo vương triều sau này.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, đám người Xương Vương, Thuận Vương cầm đầu rất kiên định ủng hộ tiếp tục đánh, đám người Tuyên Vương, Tấn Vương lại không ủng hộ đánh, trước mắt phái chủ chiến đang chiếm thế thượng phong, lý do cũng rất đầy đủ, nhưng hai bên vẫn giằng co không bên nào chịu thua bên nào.

Bởi vì lão hoàng đế không chịu nhả ra.

Rối rắm hồi lâu, cuối cùng lão hoàng đế cũng chậm chạp nhìn về phía Hộ Bộ Thượng Thư Tiết đại nhân, lão đông tây này đúng là cáo già, thật biết cách khôn khéo bảo vệ mình, ông ra vẻ buồn rầu thở dài nói: “Tiết ái khanh, khanh cảm thấy thế nào?”

Một câu này thành công làm tất cả văn võ bá quan trong triều hướng ánh mắt về phía Tiết đại nhân, Tiết đại nhân vuốt bụng béo của mình, định theo thường lệ pha trò có lệ một chút.

Chương 180

DTV-EBOOK

Nhưng còn chưa kịp nói, ánh mắt ông ấy vô tình dừng ở trên người Xương Vương, ánh mắt lấp lánh, hít sâu một hơi, cắn răng nói: “Hồi bệ hạ, thần không hiểu chiến sự, không biết trận này có nên đánh không, nhưng ngân sách của Hộ Bộ nhiều nhất chỉ có thể phân bổ một lần, nếu kéo dài quá lâu, ví dụ như ba tháng, vậy thì không được rồi...”

Lão hoàng đế ôn hòa cười: “Trẫm cũng nghĩ như vậy, dù sao nếu lại thu thuế, chỉ sợ tiếng than của bá tánh sẽ rung động trời đất mất!”

Nhưng lúc này Xương Vương lại đứng ra, lớn tiếng nói: “Phụ hoàng, nhi thần cho rằng vấn đề này nhìn thì có vẻ khó khăn, nhưng thật ra cũng không khó giải quyết, mặc dù sức của nhi thần có hạn, nhưng nhi thần nguyện dâng ra ngân lượng ba năm thu thuế, chỉ nguyện ủng hộ Trấn Quốc Công đánh tiếp!”

Lão hoàng đế cùng với đám người Tuyên Vương: “???”

Sau đó Thuận Vương cũng tiến lên thuận nước đẩy thuyền: “Phụ hoàng, nhi thần cũng nguyện ý quyên góp hai mươi vạn lượng bạc, chỉ mong bá tánh biên cảnh Đại Chu ta an cư lạc nghiệp!” Nói xong nhìn về phía đại thần phía sau: “Ta tin chư vị đại nhân cũng nghĩ như thế.”

Các triều thần: “???”

Trong đó một vài người còn ngậm đầy đầy Tiết đại nhân, đều tại ông ấy, làm hại bọn họ cũng phải đổ máu.

Theo sau, mọi người lần lượt bước ra khỏi hàng, tự nguyện quyên góp bạc ủng hộ tiếp tục chiến, lão hoàng đế tức giận đến

trợn trắng mắt, nhưng trên mặt vẫn làm bộ như đồng ý tiếp tục đánh.

“Nếu Xương Vương đã nói như thế, vậy đợt quân lương lần này trẫm sẽ giao cho Xương Vương hộ tống.” Lão hoàng đế ra lệnh một tiếng, lạnh lùng quét mắt nhìn nhi tử, quát: “Bãi triều!”

“Cung tiễn bệ hạ!” Triều thần chấp tay cùng kêu lên nói.

Tan triều.

Không ít người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Tiết đại nhân thậm chí còn lau mồ hôi lạnh trên trán, chậm rãi lắc lư thân thể mập mạp đi phía sau.

Không phải hắn không muốn đi nhanh, mà là vì hắn béo không có lực, từ Kim Loan Điện ra ngoài cung, không có kiệu là phải đi một đoạn đường xa.

Bỗng nhiên bên tai vang lên một giọng nói ôn nhuận: “Đa tạ Tiết đại nhân trên triều hỗ trợ ta.”

Tiết đại nhân cười ha ha: “Điện hạ khách khí, thần chỉ cố gắng hết sức thôi.”

Thường Vương khẽ mỉm cười: “Ngươi vừa giải quyết một phiền toái lớn cho Tiêu gia quân chúng ta, ta nên cảm kích mới đúng. Tiết đại nhân có rảnh không? Nếu rảnh, không bằng đến Xương Vương phủ uống một chén? Về chuyện điều phối quân lương, ta còn phải thỉnh giáo Tiết đại nhân nhiều.”

Tiết đại nhân kinh ngạc, tắc lưỡi: “Cái này, cái này hình như không tốt lắm?”

Ngài chắc sẽ không kết bè kết cánh chứ? Lỡ bị bệ hạ cho rằng hắn đã gia nhập trận doanh của Xương Vương thì phải làm sao?

Từ trước đến nay ông ấy luôn ở phe trung lập, không giúp đỡ bất luận kẻ nào, miễn cho bị kéo vào vũng nước đục, hiện tại chỉ là đang suy xét, không cần phân rõ phe cánh được không?

Xương Vương bật cười: “Không đâu, bốn vương thật sự muốn thỉnh giáo Tiết đại nhân. Chúng ta thắng thần cõi mở, sẽ không có người để ý, ngược lại trốn tránh giấu diếm sẽ khiến người ta nghi nhiều, dù sao số bạc này cũng là chư vị đại nhân giao cho hộ bộ, sau đó hộ bộ sẽ phân bổ kinh phí, bốn vương chỉ phụ trách công việc vận chuyển.”

Có, có lý!

Vừa lúc Tiết đại nhân cũng muốn hỏi thăm một chút về chuyện của cô nương kia, vốn định tìm những người có quan hệ tốt với Tiêu gia, nhưng nếu có thể trực tiếp kết giao với Xương Vương thì cũng là một lựa chọn không tồi.

Vì thế hần gật đầu: “Vây hạ quan đành quấy rầy.”

“Tiết đại nhân khách khí.” Xương Vương chấp tay cười nói, thái độ khiêm tốn.

Hai người sóng vai đi, tuy rằng tốc độ chậm, nhưng cũng bị không ít đại nhân chú ý, nhưng bọn họ cũng chỉ thuận miệng hỏi thăm, nghe Xương Vương thì rất thông cảm bỏ qua.

Hai người này tạm thời có lẽ sẽ không kết minh, dù sao vừa rồi trên triều, ba năm thuế điền thổ địa của Xương Vương chính là bị con gà trống này hố một vố!

Chương 181

DTV-EBOOK

Có người cười thâm, nhưng vừa nghĩ đến mình cũng bị vừa hổ không ít thì cười không nổi nữa, nhìn tên béo này thế nào cũng không vừa mắt.

Tiết đại nhân nhận thấy trong mắt bọn họ không có dị thường, trong lòng cũng yên ổn hơn, một đường đi theo Xương Vương tiến vào Xương Vương phủ, mới vừa ngồi xuống phòng khách, đang định thử hỏi vài câu.

Bỗng nhiên ông ngửi được một mùi hương làm hẩn chảy nước miếng.

Lời nói của Tiết đại nhân bị nước miếng làm cho nghẹn sặc, trực tiếp nói: "Điện hạ, tay nghề của đầu bếp trong phủ ngài thật lợi hại, thơm quá đi!"

Xương Vương cũng ngửi được, nhìn quản gia: "Đây là món gì? Sao mùi thơm vậy?"

Quản gia cười giải thích: "Là cá nướng YẾN cô nương Tiêu gia gửi tới, Yến cô nương nói trước khi ăn nên hâm nóng trên lò, nô tài đang sai người hâm nóng, rất nhanh sẽ xong."

Hai mắt của Tiết đại nhân phát sáng, Yến cô nương Tiêu gia?

Người mà nhi tử ông ấy thích?

Vậy mà rất thân với Xương Vương?!

Thông thường, nếu đầu bếp của ai đó gửi tặng một thứ gì đó, họ thường nói tên gia chủ của mình, nhưng hiện giờ lại trực tiếp điểm danh Yến cô nương, vậy khẳng định không phải là phụ

thuộc phẩm của Tiêu gia, thê tử ông ấy nói nàng chỉ là đầu bếp Tiêu gia, có lẽ là đã hiểu lầm.

Tiết đại nhân ho nhẹ một tiếng, lại lần nữa muốn mở miệng: “Điện hạ...”

Hai chữ này vừa nói ra, ông ấy lại ngửi thấy mùi hương kia càng ngày càng nồng, thành công lần nữa chuyển dời lực chú ý ông ấy.

Vừa nhắc mắt, ông ấy đã thấy một người hầu bưng một phần cơm có vẻ khá thịnh soạn đi tới, trải khăn dày đặt lên bàn, nhưng thứ đặt xuống lại là một cái đĩa sắt lớn, bên trong là nước canh vẫn còn kêu ục ục bởi vì vừa hâm nóng.

Nhân vật chính của món ăn này là một con cá.

Một con cá trông khá to và cực béo!

Tiết đại nhân thèm thuồng nhìn chăm chăm, không nói lời nào, còn nói cái gì nữa, lúc này mà nói thêm một chữ sẽ làm chậm mỹ thực.

Lúc này, một thiếu niên trắng trẻo thanh tú, thoát nhìn ước chừng bảy tuổi đi tới, lông mày ánh mắt hơi giống với Xương Vương.

Tiết đại nhân cố hết sức mở miệng nói: "Hạ quan tham kiến đại hoàng tôn điện hạ."

“Chào đại nhân.” A Hoàn lễ phép đáp, ngồi ở bên cạnh Xương Vương.

Xương Vương xoa đầu cậu ta: "Nương con đâu?"

A Hoàn bĩu môi không vui, nhỏ giọng nói: "Nương nói chúng ta ăn cơm trước đi, nương không ra."

Xương Vương lắc đầu nói: "A Hoành, con đi mời mẫu thân tới đi. Đồ ăn nhiều như vậy, ba người chúng ta làm sao ăn hết? Không cần để ý mấy cái lễ nghi phiền phức đó."

"Vâng!" A Hoành nghe vậy lập tức vui vẻ, hớn hỏ chạy ra ngoài gọi người.

Cách thật xa bọn họ vẫn có thể nghe thấy tiếng cậu bé kêu nường.

"Tiểu điện hạ thật hiếu thuận." Tiết đại nhân cười nói.

Xương Vương cũng cười đôi mắt cong cong, gật đầu nói: "Đúng vậy, đứa nhỏ này mềm lòng thiện lương."

Cũng bởi vì cậu bé thiện lương, làm hắn hoảng hốt tỉnh lại từ giữa hỗn độn, nhận thấy trách nhiệm trên người mình.

Nụ cười Tiết đại nhân cũng trở nên chân thật hơn một chút, bề trên tốt bụng sẽ khiến cho thuộc hạ cảm thấy an tâm hơn, mặc dù trước kia ông ấy không dám chọn phe, nhưng Xương Vương từng là người kế vị, ở trong lòng ông ấy vẫn có nhiều khả năng hơn người khác một chút.

*

Rất nhanh Xương Vương phi cũng đến.

Tiết đại nhân lại hành lễ, sau đó chính thức bắt đầu buổi ăn.

Trên bàn có rất nhiều món ngon, ngoại trừ cá nướng chiếm một vị trí lớn, thịt viên nhỏ giòn, cánh gà cay, v.v. chỉ là một cuộc bởi vì cá nướng chiếm vị trí lớn nên càng thêm hút tình.

Xương Vương tiếp đón ông ấy: "Tiết đại nhân không cần khách khí, ăn nhiều một chút."

Sau đó, với tư cách là chủ nhà, miếng đầu tiên hẳn mở đĩa là trên bụng con cá lớn.

Thịt cá béo tươi, mềm, da hơi tái nhưng thấm đậm vị mặn, cay và hơi ngọt của nước canh, dùng đũa mạnh một chút là thịt cá sẽ rút hết ra.

Từng miếng thịt cá trắng mềm đưa đến tận miệng cùng với từng thớ da cá dai dai trộn lẫn với nước lèo.

Chương 182

DTV-EBOOK

Miếng cá to nhưng ít xương, khi cắn xuống cảm nhận đầu tiên là nước lèo thơm ngon, sau đó đưa đầu lưỡi nháp một ngụm, thịt cá và da cá quện vào nhau, khi nhai kỹ mềm nhưng không nhão, vô cùng thơm ngon.

"Ngon quá!"

Một tiếng quát khê vang lên, Xương Vương sửng sốt một chút, suyết chút nữa tưởng rằng mình không kịp chế được thốt lên, nhưng rất nhanh đã phát hiện là Tiết đại nhân.

Chỉ thấy người đàn ông không còn trẻ bên cạnh đang kinh ngạc nhìn cá nướng, trong mắt tràn đầy yêu thương: "Điện hạ, tay nghề của Yển cô nương thật quá lợi hại! Không ngờ cá lại có thể làm được như vậy. Hai ngày trước thần có đến phố ẩm thực để ăn cá nướng BBQ, vốn nghĩ rằng đã rất ngon rồi, nhưng không ngờ cách ăn này lại có một hương vị khác."

Cá nướng ở BBQ, trọng điểm là độ mềm, thịt cá khi sờ vào rất mềm và róc rách, được rưới một lớp gia vị dày, còn có mùi vị rất đậm đà.

Nhưng cá nướng ở BBQ ngon thì ngon nhưng quá nhỏ, ăn không đủ ghiền.

Nhưng con cá trước mặt này đủ lớn, đủ tươi và đủ mềm!

Nước canh này cũng rất ngon, cá nấu trong món canh này có vị khác với gia vị đậm đặc của cá nướng BBQ, hơi cay, hơi mặn hơi ngọt và có mùi thơm của than lửa.

Làm ông ấy muốn ngừng mà không được!

Xương Vương ngẩn ra, trước đây đã từng nghe nói Hộ bộ Thượng Thư yêu thích mỹ thực, nhưng hắn không ngờ ông ấy lại yêu thích đến trình độ như vậy, hắn còn nhớ lúc trước phụ hoàng đã từng nói với hắn, nguyên nhân tại sao Tiết đại nhân được bổ nhiệm làm Hộ Bộ Thượng Thư là bởi vì sở thích duy nhất của ông ấy chính là ăn.

Ăn thì có thể ăn bao nhiêu?

Tham cũng tham không được bao nhiêu, càng đừng nói là gan ông ấy không lớn, cho nên cho ông ấy ngồi vào vị trí đó, hoàng đế mới an lòng, hiện giờ vừa thấy, thật đúng là như vậy.

Cậu nhóc đối diện Tiết đại nhân đang múc anh đào chung với nước canh, mặn mặn ngọt ngọt, ngon đến không giải thích được?

Đột nhiên nghe thấy lời khen như vậy, hai mắt cậu ta sáng lên, lanh lảnh nói: "Đúng vậy! A Xu tử tử rất lợi hại! Tử ấy sẽ làm rất nhiều món ăn ngon, bắp rang, bánh kem, que cay, thịt nướng, đều là tử ấy làm!"

"Hai ngày trước, tử còn cho ta cơm cháy. Cơm cháy rất ngon, cha mẹ ta đều rất thích!"

Tiết đại nhân ăn ăn không ngừng, nghe được câu này, kinh ngạc nói: "Những món đó đều là nàng làm?"

Ông ấy cũng không lạ gì những món này, bởi vì sau Tết Nguyên đán, bắp rang một thời gian đã trở thành món ăn vặt của ông ấy, thỉnh thoảng ông ấy đều mua, mãi đến mấy ngày trước ông ấy mới biết được người bán bỏng ngô lưu động, dọn đến phố ẩm thực, ông ấy vừa đi qua đó, càng cảm thấy mình như một tiểu tử nhà quê mới được vào thành.

Cái gì cũng chưa từng thấy, cái gì cũng muốn ăn.

Cuối cùng ông ấy ăn đến đỡ tường về nhà, bị phu nhân mắng một trận.

Không nghĩ tới những món đó đều là nàng làm???

A Hành kiêu ngạo gật đầu: “Đương nhiên, đều là A Xu tỷ tỷ làm!”

Tiết đại nhân kinh ngạc, thật sự quá khó tin, ông ấy hỏi: “Cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?”

Lạ thật, có thể làm nhi tử nhà mình thích thì phải không cách biệt tuổi tác lắm mới đúng chứ? Nhưng như vậy thì sao có thể lợi hại đến mức đó được?

A Hành đếm ngón tay, nói: “Hình như là mười bảy tuổi?”

Tiết đại nhân nuốt nước miếng, trong lòng nhất thời nóng lên, vốn dĩ ông ấy chỉ là vì con trai thích nên mới ủng hộ con trai mình, nhưng bây giờ, ông ấy đặt đĩa xuống, nhấp một ngụm rượu, cho mình một chút dũng khí, sau đó nói: “Điện hạ, Vương phi, tiểu điện hạ, hình như các ngài rất thân với Yến cô nương của Tiêu gia?”

Xương Vương cũng ngừng đĩa, nhướng mày nói: “Cũng tạm được, đại nhân là có chuyện gì sao?”

Tiết đại nhân cười ngượng ngùng: “Nói ra cũng thật xấu hổ, nhi tử nhà thần ái mộ Yến cô nương, chỉ là thê tử của thần làm sai chút chuyện, đắc tội Yến cô nương, nhưng chuyện này hạ quan và nhi tử đều không biết gì cả, hai ngày trước mới biết được .

Chương 183

DTV-EBOOK

Hạ quan vẫn luôn muốn tạ lỗi với Yến cô nương, không biết điện hạ có thể giúp thần sắp xếp một cái hẹn được không?”

Ánh mắt mong đợi của ông ấy chuyển từ trên người Xương Vương sang Xương Vương phi.

Trần ngập ám chỉ.

Xương Vương phi tất nhiên hiểu được, loại chuyện này nữ nhân trong nhà nói mới là thích hợp nhất, trong lòng cũng động dung.

Nàng đã từng là Thái Tử Phi, hiện giờ là Xương Vương phi, nàng cũng biết chút chuyện của các đại thần trong kinh đô, đương nhiên biết, nhi tử trong miệng Tiết đại nhân, hẳn là Tiết Ngũ Lang vừa mới trúng cử, đang chuẩn bị thi đình.

Hắn là một nam tử ưu tú.

Tiết gia cũng có địa vị rất cao, nếu mối hôn sự này thành đối với hai bên đều có lợi.

Nàng và trượng phu nhìn nhau, sau khi xác nhận đang muốn gật đầu, A Hoàn bỗng nhiên cảnh giác nói: “Không thể!”

Ba người lớn: ?

Đặc biệt là Xương Vương phi, vẻ mặt càng khiếp sợ.

Nhi tử, tiểu thí hài nhà con biết người lớn bọn họ đang thảo luận cái gì không?

Lập tức A Hoành nói với bọn họ, cậu ta không chỉ biết, mà còn hiểu rất rõ, cậu ta nghiêm túc nói: “A Xu tử tử là thẩm thẩm tương lai của Đông Đông, không thể gả cho người khác! Đông Đông sẽ tức giận, hơn nữa Tiêu lục thúc thúc đã lớn tuổi rồi, bà nói lúc cha từng tuổi này đã sinh con ra, Tiêu lục thúc thúc quá đáng thương, các người không thể làm A Xu tử tử gả cho người khác.”

“A!” Tiết đại nhân hít sâu một hơi, trên mặt tràn đầy kinh ngạc: “Tiểu điện hạ nói thật sao?”

Xương Vương phi kinh ngạc: “Sao ta lại không nghe nói chứ? A Hoành, sao con biết?”

A Hoành ưỡn ngực tự hào: “Con là bằng hữu tốt nhất của Đông Đông, đương nhiên là Đông Đông nói cho con!”

“Đông Đông nghe ai nói?” Xương Vương phi dịu dàng hỏi.

A Hoành suy nghĩ một chút, nói: “Hình như là Tiêu nãi nãi nói?”

Đến nước này, Xương Vương phi cảm thấy mình không cần hỏi nữa, nàng bất đắc dĩ cười cười, nhìn về phía Tiết đại nhân.

Lúc này im lặng còn hơn nói chuyện, Tiết đại nhân tiếp nhận ánh mắt của nàng, thở dài, trong lòng nói thầm, phu nhân nhà mình còn nói Tiêu gia sẽ không cho phép Tiêu Lục Lang cưới Yến cô nương làm thê tử, đây không phải là Tiêu phu nhân nhà người ta tự mình lên tiếng sao?

Quả nhiên không phải nhà ai cũng chú trọng vấn đề môn đăng hộ đối!

Ông ấy đau lòng không thôi, chỉ có thể gấp một miếng thịt lớn nơi nổi bụng cá với đầu cá, chấm với nước súp, ăn vào miệng.

Vị trí này thịt cá tươi nhất mềm nhất, không có xương, cắn một miếng có cảm giác như có cái gì trơn trượt trong miệng.

Thực sự rất ngon!

Mỹ thực khiến ông ấy dễ chịu hơn một chút, nhưng vừa nghĩ đến cơ hội tương lai có thể tha hồ ăn mỹ thực đã vụt mất, ông ấy lại càng đau lòng.

A Hoành nhìn bộ phận thích nhất của mình bị cướp đi, ngây ngẩn cả người, cậu ta bẹp miệng, cảm thấy mất mát.

Nhưng nhìn vị đại nhân này hình như cũng rất buồn vì không thể cho con trai mình cưới A Xu tử tử?

Được rồi, cậu ta không tính toán với ông ấy nữa.

Ăn bộ phận khác cũng được.

Chẳng hạn như rìa bụng cá, thịt cá mềm mịn, rất dễ ăn, cắn một miếng mềm dẻo nành đã chín, vừa mặn vừa nhạt, không cần ăn kèm với cơm!

*

Bữa trưa ngon lành đã kết thúc.

Sau khi Tiết đại nhân cùng Xương Vương thảo luận xong xuôi, cảm thấy mỹ mãn rồi than ngán thở dài rời đi, trở về nói cho nhi tử tin dữ này.

Tiết Gia Hà tức khắc như bị sét đánh.

Nếu ngay từ đầu không có hy vọng thì thôi, nhưng vừa mới mất đi hy vọng, cha hắn lại châm lửa, tại thời điểm hắn cho rằng lại lần nữa có hi vọng thì mới hai ba ngày sau bị dập tắt hoàn toàn.

Yến cô nương thực sự là con dâu Tiêu gia chỉ định cho Tiêu Hoài Đình.

Hắn nhất thời cảm xúc lẫn lộn, không biết làm thế nào cho phải.

Cuối cùng hắn lựa chọn nhốt mình trong thư phòng vài ngày để bình ổn cảm xúc.

Làm Tiết đại nhân sợ tới mức mỗi ngày đều đến trước thư phòng thăm nhĩ tử, mãi đến ba ngày sau hắn mới bình tĩnh trở ra.

Chương 184

DTV-EBOOK

Trải qua ba ngày điều chỉnh, hắn đã không còn khó chịu nữa.

Cũng nhận thấy rõ ràng rằng bọn họ thực sự không có duyên phận.

Thích mông lung như vậy, chỉ mới gặp qua mấy lần đã thích thì đương nhiên sẽ không đến mức điên cuồng, dù Tiết phu nhân không làm vậy, có lẽ sau một thời gian hắn không gặp lại nàng, hắn cũng sẽ từ bỏ, nhưng bởi vì nương hắn gây chuyện, làm hắn cảm thấy xấu hổ với nàng, cho nên cảm xúc mới thay đổi thất thường như vậy.

Tiết đại nhân sợ nhi tử đi vào ngõ cụt, không ngờ nhi tử lại nghĩ thông suốt nhanh như vậy, trong lòng cũng yên tâm, nhưng lại cảm thấy hổ thẹn với nhi tử mình, nói: “Sau này ta sẽ không để nương con xen vào hôn sự của con nữa, còn chuyện huyện chúa kia, ta sẽ bảo nương con cự tuyệt, con thích ai thì tranh thủ giành về.”

“Cảm ơn cha!” Tiết Gia Hà thản nhiên cười.

Hai cha con nhìn nhau cười, rồi buông xuống chuyện này.

Có Tiết đại nhân lên tiếng, cho dù Tiết phu nhân lại không tình nguyện, cũng chỉ có thể từ bỏ ý tưởng liên hôn với Tấn Vương.

Ba tháng sau, Tiết Gia Hà đã thành công trúng tuyển trở thành thủ khoa kỳ thi đình, dẫn tới vô số người hâm mộ, cũng được Bát công chúa - muội muội Lục hoàng tử nhìn trúng, chỉ là không chờ hoàng đế ra ý chỉ, hắn đã tự nguyện xin được phái đến địa phương rèn luyện.

Này đối với Trạng Nguyên lang mà nói chính là giáng cấp, nhưng có Tiết đại nhân nói đỡ, lão hoàng đế đồng ý rất sáng khoái, đầu tháng tư đã lên đường rời đi.

Mà trong khoảng thời gian này, Xương Vương cũng hộ tống quân lương rời đi.

Kinh đô ngay lúc này lâm vào một loại yên tĩnh dị thường, phe phái của Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử chỉ động thủ cọ xát nhỏ một chút mà thôi.

Mãi đến tháng 5, mới có một tin vui truyền đến —— Ô Tháp hoàn toàn bị đánh bại!

Trong đó thành tích nổi bật nhất là Tiêu Hoài Vũ một mình lẻ vào doanh trại địch, giết chết chủ soái của địch quân, hơn nữa còn rút lui an toàn, đặt nền móng vững chắc cho Tiêu Hoài Đình dẫn dắt đại quân san bằng Ô Tháp.

Sau đó, Tiêu gia quân không cho Ô Tháp cơ hội thở dốc, một đường đánh thẳng đến Hoàng Long.

Ô Tháp vốn không phải đại quốc gì, bởi vì vị trí hẻo lánh, phần lớn thức ăn đều là thịt, lực lượng đơn lẻ cao hơn binh lính Đại Chu, nhưng nhân số thì không chiếm ưu thế.

Hiện giờ binh lính Đại Chu cơm no áo ấm, thực lực cũng tăng lên, sức chiến đấu đương nhiên cũng mạnh hơn, hơn nữa bởi vì thù hận năm xưa, Tiêu Hoài Vũ đã chuẩn bị năm năm, hiện giờ toàn quân một lòng, rất có ý định không cho Ô Tháp diệt quốc thể không bỏ qua, mọi việc đều diễn ra suôn sẻ ngoài mong đợi.

*

Khi tin chiến thắng truyền đến kinh đô, trùng hợp kinh đô cũng đang diễn ra lễ kỷ niệm cả nước.

Tiêu phu nhân kích động đến muốn đi lễ tạ thần.

Tiêu phu nhân tin Phật, có lẽ không hẳn tin, chỉ là cho mình một niệm tưởng, Bồ Tát trong tiểu phật đường nhà bà là được thỉnh về từ chùa rừng rậm hương khói nhất kinh đô.

Mấy năm đó, bà bị tâm bệnh, giống như có ma quỷ tra tấn mình, an ủi duy nhất chính là đi bái Phật.

Hi vọng một ngày nào đó, ông trời có thể trả trượng phu, nhi tử, con rể về cho bà.

Nhưng hiện tại tuy rằng nàng không còn nằm mơ nữa, nhưng con trai và con gái có thể bình an trở về từ chiến trường, còn báo thù cho lão nhị, lão tam lão tứ con rể.

Là từ kinh đô hương khói nhất cường thịnh rừng cây chùa thỉnh về gia.

Kia mấy năm, bà tâm sinh bệnh, trừ ma giống nhau tra tấn chính mình, duy nhất an ủi chính là bái phật.

Giờ đây, dù không còn nằm mơ nữa, nhưng nhi tử nữ nhi có thể bình an trở về từ chiến trường, còn báo thù cho lão nhị, lão tam, lão tứ, con rể, đó là chuyện vui lớn nhất của bà, bà lập tức muốn đi tạ thần.

Tiêu phu nhân nguyện ý ra khỏi cửa tất nhiên là chuyện tốt, Tạ Thanh Vận làm thiếu phu nhân, rất háo hức sắp xếp chuyến đi lần này.

Chương 185

DTV-EBOOK

Trừ Tiêu Hoài Khải, toàn bộ chủ tử Tiêu phủ đều ra ngoài cùng bà.

Bao gồm ba đứa trẻ Đông Đông, Uyển Nhi và Tiêu Bình Tùng, Yến Thu Xu tất nhiên cũng đi cùng.

Quý tộc đi bái phật đương nhiên không cần đi bộ từ thành đến các ngôi đền ngoài thành như những người bình thường, họ chỉ cần ngồi xe ngựa đến tận chân núi rồi mới xuống xe đi bộ.

Yến Thu Xu nhảy từ trên xe ngựa xuống, phát hiện hương khói của ngôi chùa này thật thịnh vượng.

Chỉ riêng dưới chân núi đã có rất nhiều người, cũng có rất nhiều hòa thượng, đạo sĩ lập quây xem bói ở bên cạnh, nam nữ già trẻ qua lại như chợ, nhưng không ai lớn tiếng ồn ào.

Một số người sùng đạo còn sẽ ba quỳ chín lạy thành kính đi lên.

Ngay sau đó Đông Đông - người lần đầu tiên đến đây cũng nhảy xuống xe ngựa, quanh eo quấn một chiếc túi to phồng, khá dễ thấy, cậu bé vội vàng dùng một tay che lại, đôi mắt nhìn bên ngoài, kinh ngạc cảm thán nói: “Oa, thật nhiều người!”

Đám người Yến Thu Xu đương nhiên đi thẳng lên.

Một nha hoàn có thể lực tốt hỗ trợ Tiêu phu nhân, những người khác thì cố gắng tự đi, ba đứa trẻ cũng cố gắng tự đi, mỗi khi mệt thì ngồi xuống uống chút nước rồi đi tiếp.

Đi được nửa đường, đám người ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, khi đợi đến khi chuẩn bị đi tiếp thì Uyển Nhi và Đông Đông đã không chịu nổi nữa.

Yến Thu Xu nhìn quanh một vòng, phát hiện những nha hoàn đi theo cũng đã kiệt sức, nhìn tay chân yếu ớt, nàng cũng cảm thấy lo lắng.

Hai đứa nhỏ này giải quyết làm sao đây?

Nghi vấn còn chưa đặt ra, Yến Thu Xu đã thấy Tiêu Hoài Ngọc sửa sang lại quần áo, xắn tay áo lên, cả người càng nhìn có vẻ gọn gàng lưu loát hơn, sau đó nàng ngồi xổm xuống ôm lấy Đông Đông.

“Tam tiểu thư, người...” Yến Thu Xu còn rất lo lắng.

Giây tiếp theo, cô nương có dáng người yếu diệu này, dùng sức một cái, nhẹ nhàng nhấc bổng tên tiểu mập mạp còn nặng hơn Uyển Nhi lên, sau đó nói với Tiêu Bình Tùng nói: “Bình Tùng, con ôm Uyển Nhi đi.”

“Vâng!” Tiêu Bình Tùng ngoan ngoãn gật đầu, sau đó cũng nhẹ nhàng bế Uyển Nhi lên.

Yến Thu Xu nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Trước đây nàng thử ôm Uyển Nhi!

Đương nhiên không thành công, còn bị tiểu nha đầu này cười nhạo một trận.

Tạ Thanh Vân cười đi tới, híp mắt nói: “Ta không phải đã nói với muội sao? Hầu hết người của Tiêu gia đều đã tập võ, sau một thời gian Uyển Nhi cũng sẽ phải tập võ. Đến lúc đó, coi chừng nó còn mạnh hơn muội.”

Yến Thu Xu yên lặng khép cầm đang kinh ngạc của mình lại: “Muội học với.”

Chẳng trách tam tiểu thư Tiêu gia lại có thể lấy roi đánh vị hôn phu tiền nhiệm của mình đến kêu cha gọi mẹ, trước đây nàng luôn cảm thấy không thể nào tin được, Tiêu Hoài Ngọc nhìn thế nào cũng giống một người phụ nữ dịu dàng, mặc dù nàng không thanh lãnh bằng Tống Minh Đại, nhưng cũng gần giống như vậy.

Không ngờ nàng lại có một mặt như thế này!

Tạ Thanh Vận cười khúc khích: “Được, ta ghi nhận yêu cầu của muội, chờ Uyển Nhi bắt đầu học võ, ta sẽ nói với sư phó dạy cho muội nữa.”

Yến Thu Xu ho nhẹ một tiếng, lập tức thu hồi: “Muội đùa thôi, muội lớn tuổi rồi không thích hợp.”

“Còn chưa thành hôn thì vẫn là một tiểu cô nương.” Tạ Thanh Vận cười tủm tỉm vỗ đầu nàng, tiếp tục leo lên núi.

Ngôi chùa được xây dựng ở lưng chừng núi, đi lên sẽ mất rất nhiều thời gian, khi họ đến chùa cũng không còn sớm nữa, Tiêu phu nhân đi cảm tạ thần linh, đám người Tạ Thanh Vận đi cầu nguyện, Yến Thu Xu thì muốn đi xin xăm, cầu mình bình an, làm ăn phát tài!

Cuối cùng nàng xin được một quẻ thượng, làm vui đến mức không khép được miệng.

thượng: lên, ý câu này là phát lên.

Tiêu phu nhân thấy nàng hớn hỏ chạy ra, cũng cười nói: “Con cầu gì mà vui vậy? Chẳng lẽ là cầu Phật Tổ ban nhân duyên tốt sao?”

Yến Thu Xu mỉm cười hạnh phúc: “Con cầu Phật Tổ cho con làm ăn phát tài, Phật Tổ đồng ý rồi!”

Tiêu phu nhân nhất thời không biết nói gì, bà lắc đầu nói: “Đúng là hài tử, còn chưa chịu lớn.”

Chương 186

DTV-EBOOK

Lễ tạ thần kết thúc, đoàn người lại dạo quanh chùa, nhân tiện ăn cơm chay rồi bắt đầu xuống núi, đi bộ được ba phần năm chặng đường thì gặp một ngã rẽ. Bọn họ không trực tiếp đi thẳng xuống mà đi dọc theo ngã rẽ.

Con đường này trông yên tĩnh hơn ngôi chùa, dọc đường chỉ gặp được hai người đi hành hương.

Đây là Ngọc Hà Quan, nơi ngũ tiểu thư Tiêu gia Tiêu Hoài Nhã tạm cư tu hành.

Mới đến cửa, một người phụ nữ quét sân đã nhận ra bọn họ, vừa nghe nói họ đến đây để gặp Tiêu Hoài Nhã là lập tức dẫn họ vào trong.

Đoàn người bọn họ không có nam nhân trưởng thành nên có thể đi thẳng lên, nhưng còn chưa đến đạo quán phía sau, Tiêu phu nhân quanh năm uống thuốc đã nhạy bén ngửi thấy mùi thuốc, trong lòng tức khắc có chút sốt ruột, bước chân nhanh hơn.

Sau khi đến nơi Tiêu Hoài Nhã ở, và xác nhận rằng nguồn gốc của mùi thuốc là ở đây, Tiêu phu nhân càng sốt ruột, cũng bất chấp lễ nghi, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Yến Thu Xu chậm một bước, trước khi đi vào, nàng để ý thấy trong sân có một cây bồ kết đen, tình cờ đang vào mùa, những bông hoa nhỏ màu trắng nở thành chùm, cực kỳ xinh đẹp, chỉ nhìn phong cảnh thôi thì thấy khá lãng mạn.

Chờ nàng đi vào thì thấy một nữ tử nằm trên giường, trên tay cầm một quyển sách, trên đùi cột lấy vài miếng ván gỗ, dùng vải

trắng buộc rất chặt, đầu giường còn có một chén nước thuốc nóng hổi tỏa ra hương vị cay đắng.

Đây vốn là phòng của nàng, nhưng dù như vậy, trên mặt nữ tử vẫn mang khăn che mặt, che kín nửa khuôn mặt dưới, chỉ lộ ra một đôi mắt hạnh đỏ bừng giống như vừa mới khóc, nhu nhược đến đáng thương.

Lúc này, đôi mắt nàng vì sự xuất hiện đột ngột của mẫu thân mà mở to khiếp sợ, chột dạ, cuốn sách bị ném đi, phản ứng đầu tiên là kéo chăn che đui.

Kết quả là cuốn sách rơi xuống đất, lộ ra tên của nó— Bình Nương truyền kỳ.

Yến Thu Xu: "...?"

Tiêu đề của cuốn sách có hơi lạ một chút.

Nó khá giống với các loại tiểu thuyết mà Yến Thu Xu đã đọc trước khi đi du lịch, chỉ là thời đại khác nhau nên cách đặt tên cũng khác nhau.

Cho nên, hai mắt của nàng giống như vừa mới khóc, chẳng lẽ không phải vì đôi chân của nàng, mà là vì... tình tiết trong cuốn sách?

Sau một khoảng lặng.

Cuối cùng, một trong hai bên đang âm thầm giằng co cũng hoàn toàn lại, Tiêu Hoài Nhã chớp mắt hai lần, vắt ra hai giọt nước mắt, mặt mày lộ ra một chút yếu ớt, hết sức kinh ngạc vui mừng nói: “Nương, đại tẩu, sao các người lại tới đây?”

Giọng nói mềm mại nhu ngược, khác với hình tượng mà Yến Thu Xy vừa mới tưởng tượng ra.

Tiêu phu nhân lộ ra một nụ cười âm trầm: "Sao vậy? Chẳng lẽ ta không nên tới sao?"

Tiêu Hoài Nhã vội lắc đầu, đáng thương nhìn mẫu thân mình: "Đương nhiên không phải."

"Chỉ sợ trong lòng con nghĩ như vậy." Tiêu phu nhân chỉ vào chân Tiêu Hoài Nhã, ngón tay run lên vì tức giận: "Ta để con ở đây là vì muốn con có thể sống an tĩnh không phiền muộn, ta không trách con mỗi năm chỉ về nhà vào ngày mừng một Tết Nguyên đán. Nhưng con xem con đang biến mình thành bộ dáng gì! Đây là sống yên ổn mà con nói sao?"

Hốc mắt Tiêu Hoài Nhã nóng lên, nước mắt càng chảy nhiều hơn, nàng ấy nhỏ giọng nói: "Nương, con không có làm bậy, là mấy ngày trước có một hài tử của khách hành hương chạy ra ngoài chơi, trèo lên cây, trong lúc con cứu nó xuống, bởi vì nó quá sợ hãi mà vô tình trượt chân, làm con cũng ngã theo, người biết trong đạo quan này chỉ có mình con biết võ mà."

Tiêu phu nhân tiến lên hai bước, tiếp tục hùng hổ dọa người hỏi: "Vậy sao con không nói cho ta biết? Ngày thường mỗi khi con viết thư đều hận không thể khoe ra hết tất cả kinh thư mình đọc qua, cả ngày chỉ biết khóc sụt sùi, sao đến khi xảy ra chuyện thật rồi lại không nói một tiếng?"

Chương 187

DTV-EBOOK

Tiêu Hoài Nhã lau nước mắt, bả vai giật giật, ủy khuất nói:
"Con sợ người lo lắng ~"

Tiêu phu nhân thấy nàng như vậy thì đau đầu, muốn mắng nàng một trận nhưng lại không nổi, sắc mặt tối sầm nhặt cuốn sách trên mặt đất lên, tức giận nói: "Con đang xem cái gì đây??! Không sợ sư phụ phát hiện đuổi con ra ngoài à."

"Con không có..." Tiêu Hoài Nhã muốn phản bác nhưng lại phát hiện đây là sự thật, lập tức yếu ớt nói: "Con thật sự đã học thuộc hết kinh thư rồi, trong lúc chán quá, tình cờ sư muội cho con quyển sách này, trùng hợp là câu chuyện của Bình Nương cũng giống những chuyện con đã trải qua, con thấy có chút đồng cảm nên mới đọc nhiều một chút."

"Ta không phải..." Nàng muốn phản bác, nhưng khi ý thức được đây là sự thật,,: "Thật sự là ta đều học thuộc lòng ngược lại những kinh văn này, ta thật nhàm chán. là sư muội của ta đặt quyển sách này trong sách của ta, trải qua của ta rất giống, ta có chút đồng cảm, liền xem lại một lần."

Tiêu phu nhân lật xem thử hai trang, lông mày càng nhíu chặt, lẩm bẩm nói: "Lấy về ngoài xấu xí gả cho Tiêu Dao Vương? Con còn chưa trưởng thành sao? Cái gì mà giống với câu chuyện của con? Người ta không giống con. Chỉ biết khóc khóc Khóc! Gãy một cái răng mà khóc như sắp chết! Còn mấy tháng không chịu ra khỏi cửa!"

Khuôn mặt nhỏ Tiêu Hoài Nhã đỏ lên, mặc dù chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, nhưng chỗ nào lộ ra đều đỏ bừng, kiều mị nói:
"Nương ~~~"

Tiếng kêu “nương” này quá ngọt ngào, tràn ngập sự cầu xin, giống như đang khẩn cầu bà đừng tiếp tục công khai xử tội mình.

Yến Thu Xu đỏ khóc đỏ cười, trong lòng mềm nhũn.

Nhưng Tiêu phu nhân giống như đã thấy quen rồi, không hề động lòng, thậm chí còn cười lạnh: “Khó trách mấy ngày trước ta thấy hơi bất an, hóa ra là tổ tông người lại giở trò quỷ! Bị gãy xương cũng không phải chuyện nhỏ, chờ lát nữa cùng ta trở về dưỡng thương cho tốt.”

Vừa nghe tới đây, Tiêu Hoài Nhã cúi đầu kháng cự: “Con không cần, con không muốn trở về.”

“Không chịu cũng phải chịu!” Sắc mặt Tiêu phu nhân nghiêm túc, trông rất tức giận: “Chờ lát nữa ta sẽ bảo Hoàng ma ma gọi người khiêng con về.”

“Nương!” Tiêu Hoài Nhã vẫn luôn ăn nói nhỏ nhẹ, rốt cục tăng cao âm lượng, mày nhăn lại, tràn đầy kháng cự.

Nhưng chuyện mà Tiêu phu nhân đã quyết định thì khó thay đổi, bà cũng không nói nhiều, sau khi hạ quyết tâm thì xoay người bước ra ngoài, nói với bảo mẫu Hoàng: “Người đi tìm một chiếc ghế kiệu, kêu người khiêng tiểu tổ tông này xuống núi.”

Hoàng ma ma còn hơi do dự: “Phu nhân, chỉ sợ ngũ tiểu thư không đồng ý.”

Tiêu phu nhân cúi đầu nhìn cuốn sách trên tay, trầm giọng nói: “Trước đây bốn phu nhân cũng đắm chìm trong quá khứ một lòng muốn chết, cho nên lười quản nó, nghĩ nó ở đạo quan cũng tốt, nhưng tình thế bây giờ đã khác, thân là người Tiêu gia thì không nên đắm chìm trong quá khứ như thế, không dám đối mặt với sự thật, cả ngày xem những thứ này có ích lợi gì? Còn

không bằng lúc nó còn nhỏ, dám đánh người cười nhạo nó một trận!”

“So với việc để nó ở lại đây hao mòn tuổi xuân, không bằng ép nó trở về, một ngày không quen thì hai ngày, ba ngày... đợi lâu dần cũng sẽ quen thôi, người của Tiêu gia không thể yếu đuối như vậy được.”

Hoàng ma ma nghe vậy thì biết Tiêu phu nhân đã quyết tâm, không còn cơ hội để xoay chuyển, lập tức gật đầu: “Nô tỳ lập tức đi tìm người.”

*

Hoàng ma ma rời đi cùng hai nha hoàn, Tiêu phu nhân ngồi trên ghế đá dưới gốc cây châu chấu với khuôn mặt lạnh lùng.

Tạ Thanh Vân nhìn bên này, lại nhìn bên kia, cuối cùng quyết định vào phòng an ủi cô em chồng bị mẫu thân định đoạt một chút.

Tiêu Hoài Ngọc cũng theo vào.

Đông Đông và Uyển Nhi thì không thân với vị ngũ cô cô này lắm, nhưng dù sao cũng là người thân, sau một lúc do dự, cuối cùng cũng đi theo an ủi nàng ấy.

Chương 188

DTV-EBOOK

Chỉ chốc lát sau, Yến Thu Xu đã nghe thấy tiếng khóc thút thít bên trong, nghe rất ủy khuất, nhưng không hiểu sao lại khiến nàng muốn cười, vốn dĩ nàng còn tưởng đó là một tiểu cô nương tinh quái nghịch ngợm sẽ xem trộm thoại bản linh tinh, nhưng chờ nàng ấy mở miệng, nàng lại phát hiện hóa ra đó là một tiểu cô nương đáng thương tự oán tự sầu về bản thân mình.

Nhưng nàng ấy biết võ, Yến Thu Xu đột nhiên nghĩ đến Tiêu tam tiểu thư bế tên tiểu béo Đông Đông này mà mặt không đổi sắc.

Yến Thu Xu lập tức cảm thấy cô nương này có lẽ cũng không thật sự là một hài tử yếu đuối.

Vậy mà còn khóc đến... Làm người ta đau lòng như vậy.

Tiêu phu nhân bình tĩnh lại, giơ tay ra hiệu Yến Thu Xu đến đây ngồi xuống, bắt đầu nói: "Làm con chê cười rồi, tính lão ngũ trẻ con, trong nhà trừ lão lục ra thì nó là nhỏ nhất, còn là con gái nữa, khó tránh khỏi sẽ nuông chiều nó nhiều một chút, đến bây giờ nó còn không chịu trưởng thành, thích đẹp lại thích khóc."

Yến Thu Xu rải những cánh hoa rơi trên ghế đá, ngồi xuống bên cạnh bà, an ủi: "Như vậy cũng rất tốt, nếu quá hiểu chuyện thì nàng ấy sẽ chịu nhiều ủy khuất."

"Đúng vậy, lúc trước thì không sao, mỗi khi bị bắt nạt, tuy nó khóc nhưng ít ra nó sẽ đánh trả, nhưng từ khi..." Tiêu phu nhân nghe vậy cũng cảm thấy an ủi, nhưng khi nghĩ đến tính tình hiện tại của nữ nhi mình, lại lập tức thấy đau đầu, nói:

“Nó không muốn gặp ai cả, lúc ấy Tiêu gia không còn quyền lực như trước, những người đó cười nó, nó cũng không dám đánh trả, cộng thêm lúc đó tâm trạng ta rất tệ. Ta sợ Tiêu gia giết chóc quá nhiều, tội nghiệt đầy người, làm hại những hài tử thế hệ sau, cho nên thấy nó chạy đến đạo quan trốn tránh thế giới bên ngoài, ta cũng không cản, chỉ cần nó hạnh phúc là được.”

Yến Thu Xu nhẹ nhàng nói: “Bá mẫu suy nghĩ nhiều rồi, nếu giết người thật sự là tội nghiệt, vậy Tiêu gia nhiều năm bình định chiến loạn, làm vô số bá tánh Đại Chu ta an cư lạc nghiệp, công đức tạo ra cũng đã sớm lớn hơn tội nghiệt, sao có thể làm hại thế hệ sau?”

Khóe mắt bà Tiêu nở một nụ cười thoải mái, đặt cuốn sách trên tay xuống, xoa đầu nàng thở dài: “Nếu trên đời này ai cũng nghĩ như con thì tốt biết mấy”.

Tiêu gia đúng là trung nghĩa, bảo vệ vô số bá tánh, nhưng vậy thì sao?

Không phải ai cũng có thể thấy được.

Trận chiến mười một năm trước làm bà mất trượng phu, đại nhi tử trở thành kẻ vô dụng, lời đồn đại về Tiêu gia nghiệp chướng nặng nề lan truyền trong dân gian, sau đó mấy nhà thông gia vốn định hôn ước với lão tam lão tứ của bà lần lượt đến phủ bọn họ đòi từ hôn, không muốn dây dưa sợ bị liên lụy.

Cũng may hai hài tử biết tranh đoạt, lão tam đánh vị hôn phu tiền nhiệm dưới tường thành, cuối cùng đổi lấy lang quân Thẩm gia phu quân, vừa gặp đã thương.

Vị hôn phu của lão tứ sống chết không muốn từ hôn, Giang gia cầm được chỗ tốt, cuối cùng cũng không phản đối hai đứa cũng thành thân.

Rõ ràng là một ngày tốt, nhưng những hài tử vừa mới chào đời lại lần lượt ra đi, khi tin dữ truyền đến, cùng với những lời đồn thổi, lúc đó mọi người ở kinh đô gặp Tiêu gia đều đi đường vòng.

Ngay cả bản thân bà cũng bắt đầu hoài nghi lời đồn đãi đó là thật.

Bởi vậy khi thấy tức phụ của lão nhị mang Bình Tùng về nhà mẹ đẻ, bà mặc kệ; lão tam cả ngày nhốt mình ở trong viện, không chịu ra ngoài, bà mặc kệ; Đông Đông bị Giang gia dụ đi, bà mặc kệ; lão ngũ bởi vì dung mạo trốn đến đạo quan, bà càng mặc kệ, ngay cả hôn sự của nhi tử, bà cũng lười nhọc lòng.

Dù sao gả vào cũng có thể chỉ để thủ tiết, hà tất hại nữ nhi nhà người khác.

Cho dù sau này biết được một phần chân tướng, bà cũng không có tâm trạng báo thù, người đã không còn, báo thù kiểu gì? Nếu báo thù thì báo thù như thế nào?

Chương 189

DTV-EBOOK

Hơn nữa tổ tiên Tiêu gia từ xưa đã dạy rằng, người Tiêu gia thà chết cũng không thể là kẻ phản quốc, nên bà chỉ có thể buộc mình sống mơ mơ màng màng, nếu không cả ngày bà sẽ đắm chìm trong đau khổ.

Tính cách lão ngũ đơn giản, thuở nhỏ cũng bị nuông chiều làm nàng ấy lớn lên có vẻ ngây thơ, nhưng cũng biết chuyện trong nhà, không chấp nhận được sau này nàng ấy không thể tùy hứng, không thể đánh trả được như trước kia, cho nên chọn cách trốn tránh trong đạo quan, người khác nói cái gì đều làm bộ không nghe thấy.

Chỉ là bây giờ, tất cả đều có thể trở lại như cũ.

*

Yến Thu Xu cũng không biết trong lòng Tiêu phu nhân nghĩ gì, nhưng thấy bà không nói nữa, nàng đành cầm thoại bản lên đọc.

Nàng vẫn chưa đọc thoại bản của thời đại này đâu.

Nhưng đúng là, Bình Nương trong thoại bản này thật giống với câu chuyện của Tiêu Hoài Nhã.

Cũng là võ tướng thế gia, nhưng một người là thay phụ thân tòng quân, một người là trực tiếp lên chiến trường báo thù cho ca ca và tỷ phụ, nhưng cả hai đều ngoài ý muốn bị hủy dung trên chiến trường.

Bình Nương báo thù thành công, an toàn lui thân, sau đó nàng tìm một tiểu viện trống ẩn cư sống ngày qua ngày, mỗi

ngày dệt hoa, nuôi gà vịt, sống một cuộc sống yên bình, cho đến một ngày, nàng cứu được một thư sinh xui xẻo vừa trêu chọc tặc phi.

Trong cuộc gặp gỡ ngắn ngủi giữa hai người, thư sinh vô cùng biết ơn nàng, cũng không hề để ý vết thương trên mặt Bình Nương, khi phát hiện có người cười nhạo nàng, thư sinh cho dù không đánh lại cũng sẽ dạy cho người nọ một bài học, cuối cùng lần nào thư sinh cũng được Bình Nương cứu.

Sau vài lần hai người tâm đầu ý hợp, thư sinh rời đi, nói là về nhà chuẩn bị của hồi môn cầu hôn nàng.

Nhưng lần đó hắn rời đi chính là đi biệt vài tháng, người trong thôn đều nói Bình Nương đã bị lừa, ngay ở thời điểm Bình Nương cũng nghĩ rằng mình bị lừa, thì có người đến nói với nàng rằng hóa ra thư sinh là một Vương gia, trong cuộc tranh đoạt ngai vị, hắn bị nhốt ở kinh đô, phải tâm phúc đến đây báo cho nàng một tiếng, hắn sợ Bình Nương hiểu lầm hắn.

Bình Nương tất nhiên không hiểu lầm hắn nữa, thậm chí còn cảm động không thôi.

Để cứu người mình yêu, nàng mặc lại áo giáp, đến kinh đô triệu tập thuộc hạ cũ giải cứu thư sinh. Cả hai đều không thích sự ràng buộc của ngôi vị hoàng đế, vì vậy cuối cùng họ đã chọn ra một minh quân gửi gắm giang sơn lại cho hắn. Sau đó hai người rời khỏi kinh đô, đi du sơn ngoạn thủy.

Chuyện xưa này viết khá hay, tác giả hành văn cũng tốt, làm cho Yến Thu Xu lại ngồi đọc thêm một lần.

Đọc xong, nàng lại cảm thấy câu chuyện này có chút quen thuộc, hình như đã từng đọc ở đâu đó rồi.

Chẳng lẽ mạch não của cổ đại và hiện đại tương tự nhau sao, hay nàng đã từng đọc truyện nào tương tự như vậy rồi?

Nàng nhìn chăm chăm thoại bản một hồi lâu, nhìn đi nhìn lại, nhưng vẫn không nhớ ra.

Mãi đến khi Hoàng ma ma mời người tới, mang theo một chiếc ghế kiệu.

Vừa thấy chiếc ghế kiệu, Tiêu Hoài Nhã phản ứng dữ dội, co người lại trên giường, trùm chăn kín mít cái đầu sống chết không chịu ra ngoài, Tiêu phu nhân nhìn nàng ấy một lúc rồi nháy mắt với tam nữ nhi.

Tiêu Hoài Ngọc tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: "Tiểu Vũ, muội thật sự không ra sao?"

"Tam tỷ! Buông muội ra, muội không muốn về, oa oa oa..."
Tiêu Hoài Nhã làm bộ đáng thương.

Tiêu Hoài Ngọc vỗ chần trên đầu nàng ấy, bất đắc dĩ nói: "Xin lỗi, muội muội."

Nói xong nàng dùng sức, trực tiếp bế cả người lẫn chăn lên, làm Tiêu Hoài Nhã còn đang nằm trong chăn kinh ngạc phát ra tiếng kháng nghị: "A! Tam tỷ ——"

Nàng muốn giãy giụa nhưng chân còn bị thương, không thể dùng sức.

Rất nhanh Tiêu Hoài Nhã đã bị đặt trên chiếc ghế kiệu, Tiêu phu nhân còn không buông tha nàng, đưa một đoạn dây thừng qua, cực kỳ lãnh khốc vô tình nói: "Trời lại! Để nó đừng lộn xộn, làm chân càng bị thương nặng hơn."

Chương 190

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu: “Tê!”

Đông Đông dựa sát vào nàng, đồng tình nhìn cô cô bị trói trên chiếc ghế kiệu: “Cô cô thật thảm!”

Uyển Nhi và Tiêu Bình Tùng cũng nghiêm túc gật đầu: “Ừm!”

Quá thảm!

Chỉ cần những đứa trẻ của họ có thể nhớ, bà đã bị ồm, làm sao bà ấy có thể mất bình tĩnh? Nhiều năm như vậy không gặp, không ngờ hôm nay lại nhìn thấy Tiêu Hoài Nhã trên người, mọi người nhìn Tiêu phu nhân bằng ánh mắt kính sợ.

Từ khi mấy đứa nhóc bọn họ có ký ức, Tiêu phu nhân luôn trong tình trạng ồm yếu, làm gì có sức tức giận? Nhiều năm như vậy bọn họ cũng chưa từng thấy, không nghĩ tới hôm nay lại nhìn thấy trên người Tiêu Hoài Nhã, ánh mắt một đám nhìn về phía Tiêu phu nhân lập tức mang theo tia kính sợ.

*

Nhưng cũng bởi vì Tiêu phu nhân mạnh mẽ như vậy, thành công làm Tiêu Hoài Nhã không thể phản kháng, bộ dạng sống không còn gì luyến tiếc bị mang về.

Sau khi lên xe ngựa, Tiêu phu nhân lập tức không muốn thấy nàng.

Lúc bọn họ tới ngôi hai chiếc xe ngựa, Yến Thu Xu mang hài tử và Tống Minh Đại ngồi một chiếc, Tiêu phu nhân, Tạ Thanh Vận và Tiêu Hoài Ngọc ngồi một chiếc, xe ngựa bên kia ít người

hơn, vốn dĩ Tiêu Hoài Nhã sẽ ngồi bên kia, nhưng bởi vì Tiêu phu nhân tạm thời không muốn nhìn thấy nàng nên không muốn mở cửa xe ngựa, nàng bị Tiêu Hoài Ngọc bế vào chiếc xe ngựa thứ hai.

Cửa xe ngựa đóng lại, Tiêu Hoài Nhã chui từ trong chăn ra, đầu tóc rối bù xù, hai mắt còn đỏ hoe, rất giống tiểu cô nương đáng thương bị người khác bắt nạt.

Nàng kiểm tra vết thương mình trước, thấy mình không có chuyện gì thì oán hận trừng mắt nhìn cửa xe, sau đó nhìn ba đứa cháu, phát hiện trong xe có một nữ tử xa lạ, khuôn mặt nàng tức khắc đỏ lên, nhanh chóng kéo chăn che mặt mình lại, chỉ lộ ra một cặp mắt nhu nhược động lòng người kia.

Dáng vẻ này của nàng làm đám người Đông Đông càng có thiện cảm hơn.

Đông Đông nói chuyện dễ nghe, lên tiếng trước: “Cô cô, người đừng buồn, cháu mời người ăn gì đó nha.”

Nói xong cậu bé cởi túi tiền to bụi từ bên hông kia xuống, sau khi mở ra thì đưa tới trước mặt nàng, khuôn mặt nhỏ mũm mĩm treo nụ cười tươi rói: “Ăn ngon lắm ~”

Vừa mở túi ra, không gian kín trong cỗ xe ngựa lập tức ngửi thấy mùi muối tiêu.

Đôi mắt Yến Thu Xu hơi chuyển động, nàng nhìn thứ mà cậu bé đang cầm trong tay, thật ra chiếc túi cũng không lớn bao nhiêu, chỉ bằng lòng bàn tay của người lớn, nhưng đối với một đứa trẻ mà nói thì lại khá dễ thấy.

Nàng đã để ý trước đó, nhưng không thấy đứa trẻ này mở ra, thế nên nàng tưởng rằng đó là thứ gì đó quan trọng, không ngờ rằng nó lại là túi chứa đồ ăn vặt?

Tiêu Hoài Nhã chớp mắt hai cái, đồng tử khẽ nhúc nhích, nàng ở trong đạo quán, ngoại trừ một phần sử cảo vào đêm giao thừa, nàng chưa từng ăn thêm cái gì khác của Yến Thu Xu, nàng chưa từng ngửi thấy mùi vị này, nhưng không thể không phủ nhận, món này khá thơm, không phải thơm kiểu ngọt ngào mà là một loại thơm đậm đà, làm nàng muốn hít xì hơi một chút.

Nàng hít mũi, có chút động lòng, lại có chút chần chờ.

Đông Đông dứt khoát ngồi bên cạnh nàng, chủ động đưa cái túi đến trước mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Đây là đồ ăn vặt A Xu tỷ tỷ làm, dọc đường đi cháu đã ăn ba cái, phần còn lại đều cho người, ăn ngon lắm!"

Tiêu Hoài Nhã nghe vậy nhìn nữ tử đối diện, cũng hiểu được thân phận của đối phương, vẻ e thẹn cũng giảm đi rất nhiều, nàng nhẹ nhàng nói: "Chào A Xu tỷ tỷ."

Yến Thu Xu cố nén xấu hổ trong lòng, mỉm cười: "Chào Ngũ tiểu thư."

Chủ yếu là vì hôm nay gặp mặt trong tình cảnh này có chút xấu hổ, Tiêu Hoài Nhã bởi vì chống cự mà không mặc áo ngoài, mà Tiêu phu nhân bởi vì tức giận nên không đợi nữ nhi mặc áo ngoài vào, nàng chỉ quấn mình trong một chiếc chăn, không thể nhìn thấy gì từ đầu đến chân, rồi bị khiêng ra như thế này.

Chương 191

DTV-EBOOK

Điều này khiến bọn họ - hai người xa lạ mới chỉ nghe thấy tên của nhau, tuy ở cùng một không gian nhưng cũng khó giao lưu xã giao như bình thường.

Có điều...

Chỉ riêng lông mày và đôi mắt của đối phương đã khiến người ta cảm thấy đó là một cô nương xinh đẹp, hơn nữa thần thái và động tác kia của nàng rất giống Uyển Nhi, cho nên Yến Thu Xu không cảm thấy quá xa lạ, thậm chí còn có chút gần gũi.

Tiêu Hoài Nhã không nhìn thấy thần sắc khác trên mặt nàng, trong lòng an ủi được phần nào, sau đó lại được cháu trai an ủi nên chậm rãi duỗi những ngón tay thon dài ra, vân vê một chút, ngón tay út mảnh khảnh từ trong góc áo mỏng manh cong lên, hơi dùng sức, nhanh chóng đưa khối nhỏ như cơm cháy vào miệng, sau đó lại lần nữa duỗi tay chỉnh góc áo lại.

Toàn bộ quá trình xảy ra cực kỳ nhanh, ít nhất Yến Thu Xu không thấy gì cả.

Mà hoàn thành hết thảy cái này đối với Tiêu Hoài Nhã mà nói lại giống như nước chảy mây trôi, mặt mày lộ ra ý cười thẹn thùng, miệng nhỏ bắt đầu thưởng thức.

Mới nhai một cái mà nàng đã cảm thấy kinh ngạc.

Hương vị giòn giòn, được rắc nhiều loại gia vị đặc biệt dành riêng cho thịt nướng, vị mặn vị cay và các loại gia vị hội tụ trên miếng bánh bao đơn giản này, hương vị mới lạ, vị mặn vừa phải gần đúng chỗ ngứa, vị cay khiến nàng cảm thấy đầu lưỡi mình bị mê muội.

Sau khi ăn một cái, nàng vô thức liếm ít bột gia vị còn sót lại trên cánh môi, liếm xong nàng nhú mào, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc và suy nghĩ chưa đã thềm.

Nàng muốn ăn nữa!

Đông Đông cũng cầm một cái ăn, vẫn ngon hệt như buổi sáng, cậu bé cũng không quên chia cho Yến Thu Xu, Uyển Nhi và Tiêu Bình Châu, chia xong quay đầu nhìn lại thì thấy cô cô lộ ra vẻ mặt yêu thích, đặc ý nói: “Người đoán xem đây là làm từ cái gì?”

Mào liễu Tiêu Hoài Nhã nhú lại, nghiêm túc tự hỏi trong chốc lát, trong đầu hiện lên vô số vật, cuối cùng thử chọn ra một đáp án có cơ sở nhất: “Bánh hấp?”

“Là mào thêu! A Xu tỷ tỷ làm món này từ mào thêu bữa sáng không ăn hết, lợi hại phải không?” Đông Đông cười đặc ý giống như đây là cậu bé làm.

Tiêu Hoài Nhã thật sự rất kinh ngạc, nhìn chăm chăm Yến Thu Xu một hồi lâu: “Muội thật lợi hại!”

Mào thêu mà cũng có thể làm được ngon như vậy!

Mặt Yến Thu Xu đỏ ửng: “Cũng tạm được ạ, mấy cái này rất đơn giản.”

Đông Đông thò lại gần tai cô cô, nói nhỏ: “Cô cô, A Xu tỷ tỷ biết làm rất nhiều món ngon, nếu người muốn làm bạn tốt với tỷ ấy thì khen tỷ ấy nhiều vào, tỷ ấy vui sẽ làm đồ ăn ngon cho người nga ~”

Yến Thu Xu: “...”

Mặt nàng hoàn toàn đỏ, hóa ra hình tượng nàng trong mắt Đông Đông lại là như thế này?!

...

Buổi trưa hôm đó Tiêu Hoài Nhã bị mang đi mất.

Khách hành hương ở nơi đây giảm bớt, người đi đường cũng vơi dần.

Sắc trời dần dần u ám, lúc này bắt đầu mưa to, một thiếu niên với vẻ ngoài thư sinh đang từ trên chùa đi xuống. Khi hắn đến ngã ba đường, mưa càng lúc càng nặng hạt.

Hắn không mang ô nên chỉ có thể cẩn thận nhét cuốn kinh thư vào trong lòng ngực, xoay chân đi về ngã rẽ.

Đạo quan cách đó không xa, chỉ chốc lát hắn đã tới.

Lúc này cửa đạo quan còn mở, phát hiện có người tới, một ni cô canh cửa tiến đến hỏi.

Thư sinh chấp tay nói: "Tiểu sinh mới từ trên chùa xuống, trên đường gặp trời mưa to, đột nhiên ta nhớ tới nơi này có một đạo quan, muốn đến xin một chỗ tạm trú mưa."

"Khách quan, mời vào." Nữ quan đáp lễ mời hắn vào, còn giúp hắn bung ô để dẫn hắn đến đình hóng gió: "Đạo quan còn có nữ quyến khác ở nên phiền người chớ đi lung tung."

Thư sinh lớn lên trắng trẻo ưa nhìn, nét mặt vẫn còn hiện rõ sự ngây thơ thiện lương, nghe được lời này vội vàng gật đầu: "Đương nhiên không, tiểu sinh chỉ là đến tìm chỗ che mưa chắn gió."

Chương 192

DTV-EBOOK

Nữ quan thấy hần nhìn giống người tốt nên vô cùng yên tâm, bưng thêm một chén trà nóng cho hần rồi vội rời đi, trời mưa nên đạo quan nhiều việc, không thể ở lại đây lâu được.

Hơn nữa, hoàn cảnh đạo quan nghèo khó, nếu không phải hàng tháng Tiêu gia gửi bạc tới thì có lẽ bây giờ họ còn đang bận rộn sửa nóc nhà bị hư hỏng.

Người vừa đi, thư sinh cũng không ngoan ngoãn ngồi đó như đã nói, mà bưng chén trà lên, nhấp một ngụm rồi lắc đầu đặt xuống, trà đắng uống không ngon tí nào.

Hần nhìn quanh toàn bộ đạo quan, lúc nhìn thấy hoa trắng trên cây bồ kết đen, mắt hần sáng lên, hần nhặt chiếc ô mà nữ quan để lại, trực tiếp đi dọc theo hành lang đình hóng gió, xoay người bước đi...

Vì trời mưa, xung quanh đạo quan cũng không có ai, hần thuận lợi đi tới cây cổ thụ ở trong sân, cây cổ thụ mọc bên tường sân, một nửa hoa rụng trong sân, một nửa rơi ra bên ngoài.

Thiếu niên nhìn có vẻ rất thích thú, dưới cơn mưa nặng hạt có những cánh hoa trắng muốt và mỏng manh rơi xuống lấp lăm lăm bùn đất, hần nhặt lên hai cánh hoa, dường như rất say mê cất giọng trong trẻo ngâm một bài thơ: “Hôm qua cuối ngựa quất roi đi, mưa xuân bước chậm hoa rơi về...”

Chậm rãi ngâm xong một bài thơ, trên môi thiếu niên mang theo ba phần ý cười.

Tuy nhiên ngoại trừ tiếng lách tách của những hạt mưa va vào chiếc ô thì không có lấy một con chim nào cả!

Nụ cười của thiếu niên dần biến mất, hần cau mày nhìn về phía trong viện.

Nhưng cách tường viện, hần không nhìn thấy gì cả.

Hồi lâu sau, thiếu niên hít sâu một hơi, đổi bài thơ khác, nhưng đọc xong bài thơ này vẫn không có động tĩnh gì——

Trong lòng mới vừa chửi thầm xong, một giọng nói nghiêm nghị vang lên bên tai hần: “Khách quan, không phải ta bảo người chờ bên ngoài đình sao, người tới đây làm gì?”

Thiếu niên sửng sốt, áy náy nói: “Tiểu sinh chỉ là nhìn thấy cây cổ thụ này rụng hoa trong mưa, có chút đau lòng, cho nên mới tới xem một chút. . .”

Vẻ nghiêm khắc trong mắt nữ quan hơi phai đi, nhưng nàng vẫn có chút chán ghét, có lẽ người đọc sách đều kỳ quái, giống như tiểu cô nương trong viện kia, chỉ nhìn thấy hoa rụng, nàng ấy đã đau lòng đến phát khóc, hỏi nàng ấy khóc vì cái gì nàng ấy cũng không chịu nói.

Đó không phải là tự mình làm cho mình không vui sao? Bị lừa đá à?

Thiếu niên này cũng thật là, trời mưa thì sao hoa có thể không rụng cho được?

Nàng tức giận nói: “Xin khách quan mau chóng rời đi.”

Thư sinh cười lạnh một tiếng: “Viện này hình như cũng không có người, có thể để tiểu sinh đi xem những bông hoa này một chút không?”

“Dù không có ai ở đây cũng không thể ở lại đây được. Viện này tuy không có ai, nhưng trong viện khác còn có những cô nương khác!” Nữ quan tiến lên xua đuổi giống như đuổi gà.

Thư sinh đành phải uể oải xoay người đi.

Hắn vừa quay người, sắc mặt lập tức âm trầm, lại lần nữa nhìn về phía cây cổ thụ, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, không phải sao?... Nhưng những sân khác đều không phải cây cổ thụ này, hắn nhất định không có nhìn lầm, chẳng lẽ thật sự không có ai?

*

Tiêu phủ

Tiêu gia lại nhiều thêm một người

Tin tức ngũ tiểu thư Tiêu phủ Tiêu Hoài Nhã trở về rất nhanh được lan truyền đến toàn bộ người trong kinh đô.

Mặc dù Tiêu gia vẫn luôn kín tiếng nhưng mấy ngày trước lúc truyền ra được tin chiến thắng san bằng Ô Tháp, ánh mắt của các đại gia tộc ở kinh đô đều đổ dồn về phía Tiêu gia, một chút biến động nhỏ cũng bị nắm kỹ.

Thế là có người liền tìm tới cửa.

Cũng không biết tại sao, dù sao mỗi lần có người tới, Yến Thu Xu luôn cảm thấy sắc mặt Tiêu phu nhân không được tốt lắm.

Nàng thấy hơi tò mò, nhưng cũng không hỏi lung tung, mà hỏi đại phu trong phủ, sau khi biết Tiêu Hoài Nhã đã bị gãy xương gần mười ngày, nàng bắt đầu hầm canh xương cho nàng ấy uống.

Nghe nói đầu bếp khác trong phủ làm canh, Tiêu Hoài Nhã đều cảm thấy quá ngọt nên không chịu uống.

Chương 193

DTV-EBOOK

Nhưng Đồn Đông đã nhanh nhẹn chạy đi hỏi thăm, sau đó lên nói với nàng, hóa ra là có người tới cầu hôn Tiêu Hoài Nhã.

Tiêu Hoài Nhã năm nay đã sắp 22 tuổi, tính theo tuổi mụ là đã 23, đã vượt qua độ tuổi kết hôn của phần lớn nữ tử Đại Chu, có thể nói là gái lỡ thì, mọi người đều cảm thấy nàng đã đến lúc gả chồng.

Trước kia nàng ấy yên ổn ở trong đạo quan, thời gian trôi qua làm mọi người cũng quên dần.

Bây giờ thì khác, Tiêu gia nhiều lần lập chiến công, Xương Vương cũng càng ngày càng tốt, Tiêu gia có quan hệ tốt với Xương Vương đương nhiên là lựa chọn hàng đầu của rất nhiều người để liên hôn.

Vì thế người đến ngõ lời cầu hôn cũng càng nhiều.

Chỉ là dung mạo Tiêu Hoài Nhã bị hủy hoại, mặc dù không biết nghiêm trọng đến mức nào, nhưng chuyện này đối với nữ tử thời cổ đại chắc chắn sẽ phải chịu nhiều kỳ thị, vậy nên những đối tượng muốn tới cầu thân cũng không tốt cho lắm, khó trách Tiêu phu nhân tức giận như vậy.

Lại nói, theo cốt truyện ban đầu, Tiêu Hoài Nhã đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

Yến Thu Xu suy nghĩ một lúc, trong sách không đề cập nhiều đến Tiêu gia, nhưng Tiêu gia cũng được xem là một bàn đạp quan trọng để Chu Trạch Cảnh trở thành hoàng đế, vì cái chết của Tiêu Hoài Đình, ngay cả Tiêu phu nhân và Tiêu Hoài Khải cũng gặp chuyện không may, tuy những người khác không xảy

ra việc gì, nhưng Tiêu gia trên thực tế cũng đã bị phế đi, chỉ là thế lực còn thừa lại cũng đủ để kinh sợ nhóm người này.

Lúc này người lần nữa vươn lên ngọn cờ Tiêu gia chính là Tiêu Hoài Vũ, Tiêu Hoài Nhã cũng được nhắc tới, hình như Tứ hoàng tử cũng từng rủ nàng ấy đi du sơn ngoạn thủy khắp thiên hạ, nhưng lại bị nàng ấy cự tuyệt, sau đó nàng ấy trở lại đạo quan, trở thành một đạo sĩ chân chính.

Khoan đã!

Tứ hoàng tử?

Yến Thu Xu bỗng nhiên giật mình, nàng lập tức nghĩ tới thoại bản cây cổ thụ dưới tảng cây kia.

Là một người hiện đại, đọc tiểu thuyết đều là đọc nhanh như gió, một thoại bản nhiều từ như vậy, nàng vội đọc xong cũng chỉ nhớ rõ nội dung chính, hiện giờ đột nhiên nghĩ đến Tiêu Hoài Nhã và Tứ hoàng tử, không phải mối quan hệ bọn họ giống hệt thoại bản sao?

Một nữ tướng quân bị hủy dung mạo, một Vương gia không thích tranh quyền đoạt vị.

Kinh đô loạn lạc, Tiêu Hoài Nhã thân là người Tiêu gia, tất nhiên không thể tiếp tục trốn trong đạo quan, nhưng theo sự hiểu biết ngắn hạn của Yến Thu Xu về nàng ấy, nàng ấy tuyệt đối sẽ không xông tới trước mặt người khác, cho nên tác giả mới không nói nhiều về nàng ấy, nhưng chắc chắn nàng ấy đã dẫn quân đi thảo phạt người của Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử.

Vậy mới phù hợp với thoại bản.

Điểm khác biệt duy nhất có lẽ là cuối cùng hai người không ở bên nhau.

Yến Thu Xu hít một hơi thật sâu, thì ra thoại bản này thực sự được thiết kế riêng dành cho Tiêu Hoài Nhã?

Khó trách nàng lại nghĩ như vậy, làm một người từ bên ngoài đến, nàng biết trước kết cục của Tiêu gia, mà hiện giờ nàng thân ở trong đó, càng có thể biết chính xác Tiêu gia có địa vị như thế nào, bị bao nhiêu người tính kế.

Thoại bản này rất giống với các nhân vật trong câu chuyện!

“Phốc!” Một tiếng, cái muỗng đang đảo xương đột nhiên rơi vào nồi canh.

Nước canh màu trắng sữa tỏa ra mùi thơm của thịt nhưng không ngấy, Đông Đông vươn cổ dài, háo hức nhìn: “A Xu tử tử, được chưa vậy? Đã sôi gần một canh giờ rồi.”

Yến Thu Xu hoàn hồn, tức giận gõ đầu cậu bé: “Rút rề một chút, để xem Uyển Nhi và Bình Tùng còn đang chơi trò chơi kìa, chỉ có đệ là không nhìn được, rõ ràng mới có nửa canh giờ thôi.”

Đông Đông cười khúc khích, nhìn ca ca tử tử của mình rồi nghiêm nghị nói: “Mũi của họ bị hỏng rồi nên mới không ngửi được!”

Uyển Nhi thè lưỡi cười nhạo cậu bé: “Không đúng, chúng ta ngửi được, nhưng A Xu tử tử nhất định sẽ cho chúng ta uống, cho nên chúng ta không quấy rầy tử ấy.”

Chương 194

DTV-EBOOK

Tiêu Bình Tùng gật đầu: "Ừ!"

Đông Đông nhăn mặt, tiếp tục rên rỉ.

Yến Thu Xu khuấy nước canh trong nồi một lần nữa, trong xương vẫn còn rất nhiều thịt, không thêm gia vị, chỉ thêm một ít gừng, khiến nước canh có màu trắng đục trông rất thơm ngon.

Lớp dầu phía trên được nàng vớt bớt, nhìn không hề dầu mỡ chút nào.

Nàng ngử ngử, gật đầu nói: "Được rồi, Uyển nhi, Bình Tùng, Đông Đông, đến cầm một chén đi, mấy đứa có thể uống rồi."

"Đi thôi!" Hai đứa trẻ đang ngồi chơi bài ở bàn đá ở ngoài nhanh chóng chạy tới, Đông Đông ở trong phòng bếp xông lên trước.

Mỗi người một chén canh.

Phần còn lại, Yến Thu Xu vớt một giò heo rút xương ra, quét một lớp nước sốt dày lên trên, lại phết dầu lên rồi cho vào lò nướng.

Lửa trong lò đã sớm dâng lên, nhiệt độ rất cao, cho giò xương vào rồi đập nắp lại, chỉ cần uống một chén trà là có thể lấy ra, rắc một ít gia vị thịt nướng lên trên, rồi nướng trong chốc lát.

Sau đó có thể đóng gói hộp thức ăn.

Trong bát canh của ba đứa trẻ vẫn còn rất nhiều, vậy nên Yến Thu Xu không để chúng đi theo: "Mấy đứa từ từ uống, tỷ đi đưa cho cô cô mấy đứa."

"Vâng ạ!"

Ba đứa trẻ ngoan ngoãn gật đầu, nhưng ánh mắt lại dán chặt vào khúc xương to trên bàn, ba đứa mỗi người một khúc, nhưng húp xong canh mới được ăn.

*

Nghe nói Yến Thu Xu đến đây, Tiêu Hoài Nhã đang nằm trên giường buồn chán chơi ván gỗ giật mình, nàng ấy lập tức ngồi dậy, sửa sang đầu tóc, quần áo, sau khi bảo đảm đã che kín mặt, mới bảo nha hoàn mời người vào.

Yến Thu Xu chậm rãi tiến vào, cùng Thủy Mỗi mở hộp đồ ăn ra, đặt chén muống và đồ ăn lên bàn, nhẹ giọng nói: "Ngũ tiểu thư, ta có nấu một ít canh hầm xương, ta đã bỏ hết dầu mỡ, đại phu nói thương thể của người thích hợp ăn canh xương để tắm bổ, người ăn thử xem vừa miệng không? Nếu không thích cũng không cần miễn cưỡng mình."

"A Xu cô nương khách khí quá." Tiêu Hoài Nhã thụ sủng nhược kinh, cho dù nàng biết vị khách trong phủ này thường xuyên nấu đồ ăn cho nương nàng ấy, nhưng dù sao đối phương cũng là khách, nàng ấy càng không ngờ Yến Thu Xu biết mình không thích uống canh dầu mỡ trong bếp, cho nên mới tự làm rồi còn đích thân mang đến đây.

Lễ vật như vậy đối với tiểu thư thế gia mà nói là rất lớn.

"Không có gì, ta cũng thích nấu ăn, Đông Đông nói không sai, nếu người thích, sau này ta có làm món gì sẽ bảo người đưa đến đây một phần." Yến Thu Xu cười nói.

“Vậy ta đa tạ trước.” Tiêu Hoài Nhã cũng nhẹ giọng cười đáp lại.

Yến Thu Xu thấy vậy, lập tức đưa khay cho nàng ấy, cười nói: “Có muốn ăn ngay không?”

Nụ cười của Tiêu Hoài Nhã hơi ngưng lại, nàng ấy nhỏ giọng nói: “Ta bây giờ không tiện lắm, có thể...”

Yến Thu Xu nhất thời còn không phản ứng lại, chờ nhìn thấy Tiêu Hoài Nhã mím môi, nàng mới nhớ ra, lập tức đứng dậy nói: “Đúng rồi, bọn Đông Đông còn ở trong sân chờ ta, vậy ta không quấy rầy nữa.”

Nàng chào hỏi rồi xoay người rời đi.

Trước khi đi còn thuận tay đóng cửa lại.

Tiêu Hoài Nhã thở phào nhẹ nhõm, nghiêng tai cẩn thận nghe mọi người đều đã đi xa, nàng ấy mới chậm rãi vén khăn che mặt lên, tấm khăn che mặt dày nặng hạ xuống, để lộ ra nửa khuôn mặt bên dưới.

Các đường nét trên khuôn mặt nàng ấy khá giống với Tiêu Hoài Vũ và Tiêu Hoài Ngọc, chỉ là càng thêm thanh tú dịu dàng, đôi lông mày lá liễu và đôi mắt hạnh nhân trên khuôn mặt mềm mại mảnh khảnh, mũi nhỏ mà cao, đôi môi hồng hào xinh đẹp.

Nếu Yến Thu Xu có thể nhìn thấy khuôn mặt này, nhất định sẽ trầm trồ khen ngợi, đây là dáng vẻ mà mẫu thân nguyên chủ muốn lúc nguyên chủ trưởng thành, nhu nhược mà không yếu đuối, nhẹ nhàng mà vẫn khí chất.

Nhưng trên má nàng ấy đột nhiên xuất hiện một vết sẹo dài bằng ngón tay, bởi vì vết sẹo đã có khá lâu, trên khuôn mặt láng mịn có một chỗ nhô ra rõ ràng, vết sẹo quá sắc, trở nên sắc bén từ giữa hai bên.

Chương 195

DTV-EBOOK

Chính điều này đã hoàn toàn phá hoại cảm giác nhu nhược trên khuôn mặt, chỉ cần nhìn thoáng qua, điều đầu tiên người ta nhìn thấy chính là vết sẹo dữ tợn kia.

Tiêu Hoài Nhã cũng không quá đau lòng, nhiều năm như vậy nàng ấy đã quen rồi, chỉ là vẫn không thể bình tĩnh để lộ vết sẹo này trước mặt người khác, mà nhiều năm mang mạng che mặt, nó đã sớm trở thành áo giáp của nàng ấy.

Ít nhất là ngoài nương nàng ấy và đại phu, ngay cả hai tỷ tỷ cũng hiếm khi nhìn thấy mặt nàng ấy.

Tiêu Hoài Nhã cup mắt cười khổ, thật ra nàng ấy khá sợ A Xu cô nương sẽ vì chuyện này mà tức giận, nhưng may mắn là đối phương không phải người như vậy, còn chủ động rời đi.

Nhìn xuống, Tiêu Hoài Nhã thấy trên bàn cạnh đầu giường có chén canh đang bốc ra hơi nóng, mùi rất thơm, hơn nữa không cảm thấy dầu mỡ.

Tiêu Hoài Nhã cẩn thận cầm lên, miệng nhỏ hơi chu lên thối thối, nước canh màu trắng ngà tạo nên một vòng sóng gợn lăn tăn, lớp mỡ mỏng bên trên cũng bị thổi bay.

Sau đó nàng ấy nhấp một ngụm nhỏ, nhìn nước canh ngọt dịu chảy vào miệng nhưng lại không hề cảm thấy quá ngọt, mùi vị mặn nhẹ và vị thịt ngấm vào súp khiến đầu lưỡi nàng ấy sung sướng đến phát run.

Lúc ở đạo quan, tuy rằng nàng ấy đến đó là để trốn tránh, nhưng cũng tuân theo quy tắc ăn uống của đạo quan, đã lâu rồi nàng ấy không được ăn thịt cá thỏa thích như vậy.

Tiêu Hoài Nhã nhấp một ngụm đã cảm thấy thỏa mãn, chỉ là canh này vẫn còn hơi nóng, vì vậy nàng ấy thổi mạnh rồi nhấp một ngụm nữa, quả nhiên dễ uống chứ không hề béo!

Sau khi xác định là hương vị mà mình thích, nàng ấy cũng không dừng lại, hai mắt cong cong, uống hết ngụm này đến ngụm khác, uống đến vui vẻ, miệng nhỏ hơi chu ra, lộ ra ý cười, đôi mắt hạnh nhân cũng tràn đầy hạnh phúc.

Tựa như Uyển Nhi vậy.

Đáng tiếc là trong phòng không có những người khác, tất nhiên cũng không có người nhìn thấy.

Uống xong một chén canh, Tiêu Hoài Nhã đã hoàn toàn thỏa mãn, mới vừa buông chén thì nhìn thấy hai khúc xương giò to trên một chiếc đĩa lớn.

Khác với hương vị đậm đà và nhẹ nhàng của món canh này, hương thơm tỏa ra từ xương giò có chút kích thích, thậm chí còn hấp dẫn hơn cả bánh bao chiên mà Đông Đông đã để dành cho nàng trên xe ngựa ngày nàng ấy trở về!

Tiêu Hoài Nhã vươn ngón tay thon dài, nâng một khúc xương lên, trực tiếp cắn một ngụm lớn.

Xương giò này đã được nướng chín, phần ngoài cùng của thịt có màu vàng giòn, nhưng tổng thể thịt rất mềm vì hầm trong thời gian dài, cắn một miếng rất dễ đứt, khi nhai thì có hương vị của nước sốt, hòa quyện với các nguyên liệu nướng kèm theo, vừa mặn vừa cay vừa mềm và cực kỳ ngon.

Phần mỡ phía trên dường như đã được đun sôi nên chỉ còn lại phần nạc, sau khi được các nguyên liệu này đánh bóng thì không có cảm giác dầu mỡ chút nào.

Tiêu Hoài Nhã vốn tưởng canh kia đã vừa ý mình lắm rồi, làm nàng ấy ăn chay nhiều năm vẫn không cảm thấy khó chịu, nhưng giờ món xương giò này thậm chí còn mỹ vị hơn và quan trọng là không có dầu mỡ!

Sau khi cắn một miếng, nàng ấy liền nóng lòng muốn cắn tiếp miếng thứ hai.

Chỉ tiếc là một khúc xương giò này cũng không nhiều thịt lắm, nhưng hai khúc thì vừa đủ, nàng ấy ăn hết lúc nào không biết, nhìn gia vị còn sót lại trên đầu ngón tay, do dự một lát liền li.ếm li.ếm đầu ngón tay.

Hừm~~ ngon quá đi mất!

Món này mà ăn chung với cơm trắng thì ngon tuyệt cú mèo!

Nương của nàng ấy mỗi ngày đều sống trong mỹ vị như vậy ư?

Thật hâm mộ mà!

Có đôi khi bản thân đang nghĩ cái gì thì sẽ tới cái đó, ngay khi Tiêu Hoài Nhã còn đang nói thầm nương nàng ấy thật sự quá hạnh phúc, thì cửa kéo kẹt bị đẩy ra, Tiêu phu nhân nhanh chóng bước vào, đôi mắt còn dừng ở trên người nàng ấy, nhìn nàng ấy liếm ngón tay, bà sửng sốt một lát, nói: “Con đói lắm à?”

Tiêu Hoài Nhã: "..."

Chương 196

DTV-EBOOK

Quán trà kinh đô

Chu Trạch Cảnh ngồi ở phòng lầu hai, tay cầm tách trà dựa vào cửa sổ, lắng nghe giọng nói lúc cao lúc thấp của người kể chuyện trong quán trà ở đại sảnh lầu một, chán muốn chết.

Mãi đến khi hắn ta nhìn thấy một bóng người quen thuộc từ cầu thang đi tới.

Hắn ta nhìn chằm chằm một lúc, sau đó nhanh chóng nhận ra, khẽ mỉm cười, trong lòng đếm từ một đến ba.

Khi đếm đến ba, cửa phòng bị đẩy ra.

Một thư sinh dáng vẻ thiếu niên đi tới, sau khi đóng cửa lại, mới nhú mào nhìn về phía Chu Trạch Cảnh, trầm giọng nói: “Ta đến Ngọc Hà Quan nhưng không tìm thấy người.”

Chu Trạch Cảnh không nói nên lời, nhẹ nhàng nói: “Tất nhiên không thấy, ngày đó Tiêu phu nhân đến chùa tạ thần, thuận tiện đến đạo quan mang người về rồi.”

“Mang về rồi?!” Hoài Vương không vui nói: “Sao có thể đúng ngay ngày đó chứ?”

Chu Trạch Cảnh bất đắc dĩ nói: “Ngay thời điểm chúng ta đợi hết mưa, trùng hợp nghe được tin tức Tiêu Hoài Đình đại thắng trở về, có lẽ thật là...” Hắn ta híp mắt, trầm giọng nói tiếp: “Trời phù hộ cho Tiêu gia.”

Hai tin tức tình cờ đến cùng một lúc, Tiêu gia còn cố tình đem người đón về, làm Hoài Vương chỉ có thể trắng tay trở lại.

Hoài Vương vừa ngồi xuống uống một chén trà, nghe vậy trong mắt lộ ra âm trầm cùng trào phúng, hắn ta cười lạnh nói: "Trời phù hộ Tiêu gia ư? Nếu thật sự là như vậy, lão nhị Tiêu gia năm đó đã không chết rồi, còn thuận tiện mang đi hai đứa em rể, làm muội muội của mình thủ tiết nhiều năm."

Chu Trạch Cảnh cong môi cười, nhìn người đối diện hỏi: "Lần này về thật sự không đi nữa sao?"

Hoài Vương bị nhắc tới chuyện này, cười âm u: "Không đi nữa, nếu như đi tiếp sợ là thiên hạ này sẽ thành của lão nhị thật, vậy làm sao có thể đem giang sơn này thay đổi triều đại được? Nhưng ta thật sự không ngờ chỉ trong hai năm ngắn ngủi lại có sự thay đổi lớn như vậy, lão nhị cũng ra mặt rồi."

Chu Trạch Cảnh rũ mắt, suy nghĩ sâu xa.

Hắn ta cũng không ngờ mọi chuyện lại thay đổi nhiều như vậy, phần thắng vốn dĩ đã xác định lại vì biến cố này mà trở nên khó giải quyết.

Là hắn ta đã đánh giá thấp sức nặng của nhị hoàng tử trong lòng hoàng đế.

Ai bảo thân phận của hắn quá đặc thù.

Vậy hắn bắt buộc phải chết!

Nghĩ đến đây, Chu Trạch Cảnh nhướng mắt nói: "Người trở về ta cũng có người trợ giúp, khi khác chúng ta phải bàn bạc xem nên đối phó với Xương Vương như thế nào!"

"Cũng không khó như vậy." Hoài Vương mím môi cười, nhẹ giọng nói: "Lần này đi ra ngoài, vốn dĩ ta còn định nửa năm sau mới trở về, chỉ là Phong Vương truyền tin đến, ta không thể không thay đổi ý định, nói đến cũng thật trùng hợp, trên đường đi đường biển trở về, vừa lúc ngày đó trên biển nổi bão, vốn dĩ ta

còn cho rằng mình chết chắc rồi, lại ngoài ý muốn được người cứu, còn bị lạc vào một hòn đảo hoang vắng cách với thế nhân.”

“Trên hòn đảo này, ta kiếm được một ít thứ tốt, chỉ cần người ăn phải sẽ trúng độc, nặng thì bị co giật, khó thở, thậm chí ngạt thở mà chết. Vì thế ta đặc biệt tìm người đến làm thực nghiệm, nếu chỉ ăn một chút thì đời này hẳn cũng xác định là một con ma ốm, hơn nữa trước mắt còn chưa có ai chữa được loại độc này.”

Khi Hoài Vương nói chuyện, còn dùng chén trà làm minh họa.

Chu Trạch Cảnh nhìn, không nói nên lời: “Nhiều như vậy sao người có thể làm hẳn ăn hết được?”

Chén trà này cũng không nhỏ!

Chỉ có đồ ngốc mới không phát hiện ra!

Hoài Vương rất đắc ý: “Nếu bình thường trộn thứ này vào đồ ăn sẽ ăn rất ngon, thậm chí sản lượng không nhỏ, lợi quốc lợi dân, lần này ta dâng thứ này lên, trước mắt còn không ai biết nó có độc, chỉ cần gãi đúng chỗ ngứa sắp xếp thỏa đáng là được, ai cũng không thể tưởng được thứ có thể làm người trong thiên hạ no bụng trên thực tế lại có thể không tiếng động giết người không đền mạng?”

Chương 197

DTV-EBOOK

Chu Trạch Cảnh nghe vậy, trực tiếp hít hà một hơi, vừa khiếp sợ vừa vui mừng.

Làm người trong thiên hạ no bụng!

Vật như vậy thật sự quá hấp dẫn người khác!

Đặc biệt là nó còn có thể giúp diệt trừ người nào đó...

Bên này còn đang suy nghĩ nên đối phó với Xương Vương như thế nào, thì bên kia lại đang nói về thức ăn rồi.

Tiêu phu nhân đẩy cửa vào, thấy tiểu nữ nhi vậy mà ăn tham đến mức không ngừng liếm ngón tay, mọi lo lắng ban đầu đều bị áp xuống, chỉ cảm thấy chua xót: “Con đói như vậy sao không nói? Đây là nhà con, con muốn ăn cái gì đều có thể nói với phòng bếp.”

Khuôn mặt nhỏ của Tiêu Hoài Nhã lập tức đỏ lên, nàng ấy luống cuống tay chân định kéo khăn che mặt mình lại, kết quả phát hiện tay mình bị bẩn, nàng ấy vội tìm khăn sạch để lau tay, sau đó vội vàng chui vào trong ổ chăn, nhỏ giọng nói: “Nương, sao người vào mà không gõ cửa?”

“Con là con ta, ta tới gặp con mà còn phải gõ cửa à?” Tiêu phu nhân tức giận nói: “Hơn nữa ta không phải sợ con bắt nạt người khác sao? Chào hỏi rồi thì làm sao phát hiện ra được nữa.”

Tiêu Hoài Nhã: “...”

Nàng ấy yếu ớt nói: “Người sợ con khi dễ ai chứ?”

“A Xu, đứa nhỏ này thiện lương tốt bụng, ta nghe nói con bé đưa đồ ăn đến cho con, lại sợ con từ chối làm con bé buồn.” Tiêu phu nhân thân nhiên nói.

Tiêu Hoài Nhã cảm thấy chua chát, không ngừng lẩm bẩm trong miệng: “... Vậy là con làm người thất vọng rồi sao?”

Tiêu phu nhân lại cười, lại ngồi ở mép giường, vỗ đầu nữ nhi, nhẹ giọng nói: “Nương rất vui, mấy năm nay ít ra con cũng đã tiến bộ được một chút.”

Lúc mới xảy ra chuyện, tính khí đứa nhỏ này rất thất thường.

Mặc dù sẽ không mặt nặng mày nhẹ với người nhà, nhưng một khi có ai không được sự đồng ý mà vào phòng nàng ấy, nàng ấy sẽ giống như quả bom phát nổ, sau đó oà khóc một hồi lâu đến mức không ai có thể dỗ dành được.

Sau này khi tính tình nàng ấy đỡ hơn một chút thì lại trực tiếp trốn trong đạo quán.

Nhưng không thể không nói, tu hành ở đạo quan mấy năm trời, làm trái tim nàng thanh tĩnh hơn so với trước kia rất nhiều, mặc dù vẫn thích khóc nhè như cũ, nhưng nàng ấy sẽ không bao giờ gạt bỏ ý tốt của người khác.

Nữ tử nằm im trên giường, miệng có hơi méo, hốc mắt đỏ ửng đầy vẻ đau xót, sau đó chậm rãi kéo chăn xuống một chút, lộ ra đôi mắt ngập nước: “Nương... Nương...”

Tiêu phu nhân duỗi tay, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc rối bù xù của nàng ấy, để lộ vầng trán đầy đặn mịn màng, sâu hơn nữa là vết sẹo dữ tợn nằm ở phía bên trái khuôn mặt.

Tiêu Hoài Nhã bị mẫu thân mình nhìn chằm chằm như vậy, cái vết sẹo trên má mà từ trước đến nay nàng ấy không dám

chạm vào, lúc này mẫu thân nàng lại chạm vào nó, nước mắt nàng ấy bất giác chảy xuống, trông vô cùng đáng thương.

Trước đây nàng ấy là một con người tùy hứng, tự cho mình là võ công cao cường, đi theo huynh trưởng và tử phu xuất chinh, lần đó vốn nên là tứ tử đi, chỉ trùng hợp là tứ tử lại đang mang thai, nàng ấy lập tức thay thế tứ tử, trở thành người xuất chinh, ai ngờ rằng nhị ca và hai vị tử phu gặp chuyện không may, tứ tử phu mang nửa mạng còn lại về truyền tin, nói rằng quân cơ bọn họ đã bị tiết lộ, trúng mai phục của quân địch.

Trong cơn tức giận, nàng ấy trực tiếp mang binh đến đó, muốn báo thù cho người nhà, nhưng chờ đến khi thực sự ra chiến trường rồi, nàng ấy mới biết được, tuy nàng ấy có thể đánh bại những tên phế vật ở kinh đô dễ như trở bàn tay, nhưng khi thật sự đối mặt với sinh tử và chém giết rồi, nàng ấy cũng chỉ là một người tầm thường mà thôi.

Có thể lui về lành lặn đã là may mắn lắm rồi.

Cuối cùng nàng ấy lựa chọn mang di thể của huynh trưởng và tử phu trở về thính tội.

Chương 198

DTV-EBOOK

Trong trận chiến đó, Tiêu gia chết ba người, đại thương nguyên khí, còn bởi vì chiến bại mà bị hoàng đế trách phạt, Tiêu gia lâm vào tình cảnh khốc liệt xưa nay chưa từng có.

Tiêu gia đánh nhiều trận thắng nhưng lại không thắng nổi một lần bại này, đặc biệt là trong nhà, ngoại trừ đệ đệ tuổi còn nhỏ, không còn ai có thể gánh vác được trách nhiệm này.

Những người đã từng bắt mẫn với nàng có vẻ như lại còn xuất hiện nhiều hơn trong đời nàng ấy, cười nhạo nàng, chế giễu nàng, Tiêu Hoài Nhã đều hận đến nỗi không thể khiến cho bọn họ quỳ xuống mà van xin.

Nhưng nàng ấy biết lúc này Tiêu gia lại chịu không nổi mưa gió, để làm cho mình bình tĩnh lại, nàng ấy chọn tiến vào đạo quán, ngày ngày đối mặt với Tam Thanh Đạo Tổ, đối với kinh thư, ăn chay niệm Phật, cầu nguyện cho phụ thân, ca ca và nhóm tỷ phu.

Thật ra nói nàng ấy trốn tránh những lời đàm tiếu đó cũng không sai, nhưng không phải nàng ấy sợ bản thân mình không chịu nổi mà phát điên, mà nàng sợ mình không kìm nén được khiến người nhà mình cũng điên theo nàng.

Nàng ấy để ý dung mạo, nhưng cũng không đến mức vì thế mà chạy trốn chết tránh né 5 năm trời.

“Đừng sợ, là nương không tốt, lúc trước đã không quản nổi cái nhà này.” Tiêu phu nhân khàn giọng nói: “Con yên tâm, sau này sẽ không như vậy nữa, sẽ vẫn giống như trước đây, ai dám

nói con một câu, con lập tức đánh cho nó một trận, đệ đệ con có tiền đồ, không cần phải sợ bọn họ!"

Tiêu Hoài Nhã lắc đầu, mấy năm nay nàng ấy tu thân dưỡng tính cũng không có nói dối, sao có thể vẫn còn xúc động háo thắng như khi còn niên thiếu được? Nhưng không hiểu sao sau khi nghe mấy lời này, nàng ấy lại cảm thấy an tâm hơn bao giờ hết, mím môi nhưng vẫn không kìm được mà nhào vào lòng ngực mẫu thân, khóc nức nở: "Oa oa oa...."

Hai mẹ con đã khóc rất nhiều, nỗi uất ức trong lòng cũng vơi đi nhiều.

Chỉ là Tiêu Hoài Nhã vẫn không thể thản nhiên đi ra ngoài, chỉ lẳng lặng ở trong viện, ngược lại bởi vậy mà làm người nào đó có lòng mà lại không tìm thấy nơi xuống tay, chỉ có thể tạm thời từ bỏ ý định ban đầu.

Yến Thu Xu lúc ấy đi đưa đồ ăn, vốn dĩ định uyển chuyển nhắc nhở Tiêu Hoài Nhã một chút, nhưng sau khi phát hiện Tiêu Hoài Nhã về đến nhà còn không chịu tháo khăn che mặt xuống, nàng đã biết được một điều, chuyện xưa trong thoại bản đó sẽ không xảy ra.

Thời đại này không có điện thoại di động và internet, người của Hoài Vương bên kia không có khả năng thông qua bất kỳ phương pháp nào khác để chạy đến hậu viện Tiêu gia đụng phải Tiêu Hoài Nhã, ở phương diện quản giáo của Tiêu gia thì lại cực kỳ nghiêm khắc, cho nên nàng cũng tạm thời bỏ qua chuyện này, nếu không nàng cũng không thể giải thích vì sao mình lại suy đoán như vậy.

Hai ngày tiếp theo, mỗi ngày Yến Thu Xu đều sẽ nấu một bát canh và gửi đến, có canh xương, rong sụn và canh hạt sen chuyên dùng để dưỡng nhan, đến ngày thứ ba, Cổ quản sự phái người lại đây nói với nàng rằng mọi chuyện trong thôn trang đã được sắp xếp ổn thoả.

Mà mấy tháng nay nàng cũng không nhàn rồi, sau khi ổn định ở phố mỹ thực xong, nàng liền bắt đầu xuống tay lo liệu cho thôn trang của mình.

Nhưng bởi vì kinh phí hạn hẹp nên nàng không sửa sang lớn mà chỉ xây tường sân lên cao một chút, sửa sang thêm nhà cửa để đảm bảo không bị đột mưa, trông sạch sẽ hơn, không có chuột, rồi thuê nông phu tới trông trọt.

Đáng tiếc là nàng không biết nhiều về nông nghiệp, bảo nàng trồng các loại rau lai hay các loại tương tự gì, đúng là làm khó nàng, nhưng ít ra nàng vẫn có một số kinh nghiệm về trông trọt khoa học, chủ yếu là vì trước đây nàng từng tìm hiểu về các loại đất đai mà nàng nhận thấu, thế nên đã học được không ít kiến thức.

Ngoại trừ trông trọt, trong thôn trang cũng nuôi một ít gà, vịt, cá linh tinh, nhưng bởi vì thiếu nhân thủ nên không nuôi được nhiều.

Chương 199

DTV-EBOOK

êu cầu của Yến Thu Xu đối với những thứ này là tự cung tự cấp, dư ra một chút thì dùng để chiêu đãi khách.

Sau vài tháng Cổ quản sự bận rộn ngày đêm, cuối cùng thôn trang cũng đã có mô hình trang trại giải trí, ông ấy trồng rất nhiều cây ăn quả, hết như một vườn trái cây đặc biệt.

Yến Thu Xu lười chạy tới chạy lui hai bên, bởi vậy dứt khoát tìm người hỗ trợ vẽ bản vẽ rồi giao cho Cổ quản sự, chờ làm xong hết rồi nàng sẽ đến đây kiểm tra.

Không hổ danh Cổ quản gia trước đây là quản gia của một gia tộc giàu có, ông ấy đã khôi phục lại tám chín phần dáng vẻ thôn trang mà nàng muốn, Yến Thu Xu cũng không tìm thấy có chỗ gì cần sửa chữa nữa, nó gần như đã được hoàn thành xong rồi.

Sau khi xem xét tất cả, nàng nhìn những cánh đồng xanh mướt, những con gà, vịt, cá và những động vật nhỏ khác trông đầy sống động... tựa như những cây lê, cây mai, cây táo gai, v.v... sự thỏa mãn và ưng ý trong ánh mắt nàng đều sắp tràn ra ngoài mắt rồi.

Cuối cùng Yến Thu Xu trở lại lối vào thôn trang, trên đường có lát đá, không cần đi trên bùn, chỗ vào cửa là Tiêu Hoài Khải hỗ trợ viết bốn chữ lớn - Trang trại giải trí.

Yến Thu Xu lấy từ trong tay áo ra một thỏi bạc rồi đưa cho Cổ quản sự: "Làm rất tốt, cái này cho người, sau này tiếp tục cố gắng, chờ thôn trang có lợi nhuận rồi, ta cũng sẽ chia cho người hai phần lợi nhuận." Cổ quản sự vươn hai tay tiếp nhận, nghe

vậy thì vui mừng khôn xiết: "Trước hết thì tiểu nhân xin chúc trang trại giải trí của cô nương làm ăn phát đạt!"

Yến Thu Xu cười vui vẻ: "Vẫn còn sớm, vẫn còn sớm."

Chờ Tiêu gia qua khỏi cơn nguy cơ, lúc này nàng mới có thể khởi động mô hình kinh doanh trang trại giải trí, nhưng bây giờ nàng phải ở lại Tiêu gia, vì vậy hiện tại lợi nhuận chủ yếu của thôn trang có lẽ là nhờ vào bán gia súc như gà, vịt, ngỗng...

May mà phố ẩm thực đã bắt đầu có lợi nhuận, Tiêu Hoài Khải đã nói với nàng, mỗi quý sẽ chia hoa hồng một lần, cũng chính là vào tháng sáu, nàng sẽ nghênh đón phần hoa hồng đầu tiên của nàng.

Tuy rằng sẽ không nhiều, nhưng phố ẩm thực kinh doanh phát đạt như vậy, có lẽ cũng phải được cỡ năm mươi lượng đúng không?

Yến Thu Xu có hơi chờ mong một chút, mỗi quý năm mươi lượng cũng đủ nuôi mọi người trong thôn trang, mà thôn trang nuôi gia cầm bán được kiếm lời, vậy thì chính là thuần lợi nhuận!

Cổ quản sự cười nói: "Cô nương chờ lát nữa về Tiêu gia, hay là ở lại nơi này để dùng bữa ạ?"

Yến Thu Xu nói: "Ở lại đây đi, các người không cần chuẩn bị, ta có mời cả bằng hữu nữa, chờ bọn họ tới sẽ dùng sau."

"Vâng." Cổ quản sự gật đầu, thối lui sang một bên, để Yến Thu Xu tự mình nhìn trái nhìn phải.

Đương nhiên nhóm bằng hữu nàng mời tới chính là một đám tiểu hài tử, cũng chính là bằng hữu của Đông Đông.

Mấy hôm trước đi lễ tạ thần, đám người Đông Đông đã xin nghỉ.

Hôm nay là kỳ nghỉ chính thức, vốn dĩ cậu bé vốn nên đến cùng với Yến Thu Xu, nhưng bởi vì bây giờ Đông Đông có rất nhiều bằng hữu, nên nàng cũng tình cờ kết giao với rất nhiều bằng hữu của cậu bé, nàng còn nghe nói Đông Đông nói với đám A Hành là đi theo “A Xu tử tử” là sẽ được ăn ngon, mọi người lập tức tranh nhau đi theo nàng.

Những ngày này, bọn họ đều nhìn Đông Đông và A Hành ăn những món ngon khác nhau do “A Xu tử tử” làm, thèm đến nỗi nước miếng ứa ra liên tục, mặc dù họ cũng nhận được một ít lễ vật nhưng thật sự là không đủ!

Bây giờ có cơ hội, tất nhiên chúng ta phải đến cùng với nhau rồi!

Vì vậy nên người tới càng đông, vì an toàn của bọn nhỏ, Tiêu gia và Xương Vương bố trí thị vệ đến hộ tống bọn họ, cho nên đành phải chờ một lát.

Chỉ là..... Yến Thu Xu nhìn sắc trời, theo lý thuyết thì phải tới sớm hơn mới đúng, sao lại còn chưa tới nữa?

Chương 200

DTV-EBOOK

Nàng lại đi loanh qua loanh quanh vài vòng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa.

Yến Thu Xu nhanh chóng chạy đến lối vào của thôn trang, nhưng người đến là thị vệ của Tiêu gia: "Yến cô nương, kinh đô có chuyện vui! Bọn tiểu thiếu gia không tới được!"

"Hả? Chuyện vui gì?" Yến Thu Xu sửng sốt hỏi.

Trên mặt thị vệ cũng tràn đầy vui sướng, giọng run run nói: "Hoài Vương điện hạ du ngoạn trở về, phát hiện một loại quả tên là "Khoai tây", nghe nói sản lượng cực kỳ cao, hiện tại bộ hạ đang triệu kiến các đại thần vào cung bàn bạc xem nên xử lý như thế nào, đến đại thiếu gia cũng được triệu kiến vào cung!"

Yến Thu Xu: "!!!"

Nàng đã ra ngoài từ sáng sớm, nhưng không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy!

Khoai tây thực sự đã xuất hiện rồi! Cái tên cũng không hề thay đổi!

Có lẽ bởi vì đây là thế giới trong tiểu thuyết nên những thứ tác giả tạo ra cũng giống với thế giới thực, cái gì mà đường, mía, cải trắng, thảo dược v.v... gì đó đều không đổi tên.

Khoai tây, một thứ mà thế giới này không hề biết đến, cũng giống như tác giả, người viết ra thế giới này mà không ai biết đến.

Nhưng mà cái này không quan trọng.

Điều quan trọng là khoai tây tới rồi!!!!

Yến Thu Xu không đợi được nữa, trực tiếp lên xe ngựa, thúc giục bọn họ: "Mau trở về đi!"

Mã phu vừa rồi cũng hưng phấn không thôi, lúc này nghe thấy mệnh lệnh, trực tiếp hét lớn một tiếng: "Được, cô nương hãy ngồi cho vững!"

Sau đó liền vung roi, con ngựa ăn roi lập tức thống khoái chạy về phía trước.

Yến Thu Xu ngồi ở trong xe ngựa cũng bị lão đảo theo, nàng suýt chút nữa là ngã nhào về phía trước.

Nhưng như vậy cũng không làm nụ cười trên khóe miệng nàng biến mất.

Chính là khoai tây! Tuyệt vời, khoai tây chiên, khoai tây nghiền, khoai tây bào chua cay, bánh khoai tây, bột khoai tây, các loại thịt kho tàu cùng với khoai tây!

*

Mã phu đang hết sức hưng phấn, xe ngựa không ngừng chạy nhanh về phía trước.

Nhưng với Yến Thu Xu mà nói từng giây từng phút đều là cực hình, cuối cùng cũng đến được Tiêu gia, nàng xách váy đi vào chủ viện, nhưng lúc đi vào nội viện lại tình cờ đụng phải Tiêu Hoài Khải.

"Đại thiếu gia? Thiếu gia đã trở về!" Yến Thu Thư kinh ngạc nói.

Tiêu Hoài Khải cười nói: "Ừ, ta đã trở về, vừa lúc ta có việc tìm cô nương."

Yến Thu Xu hít sâu một hơi, khuôn mặt đỏ bừng nhìn hần: “Có chuyện gì vậy? Thiếu gia mau nói đi.”

Tiêu Hoài Khải vẫy tay, người hầu đứng phía sau hần liền tiến lên, lấy từ trong bao tải ra hai củ hình tròn, màu vàng đất, nhìn kỹ sẽ thấy có rất nhiều vết lõm mọc trên những củ đó.

"Cái này..." Hai mắt Yến Thu Xu sáng bừng lên, nhưng nàng không hiểu rõ ý hần muốn nói là gì.

Chẳng lẽ thứ quý giá như vậy hần lại tặng cho nàng sao?

Tiêu Hoài Khải nói: "Ta thấy củ này hơi giống với thứ trong bản vẽ mà cô nương đã đưa cho ta xem trước đó, nhưng ta không chắc, vì vậy ta tìm đến cô nương để hỏi một chút."

Bản vẽ ư...? À, là trước khi Tiêu Hoài Đình xuất chinh, nàng có nhờ chàng tìm giúp nàng một ít đồ.

Khoai tây, khoai lang đỏ, các loại ớt cay đều ở trong đó.

Nàng cũng thuận tiện đưa một bản cho Tiêu Hoài Khải, nếu có tìm thấy chúng ở đâu thì nhanh chóng đem chúng về.

Không ngờ lại bị Tứ hoàng tử Hoài Vương mang về trước!

Điều kỳ lạ là chuyện này rõ ràng không có trong cốt truyện!

Nhưng cái này không quan trọng, cốt truyện sớm đã thay đổi, dù thay đổi nữa thì có làm sao?

Yến Thu Xu chỉ tập trung vào thứ trước mặt, nàng nhận lấy, nhìn kỹ rồi chậm rãi nói: “Đúng là khoai tây mà ta đã nói. Củ này có sản lượng lớn, hơn nữa bề mặt nó có vô số mắt, có thể cắt ra trồng trong đất, chúng sẽ sinh ra rất nhiều khoai tây."

Ánh mắt nam tử ngồi trên xe lặn sáng lên, lồng ngực khẽ kích động.

Yến Thu Xu không chú ý tới, nàng hỏi: “Hiện tại thiếu gia có mấy củ?”

Tiêu Hoài Khải nói: "Hai củ, Hoài Vương điện hạ mang về không ít, nhưng phần lớn đều phải giữ lại làm hạt giống, chỉ có mấy đại gia tộc mới có thể lấy về hai củ, nói là hấp chúng lên ăn cũng rất ngon."

Chương 201

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu hơi thất vọng, nàng nhìn khoai tây trong tay: “VẬY là phải trồng củ này sao?”

"Củ này là cho chúng ta ăn, nếu cô nương biết cách chế biến thì có thể dùng làm món ăn." Tiêu Hoài Khải thản nhiên nói: "Bệ hạ sẽ có lão nông đặc biệt gieo trồng, ước chừng mấy tháng nữa sẽ sinh ra rất nhiều, sau một thời gian, cả nước có thể tiết kiệm hạt giống."

Yến Thu Xu hận không thể nhảy cẫng lên, cầm hai củ khoai tây, thề thốt nói: "Người chờ một chút, bây giờ ta đi làm ngay. Đúng rồi, mặc dù củ này có sản lượng cao, nhưng nó rất mềm và yếu, một khi bị sâu bệnh thì rất dễ tạo thành đốm, không thể thu hoạch và cũng khó trồng trên quy mô lớn để làm thành món chính."

Sắc mặt Tiêu Hoài Khải trở nên nghiêm túc, giọng trầm xuống: "Chỉ đơn giản là một củ khoai tây mà lại có nhiều khuyết điểm đến thế sao?!"

Tiêu Hoài Khải cẩn thận ghi chú lại, dự định lần tới tiến cung sẽ nói với hoàng thượng một tiếng.

Yến Thu Xu vẫn đang chìm đắm trong sự phấn khích vì có được khoai tây, nghĩ đến nhược điểm của khoai tây, nàng nhất thời không nghĩ ra điều gì khác, cầm trên tay củ khoai tây, nàng không thể chờ đợi được nữa liền đi đến vườn của Tiêu phu nhân, chào hỏi Tiêu phu nhân rồi bắt đầu làm.

Những món ăn có thể làm từ khoai tây thật sự là quá nhiều!

Có quá nhiều sự lựa chọn trong đầu Yến Thu Xu, sau khi rửa khoai tây và gọt sạch vỏ, nàng vẫn là đang cảm thấy rối rắm. Cuối cùng lại nghĩ đến Đông Đông bọn họ vừa hay đang ở nhà, vậy thì làm khoai tây chiên đi.

Cắt khoai tây thành những miếng dài có kích thước phù hợp, cho vào nước sôi luộc sơ khoảng hai phút, cho muối vào trong nước sôi trước rồi sau đó nhanh chóng vớt ra cho vào nước lạnh.

Ở trong Tiều phủ có không ít đá, hiện tại thời gian gấp rút, Yến Thu Xu chỉ có thể cho thêm mấy viên đá vào nước cho mau lạnh, cho khoai tây vào trong đó để ướp lạnh một chút, trong khoảng thời gian đó nàng đem nồi đi cọ rửa sạch sẽ.

Sau đó vớt khoai tây ra để ráo nước, bỏ vào một cái chậu, cho một ít tinh bột vào, đảo đều cho tinh bột bám đều vào từng miếng khoai tây, đến lúc này là có thể cho dầu ăn vào chảo sắt lớn rồi.

Đợi đến khi dầu nóng lên liền đổ các miếng khoai tây vào, đợi lượng nước bên trong bị bắn văng ra, bước này mất khá nhiều thời gian, cũng vào lúc này, Đông Đông, Uyển Nhi, Tiều Bình Tùng, Tạ Thanh Vận cùng những người khác nghe tin đều chạy đến.

Bởi vì lần này nguyên liệu có chút quan trọng nên mọi người đều không dám đi vào, tất cả đều đứng ở cửa phòng bếp, ánh mắt mong chờ nhìn xem thành quả.

“Bình Tùng ca ca, đây chính là khoai tây sao?”

“Ngửi cũng chẳng thấy có mùi gì cả mà?”

“Có phải là sẽ không ngon không?” Đông Đông ngờ vực hỏi.

Trước đây, mùi thơm của những món ăn mà Yến Thu Xu làm ra nếu như nói không ngoa thì hương thơm của chúng thực sự

có thể tỏa ra cả ngàn dặm, chỉ hận không thể khiến cho tất cả mọi người đều biết rằng Tiêu gia bọn họ làm đồ ăn rất ngon.

Nếu không phải nhà họ Tiêu cao cửa lại “tự cô lập” trong nhiều năm, hàng xóm bốn bên không dám tùy tiện đến làm phiền thì ngưỡng cửa Tiêu gia sớm đã bị đập vỡ cả rồi.

Chỉ duy nhất lần này, dường như không có mùi gì cả.

Ồ, không đúng!

Là một người thích ăn uống nên chiếc mũi của Đông Đông khá nhạy cảm, cậu bé ngửi ngửi rồi nhỏ giọng thì thầm: “Còn có mùi của dầu ăn nữa đấy!”

Cậu bé vốn sống trong một gia đình không thiếu thức ăn, nhưng lại không thích mùi vị quá béo, tại vì chúng thật là làm cho người ta cảm thấy phát ngán.

Yến Thu Xu nghe thấy rất buồn cười, nhưng nàng còn chưa kịp trả lời, Tạ Thanh Vận đã gõ vào đầu đứa trẻ kia: “Đừng nói bậy, đây có khi lại là đồ tốt có thể cứu mạng đấy!”

“Hả???” Đông Đông sửng sốt.

Chương 202

DTV-EBOOK

Tạ Thanh Vận cười nói: “Mặc dù không biết thứ này có mùi vị như thế nào, nhưng sản lượng của nó rất cao, nếu người nghèo khổ trông thứ này, trừ đi phần nộp lên cho triều đình, phần dư lại cũng còn không ít, bách tính sẽ không lo bị đói nữa.”

Đông Đông bày ra thần sắc ngay thẳng, ngoan ngoãn nói: “Vâng, Đông Đông biết rồi, thứ này nhất định là rất ngon!”

Uyển Nhi cũng nghiêm túc gật đầu: “Sẽ rất ngon! Những món ăn mà A Xu tỷ tỷ nấu đều rất ngon!”

*

Yến Thu Xu nhếch môi cười, nhìn thấy màu sắc khoai tây trong nồi đã chuyển sang màu vàng nhạt liền vớt chúng ra để ráo dầu, một lúc sau khoai tây nguội, nàng lại cho chúng vào chiên thêm lần nữa.

Lần này mất ít thời gian hơn nhiều, màu sắc của khoai tây thuận lợi chuyển từ vàng nhạt sang vàng óng.

Nàng nhanh chóng vớt ra, lần nữa để ráo dầu, đợi đến khi dầu gần ráo hết mới cho vào một chiếc bát lớn.

Cuối cùng là bỏ gia vị vào.

Không có tương cà, nhưng có muối tiêu, bột tiêu,... Yến Thu Xu chọn một ít và trộn đều, sau đó rắc vào trong bát, dùng hai tay cầm bát dùng lực lắc mạnh để bột của gia vị bám đều vào khoai tây chiên.

Đến bước này là có thể ăn được rồi!

Nàng vừa quay người liền bắt gặp mấy cặp mắt sáng lấp lánh kia, Yến Thu Xu mỉm cười: “Được rồi, đây là một trong những phương pháp làm khoai tây, bởi vì chỉ có hai củ khoai tây nên ta làm khoai tây chiên trước, để cho các người đều có thể ăn thử.”

Nàng vẫy vẫy tay, tất cả bọn họ đều bước vào.

Căn bếp vốn khá rộng rãi phút chốc trở nên đông đúc, hơn nữa lúc này trong bát lại xuất hiện thêm mấy cái tay, mỗi người cầm lên một miếng khoai tây chiên.

“Ôi! Cái này ngon quá!” Người phát ra câu cảm thán đầu tiên chính là Đông Đông.

Là một đứa trẻ, loại đồ ăn vặt như khoai tây chiên cậu bé hẳn là rất thích, lần đầu tiên cho vào miệng vốn vẫn còn hơi do dự, nhưng đến khi cắn một cái, lớp vỏ mỏng giòn kia vỡ ra, nhân bên trong mềm như khoai lang nướng, nhưng lại thiếu đi vị ngọt của khoai lang, hầu như đều là vị mặn.

Không có nhiều gia vị đi kèm, nhưng hương vị lại vừa phải, có chút mặn, có chút tê, có chút cay, cộng với hương vị tuyệt vời của cái thứ được gọi là khoai tây chiên này.

Sau khi ăn xong một miếng, Đông Đông lại nhanh chóng vươn tay ra lần nữa.

Tiêu phu nhân cũng lộ ra vẻ vui mừng hiếm có, ăn miếng khoai tây chiên trong miệng rồi gật đầu: “Mùi vị không tệ!”

Tiêu Hoài Khải vốn rất thận trọng, nhưng gương mặt ôn hoà kia cũng đã sống động hơn rất nhiều so với trước đây, hẳn căn từng miếng khoai tây nhỏ, tỉ mỉ thưởng thức hương vị vốn có của nó, có chút kinh ngạc nói: “Thứ này hình như không có quá nhiều mùi vị, có chút giống bột mì nhỉ?”

Bột mì cũng là loại giống vậy, nếu như không cho thêm bất cứ thứ gì thì màn thầu được làm ra chỉ có vị ngọt nhẹ.

Nhưng nếu cho thêm tương ớt thì sẽ có vị mặn cay, thêm đường trắng, đường nâu làm bánh thì sẽ là vị ngọt, thêm chút giấm lại là vị chua cay nồng.

Yến Thu Xu cũng nếm thử, đã lâu rồi nàng không ăn, mùi vị quen thuộc này tuy rằng không có tương cà, nhưng khoai tây chiên muối tiêu cũng rất ngon, nàng gật đầu: “Đúng vậy, nó có thể làm thành rất nhiều rất nhiều món ăn ngon!”

“Tiếc là quá ít rồi!” Tạ Thanh Vận nếm thử xong, nhìn thấy đồ ăn trong bát không còn nhiều thì cũng không ăn nữa, để lại cho đám trẻ con ăn.

Tiêu Hoài Khải cười nói: “Cũng may thứ này gieo trồng không cần tốn thời gian quá lâu, nghe nói một năm có thể trồng hai lần, nếu như nhiệt độ thích hợp thì có thể trồng quanh năm.”

Yến Thu Xu dùng sức gật đầu, lại nhắc nhở thêm: “Đúng vậy! Nhưng nó cũng rất yếu ớt, một khi xảy ra sơ suất thì sẽ không thể thu hoạch được, đến lúc đó thì càng thảm rồi.”

Mặc dù không biết lịch sử của các nước khác, nhưng nàng vẫn nhớ trong lịch sử đã từng có một đợt dịch bệnh do khoai tây gây ra, hại chết vô số người, hiện tại nơi đây vẫn chưa có phương pháp chữa trị vậy nên không được phép mở rộng diện tích trồng trọt.

Chương 203

DTV-EBOOK

Tiêu Hoài Khải khẽ nhú mày, đồng thời cũng có chút khổ não, đột nhiên trong ánh mắt hắn chợt lóe lên, hắn nhìn về phía nữ nhân trước mặt: “A Xu có vẻ hiểu biết khá nhiều về khoai tây, nếu như cô nương trồng thì thế nào?”

Yến Thu Xu vội vàng lắc đầu: “Ta chỉ biết ăn, không biết trồng, những gì ta biết được cũng chỉ là một chút kiến thức lý thuyết dễ hiểu mà thôi.”

Tiêu Hoài Khải tiếc nuối từ bỏ ý định này, đưa tay muốn lấy khoai tây chiên định thử thêm vài lần nữa.

Mùi vị này thật sự là rất ngon.

Chỉ là vừa giơ tay lên, hắn liền phát hiện khoai tây chiên trong bát chỉ còn lại một miếng, bàn tay nhỏ mũm mĩm của Đông Đông cũng đang với tới đó, hai tay va vào nhau, Đông Đông chợt dạ rút tay lại, ho nhẹ một tiếng rồi trịnh trọng nói: “Đại bá, người ăn đi.”

Tiêu Hoài Khải tức giận cười lớn: “Nhanh như vậy mà đã ăn hết rồi sao?!”

Uyển Nhi xấu hổ mím chặt môi, trốn ở sau lưng Yến Thu Xu nhỏ giọng nói: “Ngon quá nên ta lỡ ăn hết rồi....”

Đông Đông vội vàng gật đầu theo, ngược lại còn không hề cảm thấy xấu hổ.

Hai má Tiêu Bình Tùng hơi ửng hồng, trong tay vẫn còn cầm hai miếng khoai tây: “Ta vẫn chưa ăn xong, muốn để dành lại một ít cho mẫu thân.”

Tống Minh Đại vẫn chưa ra ngoài.

Từ sau lần bị khiển trách trước công chúng, nàng ta liền rất ít khi ra ngoài, thỉnh thoảng có ra ngoài nhưng cũng im lặng chẳng khác gì bức tượng, Tạ Thanh Vận thậm chí nói với Yến Thu Xu rằng nàng ta cứ luôn như vậy, trước đây điều đó mới là bất thường, vậy nên cũng không cần để tâm đâu.

Tiêu Hoài Khải xoa đầu cháu trai: “Đi đi.”

Tiêu Bình Tùng liền nhanh chóng chạy đi.

Tiêu Hoài Khải ăn miếng khoai tây chiên nguội cuối cùng dưới ánh mắt tiếc nuối không nỡ của Đông Đông, hần lại nghĩ đến một chuyện: “Cách làm món khoai tây chiên này đối với người dân bình thường mà nói là chỉ sợ rằng khó mà thực hiện được.”

Dầu ăn cũng là một thứ hiếm có.

Yến Thu Xu giải thích: “Ngoại trừ cách làm này, còn có thể trực tiếp xào sợi khoai tây, thêm một ít giấm, một ít hạt tiêu với một nhũ làm thành món khoai tây sợi xào chua cay. Chúng có rất nhiều cách ăn, chỉ là khi làm thành khoai tây chiên thì bọn trẻ sẽ càng thích hơn. Đợi khi có nhiều khoai tây rồi cũng có thể thêm nó vào tiệm gà rán, khẳng định sẽ có không ít người gọi món...”

Nói đến cách làm khoai tây, quả nhiên là nàng thuộc như lòng bàn tay, mười đầu ngón tay vẫn không đếm đủ.

Tiêu Hoài Khải cũng nghe đến sáng cả mắt, lẩm bẩm nói: “Quả thật là... một món đồ tốt!”

*

Còn không phải là đồ tốt đó sao?

Ngay cả những gia đình không biết nấu những món ăn như Yến Thu Xu đã làm ở đây, mang khoai tây về cũng có thể làm ra những món ăn rất ngon.

Có một số đầu bếp, một khi họ có nguyên liệu trong tay, họ căn bản đã có thể biết phải làm như thế nào rồi.

Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, sự xuất hiện của một nguyên liệu tưởng chừng như chẳng đâu vào đâu là khoai tây đã khiến cho người dân trong kinh thành rơi vào cuồng hoan, đặc biệt là những người nông dân sống ở nông thôn dựa vào nghề làm ruộng để mưu sinh lại càng vui mừng, đến nỗi họ sẵn sàng bỏ tiền ra mua thức ăn ở phố ẩm thực mang về ăn mừng.

Những gia tộc thượng lưu ở kinh thành, những người đã từng ăn qua khoai tây đều nhanh chóng và nhạy bén nhận ra loại nguyên liệu này sẽ mang lại những lợi ích vô cùng lớn.

Mọi người chạy đến hoàng cung đều vô cùng niềm nở.

Họ cố gắng lấy thêm nhiều khoai tây từ hoàng cung về làm giống, lúc quay về sẽ tự mình trồng trọt.

Tiêu Hoài Khải cũng không ngoại lệ, tuy nói Yến Thu Xu không giỏi gieo trồng nhưng dưới trướng hắn lại có rất nhiều người có năng lực, hơn nữa hiện tại đang làm ăn, hắn cũng có đầu óc kinh doanh, sao có thể bỏ qua cơ hội kinh doanh to lớn này?

Các đại thần tới lui quá nhiều, cũng không thể tùy tiện bãi nhiệm, cho nên lão hoàng đế lại mệt mỏi rồi sinh bệnh, sức khỏe ông ta vốn không tốt, sau chuyện của tam hoàng tử thì bệnh càng ngày càng nặng.

Chương 204

DTV-EBOOK

Lần này có chuyện vui lớn, nhưng ông ta lại mệt mỏi khác thường, chỉ qua chưa đầy một ngày đã mệt đến nỗi nằm dài trên giường.

Nhưng ngay khi ông ta vừa nằm xuống, những người khác đều biến đi đâu mất cả.

Thay vào đó, bọn họ chuyển đến thăm hỏi Hoài Vương.

Là người mang khoai tây về, chắc chắn là hần vẫn còn không ít khoai tây, đương nhiên là hần không thể nào nộp hết lên cho triều đình mà không giữ lại cho mình một ít có đúng không?

Thế là số lượng thiệp viếng thăm được gửi tới phủ Hoài Vương lại càng nhiều vô kể.

Lễ vật cũng chất đống thành núi rồi.

Thế gia quý tộc thiếu gì chứ không thiếu tiền tài, có thể đổi lấy chút ích lợi cũng là chuyện tốt.

Vì để từ chối yêu cầu của mọi người, Hoài Vương xoa xoa khuôn mặt cứng ngắc vì cười, mặt không chút biểu cảm, xua tay với giọng điệu mệt mỏi: “Truyền lại với họ rằng bốn vương mệt rồi, cho dù có ai đến thì cũng không gặp nữa.”

Trên thực tế, ngoài những người đến xin lấy khoai tây, còn có một phần nhỏ là đến vì cuộc hôn sự của hần.

Là đứa con thứ tư, hần với ba người ca ca có sự chênh lệch tuổi tác khá lớn, lại thích chạy nhảy bên ngoài vì vậy mà hần vẫn chưa thành hôn, giờ đây chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi,

phụ hoàng đã nhắc đến vô số lần những lời khen ngợi hần, hần thân là vương gia, cũng không có cách nào gia phong thêm chức tước, vì vậy mới hứa hẹn rằng hai con trai của hần có thể đồng thời kế thừa tước vị, nếu là con gái thì trực tiếp phong làm công chúa.

Loại vinh hiển này cực kỳ có lợi cho hậu thế, cũng khiến cho quần thần Đại Chu càng nguyện ý đem con gái gả cho hần, chỉ cần sinh được con trai thì đã có thể làm vương gia, sinh con gái thì sẽ là công chúa. Quả thật quá là có lợi rồi!

Hoài Vương thật sự quá mệt mỏi để ứng phó, bỏ lại một câu như vậy liền muốn rời đi, nhưng lời vừa nói xong, quần gia liền bấm báo: “Tán Vương thế tử đến rồi, điện hạ, lần này người vẫn từ chối sao?”

Hoài Vương dừng một chút, nói: “Cho hần vào đi.”

“Vâng.” Quần gia đáp lời, đi mời người vào, lúc đi ra ngoài liền thuận tay đóng cửa thư phòng lại.

Hoài Vương cau mày: “Không phải đã nói sau này chúng ta nên ít liên lạc lại rồi sao?”

Hiện tại Chu Trạch Cảnh là người của nhóm Lão Lục, tiếp xúc với hần nhiều chỉ sợ sẽ làm dấy lên nghi ngờ.

Chu Trạch Cảnh cười nhẹ: “Điện hạ không cần phải lo lắng, lần này là Tuyên Vương bảo ta tới.”

“Vẫn còn muốn thêm nữa à? Không phải là ta đã cho hần cả một giỏ rồi hay sao?” Hoài Vương cười chế giễu: “Thật đúng là lòng tham không đáy.”

“Đồ tốt như vậy, làm gì có ai có thể thỏa mãn được chứ?” Chu Trạch Cảnh thở dài, thứ đồ tốt như thế này, thật quá đáng tiếc, nó tuyệt nhiên khi không lại xuất hiện sau khi hần ta đăng cơ,

mà ngược lại, nó lại khiến cho tuổi già lẩm cẩm của lão hoàng đế có thêm một công trạng lưu danh sử sách.

Hoài Vương nhẹ giọng nói: “Không thoả mãn cũng vô dụng, bốn vương đây thật sự không còn thứ đó nữa rồi.”

Nói đến đây, thần sắc của Chu Trạch Cảnh bỗng trở nên nghiêm túc: “Xương Vương bên đó đã thu xếp xong cả rồi chứ?”

“Đương nhiên là đã xong cả rồi.”

Hoài Vương bình tĩnh cười nói: “Lão Nhị vì dân quên mình, thí nghiệm tìm ra bộ phận có độc của khoai tây, có thể cứu vạn người dân tránh khỏi nỗi đau do ăn nhầm mà bị trúng độc. Đây là một chuyện tốt, đến lúc đó khẳng định sẽ có rất nhiều người biết ơn hần và cả nhà của hần.”

“Cả nhà sao?!” Chu Trạch Cảnh giật mình.

Hoài Vương hơi nhíu mày: “Tất nhiên rồi, đồ tốt như vậy, chắc chắn là Lão Nhị sẽ không ăn chúng một mình, để ta tính xem, phần khoai tây mà ta cho hần cũng không nhiều, đêm nay hần là đã có thể ăn đến phần có vấn đề rồi.”

Chu Trạch Cảnh rất nhanh cũng đã bình tĩnh trở lại, trong ánh mắt hiện lên vài phần chờ mong.

*

Chương 205

DTV-EBOOK

Quả đúng như lời Hoài Vương đã nói.

Xương Vương không ăn một mình, sau khi ăn qua một bữa khoai tây, xác nhận vị của nó rất ngon, liền chủ động hỏi con trai mình: “Sao con không mời Đông Đông đến ăn cùng?”

Thân là hoàng tử, so với các đại thần, hẳn đương nhiên là được ban phát cho nhiều hơn, thậm chí nếu sau này bọn họ có đòi hỏi thêm, hẳn cũng vẫn như cũ có một phần đáng kể, chỉ cần ra ngoài giữ lại được một số củ khoai tốt để làm giống, thì những dải ngô khác đều không thành vấn đề.

Sau khi A Hoành nghe thấy lời đề nghị này, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ vốn đang chờ đợi của cậu ta lại càng thêm rạng rỡ, giọng nói đầy trong trẻo hồn nhiên và ngây thơ: “Dạ vâng! Thưa cha, vậy con cũng muốn mời Uyển Nhi, còn có cả Bình Tùng ca ca và cả A Xu tử tử nữa! Lúc trước đều là do một tay A Xu tử tử nấu ăn cho con, lần này con muốn mời tử ấy đến ăn cùng ạ!”

“Được, vậy để mẹ con đi mời người đến.” Thường Vương tươi cười gật đầu.

A Hoành lẽ ra nên gọi họ là phụ hoàng, mẫu hậu nhưng là vì từ nhỏ nơi cậu ta sống không có những quy củ như vậy, sau khi ra ngoài cậu ta cũng không nỡ đổi, cậu ta luôn cảm thấy rằng gọi cha mẹ như thế này sẽ càng thân mật hơn, Xương Vương cũng thuận theo ý cậu.

“Con đi đây!” A Hoành lạnh lạnh nói, tung tăng chạy ra ngoài.

So với khi bị nhốt trong nhà, cậu ta hoạt bát hơn rất nhiều, trên khuôn mặt luôn nở nụ cười.

Đương nhiên Xương Vương phi sẽ không đồng ý với yêu cầu này của cậu ta, trực tiếp sai nhũ mẫu thân cận của nàng ấy đi đưa thiệp mời.

Vào giữa giờ Thân (16 giờ) ngày hôm đó, Tạ Thanh Vận đưa Yến Thu Xu cùng ba đứa trẻ đến.

Đây là lần đầu tiên A Hoành mời bạn bè đến nhà làm khách, cậu ta tỏ ra thái độ như một người chủ nhà nhỏ, ăn mặc sạch sẽ và đẹp đẽ, đến để đón tiếp mọi người từ rất sớm.

Đợi đến khi mọi người đến rồi liền lập tức đưa họ đi dạo quanh nhà mình và giới thiệu với họ chỗ này để làm gì, chỗ kia để làm gì, cậu ta hưng phấn đến nỗi chiếc miệng nhỏ không ngừng nói chuyện.

Xương Vương Phi nhìn thấy con trai vui vẻ, trong lòng cũng rất vui, nụ cười trên khuôn mặt càng hiện rõ: “A Hoành là lần đầu mời bạn đến làm khách nên có chút kích động, còn nhớ lúc trước khi nó lần đầu tiên được Đông Đông mời đến nhà, nó đã vui đến mức đi đường cũng không biết đi thế nào, ngã lăn quay mấy lần ở trong nhà.”

“Mẫu thân!” A Hoành nghe lời “chế nhạo” của mẫu thân liền tức giận kêu lên.

Xương Vương phi ho nhẹ một tiếng, tỏ ý sẽ không trêu chọc con trai nữa.

Tạ Thanh Vận tiếp lời: “A Hoành vốn dĩ có tính cách đơn thuần thẳng thắn, điều đó là rất tốt.”

“Đúng vậy, Đông Đông cũng rất tốt, lúc trước nếu không phải cậu ấy...”

Hai người thì thầm nói chuyện, Yến Thu Xu cũng cùng chơi với A Hoàn bọn họ, cảm thấy hai bên rất hòa hợp, nàng rất vui vì Tạ Thanh Vận cũng đã đến, nếu không bây giờ người đang kiên trì nói chuyện với Xương Vương phi chính là nàng rồi!

Đi được một lúc lâu, khi mấy đứa trẻ hơi mệt, A Hoàn bảo chúng ngồi xuống trong đình nghỉ mát, nói đến chuyện hôm nay sẽ đãi chúng ăn món gì: “Khoai tây ngon lắm! chúng giòn giòn, các người chắc chắn sẽ rất thích cho mà xem!”

Đông Đông nghe xong liền mở to mắt, kinh ngạc nói: “Khoai tây rõ ràng là bột mì mà...”

A Hoàn: “Chúng rất giòn...”

“Bột...” Uyển Nhi xen vào nhấn mạnh nói: “A Xu tỷ tỷ làm cho bọn ta ăn rồi, chúng rất ngon, được gọi là khoai tây chiên, nó là bột!”

A Hoàn lộ ra vẻ mặt hoài nghi nhân sinh, thế nào mà cùng một thứ lại không làm ra cùng một hương vị?

Yến Thu Xu cười nói: “Khoai tây có rất nhiều cách ăn, hay là để ta vào bếp nấu cho các người ăn thử nhé? Vì lần trước trong nhà chỉ có hai củ khoai tây, vậy nên không có quá nhiều món có thể làm, nếu nhà các người có nhiều khoai tây, ta có thể nấu ra rất nhiều món ngon đó!”

Chương 206

DTV-EBOOK

Hai mắt A Hoành liền sáng lên, dùng sức gật đầu: “Được! Được! Nhà đệ có rất nhiều khoai tây!”

Ý kiến được nhất trí, A Hoành đi nói lại điều này với Xương Vương phi, Xương Vương phi cảm thấy rất ái ngại, nhưng thấy Yến Thu Thư bằng lòng liền không ngăn cản nữa mà cùng đi với nàng.

Kỳ thật thời gian mà bọn họ đến cũng không sớm nữa, lại đi dạo trong Vương Phủ một lúc lâu, phòng bếp đã bắt đầu chuẩn bị từ sớm, lúc bọn họ đi vào phòng bếp vừa vặn đụng phải người trong phòng bếp đang bê hai đĩa thức ăn ra phòng khách.

“Đã làm xong cả rồi chứ?” Yến Thu Xu hỏi.

Người hầu bưng thức ăn đáp: “Đã xong một phần, cô nương có gì muốn dặn dò sao?”

“Không có, không có.” Yến Thu Xu lắc đầu cười nói: “Bọn ta đi xem qua một chút.”

Người hầu thấy bọn họ không có việc gì, liền hành lễ rồi tiếp tục đi, Yến Thu Xu dẫn bốn đứa trẻ vào bếp, vì phải đãi khách nên tất cả mọi người trong bếp đều bận rộn, một số làm cánh gà, một số làm thịt lợn, rất ngăn nắp trật tự.

A Hoành nắm chặt tay, tiến lên hai bước, trầm giọng nói: “Còn khoai tây không?”

Người đầu bếp đang thái rau sống lưng bỗng cứng đờ, vội vàng hành lễ, đứng dậy chỉ vào một cái giỏ ở trong góc nói: “Vẫn còn, tất cả đều ở trong cái giỏ này.”

Yến Thu Xu liếc nhìn, vừa rồi còn lại hai củ khoai tây, nàng đang định nhặt lên thì người đầu bếp kia đã đến giúp nhặt trước: “Cô nương muốn làm gì? Cứ căn dặn một tiếng là được rồi, nô tài sẽ đi làm.”

“Vậy người đi gọt vỏ đi.” Yến Thu Xu nói.

Người đầu bếp đáp lời, cầm con dao và tìm một góc nào đó, tay chân nhanh nhẹn bắt đầu gọt vỏ.

Nhân lúc này, Yến Thu Xu theo thói quen quan sát nhà bếp, nhưng nàng đã sững sờ khi nhìn thấy vỏ khoai tây dưới chân của người đầu bếp kia.

“A Xu tử tử làm sao vậy?” Uyển Nhi lập tức chú ý tới, nắm chặt lấy tay nàng, lại còn có chút khẩn trương.

Yến Thu Xu mỉm cười, bước nhanh tới, người đầu bếp lo lắng đứng dậy: “Cô nương có việc gì sao?”

Yến Thu Xu không lên tiếng, nhặt vỏ khoai tây lên nhìn, vừa rồi nàng ở rất xa, chỉ nhìn thấy có một cái mầm trên vỏ khoai tây, bây giờ lại gần nhìn thấy thì trong lòng lại càng kinh ngạc, đúng thực là một cái mầm!

Có điều chỉ thấy phần ngọn, còn vị trí phần gốc lại chẳng thấy đâu, không biết có phải là đã bị giữ lại làm thức ăn rồi hay không.

Người đầu bếp có vẻ hơi sợ hãi: “Cô, cô nương, có phải là có vấn đề gì rồi không?”

Yến Thu Xu lắc đầu: “Không có gì, có điều những củ khoai tây này không ăn được, chúng có độc.” Nói xong, nàng lấy lại tinh thần và nhìn về phía Nam Kỳ, cung nữ đang hầu hạ bên cạnh A Hoàn: “Nam Kỳ, người mau ra sảnh trước mang tất cả những món ăn có liên quan đến khoai tây về đây, nếu khoai tây nảy

mầm hoặc chuyển sang màu xanh thì đều không thể ăn được, sẽ bị ngộ độc, nặng hơn nữa là còn có thể gây chết người...”

Người đầu bếp: “???”

Lời nói của Yến Thu Xu đã thành công khiến người đầu bếp kia tái mặt, đồng thời cũng khiến cho khuôn mặt Nam Kỳ biến sắc, nhanh chóng chạy đi lấy lại hai món ăn đó.

Sau một hồi hỗn loạn, hai món ăn kia đã bị mang trở lại.

Quả nhiên đúng như Yến Thu Xu đã nghĩ, củ khoai tây nảy mầm kia đã được nấu thành món ăn và trộn lẫn với các củ khoai tây bình thường.

Chỉ có một điều ngoài ý muốn, món ăn mà đầu bếp nấu là các món xào, có nghĩa là chúng vẫn chưa được hầm trong thời gian dài.

Điều này khiến nàng phải suy nghĩ nhiều hơn một chút.

Sau khi khoai tây nảy mầm, tại nơi nảy mầm sẽ sinh ra một loại độc tố gọi là solanine, nếu người ăn phải nhẹ thì sẽ bị tiêu chảy, nặng thì sẽ bị ngạt thở đến chết.

Nếu là một lượng nhỏ solanine, dùng nhiệt độ cao trong thời gian dài để tiêu diệt độc tố thì không có vấn đề gì, nhưng rõ ràng là đối phương cố ý xào qua mới hai lần đã cho ra khỏi nồi.

Vì vậy khoai tây mà A Hoàn đã ăn trước đó cũng rất giòn.

Chương 207

DTV-EBOOK

Xét đến thân phận của hoàng thất, Yến Thu Xu không thể không đưa ra các thuyết âm mưu, hơn nữa nàng còn cảm thấy rất có lý.

Đoán chừng người làm ra chuyện này cũng có thể coi là tốt, khoai tây trước mặt là loại tốt, thông thường mà nói, những người thận trọng hơn thì lần đầu tiên ăn sẽ không ăn quá nhiều thức ăn mà họ chưa từng thấy, sau khi nhận thấy mùi vị không tệ thì lần thứ hai họ mới có thể an tâm mạnh dạn mà ăn, đó cũng chính là lần này.

Vì vậy, trong hai món ăn này, khoai mọc mầm chiếm tỷ lệ rất lớn, ngoại trừ phần đầu mầm đã bị loại bỏ, phần gốc vẫn còn được giữ lại, nếu dùng đũa tùy ý bới mọc một chút là có thể thấy dấu vết của sự nảy mầm trên một vài miếng khoai tây và màu sắc cũng không đồng nhất với màu của khoai tây bình thường.

Hai món ăn này đều làm rất ngon, một món xào với thịt, một món xào điều vị thêm ít hạt tiêu và bột ngô, bên cạnh còn có một khối khoai tây mới nấu chín, cả hai món đều được nấu rất ngon.

Đặc biệt là có rất nhiều loại rau nảy mầm vẫn có thể ăn được, chẳng hạn như giá đỗ tương và giá đỗ xanh, thực sự không thể ăn được, hiện tại công thức nấu ăn của Đại Chu ít lại càng ít, mà khoai tây lại là một nguyên liệu mới quý giá như vậy, cho dù là cả nhà Xương Vương một khi bắt gặp phải món ăn này thì cũng sẽ không nghĩ nhiều mà ăn luôn.

Nhưng trên thực tế, nếu ăn quá nhiều những thứ này, thật sự sẽ có vấn đề xảy ra, cho dù không chết thì thân thể cũng sẽ có

vấn đề, dựa theo kỹ thuật y học của thời đại này mà nói, nửa phần đời còn lại căn bản sẽ là một con ma bệnh.

Nghe xong lời phán đoán của Yến Thu Xu, mọi người thất thần nhìn nhau, bốn đứa trẻ đều có chút sợ hãi dựa vào người Yến Thu Xu, Tạ Thanh Vận và Xương Vương phi.

Sau khi nghe tin, Xương Vương đặc biệt chạy tới, khuôn mặt tuấn tú kia càng tối sầm như nước đọng.

Thật không ngờ khoai tây lại có thể có độc!

Suy cho cùng, trong suy nghĩ của mọi người ở hiện tại, khoai tây chính là một vật rất thần kỳ, sản lượng lớn, củ to, mùi vị khá ngon, chỉ cần trồng ra là người dân sẽ hết đói, ai ngờ được rằng nó lại có thể độc chết người đâu chứ!

Yến Thu Xu cũng có chút chán nản, hôm qua nàng quá kích động nên đã quên mất tình tiết này, chỉ nói đến nhược điểm chứ không nói đến chỗ hung tàn của nó.

Yến Thu Xu nhẹ nhàng nói: “Nó có thể bảo quản được, nhưng một khi nó đổi màu và nảy mầm, xin đừng cố gắng ăn nó, để dành làm giống hoặc loại bỏ chỗ nảy mầm, đương nhiên cái gì không nên ăn thì đừng ăn, điện hạ có thể đem nó cho chuột ăn thử xem, có thể sẽ chứng minh được độc tính của nó.”

Xương Vương chậm rãi gật đầu, phất tay một cái, lập tức có người đem mầm khoai tây xuống, có lẽ là tìm chuột để làm thí nghiệm.

Đi kèm với động tác này, ngay cả những người làm ở nhà bếp vốn đã quỳ xuống từ lâu cũng hoàn hồn lại, kêu lên: “Vương gia xin tha mạng, tiểu nhân thật sự không biết gì cả!”

“Xin Vương gia tha cho, tiểu nhân chỉ là cảm thấy thứ này trân quý không dễ lãng phí, chưa từng nghe nói đồ mọc mầm

thì không thể ăn, cho nên mới cắt bỏ chúng đi...” Người đầu bếp chuyên làm khoai tây đập đầu quỳ lạy đến nỗi trong chốc lát đầu đã bị sưng đỏ cả lên, giọng nói còn theo đó mà run run.

Xương Vương mắt hơi híp lại, liếc nhìn đám người kia một cái, chỉ vào mấy người phụ trách chính cùng phụ tá trong phòng bếp: “Mang bọn họ đi.”

“Vâng!” Thị vệ lập tức đáp lời.

Mấy người đầu bếp đều run rẩy vì sợ hãi, cố gắng muốn thanh minh, nhưng đều đã bị kéo xuống.

Phủ Xương Vương cũng giống như Tiêu gia, đều bị rất nhiều người nhòm ngó, loại chuyện này xem ra là ngoài ý muốn, nhưng ai biết được nội tình bên trong thế nào? Cần phải thận trọng mà đối đãi.

Chương 208

DTV-EBOOK

Hiện trường yên lặng một lúc, mấy gia nhân trong bếp không bị điểm tên nhưng toàn thân vẫn toát ra mồ hôi hột, sợ mình bị nghi ngờ, lần lượt bày tỏ lòng trung thành: “Điện hạ, nô tài và người nhà đều ở Xương Vương phủ, nếu điện hạ xảy ra chuyện gì, nô tài và người nhà sẽ cùng chết theo chứ nhất định không làm ra chuyện tổn hại đến điện hạ!”

“Điện hạ, nô tài cũng vậy...”

“Được rồi!” Xương Vương thấp giọng hô một tiếng.

Tất cả mọi người đều im bật, hai đứa trẻ Uyển Nhi với A Hoàn có hơi nhút nhát cũng bị dọa đến mức cả người run lên, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Xương Vương bất đắc dĩ cười khổ, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi, ta đặc biệt mời các người tới đây là để thử món mới này, tối nay chắc là chỉ có thể tùy tiện ăn thứ gì đó rồi.”

Tạ Thanh Vận cười nói: “Không sao không sao, mọi người an toàn là trên hết.”

Yến Thu Xu do dự nói: “Điện hạ, hai củ khoai tây còn lại chỉ bằng cú để ta nấu đi. Có thể mất một khoảng thời gian, nhưng hai củ khoai tây này cũng có thể làm ra được những món ăn khác nhau.”

Tuy khoai tây ít, nhưng số lượng người bọn họ ít hơn đôi chút so với Tiêu gia, mỗi người nếm thử một miếng cũng có thể coi như là một điều mới mẻ.

Có điều còn tưởng hôm nay có thể được ăn khoai tây thoải mái, không ngờ vòng qua vòng lại vẫn chỉ còn lại hai củ.

Xương Vương nhìn về phía phu nhân, Xương Vương phi lại nhìn A Hoàn, thấy cậu ta có vẻ bị dọa sợ rồi, nhưng sau khi nghe Yến Thu Xu nói, trong mắt vẫn có chút chờ mong, liền nói: “Vậy làm phiền cô nương rồi, thật thất lễ quá, Yến cô nương xin đừng chê trách.”

“Không đâu, không đâu.” Yến Thu Xu lắc đầu, xắn tay áo đi vào phòng bếp, đồng thời vẫy tay gọi bốn đứa trẻ: “Đến đây giúp ta.”

Chỉ bốn chữ ngắn ngủi kia đã khiến cho những đứa trẻ đang ngái ngủ một phen kinh ngạc đến mức không cần cha mẹ mở miệng đã tự động chạy đi, ân cần hỏi: “A Xu tử tử, đệ làm gì đây?”

“Tử tử, đệ đi lấy nước nhé?”

“Còn đệ sẽ đi đốt lửa!”

Sau khi Yến Thu Xu sắp xếp xong xuôi, nàng liền nhanh chóng cắt khoai tây, một củ thái nhỏ và một củ cắt thành sợi.

Khoai tây thái nhỏ thì hấp lên, khoai tây cắt sợi thì xào để làm thành món khoai tây sốt chua cay.

“Xèo...” Âm thanh phát ra khi cho nguyên liệu vào chảo dầu.

Căn bếp lại quay về vẻ bận rộn như trước đó, chút lạnh lẽo vừa rồi dường như đã biến mất.

Xương Vương và phu nhân, cùng với Tạ Thanh Vân đứng ở một bên nhìn bóng người trong phòng bếp, sự cảnh giác, nghi hoặc và lạnh lẽo đối với chuyện xảy ra ngày hôm nay cũng đều tan biến.

*

Khoai tây sợi sốt chua cay rất dễ làm, không cần xào quá lâu liền có thể vớt ra khỏi chảo.

Trọng điểm là khoai tây nghiền.

Yến Thu Xu lấy khoai tây nghiền đã hấp chín ra, bảo bốn đứa trẻ dùng thìa nghiền nát chúng cho đến khi mềm nhũn, trong khi đó nàng ở một bên làm nước sốt, làm nước sốt khoai tây nghiền không khó nhưng hiện tại lại không có dầu hào, thiếu đi một ít hương vị nên nàng đã dùng cách của riêng mình thay đổi thành một công thức đơn giản hơn.

Nêm muối, đường, một ít nước tương, tiêu, bột bắp, thêm nước rồi khuấy đều, sau đó cho hạt bắp đã luộc chín và hạt cà rốt vào, đổ vào nồi cùng lúc rồi đun lửa nhỏ cho đến khi chúng ở trạng thái sền sệt.

Nước sốt đã chuẩn bị xong, khoai tây nghiền bên kia cũng đã được bọn trẻ hợp tác khuấy thành bột, nhưng bột có hơi khô, lúc này cần cho một ít sữa nóng vào trộn đều, qua một lúc thì bột đã mềm hơn nhiều rồi.

Cuối cùng là cho nước sốt vào, trộn đều hỗn hợp một lần nữa rồi dựa vào số người ăn để chia ra từng phần nhỏ.

Rốt cuộc chỉ có một củ khoai tây, mặc dù nàng đã cho rất nhiều thứ vào nhưng khẩu phần ăn vẫn không được nhiều, mỗi người cũng chỉ có hai miếng.

Chương 209

DTV-EBOOK

Sau khi phân chia xong là có người tới dọn đồ ăn, Yến Thu Xu chỉ cần dẫn bọn nhỏ đi ăn là được, vừa rời khỏi phòng bếp liền nhìn thấy ba người bên ngoài đang tươi cười nhìn bọn họ.

Yến Thu Xu ngây người, dáng vẻ này trông có vẻ kỳ lạ.

Nhưng rõ ràng đó là những gì cô ấy nghĩ.

Đông Đông và Uyển Nhi nhào vào vòng tay của Tạ Thanh Vận, nói dứt khoát: “Đại bá mẫu, chúng con vừa làm khoai tây nghiền đó! Cũng đã làm xong cho người rồi!”

Vẻ mặt Tạ Thanh Vận hết sức khoa trương: “Ai da, con đã nấu cho chúng ta rồi sao? Cảm ơn Uyển Nhi và Đông Đông.” Nói xong, nàng ấy nhìn về phía cậu thiếu niên đang ngại ngùng đi đến: “Cũng cảm ơn Bình Tùng nhé.”

Tiêu Bình Tùng cười thật thà, trong lòng cậu bé cảm thấy rất vui vẻ.

A Hoàn thì hớn hở nhào vào lòng mẫu thân, vừa thân mật vừa tự hào nói: “Cha mẹ, con vừa mới giúp A Xu tỹ tỹ nấu ăn, ngon lắm đó ạ...”

Xương Vương cười nói: “Sao con biết được là rất ngon?”

A Hoàn cười xảo trá, ngoắc ngoắc tay với phụ thân mình.

Xương Vương càng cười to hơn, phối hợp cùng con trai chơi một trò chơi nhỏ, hần liền ngồi xổm xuống đất.

Chỉ thấy A Hoàn đưa mấy đầu ngón tay đến bên cạnh tay hắn, nhỏ giọng nói: “Vừa nãy ngón tay con có chạm vào khoai tây nghiền, con đã liếm thử một ít rồi, mùi vị rất ngon! Con vẫn còn chưa liếm sạch, cho cha thử này!”

Xương Vương: “...”

Nụ cười của hắn dần biến mất, hắn bắt đầu hoài nghi con trai mình đã học được những gì từ Đông Đông rồi vậy?

*

Món ngon cần phải được nếm đúng lúc, mượn cơ này, Xương Vương lấy khăn tay lau ngón tay trở còn dính một ít khoai tây nghiền của con trai mình, rồi nhanh chóng dẫn cậu ta ra sân trước.

Xương Vương phi che đi ý cười trên môi, chào hỏi Tạ Thanh Vân, Yến Thu Xu và những người khác: “Chúng ta cũng đi đi.”

Mọi người gật đầu tán thành rồi nhanh chóng bước đi.

Những món ăn khác trong phòng khách đều đã được chuẩn bị xong từ sớm, may mà đang là mùa hè, phần lớn đồ ăn được nấu ra đều là các món ăn lạnh nên vẫn có thể tiếp tục ăn.

Có điều, sau khi trì hoãn lâu như vậy, hứng thú của mọi người không còn cao như lúc đầu nữa, hàn huyên vài câu đơn giản xong, mọi người đã bắt đầu dùng bữa.

Khoai tây sốt chua cay là món ăn chính nên được bày ở giữa bàn, khoai tây nghiền thì được bày trong một cái bát nhỏ màu trắng, bên cạnh đĩa của mọi người, đây cũng là món đầu tiên mà mọi người ăn.

A Hoàn đã lâu không được ăn món do Yến Thu Xu nấu, cậu ta nhớ kinh khủng, khi có thể bắt đầu ăn, cậu ta lập tức cầm cái

thìa lên, múc một thìa khoai tây nghiền bỏ vào miệng.

Ôi.... Khoai tây nghiền mềm mềm mang theo hương vị sữa quen thuộc, dư vị còn đọng lại trên đầu lưỡi, một ít vị mặn và một ít vị cay càng làm tăng thêm vị ngon cho nó.

Nhưng giữa môi và răng lại có thêm hương vị của mấy hạt ngô và hạt cà rốt, khiến cho vị không còn như ban đầu nữa mà là ngọt dịu hơn một chút.

Hạt ngô bị cắn ra, nước bên trong hạt trào ra và độ giòn của cà rốt khiến cậu ta thích thú.

Rõ ràng là các đầu bếp trong phủ đều đã học hỏi kỹ thuật nấu nướng của A Xu tử tử, thậm chí còn từng làm món cơm chiên hạt ngô cho cậu ta, đều là dùng ngô để làm nguyên liệu, nó làm cậu ta đột nhiên nghĩ đến nhưng khi ăn vào mùi vị lại hoàn toàn khác.

Cậu ta cảm thấy quả nhiên vẫn là đồ ăn do A Xu tử tử nấu sẽ ngon hơn!

“Cha, có ngon không?” Cậu ta hài lòng nở nụ cười, ánh mắt mong chờ nhìn phụ thân, muốn cùng với phụ thân chia sẻ niềm vui khi được thưởng thức món ngon.

Xương Vương vừa nuốt thức ăn trong miệng, hài lòng gật đầu: “Ngon lắm, A Xu tử tử của con nấu ăn thật là giỏi, nhìn thì đơn giản, nhưng nấu lên lại ngon đến không ngờ.”

“Đúng vậy!” A Hoành cười đắc ý.

Chương 210

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu không ngờ rằng trong khoảng thời gian trở về nhà, A Hoàn lại trở nên hoạt bát hơn rất nhiều, lúc ở Tiêu phủ, mặc dù được Đông Đông dẫn đi cùng, nhưng đó dù sao cũng không phải là nhà mình, người trước mặt cũng không phải là cha mẹ mình nên cậu ta vẫn luôn thận trọng, nhưng hiện tại đã trở về bên cạnh cha mẹ, cảm giác an toàn tăng mạnh, bản tính bên trong cũng đều lộ ra hết.

Nàng tươi cười nhìn cậu ta, A Hoàn cũng chú ý tới ánh mắt đang đặt lên người mình, đưa mắt nhìn lại thì bắt gặp ánh mắt của nàng, cậu ta nhất thời đỏ mặt.

Đông Đông khẽ cười, cảm thấy A Hoàn vẫn còn quá nhút nhát nên rất niềm nở chào hỏi: “Bá phụ, món khoai tây sợi này cũng rất ngon, người ăn thử đi!”

Xương Vương sửng người, rốt cuộc ai mới là chủ nhà đây?

Nhưng mà sự nhiệt tình của đứa trẻ này làm hắn không nỡ phụ lòng, cầm đũa vươn tới gần món khoai tây sợi sốt chua cay.

Vừa rồi là nếm thử món khoai tây mềm vào bụng xong, giờ lại xuất hiện thêm khoai tây sợi sốt chua cay.

Nhưng khác với món khoai tây bào sợi xào do đầu bếp trong phủ làm, món khoai tây sợi sốt chua cay này có vị chua nhẹ, lại còn hơi cay, kèm theo đó là vị giòn của khoai tây, một chút bột cũng không có, ăn vào vô cùng ngon miệng.

Lúc ăn khoai tây nghiền, hắn vẫn chưa nghĩ đến việc muốn ăn cơm.

Nhưng khi ăn món này, hẳn ăn liền một mạch, tay bưng bát cơm lên ăn lúc nào không hay, một ngụm cơm trắng với dư vị ngọt nhẹ ăn kèm với khoai tây sợi sốt chua ngọt cũng là một điều rất tuyệt.

Ăn xong, gấp đũa thứ hai của hẳn lại trực tiếp đưa thẳng qua.

Thoáng nhìn thấy Đông Đông và A Hoàn đang nhìn mình, Xương Vương cười nói: “Sao vậy? Còn sợ ta không thích sao?”

“Khụ khụ!” Hai người vội vàng thu hồi ánh mắt, cũng cầm đũa lên theo để gấp thức ăn.

Đông Đông ăn nhiều đến nỗi đôi má phúng phính đều căng phồng lên, một ngụm thức ăn, một ngụm cơm lại thêm một ngụm khoai tây nghiền, trông vô cùng ngon miệng.

Thật không ngờ khoai tây này nhìn có vẻ chẳng ra gì nhưng ăn vào lại thật sự rất ngon, bất kể là khoai tây chiên, khoai tây nghiền hay khoai tây sợi sốt chua cay!

Tiếc là ít khoai tây quá, không biết cho thêm nhiều khoai tây nữa thì sẽ nấu ra được món gì nhỉ?

Nghĩ đến đây, cậu bé lại oán trách trong lòng.

Mấy người dùng khoai tây mọc mầm làm đồ ăn thực sự là quá xấu xa rồi! Nếu không thì bây giờ cậu bé nhất định có thể ăn càng nhiều đồ ăn ngon!

*

“Àt xì!”

Người thanh niên đang ngồi vững trên thêm câu cá hắt hơi một cái, khiến cho con cá vừa định cắn câu sợ hãi bơi đi mất, chỉ

thấy sóng nước lay động một hồi, mặt nước lại trở về vẻ yên tĩnh.

Cung nữ hầu hạ thiếu niên vội vàng cầm lấy chiếc áo choàng chạy tới: “Điện hạ, trời nổi gió rồi, có hơi lạnh rồi, người choàng vào đi.”

“Không cần, mang đi đi.” Dáng vẻ thiếu niên uể oải đáp.

Hắn không thích ăn mặc nhiều như vậy, bị bao bọc đến mức hắn ta cảm thấy như đang bị trói buộc.

Nhưng cũng chính lúc bị quấy rầy này, hắn nhìn sắc trời, kì thực cũng đã khá muộn rồi, nếu không có đèn đường thì hiện tại hắn ta còn chả nhìn thấy cần câu đâu.

Suy cho cùng hắn ta đã ngồi ở đây suốt sau khi ăn bữa tối, điều mà hắn ta không nghĩ tới đó là, cho đến hiện tại vẫn chưa có một con cá nào cắn câu.

Hoài Vương có chút buồn bực, hắn ta dứt khoát vứt cần câu, đứng dậy đi vào thư phòng.

Cung nữ vội vàng chạy theo, nhưng hắn ta lại khua tay: “Không cần theo ta.”

Rồi hắn ta đi một mình về phía trước.

Đi một mạch đến một nơi tối đen, lúc này hắn ta mới mở miệng: “Có chuyện gì? Bên đó vẫn chưa có tin tức gì sao?”

“Bây giờ thuộc hạ sẽ đi điều tra một chuyến.” Một giọng nói trầm thấp vang lên, như có như không, ngay sau đó là một loạt tiếng động của chim bay.

Chương 211

DTV-EBOOK

Hoài Vương tiếp tục đi về phía thư phòng, sau khi hại hoàng huynh trúng độc, tuy vô ý nhưng hẳn ta cũng phải viết một bức thư tạ tội, tự mình tạ tội trước, cho dù mấy người kia có nổi giận đi chẳng nữa thì cũng không làm gì được mà chỉ có thể nói vài câu với hẳn ta, dù sao hẳn ta cũng là người mang khoai tây về, một loại lương thực ích nước lợi dân đến thế kia mà.

Nhưng mà lúc hẳn vừa mới đi đến thư phòng, còn chưa kịp cầm bút lông lên, quản gia đã vội vàng chạy tới, giọng điệu gấp gáp nói: “Điện hạ, vừa rồi Xương Vương điện hạ phái người tới chuyển lời, nói rằng nếu như khoai tây điện hạ mang về có hiện tượng mọc mầm, đổi màu... Thì không ăn được nữa, nếu nhẹ thì sẽ bị nôn mửa, nặng thì là ngạt thở mà chết!”

“Thần nghe được vị công công chuyển lời nói Xương Vương đã dùng chuột làm thí nghiệm, tất cả những con chuột ăn khoai tây mọc mầm đều chết hết, bây giờ hẳn đang vội đi nói sự việc này cho những người đã nhận được khoai tây rồi! Điện hạ, bữa tối hình như người cũng có ăn một chút, người có thấy chỗ nào khó chịu không, bây giờ nô tài liền đi truyền thái y ngay.”

Người quản gia cẩn thận hỏi, nhưng lại không nhận được câu trả lời nào từ người kia.

Nghe ông ta nói như vậy, sắc mặt người thiếu niên tiêu sái cao ngạo kia liền nhất thời thay đổi, vô cùng kinh ngạc và tức giận nhìn ông ta: “Người vừa mới nói cái gì? Xương Vương phái người tới chuyển lời rằng khoai tây có độc ư?”

“Đúng vậy, chẳng qua là khoai tây mọc mầm mới có độc mà thôi, người yên tâm, khoai tây này vẫn là đồ tốt!” Quản gia

buông lời an ủi mà không biết nguyên do.

“Rầm...” Ông ta vừa dứt lời, Hoài Vương đã đánh đổ hết tất cả giấy và mực bút nghiên ở trên bàn xuống, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin, bởi vì quá mức kích động nên ngũ quan dần trở nên vụn vẹo và u ám.

Sao có thể như thế được chứ?!

Hắn ta đã tốn rất nhiều thời gian mới thử nghiệm ra được những triệu chứng này, cũng vì chuyện này mà lãng phí rất nhiều thời gian, khiến hắn ta và Tiêu Hoài Nhã bỏ lỡ nhau, nhưng bây giờ khoai tây đã được mang đến kinh thành Đại Chu mấy ngày rồi?!

Hắn đã biết cả rồi sao?

Thậm chí đến các triệu chứng hắn đều biết hết ư?!

Người khác thì không biết, nhưng trong lòng Hoài Vương lại biết rất rõ, những triệu chứng mà Xương Vương nói đều là thật, nhưng khác biệt ở chỗ, hắn dùng người sống để làm thí nghiệm, đảm bảo liều lượng đủ để có thể khiến cho thân thể của một người đàn ông trưởng thành phải trở nên suy sụp...

Đêm nay lại là một đêm khiến cho rất nhiều người mất ngủ.

Vừa mới có được thứ thần vật là khoai tây, mọi người đều vất óc suy nghĩ làm sao để nấu được món ngon, đang lúc làm ra được mỹ vị bỗng nghe được tin khoai tây này có độc, thật quá đả kích người khác rồi!

May mắn thay, chỉ có khoai tây mọc mầm là có độc, điều này khiến mọi người yên tâm.

Có điều cùng với việc an tâm, những người này lại phát hiện ra rằng, nhiều người trong số họ thực sự đã bị tiêu chảy sau khi

ăn khoai tây mọc mầm!

Vốn nghĩ rằng đau bụng là do ăn những thứ khác, suy cho cùng đa số mọi người đều không sao, chỉ có một số ít có vấn đề, hơn nữa họ cũng không ăn nhiều, nếu chia ra thì một người chỉ ăn hai miếng, bụng cũng chỉ đau một chút là khỏi.

Không phải ai cũng có thể nhận được nhiều khoai như Xương Vương, còn có thể đãi khách, hơn nữa lại còn xui xẻo như vậy, khoai tây nấu ra phần lớn đều có vấn đề, còn để giữ lại làm giống thì đều là khoai tốt?

Thế là, củ khoai tây ban đầu gần như hoàn hảo, giờ đã trở thành một thứ có khuyết điểm.

Tình huống như vậy khiến cho Hoài Vương sáng sớm đã quỳ ở Kim Loan điện nhận lỗi với lão hoàng đế.

Nói rằng bản thân không ngờ việc chậm trễ trên đường quá lâu sẽ khiến khoai tây nảy mầm, càng không ngờ rằng khoai tây nảy mầm thế mà lại có độc.

Chương 212

DTV-EBOOK

Hắn ta nhanh chóng thừa nhận sai lầm của mình, hơn nữa hắn ta cũng không phải cố ý, cũng không có ai trách cứ hắn ta, ngược lại đều nói: “Hoài Vương điện hạ vẫn là có tấm lòng thương dân, chỉ là thời gian xuất hiện của vật này hãy còn ngắn, có nhiều thứ chúng ta vẫn chưa hiểu cũng là chuyện bình thường, nếu như điện hạ biết, Hoài Vương điện hạ nhất định đã nhắc nhở chúng ta rồi.”

“Lần này Xương Vương điện hạ phát hiện kịp thời, lão thần vẫn là nên cảm tạ điện hạ, nếu không, đứa con trai nhỏ của lão thần rất thích ăn khoai tây, e rằng nó cũng đã ăn hết mất rồi.”

“Bệ Hạ.....”

Không ai trách cứ hắn ta, thậm chí họ còn xin tha tội cho Hoài Vương, có người còn cầu xin ban thưởng cho Xương Vương.

Lão hoàng đế nghe vậy thì cười nói: “Được rồi, trong lòng các người, trăm là loại người không biết phân biệt đúng sai hay sao? Ai tốt ai xấu chẳng lẽ trăm không biết?”

“Đương nhiên là không phải, phụ hoàng anh minh uy vũ, phán đoán của người nhất định là đúng đắn nhất.” Ngũ hoàng tử Thuần Vương tươi cười ngoan ngoãn nói.

Ánh mắt Lão hoàng đế trở nên nhu hòa, thanh âm cũng trở nên ôn hoà hơn: “Chỉ có người là biết nịnh nọt ta, các chư vị ái khanh không cần lo lắng, trăm sẽ không trách lão Tú, hắn có thể mang nhiều khoai tây từ phương xa về như vậy cũng là vì muốn cho bách tính Đại Chu có đủ cơm ăn, đó là chuyện tốt, cho dù

thật sự có xảy ra chuyện gì thì cũng không liên quan đến hần, dù sao hần cũng vội vàng trở về để dâng trình khoai tây, làm sao có thể đoán nhiều chuyện đến thế được?”

Vừa nói, Lão hoàng đế vừa nhìn sang Xương Vương: “Người làm rất tốt, gặp phải sự cố phát sinh đã rất cẩn thận, hơn nữa có thể thử nghiệm ra khoai tây sau khi mọc mầm sẽ có độc cũng là một chuyện rất tốt.”

Xương Vương hành lễ nói: “Bẩm phụ hoàng, nhi thần cũng không biết chuyện này, là một vị khách nhân khi đến nhà đã nói với nhi thần, nàng ấy đã từng thấy qua loại cây này trong sách, trước đó nàng ấy cũng đã từng nghe nói qua, chỉ là ngày hôm qua mới thực sự được nhìn thấy nên sau đó mới nói lại với nhi thần, rằng khoai tây mọc mầm sẽ có độc.”

Lão hoàng đế nhướng mày, nghiêng người tỏ vẻ rất hứng thú: “Nàng ta còn biết những thứ gì khác nữa không?”

“Trong sách ghi chép không nhiều lắm, chỉ nói thần vật này mặc dù tốt, nhưng cũng có một khuyết điểm chí mạng, một khi gặp phải dịch bệnh, liền sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ vùng đất, dẫn đến cuối cùng không thu hoạch được gì. Vì vậy mặc dù thứ này cực kỳ tốt, cũng không nên tùy tiện trồng trọt với diện tích lớn, nhất định phải trồng trọt cẩn thận!” Xương Vương nhấn mạnh nói.

Sắc mặt Lão hoàng đế trầm xuống, sắc mặt Hoài Vương đứng bên cạnh cũng hơi thay đổi, hần nhìn thật sâu vào vị huynh trưởng bên cạnh, trong lòng liền nhớ tới khách nhân kia.

Mà các đại thần nghe được câu trả lời này đều thất vọng không thôi: “Cái này không thể được trồng với diện tích lớn! Nếu không sẽ rất nguy hiểm!”

“Ta vốn tưởng rằng đó là thánh vật, không nghĩ tới việc nó cũng có khuyết điểm, cũng đúng thôi, làm sao có thể có thứ thật

sự hoàn mỹ được.”

“Cũng may chúng ta đã phát hiện ra sớm, vẫn là nên đa tạ vị khách nhân kia!”

“Còn có nhược điểm như vậy sao?! Vậy nó chẳng phải là...”

Nghe được có một số đại thần đã trở nên lo lắng, Xương Vương vội vàng an ủi: “Tuy rằng một khi phát bệnh thì sẽ không thể trồng loại cây như khoai tây được nữa, bởi vì cực kỳ nguy hiểm, nhưng khi trồng trọt bình thường thì sẽ không dễ bị bệnh, chỉ cần chúng ta cẩn thận, đừng gieo trồng trên những cánh đồng phì nhiêu màu mỡ, có thể trồng khoai tây mà vẫn đảm bảo các loại cây trồng khác phát triển bình thường, còn có thể tăng cao năng suất cây trồng, nâng cao thu nhập cho bách tính.”

Các đại thần nghe xong những lời này đã cảm thấy được an ủi đôi chút.

“Cũng đúng, suy cho cùng chúng ta cũng chưa từng thật sự trồng qua thứ này, vẫn nên cẩn thận hơn một chút.”

Chương 213

DTV-EBOOK

“Có thể nâng cao năng suất là tốt rồi, chỉ cần ra sức phát triển nông nghiệp, Đại Chu chúng ta vốn dĩ có nhiều đất đai, luôn có thể tìm được nơi thích hợp để trồng trọt, hơn nữa cũng sẽ không tổn hại đến đất ruộng!”

“Nói đúng lắm!”

Trong lúc thảo luận, mọi người đều đã đưa một số quy định, sắc mặt của lão hoàng đế cũng tốt lên rất nhiều, về cuối đời có thể có được một thần vật ích nước lợi dân như vậy, cho dù ông ta có hoang đường đến cỡ nào cũng sẽ được hậu thế ca tụng, ngay cả khi ông ta không cần nó, nhưng danh tiếng của ông ta trở nên tốt hơn đôi chút cũng là điều không tồi.

Ngay cả lão Chu Gia của ông ta cũng có thể truyền lại thêm được vài thế hệ nữa.

Lão hoàng đế mừng rỡ, hơn hở nói: “Vị khách nhân kia là ai? Có thể biết được chuyện tốt như vậy, lại còn biết khoai tây mọc mầm có độc, cũng có thể coi như đã cứu mạng rất nhiều người trong các ngươi rồi, rất đáng được ban thưởng!”

Xương Vương nói: “Vị nữ tử đó tên là Yến Thu Xu, là họ hàng xa của Tiêu gia, bởi vì trong nhà nàng không còn người thân thích nào khác, nên mới đến nhờ vả, lần này cũng là nhờ có nàng.”

Nụ cười trên mặt lão hoàng đế nhạt đi vài phần, lại là Tiêu gia.

Chẳng lẽ nhà họ Tiêu thật sự có thuật phong thủy nào đó, tìm đâu ra nhiều người có năng lực đến vậy?

Ý định ban thưởng ban đầu biến mất, lão hoàng đế nhàn nhạt nói: “Vậy thì phong làm hương quân đi...”

*

Sau đó lão hoàng đế liền cho hạ triều.

Còn có một cáo thị từ nha môn được gia nô khua chiêng gõ trống lan truyền khắp các đường phố và ngõ hẻm ở kinh thành. Thông báo cho người dân biết khoai tây là vật gì, chỗ nào tốt và chỗ nào không tốt.

Để sau này khi có đủ hạt giống, chúng sẽ được phân phát xuống để những người dân bình thường đều có thể trồng một cách cẩn thận.

Có điều, trong cáo thị này, không có bất kỳ cái tên nào khác được đề cập đến, chỉ nói rằng hương quân Đức An đã phát hiện ra chuyện này, Xương Vương đã thực hiện qua thí nghiệm, rất nhiều con chuột đã chết, cùng nhiều vấn đề khác.

Lão bách tính chìm vào hoan lạc còn chưa tới ba ngày đã nghe được tin xấu như vậy, họ khó chịu vô cùng.

Làm thế nào mà một thần vật tốt đến thế lại có thể có một nhược điểm như vậy nhỉ?! Mới hôm qua họ còn tha hồ tưởng tượng có thể dựa vào cái thứ thần kỳ này mà có một bữa ăn no mà không cần thắt lưng buộc bụng!

Đến nỗi khi ăn tối cũng chẳng có mấy người nuốt nổi cơm nữa.

Nhưng có người còn khó chịu hơn cả họ.

Đó chính là Hoài Vương.

Trong kế hoạch của hắn ta, chuyện khoai tây bị bệnh không cần thông báo với mọi người, bởi vì một khi nó thực sự phát bệnh rồi, thiên hạ nhất định sẽ loạn, đến lúc đó, ngôi vị của phụ hoàng hắn ta ắt hẳn sẽ không còn vững nữa.

Nếu như phụ hoàng mất sớm, ngôi vị được truyền lại cho người khác, chỉ cần không phải là mấy người huynh đệ của hắn ta, hắn ta đã có thể nói ra chuyện này, như vậy cũng có biện pháp để mà phòng ngừa.

Ai mà biết được, hiện tại trước khi mọi kế hoạch bắt đầu, nó lại đi theo một chiều hướng khác.

Lại có người sớm biết được điểm yếu của khoai tây, thậm chí còn hiểu rất rõ độc tính của nó đến mức hắn ta còn chưa kịp phòng bị, mọi tính toán đều vô ích, lại còn tạo thêm cho tên cầu hoàng đế kia nhiều thành tích nổi bật đến vậy trong những năm cuối đời, thật sự... quá là khiến cho hắn ta không cam lòng!

Đôi mắt u ám của thiếu niên đen như mực, chẳng khác gì vực sâu không đáy, không hiểu sao lại khiến người ta sợ hãi sau khi nhìn thấy.

Đặc biệt lúc này đang là ban đêm.

Chu Trạch Cảnh đến thương lượng với hắn ta bước tiếp theo sau khi đầu độc Xương Vương thất bại.

Hai người mới nói đến vấn đề này, người trước mặt liền lộ ra vẻ mặt như vậy, khiến cho Chu Trạch Cảnh, người đã hợp tác với hắn ta nhiều năm cũng không khỏi rung mình, bàn tay nắm chặt trên tay cầm ghế, nhẹ giọng nói: “Người bình tĩnh đi, thất bại nhất thời cũng không nói lên được điều gì cả.”

Chương 214

DTV-EBOOK

Hoài Vương lạnh lùng nói: “Bốn vương chỉ là đang tức giận.”

Chu Trạch Cảnh không nói gì, hắn cũng tức giận, nếu như sớm biết được sẽ như thế này, chỉ bằng ban đầu hắn tự làm, nếu không thì đã lợi cho Xương Vương, cũng lợi cho Tiêu Gia rồi.

Ai có thể ngờ rằng loại cây trồng này chưa từng xuất hiện trên lãnh thổ của Đại Chu, nhưng từ lâu đã được ghi chép lại.

Lại còn là do một người họ hàng đến nhờ vả nhà Tiêu Gia đã nói ra nữa chứ....

Làm xong chuyện này, chẳng những kế hoạch đầu độc Xương Vương thất bại, mà sau này Xương Vương phủ nhất định sẽ tăng cường phòng ngự, tiếp theo nếu hắn ta vẫn muốn ra tay, khả năng thành công là bằng không.

Nếu Xương Vương không chết, kế hoạch của bọn họ e rằng sẽ khó mà thực hiện.

Hoài Vương trầm giọng nói: “Nếu đã như vậy, cứ để bốn vương đích thân ra tay tranh đoạt thiên hạ. Dù cho khoai tây có nhược điểm, nhưng lợi ích mà nó mang lại cũng đã đủ lớn, danh tiếng của bốn vương trong dân chúng cũng đủ rồi, hiện tại thứ ta còn thiếu chính là binh lực.”

Cổ hòng Chu Trạch Cảnh khẽ động, hắn trầm mặc một hồi rồi nói: “Đại khái là ta đã nắm giữ được cấm quân, nhưng vẫn chưa đủ, nếu có thể lôi kéo được Tiêu gia thì mới là tốt nhất.”

Hoài Vương nhíu mày: “Căn bản là ta không tiếp xúc được, hơn nữa Tiêu Hoài Nhã sẽ không gả cho người khác, nếu thật sự

như vậy, nàng ấy có lẽ sẽ trực tiếp cạo tóc xuất gia.”

Tiêu gia không phải là một gia đình dễ bị chi phối, Tiêu Hoài Nhã thì lại càng không, nếu kế hoạch gặp gỡ trong mưa lần đó diễn ra thuận lợi, thì chiêu này có thể khả thi, nhưng rõ ràng là nó không suôn sẻ, vậy nên về phần Tiêu gia là không thể được.

Chu Trạch Cảnh nói: “Vậy thì chỉ còn nữ tử của Hồng gia thượng thư bộ binh, tuy nhỏ hơn người bốn tuổi, nhưng cũng không sao cả.”

Sau khi hai người thương lượng xong, Chu Trạch Cảnh nhanh chóng rời đi, tuyệt nhiên không đi đường chính mà lại trèo qua tường sân, cuối cùng biến mất ở một bên tường, Hoài vương nhìn chăm chăm phía sau, đột nhiên nở nụ cười đầy sự mỉa mai.

Thật sự nghĩ ai cũng sẽ thích được với ngai vàng hay sao?

Nếu không phải vì báo thù cho mẫu thân hắn ta, cả đời này hắn ta cũng sẽ không bao giờ trở lại kinh thành.

Hoàng cung thật đúng là bản thủ!

Ký ức của hắn ta về hoàng cung chỉ có hình dáng của mẫu thân hắn khi bà qua đời, bà qua đời khi còn chưa đầy hai mươi tuổi, bà và Lục Quý Phi lần lượt đều có thai, nếu không phải trùng hợp, hắn ta và lão Lục cũng không thể sống sót.

Lục Quý Phi vừa vào cung đã được sủng ái, cũng vì khi đó địa vị không cao, nhưng gần như là người duy nhất nhận ân sủng, điều này khiến rất nhiều phi tần có địa vị cao đều bất mãn, sau vài năm, khi bà ta đã ngồi vững vị trí phi tần được ân sủng số một trong hậu cung, kể từ đó không còn đứa trẻ nào khác được sinh ra trong hậu cung nữa.

Bản thân Hoài Vương và lão Lục là những hoàng tử cuối cùng còn sống sót.

May mắn thay, khi Lục Quý Phi sinh ra Lão Ngũ thì lúc đó cơ thể đã yếu ớt, lại còn sinh nhiều bệnh, bà ta cũng không còn sức lực đi hành hạ những người khác nữa, cứ để họ sống sung túc đến một độ tuổi trải đời đôi chút, sau đó mới ra tay đối phó với họ.

Hắn ta và lão Lục sống sót dưới sự bảo vệ của thái hậu, nhưng mẫu thân của hắn ta thì không may mắn như vậy, hắn ta đã nhiều lần nhìn thấy mẫu thân mình bị Lục Quý Phi phạt quỳ, đầu gối đều đã bầm tím cả, rõ ràng thức ăn mà bà ăn có độc, nhưng lại không có một thái y nào dám nói ra sự thật.

Hắn ta chạy đến cầu xin phụ hoàng làm chủ, nhưng phụ hoàng lại chỉ thấy rất phiền, bảo hắn ta đừng làm loạn nữa.

Rõ ràng chúng cứ đã ở ngay trước mặt, nhưng lão già kia lại làm ngơ để bà ta làm mưa làm gió trong hậu cung, sau này ngay cả thái hậu cũng bị bà ta hại chết.

Chương 215

DTV-EBOOK

Bà ta vẫn còn chưa hài lòng, một lòng muốn Lão Ngũ trở thành hoàng đế.

Nếu đã như vậy, hẳn ta quyết không thể để bà ta đạt được những gì mình mong muốn.

Chỉ là Hoài vương chán ghét hoàng cung, khi về kinh, đêm nào hẳn ta cũng nằm mơ thấy hình ảnh của mẫu thân và thái hậu lúc mất, thường xuyên bị làm cho kinh hải mà tỉnh giấc, chỉ khi trong tâm có phật và mỗi ngày đều niệm kinh thì mới có thể khiến hẳn ta yên tâm mà ngủ.

Vậy nên hẳn ta không muốn ngai vàng, hẳn ta chỉ muốn nước càng khuấy càng đục, không thể làm cho lão già kia sống tốt mỗi ngày, càng không thể để cho Lục Quý Phi sống sót!

Đại Chu triều đại này, những đứa con của lão già kia cũng đừng mong có thể lấy được nửa phần!

Hoài Vương vốn tưởng rằng kế hoạch của mình rất hoàn hảo, ai ngờ lại xuất hiện vật ngán đường như vậy? Chẳng lẽ nhà họ Tiêu thực sự được ai đó phù hộ và che chở sao?

*

“Àt xì!” Yến Thu Xu hắt hơi một cái.

Đông Đông đang tập trung ăn đồ ngon cũng không ngẩng đầu lên, Uyển Nhi ngược lại bị dọa cho giật mình, đặt đĩa xuống, lo lắng nhìn nàng: “A Xu tử tử, có phải tử bị ốm rồi không? Tối nay tử đã hắt hơi đến mấy lần rồi đấy!”

Yến Thu Xu xoa xoa mũi và hít một hơi, có hơi chột dạ nói: “Chắc không phải đâu.”

Nhưng có vẻ như là mũi nàng đang có gì đó nghẹn nghẹn...?

Uyển Nhi dùng vẻ mặt không tán thành mà nhìn nàng, đồng thời khéo léo dằn dò hạ nhân: “Mau đem đá xuống đi, đêm nay cũng không quá lạnh, không thể dùng băng đá nữa đâu.”

Yến Thu Xu tức khắc liền nước mắt tràn mi: “Uyển Nhi, không cần đâu mà...”

“Cần chứ sao không!” Uyển Nhi kiên định nói.

Yến Thu Xu thở dài một tiếng, bưng bát lên húp một ngụm mì lạnh, mì lạnh chua chua cay cay tràn vào miệng nàng, hơi lạnh kèm theo vị chua cay của ớt, vô cùng ngon miệng.

Bây giờ đã là tháng 5, đối với cổ đại mà nói là tháng 5 âm lịch, nếu tính theo dương lịch thì là tháng 6, tháng 7, vừa hay đang là lúc thời tiết nóng bức.

Nàng sợ nóng nên khi có điều kiện nàng liền bắt đầu dùng đá viên để giải nhiệt.

Có điều hai ngày nay cũng không tính là quá nóng, nàng còn dùng đá lạnh, buổi tối lại quên đắp chăn cho nên mới bị hắt hơi.

Uyển Nhi thì ngày càng hiểu chuyện, đã biết quan tâm chăm sóc cho nàng rồi.

Yến Thu Xu không thể không cảm thấy vui vẻ, nàng chỉ cảm thấy tiếc những viên đá của mình, nàng muốn ăn sinh tố, cũng muốn ăn kem nữa, nhưng nàng quá lười để động tay, kết quả là bây giờ ngay cả những viên đá cũng không còn nữa!

Nhìn thấy nàng như vậy, Uyển Nhi bất đắc dĩ: “A Xu tử tử, tử đã là người lớn, là người lớn thì càng phải biết kiềm chế hơn, hơn nữa, hiện tại tử cũng đã là hương quân rồi còn gì!”

Đúng vậy, mới sáng sớm mà thánh chỉ đã được truyền đến, kèm theo đó là phần thưởng của hoàng đế.

Mặc dù không nhiều, nhưng đối với Yến Thu Xu, đó đã là một bước lên trời.

Không biết có bao nhiêu người sẽ phải ngưỡng mộ nàng đây.

Mang thân phận của một Hương Quân, địa vị của nàng hiện tại đã không giống như lúc trước nữa, hạ nhân trong phủ đều kính trọng nàng hơn, vốn dĩ vẫn có ít nhiều nha hoàn có chút đề phòng, nghĩ rằng trong tương lai Yến Thu Xu nhiều nhất chẳng qua cũng chỉ là dì của Tiêu Hoài Đình, mà nàng lại còn rất thân thiện với người ăn kẻ ở, điều đó khiến cho mọi người càng đoán già đoán non.

Bây giờ thân phận đã thay đổi, hiện tại không một ai dám đắc tội với nàng.

Nhưng Uyển Nhi lại thầm lẩm bẩm trong lòng, nữ nhân trước mắt này một chút cũng không giống hương quân! Nhìn rõ ràng hơn thì nàng vẫn chưa lớn lắm!

Yến Thu Xu có hơi bưng tỉnh, Hương Quân là một phong vị thời cổ đại.

Nàng không chỉ an cư lạc nghiệp ở thời đại này mà còn trở thành một hương quân, nếu may mắn, biết đâu nàng còn có thể được lưu danh vào sử sách thì sao?

Chương 216

DTV-EBOOK

Nghĩ tới đây, nàng nở nụ cười, nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Uyển Nhi, cố ý nói nhỏ: “Hương quân chỉ là một phong vị, không thể thay đổi được tính cách của ta.”

Uyển Nhi: “...”

Tiêu Bình Tùng cười toe toét, cũng nói theo: “Đúng đấy, muội như thế này đã rất là tốt rồi.”

Có thể được chơi chung với họ, nàng không có cảm giác khoảng cách nào cả.

Yến Thu Xu nháy mắt với cậu bé rồi cầm bát lên tiếp tục ăn.

Mì lạnh trong bát vốn trong suốt hơi mờ, do nhuộm phải màu của tương ớt nên nhìn chúng có vẻ đỏ hơn rất nhiều, lại thêm giấm vào, tổng thể lộ ra một màu nâu đỏ, còn có nếp đã nấu chín hấp thụ nước cốt bên trong, miếng dưa chuột giòn giòn ngon miệng, những sợi cà rốt ngọt nhẹ và non giòn, cùng một ít nấm mộc nhĩ.

Cắn xong miếng này, tất cả các loại hương vị dường như đều tập trung trong vòm miệng.

“Ngon quá đi!” Yến Thu Xu hài lòng ăn nốt miếng cuối cùng, liếm miệng một cái: “Tay nghề của các đầu bếp trên phố ẩm thực càng ngày càng giỏi hơn rồi!”

Đông Đông cũng vừa mới ăn xong, trong miệng vẫn còn một ít thức ăn chưa kịp nuốt xuống, hai má phồng lên, nói không nên lời, chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Thật sự rất ngon!

Món khai vị chua cay, vào trong miệng thì trơn tuột, còn có các nguyên liệu khác, có chút lành lạnh, trong cái đêm hè oi bức như này mà ăn được một món ăn như vậy quả là một loại hưởng thụ!

Muộn như vậy rồi nhưng hôm nay Yến Thu Xu lại không ngủ được nên đã gọi hết bọn trẻ lại cùng chúng ăn đêm, còn đồ ăn đêm thì là do nàng sai người đi mua ở phố ẩm thực.

Mấy tháng nay, phố ẩm thực ngày càng phồn hoa, rất nhiều cửa hàng ăn uống cao cấp đã chủ động vào cuộc, giá cả của những cửa hàng ăn uống trước kia vốn xa xôi vắng khách nay cũng đã không ngừng tăng lên.

Bởi vì bây giờ chỉ cần mọi người muốn ăn cái gì, phản ứng đầu tiên trong tiềm thức của họ là đi đến phố ẩm thực.

Tất nhiên là ở đó cũng có mì lạnh rồi.

Lần trước vì để làm các món mặn và chay, sau khi Yến Thu Xu làm ra tinh bột mì liền đã làm mì lạnh, sau đó giao lại cho Tiêu Hoài Khải, không lâu sau, bên đó cũng đã mở một cửa hàng mì lạnh.

Vì có quá nhiều người nên thời gian cấm đi lại ở kinh thành rất muộn, phố ẩm thực vẫn rực rỡ ánh đèn sau khi trời tối, tất cả đều đang mở cửa buôn bán, muốn ăn gì cũng đều có thể đi mua, chỉ là ở thời đại này thì thông tin liên lạc vẫn chưa phát triển, nên việc giao đồ ăn vẫn là một việc rất khó khăn.

Hiện tại chỉ có thể đặt đồ ăn bên ngoài thôi, nếu là loại giao tận nơi thì không thể, tuy nhiên cũng có những người chuyên môn làm chân sai vặt đi khắp hang cùng ngõ hẻm trên phố, có điều ai có người hầu ở nhà thì không cần, không có người hầu thì cũng thà tự mình đi thêm hai bước chứ rất hiếm khi có cơ

hội dùng đến những chân chạy vật, loại hình kinh doanh này xem ra vẫn rất khó để thực hiện.

Không giống như Yến Thu Xu mỗi ngày chỉ nấu ăn cho vài người, các đầu bếp trong Lễ hội ẩm thực đều cần phải nấu thức ăn cho rất nhiều người, hơn nữa sau khi họ tinh thông được một món, rồi lại ngày càng thành thạo hơn, hương vị tự nhiên của các món ăn họ làm sẽ ngày càng phù hợp với khẩu vị yêu thích của mọi người.

Ví dụ, đối với loại mỳ lạnh này, người dân ở kinh thành có khẩu vị không kén cho lắm, vì vậy tương ớt, giấm, muối,... được cho vào mỳ lạnh cũng không tính là quá nhiều, nhưng bây giờ là mùa hè, nếu trả tiền thì có thể ăn được một bát mì đá lạnh, hương vị vừa khéo rất hợp miệng và thực sự rất ngon!

Sau khi ăn uống no nê, bọn trẻ cũng đều đã rất hài lòng, chúng lần lượt trở về phòng mình dưới sự dẫn dắt của bảo mẫu.

Yến Thu Xu lười biếng đuổi người, nàng cũng chuẩn bị đi ngủ rồi.

Chương 217

DTV-EBOOK

Chỉ là vừa đi đến bên giường, nhìn thấy tấm thiệp viếng thăm trên chiếc bàn ở đầu giường, động tác của nàng hơi do dự một chút, ngồi xuống giường, thuận tay cầm lấy tấm thiệp, nàng lại mở ra xem.

Đây chính là lý do tại sao nàng không thể ngủ được.

Tấm thiệp này là do Yến Thu Uyển gửi đến.

Yến Thu Uyển gửi thiệp mời, nhìn thoáng qua là có thể biết được ý đồ của nàng ta.

Nàng ta đã bắt đầu nghi ngờ.

Có lẽ là vì nghe nói tên nàng là Yến Thu Xu, tên của nàng chỉ khác với tên của nguyên chủ đúng một chữ, dường như đã cảm nhận được điều gì, lại thêm hai lần trước có gặp qua nhau, có lẽ nàng ta cũng nhận ra gì đó, dù sao bản thân cũng đã trải qua chuyện trọng sinh, việc người chết sống lại cũng không phải chuyện quá khó chấp nhận.

Nhưng có một chuyện, hiện tại Yến Thu Xu đang nương tựa vào Tiêu gia, lại vừa được Hoàng Thượng phong làm Hương Quân, thân phận cũng đã khác, nàng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể phai người đưa thiệp mời đến đây thăm dò thử một chút.

Yến Thu Xu nhìn thấy thiệp mời, thật ra nàng cảm thấy rất khó xử.

Nàng vẫn luôn tránh mặt Yến gia, nhưng nàng không ngờ rằng mình cũng bị liên lụy, lúc này đột nhiên bị người khác

đoán được thân phận, nàng rất lo lắng, chẳng may có xảy ra vấn đề gì, như vậy sẽ làm liên lụy đến Tiêu gia.

Hơn nữa bây giờ nàng đã được phong làm Hương Quân, nếu xảy ra chuyện gì, có khi sẽ bị khép vào tội khi quân, như vậy cũng không được.

Nhưng ở đây ăn đến tận khuya, tâm trạng Yến Thu Xu trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều.

Tuy Yến gia mang tiếng là trưởng bối, nhưng bọn họ cũng không phải thân nhân thật sự của nàng, ở thời đại này không có kỹ thuật xét nghiệm huyết thống, chỉ cần nàng chết cũng không thừa nhận, hắn cũng không có vấn đề gì đúng chứ?

Hơn nữa nàng cũng không thẹn với lương tâm chính mình, nguyên chủ bị bọn họ dồn vào con đường chết, xuyên không nhập vào cơ thể này cũng không phải mong muốn của nàng, không cần phải chột dạ, mà nàng cũng không có cảm tình gì với Yến gia, đối với nàng mà nói, bọn họ chỉ là một gia tộc trong tiểu thuyết mà thôi.

Nếu sau này bọn họ tự nhận mình là người tốt, lấy đạo hiếu để chỉ trích nàng, nàng cũng không để trong lòng.

Mẫu thân của nguyên chủ chỉ là người sinh ra cơ thể này, chỉ có thể mà thôi.

Lại nói tiếp, tháng mười hai âm lịch này chính là giỗ mẫu thân của nguyên chủ, hiện tại nàng đã có thôn trang của riêng mình, nàng cũng phải đến trang hoàng lại một chút, thấp hươu tỏ lòng kính trọng.

Hơn nữa ngày mai nàng nhất định phải đến từ chối chuyện nạp thiếp này, nàng phải nói cho Tiêu phu nhân biết về thân phận thật sự của mình, nếu không bị phát hiện thì không sao,

nhưng nếu thật sự bị phát hiện, sau này cũng không vì đột ngột mà không kịp trở tay.

Yến Thu Xu đã sắp xếp ổn thoả công việc của ngày hôm sau, nàng đặt thiệp mời xuống, nằm trên chiếc giường mềm mại như bông.

Đi ngủ thôi!

Ngày hôm sau, mặt trời vừa lên đến đỉnh.

Yến Thu Uyển đang ngồi ăn bữa sáng, trước mặt là ổ bánh mì do nha hoàn đến phố ẩm thực mua về, một ổ bánh mì và cháo trắng, tuy ăn riêng bánh mì có hơi nhiều dầu mỡ, nhưng ăn cùng cháo trắng lại rất ngon.

Nàng ta thông thả ung dung ngồi ăn, nha hoàn bên cạnh đột nhiên tiến lên nói: “Tiểu thư, Đức An Hương Quân nói tiểu thư sắp xuất giá, công việc chắc chắn sẽ rất bẽ bộn, nàng sẽ không đến làm chậm trễ thời gian của tiểu thư, còn cho người gửi lời chúc phúc, chúc tiểu thư cùng Tấn Vương thế tử bên nhau đến răng long đầu bạc.”

Yến Thu Uyển đang ăn, nghe thấy vậy, trên mặt lộ vẻ không vui, nhưng cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nếu người này thật sự là Yến Thu Xu, nàng ta chắc chắn rằng nàng sẽ không dám gặp.

Chương 218

DTV-EBOOK

Coi như có chút thay đổi về dung mạo, nhưng nàng ta không quan tâm, dù dung mạo nàng có thay đổi hay không, nàng ta vẫn luôn cảm thấy người này rất quen thuộc, điều này khiến nàng ta không thoải mái, chuyện lần đó ở Tiêu phủ khiến nàng ta luôn canh cánh trong lòng, không ngờ lại là Yến Thu Xu!

Nàng vẫn chưa chết!

Miệng nhỏ của Yến Thu Uyển cắn một miếng, bên ngoài xốp giòn có chút dầu mỡ, bên trong lại mềm mềm, có vị mặn vừa phải, còn mang theo mùi dầu hành thoang thoảng khiến nàng ta mê mẩn.

Món này thật kì lạ, nàng ta chưa từng được ăn qua.

Cũng không nhớ rõ tại sao một năm qua, ở kinh đô lại xuất hiện nhiều phố ẩm thực như vậy.

Hơn nữa nàng ta nghe được rằng, Yến Thu Xu đã vào Tiêu gia từ tháng tám năm ngoái, đến bây giờ đã được gần một năm. Từ lúc đó, Tiêu gia luôn cho ra nhiều món ăn mới mẻ, điều này cũng dẫn tới sự xuất hiện của phố ẩm thực.

Đồ ăn ở đó thực sự rất mới mẻ, dù kiếp trước nàng ta sống đến hơn 30 tuổi cũng chưa bao giờ thấy qua.

Tại sao Yến Thu Xu lại biết mấy thứ này?

Đáng ra nàng không thể biết!

Dù nàng ta và nàng đều trọng sinh như nhau, nhưng còn chưa đủ, vì nàng ta chỉ có vậy, trừ việc trọng sinh một lần, biết

một số việc lớn sẽ xảy ra trong tương lai, biết tất cả mọi chuyện của nhà mẹ đẻ, cũng biết những di nương kia sẽ làm gì, những chuyện khác, nàng ta đều không biết.

Nhưng bây giờ, với sự xuất hiện của Xương Vương, chuyện nàng ta biết càng ngày càng ít, đã không thể giúp Chu Trạch Cảnh nhiều như trước, mấu chốt là ở chỗ, Yến Thu Xu chết đi mà tự nhiên sống lại, hơn nữa còn xảy ra nhiều chuyện kỳ lạ như vậy.....

Còn chuyển lời chúc phúc, chắc chắn không đơn giản chỉ là trọng sinh.

Yến Thu Uyển không khỏi suy nghĩ thêm.

Có lẽ trải nghiệm của Yến Thu Xu và mình không giống nhau, lại có lẽ vì chính mình mà cướp đi nhân duyên của nàng, ông trời đã bù đắp cho nàng rất nhiều thứ, chẳng hạn như làm ra ổ bánh mì này.

Bằng cách này, một con phở ẩm thực mới có thể xuất hiện.

Năng lực tốt như vậy lại đặt ở Tiêu gia thì thật sự quá lãng phí.

Nếu có thể.....

Yến Thu Uyển nghĩ tới đây, nàng ta hơi hối hận vì sau khi trọng sinh đã cướp đi mối hôn sự của Yến Thu Xu, lỡ như kiếp trước Chu Trạch Cảnh có thể xưng đế là nhờ sự trợ giúp của Yến Thu Xu kia, còn lần này, chỉ sợ lành ít dữ nhiều...

Nghĩ đến đây, đối mặt với bữa sáng vô cùng ngon miệng trước mặt, nàng ta lại không nỡ ăn.

Rốt cuộc thì ông trời vẫn đối xử rất tốt với Yến Thu Xu!

Nàng ta đặt đĩa xuống.

Nhà hoàn bên cạnh thấy nàng ta chỉ ăn một chút điểm tâm cho bữa sáng như vậy liền nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tiểu thư, lát nữa người còn phải thêu áo cưới, tiểu thư không ăn no thì sẽ không có sức để thêu đâu ạ.”

Phần lớn các bộ phận của chiếc áo cưới đều là do chính tay Yến Thu Uyển thêu, những nữ nhân khác cũng vậy, đều tự tay thêu áo cưới cho chính mình, tay nghề thêu rất tốt, cũng là vì đến khi thành thân được người khác nhìn thấy chiếc áo cưới do chính tay mình thêu, khiến người khác càng xem trọng, đưa mình lên một bậc cao hơn.

Thân là thiếp, kiếp trước nàng ta đã chịu khổ đủ rồi, nên kiếp này, nàng ta đã quen với việc mạnh mẽ trong mọi công việc.

Nghe vậy, trái tim Yến Thu Uyển như đông cứng lại, nàng ta ngồi lại tiếp tục ăn, chỉ là trước đó còn cảm thấy hương vị không tệ lắm, hiện tại ăn vào lại cảm thấy chết lặng.

Tại sao Chu Trạch Cảnh lại thành thân với Yến Thu Xu, hẳn ta lại có thể trở thành hoàng đế, vậy mà hiện tại còn lập hôn ước với nàng ta, trong chốc lát không tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra sau này!

Ngay cả mối quan hệ bất thành giữa Tứ hoàng tử và Tiêu Hoài Nhã kia cũng chưa hề xảy ra!

Chương 219

DTV-EBOOK

Nếu Tiêu Hoài Đình xảy ra chuyện, Tiêu gia nhất định sẽ ủng hộ Xương Vương chứ không phải Chu Trạch Cảnh, từ sau chuyện của Tam hoàng tử, cho đến bây giờ, mọi chuyện đã hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của nàng ta.

Không thể để cho mọi chuyện lại trở nên mất kiểm soát một lần nữa.

Chỉ khi mọi thứ trở về điểm xuất phát, như vậy mới có thể bình yên vô sự.

Yến Thu Xu thích Chu Trạch Cảnh như vậy, tất nhiên bây giờ nàng cũng không quên, nếu Chu Trạch Cảnh cầu hôn, nàng nhất định sẽ đồng ý ư? Đến lúc đó, Tiêu gia sẽ ra sao? Phố ẩm thực sẽ chỉ thuộc về Chu Trạch Cảnh, ngoài phố ẩm thực ra, nhất định còn có nhiều thứ nàng ta không biết, nếu không làm sao thái tử bị phế truất lại có thể trở thành Xương Vương trong một đêm?

Yến Thu Uyển ăn xong, nàng ta lén lau nước mắt, đi vào thư phòng, trịnh trọng viết xuống một bài thơ.

Yến Thu Xu sở hữu năng lực thần kỳ như vậy, nhất định không thể từ bỏ.

Trải qua thời gian dài như thế, nàng ta rất tự tin vào địa vị của mình trong lòng Chu Trạch Cảnh, sẽ không thay đổi quá nhiều chỉ vì Yến Thu Xu, một khi đã như vậy, hy sinh một chút cũng không sao, nàng ta vẫn muốn làm nữ nhân tôn quý nhất!

Khi tin tức được đưa đến phủ Tấn Vương.

Lúc này, ở Tiêu gia, Yến Thu Xu đang nhận tội với Tiêu phu nhân.

Đương nhiên, nàng cũng không đến tay không, nàng vẫn mang theo bữa sáng đến, chính là món mì trộn tương.

Món mì này được làm rất đơn giản, chủ yếu chính là làm nước tương ngon, thái miếng thịt lợn thật dày, miếng thịt nạc cùng với mỡ đàn xen, sau đó đem đi chiên ngập dầu, cho nắm vào, đầu tiên cho đường trắng, nước tương, dùng nước tương ngọt để làm món vịt nướng tương ngọt, cùng với hành, gừng, tỏi xào, sau đó cho thêm nước vào nấu một lúc.

Chỉ cần một lượng nhỏ nước tương là có thể làm được rất nhiều, Yến Thu Xu làm rất nhiều, nàng để lại một phần cho mấy đứa trẻ ở đây ăn, phần còn lại liền bung đến cho Tiêu phu nhân.

Hôm nay không phải ngày mừng một, cũng không phải ngày mười lăm, nhưng người đến thỉnh an Tiêu phu nhân vẫn không ít, phu thê Tạ Thanh Vận, Tiêu Hoài Khải, Tống Minh Đại, cùng với Tiêu Hoài Ngọc và Tiêu Hoài Nhã.

Nhưng nàng luôn quay lại sau bữa sáng.

Khi Yến Thu Xu rời đi, mặc dù nàng vẫn chưa đến, nhưng những người lớn khác đều ở đó.

Thấy nàng tới đây, mọi người đều có chút kinh ngạc, trong lòng bọn họ, Yến Thu Xu là người một nhà còn thân thiết hơn Tiêu Hoài Ngọc, chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện, giọng điệu trầm thấp, nếu không phải lão phu nhân làm ăn tốt, rất có thể người này đều đã quên tất cả mọi người trong phủ này.

Tại sao sáng nay nàng lại cố ý đến đây?

Tạ Thanh Vận liền bỏ chiếc màn thầu vừa mới gấp xuống, cười nói: “A Xu, mau mau lại đây ngồi đi, cái hộp kia nhất định

là có món ăn ngon, ta phải chờ mới được.”

Tiêu Hoài Khải thấy vậy cũng không ăn: “Ta đây cũng phải chờ.”

Tiêu Hoài Ngọc mím môi cười nói: “Sáng sớm nay Đông Đông đã đến đây kéo Uyển Nhi đi tìm người, hẳn còn nói từ bên kia đã ngửi thấy mùi hương của thức ăn do người làm, hôm nay người lại làm món ngon gì vậy?”

Vẻ mặt Yến Thu Xu có chút tự đắc, nàng ho nhẹ một tiếng nói: “Cũng không phải món gì lạ, chỉ là món mì trộn tương mà thôi.”

Trên phố ẩm thực có đủ loại món ngon, nàng cũng đưa cho Tiêu Hoài Khải công thức, nguyên liệu mà nàng biết, còn trực tiếp những món nào hay sắp xếp như thế nào là chuyện của hắn, nhưng có điều là về cơ bản thì chúng đều lần lượt xuất hiện.

Mì trộn tương của nàng cũng không có gì đáng ngạc nhiên, trên thực tế, mọi người đều đã ăn thử hết.

Tạ Thanh Vận lắc đầu: “Cái kia với cái này không giống nhau, nhất định phải ăn nhiều một chút!”

Chương 220

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu cười cười, nàng và Thủy Mỗi cùng nhau đặt cặp lồng lên bàn, lấy mì và nước sốt bên trong ra chia cho mỗi người một phần, cũng không nhiều lắm, mỗi người được nửa bát mì: “Con tới hơi muộn, con cứ nghĩ mọi người đều đã ăn trước rồi, nên con không làm nhiều như vậy, khuấy khuấy lên là ăn được.”

“Ta biết rồi, hơn nữa còn có nhiều đồ ăn như vậy, nhất định sẽ ăn cho thật no.” Tiêu phu nhân nhẹ nhàng nói, cầm lấy phần thuộc về mình, dùng chiếc đũa gấp một sợi mì.

Sợi mì có màu vàng nhạt, còn hơi nóng, bên trên là nước sốt đậm đặc và một ít dưa leo giòn.

Mì sợi được khuấy đều, nước tương chảy từ trên sợi mì xuống, từ trên xuống dưới, sợi mì ngấm nước tương màu nâu, mùi hương của nước tương cũng bốc lên theo.

Tiêu phu nhân nghe vậy, trong mắt tràn đầy hứng thú, tốc độ khuấy cũng trở nên nhanh hơn, bà nhanh chóng trộn xong bát mì, tâm trạng rất vui vẻ.

Đến đây là có thể ăn rồi.

Bà ấy cầm đũa lên, gấp vài sợi mì, phía trên còn có một ít thịt viên và nấm viên, cắn một miếng, dù mì không có nước canh, nhưng bà ấy không thể ngừng ăn, vị tương ngọt ngào trong miệng, nước tương kết hợp với sợi mì dai tạo nên một món ăn hoàn hảo cho bữa sáng.

Tuy nhiên, dựa theo lẽ nghi, nghe vẫn rất thô lỗ vì khi ăn sẽ phát ra những tiếng “sụt sụt”.

Nhưng sau khi Tiêu phu nhân ăn một miếng, liền không quan tâm tới lễ nghi nữa, một tiếng “sụt” rất nhỏ, bà ấy há miệng ăn một miếng mì lớn.

Ăn uống xong xuôi, bà ấy tiện tay lau vệt nước sốt dính trên khóe miệng, nhưng cũng không sạch hoàn toàn, liền tiếp tục ăn thêm một miếng nữa.

Vốn dĩ cũng không có nhiều mì, ăn một lúc đã hết.

Cuối cùng, trong bát chỉ còn hai miếng dưa leo với nước sốt, Tiêu phu nhân gấp lên cho vào miệng, sau đó bà ấy cầm một cái bánh bao, cái miệng nhỏ cắn một miếng, bánh bao mềm mại thơm ngọt, tuy hương vị không nồng đậm, nhưng cũng không tệ chút nào.

Tiêu Hoài Khải vốn tưởng rằng mình ăn nhanh nhất, dù sao hắn cũng là nam nhân, nhưng lại nhỏ nhẽ, tốc độ ăn cũng không khác nữ nhân, không ngờ vừa ăn xong ngẩng đầu lên, bát của mẫu thân đã không còn gì, hắn sửng người: “Xem ra món mì trộn tương này có thể làm mẫu thân vui.”

Tiêu phu nhân chậm rãi nói: “Có món nào A Xu làm mà ta không thích không? Ngay cả đậu phụ thối ta đều ăn hết, chỉ có các ngươi là không dám ăn.”

“Khụ khụ!” Tiêu Hoài Khải ho khan một tiếng, cắt ngang cuộc nói chuyện.

Tiêu Hoài Ngọc càng làm náo động bầu không khí trong bữa cơm: “Nhị tẩu, tẩu đã ăn xong chưa, tẩu ăn không hết sao? Không bằng cho ta ăn đi?”

Tống Minh Đại liếc nàng một cái, nhưng cũng không nói câu gì.

Tiêu Hoài Ngọc chạy nhanh qua lầy, mỉm cười đem về chỗ của mình rồi tiếp tục ngồi ăn.

Tạ Thanh Vận cũng ăn xong rồi, còn cười khúc khích, nói: “Ai da, có đôi khi ta thật hâm mộ Bình Tùng, bất cứ lúc nào hẳn cũng có thể xoe cái bụng ra để ăn hết tất cả các món ăn ngon!”

Nhắc đến trẻ con, ánh mắt Tống Minh Đại và Tiêu Hoài Ngọc đều trở nên dịu dàng.

Ngược lại, Yến Thu Xu có tốc độ ăn chậm nhất, nàng vừa mới ăn xong liền uống ngụm trà cho nhuận giọng.

Hành động này lập tức khiến mọi người đều nhìn sang.

Động tác của Yến Thu Xu cứng đờ, nhưng vẫn nuốt ngụm nước trà trong miệng xuống, nhìn về phía Tiêu phu nhân: “Bá mẫu, đại thiếu gia, thiếu phu nhân..... Con có chuyện phải nói với mọi người.”

Tiêu phu nhân khẽ mỉm cười, những nếp nhăn xung quanh môi lâu ngày càng hiện rõ hơn, thần sắc càng ngày càng dịu dàng: “Con nói xem, có phải là con chưa nghĩ thông suốt chuyện làm con dâu của ta hay không? Nếu không, chúng ta chờ lão Lục trở về rồi mới tính đến chuyện bái đường.”

Đám người Tạ Thanh Vận nghiêng đầu cười ha hả.

Chương 221

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu xấu hổ, khuôn mặt nhỏ của nàng lập tức đỏ lên, nhưng cũng vì vậy mà trong lòng nàng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nàng ho nhẹ một tiếng: “Thật ra chuyện là như này, con không phải là trẻ mồ côi, phụ thân con là đại thiếu gia Yến gia, mẫu thân là vợ ba của phụ thân, ở Yến gia, con là người con thứ năm, con tới Tiêu phủ để tìm nơi nương tựa, trước kia, con đã nói dối mọi người, cũng vì trong mắt người Yến gia, con đã chết, con liền nghĩ con không còn quan hệ gì với bọn họ.”

“Chỉ là hiện giờ, Xương Vương điện hạ cầu thân với con, có thể con sẽ bị muội muội kia nhận ra, con sợ liên lụy đến Tiêu gia, nên con nói với mọi người một tiếng, nếu có chuyện ảnh hưởng đến Tiêu gia, sao chúng ta có thể ở lại trong thôn bây giờ?”

Yến Thu Xu nói xong, liền mở to mắt ra nhìn để chờ phản ứng của bọn họ.

Chỉ là đã đợi một hồi lâu, cả mấy người đều chẳng hé răng nói một lời, chỉ y như trước, ánh mắt chứa ý cười nhàn nhạt nhìn nàng.

Không tức giận, càng không trách móc.

Yến Thu Xu chớp mắt, trong lòng vốn bình tĩnh yên ổn lại có chút rối rắm: “Mọi người không trách con đã giấu giếm chuyện này sao?”

Tiêu phu nhân “Phụt” một tiếng, cười ra tiếng.

Tạ Thanh Vận che miệng nói: “A Xu, muội xem, muội thật ngốc nghếch, muội nghĩ chúng ta không đoán được sao? Bình

thường muội nói chuyện lộ nhiều sơ hở như vậy, ta còn tưởng muội đang chờ chúng ta đi điều tra nữa đấy.”

Yến Thu Xu hít sâu một hơi: “Hả???”

Sau lời trêu đùa của Tạ Thanh Vận, Tiêu phu nhân cũng chậm rãi nói: “Con nói rằng trước kia được lão Lục cứu từ trong đám thổ phỉ kia ra, ta cũng đoán ra được một chút, ở Vụ Thành bên kia, tiểu thư nhà họ Yến cũng đang mất tích.”

Tiêu Hoài Ngọc vừa cười vừa nói: “Tuy bình thường A Xu làm việc tùy ý, nhưng mỗi khi nàng gặp người liên hành lễ là có thể nhìn ra được, có một số việc đã khắc sâu vào xương cốt, nói cách khác, Yến gia rất coi trọng lễ nghi.”

Trời nóng, Tiêu Hoài Khải luôn mang một cái quạt bên người, ăn cơm xong, hắn liền nhẹ nhàng phe phẩy cái quạt, nói: “Nhưng ta thật sự nghi ngờ, trù nghệ A Xu tốt như thế, ta cũng chưa từng nghe nói trù nghệ của tiểu thư Yến gia lại giỏi như vậy..”

Yến Thu Xu: “.....”

Nàng quả thực không ngờ, thực ra tính tình của nàng cũng rất tùy tiện.

Dù sao trước đây thì môi trường sống của nàng rất an toàn, từ nhỏ đến lớn nàng đã như vậy, muốn nàng giả vờ làm người khác cũng rất khó khăn, chỉ là lớp áo choàng này đã rơi xuống thật nhanh!

Tiêu phu nhân nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ chỉ muốn chui xuống gầm bàn của nàng liền an ủi: “Không cần để ý đến hắn, cũng may là trù nghệ của con rất tốt, Tiêu gia của chúng ta mới có được như ngày hôm nay.”

Mặc dù có vẻ như Yến Thu Xu không làm được gì nhiều, nhưng thực tế mọi thứ đều thuộc về nàng, từ sau khi nàng tới, Tiêu gia mới thay đổi.

Ví dụ như chính nàng, Đông Đông, Bình Ngô, Uyển Nhi.....

Lòng người không đổi, chỉ có mọi thứ đều thay đổi.

Lúc này Yến Thu Xu mới bình tĩnh lại một chút, nàng nở nụ cười then thưng: “Mọi người cũng đã cứu con một mạng, nếu không, một người rơi vào hoàn cảnh như con thì khó mà sống sót.”

Tạ Thanh Vận cười hiền, nói: “Hôm qua hoàng thượng truyền thánh chỉ xuống, phong muội làm Hương Quân, A Xu, hay là chúng ta tổ chức yến tiệc chúc mừng muội, đến lúc đó muội mời Xương Vương tới, một nhà chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, muội nghĩ thế nào?”

“Có thể, có thể ăn cơm cùng nhau thì thật là tốt.” Yến Thu Xu vui vẻ đồng ý.

“Lại muốn ăn món gì ngon đây?” Một giọng nói dịu dàng mang theo vài phần ý cười vang lên.

Yến Thu Xu vô thức quay đầu lại, liền nhìn thấy Tiêu Hoài Nhã được bốn ma ma dìu lại đây.

Chương 222

DTV-EBOOK

Vết thương trên đùi nàng ấy còn chưa khôi phục hoàn toàn, còn cách viện một đoạn, nàng ấy muốn tự mình đi vào, Tiêu phu nhân có phần không nỡ, sợ vết thương của nàng ấy càng nghiêm trọng hơn, liền cho một cái kiệu nhỏ để các ma ma đưa nàng ấy lại đây.

Nàng ấy còn đeo khăn che mặt, sắc mặt dịu dàng, dễ nhìn hơn trước rất nhiều, vừa tiến đến, một đôi mắt hạnh liền nhìn chăm chăm cái bàn kia còn chưa thu dọn các bát đầy nước tương, cái mũi hít hít, sau đó cũng không hé răng mà chỉ nhìn Yến Thu Xu.

Không cần phải nói, chắc chắn là nàng đã mang mấy đồ ăn ngon kia đến.

Yến Thu Xu mím môi cười nói: “Ta có để phần cho người.”

Nàng để Thủy Mỗi dọn nốt chỗ mì còn sót lại trong cặp lồng kia ra bát, sau đó liền đưa cho Tiêu Hoài Nhã.

Tiêu Hoài Nhã có chút ngượng ngùng mà cười cười, nhưng vẫn nhận lấy rồi ngồi xuống ăn.

Nha hoàn tiến lên thu dọn bát đĩa trên bàn, những người đứng gần bàn ăn đều quay về chỗ ngồi, mới vừa ngồi xuống, liền có nha hoàn chạy tới bẩm báo: “Thưa phu nhân, thiếu phu nhân Tống gia tới, nói có lễ vật muốn tặng Đức An Hương Quân.”

Khóe miệng Tiêu phu nhân tươi cười, nhìn thật sâu vào đôi mắt Tống Minh Đại.

Tống Minh Đại vội vàng cúi đầu, nàng ta không dám lên tiếng.

Tiêu phu nhân thu lại nụ cười, bình tĩnh nói: “Mời nàng ta vào đi.”

Nha hoàn vội vàng đi ra mời nàng ta vào, chỉ chốc lát sau, một nữ nhân khoảng 30 tuổi, phong thái cao quý bước vào, phía sau còn có một ma ma, trên tay ma ma cầm theo một hộp quà màu đỏ.

Nàng ta vừa tiến đến liền cười tủm tỉm, nói: “Gần đây sắc mặt Tiêu phu nhân ngày càng tốt!”

Sau đó lại hành lễ vô cùng tự nhiên, nàng ta cũng hành lễ với Yến Thu Xu.

Hiện tại nàng là Hương Quân, cũng giống nữ quan trong triều, khi gặp nàng đều phải hành lễ.

Yến Thu Xu không hề cử động, chỉ gật đầu tiếp nhận, hành động vừa rồi khiến nụ cười trên mặt đại thiếu phu nhân Tống gia Liễu thị nhạt đi rất nhiều.

Nhưng sắc mặt Tiêu phu nhân cũng không có vẻ thân thiện, sắc mặt vẫn lãnh đạm như cũ, nói: “Lần này đại thiếu phu nhân tới đây có chuyện gì?”

Tống thị cười một tiếng: “Sao có thể có chuyện gì? Ta nghe nói Đức An Hương Quân có chuyện vui, chúng ta cũng là thông gia, nên ta đến đây chúc mừng, Tống gia nghèo khó, lễ vật cũng tầm thường, hy vọng Hương Quân không chê.”

Nàng ta vừa nói vừa nhìn về phía Yến Thu Xu, sau đó nhận lấy lễ vật từ trong tay ma ma, tự mình đi đến đưa cho Yến Thu Xu.

Yến Thu Xu vô thức nhìn về phía Tiêu phu nhân, ở Tiêu gia, nàng cũng vô ý xem Tiêu phu nhân như trưởng bối của mình, có thu lễ hay không, nàng sẽ hỏi ý kiến của trưởng bối.

Tiêu phu nhân cũng đã quen, nhẹ gật đầu với nàng.

Lúc này Yến Thu Xu mới nhận lấy, nói lời cảm tạ với nàng ta.

“Cảm tạ cái gì? Đây là điều ta nên làm.” Liễu thị xua xua tay, sau đó hàn huyên đôi câu cùng những người khác trong Tiêu gia, Tiêu phu nhân liền nhìn Tống Minh Đại như ngâm ám chỉ.

Bị Tiêu phu nhân nhìn như vậy, mí mắt nàng ta cũng không dám nâng lên mà nhìn, chỉ rũ mắt xuống thối thối hơi nóng bay lên từ ly trà, cũng không đáp lại.

Trong lòng Liễu thị cáu giận, thầm nghĩ người em chồng này quả nhiên cũng ngu ngốc giống mẹ chồng nàng ta, chả trách mẹ chồng không được cha chồng nàng ta thích, lão Nhị Tiêu gia sao có thể coi trọng người em chồng này, thật là có mắt như mù.

Chỉ là lần này nàng ta tới vì thật sự có việc, từ sau khi xảy ra chuyện lần trước, Tống gia không thể lôi kéo Tiêu gia đưa Lục hoàng tử Tuyên Vương lên nắm quyền, nàng ta vẫn phải dựa vào Tuyên Vương mới có thể yên ổn, hơn nữa nàng ta muốn cho con trai mình được đến học tại thái học!

Chương 223

DTV-EBOOK

Nếu có thể đến thái học học tập, được người tài giỏi như Đại Chu phu tử dạy bảo, còn có thể kết bạn với những đứa trẻ con nhà quyền quý, tương lai của con trai nàng ta nhất định sẽ trở nên sáng lạn, trượng phu của nàng ta vô dụng, nên nàng ta chỉ có thể dựa vào Tiêu gia, tuy là thông gia với nhau nhưng hết lần này đến lần khác, Tiêu gia đều keo kiệt bủn xỉn, cho một chút quan cũng chỉ to bằng hạt vừng chứ không có gì béo bở, sau đó cũng không chịu giúp đỡ thêm lần nào nữa.

Việc này chỉ có thể để nàng ta một mình tới, nàng ta nghe nói cô nương Yến Thu Xu ở Tiêu gia được mọi người đối đãi rất tốt, còn được phong làm Hương Quân, nàng ta liền nảy ra ý tưởng chủ động đến Tiêu gia tặng quà, tiện thể đến nhìn xem chuyện gì đã xảy ra.

Liễu thị thấy những người khác đều không chủ động đi ra để cho nàng ta và người em chồng nói chuyện, khẽ cắn môi, đánh bạo mở miệng nói: “Bá mẫu, cô em chồng này vừa đi liền đưa theo Bình Tùng đi rồi, đã vài tháng không trở về, ta và cha mẹ chồng rất nhớ cháu, còn nữa, ta cũng có vài điều muốn nói với em chồng.”

Vốn tưởng rằng nói như vậy, Tiêu phu nhân nhất định sẽ đi ra hậu viện cho nàng ta và em chồng nói chuyện.

Nhưng vừa dứt lời, Tiêu phu nhân lại tỏ vẻ hứng thú hỏi: “Có chuyện gì mà chúng ta không được nghe sao?”

“Cũng không có gì.” Liễu thị cười ngượng ngùng.

Tiêu phu nhân chậm rãi nói: “Chính là chuyện thuyết phục Tiêu gia cùng lên thuyền đưa Tuyên Vương lên ngôi sao?”

Liễu thị hít một hơi, ánh mắt kinh hãi nhìn người trước mắt, đôi môi run rẩy, hai chân mềm nhũn suýt nữa là khụy xuống đất.

Sau đó nàng ta liếc mắt về phía Tổng Minh Đại, lúc này nàng ta thật sự tức giận!

Có phải người em chồng này có bệnh hay không?!

Loại chuyện này cũng nói với mẹ chồng sao?

Tiêu phu nhân cười lạnh một tiếng: “Tước vị Tổng gia các người không cao, nhưng tay lại vươn ra thật dài!”

Liễu thị sợ tái mặt, nhanh chóng lắc đầu, biện minh: “Đâu, nào có! Bá mầu nghĩ nhiều rồi, chỉ là nói chuyện riêng mà thôi.”

Tiêu Hoài Khải cười nhạt nói: “Tổng thiếu phu nhân, xem ra trước đây phu quân người bị giáo huấn chưa đủ, vẫn còn muốn lợi dụng Tiêu gia sao?”

Cơ thể Liễu thị run lên, may được ma ma đỡ mới không ngã xuống, nàng ta kinh ngạc nhìn hắc hắc, nàng ta ngay lập tức nghĩ tới mấy tháng trước, phu quân cùng với đệ đệ ruột ở rể của nàng ta bị người ta đánh một trận, mặt mũi bầm dập, sưng húp, lúc đó nàng ta hỏi, phu quân cứ áp ứng mãi, nàng ta còn tưởng rằng hắc hắc đến giáo phường rồi đánh nhau vì nữ nhân, còn giận hắc hắc mấy hôm.

Bây giờ nghĩ đến, hóa ra là bị Tiêu gia dạy dỗ, chẳng trách lúc sau lại không nhắc đến em chồng nữa.

Vốn tưởng rằng phu quân đã từ bỏ, không ngờ là bị đánh đến nỗi không dám nữa!

Liễu thị sững sờ, trực tiếp từ bỏ giấy giụa, quỳ rạp xuống đất: “Hôm nay đến đây là chủ ý của một mình ta, không liên quan gì đến phu quân ta, từ sau lần đó, phu quân ta liền dặn ta đừng nhắc đến nữa, chỉ là ta không cam lòng, xin đại thiếu gia đừng trách phạt phu quân!”

Tiêu Hoài Khải vốn định đánh hấn lần nữa.

Cũng không đến mức phải làm như vậy, Tống gia cũng không làm chuyện gì ác, bài học lần trước cũng đủ rồi, không cần cố chấp.

Chỉ là nữ tử vốn luôn im lặng ngồi một bên đột nhiên đứng dậy, nàng đi sang đỡ tẩu tẩu dậy.

Trong lòng Liễu thị yên tâm, nàng ta đứng lên, cố gắng ra ngoài, sốt sắng nói: “Minh Đại, không phải tẩu tẩu muốn làm khó muội, muội cũng biết, cha mẹ muội và ca ca muội đều vô dụng, tẩu tẩu không muốn sau này nhi tử chỉ làm một chức quan nhỏ ăn không ngồi rồi nên mới muốn nhân cơ hội lần này giúp gia đình ta tiến thêm một bước, muội có thể nói với mẹ chồng.....”

Chương 224

DTV-EBOOK

Sắc mặt Tống Minh Đại thản nhiên, đám người đi ra tới cửa viện, nàng ta mới thẳng tay đẩy nữ nhân này xuống.

Liễu thị bị đẩy một cái loạng choạng, ngơ ngác nhìn nàng ta, không biết cô em chồng này đang phát điên vì điều gì.

Lại thấy Tống Minh Đại lạnh lùng nói: “Đủ rồi! Lúc trước khi chuẩn bị về nhà chồng, ta đã nói rõ ràng với cha mẹ, bọn họ nuôi ta lớn, ta sẽ trả lại tất cả những gì đáng ra phải trả. Đừng nghĩ đến chuyện khác, càng đừng nghĩ lợi dụng Tiêu gia làm gì. Người không muốn con trai người đi theo con đường giống phu quân mình, vậy hãy để nó học hành chăm chỉ, chả có thứ gì là từ trên trời tự nhiên rơi xuống, chỉ có thể thôi, mau cút đi!”

“Ta.....” Liễu thị còn muốn lôi kéo nàng ta, nói một chút tình nghĩa, quan hệ gia đình nhà họ với Tiêu gia nhất định không thể rạn nứt!

Nhưng trên thực tế, từ lâu Tống Minh Đại đã không còn tình cảm với Tống gia, lúc trước trở về vốn chỉ là một lòng muốn bảo vệ con trai, sau khi nàng ta kết hôn, Tiêu gia đã tặng nàng ta rất nhiều lễ vật, huống chi là lễ vật ngày lễ ngày tết.

Cứ như vậy, khi gặp được ích lợi, người Tống gia sẽ không chút do dự mà bán nàng cho Tiêu gia.

Mối quan hệ hiện giờ đã đứt, cũng khá tốt, tránh việc người Tống gia lại lợi dụng Tiêu gia.

Nàng ta hất tay tẩu tẩu ra rồi bước vào trong, cũng không thèm quay đầu nhìn lại một cái.

Nghe được tiếng ồn, Tiêu Bình Tùng vội vàng chạy tới, vừa lúc nhìn thấy một màn này, vui mừng ra mặt, khi chạy ra sân, đi ngang qua cửa còn đứng phải dè, sau đó cậu chạy đến bên cạnh mẫu thân: “Nương, người không bị bắt nạt chứ?”

Trong lòng Tống Minh Đại âm áp, lắc đầu nói: “Không có việc gì.”

“Bình Tùng! Đây...” Đôi mắt Liễu thị sáng lên khi vừa nhìn thấy cháu trai của mình.

Nhưng mà mới vừa hô một tiếng, nàng ta đã bị ma ma của Tiêu gia che miệng lại, kéo nàng ta rời đi, nhị thiếu phu nhân không nhận người thân này, còn không mau tới kéo nàng ta đi đi!

Sau khi thảo luận xong chi tiết về bữa tiệc sắp tới trong viện cùng với Tiêu phu nhân, Yến Thu Xu liền đến trù phòng nhìn xem có cái gì có thể nấu hay không, chờ lát nữa buổi tối có thể nấu lên ăn.

Mặc dù các món ăn đều có trù tử của Tiêu phủ chuẩn bị, nhưng nàng nhất định phải nấu một ít, vì mọi người trong phủ Xương Vương lại đây khẳng định cũng đến tặng quà, Tiêu phủ cho nàng tổ chức yến hội, cũng sẽ không tốn một phân tiền nào, nàng lại không thể cho người Tiêu gia tiền, thế nên liền nấu ăn cho mọi người ăn.

Yến Thu Xu vừa đến đại trù phòng, quản gia bên trong lập tức đứng dậy: “Tiểu nhân bái kiến Hương Quân!”

“Trương quản gia, người đừng làm vậy, ta cảm thấy không quen.” Yến Thu Xu xoa xoa cánh tay, đột nhiên nàng từ một người bình thường biến thành người có địa vị trong xã hội, nàng căn bản là không quen.

Dù trước đó họ đã rất lịch sự với nàng, nhưng không tới mức cung kính hành lễ trang trọng như vậy.

Trương quân gia mỉm cười, thả lỏng một chút: “Hương Quân khách khí quá, đúng rồi, trên thôn trang vừa đưa rất nhiều nấm tươi và cá tôm các loại đến, người nhìn xem người cần gì?”

Yến Thu Xu khẽ gật gật đầu, đi đến nơi đặt các loại nguyên liệu nấu ăn, trong tay còn cầm cái rổ, cũng không khách sáo nói: “Chỗ này còn rất nhiều tôm, cho ta một rổ đi.”

“Được thôi.” Trương quân gia gật đầu rồi để mặc cho nàng lấy.

Yến Thu Xu lại cầm rất nhiều bắp ngô, cà rốt, cùng với một miếng thịt bò to và một miếng thịt lợn, nhưng vẫn còn chưa đủ, nàng lại nói: “Phiền quân gia mua giúp ta cánh gà về đây. Không thể quá ít, phải đầy một rổ.”

“Được, ta đã nhớ kỹ.” Trương quân gia trả lời.

Yến Thu Xu lại nhìn nhìn, cũng không còn gì khác, lại cầm đồ ăn đến đại trù phòng tự chế nước chấm.

Chương 225

DTV-EBOOK

Nàng thích nấu những món ăn mà nàng học được ở kiếp trước, nhưng đối với thế giới này, không ít món ăn đều là món ăn mới đối với họ, làm một người đầu bếp, nàng thường xuyên gặp được những điều mới mẻ, bọn họ cũng bắt đầu nghĩ ra các món ăn mới mẻ.

Nước chấm này được làm khá giống với tương hột ở đời trước, thường được dùng sau khi nấu ăn, Yến Thu Xu khá thích nó, vừa khéo có một cái trong phòng bếp nhỏ, cách sử dụng gần như giống nhau, nàng thuận tay cầm đi.

Đồ ăn đã lấy xong rồi, nàng cũng nên trở về.

Có một ưu điểm khi lấy đồ ăn ở đây, nàng không cần đưa tiền, chỉ cần lấy rồi đi, còn có thể lấy bao nhiêu tùy thích.

Yến Thu Xu ngẫm lại liền thấy buồn cười.

Nếu về sau luôn có thể như vậy, thực ra cũng không tệ.

Trở lại trong viện, Yến Thu Xu đem tôm đi ngâm nước trước, như vậy chúng có thể sống đến buổi chiều, nếu chết quá sớm, vị sẽ không được tươi ngon, những thứ còn lại tạm thời chưa cần làm.

Gia đình hai nhà, bao gồm cả những đứa trẻ đang tuổi ăn tuổi chơi, tính cả Đông Đông cùng Uyển Nhi chỉ có mười bốn người, nhìn có vẻ nhiều nhưng hầu hết đều do đại trù phòng phụ trách, nàng chỉ cần nấu một món là đủ, nấu món gì phù hợp khẩu vị của bọn họ, bởi vậy không cần bận rộn.

Lúc này vẫn còn thời gian, Yến Thu Xu lấy ra sổ y thuật, chạy tới chỗ của đại phu Tiêu gia, xem có cái gì mình không hiểu liền hỏi.

Trong phủ, đại phu vừa nhìn thấy nàng tới, lập tức lấy tay che lại cái trán: “Ài da, đầu ta có chút khó chịu.”

Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói: “Đào đại phu, đầu ngài không thoải mái sao, hay là ta cho ngài thử kim một chút nhé?”

Đào đại phu lập tức ngồi thẳng người, tỏ vẻ trách cứ nói: “Với y thuật của người, tuyệt đối không được xem bệnh bừa bãi cho người ta, đặc biệt là châm cứu, nếu chẳng may người châm nhầm huyết vị, khiến người ta không thể động đậy thì coi như xong!”

Yến Thu Xu then thùng buông tay: “Sẽ không, ngài không xem cái này sao?”

Đào đại phu đau đầu: “Được rồi, lại có vấn đề gì sao?”

Yến Thu Xu lập tức vui mừng nghiêng người lại gần, hỏi: “Lần trước ngài đã chỉ cách cầm máu huyết đạo cho ta, ấn bao nhiêu lần, dùng lực ra sao? Ta lại quên mất, ngài có thể làm mẫu lại một lần nữa cho ta xem được không?”

Đào đại phu: “... Nói thật, người không phải người nên học y, người nhìn người xem, trí nhớ của người kém như vậy, rõ ràng huyết vị đơn giản như thế kia mà, quay đầu một cái liền quên sạch sẽ.”

Yến Thu Xu cúi đầu, lương tâm cắn rứt, nàng thật sự rất dễ quên.

Nhưng nàng cảm thấy rất hứng thú với y thuật, nếu không thì sẽ thật sự lãng phí bàn tay vàng này của nàng!

Đào đại phu thở dài một tiếng: “Hay là ta dạy các phương thuốc bổ cho người nhé?”

Nàng có thể nhớ công thức nấu ăn rõ như vậy, thuốc bổ chắc cũng không khác mấy.

Yến Thu Xu liền gật đầu: “Vậy cũng được, nhưng ngài cũng nên dạy lý thuyết y học...”

Sau khi nói chuyện với Đào đại phu xong, Yến Thu Xu để lại không ít học phí, chẳng hạn như món bánh quy mà Đào đại phu thích nhất, mới bước chân trở lại viện.

Lần này trở về, nàng nhìn thấy các bao lớn bao nhỏ lễ vật chất đầy trong viện mình.

Có phải nàng đi nhầm rồi không?

Nàng lúi ra ngoài nhìn lại, đây đúng là nơi nàng ở gần một năm nay.

Hứa ma ma bước lại gần, cười nói: “Hiện giờ cô nương là Hương Quân, lại có chút quan hệ với Tiêu gia nên mọi người đều đưa quà đến đây, trừ những thứ này, Tấn Vương thế tử cũng đưa lễ vật tới, còn có Thuận Vương...”

Nghe Hứa ma ma nói tên vài người, Yến Thu Xu lộ vẻ bối rối: “Ta không biết bọn họ!”

Ngay cả Ngũ hoàng tử Thuận Vương mà nàng cũng không biết?!

Đây đều là những món đồ đắt tiền, mấy người thừa tiền mà không có chỗ nào để tiêu à?

Chương 226

DTV-EBOOK

Hứa ma ma bất đắc dĩ cười nói: “Tóm lại là thế này, lần này Yến cô nương lập công lớn, được bệ hạ ban thưởng, những người khác đương nhiên phải đến tặng lễ, đây chỉ là giả vờ cho bệ hạ xem thôi.”

Yến Thu Xu mỉm cười, hoá ra là như vậy, lúc này nàng mới yên tâm nhận những món đồ này.

Nàng đi đến chỗ để những lễ vật kia, cầm lấy một gói quà nhỏ, đang định mở ra, liền nghe Hứa ma ma nói: “Có điều sau khi nghe phu nhân nói, bọn họ đến đây vừa lúc nghe nói trong phủ tổ chức yến tiệc ăn mừng cho Yến cô nương, còn mời cả Xương Vương, vì thế bọn họ cũng định sẽ đến đây tối nay.”

Yến Thu Xu: “...”

Nàng không muốn!

Nàng không quen biết bọn họ, lại còn là một nhóm người có địa vị cao hơn nàng, đến lúc đó có lẽ còn phải cười lấy lòng người ta.

Yến Thu Xu bĩu môi, tỏ vẻ không hứng thú lắm, nàng buông lễ vật xuống, chuẩn bị lên giường nằm.

Hứa ma ma đi theo phía sau nói: “Đúng rồi, tiểu thiếu gia Đông Đông cũng cho người đến truyền tin tức, nói là đồng môn của hắn ở trường cũng muốn tới, họ đã bỏ lỡ bữa tiệc vài ngày trước cho Đông Đông, làm loạn nói lần này nhất định phải đến, tiểu thiếu gia cũng đồng ý rồi.”

Yến Thu Xu: “!!!!”

Nàng bất ngờ ngồi thẳng dậy, vỗ vào trán mình một cái!

Bây giờ không phải lúc để nằm.

Đây là một cơ hội tốt.

Những đứa trẻ này sẽ là khách hàng chính của nàng trong tương lai!

Sau khi ăn xong, nếu bọn họ cảm thấy hài lòng, không bao lâu nữa Nông Gia trang của nàng sẽ nhận được công việc đầu tiên có đúng không?!

Yến Thu Xu đứng dậy: “Đi nào, chúng ta đến trù phòng làm đồ ăn trước.”

Thủy Mỗi vui vẻ đi theo, trên khuôn mặt ngày càng tròn trịa hiện lên nụ cười mong đợi: “Được ạ, cô nương, chúng ta sẽ làm món gì?”

Yến Thu Xu vốn định làm cơm chiên, nhưng nhiều người như vậy, làm cơm chiên quá phiền phức, nàng sờ sờ cằm, suy nghĩ một lát, rồi quyết đoán đưa ra kết luận: “Chúng ta sẽ làm... lẩu ba mắt!”

Thành phần chủ yếu của lẩu ba mắt là mắt ruốc, cách làm cũng rất đơn giản, lại hợp khẩu vị của rất nhiều thực khách.

Thời gian cũng còn sớm, Thủy Mỗi và Hứa ma ma đều có thể hỗ trợ, nàng lo lắng nhân lực không đủ, Yến Thu Xu lại đến đại trù nhờ thêm hai vị phụ bếp cường tráng nữa.

Hiện tại ở đây không có bò viên, nhưng ở một thời gian khác và không gian khác, hương vị của bò viên Triều Sán thật tuyệt vời!

Yến Thu Xu vốn chỉ định làm những xiên thịt chiên giòn, nhưng bây giờ nàng lại làm lẩu ba mắt, cho thịt trực tiếp vào đó chắc chắn là không được, vì thịt sẽ rất dễ bị thiu, cho nên làm thành thịt viên là lựa chọn tốt nhất.

Làm bò viên đòi hỏi nhiều sức lực, phải có người đập liên tục, như vậy mới có thể cho ra những viên thịt bò săn chắc và có độ đàn hồi.

Thế là mỗi người một bên, ai cũng luôn chân luôn tay bận rộn với công việc của mình.

Một người làm thịt viên, một người xử lý các nguyên liệu nấu ăn khác, Yến Thu Xu bắt đầu chuẩn bị nồi hầm.

Mọi thứ đều xử lý sắp xong rồi, giữa trưa nàng liền làm món cơm chiên cho bữa trưa.

Khi thời gian gần hết, ở phía trong đại trù làm việc rất sôi nổi, Yến Thu Xu cũng bắt đầu chuẩn bị làm món cuối cùng.

Rút xương cánh gà, mài dao, sau đó cho gà vào chảo chiên cho đến khi lớp da bên ngoài vàng và giòn, các món chay khác chỉ cần ướp gia vị một chút là có thể dùng, làm bò viên xong, thịt lợn cũng đã chuẩn bị xong, hơn nữa còn có cả các loại nấm tươi.

Chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, cho vào một cái nồi sắt lớn, đổ một lượng nước sốt vừa đủ vào nồi, cho đến khi gần đầy một nồi sắt lớn.

Cuối cùng nàng đẩy nắp lại, Hứa ma ma giúp nhóm lửa.

Mọi người đều đã đến đông đủ, Hoàng ma ma, nô tì bên cạnh Tiêu phu nhân đến gặp Yến Thu Xu, còn cầm theo một bộ y phục: “Đây là y phục Tiêu phu nhân chuẩn bị cho người, vốn chỉ nghĩ là người một nhà ăn bữa cơm bình thường .

Chương 227

DTV-EBOOK

Không ngờ hiện giờ lại có thêm mấy vị Vương gia, và thế tử cũng đều tới, chúng ta không thể tùy ý, tuy y phục không may dựa theo dáng của người nhưng vẫn còn rất mới, vừa mới được mấy vị tú nương cùng nhau sửa lại, người mặc thử xem có vừa người hay không? Nếu không vừa thì chúng ta có thể nhanh chóng sửa lại.”

Yến Thu Xu rất thấu hiểu điều này, nàng liền nhận lấy, nàng tắm rửa sạch sẽ trước để chắc chắn rằng trên người không có mùi khói dầu, sau đó mới đi thay y phục mới.

Màu sắc của y phục khá tối, không có nhiều hoa văn và màu sắc, nhưng kiểu dáng hơi trang nghiêm cộng thêm nhan sắc của nàng, càng nhìn càng thấy uy nghiêm hơn rất nhiều.

Bây giờ sức khỏe của Yến Thu Xu đã khá hơn nhiều so với trước kia, ăn uống ngon miệng, vóc người cũng cao hơn, sau khi ở lại trong phủ một năm, tú nương của Tiêu gia đều sẽ lại đây đo để may y phục cho nàng vào mỗi tháng, các tú nương đều biết dáng người của nàng nên y phục này được may rất vừa người.

Cũng giống như vậy, nàng nhìn mình trong gương, thậm chí còn có chút sững sờ.

Thật sự càng ngày càng giống mình ở kiếp trước.

Đôi mắt nàng hơi cong lên vì cười, đôi mắt tròn xoe sáng ngời, bông mắt nhu hòa dưới mắt làm dịu đi vẻ sắc sảo do đôi mắt hắt lên.

Bởi vì ăn ngon, da thịt trên hai má của nàng cũng không biến mất, ngũ quan trông trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng hai má

phúng phính vẫn khiến nàng trông có hơi trẻ con.

Nụ cười trên khóe môi trông cũng rất thân thiện.

Xuống chút nữa là dáng người yếu điệu, không còn là cảnh liễu rũ trong gió nữa mà còn có thể đứng thẳng trong bộ y phục này, chiếc đai lưng thu trọn bộ y phục, lộ ra vòng eo thon thả.

Hoàng ma ma chờ nàng mặc xong y phục, giúp nàng sửa sang lại vạt áo, lui về phía sau vài bước để nhìn nàng, vỗ tay cười nói: “Tiểu thư quả thật là quá xinh đẹp, bộ y phục này rất hợp với người, nước da trắng trẻo trông rất xinh đẹp.”

Yến Thu Xu cười cười ngượng ngùng: “Là do bá mẫu có con mắt tinh tường nên mới có thể chọn cho ta một bộ y phục đẹp như vậy.”

“Tay nghề nô tỳ cũng không tồi, chi bằng hôm nay để nô tỳ chải tóc cho người nhé?” Hoàng ma ma nói.

Yến Thu Xu gật đầu đồng ý.

Nàng còn chưa xuất giá, mái tóc dài không cần buộc mà có thể tạo đủ kiểu, tay nghề Hoàng ma ma rất tốt, làm xong hết thấy nhưng tóc vẫn không bị dày và nặng, sau đó lại kẻ lông mày, vẽ môi.

Sau khi thực hiện một loạt các động tác, Yến Thu Xu có chút kinh ngạc khi nhìn chính mình trong gương.

“Đã xong rồi, thưa tiểu thư, người hãy cùng nô tỳ đi ra sân trước, khách đã tới không ít rồi ạ.” Hoàng ma ma hài lòng nói.

Sân trước tiền viện.

Vốn chỉ có hai nhà ăn cơm, giờ lại biến thành một bữa tiệc nhỏ.

Có ít người hơn rất nhiều so với sinh nhật của Đông Đông lần trước, nhưng những người đến đây đều là những nhân vật quan trọng.

Tiêu phu nhân cũng ra tiếp khách.

Khi Yến Thu Xu đi ngang qua, mọi người trong sân viện đang cười nói rôm rả, để giảm bớt cái nóng oi ả của buổi tối mùa hè, bên cạnh mỗi chỗ ngồi đều có một khối đá lạnh, cả sảnh tiệc dần dần trở nên se lạnh.

Ngay khi nàng vừa đi đến, những tiếng cười kia đều ngừng lại.

Dường như có vô số ánh mắt đang tập trung trên người nàng.

Yến Thu Xu đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, mắt nhìn thẳng về phía Tiêu phu nhân đang vẫy tay gọi mình, nàng bước đến nắm tay Tiêu phu nhân, ngồi xuống bên cạnh bà, Tiêu phu nhân giới thiệu nàng với mọi người, hàn huyên đôi câu, đề tài vốn đang ở trên người nàng nhưng đã bị Tiêu phu nhân chuyển sang chuyện khác.

Yến Thu Xu thoáng cảm thấy nhẹ nhõm, vừa ngước mắt lên, lại thấy một nữ nhân vừa quen thuộc nhưng cũng vừa xa lạ.

Chương 228

DTV-EBOOK

Bốn mắt nhìn nhau, Yến Thu Uyển nở một nụ cười, thì thầm nói hai chữ: “Chúc mừng.”

Yến Thu Xu làm như không nhìn thấy, đôi mắt nàng chuyển động, nàng nhìn sang chỗ khác, nhìn lướt qua liền thấy thanh niên bên cạnh Yến Thu Uyển, trái tim nàng bỗng nhói đau một chút, nhưng cảm giác đó đã nhanh chóng biến mất.

Chẳng lẽ đây là cảm xúc của nguyên chủ lưu lại trong cơ thể nàng sao?

Yến Thu Xu siết chặt lòng bàn tay để trấn tĩnh lại, không cần bị ảnh hưởng bởi điều này, hơn nữa nàng cũng không thích người này.

Hoàng ma ma ngồi ở bên cạnh nàng, cánh môi mấp máy nhỏ giọng nói cho nàng biết những người này đều là ai: “Xương Vương, ngồi bên cạnh là Tứ hoàng tử, người từng đi ra ngoài học nghề trước đây, lần này vì đưa khoai tây nên mới trở về, đối diện là Thuận Vương điện hạ, sau Thuận Vương điện hạ là Lục hoàng tử Tuyên Vương, cùng với Tấn Vương thế tử và vị hôn thê Lục tiểu thư Yến gia, phía sau kia là gia đình của đại thiếu gia Giang gia.....”

Yến Thu Xu vừa nghe Hoàng ma ma nói, vừa nhìn qua từng người một, ghi tạc trong lòng những gương mặt xa lạ này, sau đó nàng phát hiện những người còn lại đều mang theo con của họ, hơn nữa những đứa trẻ này hình như cũng trạc tuổi Đông Đông.

Khi mắt nàng và mắt họ vô tình chạm nhau, họ đều cười và gật đầu với nàng, bọn họ rất thân thiện.

Đặc biệt là những đứa trẻ kia, một đám trẻ con với đôi mắt sáng lấp lánh.

Yến Thu Xu vô thức đáp lại bằng một nụ cười, nàng cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, ngoại trừ các Hoàng tử không được mời, những người khác đều là đồng môn của Đông Đông, vì vậy cảm giác xa lạ đã dần ít hơn hẳn.

Khi nhìn thấy gia đình Xương Vương, A Hoàn nở một nụ cười tươi với nàng, hai tay chắp lên làm tư thế chúc mừng.

Yến Thu Xu lập tức tươi cười hơn rất nhiều.

“A Xu tử tử!” Đông Đông không còn rụt rè như trước nữa, trực tiếp gọi nàng bằng một giọng trầm.

Hai người cũng coi như là ngồi gần nhau, Yến Thu Xu lập tức nghe thấy được, quay đầu nhìn lại thì thấy một cậu bé đang nháy mắt với mình: “Các đồng môn của đệ đều ở đây! Bọn họ còn mang theo quà đến tặng tử, đợi chút nữa kết thúc yến tiệc, đệ sẽ mang đến cho tử!”

“Đa tạ Đông Đông, cũng đa tạ các đồng môn của Đông Đông!” Yến Thu Xu nhỏ giọng nói.

Đông Đông rung đùi cười đắc ý, sau đó bị Uyển Nhi ngồi bên cạnh nhắc nhở, cậu bé vội vàng ngồi thẳng dậy.

Yến Thu Xu nhìn hai đứa mà buồn cười, đột nhiên có người chạm vào cánh tay nàng.

Khi định thần lại, liền nghe tiếng Tiêu phu nhân nói: “A Xu, Yến lục tiểu thư nói trông con rất giống với một tử tử của nàng ta.”

Yến Thu Xu bình tĩnh mỉm cười: “Đó thực sự là một sự trùng hợp.”

Yến Thu Uyển nhấp môi, cười nói: “Không chỉ là dung mạo giống nhau, mà ngay cả tên cũng giống nhau.”

Sắc mặt Yến Thu Xu không thay đổi, trên gương mặt đoan trang hiện lên một cười, thậm chí khóe môi còn cong lên, giọng điệu lạnh lùng: “Ồ, lại càng trùng hợp.”

Yến Thu Uyển: “???”

Cái này là đang có ý gì vậy?

Nàng không sợ sẽ bị vạch trần thân phận sao?

Yến Thu Uyển cắn cắn môi tỏ vẻ khó hiểu, đáy mắt có chút tức giận.

Có điều nàng ta cũng không định vạch trần nàng, thế nên cũng không nói thêm gì nữa.

Chu Trạch Cảnh ngồi bên cạnh thò tay xuống gầm bàn, vỗ nhẹ vào tay nàng ta, nhẹ giọng nói: “Vị bánh kem này không tồi, nàng mau nếm thử đi, để một lát nữa sẽ bị lạnh mất, đã không ăn được lại còn đói bụng.”

Yến Thu Uyển mím môi cười, kể từ khi nàng ta hạ quyết tâm, người này vẫn luôn săn sóc tỉ mỉ nàng ta, nhưng càng làm vậy, nàng ta càng luyến tiếc, không muốn nhường người này cho Yến Thu Xu.

Đó là lý do tại sao vừa rồi nàng ta cố tình mở miệng, cố gắng đe dọa nàng.

Lại không ngờ rằng dường như nàng chẳng hề quan tâm.

Chương 229

DTV-EBOOK

Yến Thu Uyển thở dài một tiếng, dùng thìa múc một ít bánh kem trên đĩa, cảm giác trong miệng rất mềm và mịn, ngọt nhưng không quá ngọt, mềm nhưng không khô, ngay cả những người già răng yếu cũng có thể ăn được.

Món bánh này có hương vị rất tuyệt.

Không cần phải nói, nhất định là do Yến Thu Xu làm.

Biết hôm nay tới để làm gì, Yến Thu Uyển hít sâu một hơi, cảm thấy bánh kem đang bị nghẹn trong cổ họng, cố gắng nuốt nhưng vẫn không thể trôi xuống được.

Lúc này, ở phía bên kia, Tứ hoàng tử cười nói khơi ra một chủ đề, dừng trên người Yến Thu Xu, hắn ta lớn tiếng nói: “Nghe nói Hương Quân làm rất nhiều món ngon, trong đó có những món phải chu du bên ngoài thì ta mới được gặp qua.”

Nàng tựa như một tác phẩm điêu khắc, chỉ nở một nụ cười nhả nhận: “Cho hỏi là món nào vậy ạ?”

Hoài Vương cười tủm tỉm nói: “Chính là món mì lạnh, lần này hồi kinh, phố ẩm thực ở kinh thành thật sự khiến người ta phải kinh ngạc, nếu không phải bốn vương trăm công nghìn việc, hân không thể ở lại đó, mỗi ngày đều được ăn đồ ăn ngon đến vậy cũng là một loại hưởng thụ, hầu hết các món ăn ở đó ta đều thích, ta không nhớ tên món, nhưng có một số món, chẳng hạn như mì lạnh, cảm giác quen thuộc hơn một chút, trước đây, khi đi ngang qua Tây quan kia, những món đặc sản ở đó cũng có vị na ná như vậy, khá giống món mì lạnh...”

Yến Thu Xu suy nghĩ một chút, mì lạnh chính là đặc sản của Thiểm Tây, tuy tên gọi khác biệt, nhưng đều bắt nguồn ở phía tây, chắc là không khác nhau lắm, nàng liền nói: “Thật sự là rất giống nhau, trước đây có người tốt bụng đã dạy ta cách làm, chỉ là ta còn chưa có đến đó nên không biết trông nó ra sao.”

Hai người cứ liên tục trò chuyện qua lại như vậy, tuy cách nói chuyện của Hoài Vương rất thú vị, nhưng vẫn khiến Yến Thu Xu cảm thấy tẻ nhạt.

Yến Thu Uyển ngồi bên cạnh lạnh lùng nhìn, càng ngày càng cảm thấy không đúng, nàng ta giật giật ống tay áo những người xung quanh: “Ta đề nghị trước.....”

Chu Trạch Cảnh chớp chớp mắt nhìn về phía nàng ta, ánh mắt quá đổi dịu dàng.

Không cần phải nói, Yến Thu Uyển đã hiểu, nàng ta hít một hơi thật sâu, nhưng trong lòng không giấu được sự vui mừng.

Nàng ta không muốn lãng phí quân cờ tốt Yến Thu Xu, nhưng nàng ta cũng sợ sau khi Chu Trạch Cảnh thành thân với nàng sẽ thay lòng đổi dạ, dù sao ở kiếp trước, Yến Thu Xu mới thật sự là thê tử của hắn.

Ở kiếp trước, Yến Thu Xu cũng chỉ là vợ lẽ, để có thể trở thành thê tử của Tấn Vương thế tử, dĩ nhiên là Chu Trạch Cảnh đã chủ động cầu hôn.

Còn ở kiếp này, Yến Thu Uyển chiếm được vị trí của Yến Thu Xu, nhưng bây giờ lại phải chủ động tác hợp cho hai người vì chuyện bản thân có thể lên làm hoàng hậu, hai ngày nay nàng ta đã ngủ không ngon, nàng ta không ngờ Chu Trạch Cảnh đã lựa chọn phò tá Tứ hoàng tử!

Nàng ta nở một nụ cười, vừa lúc đồ ăn của Tiêu gia được mang lên, nàng ta liền nói: “Món này nhìn cũng không tệ, ăn

một chút đi.”

Món này tẻ chỗ nào?

Nàng ta thậm chí còn chưa nhìn nó, chỉ là tâm trạng tốt hơn nên mới muốn ăn một chút.

Hai người ngồi cùng một bàn, Chu Trạch Cảnh nghe được câu này liền gật đầu như lễ đương nhiên: “Được.”

Nha hoàn bày các món ăn lên bàn, khẩu phần không nhiều lắm, nhưng có rất nhiều món, khai vị là thịt heo chiên giòn, sườn gà rán, cùng với chân gà ngâm mật ong, món chính là gà xào sả ớt, nhìn hơi lộn xộn nhưng mùi thơm của nước sốt rất đậm đà và có chút vị ngọt.

Những gia đình quý tộc rất hay chú ý đến màu sắc và mùi vị khi ăn.

Trước hết là nhìn bề ngoài, món ăn này thật sự không đủ tư cách, bày trên một chiếc đĩa lớn, dưới đáy đĩa còn có một loại nước sốt sẫm màu, mùi thơm ngào ngạt, nhưng nhìn rất lộn xộn.

Chương 230

DTV-EBOOK

Chỉ là hiện giờ tâm trạng Yến Thu Xu rất tốt, nàng cũng không để ý chuyện này, ngược lại nàng lập tức cầm lấy đĩa, gấp một miếng cà rốt lên.

Sau khi hầm, cà rốt đã mềm hơn rất nhiều, lúc đầu có vị mặn ngọt, hơi khác so với những món nàng ta thường ăn, nàng ta vừa ăn vừa nếm thử, có vị ngọt, chủ yếu là mặn, là hương vị được pha trộn giữa vị mặn và ngọt, tựa như mùi thơm của thịt do các gia vị khác mang lại và vị ngọt của cà rốt.

Khi đem lên, món này còn nóng hổi, tuy trình bày có vẻ hơi lộn xộn nhưng ăn vào lại rất ngon!

Mặc dù các món ăn khác cũng rất ngon, nhưng Yến Thu Uyển cảm thấy hương vị của món này ngon hơn cả so với những món kia, chỉ cần một miếng cà rốt thôi cũng khiến hai mắt nàng ta sáng ngời.

Nàng ta vốn không định ăn thịt, nhưng nàng ta vẫn gấp một miếng cánh gà lên.

Da cánh gà tuy đã được luộc chín, nhưng do được chiên mỏng nên sau khi nấu lên ăn cũng không hề có cảm giác ngấy, càng tuyệt vời hơn nữa là cánh gà này không hề có xương, nuốt một miếng xuống, thịt tươi và mềm, tuy cà rốt cũng mềm, nhưng cà rốt không có độ mềm và mịn như thịt gà, ăn rất ngon.

Sau khi ăn cánh gà, Yến Thu Uyển lại muốn thử thêm các món ăn khác.

Lúc này, Chu Trạch Cảnh gấp thêm nửa viên bò viên để vào đĩa của nàng ta, nhẹ giọng nói: “Món thịt viên này rất ngon,

dường như là thịt bò, vị rất đậm đà.”

“Vâng.” Yến Thu Uyển mỉm cười nhận lấy, bỏ vào trong miệng, vốn tưởng rằng cắn nhẹ một chút là được, lại không ngờ viên thịt này thật sự rất chắc thịt, răng phải dùng sức một chút để cắn đứt viên thịt, lúc đó cảm giác như viên thịt đang chiến đấu với răng vậy!

Nhưng khi thật sự ăn được nó trong miệng rồi thì sẽ vô cùng hài lòng!

Món thịt viên này chắc chắn sẽ khiến cho những kẻ háu ăn phải mê mẩn cho mà xem!

Yến Thu Uyển ném thử thật kĩ, thành kiến đối với Yến Thu Xu trong lòng lại càng nặng thêm, tuy Yến gia không phải gia tộc cường thịnh, nhưng ở kinh thành có món ăn nào mà nàng ta chưa từng ăn qua không? Không có, đó chỉ có thể là sự tình cờ mà Yến Thu Xu mang đến cho nàng ta.

Tiêu gia rất cẩn trọng, phổ ẩm thực sẽ phát triển từng bước một, theo thời gian, chỉ sợ sẽ xuất hiện thêm rất nhiều những phổ ẩm thực như vậy khắp Đại Chu, đến lúc đó, tài sản của Tiêu gia sẽ đạt đến mức người người phải đỏ mắt ghen tị.

Nếu vị trí đó là của Chu Trạch Cảnh, tất nhiên hẳn ta chắc chắn sẽ làm tốt hơn Tiêu gia, có tiền tài mới có thể nuôi quân, trước kia, lúc Tiêu Hoài Đình vừa mới chết, Tiêu gia như rắn mất đầu, thừa dịp đó, quân của Tiêu gia nhanh chóng bị thu vào trong tay hẳn ta...

Nghĩ đến đây, Yến Thu Uyển lại ngược mắt nhìn thiếu nữ đang ngồi bên cạnh Tiêu phu nhân.

Yến Thu Xu bị nhìn chằm chằm nên cả người đều cảm thấy không được tự nhiên, nàng nhin cảm giác không thoải mái xuống, cầm trái bắp lên, hung hãn cắn một miếng.

Nước canh hòa quyện với hạt bắp khiến nàng ăn không dừng được.

Hoài Vương khẽ cười: “Dường như Hương Quân rất thích ăn bắp.”

Nàng thuận miệng đáp: “Đúng vậy.”

Hắn ta cũng không thấy câu trả lời của nàng nhạt nhẽo, lại tiếp tục nói sang chuyện khác.

Chỉ khi có ai đề cập trực tiếp đến nàng, nàng mới tiện trả lời vài câu, còn khi nói tới chuyện khác, nàng lại tiếp tục vui đầu ăn.

Buổi chiều hôm nay phải làm việc lâu như vậy khiến nàng mệt chết đi được.

Vốn tưởng rằng hai bên gia đình sẽ ăn cơm chung, thế nên nàng mới dẫn theo vài đĩa nhỏ tới Tiêu gia ăn chung với hai vợ chồng Xương Vương, không nghĩ tới là dịp quan trọng như vậy nên có rất nhiều người tới.

Nàng trầm thổ dài.

Cũng may bữa cơm này kết thúc rất nhanh, nha hoàn nối đuôi nhau đi vào, dọn dẹp hết tất cả chén đĩa, mọi người gần như đã giải tán hết.

Nàng xốc lại tinh thần, căn bản là muốn chuồn đi thật nhanh.

Chương 231

DTV-EBOOK

Nhưng không biết tại sao buổi yến tiệc nhỏ lần này nàng bị coi như là chủ bữa tiệc, rồi sau đó lại bị Tạ Thanh Vận kéo tới cửa tiễn khách.

Bởi vì yến tiệc quá trang trọng, A Hoành không thể nói chuyện cùng với nàng, lúc đi còn hết sức nói vọng lại: “A Xu tử tử, hôm khác đệ sẽ đến chơi với tử sau nhé.”

Nàng xoa xoa đầu cậu ta: “Bất cứ lúc nào đệ cũng được hoan nghênh.”

Lúc này A Hoành mới hài lòng rời đi.

Tiếp đến là Thuận Vương, lúc đi ngang qua, hắn cười tủm tỉm: “A Cần, đứa nhỏ này đã rất vui mừng khi nghe nói nàng lập được công nên được làm Hương quân, Bốn vương đã tặng rất nhiều lễ vật, trong đó có một phần của hắc, nếu có thể thì hãy viết thư hồi đáp cho hắc biết nhé.”

Hai người vốn không quen biết, trong yến tiệc cũng chỉ đơn giản trò chuyện vài câu, lúc này hắc nói ra lời như vậy khiến nàng có hơi sửng sốt một chút, đảo mắt nhìn xung quanh rồi đáp: “Vâng, đa tạ điện hạ.”

Thuận Vương vẫy vẫy tay, sau đó liền sải bước rời đi.

Kế đến lần lượt là những người bạn tốt của Đông Đông, mấy đứa trẻ này cũng hết sức đơn thuần, ăn no căng bụng, ra đến cửa thì kêu nàng một tiếng tử, rồi bước chân nhanh nhẹn rời đi.

Sau đó là thông gia Tiêu gia, tiếp theo là Tấn Vương thế tử cùng với Yến Thu Uyển, hai người một trước một sau đi qua,

người phía trước mắt luôn nhìn thẳng, người phía sau lúc đi ngang qua nàng thì có dừng lại một chút, khó hiểu nói: “Người bây giờ rất có tiền đồ, cha người hẳn là còn chưa biết nhỉ.”

“Ta có cha sao?” Yến Thu Xu nháy mắt trong ngõ ngang: “Yến lục tiểu thư thật biết nói đùa, cha ta đã chết sớm, thi thể đều đã bị dã thú cắn xé, bọn họ đương nhiên cũng không có cách nào biết ta có tiền đồ rộng mở như thế nào, mấy ngày nữa là thờ cúng thì ta sẽ nói một tiếng với họ.”

Sắc mặt Yến Thu Uyển hơi thay đổi, tức giận nhìn nàng, không nghĩ tới nàng lại có thể nói ra cái chết đột ngột của cha một cách nhẹ nhàng như vậy! Xem ra quả thật là nàng không có một chút tình cảm nào đối với Yến gia.

Nàng cười híp mắt nhìn nàng ta.

Mặt đối mặt mấy giây, nàng ta hừ một tiếng rồi lại sai bước rời đi.

Cười cái gì chứ, giờ thì cứ cười đi, chờ nàng ta bước vào hậu viện của Lục hoàng tử, trở thành trắc phi, đến lúc đó nàng vẫn phải chào nàng ta, quan trọng là trắc phi bên này thì Chu Trạch Cảnh cũng không cần.

Tạ Thanh Vận chú ý tới động tĩnh bên ngoài, liền đi tới nhẹ giọng: “Quan hệ của muội với nàng ta không tốt à?”

Nàng gật đầu: “Năm ngoái có xảy ra chút chuyện, chính là do nàng ta làm, nhưng nàng ta lại đổ tội cho muội, quan hệ kiểu này còn có thể tốt được nữa sao?”

Bầu không khí nhà nàng ấy không tệ, Tiêu gia lại hòa thuận, mặc dù cũng nghe qua một ít nữ tử ở nhà đấu đá nhau rất đáng sợ, nhưng người bên cạnh mình phải trải qua những thứ này khiến nàng ấy rất sợ, buồn bực nói: “Tỷ muội một nhà với nhau, sao lại làm mọi chuyện trở nên âm ỉ như vậy làm gì?”

Vừa dứt lời, Tứ hoàng tử và Tiêu phu nhân bên kia đã nói chuyện xong, hẳn ta đi tới, lúc đi ngang qua nàng, hẳn ta cười: “Hôm nay được trò chuyện với Hương Quân thật là vui, còn có chút chưa thỏa mãn, nếu có cơ hội, bốn vương muốn mời Hương Quân ăn cơm, bàn chuyện về những món ăn đặc sắc của các địa phương khác.”

Nàng nở nụ cười lịch sự: “Không cần thiết đâu, đó là tất cả những gì ta biết, nếu điện hạ thích, không bằng ngài cứ đi đến phố ẩm thực, tài nấu nướng của đầu bếp bên kia giỏi hơn.”

Bọn họ không quen biết thì hẹn nhau ra ngoài làm gì?

Nụ cười trên môi Hoài Vương tắt ngúm, nhìn nàng một cái thật lâu, lễ phép tạm biệt rồi rời đi.

*

Chờ khi hẳn ta rời đi, những người còn lại trong phủ cũng đều lục tục trở về.

Tạ Thanh Vân bận rộn cả một ngày đã sớm mệt mỏi, không còn người ngoài ở đây, bả vai nàng ấy rũ xuống, tự vỗ cánh tay mình, cau mày nói: “Hoài Vương điện hạ này có chuyện gì vậy? Sao cứ giống như là...”

Chương 232

DTV-EBOOK

Nàng ấy lẩm bẩm một tiếng, nhưng lại cảm thấy điều này là không thể nào.

Hắn ta theo đạo Phật, thường ngày ở bên ngoài dạo chơi, mặc kệ các huynh đệ tranh giành ngôi vị hoàng đế, hắn ta du ngoạn hết nơi này sang nơi khác, không biết đã làm bao nhiêu người nể phục.

Có điều ngấm lại một chút, A Xu là một cô nương tốt, Hoài Vương không thích quyền thế, mặc dù bây giờ nàng đang là Hương Quân, nhưng cũng chỉ là một danh hiệu hữu danh vô thực, dựa vào tính cách lão hoàng đế, nếu như nàng có cha và ca ca, phần thưởng này, chắc chắn cũng không rơi trúng đầu nàng.

Chỉ cần để cho lão hoàng đế chỉ định trên danh nghĩa phong danh hiệu lấy lệ, nếu là cưới nữ nhân như vậy về, thì cũng vừa vặn bỏ đi những hoài nghi đổ kỵ của hoàng tử khác, không đến nỗi bị cuốn vào tranh giành ngôi vị đầy sóng gió.

Nàng ấy càng nghĩ càng thấy có lý, chẳng qua nhìn sang nữ nhân bên cạnh trông sao mà lại có chút không vui, nàng ấy mở miệng thăm dò: “A Xu, muội cảm thấy Hoài Vương điện hạ như thế nào?”

Nàng khẽ nhú mày, quả quyết nói: “Chẳng ra làm sao, không giống như một chính nhân quân tử.”

Một nam nhân có thể lợi dụng điểm yếu của Tiêu Hoài Nhã như vậy thì có thể là dạng tốt lành gì? Nàng chán ghét loại người như vậy.

Nàng ấy ngây người, không nghĩ mình sẽ nhận được câu trả lời như vậy, nàng ấy còn nghĩ nàng không thích thì cũng không có cảm giác gì, đằng này lại còn thấy ghét, trầm ngâm chốc lát, nàng ấy nói: “Vừa rồi ta nghĩ, dường như Hoài Vương điện hạ có ý với muội.”

Ấn đường của nàng lập tức nhú lại, nghĩ đến Tiêu Hoài Nhã đang được mẫu thân chăm sóc. Tuy lần đó nói chuyện, bởi vì Hoài Vương không thể nào tiếp xúc với Tiêu Hoài Nhã được nữa, nàng cũng tạm thời không tìm được cớ mà tạm thời xóa bỏ nghi ngờ, nhưng hắn ta ở trong lòng nàng cũng không phải là người hiền lành gì cho lắm.

Nhìn thì có vẻ như không liên quan gì đến chuyện thiên hạ, nhưng đời trước hắn ta có thể buông bỏ ngôi vị hoàng đế, sau khi g.iết ch.ết ngũ hoàng tử và lục hoàng tử mà vẫn thoả mái rời kinh thành, như vậy có thể quả quyết khẳng định rằng, hắn ta không phải loại người tầm thường.

Nàng biết hắn ta và Tiêu Hoài Nhã còn có phiên bản khác, người này ắt hắn là còn một dáng vẻ vô cùng đáng sợ.

Đã tìm trăm phương ngàn kế, làm mọi cách ở điện thờ của đạo sĩ, khiến cho một cô gái thích mình hơn mấy năm, mục đích đó là gì? Nói không phải vì Tiêu gia thì chắc chắn là không đúng!

Hiện tại hắn ta không tấn công Tiêu Hoài Nhã, đổi lại thành muốn tấn công nàng rồi sao?

Không trách Yến Thu Xu suy nghĩ nhiều, nàng càng nghĩ càng cảm thấy suy luận của nàng là đúng, nghĩ tới bữa yến tiệc, ánh mắt của Yến Thu Uyển bỗng nhiên nhìn về phía nàng, luôn mang theo lòng căm thù, chỉ khi Tấn Vương mở miệng nói chuyện sau với nàng, nàng ta nhìn nàng bằng ánh nhìn khác, không có thù hận, trông hết sức kỳ lạ, điều này khiến cho cả người nàng đều không được tự nhiên.

Nếu đây là thật thì... Thật ra thì cũng có khả năng mà?

Vì nàng đã tự nói ra được khuyết điểm của khoai tây, có thể vì vậy mà bị người khác chú ý tới, việc hôm nay Tiêu gia tiến sâu vào phố mỹ thực chắc chắn đã thu hút không ít ánh mắt của mọi người, có rất nhiều người đỏ mắt ghen tị làm theo, nhưng có thể làm được những món ăn ngon như ở phố ẩm thực thì lại có rất ít.

Hơn nữa Tiêu gia cũng chưa từng tham lam công lao của nàng, toa thuốc đều là nàng chế tạo, hỏi thăm một chút là biết được, ở trong mắt những người kia, so với Tiêu Hoài Nhã thì khẳng định là nàng không quan trọng bằng, nếu là muốn lợi dụng, hiển nhiên càng dễ như trở bàn tay.

Đây cũng là lý do ban đầu nàng không muốn tự mình kinh doanh nhà ăn, ở nơi này phân biệt giai cấp xã hội, nàng rất khó giữ được những thứ này, những người có địa vị cao chỉ cần tùy tiện nói một câu là đã có thể đem tất cả tâm huyết của nàng cuốn sạch.

Chương 233

DTV-EBOOK

Thời điểm bây giờ không phải là lúc để quan tâm đến điều này, mà vấn đề cần suy xét nhất chính là Hoài Vương sẽ đối xử với nàng như thế nào?

Cũng không đến nỗi trực tiếp đi thỉnh cầu chứ?

Nàng lắc đầu một cái, chưa đến mức ấy, bọn họ mới gặp mặt một lần, dù cho có từng nghe qua danh phận Hương Quân của nàng thì động thái của hần ta vẫn có chút mờ ám. Cho nên nàng cứ bình tâm mà chờ đợi, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn!

*

Phủ Hoài Vương.

Đêm hè trở nên rất ngắn ngủi.

Từ Tiêu phủ trở về, mới nghỉ ngơi một chút, Hoài Vương đã phải bò dậy vào triều, mỗi triều lại phải đi xem ruộng đất trồng trọt được hoàng thất ban phát, khảo sát tình hình khoai tây xem đã nảy mầm chưa.

Lần này hần ta đem về một giống khoai tây tốt, hoàng đế cũng giao quyền phụ trách cho hần ta, để cho hần ta trực tiếp đứng đầu công cuộc trồng trọt khoai tây, có điều hần ta cũng không cần nhúng tay vào, chẳng qua là nắm bắt tình hình chung thôi.

Nhưng cũng vì thế mà có rất nhiều người đến trước mặt hần ta để lấy lòng.

Ở trong lòng tất cả mọi người, đây là điều phải được lưu tên điện hạ vào sổ sách!

Nếu khi hấn ta làm trử quân thì cũng không phải là không thể.

Tam hoàng tử đã không còn, Thuận Vương có người đứng đầu là Lục quý phi, chính kiến của Xương Vương điện hạ cùng với bệ hạ đã không hợp nhau từ lâu, còn có những điều cấm kị trước đây, ai biết phía sau có thể lập lại hay không?

Lục hoàng tử Tuyên Vương mặc dù nhìn thì có khả năng, nhưng không đủ xuất chúng, Tứ hoàng tử Hoài Vương là lựa chọn hàng đầu của tất cả đại thần nếu muốn xây dựng đất nước hùng mạnh.

Dĩ nhiên cũng có người muốn chia sẻ chén cơm này, ví dụ như chen chân công lao ban phát khoai tây mang lại hạnh phúc cho bách tính trong thiên hạ.

Quanh đi quẩn lại, bởi vì yếu tố công việc, mỗi ngày Hoài Vương đều phải tiếp đón không ít người, tận khuya mới mệt mỗi trở lại vương phủ, nghỉ ngơi một lúc, hấn ta được tỳ nữ xoa bóp tay chân, rồi nằm trên chiếc giường mềm mại, tới khi tay chân được thả lỏng sau một ngày làm việc mệt mỏi thì mới vẫy tay cho tỳ nữ lui ra, nhẹ giọng hỏi: “Chuyện ta căn dặn các người làm, đã làm xong hết chưa?”

Người hầu thân cận lập tức lên tiếng đáp lại: “Đều đã làm xong cả rồi ạ, sáng hôm nay đã đưa tới, nô tài đưa cho điện hạ xem ạ?”

Được cho phép, người hầu lấy một phong thư từ kệ sách mở ra đưa tới cho hấn ta.

Hoài Vương cầm lấy rồi liếc nhìn, lông mày chậm rãi nhíu lại.

Đây là tài liệu ngày hôm trước hẳn ta căn dặn người đi thu thập về Đức An Hương Quân, tất cả thông tin từ khi nàng trở về kinh thành lấy tên Yến Xu, nhưng mà trong đầu lại suốt ngày chỉ có ăn với uống!

Nàng đi theo Tiêu Hoài Đình trở về, nhưng cũng không có động tĩnh gì khác, không phải ăn thì là trên đường đi tìm đồ uống, chỉ có một lần duy nhất là khác biệt, ấy là vào Tết Nguyên Tiêu, nàng chạy ra ngoài tụ tập bán bỏng ngô.

Sắc mặt Hoài Vương khá hơn chút.

Hắn ta biết nàng muốn ra ngoài tìm mua một thôn trang riêng.

Mặc dù Tiêu gia đã cho nàng một thôn trang, nhưng nàng vẫn không thể dọn ra ngoài, đoán chừng là Tiêu gia không muốn để cho cây hái ra tiền là nàng rời đi, nàng khiến toa thuốc của Tiêu gia trở nên phong phú và hiệu quả hơn. Người Tiêu gia vốn sẽ không hẹp hòi như vậy, đáng lý ra phải dùng mấy trăm sơn trang mới đổi được một mặt của nàng.

Hắn ta cười một tiếng, vốn đang lo lắng cô nương này vì báo ơn cứu mạng của Tiêu Hoài Đình nên sẽ hết sức trung thành với Tiêu gia, không dễ xử lý chút nào, bây giờ nhìn lại, cách giải quyết lại tương đối dễ dàng.

Hắn ta nói: “Giúp Bồn vương đưa thiệp mời.”

Đã đến lúc liên lạc rồi, nếu nàng có thể đồng ý thì đã bớt được một chút phiền toái, dẫu sao bây giờ hẳn ta muốn kết hôn với con gái binh bộ thượng thư, nạm thiếp trước khi người ta được gả qua là không tốt.

Chương 234

DTV-EBOOK

Dự bị khuê phòng bên ngoài trước vẫn là thích hợp hơn.

Cô nương này nếu thật sự là vì thích một người lại hèn mọn chui rúc như hạt bụi, đã vậy với thân phận của Yến Thu Xu, sinh ra là thứ nữ, bị gia tộc vứt bỏ, ăn nhờ ở đậu ở Tiêu phủ, vì ân tình mới tình nguyện làm nữ đầu bếp ở Tiêu phủ làm trò cười cho đám tiểu chủ tử thì cũng dễ xử lý thôi.

Hoài Vương ra lệnh, người hầu lập tức làm theo.

Có điều quá nửa canh giờ, người mới trở về, trên mặt còn thêm mấy phần lúng túng không biết nói thế nào: “Bẩm báo điện hạ, Đức An Hương Quân nói bọn họ thân phận khác biệt, lại không thuận tiện, hơn nữa nàng ấy không thích đi ra ngoài cho nên không đi ạ...”

Hoài Vương: “...”

Hắn ta lập tức thấy không vui, nhú chặt mày lại, nhưng nghĩ tới những hoạt động hàng ngày của nàng trong tài liệu kia mới thấy cô nương này quả thật không thích ra ngoài, rõ ràng lúc ở Yến gia, nàng có khăn cổ cũng muốn đi ra ngoài, dù là cầu xin mẹ cả hay dụ dỗ tử tử, đều là nàng tự mình làm được, có thể ở Tiêu gia, thời gian Yến Thu Xu ra ngoài không nhiều.

Đó là lý do mà nàng từ chối hay sao?

Hoài Vương lại nói: “Gửi một lá thư khác, nói ta có chuyện cần hỏi về khoai tây, hẹn nàng ấy đến phố ẩm thực mà nàng ấy thích đi, dầu sao thì nàng cũng hiểu rõ về khoai tây như thế, còn cứu cả Xương Vương, bốn vương muốn hỏi một chút về đặc tính của khoai tây.”

Người hầu lại một lần nữa gật đầu: “Vâng!”

*

Khi Yến Thu Xu nhận được bức thư này, nàng cũng không biết làm sao.

Quả nhiên Hoài Vương là muốn tấn công nàng.

Sau khi bị từ chối một lần, lần thứ hai lại đem đến cho nàng lựa chọn tốt hơn, đây là cố tình không để cho nàng có cơ hội từ chối.

Thủy Mỗi biết nàng không thích Hoài Vương nên hết sức lo lắng: “Người thực sự phải đi sao?”

“Đương nhiên phải đi, cũng đã nói như vậy rồi, còn có thể làm sao nữa?” Yến Thu Xu nhún vai, căn bản vẫn rất bình tĩnh, nàng có rất nhiều biện pháp ứng phó loại chuyện này, ngược lại không quá lo lắng, chỉ cần hấn ta không lấy lão hoàng đế ra để đe dọa.

Việc khiến cho một hoàng tử được nuông chiều từ bé chán ghét một cô gái thật là không dễ dàng.

Thủy Mỗi thấy vậy, liền nói: “Để nô tỳ đi chuẩn bị xe ngựa.”

Nàng gật đầu, ăn mặc đơn giản một chút là được rồi, nàng mặc bộ quần áo màu trắng giản dị thường mặc trong phủ, trang điểm ngoại trừ nhấn nhá cặp mi và đôi mắt một chút thì cũng không làm gì thêm.

Nàng đến cửa Tiêu phủ, Thủy Mỗi đã ở đó, xe ngựa cũng đã chuẩn bị xong.

Phố ẩm thực có chút hẻo lánh, xe ngựa chạy một hồi mới đến, vừa xuống xe ngựa thì có một người đàn ông mặt trắng, không

có râu, thanh âm hơi chói tai: “Điện kiến Hương Quân, chủ tử nhà ta đang chờ bên trong, mời người vào.”

Nàng gật đầu đi theo.

Hoài Vương hẹn ăn cơm ở quán thức ăn xào, cũng là của Tiêu gia mở, bên trong có một số món ăn đặc sắc của kinh thành, món ăn đặc sắc của Đại Chu, cùng với những thứ nàng biết làm.

Phổ ẩm thực vẫn đông đúc như thường lệ, tiệm này có rất nhiều người trong đó, nhưng cửa tiệm sau này đã được mở rộng hơn, không gian rộng rãi, bên trong cũng có không ít phòng riêng.

Nàng được một người dẫn đến một phòng riêng.

Hoài Vương đang ngồi ở đó.

“Hương Quân nói xem, Bồn vương đã đợi được một lúc lâu, còn tưởng rằng Hương Quân không tới ấy chứ.”

“Điện kiến Hoài Vương điện hạ.” Yến Thu Xu cười nhàn nhạt: “Điện hạ nói đùa rồi, chuyện hệ trọng liên quan đến khoai tây sao ta lại không đến cơ chứ.”

Tròng mắt hắn ta tối sầm lại, khuôn mặt trắng trẻo anh tuấn lộ ra mấy phần phiền muộn: “Nếu không phải chuyện khoai tây, Hương Quân sẽ không đến sao?”

“Đương nhiên rồi ạ.” Nàng nói chuyện cũng không hề khách khí.

Hắn ta than thở một tiếng, sắc mặt càng ảm đạm, hắn ta cười miễn cưỡng, không bàn luận về vấn đề này nữa: “Bồn vương gọi món cải xanh luộc, Hương Quân xem thích ăn cái gì?”

Chương 235

DTV-EBOOK

Nàng cầm thực đơn gõ nhẹ một cái, phòng riêng có thực đơn đặc biệt, phía trên đó gồm những món ăn giống như nhà hàng thông thường, có món chính, món thịt, món chay và các loại thức uống.

Ánh mắt nàng đảo quanh, nhìn từ trên xuống dưới: “Mang tới một phần thịt ba chỉ tỏi cay, cánh gà chiên tỏi ớt, sườn cốt lết tỏi, thêm một ly trà sữa lạnh.”

Nàng bình tĩnh gọi tên món ăn, sắc mặt thanh niên ngồi kế bên trở nên cứng đờ, thân là hoàng tử, từ nhỏ đến lớn, hẳn ta chưa từng thấy người trong cung ăn qua những loại thức ăn có mùi nặng như vậy, sợ sẽ ám mùi đến chủ tử.

Cô gái trước mắt là người duy nhất ở trước mặt hẳn ta gọi một đồng thức ăn có mùi tỏi như thế đấy!

Vẻ mặt của tiểu nhị cũng rất quái gở, nhưng khách đã chọn món, hẳn chỉ có thể tiếp nhận, thông báo một tiếng sẽ bùng lên sau, lại hỏi một câu: “Hai vị khách quan còn cần gì nữa không?”

“... Không cần.” Hoài Vương nói.

Tiểu nhị lập tức gật đầu: “Được, tiểu nhân lập tức mang đến cho người.”

Hắn nhanh nhẹn đi ra ngoài, dặn dò phòng bếp ưu tiên làm trước.

Trong phòng lại im lặng không một tiếng động.

Hắn ta muốn mở miệng mấy lần, nàng lại cụp mắt nghịch ngón tay, trà sữa tỏi, nàng liền uống trà sữa, hoàn toàn không để

ý bên cạnh còn có người, để cho nụ cười của hắn ta cũng trở nên gượng gạo.

“Hương Quân có vẻ như là hơi sơ sài nhỉ?” Hắn ta cảm thán.

Nàng cười khiêm tốn một tiếng: “Cũng tạm tạm, đời người ngắn ngủi, không sơ sài một chút thì vừa không thoải mái lại làm cho bản thân khó chịu hơn.”

Lông mày hắn ta nhíu lại, cười nói: “Hương Quân định sẽ ở lại Tiêu phủ cả đời sao?”

“Ừm, mọi thứ trước mắt đều rất tốt.” Nàng nói.

Hắn ta đang muốn nói gì đó, tiểu nhị lại gõ cửa rồi mang thức ăn vào.

Nàng nhìn đồng hồ ăn óng ả trên bàn, ánh mắt lập tức sáng lên, vô cùng mong chờ được nếm thử, cả căn phòng vốn đang thoáng khí lại nồng nặc mùi tỏi: “Món này có mùi thơm quá, tay nghề đầu bếp này cũng không tệ xiu nào.”

“Đa tạ Hương Quân đã khen ngợi.” Tiểu nhị vui mừng cười tươi, vội đặt thức ăn xuống rồi cung kính rời đi.

Yến Thu Xu cầm đũa lên, cười híp mắt nói: “Điện hạ, mau ăn cơm thôi...”

“... Ăn đi.” Hắn ta gật đầu nhưng không cười, gấp lên một đũa rau cải luộc.

Còn nàng thì gấp một đũa thịt.

Thịt ba chỉ tỏi cay có cách làm tương tự như thịt ba chỉ chiên giòn, chẳng qua là thịt không rục như vậy, còn cần phải bỏ ướp với tỏi để mùi tỏi có thể bám vào từng miếng thịt.

Nàng lấy miếng thịt ba chỉ có hơi cuộn lại, bên trên dính đầy tỏi và hoa tiêu, một hộp này ăn vào trong miệng đã ngay lập tức lan tỏa mùi tỏi cay nồng hòa trộn vào với thịt, miếng thịt ba chỉ giòn thấm đượm trên đầu lưỡi.

Mỗi một miếng cắn ra đều ngập nước, mùi thơm của tỏi xộc lên mũi.

Vị cay hòa quyện với đủ loại hương vị đậm đà phong phú, thịt ba chỉ không dầu mỡ nên không ngấy, ăn rất ngon.

“Ăn ngon thật đúng không? Điện hạ?” Nàng thử xong một miếng còn không quên hỏi ý người bên cạnh, trong mắt tràn đầy mong đợi: “Đây là món ta cực kì thích ăn! Nếu như ăn thịt mà không ăn tỏi thì mùi thơm chắc chắn sẽ giảm đi một nửa, điện hạ ăn nhiều một chút đi, rất thơm mà nhỉ?”

Hoài Vương: “...”

Khóe miệng hắn ta hơi giật giật, lùi ra xa khỏi nàng một chút rồi lựa lời từ chối, đáp một cách qua loa: “Khẩu vị của cô nương thật đặc biệt.”

“Cũng tạm được.” Nàng cười cười: “Đáng tiếc là không có đậu hũ thối, có thể là điện hạ còn chưa từng thử qua, món này nói trắng ra là đậu hũ để cho lên men, lúc đã lên đủ độ sẽ có mùi thối đặc trưng, món này cắt ra bỏ vào trong chảo dầu nóng rồi chiên qua một chút, mùi vị đó dù có hơi khó ngửi nhưng lại ăn rất ngon, lần sau ta mang cho điện hạ một ít để thử nhé?”

Đậu hũ thối vì quá thối nên không hợp khẩu vị nhiều người, Tiêu Hoài Khải vì lo sợ mùi hương quá hôi sẽ khó có khách hàng nào ăn được, nên không cho phép buôn bán ở phố ẩm thực, làm cho nàng tiếc nuối vô cùng.

Chương 236

DTV-EBOOK

Nếu không phải vì thế thì bây giờ nàng đã có thể gọi một đĩa đậu hũ thối lên ăn rồi!

Đương nhiên nghe qua lời nàng miêu tả đã đủ khiến cho hẳn ta sợ xanh mặt, không có hứng thú ăn cơm, miếng thức ăn thứ hai cũng chần chừ không đưa vào miệng.

Hoài Vương tỏ vẻ không muốn ăn, Yến Thu Xu thì ngược lại, nàng càng ăn một cách hăng say hơn.

Thịt ba chỉ này ăn ngon thật đó! Vừa thơm lại vừa giòn nữa.

Thịt sườn sốt tỏi ăn cũng rất ngon, thịt đã được hầm mềm cho nhừ ra khỏi xương, nàng cũng không cần tốn quá nhiều sức để ăn xong mấy miếng thịt sườn đó, cắn một cái thôi là đã có thể khiến thịt lìa ra khỏi xương, một miếng thịt nạc lớn được nàng bỏ vào miệng, thớ thịt non mềm hòa cùng mùi tỏi thơm nồng khiến môi lưỡi không có cách nào dừng được.

Hoàn toàn không thể nào dừng được!

Có đôi khi cảm giác thèm ăn cũng có thể truyền từ người này qua người khác. Đó cũng là mấu chốt của việc quảng cáo về ăn uống.

Hoài Vương bắt đầu cảm thấy không vui, Yến gia cũng coi như là dòng dõi làm quan, tại sao lại dạy dỗ được một cô nương có cử chỉ thô lỗ như vậy chứ? Chẳng qua hẳn ta vì một chút chuyện nên không thể rời đi, chỉ có thể ngồi đấy mà nhìn.

Nhưng chẳng hiểu sao càng nhìn thì lại càng ngày càng muốn ăn theo.

Mặc dù hương vị này có hơi nặng mùi một chút, nhưng hẳn ta cũng không phải là cực kì ghét, người quen rồi thì lại thấy khá là thơm ấy chứ.

Ánh mắt Hoài Vương quét qua đồ ăn trên bàn một lượt, kỳ thật cách bố trí mấy món ăn này cũng khá đẹp mắt, số lượng lại không ít, trong đó món làm hẳn ta ưng mắt nhất là món cánh gà chiên tỏi thơm lừng, cánh gà được đặt giữa đĩa, mặt trên được rạch một đường để cánh gà dễ thấm gia vị hơn, có thể thấy cả thớ thịt mềm mềm bên trong.

Vỏ ngoài cháy xén vừa đủ, kèm theo một lớp dầu mỡ bên trên, cánh gà mập mập nằm trên mâm, hẳn ta cũng đâu có thấy miếng tỏi nào đâu, chắc là món này chỉ dùng một ít tỏi thôi nhỉ?

Hẳn ta gấp thử một cái cánh gà lên, di chuyển tới trước mũi mà ngửi, cảm thấy được bản thân không ghét bỏ mùi hương này, hẳn ta cho vào miệng cắn một miếng, vỏ ngoài xốp giòn, cắn một cái đã thấy giòn tan, thớ thịt mềm mại bên trong liền lộ ra, cắn một miếng lớn toàn là thịt, thậm chí còn không có tí xương nào.

Hương vị này... Hẳn ta không ngờ rằng là nó cũng không tệ chút nào!

Tuy rằng mùi tỏi đối với hẳn ta mà nói thì có hơi nồng, hương vị ở đầu lưỡi lại càng không hề dễ chịu, nhưng sau khi nhai hai cái, hẳn ta phát hiện mùi vị này không hẳn là không ăn được nhỉ?

Cánh gà chiên thật đúng là rất ngon.

Thịt mềm và mọng nước, tan ngay trong miệng, vị mằn mặn, lại không có xương nên cũng không cần làm điệu bộ nhả xương bất lịch sự kia.

Hoài Vương ăn một miếng rồi lại thêm một miếng, mơ mơ hồ hồ như phát hiện ra một thế giới mới, vừa ăn xong một cái cánh gà, hẳn ta còn gấp thêm một miếng thịt ba chỉ tỏi cay!

Yến Thu Xu: “???”

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chưa gì đã chịu thỏa hiệp rồi sao?

Yến Thu Xu nhìn hẳn ta ăn xong miếng thịt ba chỉ tỏi cay, chân mày khẽ nhíu lại, nàng còn tưởng rằng hẳn ta rất ghét tỏi, thế nào mà bây giờ lại hết một miếng thịt rồi thêm một miếng nước, cứ liên tục như vậy, trông bộ dạng ăn rất ngon miệng, cũng không còn nhíu mày nhăn nhó như ban nãy nữa, hẳn ta mỉm cười nhìn về phía Yến Thu Xu: “Khó trách sao người lại thích ăn mấy món này, tuy rằng bốn vương có chút không thích ứng được, nhưng mùi vị này không tệ xiu nào.”

Yến Thu Xu giật giật khóe miệng: “... Điện hạ thích là tốt rồi.”

Lúc này đến phiên nàng hết nói nổi rồi.

Sức hấp dẫn của đồ ăn ngon quá lớn cũng không phải chuyện tốt gì cho cam, cô lại một lần nữa tỏ ra tiếc nuối, không những không có đậu hũ thối, mà ngay cả sấu riêng cũng không có, còn nữa...

Chương 237

DTV-EBOOK

Chân mày hấn ta nhú lại, nét mặt có vài phần đặc ý, sau đó tiếp tục ăn cánh gà.

Trên thịt ba chỉ có quá nhiều tỏi, nhất thời hấn ta chưa thích ứng được, ăn cánh gà thì hấn là cũng vậy thôi.

Nói thật, mùi vị này quả thực cũng không tồi, hơn nữa ăn đồ ăn đậm vị như vậy rồi giờ bắt hấn ta ăn tiếp cải xanh thì thật sự là nhặt nhẻo quá mức rồi.

Sau khi hai người ngồi ăn được một lúc, thức ăn trên bàn cũng vơi đi nhiều, cánh gà ngày một ít đi, đều bị hấn ta bỏ vào bụng hết rồi.

Lúc này, hai người một người uống trà, một người uống trà sữa, nhưng vẫn nhìn nhau không nói gì.

Yến Thu Xu: “Nghe nói điện hạ muốn hỏi ta chuyện gì đó liên quan đến khoai tây thì phải?”

“Bằng cách nào mà Hương Quân người biết được khoai tây nảy mầm có độc vậy?” Hoài Vương hỏi.

Yến Thu Xu buông tay: “Trong một quyển sách có viết như vậy mà, đừng hỏi ta quyển sách đó nằm ở đâu, cũng không biết lời đồn đại phát ra từ nơi nào, lúc ấy ta tưởng đều là giả, trên đời này làm sao có loại cây trồng kiểu như thế được, nên ta cũng không để trong lòng, từ khi biết điện hạ mang khoai tây về, ta mới biết hóa ra là thật.”

Hấn ta có thể hiểu được tâm lý ấy của nàng, nếu không phải là vì vô tình mà hấn ta tới được hòn đảo kia thì hấn ta cũng

không bao giờ có thể tưởng tượng được trên thế giới lại có loại thực phẩm tốt như khoai tây.

Sản lượng bắp thu hoạch được của bọn họ rất nhiều, nhưng một khi bắp chín cây thì cũng chỉ có thể ăn được hạt của nó, so với sản lượng và trọng lượng, trước mắt thì khoai tây vẫn tốt hơn.

Hoài Vương làm ra vẻ tiếc nuối: “Vậy thì quá đáng tiếc rồi, ta còn tưởng rằng có thể biết thêm được một chút kiến thức liên quan, lúc ấy ta phải đi quá vội nên đã trực tiếp lấy vàng bạc để đổi với bọn họ, cứ nghĩ bọn họ sẽ đưa ta đến chỗ tốt, hiện tại ngẫm nghĩ lại, có vẻ là chỗ đó cũng không tuyệt vời đến vậy.”

Yến Thu Xu cười cho có lệ: “Đúng vậy.”

Bên ngoài vốn dĩ luôn có nhiều người xấu như vậy, làm gì có chuyện dễ dàng mà ăn được quả ngọt chứ?

Có điều là hẳn ta không muốn cho người khác biết, hoặc là cố ý không nói, chẳng qua ngoại trừ hẳn ta, nàng cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cứ mặc cho hẳn ta muốn nói gì thì nói đi.

Hắn ta thở dài: “Cũng do bốn vương vô tình biết mấy thứ này, hiện giờ Hương Quân cũng biết đấy, phụ hoàng giao cho bốn vương phụ trách trồng trọt khoai tây, lại còn kỳ vọng rất cao, bốn vương lo lắng mình sẽ làm cho phụ hoàng thất vọng, không biết lần này Hương Quân có thể giúp đỡ ta một tay hay không?”

Chuyện nhân giống khoai tây chẳng khác gì miếng bánh nhiều người muốn xâu xé, giờ hẳn ta đem miếng bánh nóng bỏng này đặt vào tay nàng, có lý do gì để nàng từ chối đâu chứ.

Chỉ đáng tiếc là ngoài việc ăn uống, nàng không còn ham muốn gì khác cả, vậy nên nàng lắc đầu: “Không được đâu, ta

cũng không biết gì khác, những gì mà ta biết thì đều nói ra hết rồi, cho dù có đi thì cũng là đang uống phí nhân lực.”

“Như thế nào là lãng phí chứ? Bốn vương rất yêu thích Hương Quân, đặc biệt là tài nấu nướng của người, đây là bốn vương muốn cho người cơ hội!”

Yến Thu Xu càng lắc đầu: “Như thế thì càng không được, ta cùng với điện hạ cũng chỉ là mới quen biết, lời tán thưởng như vậy, ta không nhận nổi.”

Giọng điệu hần ta càng thêm ôn nhu: “Hương Quân đừng quá lo lắng, chỉ cần người nguyện ý, người chắc chắn có thể làm được.”

Những lời này khiến nàng thấy hơi buồn cười, nàng đáp: “Điện hạ đã lớn như vậy rồi, hẳn là biết thiên hạ này sẽ không có món bánh nào rơi từ trên trời xuống, nếu như có thì chắc chắn ta cũng sẽ bị người khác dòm ngó rình mò vì sự may mắn của mình, xét cho an nguy tính mạng của ta, vẫn là phải từ chối điện hạ thôi, dù sao thì ta cũng không ham chút hư vinh này, cứ an ổn sống qua ngày là tốt rồi.”

Chương 238

DTV-EBOOK

Bây giờ hẳn ta đang cảm thấy rất kinh ngạc, đừng thấy một cô gái vốn bị giam lỏng trong nhà như nàng nên mong muốn được tự do, đàn ông con trai còn khó có thể suy xét sáng suốt được như vậy, nghĩ đến lời Yến Thu Uyển nói người này rất khó chơi, sợ rằng lời này là thật rồi, hẳn ta lại nở nụ cười một lần nữa: “Nếu đây là vì bốn vương quý mền Hương Quân thì sao?”

“Vậy thì càng không thể ạ!” Nàng kiên quyết cự tuyệt.

Hoài Vương cũng không giận, hí mắt cười: “Tại sao cơ chứ?”

Yến Thu Xu nhìn hẳn ta một cái, không nguyện ý đáp: “Điện hạ không có tình cảm đối với ta, chỉ có sự tính toán mà thôi, nguyên nhân điện hạ muốn cưới ta, trong lòng ta biết rất rõ, nhưng ta không có ý định gả cho một người phu quân giống với điện hạ, ta muốn tìm một người nam nhân có thể để mặc cho ta đánh chửi, nếu điện hạ không làm được, vẫn là nhân lúc còn sớm thì nên từ bỏ tâm tư này đi.”

Biểu cảm trên gương mặt hẳn ta lập tức thay đổi, nét mặt lộ ra vài phần không vui.

Tìm kiếm một người nam nhân mặc cho nàng đánh chửi sao?

Hẳn ta tỏ vẻ giễu cợt: “Người thật sự thích loại nam nhân kiêu này ư? Loại người vô dụng như vậy thì có ý nghĩa gì với người cơ chứ?”

Lúc này ngược lại đến phiên Yến Thu Xu cười: “Sao lại không chứ? Ta có tiền, có Tiêu gia làm chỗ dựa, muốn tìm một người nam nhân mà không cần lo y có đáng để nhờ cậy hay không, chỉ cần cứ nghe lời là tốt rồi, tâm trạng của ta không tốt thì còn có

người cho ta than phiền, mắng chửi, thế này mà còn gọi là không tốt sao? Đương nhiên ta không nói điện hạ, ngài vốn dĩ có thân phận tôn quý, làm sao mà một người như ta có thể sánh bước cùng ngài được chứ?”

Lời này nói ra có vẻ như đang khinh thường đạo lý, ở thời Đại Chu, nếp sống của nhân dân vẫn có phần cởi mở như vậy, nhưng hắn ta nghe xong lại thấy vô cùng khó chịu, dù gì hắn ta cũng là nam nhân, dường như nàng lại có ý nghĩ coi nam nhân không ra gì, thật đúng là quá quắt.

Dù gì hắn ta cũng là hoàng tử, từ nhỏ đến lớn, trừ Lục quý phi kia ra, không có một ai được phép từ chối yêu cầu của hắn ta, hôm nay là lần đầu tiên hắn ngổ ý muốn cưới một nữ nhân về, dù sao thì khoảng thời gian gần đây, hắn ta rất được nở mày nở mặt, nhưng nàng lại không chút tình cảm nào mà từ chối, hắn ta bắt đầu phát cáu lên rồi, không muốn phân bua qua lại với nàng nữa, lạnh lùng đáp: “Lời của bốn vương mà người cũng dám phản đối sao?”

Yến Thu Xu nghe xong lời này liền biết người trước mặt không phải là người tốt, cái gì mà không được phản đối chứ?

Đây chẳng khác nào là uy hiếp cả, chỉ là nàng cũng không có cái gì đáng giá để cho hắn ta uy hiếp, nàng chỉ có một thân một mình ở chỗ này... Nàng nhìn đối phương một cách hờ hững: “Điện hạ đây là đang muốn cưỡng đoạt nữ nhân sao?”

“Đương nhiên là không phải rồi.”

Hoài Vương cười khẽ: “Vả lại, kỳ thật phụ hoàng rất thích Hương Quân ngươi, đáng tiếc ngươi lại đang ở Tiêu gia...”

Yến Thu Xu nhíu mày: “Chẳng lẽ điện hạ lại vì một chút chuyện nhỏ này mà đến gặp bề hạ xin ban chỉ cưới ta sao?”

“Có gì là không thể chứ?” Hấn ta duỗi tay muốn đung vào nàng, tiếp tục nói: “Một khi bệ hạ đã ban chỉ, bất kể nữ nhân trên thiên hạ này muốn gì, ta đều có thể cho người thứ ấy, người sẽ trở thành nữ nhân đáng được ngưỡng mộ nhất, không tốt sao?”

Tốt cái con khỉ ấy!

Yến Thu Xu nhanh chóng đứng dậy né tránh, trong lòng chửi thầm, chẳng qua đây là xã hội quân chủ độc quyền, nàng không thể mở miệng chửi bởi hoàng đế nên chỉ có thể lạnh mặt nói: “Ta còn có việc, xin phép điện hạ ta đi trước.”

Nói xong nàng nhanh chóng bước ra ngoài.

Phòng riêng chỉ còn lại mình hấn ta.

Ý cười trên mặt hấn ta hoàn toàn biến mất, khuôn mặt trở nên u tối, dáng vẻ lộ ra vài phần đáng sợ.

Chương 239

DTV-EBOOK

Nếu không phải Yến Thu Uyển nói nàng rất được, nàng nghĩ hẳn ta sẽ chịu hạ thấp bản thân ngồi đây dùng bữa cùng nàng ư?

Kết quả vậy mà còn bị ghét bỏ, hẳn ta đường đường chính chính là Đại Chu Vương gia, Tiêu Hoài Đình còn kém hơn hẳn ta một bậc!

Hẳn ta không tin mình không thể làm cô gái này lung lay!

Có điều đây chỉ là một cô gái không cha không mẹ, trước mắt có chút tước vị mà tính khí đã bắt đầu cao ngạo, người như vậy mà vào hậu viện của hẳn ta rồi thì đều sẽ phải khuất phục cả thôi.

Chẳng qua Binh bộ thượng thư bên kia, ắt là phải đẩy nhanh kế hoạch rồi.

Chờ phụ hoàng ban hôn, hẳn ta có thể đề cập với phụ hoàng việc nạp Yến Thu Xu làm hậu cung.

Thủy Mỗi thấy nàng đi ra nhưng sắc mặt lại không vui, sợ tới mức mặt mũi cũng trắng bệch theo.

Nàng ấy bước chân vội vàng đi theo lên xe ngựa, sốt ruột hỏi: “Cô nương có bị khi dễ hay không?”

“Không có.” Yến Thu Xu lắc đầu.

Cho dù có bị khi dễ thì sao? Nàng có thể làm gì bây giờ?

Quan trọng nhất bây giờ là tên chó chết này còn muốn xin bệ hạ giúp hẩn ta cưới nàng về.

Vương gia có thể có một chính phi, hai trắc phi, tất cả đều được hoàng đế ban cho, nhưng nếu Hoài Vương thật sự mở miệng, sợ sẽ không có ai trưng cầu ý kiến của nàng, nhiều nhất thì hoàng đế cũng chỉ hỏi qua về phẩm hạnh của nàng một chút thôi.

Chỉ có duy nhất một cách... Đó là khiến nàng không còn độc thân nữa!

Yến Thu Xu cảm thấy cái ý tưởng này rất được, vấn đề duy nhất là giờ làm như nào để nàng không còn độc thân nữa.

Thủy Mỗi thấy nàng lắc đầu, ngược lại càng lo lắng hơn, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi tìm phu nhân để nói một tiếng, bà ấy rất lợi hại, khẳng định sẽ vì cô nương mà làm chủ chuyện này.”

Nàng đang muốn tiếp tục lắc đầu, bỗng nhiên ánh mắt chợt sáng lên.

Đúng rồi!

Tiêu phu nhân!

Nàng xoa xoa mặt Thủy Mỗi: “Đúng vậy, cảm ơn người, ta đi tìm Tiêu phu nhân đây.”

Thủy Mỗi nhấp môi cười, nhìn nàng với đôi mắt tràn ngập thương tiếc.

Quá là xui xẻo rồi.

Đụng ai không đụng lại đụng trúng Hoài Vương, đời sống cá nhân của hẩn ta vốn đã không tốt, nhưng chẳng hiểu sao danh tiếng lại rất tốt, thật đúng là gặp phải vỏ dừa rồi mà!

Yến Thu Xu ngồi trong xe ngựa liên tục suy nghĩ xem giờ nên mở miệng nhờ Tiêu phu nhân giúp bằng cách nào, hết lần này đến lần khác không biết mở miệng làm sao, vẫn là quyết định trực tiếp nói ra, tính tình Tiêu phu nhân như vậy, khẳng định không thích nàng cứ đứng ổng ẹo nững nịu.

Xe ngựa dừng lại, nàng liền nhảy xuống dưới, vội vội vàng vàng chạy tới nội viện.

Tới mảnh sân nhỏ bên trong nàng mới dừng lại thở hổn hển, Tiêu phu nhân đang tản bộ trong sân, thấy dáng vẻ nàng như vậy thì kinh ngạc không thôi: “Làm sao mà lại hấp tấp như vậy?”

Yến Thu Xu vừa định muốn nói chuyện, nhưng thấy xung quanh đều là nha hoàn của bà ấy nên lại không tiện mở miệng.

Tiêu phu nhân nháy mắt cái đã hiểu, dùng tay lôi kéo nàng, nói: “Đi, chúng ta về phòng đi, bên ngoài này nóng lắm.”

Hai người không nói gì thêm, đi một đường tới ngự phòng, người bị đuổi ra ngoài hết, ngồi yên vị bên cạnh khối băng, Yến Thu Xu mới nói: “Người cảm thấy Hoài Vương này như thế nào?”

“Hắn ta không tồi, vốn dĩ tiếng tăm đã rất tốt, hiện giờ địa vị cao, hơn nữa không màng quyền thế, khi các hoàng tử tranh quyền đoạt vị, hắn ta đi tha hương, ngày thường đều thích đi chùa miếu cùng cao tăng nghiên cứu thảo luận về Phật giáo...”

Tiêu phu nhân đều dùng từ ngữ đẹp để để miêu tả khi nhắc về hắn ta, chẳng qua vừa nói, bà bỗng nhiên nhìn về phía đối diện nàng: “Con không thích Hoài Vương à? Không phải Thuận Vương điện hạ lớn lên trông đẹp mắt hơn sao?”

Mặt Yến Thu Xu nhả lại thành một cục, nàng kể lại chuyện hôm nay hắn ta mời nàng đi ăn cho bà ấy nghe.

Tiêu phu nhân kinh ngạc nói: “Là Hoài Vương nhìn trúng con sao?”

Chương 240

DTV-EBOOK

Tiêu phu nhân không muốn cảm thấy mất mát, nhưng vẫn nói: “Tuy rằng ta rất thích lão Lục, nhưng nếu là con thích thì Hoài Vương cũng được, hắn ta cũng không tồi, ngày sau chỉ cần không phải Thuận Vương đăng cơ, hắn ta vẫn có thể thản nhiên sống tốt...”

Yến Thu Xu vĩnh môi, lắc đầu: “Hoài Vương nhìn trúng con, nhưng không phải là thích, mà là lợi dụng con, mọi người cũng không giấu giếm việc con nói cho mọi người nhiều công thức đồ ăn như vậy, hắn ta có thể là đang muốn lợi dụng con ở điểm đó.”

Tuy rằng nàng rất buồn bực, là một Vương gia, cứ có tiền là sẽ có vô số người tới, vì sao cứ phải nhìn chăm chăm nàng như vậy, nhưng điều duy nhất mà hắn ta có thể lợi dụng ở nàng cũng chỉ có mỗi điều này mà thôi.

Xét lên trên kia, có ai là sẽ quan tâm xem thử nàng có nguyện ý hay không cơ chứ, đặc biệt ở cái thời đại trọng nam khinh nữ này.

Có lẽ trong mắt bọn họ, mặc kệ nàng không muốn cỡ nào, chỉ cần thật sự gả được cho Hoài Vương, chắc chắn là sẽ một lòng một dạ khen hắn ta tốt đến cùng mà thôi.

Sau đó nàng có thể vì Hoài Vương mà hao phí tâm tư, nếu được còn tiện tiết lộ cho Tiêu gia một chút bí mật.

Sắc mặt Tiêu phu nhân trở nên nghiêm túc, trong lòng đang suy xét lời nàng nói.

Không phải là bà ấy không tin đứa nhỏ này, mà động cơ của Hoài Vương rất mâu thuẫn, Xương Vương trước đây là trử quân,

có thể rời triều đình 5 năm, cũng không thừa nhiều thế lực, nếu Hoài Vương thật sự muốn tranh quyền đoạt lợi, lúc trước hẳn ta hà cớ gì phải rời kinh thành chứ?

Không phải là hẳn đang âm thầm giao thiệp với những quan viên ở những nơi kia chứ?

Chắc không đến mức đó đâu, lâu như vậy rồi mà cũng không nghe thấy một chút tin đồn nào.

Nhưng vì sao hiện tại đột nhiên lại kiên quyết muốn cưới A Xu?

Yến Thu Xu nhìn bộ dạng của Tiêu phu nhân liền đoán được bà ấy đang nghĩ gì, một đứa trẻ xuất sắc trong cả nhân cách và sự nghiệp, ai mà tin được hẳn ta lại còn có một mặt côn đồ như thế?

Tiêu phu nhân đang cảm thấy vướng mắc vì không biết chuyện này là như thế nào.

Nhưng Yến Thu Xu lại không dám chần chờ, nàng thấy được lòng dạ hiểm độc của Tứ hoàng tử, cũng sợ chậm một bước thì bên trên sẽ thật sự ban chỉ, nàng có muốn khóc cũng không biết khóc với ai, vậy là giờ không thể năn nỉ Tiêu gia giúp nàng kháng chỉ được rồi.

Cho nên chỉ có thể chặn đứng từ đầu để không cho thánh chỉ ban xuống.

Yến Thu Xu: “Người có thể giúp con tìm một người nam nhân để kiểm soát một chút rồi đính hôn với con được không ạ?”

Tiêu phu nhân: “!!!”

Đính hôn ư?

Đây là đang tính tìm một nam nhân để kiểm soát để sau này có thể dễ hủy hôn hơn sao?

Tiêu phu nhân kinh ngạc không thôi: “Con điên rồi! Con gái đính hôn là chuyện hệ trọng mà sao có thể tùy ý như vậy? Đã thế lại còn muốn hủy bỏ hôn ước bất cứ lúc nào sao?”

Yến Thu Xu biết cách này của nàng đặt trong hoàn cảnh ở thời đại này thực sự rất khó chấp nhận, thân là nữ nhi, hành động này chẳng khác gì là đang muốn đem danh dự của nàng ra làm trò đùa.

Con gái của Tiêu gia, dù phụ thân và các huynh đều là người của quân triều đình, từng lập rất nhiều công lao cho đất nước, vẫn từng có người bị từ hôn, thời điểm đó trong kinh thành có biết bao lời đồn đoán, nếu không nhờ Tiêu Hoài Ngọc sau này được gả đến nơi tốt, khả năng bọn họ sẽ còn thê thảm hơn.

Chứ nói chi đến nàng bây giờ.

Nhưng nếu không làm như vậy, nàng thật sự không yên tâm.

Nàng không thể nói với Tiêu phu nhân rằng trước kia mình đã thấy được cốt truyện, biết được Hoài Vương này về sau cũng sẽ tranh đấu vì tiền vì quyền.

Thậm chí rất có thể hắn ta mới là nhân vật lớn đứng sau tất cả mọi chuyện.

Là người cầm đầu âm mưu hại chết Tiêu Hoài Đình!

Chương 241

DTV-EBOOK

Nếu không phải vì nàng đã đọc qua cốt truyện nên biết rõ mọi chuyện, ai có thể nghĩ Hoài Vương đây lại lấy thân làm mồi, lợi dụng sự mặc cảm của Tiêu Hoài Nhã để dụ nàng ấy cắn câu, từ đó đạt được sự ủng hộ của Tiêu gia.

Suy cho cùng bọn họ đón Tiêu Hoài Nhã về nhà, sau này cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Nếu không nhờ kịch bản kia, nàng cũng không thể ngờ được, một người như Hoài Vương vì để đạt được sự xem trọng của nàng lại còn có thể dùng tới những thủ đoạn bỉ ổi này.

Sau này hẳn ta đối xử với nàng, thủ đoạn chỉ có tàn nhẫn hơn, hôm nay có ý định ban chỉ cũng là đã tốt lắm rồi.

Nếu lỡ như hẳn trực tiếp cưỡng ép nàng ngay trong phòng riêng lúc đó, nàng hẳn là sẽ chết ngay tại chỗ luôn mất.

Dẫu sao ở thời đại này, đàn ông vẫn rất coi trọng trinh tiết, con gái chưa cưới đã không còn trong trắng, kết cục sẽ trở nên vô cùng thảm hại, nhất định sẽ không được gả cho ai khác ngoài tên khốn đã cưỡng ép mình kia.

Nàng không dám đánh cược, chỉ có thể trực tiếp làm tan biến ảo tưởng của hẳn ta, để cho hẳn biết Đức An Hương Quân vang vọng tiếng tăm này đã có chủ thì mới chắc chắn được mọi chuyện.

Vì vậy nàng chỉ có thể kiên trì van xin: “Xin bá mẫu giúp con, người xem có thư sinh nào có hoàn cảnh gia đình không tốt không? Nếu không có người thích hợp, thì tìm đại một gã sai vặt cũng được, con có thể chia cho bọn họ một nửa tài sản, chỉ cần

sau khi đính hôn xong, có thể cùng con giả bộ làm hôn phu và hôn thê từ một đến hai năm, với lại cho dù có ai tới quấy rối đi chăng nữa thì nhất định không được hủy hôn.”

“Tốt nhất là ngày mai có thể thông báo ra ngoài, để cho tất cả mọi người biết con đính hôn, ngày kết hôn thì sang năm tính sau.”

Vẻ mặt bà ấy đầy khó hiểu, vô cùng lo lắng lôi kéo tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Đứa trẻ này, có phải con có chuyện khó xử không thể nói cho bá mẫu nghe hay không, đừng lấy chuyện hệ trọng cả đời ra đùa giỡn như thế.”

Yến Thu Xu: “Con không nói giỡn, Hoài Vương thật sự không phải là Vương gia thông minh nhân nghĩa như trong mắt người đâu ạ, hắn ta là một người không có lương tâm! Hơn nữa đối với con lại còn không có ý tốt, chẳng qua con chỉ là một nữ nhân, nếu hắn ta nạp con làm trắc phi, khả năng chỉ cần bệ hạ nói một câu thôi thì con sẽ không thể làm gì khác được, bây giờ con chỉ còn cách duy nhất là đính hôn, thế thì chuyện này mới không xảy ra.”

Tiếng tâm của Hoài Vương tốt như vậy, làm sao mà dễ dàng đánh đổ được y?

Một khi có chuyện, hắn ta chắc chắn sẽ đánh úp nàng, cho nên chỉ cần nàng đính hôn, chiêu thức của hắn ta sẽ không còn sử dụng được nữa.

Sắc mặt Tiêu phu nhân trầm ngâm, cũng ý thức được nàng không phải là đang nói giỡn.

Có thể khiến nàng không màng danh tiết, một hai phải lập tức đính hôn, tạo ra trở ngại cho chuyện gả đi sau này, chứng tỏ đây là một chuyện hết sức nghiêm trọng, hôm nay bị Hoài Vương mời qua đó, đứa nhỏ này chắc chắn là đã bị khi dễ.

Cho dù bà ấy có không muốn tin đi chăng nữa, lúc này cũng không dám chắc chắn rằng hẳn ta không có ý định tranh đoạt ngôi vị.

Yến Thu Xu lại một lần nữa khẩn cầu tha thiết: “Trực giác của con mách bảo như vậy! Cầu xin bá mẫu hãy giúp đỡ con, con không thể chèn ép được hẳn ta, chỉ có thể nhờ người cản bước đối phương giúp con.”

Nàng sợ thân phận của nàng không đủ lớn, nếu thật sự phải đính hôn, đối phương chắc chắn sẽ dùng nhiều thủ đoạn hơn nữa, ở thời đại xuất giá tòng phu này, nàng không thể giải quyết được, Tiêu phu nhân là hậu phương tốt nhất và duy nhất của nàng.

Hơn nữa nàng cũng không quan tâm đến danh tiếng, nếu thật sự để ý đến nó thì nàng đã không theo Tiêu Hoài Đình về Tiêu gia, đã vậy còn ở lại lâu như thế, người khác nói nàng là đầu bếp của Tiêu phủ, nàng cũng không buồn giải thích, nói nàng là vợ lẽ của y, nàng cũng mặc kệ.

Chương 242

DTV-EBOOK

Nói thật thì danh tiếng của nàng từ xưa đến nay đã sớm không tốt rồi, không cha không mẹ, cũng không có huynh đệ tỷ muội, dù có như vậy thì cũng sẽ không liên lụy ai.

Vả lại nàng cũng tin rằng nếu sau này có ai đó thực sự thích nàng, người đó hẳn sẽ không để tâm đến khoảng quá khứ khó khăn này của nàng.

Tiêu phu nhân suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu: “Được, vậy thì cứ giao cho ta, con muốn vào khi nào?”

“Càng nhanh càng tốt, tốt nhất là ngày mai ạ!” Yến Thu Xu nhấn mạnh.

Bà ấy vỗ đầu nàng: “Không nhanh như vậy được, có điều con cứ yên tâm, ta sẽ mau chóng chuẩn bị cho con.”

“Cảm ơn bá mẫu! Làm phiền bá mẫu nhọc lòng giúp con, cũng không cần phải tìm hiểu kỹ, chỉ cần biết nghe lời là tốt rồi ạ.” Cuối cùng nàng lộ ra một nụ cười tươi, ôm cánh tay của bà ấy vào lòng, trong lòng tràn đầy cảm kích.

Nàng đã có thể yên tâm ngủ ngon được rồi.

Xã hội này vốn dĩ là thời đại của vương quyền, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ(), cũng giống như chuyện lần đó của Đông Đông vậy, nếu như Tam hoàng tử xin thánh chỉ của hoàng đế sớm hơn một bước, cho dù hoàng đế cảm thấy không vui nhưng vẫn sẽ đồng ý, mà Tiêu gia cũng không thể nào ngăn cản được.

[Chú thích: (

) Thân bất do kỷ: nghĩa là người sống trong xã hội, nhiều khi phải làm những chuyện không theo ý muốn, không điều khiển được tâm trí mà phải nghe theo sự sắp đặt, ý muốn của người khác - hoàn cảnh đẩy đưa.]

Nội dung cốt truyện vốn chính là như vậy, không cần hỏi qua ý Tiêu gia, thánh chỉ đã trực tiếp ban xuống, cột Tiêu gia cùng với Tam hoàng tử vào cùng một chiếc thuyền, thậm chí có thể cho là cố ý, dẫn tới ngày sau Tam hoàng tử phạm sai lầm, Tiêu gia cũng quang minh chính đại bị liên lụy theo.

Hôm nay tiếng tăm của hắn ta tốt như vậy, chỉ cần nói ra nguyện vọng muốn cưới nàng với hoàng đế, hoàng đế đi nghe ngóng một chút, biết được tình hình của nàng, phỏng đoán thánh chỉ cũng sẽ được tới luôn, làm gì có ai còn muốn hỏi qua ý nàng cơ chứ?

Chỉ có làm như thế này thì mới có thể ngăn cản không cho hôn sự đầy âm mưu lợi dụng này của nàng xảy ra.

Mất mạng đến nơi rồi thì tiếng tăm còn quan trọng gì nữa, gả cho hắn ta rồi thì sau này khả năng cao còn bị ép li khai, còn thảm hơn cả việc đính hôn với một tên vô danh nữa.

Tiêu phu nhân bất đắc dĩ nhìn cô nương gan lớn bằng trời này, lúc rửa mặt, bà ấy vẫn còn hoài nghi chuyện này: “Người nói Hoài Vương có thật là có ý như vậy với A Xu không?”

Hoàng ma ma thành thật nói: “Nô tỳ không biết, dù sao cũng là hoàng tộc, chuyện này vẫn có khả năng, lúc trước ai mà biết bọn họ sẽ đối xử với lão gia và Nhị thiếu gia như vậy? Trước kia chuyện của Đông Đông tiểu thiếu gia cũng thiếu chút nữa là bị ban cho hai hoàng tôn rồi còn gì ạ.”

Trong lòng Tiêu phu nhân khẽ động, đôi mắt chậm rãi khép lại, hiện tại cũng có chút phiền muộn.

Đúng vậy!

Chính là hoàng tộc đó, ai mà dám nói là không có khả năng? Đối với hoàng tộc thì không gì là không thể.

A Xu nhát gan, nàng không thích gây chuyện, suy nghĩ đơn giản là cho dù nàng có phải làm lưng vất vả suốt đời để đổi lại một lần nhàn nhã thì cũng sẽ không để người khác lợi dụng được nàng.

Như vậy cũng tốt, dù sao thì so với bọn Tiêu gia, Chu gia được tín nhiệm hơn nhiều mà vẫn phải đối lấy kết cục như vậy.

Dẫu sao thì trong tay đứa trẻ này còn có nhiều công thức nấu ăn ngon như thế, nếu phổ ẩm thực không có thì nàng cũng không thể tiếp tục hoạt động được, có nàng thì về sau này sẽ còn có thêm nhiều phổ ẩm thực hơn nữa, đối với mấy kẻ trong hoàng tộc kia, đây kỳ thật cũng là một điểm đáng để lợi dụng.

Chẳng qua ngay từ đầu bà ấy không tin Tứ hoàng tử đi tha hương lúc còn thiếu niên như vậy mà giờ lại thành ra thế này, bên trong nhất định có người vì muốn đầu cơ trục lợi mà làm cho mờ con mắt.

Chương 243

DTV-EBOOK

Tiêu phu nhân thấp giọng: “Nhắc mới nhớ, có phải lão Lục sắp trở về rồi không?”

“Nghe nói cũng gần rồi, ngày mười lăm này y sẽ về.” Hoàng ma ma nói.

Vậy cũng nhanh.

Hôm nay đã là ngày mười, cũng chỉ còn năm ngày nữa.

Bà ấy đang ngâm mình trong thùng nước đột nhiên đứng lên, lau khô người: “Lấy giấy bút ra cho ta đi.”

Ma ma kinh ngạc, khăn tay thiếu chút nữa là rớt xuống, nhưng gặp chuyện này nhiều lần rồi, bà cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, cầm giấy bút tới đưa cho Tiêu phu nhân, tận mắt nhìn thấy Tiêu phu nhân viết ra tất cả mọi chuyện xảy ra ban nãy, sau đó nhét vào bì thư, giao cho bà ấy: “Thỉnh người ra roi thúc ngựa đưa đến tận tay lão Lục, phải lấy được thư hồi âm, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để giao nó đi, có hiểu chưa?”

“Nô tỳ rõ rồi ạ!” Hoàng ma ma cất cao giọng nói.

Bà ấy cũng không dám chần chừ, trực tiếp gọi người khác tới hầu hạ Tiêu phu nhân, bà ấy cầm phong thư đi sắp xếp người mang đi.

Ngày tiếp theo.

Bởi vì trong lòng đang rất lo lắng nên Yến Thu Xu không thể nào ngủ ngon giấc được.

Nàng cũng không ngủ được nhiều, trời mới tờ mờ sáng mà nàng đã thức giấc, không làm sao mà nhắm mắt ngủ tiếp được nữa, nàng vẫn còn đang suy nghĩ đến chuyện này.

Cũng không biết Tiêu phu nhân có chọn được người nào không.

Nàng có chút bận tâm, thật sự là nàng không có chỗ dựa nào ở thời đại này, càng không có quyền lực, nếu không phải còn giữ được cái danh xưng Hương Quân thì chắc đã sớm toi đời rồi, nhưng thứ này ở trong mắt nhiều người, kỳ thật đều không đáng là gì.

Trước kia nàng cứ không hiểu đám thân thích của hoàng tộc này chạy tới Tiêu gia xem náo nhiệt để làm gì?

Ai mà ngờ là để tới xem nàng, Ngũ hoàng tử đoán chừng là thay thế Chu Chiêu Cần tới đây, còn Tứ hoàng tử Hoài Vương và Chu Trạch Cảnh là đến để quan sát nàng, thuận tiện bày trò thông đồng một phen.

Nếu không phải vì nàng hiểu rõ mọi chuyện thì với cái thân chưa khi nào tiếp xúc với nam nhân này, xem cử chỉ hết sức anh tuấn lại thông minh nho nhã của bọn họ, chắc chắn sẽ rất dễ bị mắc lừa.

Chỉ hy vọng hẳn ta sẽ không để tâm tới nàng đến vậy, tiết tấu sự việc cũng sẽ không đi quá nhanh.

Bởi vì trong lòng không yên, Yến Thu Xu ăn cơm cũng không thấy vị gì, đỏ mắt mong chờ Tiêu phu nhân bên kia truyền tin, còn nghĩ nếu tối nay không có tin tức, sáng mai nàng sẽ tự mình ra ngoài tìm người phù hợp.

Chỉ có thể khẩn cầu ông trời, để nàng có thể gặp được nam nhân tốt một chút, biết nghe lời nàng nhiều chút.

Có điều trong lòng đang rất thấp thỏm, thời gian mới có một ngày, nàng lại thấy như dài đằng đẵng mấy thu, cảm giác đã được một lúc lâu, nàng lại ngó nhìn lên trời tính toán giờ giấc, mới qua có nửa ngày, nàng đã chạy đến chỗ bà ấy để hỏi tin tức, nhưng không ngờ là lại bị đuổi trở về, nàng càng thêm sốt ruột hơn nữa.

Ngày hôm qua lúc bà ấy trao đổi chuyện gì đó với Thủy Mỗi, nàng lại bị cho lui ra.

Nên nàng không biết hai người này đang nói chuyện gì, cả ngày hôm nay, nàng cứ đứng không yên mà ngồi cũng không yên, thấy vậy, Thủy Mỗi hỏi nàng: “Cô nương, hay là chúng ta đi dạo phố ẩm thực đi! Nghe nói bên kia mới cho ra nhiều món ngon lắm, ngày hôm qua chúng ta quay về nhanh quá, hôm nay đi dạo chút không phải là tốt rồi sao.”

Yến Thu Xu đáp: “Có món mới sao?”

Thủy Mỗi trực tiếp lôi kéo nàng: “Cô nương đi rồi sẽ biết ngay thôi ạ. Nô tỳ và người đều ở trong phủ không đi ra ngoài, đi rồi không phải sẽ biết rõ sao.”

Nàng ấy kéo tay Yến Thu Xu, khiến nàng đứng lên đi dễ như trở bàn tay.

Nàng than thở, cứ ở nhà nôn nóng chờ đợi cũng không phải cách, chỉ bằng cứ tìm việc gì đó giết thời gian, vì thế nên nàng cũng không kháng cự, đứng dậy đi theo Thủy Mỗi ra ngoài.

Xe ngựa vẫn luôn được chuẩn bị sẵn, nếu chủ tử cần phải dùng, thì xa phu sẽ lập tức tới ngay.

Chương 244

DTV-EBOOK

Nàng ngồi trên xe, xe ngựa chạy cứ lao đảo, ánh mắt nàng trở nên ngây ngốc, động tĩnh ngoài kia ngày một lớn, lúc này nàng mới hoàn hồn, xe vừa vịn dừng lại.

Nàng nhảy xuống xe, nhìn thấy phố ẩm thực kẻ đến người đi.

Lúc này cũng gần đến giờ ăn trưa, thời điểm đang rất đông khách.

Nàng cứ đi được một bước thì lại ngửi được mùi của mấy loại thức ăn ngon, không ngừng có người cầm đồ ăn đi qua, vừa đi vừa ăn đã sớm thành một hình ảnh quen thuộc ở khu phố ẩm thực này.

Cho dù là nhà có tiền thì cũng dễ dàng hòa nhập vào trong dòng người khi chạy tới nơi đây.

Cũng bởi vì nơi này có rất nhiều thức ăn ngon nên làm cho người ta không khổng chế được cái miệng!

Yến Thu Xu hơi lấy lại tinh thần, một đường đi tới, không biết ăn cái gì, bỗng nhiên một tiểu cô nương đi ngang qua nàng, trên tay còn cầm thứ gì đó rồi liếm liên tục.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng đó, cả người không nhúc nhích, kinh ngạc mà nhìn chằm chằm: “Kem ly đây sao???”

Cô nương kia dường như nghe thấy lời này của nàng, mắt nhìn xuống ly kem trong tay, cười nói: “Đúng vậy, là kem ly, cửa hàng phía trước có bán, hiện tại có vị dâu tây, vị vải, ăn rất ngon! Ta thích nhất vị dâu tây.”

Nàng vội vàng: “Đa tạ cô nương đã cho ta biết.”

“Đừng khách sáo.” Cô gái xua xua tay, nhìn người xa lạ trước mặt, nàng nở một nụ cười tươi, sau đó lại cắn một miếng kem, hẳn là quá lạnh nên hơi run, chậm rãi một lúc sau mới nhắm nháp kem trong miệng, cái này quả thực là thơm mùi sữa.

Trừ lạnh ra thì còn có vị ngọt, cùng với một ít mùi sữa thoang thoảng, còn có dâu tây chua chua ngọt ngọt hòa quyện vào nhau.

Kem ly này đúng là ăn ngon thật!

Nàng đứng yên ở đó, miệng cười không ngớt, liên tục cảm thán tại sao nơi này lại có nhiều người tài giỏi xuất hiện đến thế, có điều, nàng chỉ cần đi vài đường nét bút là đã có thể ghi ra công thức làm kem rồi.

Nàng bước nhanh đến cửa hàng theo chỉ dẫn của cô nương kia, thấy cửa hàng mới này nhìn bắt mắt hơn những cửa hàng khác nhiều, trên có đó viết dòng chữ - Tiệm kem ly.

Đã có một hàng dài đứng đợi ở cửa, nhân viên bên cạnh cửa hàng đó đang quảng cáo đồ ăn vặt của tiệm.

Kinh doanh kiểu này thật sự rất tốt!

Người đến đông thế này cơ mà!

Yến Thu Xu nhìn thôi đã thấy sợ, tùy ý đếm thử một chút, đám đông đang xếp hàng này ít nhất cũng phải hơn hai mươi người!

Có điều, hiện tại đang là tháng 5, sắp đến thời điểm nóng bức nhất trong năm, kem ly sẽ là lựa chọn hàng đầu của rất nhiều người, quan trọng là ăn ngon nữa.

Nàng mới ngăn người một chút, hàng người đang xếp đã tăng thêm mấy người.

Mọi người đều bàn luận: “Kem này được làm như thế nào nhỉ? Ngon thật đấy!”

“Đúng đó, phía dưới còn có một lớp bánh trứng cuộn, cái đó ăn cũng rất ngon, đừng nói là kem ly, mùa hè này được uống chút nước mát thì cũng coi như là thích lắm rồi! Giá này có hơi mắc một chút, nếu không phải là tội nhỏ đòi, thì ta thật sự không nỡ mua.”

“Đừng nói là trẻ nhỏ, người lớn như ta còn không chịu được, hôm qua vợ ta mua về cho khuê nữ, ta nếm thử một miếng, ôi cha, quá là ngon ấy chứ, không cần thận ăn thêm một miếng nữa, kết quả ta với khuê nữ ồn ào cả đêm, buổi tối nằm trong chăn còn khóc thút thít đòi mua kem ly.”

“Người làm ra kem ly đúng là quá lợi hại mà!”

Yến Thu Xu nghe bọn họ thảo luận, nàng hết sức đồng ý.

Nàng đã có gợi ý, giờ chỉ cần thu lợi là được rồi.

Mà người thời này chưa từng thấy qua hàng thật giá thật, chỉ nhìn công thức đã làm ra được kem, thật đúng là rất giỏi!

Nàng nhìn người đang cầm kem ly đi qua bên cạnh nàng, phát ra một tiếng cảm thán: “Đây là ai mà lại lợi hại như vậy? Người tới hỏi cách làm một chút đi, làm ra được món này rồi, chắc chắn việc kinh doanh sẽ trở nên tốt hơn nhiều.”

Chương 245

DTV-EBOOK

Thủy Mỗi lại cười: “Đúng vậy, vậy thì để nô tỳ đi hỏi một chút.”

Yến Thu Xu gật đầu: “Được, người đi đi, ta đi xếp hàng.”

Thủy Mỗi có tấm thẻ bài, Yến Thu Xu cũng có, chính là lịch bài của Tiêu gia, cái này sẽ có đặc quyền nhất định, ví dụ như bây giờ nàng lấy tấm thẻ ra, nàng có thể đi thẳng vào tiệm kem ly mà không cần phải xếp hàng đợi, mọi người ở đó sẽ phải bày ra cặp mắt ngưỡng mộ mà nhìn nàng.

Nhưng Yến Thu Xu vẫn tới cuối hàng để đợi, chờ kem ly được đưa tới tay nàng.

Còn chưa đến lượt của Yến Thu Xu, Thủy Mỗi đã đi ra, đi cùng còn có hai người nhìn rất quen mắt, gồm một cô gái trạc ba mươi tuổi, người còn lại là một thiếu niên.

Hai người đều dùng ánh mắt cảm kích nhìn nàng, nói lời chào với nàng: “Xin chào Yến cô nương.”

Yến Thu Xu: “????”

Bọn họ có quen biết nhau sao?

Thủy Mỗi giải thích: “Cô nương còn nhớ lúc trước đến thôn trang của Vân Nương không? Đây là con trai của bà ấy, chính là y đã làm ra món kem này! Hắn rất lợi hại, lần trước cô nương làm món gà hầm nấm, hắn cũng học làm theo, lúc trước vốn dĩ chỉ ở phía sau bếp, sau khi được Đại thiếu gia sắp xếp cho đi học lớp bồi dưỡng đầu bếp, hắn thấy hứng thú với bánh ngọt, vì thế

liền đổi chỗ ở, sau đó lại suy nghĩ ra món kem ly rồi mở tiệm, bỗng chốc đã thành ông chủ.”

“Là các người sao, thật là tốt quá!” - Lúc này nàng mới bình tĩnh, lúc ấy nàng để lại phần hương liệu còn sót lại cho bà ấy, không ngờ bọn họ còn có thể tự mình làm ra đồ ăn.

Hiện tại còn làm được cả kem ly.

Vân Nương cười cười: “Đúng vậy, lúc trước cũng nhờ cô nương tốt bụng để lại hương liệu, đứa trẻ Phong Hoàn này cũng không chịu thua kém, nhìn qua một lần đã ghi nhớ, về sau làm lại cũng không khác nhau lắm, lúc ấy Đại thiếu gia nói muốn tuyển đầu bếp, hẳn liền đi ghi tên ứng tuyển, không ngờ là lại được chọn, thế nên mới có cơ hội như ngày hôm nay.”

Nàng giơ ngón tay cái về phía chàng thiếu niên mà khen ngợi: “Xem qua một lần là đã có thể làm được, người thật có thiên phú nha, khó trách lần trước lên thôn trang, ta lại không nhìn thấy các người.”

Bị gọi tên khiến hẳn cảm thấy có chút xấu hổ, cách hơn nửa năm, thiếu niên này đã cao lên một ít, làn da cũng trắng hơn trước rất nhiều, nấu ăn cả ngày lẫn đêm nên bây giờ người cũng gầy hơn trước, trông vô cùng thanh tú.

Hắn giương mắt nhìn nàng, thăm dò: “Yến cô nương nếu không vội thì vào trong phòng ngồi một lát đi. Đại khái ta thấy mùi vị của kem ly chỉ theo công thức thì quá đơn giản, nếu cô nương có thể chỉ giúp ta thay đổi thì ta sẽ cực kỳ biết ơn.”

Vân Nương nghe vậy thì khẩn trương lôi kéo con trai, ý nói hẳn đã quá bốn phần của mình rồi.

Nàng chỉ tới chơi, sao lại có thể vì muốn thỉnh giáo mà làm phiền nàng chứ.

Phong Hoành thấy vậy, ủ rũ lui về phía sau một bước, đành từ bỏ ý định này.

Nhưng nàng còn thấy rất vui và cam tâm tình nguyện, trực tiếp gặt đầu: “Được thôi.”

Bà ấy có hơi sưng sốt một chút, rất vui mừng: “Xin mời cô nương! Cái này, hẳn là cô nương còn chưa ăn cơm, để ta bảo đứa nhỏ này đi mua một ít đồ ăn, cô nương nghĩ xem thích ăn món gì?”

Yến Thu Xu cười: “Trước tiên không cần phải vậy đâu, ta đi xem qua một chút, ăn kem ly còn ngon hơn mà, để ta xem đá có bị tan nhanh quá không.”

Bà ấy thấy vậy thì cũng không nhiều lời nữa, trực tiếp dẫn nàng đi vào bên trong, còn đem cho nàng và Thủy Mỗi cùng hai thị vệ chen hàng mỗi người cầm một ly kem.

Mùi vị của kem ly này không tệ xịu nào, trừ việc có đủ vị không giống nhau, còn có thêm đường đỏ, đường trắng, mật ong, mỗi loại lại đem đến một cảm nhận khác biệt vô cùng, nàng đoán hương vị đắt nhất hẳn là mật ong.

Mật ong tự nhiên vừa tăng thêm vị ngọt của kem lại không khiến người ăn cảm thấy quá ngọt mà bị ngấy, mùi sữa làm tăng thêm hương vị, cũng không bị đông đá hay thành đá vụn, hương thơm giống như bánh gato vậy.

Chương 246

DTV-EBOOK

“Cái này được làm rất tốt.” Yến Thu Xu ném thử một miếng, rất ngon, thậm chí còn có chút hoài niệm, công nghệ kỹ thuật càng phát triển, rất nhiều thứ có thể dùng hóa chất để thay thế, nguyên liệu tự nhiên cũng được làm tối giản.

Mà cái phòng nhỏ này bên trong chứa đầy các loại công cụ sản xuất, nàng kỳ thật xem cũng không hiểu, nàng chưa bao giờ tham gia quy trình sản xuất của nhà máy kem bao giờ, cũng chỉ nói theo khía cạnh góc nhìn là một khách hàng, bởi vậy suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng chỉ đưa ra được kết luận như vậy.

May mắn là nàng tự biết mình biết ta nên nàng không có mở tiệm cạnh tranh.

Được nghe những lời này, hắn cười thỏa mãn: “Vậy là tốt rồi! Nếu không thì sau này mỗi ngày để ta đem mấy cây kem đến phủ cho người nhé?”

“Không cần không cần, cái này quá lạnh, ăn nhiều cũng không tốt, khi nào ta muốn ăn thì sẽ tự đến mua.” Nàng cười nói: “Người nói vị quá đơn giản cũng là một vấn đề, ta lại không nghĩ vậy, hương vị như bây giờ đã rất ngon rồi, nhưng giá cả quá cao, nếu được thì nên cố gắng hạ giá xuống một chút, đưa ra thêm nhiều loại hương vị hơn nữa...”

Giá cả món tráng miệng này nếu có thể rẻ hơn, nhất định sẽ càng có nhiều người ăn hơn.

Nhưng muốn làm ra kem ly thì yêu cầu phải dùng một số lượng đá lạnh rất lớn, giá bán khẳng định không thể thấp được, lúc này xếp hàng nàng có quan sát một chút, nhìn thấy hàng

người xếp hàng mang quần áo tương đối đắt tiền, thỉnh thoảng có một vài người ăn mặc không sang trọng, xem kiểu dáng quần áo cũng đoán chắc là nha hoàn hay gã sai vặt của các chủ tử nào đó.

Gia cảnh bình thường một chút thì khẳng định là không mua nổi.

Tuy rằng Yến Thu Xu còn không biết kem ly này có giá bao nhiêu tiền, nhưng với hương vị này thì giá chắc chắn là rất đắt!

Phong Hoàn gật gật đầu: “Ta nhớ rõ rồi.” Hắn lại nói tiếp: “Bây giờ cũng sắp tới giờ cơm tối rồi, nếu cô nương không vội trở về, không bằng ta mời Yến cô nương và Thủy Mỗi cô nương cùng hai vị đại ca ăn cơm tối, cách tiệm kem hai căn nhà có tiệm mới khai trương, nghe nói có bán món lẩu cay rất ngon.”

Nàng vội lắc đầu: “Không cần không cần, ta tự đi là được rồi.”

Nàng cười cười, lễ phép cự tuyệt, lần trước nàng nhất thời không từ chối được lời mời nên đã cùng ăn cơm với Tiết Gia Hà, kết quả mẫu thân người ta phái người đến cầu thân, làm nàng bay mất cả hồn lẫn vía.

Hiện tại nàng cũng không dám ăn cơm chung cùng với người khác phái nữa.

Hắn có chút tiếc nuối, nhưng vẫn tôn trọng ý kiến của nàng, sau đó đưa nàng đi ra ngoài.

Khi đi tới cửa, nàng nhìn chàng thiếu niên đứng cao hơn nàng nửa cái đầu, bỗng nhiên đầu óc nàng vừa khéo hỏi một câu: “Người có đính hôn với ai chưa?”

Khuôn mặt và cổ hắn trực tiếp đỏ lên, vội vàng lắc đầu, dè dặt nhìn nàng mà trả lời: “Không có, mẫu thân ta còn chưa nói đến chuyện này, ta cũng bận rộn làm việc.”

Yến Thu Xu cũng đỏ mặt, xấu hổ cười cười rồi chạy thật nhanh ra ngoài.

Đi ra ngoài rồi mới cảm thấy sức nóng trên mặt giảm bớt, vừa quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Thủy Mỗi, nàng ho nhẹ một tiếng.

Thủy Mỗi nhú mào: “Cô nương, không phải người vừa ý người vừa rồi đấy chứ? Nhưng mà hẳn kém hơn Lục thiếu gia nhiều, nghe nói Lục thiếu gia sắp trở về rồi...”

Ấn đường của nàng nháy dưng lên.

Chàng sắp trở về sao....?

Nhắc mới nhớ, dường như đã rất lâu rồi không có ai nhắc đến Tiêu Hoài Đình trước mặt nàng, có vẻ như nàng đã quên mất, chỉ là giữa bọn họ cũng không có ý định tình chàng ý thiếp, hiện tại nàng chỉ cần một tấm bia đỡ đạn mà thôi.

Nàng mím môi cười cười: “Không có, chỉ là có chút việc, cần một nam nhân chưa lập gia đình giúp đỡ.”

Thủy Mỗi đơn thuần, vừa nghe đã vội tin, vỗ ngực một cái: “Vậy thì tốt rồi, đúng rồi, sau khi Lục thiếu gia trở về, chúng ta làm món gì ngon đón tiếp y được không ạ?”

Chương 247

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu dở khóc dở cười: “Còn có thể có món gì ngon để tiếp đãi y nữa? Các món ngon ta đều đã làm hết rồi!”

Hai người vừa thảo luận vừa cười nói, nghĩ xem nên làm gì để đãi công thần đại thắng trở về, thuận tiện tìm một tiệm cơm để ăn, ăn xong rồi lại ngồi xe ngựa chậm rãi trở về.

Tới Tiêu phủ, lòng Yến Thu Xu lại một lần nữa dậy sóng.

Cũng không biết Tiêu phu nhân có chọn được người hay chưa?

Trong lòng chỉ mãi suy nghĩ đến chuyện đó, cho đến khi nàng xuống xe ngựa không cẩn thận bị tụt chân, đau đến mức mồ hôi lạnh đều toát ra hết rồi: “Đau quá!”

Thủy Mỗi cũng hoảng sợ, vội vàng đỡ nàng dậy, cũng may chân kia không bị gì, nàng nhảy bằng một chân, Thủy Mỗi đỡ nàng, hai người cứ như thế vào trong sân.

Hỏi qua Hứa ma ma, Tiêu phu nhân không có phái người nói gì với bà ấy cả.

Hắn là còn không có tin tức.

Tâm trạng nàng trầm xuống, thở dài một tiếng, ngày mai đi hỏi Phong Hoành một chút, nếu có thể, nàng sẽ sử dụng nhiều công thức các món ngon đến để đổi, hơn nữa tuổi của hắn cũng không lớn lắm, đoán chừng tầm mười lăm tuổi mà thôi.

Tuổi này mà đính hôn thì hai năm sau cũng không sợ ảnh hưởng gì, với cả nàng là người của Tiêu gia, có Tiêu gia chống

lưng, hẳn sẽ không dám làm gì với nàng.

Yến Thu Xu đã định sẵn nên bản thân thấy yên tâm hơn hẳn.

Buổi tối Thủy Mỗi tới thoa thuốc rượu cho nàng ngay chỗ mắt cá chân, rượu thuốc thoa lên hơi nóng, nàng cũng không thấy đau mấy, hơn nữa tối hôm qua không ngủ đủ, lòng đã có kết luận nên hôm nay nàng đi ngủ rất sớm.

Yến Thu Xu ngủ rất sớm, nhưng có người lại không ngủ được.

Người đưa tin sớm đã giao phong thư tới nơi, trên sườn đồi lúc này có một thanh niên da mặt thô ráp đang bồn thần, vẻ mặt có chút kỳ lạ.

Trên người mặc một bộ giáp sắt nặng nề, cả người đầy bụi bặm, ngay chỗ nút thắt của nón giáp sắt, lộ ra một góc phong thư.

Thỉnh thoảng, chàng dùng ngón tay thô ráp chạm vào một góc phong thư, dường như đã xác định rõ điều gì, vẻ mặt lại càng trở nên kỳ lạ hơn.

Một loạt tiếng bước chân vội vàng đi tới, vỗ một cái lên vai chàng, một tia hắc đồ xuất hiện trong mắt chàng, giọng nói tò mò của cô gái vang lên: “Thứ này có cái gì đáng xem sao? Mà thứ này cũng không dùng để ăn hay làm gì khác được, sao đệ lại cứ ôm nó cả ngày vậy?”

Tiêu Hoài Đình hoàn hồn, nhìn chằm chằm vào cô gái đối diện, mặt trở nên tối sầm, vội vàng đưa tay đoạt bức phong thư kia lại, tức giận nói: “Ai cho tỷ tháo xuống!”

Tiêu Hoài Vũ không muốn ồn ào với chàng, trực tiếp để cho chàng cướp lấy, thấy chàng coi như nó bảo bối, chợt dạ nói: “Tỷ chính là tò mò đó, ai mà hiểu nổi tại sao đệ cứ ôm khu khu đồ chơi không ăn được này vậy chứ!”

Tiêu Hoài Đình cắn răng, trực tiếp nhấc chân đá tới.

Nàng ấy nhanh chóng giơ tay đỡ đòn, làm gì được chàng khi còn có đòn chiêu sau, chịu đòn từ lòng bàn tay kia, nàng ấy bị lặn xuống từ trên sườn núi, nàng ấy tức giận hừ lạnh một tiếng: “Tỷ sẽ đi nói với A Xu rằng đệ đánh nữ nhân!”

Sắc mặt chàng hơi biến sắc, liền lập tức đuổi theo sau.

Nàng ấy cười ha hả giấu cột chàng, sau đó chạy nhanh như bay.

Tỷ đệ đánh nhau như vậy chắc chắn không phải là chuyện xảy ra chỉ một hai lần, quan hệ của bọn họ rất tốt, nhưng có lúc hành quân quá tẻ nhạt, nàng ấy lại thích trêu chọc đệ đệ già dặn này, đụng cái đã dễ dàng khiến chàng nổi giận.

Có điều hiện tại so với trước kia càng hay giận dỗi hơn.

Nàng lắc đầu ghét bỏ, nhìn tên lính mới bưng thêm một đồng ới về, trên mặt càng lộ vẻ ghét bỏ hơn, không thể ăn thì mang về làm gì? Còn mang về nhiều như vậy nữa chứ!

Nàng đụng vào một cái răng nanh trắng bóc đang được treo bên hông thắt lưng, tỏ vẻ cười đắc ý.

Chương 248

DTV-EBOOK

Răng của kẻ địch được nàng coi như là một lễ vật và chiến lợi phẩm, đây mới là thứ đáng chơi nhất!

Dùng nó đi tế bái phu quân của nàng, tên tiểu tử kia sợ là phải cười ra tiếng, còn phải ra ngoài khoe khoang với mọi người vợ của hắn lợi hại cỡ nào...

Tiêu Hoài Đình nhìn người kia co cổ chạy, cũng lười đuổi theo, một lần nữa quay trở lại chỗ ngồi, nhìn trái ớt người kia vừa đem tới. Ớt có màu đỏ tươi, đỉnh đầu màu xanh nõn, đầu kia thì khá nhọn, thân hình rất nhẵn bóng, trông như một cái lưỡi liềm.

Độ dài vừa đẹp, chẳng qua nó đã bị Tiêu Hoài Vũ gặm một cái, lộ ra những hạt màu trắng bên trong.

Nghe nói đây là hạt ớt, có nó thì ớt cay mới có thể sinh trưởng.

Trừ loại nhọn nhọn này ra, còn có dạng tròn, bề ngoài nhìn rất đẹp mắt, nhưng mà ăn vào thì đầu lưỡi sẽ bắt đầu tê và đau, chàng cũng lén ăn thử một lần, đau đến nửa ngày không nói nên lời.

Xác thật là rất kỳ quái, nàng muốn dùng thứ này làm gì cơ chứ?

Nhưng thật ra còn có một thứ khác tốt hơn, lại rất có ích, là Hoài Vương đưa đến, có hiệu quả như nhau, thậm chí còn tốt hơn một chút.

Tiêu Hoài Đình ánh chừng, biết ớt cay trong tay đã không thể cứu sống nổi nữa, dứt khoát tìm một lá cây để lấy hết tất cả hạt bên trong ra, sau đó bọc lại rồi nhét vào trong ngực.

Chắc là sẽ không hư đâu nhỉ?

Lúc nhét vào trong ngực, tay chàng đụng phải phong thư, sắc mặt chàng lại càng trở nên kỳ lạ, thuận tay sờ lên cổ, hoàn toàn trống rỗng, trước kia ở chỗ cổ này của chàng có đeo một miếng ngọc bội.

Sáng sớm hôm sau.

Yến Thu Xu ngủ dậy, đêm hôm qua nàng ngủ rất ngon, khi ăn điểm tâm sáng cũng thấy ngon hơn rất nhiều.

Sáng hôm nay nàng làm món sủi cảo chiên và bánh canh.

Vỏ sủi cảo nàng làm không giống với vỏ sủi cảo bình thường, có vẻ như to hơn sủi cảo thông thường, to khoảng chừng bằng lòng bàn tay, lớp vỏ bên ngoài mềm chứ không hề cứng, bên trong đầy ắp nhân, vỏ bên ngoài cũng rất dày.

Nhìn trông khá mập mạp, hai đầu thì nhọn, ở giữa thì mũm mĩm, cắn vào một cái, nhân bánh mọng nước u na ú nần.

Bánh còn rất mềm nữa.

Vốn dĩ vỏ sủi cảo có vị mặn riêng, nhưng mùi vị này lại rất nhạt, nhân bánh bên trong thường sẽ là phần dậy mùi hơn, nhân bên trong gồm có một ít hẹ với trứng gà cộng thêm một chút thịt cùng nấm mèo trộn đều vào với nhau.

Bởi vì một cái sủi cảo rất bự nên nhân bên trong hiển nhiên không thể quá ít được.

Tâm trạng của nàng rất tốt, ăn cái gì cũng đều cắn một miếng thật to, sủi cỏ cũng vậy, một miếng đã để lộ ra phần nhân bên trong, cắn thêm một miếng nữa, rau hẹ, nấm mèo, trứng gà cùng với thịt heo đều hòa quyện vào trong miệng, phía trên rắc thêm một ít tiêu, trừ mùi vị của các nguyên liệu và vị mặn của vỏ bánh ra, thì còn có một cảm giác tê dại ở phía đầu lưỡi.

Miệng nàng nhét đầy một đồng đồ ăn, phải vất vả mới nuốt xuống được, nàng cảm thấy món này có hơi khô, ăn xong hai cái, nàng lại dùng muống múc một miếng bánh canh.

“Rột...” Bánh canh nóng hổi trôi xuống bụng.

Bánh canh được làm bằng cách cho bột nhỏ giọt thông qua các lỗ nhỏ của muôi canh, chỉ cần một hớp là đã húp được hết sạch, nàng xử lý nốt một ít sủi cỏ còn sót lại, cũng không thèm nhai mà trực tiếp nuốt một cái ực luôn.

Ăn xong cả người nàng toát đầy mồ hôi hột, nhưng hương vị tuyệt hảo này thực sự khó mà dừng lại được, mỗi khi ăn no thì đều khiến người ta cảm thấy thật thỏa mãn mà.

Chủ yếu là ngày hôm qua quá dài rồi.

Kể từ sau khi ăn trưa, nàng đã để bụng rỗng khoảng 5 tiếng mà vẫn không ăn gì thêm, cộng thêm 8 đến 9 tiếng ngủ buổi tối, thành ra thức ăn của một ngày hôm đó đều đã sớm bị tiêu hóa mất rồi.

Chờ đến khi ăn gần hết, nàng húp một miếng bánh canh cuối cùng, nuốt miếng sủi cỏ còn sót lại trong miệng xuống bụng, quay sang nhìn về phía Thủy Mỗi: “Chúng ta đi ra ngoài một chuyến đi!”

Chương 249

DTV-EBOOK

Nàng phải đi cưới tên thiếu niên kia về, mời Tiêu phu nhân chứng kiến giúp nàng, chắc hẳn bà ấy sẽ không từ chối nàng, cũng không biết thiếu niên kia có đồng ý hay không, hơn nữa nếu nàng tự mình chạy đi nói chuyện này thì có chút xấu hổ.

Thủy Mỗi ngay lập tức chặn lời nàng: “Tiêu phu nhân nói đợi cô nương ăn điểm tâm xong thì đi đến chỗ Tiêu phu nhân một chuyến, bà ấy nói là đã giải quyết xong chuyện này rồi.”

Yến Thu Xu: “???”

Xong hết rồi sao?

Nàng vội vàng lau miệng, không chân chừ mà nhanh chóng đi qua đó luôn, nhưng nàng lại quên chân nàng đang bị thương, vì thế khi đứng lên vội thì có hơi loạng choạng một chút, khiến vết thương ở mắt cá chân lại nặng hơn!

Thủy Mỗi chạy nhanh tới đỡ nàng.

Đến sân của Tiêu phu nhân, nàng có vẻ như là hơi chân chừ, sợ rằng các chủ tử khác ở đây sẽ cảm thấy xấu hổ, mặc dù chuyện này vốn phải được thông báo rộng rãi, nhưng nói trước mặt nàng thì cũng không ổn lắm.

Nhưng đến khi nàng bước vào, nàng lại phát hiện trong sân không có ai khác.

Hoàng ma ma đã đợi từ lâu, nở nụ cười niềm nở: “Cô nương mau lại đây đi, phu nhân đang chờ.”

Chú ý tới dáng vẻ khập khiễng của nàng, bà ấy có chút ngạc nhiên: “Cô nương đây là thế nào?”

“Không sao không sao, tối hôm qua ta bất cẩn nên chỉ té nhẹ một chút thôi.” Nàng cười cười, đi theo bà ấy vào trong phủ.

Thủy Mỗi và Hoàng ma ma không có đi vào trong.

Tiêu phu nhân đang uống trà, thấy nàng tới, trước tiên là hỏi về mắt cá chân của nàng, biết được không có gì nghiêm trọng thì ngoắc ngoắc tay: “Qua đây ngồi đi.”

Yến Thu Xu ngoan ngoãn ngồi xuống, một giây tiếp theo không kịp chờ đợi được nữa, liền mở miệng hỏi: “Bá mẫu, đã xong rồi sao ạ? Người được chọn là ai vậy ạ? Con có thể kiểm soát hắc trong tay không?”

“Yên tâm, y rất là nghe lời.” Tiêu phu nhân nở một nụ cười hiền hòa với nàng, lấy từ trong tay áo ra một miếng ngọc bội, nhẹ nhàng nói: “Đây là đồ vật tùy thân của hắc, người bình thường nhìn thấy cũng nhận ra được, con đeo trên người rồi thì mọi người sẽ tự hiểu.”

Trong lòng nàng khẽ run lên, nhưng những nghi ngờ ấy đã bị nàng đè nén xuống, nàng tự nhủ chắc là do nàng nghĩ quá nhiều thôi.

Sao Tiêu phu nhân lại có thể tùy ý làm ra chuyện này chứ?

Dẫu sao thì cũng liên quan đến hạnh phúc của con trai bà ấy đó.

Nàng chân chừ đưa hai tay ra, còn chưa đưa tới, bà ấy đã vô cùng sáng khoái mà trực tiếp nhét miếng ngọc bội vào tay nàng: “Cầm cho chắc vào!”

Vật vào tay nàng rồi mới cảm thấy không đúng. Vật này sao lại ấm đến thế?!!!

Không thể nào có thể chườm cho ấm chỉ trong thời gian ngắn vậy chứ?

*

Nàng mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vật trong tay, nàng cầm ngọc bội lên cao rồi nhìn thử, mặt ngọc bội có màu xanh nhạt rất lóa mắt.

Khi lật mặt lại, nàng mới chú ý phía trước ngọc bội không có khắc hoa văn, mà chỉ có một chữ!

Nhưng chữ này đã bị mờ mất rồi, nhất thời nàng cũng không nhìn ra đó là chữ gì. Chỉ cảm thấy trông rất quen mắt.

Dĩ nhiên bất kể là như thế nào, người đàn ông có đồ vật này, tuyệt đối không phải là dạng thư sinh phóng khoáng!

Trái tim nàng lúc này đập rất nhanh, gò má cũng hơi nóng lên, nhưng lại không dám tin tưởng, nhẹ giọng hỏi: “Bá mẫu, chủ nhân miếng ngọc bội này là ai?”

Tiêu phu nhân ổn định nói: “Không nhìn thấy sao? Phía trên là chữ Tiêu của nhà ta đó, đem cất đi, con gấp như vậy làm lúc ta đi hỏi lão Lục cũng rất sốt ruột, tối hôm qua cũng không ngủ ngon được.”

Vào giờ khắc này, nàng có thể cảm giác được rõ rệt gò má mình nóng hổi như muốn nổ tung, nóng đến mức không biết phải làm sao, tay chân cũng luống cuống.

Thật sự là Tiêu Hoài Đình!

Tiêu phu nhân thật sự hiến dâng con trai bà ấy cho nàng sao?

“Bá mẫu, cái này... Con...” Nàng bối rối không nói nên lời.

Mặc dù nàng cũng từng có một chút hy vọng xa vời về y, nhưng nàng cũng đủ lý trí, nàng cảm thấy quan hệ tình cảm giữa nàng và chàng không tới mức đó, nên nàng vẫn luôn nghĩ về việc tùy tiện tìm người đàn ông nào cũng được.

Chương 250

DTV-EBOOK

Vả lại nếu như ngày sau tình cảm có phát triển đến mức kia, nàng tin tưởng với tính cách của người Tiêu gia, ắt hẳn sẽ không để ý chuyện nàng giả bộ đính hôn.

Nhưng nàng càng không nghĩ Tiêu phu nhân sẽ chọn lựa chàng để cùng đính hôn giả với mình.

Nàng có cảm giác không đúng lắm, giống như nàng đang ép cưới người ta vậy...

Cũng không thể không thừa nhận, ngay lúc biết người kia là Tiêu Hoài Đình, trong lòng nàng liền có chút vui mừng.

Nhưng cái cảm giác ép cưới này càng làm mặt nàng trở nên nóng bừng hơn, nàng muốn giải thích rằng mình không muốn ép cưới nhưng cũng không biết bắt đầu từ đâu, dẫu sao thì chuyện này, theo cách nhìn của bà ấy thì có thể là rất hoang đường.

Bà không nghĩ tới người trước mặt lại ngại ngùng như thế, con người nàng cho dù có nhìn thế nào thì cũng không phát hiện được một nét dịu dàng nào, dường như ngay cả đầu ngón tay cũng đỏ ửng lên luôn rồi, nhìn thấy nàng lo lắng đến mức nước mắt lưng tròng, bà ấy vội vàng tới an ủi: “Con đừng vội, sợ cái gì? Nếu như con thật sự không thích lão Lục, hai năm sau tách ra, dù sao cũng là nó tự đồng ý, cũng không phải ta ép buộc nó.”

Yến Thu Xu nghe xong càng lo lắng hơn, nhiệt độ trên mặt cũng không giảm đi được chút nào, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Hóa ra là chàng tự mình đồng ý.

Nàng mím môi nín cười, cố gắng ổn định, nghe bà ấy nói: “Ta cảm thấy mặc dù đính hôn có phần hơi qua loa một chút, nhưng mà lão Lục đã đồng ý, điều đó chứng minh hẳn cũng có ý với con, ta đã sớm nhìn ra, đứa nhỏ này bình thường có thể nghe con sai bảo, con nói không nên để hẳn ăn cơm quá nhanh, lão Ngũ có gửi thư về nói mọi người trong quân đội bảo nó ăn cơm cứ như dân công tử, nếu con không ghét lão Lục, thì cứ thử sống chung một thời gian, nếu được, sang năm có thể thành hôn.”

Nàng mím môi, nắm chặt miếng ngọc bội trong tay, ngón tay dùng sức quá nhiều nên cũng tái nhợt đi, trái tim nàng lúc này dường như muốn nhảy ra từ cổ họng để chạy ra ngoài.

Nàng có đồng ý hay là không?

Đúng thật là nàng có chút nhớ nhung và cũng có chút bận tâm.

Cũng may là bà ấy nhận ra được nàng đang băn khoăn, bà ấy xoa đầu nàng, nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu, chuyện này con cứ từ từ mà suy nghĩ, ta thấy con gấp gáp như vậy thì trước tiên cứ ký giấy hôn thú đi, chờ đến lúc lên quan phủ đăng ký tên, tiếp đến con lên thôn trang ở hai ngày đi, ta để cho lão Đại dẫn người cùng với theo sính lễ đến để chính thức cầu hôn.”

Bà ấy đưa qua cho nàng một quyển sách cứng có bìa màu đỏ.

Đính hôn thời này phải trao đổi danh thiếp, xong rồi ghi vào sách đính hôn, quan trọng nhất là đến quan phủ ghi danh, nhưng trước đó phải có người đến cầu hôn, dĩ nhiên thứ tự cũng có thể đổi cho nhau, thành ra không gấp là mấy.

Nhưng nàng là trẻ mồ côi và ở lại Tiêu phủ, ở Tiêu phủ xuất hiện một nữ tử có tiếng tăm không tốt, cũng không phù hợp quy củ cho lắm.

Thật may mắn là nàng có nhà riêng, nếu không còn phải để Tiêu gia chuẩn bị nhà cho nàng.

Nàng một bên lẩm bẩm, một bên mở sách đính hôn ra, bên trong không có số trang, chỉ có một mặt có viết hàng chữ ngay ngắn, phía trên viết: Hôn thú, bên dưới dùng tên hiệu hiện tại Yến Xu cùng Tiêu Hoài Đình đính hôn và ghi ngày tử vi của cả hai, cùng với một đoạn văn - Hai người tình đầu ý hợp, sau khi được sự bàn bạc của trưởng bối hai bên, đính hôn vào ngày 12 tháng 5 năm thứ 18 Kiến An...

Phía bên phải trống không, bên trái là con dấu của Tiêu gia, có thể dùng để thay thế chữ ký.

Nhưng nàng không có cái này, cũng không có trưởng bối, vì vậy chỉ có thể tự mình ký tên.

Hoàng ma ma cười tủm tỉm đưa bút cho nàng: “Cô nương đừng lo lắng, phu nhân nhà ta là một bà mẹ chồng rất tốt!”

Chương 251

DTV-EBOOK

Tay nàng cầm bút nhưng vẫn run run, thiếu chút nữa là làm rơi bút xuống đất, nàng hít một hơi thật sâu rồi nghiêm túc viết tên nàng lên.

Hai chữ ngắn ngủi nhưng nàng lại viết rất lâu.

Sau khi xác nhận không có sai sót, nàng dè dặt tay lên.

Tiêu phu nhân thối thối, chờ chữ viết khô, liền giao cho Hoàng ma ma: “Cầm đi đưa cho Thiếu phu nhân, nói nàng ấy đem tới nha môn.”

Ma ma lớn tiếng đáp: “Tốt quá, nô tỳ đi ngay.”

Bà cầm quyển sách bìa cứng rồi rời đi.

Ánh mắt nàng nhìn dấu đỏ trên đầu ngón tay, lấy khăn lau xong, đầu ngón tay vẫn còn không ngừng run rẩy, nếu là người khác khẳng định nàng sẽ không như vậy, chẳng qua tên đánh hôn trong sách kia lại là Tiêu Hoài Đình.

Không đợi nàng lấy lại hồn vía, bên tai bỗng nhiên vang lên một trận tiếng pháo vang, ùng ùng, nàng sợ hãi run lên một cái.

Tiêu phu nhân trấn an: “Đây là pháo, để cho mọi người đều biết Tiêu phủ chúng ta sắp có người đánh hôn, chờ một hồi sách đánh hôn về, khách khứa tới thăm sẽ hỏi chuyện, khi đó mọi người sẽ đều biết chuyện.”

Nàng mím môi cười một tiếng: “Phiền bá mẫu phải hao tâm tổn trí rồi.”

Bà ấy nở một nụ cười ôn hoà, lắc lắc đầu: “Không phiền lòng, ta có gì mà phiền lòng? Nếu các người thật lòng, thế là ta lại có con dâu rồi.”

Nàng ho nhẹ một tiếng, cảm giác cả người không được tự nhiên, vội vàng đứng lên: “Bá mẫu, chuyện kia xong xuôi rồi, con đi về trước.”

“Được, đi đi.” Tiêu phu nhân gật đầu.

Nàng lau mồ hôi trên trán, được Thủy Mỗi đỡ dậy, nàng bước chân khập khiễng rời đi, chờ đi ra sân, Thủy Mỗi mới hoảng hốt: “Cô nương, hóa ra là chuyện này, người muốn thành thân với Lục thiếu gia sao?”

“Đính hôn!” Nàng đỏ mặt, liền sửa lại lời nói của Thủy Mỗi.

Thủy Mỗi cười trộm: “Không sai biệt lắm, không sai biệt lắm, khó trách hai ngày nay người cứ mất hồn mất vía, nô tỳ còn nghĩ có phải là có chuyện gì hay không?”

Yến Thu Xu cũng cười, nhưng không nói gì thêm nữa.

Thủy Mỗi cực kì hưng phấn, nếu không phải vì phải đỡ nàng, nàng ấy đã nhảy cẫng lên rồi.

Có trời mới biết, lúc đầu nàng ấy được phái qua hầu hạ Yến Thu Xu, những nha hoàn bên kia nhất là Thủy Lục, cười nhạo nàng ấy đi theo chủ tử mà không có được một chút tiền đồ gì, bây giờ nghĩ lại, không biết khi bọn họ nghe được những tin tức này thì sắc mặt sẽ ra sao nhỉ?

Đáng tiếc là Thủy Lục đã không còn ở trong phủ, nàng ta cũng sẽ không thấy được chuyện đáng mừng này.

“Cô nương, đây là đại hỷ, chuyện tốt phải ăn mừng một chút chứ ạ.”

Nàng chau mày, suy nghĩ trong chốc lát, liền lắc đầu lia lịa:
“Ta ăn mừng với ai?”

Nàng sửng sốt một chút, mặc dù nàng ấy cũng không biết rõ thân phận thật sự của Yến Thu Xu, nhưng nàng ấy cũng biết, phụ mẫu nàng đều đã mất, không có huynh đệ tỷ muội, càng không có thân thích, lúc này trong lòng có chút đau xót, mặc dù nàng ấy là nô tỳ, nhưng nàng ấy còn có cha mẹ, bọn họ đều làm người giúp việc ở Tiêu gia.

Cũng bởi vì các nàng một lòng trung thành với Tiêu gia, thế nên mới có thể tới phục vụ người trong nội viện.

Mà trước mắt nữ tử cũng không lớn hơn nàng ấy bao nhiêu tuổi cả, ấy vậy mà lại không có người thân, không biết kể chuyện quan trọng của đời mình cho ai nghe, nàng ấy lấy hết dũng khí trước giờ chưa từng có, nhẹ giọng nói: “Cô nương, nếu không chê thì có thể ăn mừng cùng với nô tỳ và Hứa ma ma nha.”

Nàng cong môi cười một tiếng: “Được đó, vậy phải mời các người ăn mừng một bữa rồi, hôm nay ta cũng không nấu cơm.”

Thủy Mỗi cười híp mắt, lập tức gật đầu tán thành: “Được ạ, cô nương cứ ăn trước đi, đợi đến trưa, Tiêu phu nhân bên kia hẳn là sẽ tiếp đãi không ít khách, thân phận cô nương hôm nay đã thay đổi, sẽ rất khó khăn cho cô nương, buổi trưa để cho nô tỳ và Hứa ma ma nấu ăn cho ạ!”

Nàng vui vẻ tiếp nhận.

Chương 252

DTV-EBOOK

Nàng bị đưa đến phòng nghỉ ngơi, Thủy Mỗi thì đến gặp Hứa ma ma để nghĩ xem nên nấu món gì, biết nàng mới vừa đính hôn với Lục thiếu gia, bọn họ cố ý nấu cho nàng món cá chép trứng gà để cho nàng ăn. Sau đó nói với nàng rằng đây là tập tục từ xưa đến nay của Tiêu gia.

Lúc này có một tràng pháo nổ, mọi người cũng đều không biết có chuyện gì xảy ra.

Giờ thì hẳn là ai cũng biết rồi.

Hứa ma ma đang bận bịu, bỗng nhiên nói: “Lục thiếu gia trở lại, Yến cô nương có rời khỏi Tiêu phủ không? Phu nhân có nhắc đến chuyện này hay không?”

Ở thời đại này, dựa theo quy củ mà nói, hôn phu hôn thê đã đính hôn thì không thể cùng chung sống với nhau dưới một mái nhà.

Nói về việc hai người không có hôn ước thì nam nhân phải ở bên ngoài viện, nữ nhân ở trong viện, nếu không có quan hệ gì khác thì hai người không thể tùy ý gặp riêng nhau, người dân Đại Chu vốn dĩ khá cởi mở, ngược lại cũng không có vấn đề gì.

Đến khi đính hôn xong thì quan hệ hai người lại có chút mập mờ, nếu ở chung dưới một mái nhà, chắc chắn sẽ bị mọi người đàm tiếu.

Chẳng qua là nàng không có trưởng bối, sợ đứa nhỏ này không biết chuyện này, đàn ông thì không sao, nhưng đàn bà con gái chắc chắn sẽ bị đồn thổi, Tiêu gia cũng là gia tộc khá có

tiếng ở Đại Chu, người khác chỉ chờ cơ hội mà nói này nói nọ, chung quy là rất đáng sợ.

Thủy Mỗi cũng nhớ tới quy củ này, liên tục lắc đầu: “Ta muốn ở cùng với cô nương, không muốn dọn ra ngoài đâu. Phu nhân bên kia hẳn là không nói, ta có nên nhắc nhở nàng một tiếng không?”

Bà ấy gật đầu một cái: “Vậy buổi tối sau bữa ăn, lúc chuẩn bị đi ngủ hãy nói với nàng ấy một tiếng, có điều nếu là dọn ra ngoài, ta lại không thể đi theo.”

Hứa ma ma mặc dù là ma ma, nhưng tuổi không lớn lắm, sinh con xong mới quay lại làm việc, nhưng bà cũng không muốn cách đứa trẻ quá xa, nếu nàng không ở lại Tiêu gia, bà ấy mà đi cùng thì không thể cứ chạy đi chạy về để chăm sóc đứa nhỏ mỗi ngày được.

Nàng ấy gật đầu hiểu ý: “Ta sẽ nói với cô nương, không sao đâu, chờ một khoảng thời gian nữa đến khi cô nương được gả qua đây rồi, chắc chắn Hứa ma ma người sẽ lại được hầu hạ như lúc xưa thôi.”

“Đúng vậy, đính hôn và lập gia đình cũng rất nhanh, cũng không biết Lục thiếu gia thích con trai hay con gái đầu lòng nhỉ? Thật hy vọng không ai can thiệp vào, nhưng nếu như có người nhà để can thiệp...” Bà vừa nói xong câu đó thì thanh âm cũng trở nên ghen ngào hơn không ít.

Hai mắt của Thủy Mỗi tối sầm lại.

Các nàng đều là người hầu của Tiêu gia, cũng là được nhìn thấy tận mắt những ngày tháng khổ cực ở nơi đây, thật vất vả mới trở nên phồn vinh như ngày hôm nay, nhưng kết quả lại hết người này đến người kia mất đi, phần lớn những người còn lại đều là cô nhi quả mẫu, bọn họ làm nô tỳ nhưng trái tim luôn hướng đến chủ tử nên cũng cảm thấy đau lòng.

Có điều các nàng cũng không thể làm gì khác được.

*

Chờ nàng ăn cơm trưa xong, rất nhiều nha hoàn quen thuộc đến chúc mừng, làm cho nàng cũng rối bời, ở trong phòng nghỉ ngơi nửa ngày, ngày hôm nay ra ngoài cứ như thời thế thay đổi rồi vậy.

Cũng may Hứa ma ma đã sớm có sự chuẩn bị, từng cái phong bì đỏ đã được gửi ra ngoài, tất cả mọi người đều mặt mày hớn hở.

Nàng ngây người ra khi biết chuyện này: “Hứa ma ma, phong bì đỏ lấy ở đâu ra vậy, người tự móc tiền túi ra sao?! Sao không nói với ta? Ta cũng quên mất điều này!”

Nàng cũng không nghĩ tới, là do bị chuyện lần này làm cho bản thân chấn động quá.

Bà ấy cười nói: “Cô nương tuổi còn nhỏ nên không hiểu những thứ này, ta thân là ma ma, tất nhiên là muốn chủ tử của mình được chiếu cố, đây là việc ta phải làm.”

Chương 253

DTV-EBOOK

Thật ra thì tuổi tác của Yến Thu Xu cũng không nhỏ, chẳng qua là đời trước nàng cũng một thân một mình, không tiếp xúc qua những thứ này nên hoàn toàn không biết, bây giờ đã biết rồi, nàng quả quyết mở kho bạc nhỏ ra, hơn nữa tiền lì xì lúc trước chưa có dùng tới, nàng giữ lại một ít để phòng hờ, sợ sau này có việc gì cần dùng đến.

“Tạ ơn cô nương!” Hai người nhanh chóng gom bạc lại, kéo nàng ngồi vào ghế trong phòng: “Đầu bếp bên phòng mới vừa đưa tới đây một cái đùi dê, vốn tính làm món khác, nhưng đùi dê sợ để lâu bị hư, thế nên liền nấu một nồi lẩu dê, mặc dù trời đang nóng nhưng trong phòng cũng lạnh, hẳn là không có vấn đề gì đúng không?”

Nàng ngoan ngoãn ngồi xuống, Thủy Mỗi bưng lên bàn một cái lẩu cù lao, Hứa ma ma lại bê lên một ít thức ăn các loại, cùng với một chén gia vị để chấm.

Lẩu cù lao đây áp thịt dê, cắt thành đủ loại hình dáng, nhưng nước canh cũng không phải là canh không thịt, vẫn hơi đục, không nhìn ra điểm đặc biệt gì bên trong, nhưng vẫn có thể ngửi được mùi thơm thoang thoảng.

Hiện tại lửa đã được châm lên, chỉ chốc lát sau nước lẩu đã sôi, cục thịt ở bên trong bắt đầu chín, từ từ nổi lên trên mặt nước lẩu.

Mấy phút sau, lúc nàng đã gần như không thể kiềm chế được nữa, mùi thơm bắt đầu lan tỏa khắp phòng. Trước kia nàng cũng từng ngửi thấy mùi lẩu thời này rồi, nhưng có vẻ là nồng hơn nhiều, còn ngay bây giờ thì mùi vị không những không

nồng mà còn rất thanh đậm, làm cho nàng cảm thấy thêm
thường.

Khẩu vị của nàng rất lạ, bình thường toàn ăn những món cay
nóng, hoặc là các món thức ăn nhanh như chiên rán, loại lẩu củ
lao dê thanh đậm này nàng chỉ ăn ở hiện đại có một lần, chắc do
đầu bếp lần đó non tay nên nàng ăn không thấy ngon.

Bởi vì thịt dê có mùi rất nồng, nếu không biết cách sơ chế qua
thì thành quả ra sẽ không ngon.

Bình thường nàng hay ăn những món có hương vị nặng hơn
nhiều, nồi lẩu này lại rất thanh đậm, ngược lại càng khiến nàng
muốn ăn thử.

Hứa ma ma rất có tài nấu nướng, chẳng qua bình thường bà
chỉ nấu những món ăn mà nàng thích, nên bà ấy không có chỗ
để phát huy, hôm nay rốt cuộc cũng đã có cơ hội.

“Cô nương nếm thử một chút xem.” Bà ấy lấy muống múc
một chén nước nóng đưa đến miệng nàng: “Mới bắt đầu nên
chưa bỏ cái gì vào, cứ húp một miếng nước luộc thịt trước, ngon
lắm đó!”

Nàng bưng hai tay, thổi thổi miệng chén, hớp một miếng
nhỏ.

Nóng quá!

Nước này nóng quá đi mất, hương vị không hề nồng và hăng,
mà đây chính xác là một loại hương vị thanh đậm, nhàn nhạt,
mằn mặn rất ngon.

Không khó ăn nên càng làm cho nàng muốn húp thêm nữa!

Nàng vội vàng nói: “Múc cho ta thêm một chén nữa đi.”

“Được.” Bà ấy mỉm cười, múc thêm một chén, châm thêm một chút nước vào trong nồi, chờ nấu sôi lên lại múc ra một tô thịt dê cho nàng.

Nàng gấp lên một miếng, thổi hai cái, không đợi được nữa liền gấp bỏ vào trong miệng nhai nhai.

Thịt dê cũng rất ngon!

Không có mùi hôi, thịt rất ngon và mềm, một khối thịt lớn nằm gọn trong miệng, răng của nàng dễ dàng cắn đứt nó, mùi vị của nước lẩu không sai biệt cho lắm, thanh đậm lại dễ ăn, lúc nhai cũng không thấy nhạt, ngược lại càng ăn thì mùi vị càng đậm đà!

Khi nàng ăn xong một miếng, lại húp thêm một miếng nước lẩu nóng hổi, cả người đều đổ đầy mồ hôi, bà ấy nhắc nhở: “Cô nương để cho thịt dê thấm tí nước lẩu đi, thịt này ăn cùng với nước lẩu rất ngon.”

Nàng gật đầu một cái, gấp miếng thịt dê nhúng vào nước lẩu hai lần, nhúng đều hết các mặt rồi mới đưa lên miệng ăn. Như vậy thì độ nóng của thịt cũng sẽ nguội bớt.

Mùi vị bị giảm đi một chút, nhưng vẫn giống như cảm giác ban đầu, ăn vừa mềm vừa mọng nước.

So với lúc ban đầu ăn trực tiếp, miếng thịt khi nhúng vào nồi thì mùi vị càng đậm đà hơn, thịt vô cùng tươi ngon, nước lẩu thanh đậm không khiến đầu lưỡi bị tê.

Chương 254

DTV-EBOOK

Nàng được ăn ngon, đôi chân ở dưới bàn không ngừng lắc lư thích thú, nàng nở nụ cười rục rờ hướng về phía Hứa ma ma: “Lẩu dê này ăn ngon thật! Chờ đến mùa đông, chúng ta sẽ ăn thường xuyên, buổi tối chắc chắn sẽ không thấy lạnh nữa luôn!”

Bà ấy cũng nhẹ nhàng nở nụ cười, gật đầu đáp: “Được!”

Thái học viện.

Mới sáng sớm mà Tiêu Phủ đã rất ồn ào và náo nhiệt rồi, khiến ai nấy đều đoán già đoán non xem ở đây đang xảy ra chuyện gì?

Chắc là Ngũ tiểu thư khó gả của Tiêu Gia đã đính hôn với người ta rồi hay sao?

Chỉ duy nhất đám trẻ trong Thái học viện là không nghĩ nhiều như vậy.

Mọi người đều tụ tập trong nhà ăn vào bữa cơm trưa.

Với những món ăn ngon tỏa ra hương thơm ngào ngạt từ con phố Mỹ Thực, nhà ăn trường học vốn có thể kinh doanh một chút nay dường như đã chẳng còn ai ăn, đến cả thầy cũng không muốn ăn.

Đúng giờ cơm trưa, bên nhà ăn tỏa ra mùi thơm của thức ăn.

Không ít người hít một hơi thật sâu, thậm chí nói: “Mém chút nữa là lại tưởng mình đang đi đến phố Mỹ Thực rồi.”

Một bạn nhỏ mở hộp cơm ra, đó là miếng thịt nướng mà hôm qua cậu ta xin mãi mẹ mới mua cho, mùi hương thơm nồng đến mức thu hút ánh nhìn của không ít bạn đồng môn.

Lại có một người nữa mở hộp cơm của mình ra, miếng da nguội lạnh lạnh chua chua cay cay cũng rất hút mắt.

Còn có gà hầm nấm cách thủy, thịt gà xắt hạt lựu tẩm ướp gia vị chua cay...

Sau khi Đông Đông học nhiều tiết như vậy thì cũng đói đến mức kiệt quệ rồi. Khi cung nhân mang hộp cơm đến, cậu bé không chờ cung nhân giúp mình mở ra mà đã tự mở hộp cơm luôn, lộ ra những món ăn bên trong: "Ôi chao! Thơm quá!"

Hai cái chén không to lắm, một cái đựng gà thái sợi và rau được trộn với nước tương màu đỏ, một cái đựng bánh rán hành có vỏ bánh vàng, xốp giòn, phảng phất mùi hành thơm ngon.

Rất nhanh, Đông Đông nhìn chăm chăm vào một thứ, ngạc nhiên thốt lên: "Ế?"

Sao lại có một quả trứng gà?

Không đúng, sao lại có hai quả?

Bây giờ A Hoành không cần người đưa cơm, Xương Vương phi cũng đã chuẩn bị cho cậu ta một hộp thức ăn lớn rồi.

Tuy lúc ăn cơm, A Hoành và Đông Đông không ngồi cùng nhau, nhưng cậu ta vẫn luôn đặc biệt chờ để ăn cơm cùng một thời điểm, lúc này cũng đúng lúc mở hộp cơm ra, bên trong là canh miến tiết vịt mà cậu ta thích ăn dạo gần đây.

Cậu ta đang muốn chia sẻ với Đông Đông, thấy cậu bé nhìn chăm chăm vào hộp cơm. A Hoành cũng nhìn, phát hiện bên

trong có hai quả trứng gà, vẫn còn nóng hôi hổi và đỏ hỏn: "Đây là gì vậy? Đông Đông, nhà người có hỉ sự à?"

Đông Đông lắc đầu: "Không biết nữa."

Cậu bé nói thế, nhưng vẫn chia một quả cho A Hoành: "Cho huynh này."

Để vào hộp cơm hai quả trứng, chắc hẳn là người ta muốn để cho cậu bé chia cho người khác.

Đứa bé bên cạnh nhìn thấy, dứt khoát lên tiếng: "Hai quả trứng lặn đó, chắc chắn có ai đó trong nhà đã thành hôn hoặc sinh con rồi! Mẹ ta nói chỉ những lúc như vậy mới được ăn trứng gà đỏ thôi."

Đông Đông ngạc nhiên, vội nghĩ thầm, sau đó quả quyết nói: "Chắc chắn là A Xu tử tử và tiểu thúc của ta thành hôn rồi!"

Trước đây ở điện thờ của đạo sĩ, cô cô của cậu bé đã nghe nói đạo sĩ không thể thành hôn, thế thì chỉ có thể là hai người rồi.

A Hoành cũng kinh ngạc, càng vui mừng hơn: "Ái chà, cuối cùng thì hai người họ cũng sắp thành hôn rồi sao?"

"Thúc thúc người muốn cưới A Xu tử tử à?" Cậu ta vừa nói chuyện vừa lộ ra vẻ ngưỡng mộ: "Xem ra sau này người thật sự có thể ăn được những món ngon trên đời rồi."

Đông Đông cười hi hi đầy đắc ý, gầy gầy quả trứng gà trên mặt bàn, dễ dàng bóc vỏ trứng ra, bắt đầu ăn: "Mau ăn đi, mau ăn đi, để nguội sẽ mất ngon đó."

"Ừ!" A Hoành cũng làm y như vậy, sắc mặt tràn đầy hứng khởi: "A Xu tử tử sắp kết hôn rồi, có cần chuẩn bị quà mừng cho họ không?"

Đông Đông: "!!!"

Chương 255

DTV-EBOOK

Cậu bé chỉ cắn hai ba miếng rồi nuốt quả trứng vào bụng, vẻ mặt vô cùng hoang mang: "Đệ không có bạc!"

Bạc của cậu bé đã bị lấy đi mua đồ ăn hết rồi, chỉ có một chút xíu như vậy thì căn bản không đủ, lấy đâu ra bạc để mua quà đây?

A Hoàn cũng ngại ngùng nói: "Ta cũng không có."

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lần lượt thở dài, lại tiếp tục im lặng ngồi ăn cơm. Khó quá, sao A Xu tử tử lại thành hôn sớm như vậy chứ? Cậu bé vẫn chưa kịp tiết kiệm đủ ngân lượng mà!

Đông Đông bỗng có chút hối hận, trước đây cứ luôn mong chờ A Xu tử tử thành hôn với tiểu thúc thúc, như vậy thì cậu bé có thể được ăn những món ngon trên đời, cũng không phải lo lắng nàg bị người khác cướp mất.

Nhưng bây giờ lại đau đầu vì chuyện tặng quà!

Cậu bé cầm bánh rán hành lên, há to miệng cắn một miếng, bánh rán hành ngoài giòn trong mềm, nuốt xuống rồi trên môi vẫn vương lại mùi thơm của hành lá, lại ăn thêm một miếng gà thái sợi rau trộn, chua cay đã quá!

Cứ ăn như vậy, Đông Đông mới lấy lại được tinh thần, dò hỏi: "A Hoàn, chúng ta có cần đi kiếm tiền không?"

A Hoàn đang vô cùng hoang mang, lắc lắc đầu: "Kiếm bằng cách nào bây giờ?"

Họ chỉ là những đứa trẻ nên không thể kiếm ra tiền được.

Đông Đông nhìn sang người bên cạnh.

Quả nhiên đã có người nhìn với ánh mắt mong đợi, cũng không biết có chuyện gì, chúng đều cảm thấy đồ ăn của Đông Đông ngon hơn của người bên cạnh nhiều. Thi thoảng chúng sẽ được Đông Đông chia đồ ăn cho. Kể cả có ai đó mang theo đồ ăn giống với Đông Đông thì cũng không ngon bằng.

Đông Đông thấy vậy liền cười đắc ý, lấy ra một cái bánh rán hành, nói đồng dục: "Mọi người dừng lại một chút, nghe ta nói này!"

Những đứa trẻ đang ăn cơm không hiểu chuyện gì xảy ra, lập tức nhìn qua theo tiếng của Đông Đông.

Đông Đông đứng dậy, cất cao giọng: "Ở đây ta có hai cái bánh rán hành, nhưng ta đang thiếu tiền nên muốn bán, ai muốn không?"

Được ăn món ngon, những đứa trẻ liên tục giơ tay: "Ta muốn!"

"Cho ta, cho ta, ta trả một lượng bạc!"

"Ta có năm lượng!"

Chu Chiêu Hoàn: "..."

Đông Đông nhìn tình hình sôi nổi, sắc mặt điềm tĩnh như đã biết trước sẽ như thế này.

Trong lúc hỗn loạn, Đông Đông đã bán hai chiếc bánh rán hành to bằng lòng bàn tay với giá mười hai lượng bạc. Đứa trẻ mua được chiếc bánh tỏ ra rất vui sướng.

Vì giữ nhiệt tốt nên bánh rán hành vẫn còn ấm nóng, cậu bé cắn một miếng, bánh rán giòn xốp không ngán với hương vị

mặn đặc trưng, nhân thịt bên trong bánh càng trở nên hấp dẫn hơn.

Cậu bé ăn từng miếng một, hoàn toàn quên bég mất bữa trưa đã tự chuẩn bị ở nhà.

Những đứa trẻ khác không mua được tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ, nhưng có mua nữa thì Đông Đông sẽ không còn đồ ăn, chúng chỉ đành từ bỏ.

Những phản ứng này khiến A Hoành mắt tròn mắt dẹt: "Người... bán bánh rồi thì người ăn cái gì đây?"

Đông Đông vỗ bụng: "Không sợ, ta vẫn còn gà thái sợi trộn rau, ngon lắm đấy. Huynh chia cho ta một ít nữa là đủ rồi, tiền kiếm được chúng ta cùng đi mua quà!"

A Hoành hết sức khâm phục tài lẻ của Đông Đông, rộng lượng chia sẻ ít miếng nấu tiết vịt cho Đông Đông, dù sao thì cũng có không ít miếng, hai người ăn cùng nhau là đủ rồi. Lúc ăn, cậu ta vẫn không quên cảm thán: "Người lợi hại thật đấy!"

"Lại còn phải nói! Ta lợi hại hơn A Xu tỷ tỷ nhiều. Lần trước tỷ ấy dẫn chúng ta đi bán bắp rang bơ chỉ kiếm được một trăm đồng, cũng chỉ đủ mua chút cá thịt." Đông Đông dương dương tự đắc, lấy thìa múc một ít canh, miếng tiết vịt thơm nhẹ, nhưng nước dùng lại có chút đặc sệt, bên trên vẫn còn lớp váng dầu mỡ.

Uống một ngụm, nước dùng nóng hổi tràn ngập vị tanh tanh mặn mặn thơm ngon, vừa đúng lúc trong thìa có một miếng tiết vịt, Đông Đông cong môi lên, ăn trọn miếng tiết vịt đó. Tiết vịt mềm đến mức vừa bỏ vào đã tan ngay trong miệng, bề ngoài nhẵn nhụi hơn cả đậu phụ. Cảm giác đó, hương vị đó, mùi hương đó tràn ngập trong khoang miệng.

Chương 256

DTV-EBOOK

Húp một ngụm nước dùng, lại ăn bánh rán hành vừa nãy của cậu bé, cảm giác bánh rán hành càng ngon hơn!

A Hoàn cũng nhồi người sang ăn canh, hai cái đầu chụm vào nhau, cả hai cùng ăn chung một bát miến đó. Đến khi phản ứng lại, hai đứa trẻ cười khúc khích híp cả mắt.

Hoài Vương Phủ.

Hoài Vương đã làm xong công vụ, nghỉ ngơi một lúc, lại nhớ tới Yến Thu Xu.

Ngày đó, trước khi tiếp xúc với nàng, hẳn ta không nghĩ rằng cô nương này lại khó đoán đến thế.

Nhưng chính vì vậy nên hẳn ta mới cảm thấy có vấn đề, sau khi trở về cũng cân nhắc rất nhiều. Một cô nương bình thường có thể cao ngạo như thế hay sao? Bây giờ lại là một Yến Thu Xu đã trở thành Tấn Vương thế tử phi, ở trước mặt hẳn ta đều phải thành thật.

Chỉ có nàng mới hiểu rõ về vấn đề này.

Hoài Vương phỏng đoán, có vẻ như phải gấp rút tiến công với Bộ binh Thượng thư.

"Đi gửi thiệp mời cho Bộ binh Thượng thư, nói bản vương lo lắng chuyện ươm giống khoai tây bị người khác vạch trần, cần phải thêm binh lính qua đó canh giữ." Hoài Vương nói.

"Vâng." Người hầu gật gù đầu, sau đó cung kính rồi rút lui, đi phân phó việc cho người khác.

Chỉ là không lâu sau, hắn trở về với gương mặt biến sắc.

Hoài Vương giật mình, đang định hỏi có chuyện gì, tên người hầu đã trực tiếp quỳ xuống, vội nói: "Điện hạ, không hay rồi, vừa nãy nô tài biết được Tiêu gia đang phát trúng mừng cưới!"

"Ý của người là gì?" Hoài Vương kinh ngạc. Hắn ta vốn đang nằm nhoài ra giường, liền trực tiếp ngồi dậy, trong lòng có chút phỏng đoán, nhưng lại cảm thấy hoang đường.

Sao có thể như thế được?

Tiêu gia lại tính toán để cho cô nương này làm chủ mẫu* sau này sao?

[Chú thích:Chủ mẫu: nghĩa là bà chủ trong nhà, đây cũng là cách xưng hô thường dùng khi người đầy tớ muốn gọi chủ nhà, tương đương với danh xưng chủ quân của người chồng thời xưa.]

Sau đó, lời nói của người hầu khẳng định thông tin một lần nữa này: "Vì Tiêu phu nhân rất thích Đức An Hương Quân, đúng lúc lần này Trần Quốc Công trở về, bọn họ liền truyền tin Đức An Hương Quân và Trần Quốc Công đã đính hôn, quả nhiên là song hỷ lâm môn*."

[Chú thích: Song hỷ lâm môn có nghĩa là song là hai, hỷ là vui, hôn hoan, lâm môn chính là nhà. Chung quy lại song hỷ lâm môn tức là chuyện vui của gia đình, mà không chỉ một gia đình mà đại gia đình của hai nhân vật chính.]

"???" Hoài Vương tỏ vẻ khó hiểu: "Bọn họ đính hôn lúc nào vậy?"

Người hầu lắc đầu: "Theo tin tức mà nô tỳ nghe ngóng được, việc này đã được định trước khi Trần Quốc Công xuất chinh, nếu Trần Quốc Công có thể đánh thắng trận này thì sẽ đính hôn."

Bây giờ ngài ấy đã sắp trở về rồi, vì vậy tin đính hôn cũng được truyền đi."

Sắc mặt Hoài Vương trở nên khó coi: "Đây là đang định lừa người khác à?!"

Người hầu không dám tiếp lời, nhưng việc này quả thực là lừa người rồi!

Trước đây chưa từng có chuyện đính hôn, chỉ là một vài lời đồn đại, nhưng một cô nhi không cha không mẹ luôn phải nương nhờ người khác, ngoại trừ một vài lời nói nhảm từ chỗ Giang phu nhân, ai dám tin Tiêu phu nhân thật sự muốn con trai cưới một cô nương như thế chứ?

Thế mà bây giờ lại thật sự đính hôn!

Ý nghĩa của việc đính hôn và nạp thiếp không giống nhau, đính hôn là từ chỉ có thể dùng cho việc cưới hỏi một cách đàng hoàng và có danh phận, còn nạp thiếp thì sao? Đương nhiên là thua xa.

Hoài Vương đang nổi cơn thịnh nộ.

Bên Yến gia, ngày xuất gia là vào tháng sáu, Yến Thu Xu vẫn đang thuê váy cưới trong phủ.

Hôm qua tâm trạng nàng đã tốt lên, vì thế hôm nay nàng rất kiên nhẫn ngồi thuê váy cưới, thuê từng chút một, nàng muốn chiếc váy phải trở nên thật hoàn mỹ.

Bỗng bên ngoài có tiếng nha hoàn đang kêu náo loạn. Âm thanh không lớn, nhưng tai Yến Thu Xu khá thính, nàng có chút không vui, bèn sai người đi hỏi.

Đại nha hoàn ra ngoài, lúc quay về còn dẫn theo một nha hoàn hạng ba về để giải thích cho nàng nghe.

Chương 257

DTV-EBOOK

Nha đầu kia có chút sợ hãi, rụt rè nói: "Bẩm tiểu thư, nô tài nghe nói, vì tin vui của Tiêu gia, Trần Quốc Công và Đức An Hương Quân đã đính hôn, hôm nay đang phát trứng mừng cưới khắp nơi, phố mỹ thực giảm giá một nửa, mọi người đều chạy đi giành mua rồi! Ngẫm thấy phủ chúng ta cũng thường đến phố mỹ thực ăn, nô tài liền vội chạy về, muốn nói với mọi người một tiếng, sợ đến tối sẽ không còn đồ để mua nữa. Tiểu thư, chẳng phải người cũng rất thích ăn bánh ngọt ở phố mỹ thực sao? Hay là cũng đi mua một ít đi ạ?"

Yến Thu Xu: "???"

Trần Quốc Công và Đức An Hương Quân đính hôn với nhau sao?

Nàng ngậy ra một lúc lâu mới phản ứng lại, ý gì đây chứ, trong lòng bỗng dấy lên cảm giác ngưỡng mộ, cuối cùng thì Yến Thu Xu cũng đi được đến bước đường này, nàng lại có thể đính hôn thành công với Trần Quốc Công!

Nhưng rất nhanh, nàng lại mỉm cười, Tiêu Hoài Đình sẽ chết vào năm sau, chẳng phải Yến Thu Xu sẽ phải thủ tiết hay sao?

Yến Thu Xu càng nghĩ càng vui, nhún nhún vai, suýt chút nữa bật cười thành tiếng, nàng bỗng kêu lên: "A!"

Đầu ngón tay bị kim đâm vào, một giọt máu đỏ đã bắt đầu chảy ra ngoài...

Ngày mười lăm tháng năm.

Theo tiến độ hành quân, quân đội của Tiêu Hoài Đình sẽ đến nơi vào sáng nay.

Nói chính xác thì họ đã đến vào đêm qua, nhưng hầu hết mọi người sẽ nghỉ ngơi ở bên ngoài thành phố, cho đến sáng nay, tướng soái* đưa một số người có chức quan vào kinh thành.

Từ ngoài cổng thành, vô số người đã kéo đến xem.

[Chú thích: Tướng soái: tướng lĩnh cầm đầu hết binh lính trong nước.]

Trong thời đại này, đánh trận được coi là chuyện thường tình, thắng lớn thì yên dân, vượt qua cảnh lầm than bên ngoài cuộc chiến, dân chúng vỗ tay hoan hô người thắng trận.

Khi đội quân đi ngang qua họ, không ít người dâng tặng một núi vật phẩm, với tư cách là một tướng soái, hay một tướng soái đã san bằng Ô Tháp, thế nên đã nhận được ví tiền của vô số người trẻ tuổi.

Các phó tướng khác phía sau hắn cũng vậy.

Ngoài ví tiền, chiến thắng này còn góp phần rất lớn lao, một số người còn quá khích đến nổi ném bỏng ngô và các loại kẹo vào người họ. Diêm Hưởng cảm nhận được một luồng gió ập đến, hắn đưa tay ra bắt, nhưng chạm vào lại thấy rất mềm mại.

Hắn giật mình, không phải là rau thối sao? Đây là của ai ném vậy chứ?

Kết quả, khi hắn nhìn kỹ, trong tay hắn là một thứ mềm mại, màu vàng nhạt, có mùi sữa thơm ngọt ngào.

Diêm Hưởng nhướn mày, hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đây thật sự là một món đồ tốt!

Hắn trực tiếp cho vào miệng ăn, mùi vị của thứ này càng tuyệt vời hơn. Thân là một kẻ thô kệch, hắn chưa từng ăn qua loại bánh ngọt nào ngon như vậy, hai mắt tròn tròn lên: “Tướng quân, đây là gì vậy? Ngon quá! Có phải Yến cô nương đã làm không?”

"Thần bắt được rồi này, tướng quân có muốn ăn không? Bánh to lắm! Bên trong còn có thứ gì đó ngọt ngọt, nữ nhân và trẻ con chắc chắn sẽ thích nó! Chúng ta mới đi được nửa năm, ấy vậy mà kinh đô đã có nhiều món ăn tươi mới, thơm ngon thế này rồi cơ à?"

Người thanh niên nhìn không chớp mắt, khẽ liếc nhìn một cái, nói: “Không cần, ta đã từng ăn rồi, đó là một chiếc bánh ngọt với nhân là mút hoa quả, màu đỏ là vị dâu, màu hồng là vị đào...”

Diêm Hưởng và Lôi Sơn rất đổi kinh ngạc, trầm mặc một hồi, sau đó thưởng thức món đồ ngọt ngọt chua chua ấy.

Bọn họ cảm thấy ghen tỵ ghê!

Diêm Hưởng tỏ vẻ xót xa nói: "Trước kia Yến cô nương và thần có mối quan hệ không tệ, không biết có còn nhớ tới thần không? Tướng quân thật may mắn, cứu Yến cô nương là có thể được ăn những món ngon như này mỗi ngày."

Đôi môi mềm như cánh hoa của Tiêu Hoài Đình mấp máy: “Ta không thích đồ ngọt, mới ăn cái bánh này hai lần thôi.”

“Hả?” Diêm Hưởng kinh ngạc, nhưng cũng có chút đồng cảm.

Ngon thế này mà mới chỉ được ăn có hai lần!

Chương 258

DTV-EBOOK

Ngay sau đó Tiêu Hoài Đình nói: "Thịt nướng mà nàng ấy làm còn ngon hơn nhiều, rắc thêm mấy loại hương liệu và gia vị vào, ta thích ăn món đó hơn. Trước đây ở trong phủ, ta luôn ăn món đó mỗi ngày. Từ lúc chinh chiến thì không được ăn nữa, nhắc đến mới thấy hơi nhớ nhớ, cũng không biết lát nữa về có gì để ăn không?"

Diêm Hưởng: "..."

Trong lòng hẳn càng cảm thấy chua chát hơn!

Vậy mà tướng quân vẫn có thể kén ăn được hay thật!

Đặc biệt hơn nữa, hẳn là một kẻ thô kệch, hẳn thực sự thích cảm giác được ăn thịt, vì vậy những lời đơn giản của Tiêu Hoài Đình đã khiến hẳn bắt đầu nhớ tới lần đầu tiên gặp Yến Thu Xu, người em gái này đã làm cho hẳn rất nhiều món ngon.

Phải công nhận là nhiều món ăn ngon quá!

Diêm Hưởng đột nhiên nhớ tới một chuyện, ho nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng nhắc nhở: "Tướng quân, cô nương ngài dẫn về từ Vũ thành lần này, cũng là muốn đưa về Tiêu phủ sao ạ?"

Tiêu Hoài Đình đang định gạt đầu, Diêm Hưởng cười nói tiếp: "Không biết Yến cô nương có cảm thấy vui không, có muối muối ở bên cạnh cô nương rồi."

Tiêu Hoài Đình khựng lại, sắc mặt không chút thay đổi, chàng cười ngựa đi tiếp, nhưng tay cầm cương lại siết chặt hơn nữa, chàng hạ lệnh: "Lát nữa đưa ta vào cung, người dẫn người đó đến thôn trang ngoài kinh thành, biết chỗ nào không?"

"Tiểu tử biết mà, có điều tiểu tử thấy hơi đói rồi ạ..." Diêm Hưởng mơ hồ nói.

Tiêu Hoài Đình tỏ vẻ không vui: "Đi đến phố mỹ thực mà ăn đi, đến quán phá lẩu lần trước, cứ nói tên ta ra là được."

Ánh mắt Diêm Hưởng chợt loé sáng lên, cả người vô cùng kích động đến nỗi xoa xoa tay tỏ vẻ mừng rỡ.

Cuộc nói chuyện nhỏ nhẹ giữa Tiêu Hoài Đình và hai thân tín hòa lẫn trong tiếng ồn ào náo nhiệt xung quanh, khiến người ngoài không thể nghe thấy gì cả.

Những dân thường mong ngóng nhìn đội quân dần khuất bóng trước mắt, không khỏi cảm thán: "Vị tướng quân này thật có khí thế của cha mình, oai phong lẫm liệt quá!"

"Đúng đấy, nhớ năm nào Tiêu lão tướng quân trở về đều oai dũng như vậy. Nhưng Tiêu tướng quân còn lợi hại hơn, hẳn đã san bằng Ô Tháp rồi!"

"Tiêu gia thật là hùng mạnh!"

Trong tiếng hò reo náo nhiệt, đoàn quân đi băng qua một con phố.

Trong dòng người nhộn nhịp, có vài tiếng trẻ con reo lên: "Tiểu thúc thúc thật là hùng mạnh!"

Chàng thanh niên cưỡi ngựa có vẻ như cũng nghe thấy, tình ý nhìn về hướng phát ra âm thanh, đúng lúc chạm mắt với mấy người trên lầu hai, một nữ tử xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn, một cậu nhóc béo bự với mẩu thức ăn thừa còn vương vãi quanh miệng, một cô bé dễ thương đáng yêu và một người đàn ông với cái đầu ngó ngẩn.

Con ngựa tiếp tục tiến về phía trước, rất nhanh đã đi ngang qua. Khi tầm nhìn bị che khuất, chàng thanh niên mới thu mắt lại, vì lo rằng mình vẫn đang ở bên ngoài, nên chàng không biểu hiện gì khác lạ, nhưng đôi mắt tinh tú kia vẫn đen láy sáng ngời như thường.

Yến Thu Xu chỉ đang xem trò vui, nhưng bất ngờ bắt gặp ánh mắt ấy, nàng sững người trong giây lát, không kịp quay đi.

May là chỉ trong thời gian ngắn.

Nàng mím môi, tránh chỗ ngồi cạnh cửa sổ, đôi mắt ấy vẫn hiện rõ trong tâm trí.

Nghĩ lại lần đầu tiên gặp nhau, khoảnh khắc cánh cửa mở ra là một chàng thanh niên chưa trưởng thành và cứng cỏi nhưng đã có phong thái xuất chúng. Thời gian trôi nhanh quá, chớp mắt đã một năm trôi qua rồi.

Uyển Nhi còn đang ngẩn cổ nhìn theo bóng lưng to lớn khí phách ấy, tiếc nuối khôn nguôi: "Không nhìn thấy nữa rồi."

Đông Đông lùi lại hai bước, một tay cầm kềm, một tay cầm miếng xương sườn, gặm không ngớt miệng: "Không sao, chúng ta về xem là được."

Nét mặt Tiêu Bình Tùng tràn đầy hưng phấn, đỏ bừng mặt: "Tiểu thúc thúc thật là oai phong!"

Uyển Nhi ra sức thật mạnh, Đông Đông cũng làm theo, Yến Thu Xu ngẩn ngẫm một chút rồi cũng gật gù.

Gần nửa năm chiến đấu đã khiến chàng trưởng thành hơn, cảm giác gặp gỡ lần đầu khi còn thiếu niên đã biến mất, chàng chỉ còn lại sự rắn rỏi và cương nghị, cơ thể gầy đi và làn da có vẻ thô ráp hơn nhiều.

Chương 259

DTV-EBOOK

Nghe nói Ô Tháp nhiều gió và cát, rất ít đất trồng trọt, cơm không ngon, áo không ấm.

Yến Thu Xu siết chặt mặt dây chuyền bằng ngọc bội bên hông. Ba ngày trước, Tạ Thanh Vận đưa bà mối và lễ vật ăn hỏi đến thôn trang, có điều vì hôm nay Tiêu Hoài Đình trở về, sáng tinh mơ người của Tiêu gia đã đến đón nàng về phủ.

Nàng nhẹ nhàng nói: "Được rồi, đến lúc chúng ta nên về rồi. Tiểu thúc thúc của mấy đứa về đến nơi cũng là lúc ăn trưa."

"Được." Uyển Nhi ngoái lại với dáng vẻ không nỡ.

Nhìn đồng thức ăn trên bàn, Đông Đông vội vàng đứng dậy kêu Nãi ma ma dọn dẹp: "Mang hết về đi ạ, không được lãng phí!"

Yến Thu Xu thắc mắc: "Để ma ma và những người khác ăn đi, từ lúc nào mà đệ lại tiết kiệm như vậy?"

Đứa trẻ này không phải là hoang phí, nhưng cũng chưa từng cuống quýt như vậy, còn đặc biệt nhắc nhở những người khác không được lãng phí, quyết phải mang về hết, không để lại thứ gì.

Đông Đông lau miệng, nghe vậy liền chột dạ, rút cổ lại, nghiêm chỉnh nói: "Bởi vì nó ngon nên đệ không nỡ bỏ phí."

"Vậy thì cũng không được ăn nhiều, lát nữa sẽ không ăn cơm trưa được." Yến Thu Xu nhắc nhở: "Đồ ăn nguội sẽ không ngon, để ma ma ăn giúp đệ đi."

Đông Đông nhăn nhó, nhưng cậu bé vẫn gật đầu: "Được, ma ma, bà ăn đi."

Nãi ma ma phục vụ cậu bé lên cầm tay tiểu chủ tử của mình, nói: "Tôi biết rồi ạ."

Bà ấy gói ghém lại, ôm túi thức ăn trước ngực chứ chưa ăn ngay.

Đông Đông cười thích thú, nhún nhảy đi theo sau.

Thật ra cậu bé cũng không muốn keo kiệt như vậy, nhưng bây giờ nghèo rồi, tiền tiêu vặt bà cho đều phải giữ lại, không còn được ăn uống tùy thích như trước, có thể tiết kiệm bao nhiêu hay bấy nhiêu, bằng không cậu bé sẽ không có điểm tâm để ăn!

Bởi vì cậu bé cho rằng mình đã bắt đầu luyện võ nên không thể béo quá, như vậy sẽ không tốt cho xương, cần phải giảm béo. Bây giờ người trong phủ không thể tùy ý nấu ăn cho cậu bé, ngoại trừ A Xu tỷ tỷ, nhưng A Xu tỷ tỷ không nấu gì nhiều ngoài ba bữa một ngày.

Đông Đông thở dài thườn thượt, mấu chốt là cậu bé còn phải đi học, ngày nào cũng chỉ có thể được ăn bữa tối một cách từ tốn, thật là thảm quá mà!

Đúng rồi! Mỗi lần tiểu thúc thúc chinh chiến trở về đều có rất nhiều bạc, không biết lần này có không nhỉ?

Tiểu thúc thúc luôn rộng lượng kia mà!

Nghĩ về điều này, bước chân của Đông Đông càng trở nên nhanh hơn.

Yến Thu Xu và những người khác đã trở về phủ, nhưng Tiêu Hoài Đình vẫn chưa quay lại.

Đối với chuyện đại sự như san bằng Ô Tháp, Lão Hoàng đế và các đại thần ắt hẳn đã phải thảo luận về cách đối phó với người dân Ô Tháp, thế nên không thể quay lại quá sớm.

Yến Thu Xu muốn quay lại ngay bây giờ, nàng đang mong nhớ món súp trong nhà.

Sau khi tạm biệt Đông Đông ở cửa nội viện, nàng nhanh chóng quay vào viện và đi đến nhà bếp. Vẫn chưa đi đến nhà bếp đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt.

Trên bếp lửa trong nhà bếp, một cái nồi lớn màu đen đang đỏ rực lửa, bụng không ngừng kêu ùng ục, hương thơm trong nắp nồi phả ra từ khe hở.

Hứa ma ma mỉm cười nói: "Vừa suy nghĩ chưa được bao lâu, cô nương đã quay lại rồi."

Yến Thu Xu mím môi cười: "Xem xong rồi thì ta liền quay lại, nước sôi chưa?"

"Vẫn chưa ạ!" Hứa ma ma lắc đầu, mở nắp ra nhìn một chút. Nắp nồi vừa mở ra, hơi nóng phả lên mang theo mùi thơm ngào ngạt, cả phòng bếp ngập trong mùi thơm: "Còn có hơn nửa nữa, ai da, thơm quá đi mất!"

"Không thơm sao được? Trong đó có rất nhiều thức ăn bổ dưỡng!" Thủy Mỗi cười hi hi ha ha, sắc mặt tỏ vẻ đang trêu đùa.

Sáng sớm nay họ đã mang món này qua, có điều lúc đó không đủ thời gian nấu, mang qua rồi lại gửi ở sân này, nấu trong khoảng thời gian rất lâu. Đó là súp gà xương đen, bổ sung thêm nhân sâm.

Yến Thu Xu lờm nàng ấy một cái, bảo ma ma canh chừng lửa, giữ lửa ở mức nhỏ là được.

Chương 260

DTV-EBOOK

Cô nhanh chóng đi ra ngoài, dù gì thì cũng đã nấu xong rồi, nhưng người vẫn chưa về nên cứ để đó đã.

Thủy Mỗi thè lưỡi, cảm thấy mình đã trêu chọc làm Yến Thu Xu bỏ đi.

Hứa ma ma lắc đầu cười nói: "Cô nương chỉ là đang xấu hổ mà thôi, đổ cả mặt lên cơ mà."

Thủy Mỗi giúp dọn dẹp phòng bếp, rửa tay rồi đi vào phòng cùng Yến Thu Xu.

Mãi đến quá trưa, có người từ chính viện mời Yến Thu Xu ăn cơm.

Khi Yến Thu Xu đến, mọi người trong Tiêu gia đã đến.

Kể cả Tiêu Hoài Nhã ít khi ăn cùng bọn họ cũng ngồi bên cạnh Tiêu Hoài Vũ. Cặp tỷ muội họ, một người đang ba hoa khoác lác về việc bản thân dũng cảm chiến đấu ra sao, trực tiếp chém đầu kẻ địch thế nào. Người còn lại đôi mắt quả hạnh long lanh ngập nước, không ngừng đổ hoe lo lắng cho sự an nguy, rồi lại hí mắt cười vì sự lợi hại của tỷ tỷ.

Rõ ràng là nàng ấy có một đôi khuôn mặt thanh tú, hiền dịu, nhưng trên thực tế, nếu không phải vì vết sẹo trên mặt, có lẽ nàng ấy còn anh hùng hiên ngang hơn Tiêu Hoài Vũ.

Yến Thu Xu nghĩ về điều đó, nhưng lại phủ nhận, không đúng, Tiêu Hoài Nhã vẫn thích cái đẹp hơn.

"A Xu, lại đây ngồi đi." Tiêu phu nhân mỉm cười vẫy tay, bên phải bà ấy có một chiếc ghế trống.

Ngồi bên trái là Tiêu Hoài Đình.

Yến Thu Xu rùng mình, đột nhiên cảm thấy hai má nóng bừng, sống lưng đổ mồ hôi, nàng vội giả vờ như không nhìn thấy gì, bước nhanh tới ngồi xuống, chào hỏi từng người một. Đến chỗ Tiêu Hoài Đình, nụ cười của nàng trở nên cứng ngắc lại: "Mừng Tiêu tướng quân chiến thắng trở về."

"Đa tạ A Xu cô nương." Tiêu Hoài Đình gật đầu cảm ơn như thường lệ, nét mặt lạnh lùng đã dịu dàng hơn nhiều, nhưng chàng chú ý đến dáng đi có phần khập khiễng của nàng nên hỏi: "Chân cô nương bị sao vậy?"

Tiêu gia ngăm nhìn nhau, tất cả bọn họ đều nở nụ cười.

Yến Thu Xu nhẹ nhàng giải thích: "Hai ngày trước ta sơ ý nên bị bong gân, bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi."

"Vậy thì tốt." Tiêu Hoài Đình gật đầu, chàng không nói thêm gì nữa.

Tiêu phu nhân nhìn trái nhìn phải, bà ấy rất hài lòng, không còn dáng vẻ chán nản đó nữa, giọng nói cũng mang theo niềm vui mừng: "Mọi người đều đã đến rồi, lên món ăn đi."

Người hầu và ma ma phục vụ từng món ăn một.

Tất cả đều là những món ăn tương đối nhẹ nhàng nhưng cực kì bổ dưỡng.

Tiêu Hoài Đình vừa trở về từ cuộc chiến, cơ thể chàng đã lâu không ăn bất kỳ thức ăn dầu mỡ nào, vì vậy trực tiếp để chàng ăn cũng không phải là dễ dàng gì.

Món ăn được phục vụ, mọi người bắt đầu ăn.

Buổi trưa không phải là bữa chính nên mọi người ăn uống nhẹ nhàng, bầu không khí cũng bình dị hơn, nói chuyện rôm rả về những chuyện trong gia đình. Tiêu Bình Tùng và Đông Đông hỏi chi tiết của cuộc chiến, Uyển Nhi ngồi bên cạnh lắng nghe, lại còn vô cùng nhập tâm, lúc thì hoảng sợ lúc thì thích thú, dáng vẻ giống hệt như Tiêu Hoài Nhã lúc này.

Mẫu thân cô bé thấy vậy cũng phải bụm miệng cười.

Nghĩ đến Tiêu Hoài Nhã, Yến Thu Xu vốn luôn chăm mắt vào bữa ăn, giờ đây ngáp ngừng nhìn sang, đối phương ngay trước mặt nàng, nàng thấy đối phương đã cởi mặt nạ che mặt.

Chỉ là vết sẹo khác với trí tưởng tượng của nàng. Mặc dù vết sẹo trên má rất rõ nhưng lại không gây cảm giác sợ hãi. Vì vết sẹo càng nhiều sẽ càng dễ bị chú ý đến, nhưng nhìn tổng thể thì đường nét gương mặt của nàng ấy sẽ khiến người khác phải ngoái lại nhìn lần hai.

Mặc dù nàng ấy có thể vẫn chưa quen lắm với việc ăn uống, nhưng nàng ấy luôn cúi nửa đầu, khuôn mặt hơi nghiêng, tay trái đặt lên má trái như thể đang cố gắng che đi vết sẹo, nhưng thỉnh thoảng nó sẽ bị lộ ra một chút.

Lúc Tiêu Hoài Nhã gấp thức ăn, tình cờ nhìn thấy Yến Thu Xu như đang nhìn mình, nàng ấy hơi giật mình, thức ăn rơi ra khỏi đĩa, sau đó rơi tọt xuống bát.

Yến Thu Xu cũng hơi hoảng hốt, vội mỉm cười với nàng ấy.

Chương 261

DTV-EBOOK

Tiêu Hoài Nhã bình tĩnh lại, cố gượng cười rồi tiếp tục gấp thức ăn nhưng lại lấy tay trái che kín mặt lại, làm như không có gì xảy ra.

Ngoại trừ tình tiết nhỏ này, đồ ăn nói chung vẫn rất ngon, khiến cho người ăn cảm thấy rất vui vẻ.

Đặc biệt là Tiêu gia đã tề tựu đông đủ, ngoại trừ Thẩm Bình Ngộ, ai nấy đều lâng lâng hạnh phúc.

Cuối bữa, Thủy Mỗi dẫn các tỳ nữ tới, mỗi người bưng một bát súp, nước súp có màu vàng hơi ngả nâu nhưng khá sáng, có thể nhìn thấy kỷ tử đọng lại ở phía dưới, nàng cười nói: "Đây là súp mà cô nương nhà thần đã đặc biệt dậy sớm vất vả đun nấu. Khoảng thời gian này Tứ tiểu thư cùng Lục thiếu gia đã vất vả rồi, phải bồi bổ thật tốt."

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người theo bản năng nhìn về phía Yến Thu Xu.

Yến Thu Xu: "..."

Thủy Mỗi, ngươi đang làm gì vậy hả?!

Nàng đâu có bảo nói mấy lời kì cục như thế?

Nàng chỉ nói đợi khi nào mọi người ăn hòm hòm rồi hẵng bưng lên. Súp cũng không có nhiều, mỗi người một bát, trẻ con thì nửa bát, chắc chắn có thể ăn hết, ngày trước không trực tiếp bưng lên như này, sao tự nhiên lại nói nhiều thế cơ chứ!

Nhưng cũng không phải tức giận, mà là đỏ mặt.

Yến Thu Xu hít thở sâu một hơi, cố gắng giữ dáng vẻ bình thường, cười cười: "Mau ăn đi, súp này ta đã hỏi phương pháp nấu của Đào phu nhân, nguyên liệu chính là gà ác, rồi cho vào không ít dược liệu, còn có nhân sâm, hương vị rất ngon."

Tiêu Hoài Vũ nhướn mày, cười híp mắt, bưng bát lên, thổi một hơi rồi đưa lại gần miệng, từ tốn nếm thử, rồi nhìn mọi người: "Súp của A Xu nấu chắc chắn phải là tuyệt hạng rồi, đúng không nào?"

Tiêu phu nhân mỉm cười, bà ấy còn rất thích thú.

Vợ chồng Tiêu Hoài Khải nhìn nhau, cúi xuống nếm thử một ngụm súp, uầy, đúng là ngon thật!

Tuy trong hương thơm thanh mát có chút vị đắng, nhưng chút đắng này không ảnh hưởng đến cảm giác ngon miệng. Uống một hớp súp, vẫn còn chút vị lưu trên bờ môi.

Tiêu Hoài Nhã mỉm cười, nụ cười mang thêm mấy phần gian xảo.

Ba đứa trẻ cũng vội vã uống thử, cẩn thận thổi vài hơi rồi lại uống.

Xuýt xoa xuýt xoa không ngừng!

Nóng quá đi mất!

Nhưng mà lại rất ngon, hương vị nước súp hoàn hảo, một xíu vị đắng như đang vỗ về sự hoàn hảo ấy. Trong súp không có thịt, chỉ có nước súp, và một ít gốc cây cầu kỷ.

Uống hết trong một hơi, đứa trẻ có khẩu vị tốt và hảo ngọt như Đông Đông không hề thấy dở tệ. Uống xong một hớp, cậu bé còn liếm môi, vội uống tiếp hớp thứ hai, có điều hấp tấp quá nên bị nóng.

Tiêu Hoài Đình, người có khán giả là Tiêu Hoài Vũ đang thích thú thưởng thức cảnh hay, lại điềm tĩnh gật đầu: "Tay nghề của A Xu cô nương thì khỏi phải nói rồi."

Nói rồi chàng bưng bát lên, chỉ là trong thời tiết mùa hè nắng nóng như này, bát súp ấy rõ ràng rất nóng, nhưng chàng lại như không hề để ý đến sức chịu đựng của đầu lưỡi mình, trực tiếp uống một ngụm lớn.

Nước súp nóng hôi hổi trực tiếp tiếp xúc với đầu lưỡi, cứ như chiếc lưỡi đó không phải của chàng vậy.

Người của Tiêu gia biết rõ súp nóng đến thế nào, thấy cảnh này thì ai nấy cũng đều không nói nên lời: "!!!"

Sau bữa ăn.

Tiêu Hoài Đình và Tiêu Hoài Vũ vừa từ chiến trận trở về, hành quân một chặng đường dài nên ăn uống no say rồi đi về phòng mình nghỉ ngơi.

Yến Thu Xu ăn no căng bụng, cộng thêm một bát súp gà bổ dưỡng, đến mức thắt lưng nàng căng cứng, nhưng lúc đó nàng đành phải vùi đầu mới khiến bản thân bình tĩnh lại.

Nàng lững thững đi lại trong sân.

Lúc xung quanh hầu như không có ai, nàng nhìn chằm chằm vào Thủy Mỗi với vẻ mặt dữ dằn.

Thủy Mỗi ngoan ngoãn xin tha, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi cô nương, trước đây nô tỳ còn tưởng người làm nhiều điều vì Lục thiếu gia như vậy, là vì không tiện tiết lộ thân phận. Bây giờ hai người đã là hôn thê phu thê, không thể không nói, cho nên nô tỳ mới nói giúp người, sau này nô tỳ sẽ không làm thế nữa đâu."

Chương 262

DTV-EBOOK

Trong tình cảnh bình thường, nữ nhân làm việc gì ắt sẽ nói ra, nếu không nam nhân sẽ rất khó nhìn ra.

Cái này là do Hứa ma ma dạy cho nàng ấy. Thực ra Thủy Mỗi lớn hơn Yến Thu Xu một tuổi, nàng ấy còn tưởng rằng nàng không có họ hàng thân thích. Hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, đối phương vẫn luôn đối xử với nàng ấy như một người bạn, nên nàng ấy cũng cả gan hơn một chút, vô thức luôn nghĩ cho nàng.

Chỉ là không ngờ cô nương không cần sự giúp đỡ đó, thành ra tự chuốc họa vào thân.

Nàng ấy có chút sợ hãi, cúi đầu không dám nhìn Yến Thu Xu nữa.

Yến Thu Xu thực ra không hề tức giận, lúc đó nàng chỉ thấy bối rối. Nhìn thấy Thủy Mỗi như vậy, hơn nữa nàng ấy cũng là bạn đồng trang lứa đầu tiên mà nàng thân thiết khi đến đây. Nàng nói: “Không sao đâu, ta không trách người.”

Thủy Mỗi thở phào nhẹ nhõm, nhưng trên đường về, nàng ấy vẫn cúi đầu.

Cho đến khi người trước mặt đột nhiên dừng lại.

Nàng không để ý, vẫn tiếp tục đi về phía trước, đi được hai bước mới phát hiện phía sau mình, Yến Thu Xu đang đứng im không nhúc nhích. Một chàng thanh niên trẻ đang đứng trong sân.

Y phục màu đen, thân hình thẳng tắp, hơi gầy, chắp tay sau lưng, giống như đang mỉm cười nhìn họ vậy.

Không đúng.

Thủy Mỗi lặng lẽ ngoái lại nhìn, quả quyết rời khỏi sân, bước chân vừa nhanh vừa nhẹ nhàng.

Đâu có phải nhìn hai người họ đâu!

Là nhìn một mình cô nương thôi!

Thủy Mỗi đi rồi, trong sân không còn ai khác, Yến Thu Xu định thần lại, khẽ ho nhẹ một tiếng, chào hỏi: "Tiêu tướng quân."

Tiêu Hoài Đình khẽ gật đầu: "Trước khi đi ta đã nói muốn tặng quà cho cô nương, quà đã chuẩn bị xong rồi, có muốn đến xem không?"

Yến Thu Xu chậm chạp di chuyển bước chân, ánh mắt không khỏi nhìn vào chàng, bình thường đến vậy à? Thật sự coi hôn ước này là một giao ước đơn giản sao?

Nàng mím môi, trấn an sự thất vọng vừa lóe lên đó, mỉm cười: "Đa tạ Tiêu tướng quân."

Nàng bước đi theo Tiêu Hoài Đình.

Ở chỗ chàng muốn dẫn nàng tới, trên bàn thạch gần nhà bếp có đặt mấy chậu "đèn lồng đỏ"!

Yến Thu Xu đứng ngây người, sau đó mới chạy vội đến xem. Vừa nhìn đã kích động đến mức đỏ mặt, thích thú nháy mắt lên: "Tiêu tướng quân! Cái này, cái này là ngài tìm à? Tuyệt quá đi!"

Quả ót!

Đây không phải là một loại, mà có đến mấy loại ớt!

Ớt chỉ thiên màu đỏ, ớt chuông nhiều màu sắc, ớt dài mảnh mai, ớt sừng bò,...

Mỗi cây ớt được trồng trong một chậu cây, bên cạnh những chiếc lá xanh là những quả ớt có màu sắc khác nhau.

Vào thời điểm này, loại ớt này khả năng cao được sử dụng để làm cảnh hơn. Làm cảnh chắc chắn sẽ được chăm sóc, các giống ớt khác nhau được trồng sẽ mọc ra vô vàn quả ớt sặc sỡ khác.

Nhưng vì nó vẫn thuộc họ ớt nên chắc chắn vẫn có vị cay.

Tiêu Hoài Đình thấy nàng thích thú như vậy, ánh mắt sáng ngời của chàng cũng híp lại, mở một hộp trên bàn thạch ra: "Bên trong vẫn còn ớt khô phơi nắng, là ớt được ta thu thập trên đường đi."

Yến Thu Xu mở hộp ra nhìn, thật sự là có vô vàn loại ớt khô, xếp chồng lên nhau, số lượng không hề ít ỏi.

Vừa nhìn là biết người phơi ớt rất có tâm.

Có điều là bị thiếu mất ớt chuông.

Có thể ớt chuông mềm quá nên dễ bị hỏng.

Yến Thu Xu bật cười ngấm ngấm, không thể che giấu được nụ cười trên môi. Ngoài việc có sở thích về ớt, nàng còn rất hạnh phúc khi có người coi trọng, để ý đến từng lời nói của mình.

Nàng nhìn những quả ớt, rồi lại nhìn chàng thanh niên bên cạnh, giọng điệu dịu dàng, nhỏ nhẹ như đang run lên: "Cảm ơn Tiêu tướng quân, ớt khô này được chế biến tốt quá."

Một câu nói đơn giản thôi nhưng Tiêu Hoài Đình lại cảm thấy mọi công sức mình bỏ ra cho đồng ớt khô này đều xứng đáng.

Chàng ưỡn ngực tự hào, lúc này có nói gì cũng đều là dư thừa, chỉ che miệng nói: "Đừng khách khí, cô nương thích là được."

Chương 263

DTV-EBOOK

Đương nhiên là nàng rất thích rồi.

Yến Thu Xu nhìn những trái ớt không rời, nàng không nỡ buông tay, bỗng nàng phát hiện trên trái ớt dài có một vết răng, lập tức cầm lên xem. Tiêu Hoài Đình vội nói: "Đây là do Tú tỷ tò mò cắn một miếng, ta sợ phí nên giữ lại."

Yến Thu Xu cười khúc khích, nàng đã nói ớt này rất quan trọng, nếu tìm thấy thì phải bảo quản thật tốt. Không ngờ đến một quả ớt đã bị cắn vào mà chàng cũng không nỡ vứt đi.

Tiêu Hoài Đình bị cười cho đỏ mặt, nhưng bây giờ da chàng đen sạm lại nên cũng không nhìn ra là đỏ mặt, vẫn cố gắng ra vẻ đứng yên tại chỗ.

Yến Thu Xu cười đủ rồi, sự xa lạ sau gần nửa năm xa cách đã dần tan biến, ngữ điệu cũng tự nhiên hơn nhiều, nói: "Đa tạ Tiêu tướng quân, chỗ ớt này có từng đây thôi sao?"

"Không phải, ta đã lấy về không ít, nếu cô nương thích thì ta tặng hết." Tiêu Hoài Đình nói.

Yến Thu Xu gật đầu: "Được, có điều hạt giống ở trong, ta sẽ sai người đem một phần đến chỗ Diêu quản gia, để ông ấy tìm lão nông đến chăm sóc có được không nhỉ? Đúng rồi, hạt giống ớt ưa nước, trước tiên phải lấy nước ngâm hạt giống trong ba canh giờ, rồi dùng khăn tay ướm bọc lại, đặt ở nơi ẩm áp, nhưng cũng không được nắng nóng quá, đến khi nói nẩy mầm là có thể hái được rồi..."

Ớt có một điểm tốt, đó chính là hạt của nó có thể giữ lại, ăn vỏ ngoài thôi là được.

Đậu phụ mà họ vẫn ăn cũng chính là ăn hạt của cây đậu.

Thế nên bây giờ không thể ăn nhiều thì phải mang đi làm hạt giống.

Yến Thu Xu càng nói càng thích thú, haizz, sắp có một núi ớt rồi, nàng có thể ăn thỏa thích. Có thể làm mì ớt, bánh ớt, thậm chí là lẩu!

Đây mới là điều quan trọng nhất!

Nàng thích thú nên vẻ mặt càng tươi như hoa, vẻ đẹp ấy như thể đang tỏa sáng.

Tiêu Hoài Đình lắng nghe, ánh mắt không biết đã nhìn vào nàng từ lúc nào. Thỉnh thoảng nàng trầm mặc lại, chàng cũng định thần, nhận thức được rằng nhìn chăm chăm vào đối phương như thế là không tốt, nên đã hướng ánh mắt xuống dưới, rồi lại nhìn thấy miếng ngọc bội quen thuộc ở hông nàng, chàng híp mắt lại.

Nói mãi nói mãi, Yến Thu Xu bỗng nhận ra dường như chỉ có một mình mình độc thoại này giờ. Nàng ngẩng đầu nhìn, thấy chàng đang nhìn chăm chăm vào eo mình.

Khoan đã... Eo của nàng ư?

Nàng phản ứng lại, có gì ở eo mà phải nhìn chứ? Nàng mau chóng che miếng ngọc bội, gò má ửng hồng, hơi hoảng loạn mà nhìn chàng.

Là người đương sự, nàng bắt đầu thấy chột dạ!

Cái khác thì không nói, mẫu thân của chàng cũng vì lo cho nàng, có lẽ cũng sợ nếu nàng tùy tiện chọn một nam nhân để đính hôn thì sẽ hủy hoại danh tiếng, cộng thêm việc trước đây mà người Tiêu gia đã đồn đoán, nên dứt khoát lôi con trai mình

đi làm vị hôn phu, Yến Thu Xu rất sợ Tiêu Hoài Đình không vui vì việc này, dù cho đây là chuyện chàng đã đồng ý.

"Khụ khụ!" Tiêu Hoài Đình khẽ ho một tiếng, thu ánh mắt lại, khẽ nói: "A Xu cô nương, quà tặng ta chuẩn bị đã được đưa đến rồi. Quân đội vẫn còn chút việc, ta xin phép đi trước."

Yến Thu Xu vội gật đầu.

Nhưng khi thấy chàng thanh niên quay người rời đi, nàng buột miệng gọi với lại: "Tiêu tướng quân, chuyện... chuyện đính hôn..."

Tiêu Hoài Đình dừng bước, không ngoảnh lại, thấp giọng nói: "Đó là ta đồng ý, cô nương không cần phải thấy khó xử."

Yến Thu Xu càng nóng bừng mặt, nàng xoa xoa hai gò má mình, nóng hôi hổi. Nàng đứng ngây ra: "Ta hiểu rồi..."

Tiêu Hoài Đình nghe thấy nàng nói câu đó xong, chàng mím môi, rảo bước rời đi.

Yến Thu Xu thở phào nhẹ nhõm, đầu óc vẫn chưa bình tĩnh trở lại, bỗng nhiên người nam nhân vừa rời đi lại quay về, vội nói: "Đúng rồi, lần này đi ngang qua Vụ thành, ta còn mua một ít đặc sản mang về, là do Tứ tỷ nói sợ cô nương mong nhớ quê nhà, bảo ta mang đặc sản về. Còn gặp cả Triệu Thục Hồng nữa, cô nương có nhớ không?"

Chương 264

DTV-EBOOK

Nàng ấy hòa li* với phu quân vì một số chuyện, bây giờ không có nơi nào để đi, ta dẫn theo nàng ấy về, sắp xếp cho ở trong thôn trang ngoại thành. Cô nương có thời gian có thể đến thăm."

[Chú thích: * Hoà li: cách nói về ly hôn của Trung Quốc thời xưa.]

Nói xong, Tiêu Hoài Đình thật sự rời đi.

Đi xa rồi, chàng thanh niên mặc y phục đen mới đưa tay lên vỗ đầu mình, cũng không biết lúc này nghĩ gì mà suýt quên mất nói chuyện này.

Sau khi chàng rời đi, Yến Thu Xu đi đến nhà bếp.

Nhà bếp hôm nay lại đóng cửa, Hứa ma ma đang ở trong, nhắm mắt ngồi một chỗ như đang ngủ gà ngủ gật. Cửa bếp mở ra, bà mới giật mình mở mắt, thấy là Yến Thu Xu, cười nói: "Lục thiếu gia đi rồi sao ạ?"

"Đi rồi." Yến Thu Xu nói, nàng nhìn về phía giá để đồ, xem có gì ăn được hay không.

Hứa ma ma lại nhìn ra ngoài, lẩm bẩm: "Sao lại đi nhanh thế chứ?"

"Hứa ma ma, bà đang nói gì thế?" Yến Thu Xu không nghe rõ nên hỏi lại.

Hứa ma ma vội lắc đầu: "Không có gì, cô nương định làm gì à?"

Yến Thu Xu thật ra cũng chưa biết, vừa nhìn thấy ớt nàng đã nghĩ ra một đồng món để ăn, nhưng bây giờ lại không biết làm gì. Hai gò má của nàng vẫn còn nóng, đầu óc cũng lơ mơ, miễn cưỡng chuyển hướng suy nghĩ sang chuyện của Triệu Thục Hồng.

Ngày mai phải đi thăm, Triệu Thục Hồng là người đầu tiên có thiện ý với nàng khi nàng mới đến thế giới này, giống như một đại tỷ tỷ tốt bụng vậy.

Vốn nghĩ khi nàng đến kinh thành, đối phương ở Vụ thành, sau này sẽ không gặp lại, ai ngờ lại có cơ hội tương phùng.

Chỉ là không biết vì sao nàng ấy lại đến đây?

Yến Thu Xu ngẫm nghĩ, rồi lại nhớ đến lời Tiêu Hoài Đình vừa nói, rõ ràng chỉ là một câu đơn giản nhưng có thể khiến trái tim thấp thỏm của nàng bình ổn trở lại, hơn nữa dường như nàng vừa nhìn thấy người này xấu hổ đến mức cả hai tai đều đỏ lên thì phải?

Nàng hái năm quả ớt, nhẹ nhàng đưa lưỡi ra nếm thử độ cay, xác nhận ớt này không khác gì mấy so với ớt đời sau, rồi mới mang đi rửa sạch, tiện tay lấy thêm một ít ớt phơi khô mang đi ngâm nước, rồi lại kêu Thủy Mỗi đi làm ít tương dầu mè.

Rất nhanh, nhà bếp vang lên những tiếng tùng tùng tùng. Hứa ma ma đứng cạnh trợ giúp, thấy Yến Thu Xu đang băm nhuyễn ớt tươi và ớt khô, cho thêm các nguyên liệu khác như tỏi, đường, hành hoa, hạt tiêu, rồi lại rưới lên ít dầu nóng, trộn đều và cho thêm xì dầu, dấm chua.

Hứa ma ma cảm thấy vị cay nồng sộc lên mũi, hoà quyện với vị cay của hạt tiêu, sen đăng.

"Hắt xì!" Một tiếng hắt xì hơi vang lên.

Hứa ma ma trốn bên ngoài nhà bếp.

Yến Thu Xu cũng đưa tay lên dụi mũi, mùi vị này có hơi nồng rồi, khiến nàng sắp không chịu được nữa, phải chạy ra ngoài hít thở ít khí trong lành, đợi khi nào mùi vị mất dần mới quay về.

Khi tương dầu mè được bung vào, nàng đặt nước tương sang một bên, rồi bắt đầu xử lý rau cải và các loại thịt, cùng với thịt bò viên mà nhà bếp thường chuẩn bị.

Hứa ma ma giúp nàng rửa rau, cười nói: "Cô nương vừa nói với ta rồi mà, nước tương đã điều chế xong rồi, ta đến rửa rau."

Yến Thu Xu bỗng trợn mắt: "À, ta chợt quên mất."

Khi toàn bộ rau đã được rửa sạch sẽ, trực tiếp cho vào nước đun sôi sùng sục. Đầu tiên là rau, sau đó là món ăn mặn, đảm bảo mỗi loại đều được nấu chín. Cuối cùng cho vào chiếc bát tương lớn đã được chuẩn bị, không ngừng khuấy đều, sao cho mỗi món ăn đều được phủ đầy sốt.

Nước sốt có thêm các loại tương đậm màu như tương dầu mè, xì dầu. Nước sốt có màu nâu xám, cuối cùng cho thêm nhiều hạt vừng, khi đảo đều rồi thì cho củ sen thái sợi, rau xanh, dưa leo, bò viên lên trên sốt dầu đỏ và vừng trắng.

Nước sốt này đặc sệt, đậm mùi, rưới đều trên mỗi món ăn, có thể thấy nó đang từ từ thấm vào đồ ăn. Đương nhiên, ngoài điều này ra, thứ ưa mắt nhất vẫn là những miếng ớt đỏ tươi được Yến Thu Xu xắt nhỏ để ở trên bề mặt thức ăn.

Chương 265

DTV-EBOOK

Chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy như nó đang mời gọi người ta ăn nó.

Mùi vị này sẽ rất cay đây!

Yến Thu Xu đổi đôi đũa khác, gấp miếng thịt bò viên lên.

Quả nhiên đầu lưỡi vừa chạm vào sốt ớt, nàng đã thấy cay đến nổi thụt cả lưỡi vào. Dầu biết cay là cảm giác đau đớn, nhưng lưỡi nàng chưa từng nếm thử món nào cay như này, đau đến mức không thể chịu được!

Tổng cộng là năm quả ớt đấy!

Chắc chắn sẽ cay xé lưỡi cho mà xem!

Yến Thu Xu cảm thấy cay đến mức hồn bay phách tán, nhìn chằm chằm vào miếng bò viên trước mắt, nhất thời không dám bỏ vào miệng.

Cay đến mức như vậy, nàng ăn vào liệu vẫn còn ổn được không nhỉ?

Chỉ là ớt thôi mà!

Là món nàng thích nhất!

Yến Thu Xu hít sâu một hơi, bỏ tọt vào miệng, cả khoang miệng bị vị cay tê xâm chiếm, dường như nàng chẳng còn cảm nhận được hương thơm của món ăn nữa.

Yến Thu Xu nhai vội hai miếng, cắn đôi viên thịt bò chắc nịch ấy ra, nhai nhai nhai liên tục, đầu lưỡi dần phản chủ rồi.

Cay quá trời quá đất!

Nàng đã cho vào năm quả ớt, thật ra độ cay của ớt đã đủ rồi, nhưng được quyện cùng dầu nóng nên càng cay hơn, còn có cả hạt tiêu, thêm mắm thêm muối vào nữa, quan trọng là... Ấy, sao lại thiếu thiếu vị mặn nhỉ?

Đầu lưỡi chỉ cảm nhận được vị cay khi miếng thịt bò viên được đưa vào miệng, không hề thấy được các vị khác.

Yến Thu Xu nhìn chằm chằm vào bát thức ăn có màu sắc đẹp mắt trước mặt, nàng khẽ nhú mày.

Rõ ràng nàng nhớ là mình đã bỏ muối vào rồi mà nhỉ!

"Cô nương, có phải là rất cay không? Hay là cô nương đừng ăn nữa..." Hứa ma ma quan tâm hỏi, bà ấy ngửi thấy mùi này liền cảm thấy cay đến tê người, sao ăn được chứ?

Thần sắc của Yến Thu Xu hết sức kỳ quái: "Ma ma, ta đã cho muối vào chưa?"

Hứa ma ma ngẫm nghĩ một lúc, bày ra vẻ hoài nghi: "Cô nương chưa cho muối vào sao ạ?"

Yến Thu Xu: "Bản thân ta vậy mà lại chưa cho muối ư?"

Là một đầu bếp, quên cho cái gì vào cũng được, nhưng muối là gia vị mà mọi món ăn đều phải có, sao nàng lại quên được nhỉ?

Nếu thiếu muối thì cũng dễ giải quyết.

Trước đó Yến Thu Xu đã xào không ít muối tiêu, trực tiếp rắc lên là được. Đây cũng là muối chín nên có thể ăn trực tiếp luôn,

nó có cả vị mặn nữa.

Rắc thêm muối vào, mùi vị vẫn rất ngon, miếng ngó sen cay cay giòn rụm, thịt bò viên cay tê thơm nồng, dưa chuột đã luộc qua cũng không bị mềm quá, còn có cả vị cay của ớt, chung quy là rất ngon miệng.

Nhưng Yến Thu Xu nuốt không trôi!

Nàng mới ăn bữa trưa cách đây không lâu, về đến sân vốn là muốn nghỉ ngơi, chỉ là vừa nãy chạm mặt Tiêu Hoài Đình, rồi nhận được món quà mới lạ như này, còn nhắc đến chuyện đính hôn, khiến tâm trạng nàng không được bình ổn, vô thức chạy đến nhà bếp kiểm đồ ăn.

Nàng không còn việc gì để làm, chỉ có nhà bếp mới là nơi cho nàng sống yên phận ở thế giới này, sự an toàn của nàng cũng đến từ nơi đây.

Tâm không tĩnh, mỗi khi như thế thì việc ăn hoặc làm đồ ăn chính là lúc nàng thấy thoải mái nhất.

Bây giờ Yến Thu Xu đã thư giãn rồi, nàng cũng định thần lại. Chiếc bụng vốn không thể nhét thêm thứ gì nữa, sau khi miễn cưỡng ăn thêm hai miếng liền không thể ăn tiếp nữa. Nàng nhìn bát thức ăn đó, xấu hổ che mặt.

"Hứa ma ma, ta không ăn được nữa."

Hứa ma ma suýt thì bật cười, nhưng biết cô nương này da mặt mỏng nên bà ấy cố nhịn lại, nhẹ nhàng nói: "Không sao, không ăn được thì không ăn nữa, đúng lúc nô tỳ mới chỉ ăn một chút vào buổi trưa, Thủy Mỗi hình như cũng chưa ăn nhỉ?"

Thủy Mỗi vội nói: "Đúng đúng, nô tỳ cũng chưa ăn, nô tỳ có thể ăn được."

Yến Thu Xu bật cười, đưa đồ ăn cho họ rồi chạy ra ngoài.

Về đến sân, nàng mới giậm chân một cách buồn phiền, mặt nóng lên như có lửa đốt.

Haizzz, không biết Thủy Mỗi và Hứa ma ma có phải đang trốn trong nhà bếp cười nàng không?

Chương 266

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu nằm trên đệm, ôm gối nhìn lên trần nhà, cứ ngây ra như vậy, rồi lại nhớ tới lời Tiêu Hoài Đình vừa nói...

Nàng nằm nghỉ thoải mái rồi, Thủy Mỗi và Hứa ma ma ở ngoài bắt chấp khó khăn ăn hết bát thức ăn đó.

Ui cha! Cay quá đi!

Ngon thì có ngon đấy, nhưng thật sự là rất cay, cay hơn nhiều so với hạt tiêu và sen đẳng bình thường Yến Thu Xu vẫn dùng. Chẳng mấy chốc hai người đã ch.ảy nước mắt nước mũi tùm lum.

Thủy Mỗi ăn nhiều đến mức nước mắt giàn giụa.

Yến Thu Xu thấy vậy thì rất thích thú. Nàng nghỉ ngơi một lúc, vốn dĩ Tiêu phu nhân bảo nàng nán lại để cùng ăn tối rồi hẵng về, nhưng tâm tình của nàng đang không ổn định, nàng và Tiêu phu nhân đã thống nhất chuyện này rồi, nếu nàng ở lại thêm thì sẽ thấy không thoải mái, nàng mạn phép đi về trước.

Từ biệt người Tiêu gia xong, Yến Thu Xu lên xe ngựa.

Trước khi đi, nàng còn ngoái nhìn phía sau, rồi thở dài, thật sự là có hơi nhiều rồi!

Lần trước đi đến đây là vì đính hôn, thực ra cũng khá vội nhưng vẫn mang theo không ít đồ.

Bây giờ vẫn thế, thậm chí còn nhiều đồ hơn, còn có cả ít quà mà Tiêu Hoài Đình mang tặng, ngoài ớt ra còn có đặc sản Vụ thành.

So sánh hai thứ lại với nhau, lúc đến đây, nàng chỉ có hai bàn tay trắng, một cái bọc nhỏ đã quyết định mọi chuyện, bây giờ lại có nhiều đồ như vậy khiến nàng cảm thấy vừa thỏa mãn vừa có chút lo sợ. Cuộc sống của nàng tốt vượt ngoài mong đợi ở thế giới xa lạ này.

"A Xu tử tử!" Xe ngựa vẫn chưa đi, một tiếng gọi trẻ con trong trẻo vang lên khiến xa phu đang định đánh xe đi thì liền khựng lại: "Hương Quân, tiểu thiếu gia và tiểu thư đến rồi."

Yến Thu Xu vén rèm, nhìn thấy Đông Đông và Uyển Nhi, sau lưng còn có Tiêu Bình Tùng, ba đứa trẻ vội vã chạy ra từ cổng lớn, ma ma sau lưng ba đứa cũng ba chân bốn cẳng chạy theo, vì sợ chúng sẽ bị té ngã.

Sau buổi trưa, Đông Đông ở với mẫu thân, Uyển Nhi cũng đi theo, khiến hai đứa trẻ ngủ trưa quên cả thời gian, lúc tỉnh dậy mới nghe thấy Yến Thu Xu chuẩn bị đi, thế nên vội vã chạy ra.

Một đứa trẻ bảy tuổi, một đứa trẻ năm tuổi, hai đứa trẻ chạy rất đáng yêu, nhưng vì bậc thang cao, người lớn đều lo lắng chúng sẽ bị ngã.

Có điều bây giờ Uyển Nhi đã bắt đầu luyện võ dưới sự chỉ dạy của Tiêu Hoài Khải, bước chân rất vững chắc, bước xuống bậc thang một cách nhanh gọn.

Hai đứa trẻ chạy xuống, nắm lấy xe ngựa, Đông Đông nhón chân trèo lên, vừa trèo vừa nói: "A Xu tử tử, đệ muốn đi cùng tử! Lần trước tử đi trong âm thầm, đệ tan học về không tìm được tử. Cho đệ đi cùng đi!"

Yến Thu Xu chột dạ, lần trước lúc nàng đi là đúng lúc Đông Đông kết thúc kì nghỉ, nàng lại không hề hay biết, càng không có động tĩnh gì, nàng chỉ âm thầm rời đi. Không ngờ đứa trẻ này lại thích nàng đến vậy, đòi đi cùng bằng được.

Uyển Nhi thì nước mắt lưng tròng: "A Xu tử tử, muối không muốn tử đi đâu!"

Tiêu Bình Tùng cũng có chút không nỡ, nhưng cậu bé lớn tuổi hơn, hiểu chuyện hơn, đối mặt với hai đệ muội đang náo loạn vô lý, cậu bé dở khóc dở cười: "Mấy đứa đừng khóc nữa, A Xu tử tử không phải đi luôn đâu, chỉ là đi về nhà mẫu thân mà thôi, đợi đến lúc tử ấy có thể thật sự thành thân với tiểu thúc thúc, gả vào nhà chúng ta rồi thì sẽ không rời đi nữa."

Yến Thu Xu: "..."

Nàng vừa muốn an ủi hai đứa trẻ thì bị lời nói này làm cho đỏ mặt tía tai.

Bình Tùng à, cho dù người có nghĩ như vậy thì cũng không thể trực tiếp nói ra thế chứ!

Tiêu Bình Tùng chú ý đến ánh mắt u oán của nàng, ngỡ ngàng vô đầu: "A Xu tử tử, có phải là tử đang ngại không?"

Yến Thu Xu: "... Không có, đệ đừng nói nữa."

Nàng gượng cười, xoa đầu đứa trẻ, nhìn hai đứa trẻ tiếp xúc với mình từ rất lâu, cười nói: "Ta không thật sự rời đi đâu, chỉ là đi đến ở trong thôn trong ngoại thành mà thôi, mấy đứa có thể thường xuyên đến đó."

Chương 267

DTV-EBOOK

Đông Đông bây giờ đã quá nường tựa vào nàng, mẹ cậu bé không đáng tin, cả ngày chẳng ở trong nhà, cũng không có cha, tổ mẫu thì lớn tuổi, không chăm sóc được cho cậu bé hiếu động, cậu bé lại sợ đại bá và đại bá mẫu, chỉ có mỗi Yến Thu Xu là cậu bé có thể tùy ý chơi đùa.

Vì thế khi nghe thấy lời này, cậu bé không vui nên liền bĩu môi, nước mắt bắt đầu chảy ra: "Không đâu không đâu, đệ muốn đi với tỷ cơ, hu hu hu..."

Yến Thu Xu lau nước mắt cho cậu bé: "Đông Đông ngoan, đệ còn phải đi học nữa mà, khi nào được nghỉ thì đến nhé, còn có thể dẫn theo bạn của đệ đến nữa, chỗ của A Xu tỷ tỷ có nhiều đồ ăn ngon lắm."

Đúng rồi ha, còn phải đi học nữa mà.

Đông Đông dụi mũi, gương mặt trắng nõn ửng đỏ vì khóc, đặc biệt là mũi và miệng, đôi mắt to tròn long lanh ngập nước, tủi thân nói: "Vâng, khi nào đệ nghỉ học thì sẽ đến chỗ tỷ."

Yến Thu Xu lại nhìn sang Uyển Nhi, Uyển Nhi cũng đang mếu máo, cố nín khóc: "Uyển Nhi là ngoan nhất có phải không? Nếu muội muốn tìm ta thì hãy nói với mẹ ta, để mẹ ta dẫn đi nhé."

Uyển Nhi càng mếu hơn, nước mắt cũng lăn dài, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng!"

Yến Thu Xu nhìn thấy vậy cũng đau lòng, rõ ràng không phải là chia ly vĩnh viễn, nhưng lúc này lại cảm thấy xót xa.

Khó khăn lắm mới đỡ được hai đứa trẻ, nàng vội trốn vào trong xe ngựa rồi lén lau nước mắt.

Trong thôn trang.

Vì Yến Thu Xu đã rót nhiều bạc vào nơi này nên Cố quản gia quản lý rất tốt. Đây chính là nội viện nàng ở, không quá khác biệt với Tiêu Gia.

Lại còn vô cùng thoải mái.

Mấy ngày trước lúc nàng trở về đây, Cố quản gia đã thay mới toàn bộ đồ đạc, chỗ nào cũng rất thuận tiện, có điều nàng cũng chưa nghỉ ngơi ngay, vừa về đến nơi đã ôm ngay đồng ới quý giá để đi tìm nơi trồng.

Nghĩ đến thôi đã đủ khiến Yến Thu Xu muốn bật cười thành tiếng, vì thế dù cơ thể có mệt nhọc cũng chẳng hề hấn gì.

Buổi tối lúc đi ngủ, nàng dính chặt người vào giường. Có điều trước khi ngủ, Yến Thu Xu còn nói với Thủy Mỗi: "Ngày mai gọi ta dậy sớm chút, ta phải đi sang bên cạnh thăm Triệu tỷ tỷ."

Chỉ là ngày hôm sau Yến Thu Xu tỉnh dậy đã là giờ Thìn, nàng mơ hồ ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, chiếc bụng đói meo bắt đầu tạo phản, lúc này nàng mới mở mắt.

Nghe thấy động tĩnh, Thủy Mỗi ngó ra, cười nói: "Cô nương tỉnh rồi, Triệu tỷ tỷ mà hôm qua cô nương nói đến đã tới rồi, Diêu quản gia mang đến đây, nô tỳ vừa làm ít điểm tâm cho vị khách này, cô nương mau dậy ăn cùng đi."

Yến Thu Xu vừa nghe thấy Triệu Thục Hồng đến rồi, nàng tỉnh cả ngủ, nhanh chóng dậy thay quần áo, vừa thay vừa nói: "Sao không gọi ta dậy?"

Thủy Mỗi nói: "Triệu tiểu thư nói để người ngủ thêm chút nữa, nàng ấy cũng không vội, ngăn nô tỳ đừng gọi người dậy."

Yến Thu Xu xoa xoa mặt, Thủy Mỗi đưa khăn tay cho nàng, nàng lấy lau qua một chút rồi lại nhìn gương, lau sạch sẽ rồi dặm thêm chút phấn trắng, ngồi trước bàn trang điểm: "Mau giúp ta làm kiểu tóc nhanh gọn đi."

"Vâng." Thủy Mỗi cũng rất tốc độ.

Một kiểu tóc đơn giản đã được hoàn thành xong, Yến Thu Xu xác nhận y phục không có vấn đề gì, xách váy chạy ra ngoài. Lúc chạy đến phòng khách, mùi thơm ấy ngày càng nồng đậm, nàng cũng nhìn thấy một nữ tử ngồi bên chiếc bàn tròn đang bày đồ ăn sáng.

Nàng ấy vẫn xinh đẹp rạng ngời như lần đầu gặp mặt, mặc y phục màu đỏ tươi, tay áo bó sát, mang theo chút hào hiệp của một nữ tử giang hồ. Mái tóc dài cũng không được buộc lại hoàn toàn, chỉ là để lại một ít rồi buông xõa tự nhiên ở phía sau, bện thành một bím tóc.

Triệu Thục Hồng đang ăn bữa sáng, tối qua nàng ấy nghe tin chiều nay Yến Thu Xu sẽ đến ở trong thôn trang.

Chỉ là nghĩ rằng thời điểm đó mà sang thì sẽ làm phiền nàng nên vẫn luôn chờ đợi.

Chương 268

DTV-EBOOK

Nhưng nàng ấy và Yến Thu Xu giống nhau, không có người thân trong kinh thành này, vì thế nàng ấy đã dậy từ sớm, nhờ người chỉ đường rồi trực tiếp đến đợi ở đây.

Lúc có tiếng bước chân, nàng ấy vẫn đang thăm cảm thán, Yến Thu Xu thật có phúc, ngày nào cũng có thể ăn đồ ngon như này.

Bữa sáng hôm nay là mì xào và bánh quẩy.

Bánh quẩy ngoài giòn trong mềm, không quá bự, to vừa bằng lòng bàn tay, chỉ cần cắn hai ba miếng là có thể ăn hết, vị mặn mặn vừa đủ hòa quyện với hương thơm ngát của hành hoa, ăn vào miếng nào là xuýt xoa miếng đó!

Mì xào thì miễn bàn rồi.

Mùi vị ngon lành đậm đà, có thể thuyết phục được khẩu vị của nàng ấy. Chủ yếu là vị mặn, sợi mì dai dai được tẩm ướp không ít gia vị, có màu nâu ngon mắt. Bên trong mì còn có một ít rau thơm, gắp một sợi mì lên, trực tiếp cho vào miệng, nhai nhai hai một miếng là muốn nuốt xuống ngay!

Ngon quá!

Bên trên mì còn có ít trứng băm đã được xào qua, cùng với rau thơm giòn giòn trong sợi mì, còn có thể nếm được chút vị ngọt.

Nàng nghe thấy tiếng bước chân liền quay lại, trong sự vui mừng khôn xiết vẫn hiện hữu chút do dự không nỡ buông đĩa xuống. Có điều lý trí vẫn chiếm phần hơn, Triệu Thục Hồng vô

cùng thích thú, cầm lấy khăn lau miệng, đứng dậy chào đón nàng: "A Xu, muội đến rồi!"

"Triệu tỷ tỷ." Yến Thu Xu cũng chạy đến, nàng cười rất tươi: "Muội vừa mới ngủ dậy, vốn định hôm nay mang bữa sáng đến thăm tỷ, không ngờ tỷ đã đến đây rồi, lẽ ra nên sai người gọi muội dậy mới đúng."

Triệu Thục Hồng nghe vậy càng cười rạng rỡ hơn, tâm trạng thấp thỏm không yên cũng tan biến, nàng ấy nhất thời xúc động, rời khỏi chốn phiền hà ấy nhưng vẫn e sợ Yến Thu Xu không chào đón mình.

Nghe nói nàng đã là tiểu phu nhân tương lai của Tiêu Gia, là người đã từng bị kẻ cướp trói đi cùng nàng ấy, nàng ấy rất sợ đối phương cảm thấy sự xuất hiện của mình khiến nàng nhớ lại chuyện không vui ấy, khiến nàng thấy phiền phức.

Chỉ là nếu phải so sánh với Vụ thành, cùng lắm thì nàng ấy sống trong kinh thành này là nhờ tài nghệ ăn uống.

Còn tốt hơn ở bên đó.

Nàng ấy cười nói: "Ta không vội, hôm qua muội mới đến thu xếp, cần được nghỉ ngơi thật tốt. Sau này ta ở lại kinh thành, còn nhiều dịp tương phùng mà."

Yến Thu Xu khá tò mò, khi lần đầu gặp mặt, Triệu Thục Hồng còn nói có chuyện trong nhà, sao bây giờ lại chỉ có một mình nàng ấy chạy đến đây sao? Có điều nàng sợ sẽ khiến người ta không vui nên không tiện hỏi, cười nói: "Vậy thì tốt quá rồi, chúng ta ăn trước đi, ăn rồi từ từ nói chuyện."

"Được được." Triệu Thục Hồng gật đầu lia lại, lại ngồi xuống, nhìn bát mì đã ăn hết một nửa của mình, ngại ngừng cười: "Nha đầu nhà muội nấu ăn ngon quá, tay nghề tốt hơn ta nhiều, vốn

dĩ ta còn muốn đợi một chút, nào ngờ ngửi mùi thơm quá nên không chịu được."

Yến Thu Xu cầm đũa lên, đắc ý nói: "Đúng vậy, bây giờ Thủy Mỗi lợi hại lắm, trong này còn cho thêm gia vị muối tự làm, đương nhiên là phải ngon rồi."

Hai người cùng cười rồi cả hai tiếp tục ăn.

Sợi mì xào rất ngon, xung quanh bát là một ít rau thơm, lúc ăn vào, vị thanh mát của rau sẽ làm dịu đi độ dai khô của mì, càng ăn sẽ càng cảm thấy có cả vị của thịt viên và nấm viên.

Đây là tương nấm mà Yến Thu Xu làm.

Yến Thu Xu đã làm không ít gia vị này, ở thôn trang thực ra cũng có Cố quản gia tự làm, nhưng hương vị do bàn tay vàng của nàng làm ra khác biệt hoàn toàn với đồ của người khác, mùi vị thơm ngon hơn, lúc này dùng để xào mì thì sẽ làm cho khẩu vị được tăng lên không ít, ắt cũng sẽ ngon miệng hơn.

Ăn hai miếng mì xào, Yến Thu Xu lại uống một hớp sữa đậu nành, rồi lại ăn một miếng bánh quẩy thơm giòn. Bản thân nàng cũng rất mãn nguyện với hương vị này.

Chương 269

DTV-EBOOK

Nếu không phải vì sợ béo, nàng sẽ ăn đến no căng thì thôi.

Sau đó, nàng lại nhúng bánh quẩy vào sữa đậu nành, bánh quẩy được nhúng vào sữa làm mất đi độ giòn vốn có, nhưng vừa ăn vào đã cảm thấy vô cùng mềm mịn, không còn cảm giác khô khốc, sữa đậu nành thấm đẫm, vị ngọt nhẹ nhẹ hòa cùng vị mặn của bánh quẩy tạo nên hương vị tương thích ngoài sức tưởng tượng.

Triệu Thục Hồng thấy nàng ăn như vậy thì cũng nhúng vào sữa đậu nành, ăn ngon đến mức phải giơ ngón tay cái ra tỏ ý khen ngon.

Cuối cùng hai người ăn hết phần mì xào trước mặt, hai cái bánh quẩy, cuối cùng là nửa cốc sữa đậu nành. Sau đó cùng đi đến chỗ có nệm ấm chăn êm, ngồi xuống giường và bắt đầu nói chuyện.

"Triệu tử tử, tử định sau này sẽ làm gì?" Yến Thu Xu hỏi.

Triệu Thục Hồng căng da bụng chùng da mắt, chỉ muốn ngủ, nhưng vừa nghe thấy câu hỏi này liền bừng tỉnh, có chút đau buồn: "Làm gì sao? Ta định kinh doanh buôn bán nho nhỏ, tử tử ta làm bánh nướng áp chảo thì chỉ có đỉnh trở lên, đặc biệt là bánh tôm, ai ăn xong cũng phải khen ngon!"

Vụ thành có nhiều tôm cá tươi, ăn tôm cua cá biển dường như là nguồn năng lực của cuộc sống ở nơi đây.

Yến Thu Xu sáng mắt lên, tuy thôn trang này không nuôi tôm, nhưng chỗ Diêu quản gia kế bên đã nuôi rồi. Vốn dĩ có rất

nhiều cách để chế biến tôm, nàng không dám chê nhiều, chỉ cần được ăn ngon là đã thấy thích rồi.

Triệu Thục Hồng có tay nghề rất tốt, còn có thể hợp tác, nàng thích thú: "Vậy muối phải thử xem, hay là Triệu tử tử chuyển đến đây ở đi. Nơi đây vẫn còn chỗ trống, hơn nữa tử muốn buôn bán thì có thể trực tiếp làm ở đó luôn."

"Muội nói thật à? Không chê trách gì ta ư?" Triệu Thục Hồng ngồi thẳng lưng lên, ánh mắt nhìn nàng vô cùng cảm động, nhưng vẫn có chút không an lòng.

Yến Thu Xu nghiêm túc: "Đương nhiên rồi, Triệu tử tử có ơn với muội. Lúc đó muội chưa từng trải qua việc như vậy, sợ như thể chết rồi, nếu không nhờ tử luôn an ủi muội, muội sợ là mình đã đắc tội với đám thổ phỉ ấy rồi, còn có thể có hôm nay sao? Hơn nữa, thôn trang này rộng lớn như vậy, tử ở với muội, muội cũng có thể an tâm được phần nào."

Triệu Thục Hồng nghe nàng nói, đôi mắt bắt đầu ửng đỏ, nàng ấy vội lau đi, nhưng càng lau càng đỏ, tử thân nói: "Không ngờ một người tình cờ gặp mặt lại là người đối xử với ta tốt nhất, chuyện khi đó có là gì chứ..."

Yến Thu Xu ngây người, vội đưa khăn tay cho nàng ấy lau nước mắt, dịu dàng nói: "Tử đừng khóc, có chuyện gì cứ nói với muội, tuy muội không có năng lực gì, nhưng đương nhiên có thể lắng nghe tử bất cứ khi nào tử cần."

Triệu Thục Hồng khóc thút thít, lau nước mắt, khẽ nói: "Ta thành ra như thế này là do bị đuổi ra khỏi nhà..."

Nói đến đây, Triệu Thục Hồng cố nén nước mắt. Từ nhỏ nàng ấy đã phải xa nhà, tuy trong nhà làm buôn bán, còn có đệ đệ nhưng nàng ấy cũng không hẹp hòi, trước khi về nhà, nàng ấy còn cho rằng người trong nhà chắc chắn sẽ không ghét bỏ nàng ấy.

Nhưng sau khi về nhà, nàng ấy mới phát hiện ra mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Triệu Thục Hồng lớn hơn Yến Thu Xu hai tuổi, thật ra nàng ấy đã thành thân, nhưng không may lại bị thổ phỉ bắt đi, sau đó được Tiêu Hoài Đình cứu, được phụ thân tạm thời đưa về, nhưng vẫn nóng lòng đợi phu quân tới đón mình.

Phụ thân nàng ấy liền đi dò hỏi, mới biết được do nàng bị thổ phỉ bắt đi, mọi người bên phía nhà chồng đều đã biết cả, phu quân không muốn bị mang tiếng là đội nón xanh nên mới chần chừ không tới đón nàng ấy về.

Triệu Thục Hồng không đành lòng, liền dẫn theo người trở về nhà mẹ đẻ.

Nàng ấy không muốn như vậy, bị cướp không phải điều mà nàng ấy muốn, nàng ấy không làm gì sai cả.

Nhưng nhà chồng lại đối xử với nàng ấy rất quá đáng, mở miệng ngậm miệng đều cho rằng nàng ấy không trong sạch, ví nàng ấy như một đôi giày rách, được về làm vợ lẽ đã là vinh hạnh của nàng.

Chương 270

DTV-EBOOK

Lúc đi Triệu Thục Hồng phải nhẫn nhịn, khi trở về nàng ấy cũng phải nhẫn nhịn. Trước đây, phu quân phải dựa vào gia đình nàng ấy để có đủ điều kiện nuôi dưỡng học giả, sau khi biết chuyện, nàng ấy đã tới gây rối với nhà chồng và đánh hấn ta túi bụi.

Nàng ấy tức giận vì phu quân của mình muốn hưu thê*, nhưng nàng ấy quả quyết không đồng ý chuyện này, hấn ta muốn ly hôn để có thể dễ dàng tái hôn với người khác, thật đúng là không công bằng.

[Chú thích: Hưu thê: đây là một hành động ám chỉ nếu như người vợ phù hợp đủ 7 cái "Xuất" thì sẽ bị người chồng và nhà chồng yêu cầu ly hôn.]

Nhà chồng nàng ấy không lập tức tới đón nàng, dựa vào việc nàng ấy nói lời chế nhạo họ nên giảm bớt của hồi môn của nhà nàng ấy, để nàng ấy độc thân trở về, nếu không sẽ không cho nàng ấy lấy chồng, đồng thời sẽ huỷ hôn với nàng ấy.

Lúc này Triệu Thục Hồng tìm đến mọi người trong nhà để xin giúp đỡ, lại bị cự tuyệt, vì phụ thân nàng ấy không cho nàng ấy ly hôn.

Ông ấy cho rằng làm vậy rất mất mặt, càng sợ chuyện nàng ấy bị thổ phỉ bắt đi bị bại lộ, ảnh hưởng đến chuyện kết hôn của các tử muội khác trong nhà, thậm chí còn cho rằng có thể để cho phu quân của nàng ấy gặp gỡ các nữ nhân khác.

Người này thi đỗ khoa cấp cao trung, sau đó trở thành học giả ở Hàn Lâm Viện tại kinh đô, nhưng lần này phải đến Vũ thành -

một thành nhỏ, tương lai sáng lạn, hơn nữa hẳn ta còn là máu mủ của một gia tộc lớn như Triệu gia, thành tích học tập trước đây không tốt, trước khi cưới nàng ấy, đây cũng là lí do nàng ấy nhìn trúng nhà chồng từ rất sớm.

Vì vậy nên phụ thân nàng ấy sẵn sàng đánh nàng ấy, thậm chí còn cho hẳn ta một nơi ở tốt, buộc hẳn ta không được ly hôn với nàng ấy, còn cho phép hẳn ta nạp thiếp.

Triệu Thục Hồng không hiểu, nhưng không có người trong nhà mẹ để hỗ trợ, thấy cũng không lấy lại được của hồi môn, nàng ấy chỉ đành cắn răng từ bỏ của hồi môn, cầm đơn ly hôn về nhà, không ngờ lại bị phụ thân đứng ngoài cửa ngăn cản, buộc nàng ấy trở về nhận sai với phu quân.

Nàng ấy cũng là người quật cường, nếu phụ thân nàng ấy không đồng ý, nàng ấy sẽ không quay về, nàng ấy có thể tự nuôi sống chính bản thân mình.

Triệu Thục Hồng cũng không phải người không có một xu dính túi, nàng ấy lập tức đến Vũ thành, thuê một phòng trọ, bắt đầu làm bánh tôm, nàng ấy rất thích ăn bánh tôm, từ nhỏ đã làm rất giỏi, mẫu thân nàng ấy liền trả tiền thuê một trù tử đến dạy nấu ăn tại nhà, để nàng ấy dễ học hơn.

Như vậy cũng tốt, nhưng nàng ấy thân là nữ tử, phụ thân cho rằng đích thân lộ diện sẽ rất mất mặt, nhiều lần sai người đến khuyên bảo nàng ấy quay về, phu quân cũng thường xuyên tới đây quấy rối nàng ấy, để khiến bản thân vui vẻ, nàng ấy bắt đầu tính đến chuyện rời khỏi Vũ thành.

Vừa lúc Tiêu Hoài Đình đến Vũ thành mua đặc sản, khi đi ngang qua, Triệu Thục Hồng nhận ra chàng, thế nên liền gọi một tiếng.

Tiêu Hoài Đình là người tốt, sau khi nghe qua về kinh nghiệm của nàng ấy, chàng liền hỏi liệu nàng ấy có muốn đến kinh đô

không.

Vì thế lúc này, nàng ấy mới xuất hiện trước mặt Yến Thu Xu.

Triệu Thục Hồng gan dạ, hòa nhã, có thể nghiên răng nghiên lợi cố gắng làm ăn, cũng có thể đương đầu với khó khăn, dù đến sống ở bất cứ thành nào, nàng ấy tin rằng chỉ cần mình có tay nghề, dù ở đâu cũng có thể sống được, đặc biệt là khi nàng ấy gặp được quý nhân như Tiêu Hoài Đình.

Yến Thu Xu nghe xong, trong lòng không khỏi ngۆng mộ.

Là một người hiện đại, nàng không đủ gan dạ như Triệu Thục Hồng, ngược lại còn cảm thấy rất đau lòng, trải nghiệm của nàng ấy rất giống với nguyên chủ, nhưng nguyên chủ không được kiên định như nàng ấy.

Chương 271

DTV-EBOOK

Thứ nữ Yến gia ra đời, gia giáo Yến gia lại khắt khe, từ nhỏ nàng đã bị quy củ trời buộc, nếu gia tộc không chấp nhận nàng, vậy chẳng khác nào là đang ép chết nàng.

Yến Thu Xu thở dài một tiếng, nắm tay nàng ấy, giọng điệu chân thành: “Triệu tử tử đã chịu khổ rồi, tuy muội không có khả năng gì đặc biệt, nhưng thôn trang này cũng không tệ, muội cũng đã chuẩn bị xong, sẵn sàng buôn bán được rồi, có điều muội lại không am hiểu chuyện này, đúng lúc Triệu tử tử có thể ở lại đây hỗ trợ, thật sự không còn gì tốt hơn nữa.”

“Đương nhiên là có thể ở, A Xu, muội thành thật như vậy, ta đây đương nhiên sẽ tin tưởng muội, nhưng muội định làm gì?” Triệu Thục Hồng nhanh chóng phản ứng lại, hốc mắt ửng hồng, cũng bắt đầu quan tâm: “Khi ta đến đây đã nhìn thoáng qua, nơi này không khác thôn trang bao nhiêu, quá ít đồ đạc, chỉ sợ muốn buôn bán cũng không đủ.”

Yến Thu Xu cười nói: “Để trang trại giải trí này trở nên làm ăn phát đạt, đối tượng của chúng ta chính là các vị khách hàng lớn ở kinh thành!”

“Được!” Triệu Thục Hồng mở to mắt, hít một hơi thật sâu, nhưng liền nhanh chóng nói: “Cũng đúng, sau này muội là thiếu phu nhân Tiêu gia, chắc chắn là quen biết rất nhiều người.”

Cuối cùng, nàng ấy cười nói: “Vừa chia tay không lâu, ta còn lo lắng cho muội, tìm cách hỏi thăm vài câu vẫn không biết muội đã đi đâu, vốn đi theo Tiêu tướng quân đến kinh thành, còn thành một cặp, Tiêu tướng quân nói với ta rằng muội đã đính hôn, làm ta giật cả mình!”

“Khụ khụ!” Yến Thu Xu đang uống sữa đậu nành, nghe vậy lập tức bị sặc, ngụm sữa đậu nành liền bị phun ngược ra ngoài, khuôn mặt nàng đỏ ửng, ngạc nhiên nói: “Chàng ấy chủ động nói với tỷ thế sao?”

“Đúng vậy, nếu không, nếu không tại sao ta lại đến kinh thành làm gì?” Triệu Thục Hồng cười nói: “Ta muốn tới đây để gặp muội.”

Nếu không thì nàng ấy có thể lựa chọn một thành khác phù hợp trên dọc đường đi, không nhất thiết phải đến tận kinh thành.

Tim Yến Thu Xu loạn nhịp, nàng vội cười nói: “Được, muội cũng nên bắt đầu nói với tỷ chuyện muội muốn làm thôi...”

Nàng cố gắng thay đổi đề tài, đưa vấn đề trở lại trang trại giải trí để nói lên suy nghĩ của mình.

Triệu Thục Hồng nghe vậy liền thấy rất ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng tán đồng, tuyên bố: nếu thật sự có thể kinh doanh ở kinh thành, tùy tiện đi tới đi lui cũng đủ kiếm được tiền rồi.

Nếu không có tham vọng quá lớn, trang trại giải trí này chỉ cần có nguồn thu ổn định vài năm, vậy cả đời cũng chẳng cần lo đến chuyện thiếu ăn.

Chỉ là có một vấn đề, làm thế nào để khiến nhóm người này thường xuyên đến đây?

Chẳng mấy chốc, Yến Thu Xu đã đưa nàng ấy đi dạo khắp toàn bộ thôn trang, đi bộ mệt rồi, hai người liền ngồi xe ngựa vào trong kinh thành, ăn rất nhiều món ngon.

Sau khi ăn xong bữa cơm này, Triệu Thục Hồng hoàn toàn bị thuyết phục, trên mặt lộ vẻ xấu hổ: “Vậy mà ta còn nói tay nghề

của mình tốt trước mặt mọi người, ai da, mấy thứ này đều là mọi người làm cả mà!”

Yến Thu Xu bất đắc dĩ nói: “Tay nghề của mọi người cũng không có gì ghê gớm, món này cũng không phải do mọi người nghĩ ra, có một người dạy mọi người, mọi người chỉ làm theo thôi.”

Nếu không phải nàng có bàn tay vàng, chắc chắn nàng chỉ là một trù tử bình thường như nhiều người khác khi làm nghề này. Nhưng như vậy là cũng đủ rồi.

*

Bên này, hai người nói chuyện rất vui vẻ và rôm rả, mà ở Tiêu gia bên kia, bầu không khí có vẻ trầm lắng hơn nhiều.

Rõ ràng, khi Yến Thu Xu ở Tiêu gia, nàng cũng không phải một đứa trẻ ồn ào.

Nhưng khi nàng vừa rời đi, Đông Đông và Tiêu Bình Tùng đã đến trường học, một mình Uyển Nhi ở nhà, buổi sáng học kiến thức cơ bản cùng Tiêu Hoài Khải, những người khác cũng đều ở trong các viện khác nhau, ngôi nhà này dường như đã im ắng hơn rất nhiều.

Dường như có cảm giác quay lại một năm trước.

Chương 272

DTV-EBOOK

Nhưng thật ra Tiêu Hoài Vũ không cảm nhận được gì, chỉ cảm thấy món này thật sự rất đẹp mắt, không ngờ ớt cay như vậy lại có thể dùng để nấu ăn, còn có thể làm ra món ăn ngon như vậy!

Trước mặt nàng ấy là một đĩa gan heo xào vừa được bày lên, đây là phương thuốc đầu bếp trong phủ làm được nhờ công thức Yến Thu Xu để lại.

Khi A Xu rời đi, nàng để lại không ít ớt khô cùng một mẻ ớt tươi, nàng dặn đầu bếp phải nhanh chóng dùng hết ớt tươi, để lâu sẽ bị hỏng, ớt khô có thể dùng từ từ.

Nhóm đầu bếp kiếm sống bằng nghề nấu cơm cho chủ nhân Tiêu gia, bọn họ cũng rất chú trọng đến khẩu vị, sau khi phát hiện ra hương vị ớt cay mang lại, bọn họ quyết định đều thêm ớt vào các món ăn sau này.

Chẳng hạn như món gan heo xào ớt này.

Gan heo được cắt thành hình bông hoa, tẩm đầy gia vị, kết hợp với ớt chuông màu xanh, đỏ, vàng, ba màu hoà cùng gan heo màu đỏ, nàng ấy gấp cả miếng, vị cay rất khiến miệng nàng ấy đỏ bừng.

Phải biết rằng, những món cay trước đây cũng không được như thế này. Gan heo hơi to nhưng vẫn chấp nhận được, ăn khá là ngon, hương vị tê cay lấn át mùi tanh, ăn ngon đến nỗi nàng ấy muốn oà khóc vì hạnh phúc.

Mấu chốt là trước đây nữ nhân này vốn coi thường ớt chuông, các miếng trên đĩa đều được cắt thành hình thoi vuông

vức, phủ đầy gia vị, trông khá đẹp mắt.

Tiêu Hoài Vũ ăn thử một miếng ớt chuông, vừa ăn một miếng, nàng ấy liền mở to mắt.

Vậy mà không hề cay chút nào!

Ớt không cay xịu nào, vì còn có các loại ớt khác nhau, nhưng bản thân loại ớt này lại có vị ngọt, có chút giống củ cải trắng, dễ chịu, sảng khoái và ngon miệng, lại có thêm gan heo bổ sung vào, vị rất ngon!

Nếu là nhi tử của nàng ấy, khi ăn xong, liệu cậu bé có khóc không? Món này quá ngon, dù có cay đến mức nào thì nàng ấy cũng nguyện ý!

Tiêu Hoài Vũ ăn ngon lành, nàng ấy ăn đến mức say sưa, ngồi ở vị trí đứng đầu, Tiêu phu nhân lại càng thêm hứng thú.

Bà ấy cầm đũa, gấp thêm một ít thịt, thức ăn ngập trong miệng bà ấy, mùi vị càng ăn càng thấy ngon.

Tạ Thanh Vận dùng đũa gấp thức ăn cho bà ấy, nhẹ giọng nói: “Nương sao vậy? A Xu đi rồi, người lại không có hứng ăn cơm sao?”

Bị con dâu trêu chọc một câu, Tiêu phu nhân tức giận nói: “Cũng không phải. Bình thường khi nha đầu đó ở đây, hẳn là lúc này sẽ đem một chút đồ ăn đến đây.”

Không phải vì bà ấy ham ăn, dù bà ấy ăn rất ngon miệng, nhưng quan trọng là mỗi lần Tiêu phu nhân nhận được đồ ăn ngon từ người đó làm, bà đều cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Kể từ khi nàng tới đây, Tiêu gia như được sống lại lần nữa.

Mỗi lần nàng bận rộn không thể đưa đồ ăn đến được, chẳng hạn như buổi sáng, hoặc là buổi tối, nàng đều vội vàng gọi mấy đứa trẻ đem tới hộ, bà ấy cũng cảm thấy khác hẳn so với bây giờ.

Tạ Thanh Vận cảm thấy buồn cười, nói: “Vậy buổi chiều con đưa người đến thôn trang gặp A Xu nhé?”

Tiêu phu nhân vừa nghĩ về chuyện đó, đây quả là một ý tưởng hay.

Mấy người trên bàn cơm đều nhìn về phía này, Tiêu Hoài Vũ ra vẻ chua xót nói: “Tẩu tử, khi muối đi đánh giặc, nương có như vậy không? Trà không uống, cơm cũng không ăn ấy?”

Tạ Thanh Vận cười đáp lại: “Hình như là không có, sao có thể như vậy được nhỉ? Lão Tú, không phải muối được nhặt về đấy chứ?”

Tiêu Hoài Vũ ra vẻ khóc thút thít, nàng ấy hừ một tiếng.

Tiêu phu nhân trừng mắt nhìn con gái, châm chọc vài câu: “Chính con mới là người ngày ngày không về nhà, rõ ràng là không yêu thương gia đình, cả ngày không phải luyện võ thì chính là luyện võ, con nói ta không nghĩ cho con, còn không biết xấu hổ hay sao? Đây không phải là thói quen sao? A Xu không giống con, con bé không khác gì người thân của ta, nếu không vì lẽ đó, ta cũng không thể để con bé đến thôn trang đâu.”

“Có chuyện gì vậy? Nương, người lại bực bội chuyện gì rồi?”

Chương 273

DTV-EBOOK

Tiêu phu nhân vừa tỏ thái độ xong, một thanh niên mặc quân phục chỉnh tề bước nhanh vào, chỉ nghe được câu cuối, liền buồn bực hỏi một câu.

Tiêu Hoài Vũ ho nhẹ một tiếng, cảm thấy mình đã chọc giận mẫu thân, nàng ấy không dám mở miệng nói nữa.

Tiêu Hoài Ngọc cười nói: “Mẹ nhớ A Xu.”

Nhắc tới A Xu, trái tim Tiêu Hoài Đình như hẫng một nhịp, tối hôm qua chàng vội vàng trở về, sau đó nghe được Hứa ma ma nói nàng đã đến thôn trang ở tạm, đồ vật này nọ chàng còn chưa chuẩn bị xong.

Mà ớt cay là thứ khiến chàng trần trở nhất, lần đầu tiên chàng ra ngoài, phía sau còn có một nhóm người mang một ít đồ về.

Đến nỗi Hứa ma ma bảo chàng hãy mang cả ớt đến thôn trang, chàng nhất quyết không làm, vừa nghe lời tam tỷ nói xong, thanh niên lập tức nghĩ thông suốt, liền nói: “Vừa đúng lúc con có chút đồ muốn đem sang đó, nương, vậy nương cùng con sang đó đi, có được không?”

Vẻ mặt vốn không mấy vui vẻ của Tiêu phu nhân lúc này mới biến mất, lộ ra một nụ cười: “Không tồi, còn biết tặng đồ, ta còn lo con đánh địch lâu ngày nên bị địch đánh gục mất rồi.”

Tiêu Hoài Đình: “... Nương!”

Tiêu phu nhân thở dài: “Kêu cái gì mà kêu? Ta vẫn luôn muốn con lấy A Xu, nhưng con không hiểu, còn không biết nắm chặt

thời cơ!”

Haizzz! Nghe vậy, những người khác trong bàn ăn đồng loạt nhìn về phía Tiêu Hoài Đình, ai nấy cũng đều giục chàng hãy thành thân đi!

Đang ngồi ăn tự nhiên lại bị thúc giục thế này?

Có điều chàng cũng tỏ vẻ đồng tình, Tiêu Hoài Đình nghiêm túc gật đầu: “Nương, người yên tâm, con đã biết rồi ạ.”

Mọi người chợt nhớ ra, ô, người này vừa đính hôn, tuy hôn ước chưa chính thức nhưng vẫn là hôn ước, chỉ cần tiếp tục cố gắng, việc lập gia thất hẳn là không khó, kết quả đã thấy trước mắt, rốt cuộc thì khi hai người ngồi bên bàn ăn bắt đầu nói chuyện nhỏ nhẹ với nhau, dáng vẻ đó mọi người đều nhìn ra được.

Nhưng Tiêu phu nhân vẫn chưa vừa lòng, ngược lại còn trừng mắt nhìn chàng một cái, nói: “Làm như thành thân giống đánh giấc vậy, con phải cười nhiều một chút, giống như đại ca của con, như vậy mới có thể chiếm được hảo cảm của nữ hài tử, biết không?”

Tiêu Hoài Đình im lặng một lúc. Không phải lúc nào chàng cũng nghiêm túc như vậy, nhưng khi đề cập đến chuyện hôn sự, chàng có hơi căng thẳng, nghe vậy, chàng nhanh chóng thả lỏng, nhếch miệng lộ ra tám chiếc răng trắng, cười với mẫu thân: “Nương, thế này được không ạ?”

Tiêu phu nhân: “... Tiểu tử này, con đừng cười nữa, nhìn con giống như tên ngốc vậy.”

Tiêu Hoài Đình: “...”

Từ phố mỹ thực trở về, Yến Thu Xu tiện đường dẫn theo Triệu Thục Hồng đi một chuyến đến chỗ của Diêu quản gia.

Lấy hành lý của Triệu Thục Hồng.

Nhân tiện lấy thêm ít tôm nữa.

Vì nhà Diêu quản gia mở khu ẩm thực nên ông ấy rất quan tâm đến nguyên liệu thực phẩm, nếu nhà nuôi nhiều hơn thì có thể tiết kiệm được nhiều bạc hơn, cũng có thể giúp các tướng sĩ được ăn ngon hơn, bởi vậy thôn trang cũng nuôi không ít tôm.

Ngoài những loại tôm sông thường thấy thì còn có một vài loại tép nhỏ.

Lúc đó Yến Thu Xu mới biết rằng thứ mà Triệu Thục Hồng muốn chính là loại tép nhỏ này.

Kích thước tối đa không quá ba centimet, thường thì một hai centimet là có thể đánh bắt được rồi, loại tôm này khả năng sinh sản mạnh, dễ nuôi nên chỉ cần tùy tiện bắt ở bất kỳ hồ nước nào cũng có không ít.

Diêu quản gia còn sợ nàng lấy không đủ, còn muốn lấy thêm vài thùng, nhưng đã bị Yến Thu Xu từ chối.

Mặc dù thôn trang của nàng cũng đào ao nhưng bên trong đều thả các chủng loại cá, loại tôm này thả vào ao chỉ dùng làm thức ăn cho cá.

Diêu quản gia chỉ có thể từ bỏ một cách tiếc nuối, đổi thành một đồng lớn nấm tươi và nấm khô: “Đây là do người trồng nấm mà cô nương giới thiệu lúc trước làm, có rất nhiều, ăn không hết nên đem đi phơi, dự trữ về sau từ từ ăn dần.”

“Đại thiếu gia đã mời người kia tới đây sao?” Yến Thu Xu kinh ngạc không thôi.

Chương 274

DTV-EBOOK

Diêu quán gia cười nói: “Đúng vậy, đã mời về rồi, đặc biệt phái người tới trợ giúp hần.”

Yến Thu Xu cũng cười, Tiêu Hoài Khả thật sự là rất lợi hại, nhìn thì có vẻ im lặng ít nói nhưng chuyện gì cũng đều làm tốt.

Cầm một đồng nguyên liệu nấu ăn rồi đi với sự nhiệt tình của Diêu quán gia, Triệu Thục Hồng cười nói: “Xem ra A Xu ở Tiêu gia vẫn rất có địa vị!”

Tuy chỉ là lời trêu chọc, nhưng cũng là thật lòng vui mừng cho nàng, quán gia thôn trang lớn như vậy của Tiêu gia khẳng định địa vị không hề thấp, có thể cung kính nhiệt tình đối với nàng như vậy thật là hiếm thấy.

Yến Thu Xu nghiêm mặt nói: “Ở Tiêu gia thì ai ai cũng đều là người tốt!”

Triệu Thục Hồng dùng sức gạt đầu tán thành.

Hai người lại nói đến phương pháp làm bánh phòng tôm.

Triệu Thục Hồng nói: “Loại tép nhỏ này nếu còn có thêm nghêu sò thì hương vị sẽ càng ngon hơn, chỉ cần thêm một chút muối, một chút nước gừng là có thể khử mùi tanh, bảo đảm muối sẽ ăn đến mức không thể ngừng lại.”

“Nếu tử đã nói vậy thì muối càng muốn ăn, nhưng không ăn được sẽ rất khó chịu, không được, muối cũng phải bộc lộ tài năng cho tử thấy, làm tôm chiên khiến tử thèm một chút!” Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói: “Cách làm tôm chiên đơn giản, nhưng hương vị không tồi, ăn tuyệt đối không lỗi.”

Hai người nói về những món ăn yêu thích của mình, Thủy Mỗi ở bên cạnh nghe đến chảy cả nước miếng.

Ngược lại, thật ra kỹ năng nấu chiên của nàng ấy là kém cỏi nhất, phần lớn đều là đi theo Yến Thu Xu cùng với Hứa ma ma để học hỏi, bởi vậy hai món tôm chiên, bánh phồng tôm vẫn là lần đầu tiên nghe nói, căn bản chưa từng được ăn thử nhưng nghe bọn họ nói lại khiến nàng ấy lại phá lệ chờ mong.

Tuy nhiên, dù có mong chờ đến đâu thì cũng phải đợi đến giờ Thân mới bắt đầu.

Bằng không thì sẽ quá sớm, bọn họ cũng không ăn nổi.

Trở lại Nông Gia Nhạc, thời gian còn sớm, Yến Thu Xu rảnh rỗi không có việc gì làm liền nói: “Chúng ta ủ rượu đi. Thôn trang của ta có không ít loại trái cây, phổ mỹ thực bên kia cũng dùng không hết, lười mang ra ngoài bán nên để lại dùng để ủ rượu để uống, thật ra cũng không tồi.”

Triệu Thục Hồng kinh ngạc: “Muội còn biết ủ rượu sao?”

“Là rượu trái cây, ủ rất đơn giản.” Yến Thu Xu cười cười, nhờ người hái một ít dâu tây.

Trong khoảng thời gian này, dâu tây đã được thu hoạch gần hết.

Vốn dĩ mấy ngày trước nàng định mời khách qua nhà chơi, vừa lúc thích hợp để đi hái dâu tây.

Nhưng hiện tại có lẽ khách không đến kịp, loại rượu trái cây này có nồng độ cồn thấp, uống vào cũng có thể giúp ngủ ngon, tuy nhiên trước đây khi ở Tiêu gia, nàng ngượng ngùng không dám ủ rượu, xung quanh đều là tiểu hài tử, nếu không cẩn thận để bọn chúng uống nhầm thì thật là tội lỗi.

Lấy dâu tây ủ rượu là sử dụng phương pháp ngâm, các bước thực hiện vô cùng đơn giản, sau khi rửa sạch sẽ dâu tây, để vào một cái bình đã được tiêu độc, lại đổ thêm nước sôi để nguội vào, rồi thêm đường phèn cùng với rượu trắng, ngâm trong vòng bảy ngày là có thể uống rồi.

Thấy nàng chỉ huy như vậy, cuối cùng Triệu Thục Hồng cũng thu lại vẻ kinh ngạc của mình, loại phương pháp này đúng là rất đơn giản.

Sau khi ủ xong rượu trái cây, hai người nghỉ ngơi một lát.

Triệu Thục Hồng nhìn sắc trời thấy đã tới giờ, liền gấp không chờ nổi mà muốn đi làm bánh phồng tôm, Yến Thu Xu cũng đi theo vào phòng bếp, nàng lại thấy đói rồi!!

Một người làm gia vị, một người xử lý tôm.

Những con tôm nhỏ cỡ này hoàn toàn không cần xử lý, nhưng những con tôm lớn của Yến Thu Xu lại cần thêm nhân lực, may mắn hiện tại có không ít người trong thôn trang, sau khi nàng dạy cho mọi người cách xử lý là có thể cho họ làm hộ rồi.

Người nhiều nên tốc độ cũng mau, tôm được xử lý xong rất nhanh, nước sốt của Yến Thu Xu đã được pha xong, cho tôm vào khuấy đều, cố gắng sao cho từng con tôm đều thấm gia vị, để sang một bên chờ ướp.

Chương 275

DTV-EBOOK

Trong khoảng thời gian này, có thể dùng để chiên những thứ khác, chẳng hạn như lát củ sen và thanh dưa chuột.

Nếu có khoai tây thì càng tốt, nhưng hiện tại chưa thể trồng ra khoai tây nên nài không được.

Có hơi đáng tiếc một chút, Yến Thu Xu thuần thực tính thời gian, đem thức ăn chay đã chiên xong đặt chúng sang một bên để lọc dầu.

Đã tới lúc, nài đem tôm qua bên đây, tôm đều bị ướp ra không ít vệt nước, đổ nước này đi, chỉ để lại tôm, cho vào chảo dầu chiên sơ sau đó cho ít tinh bột vào, đảo đều lần nữa là được.

Lần chiên này là để ăn trực tiếp nên phải chiên đến hai lần.

Lần thứ nhất hơi xém vàng, gần chín, lần thứ hai chiên lại cho đến khi lớp da ngoài giòn rụm thì vớt ra.

Vậy là xong, để lại một ít dầu trong nồi, phi hành, gừng, tỏi cho thơm, sau đó cho tần ô, ớt khô, ớt tươi và tương ớt mặn do đầu bếp của Tiêu phủ làm trước đó cùng với loại nước chấm dầu đỏ cay cay dùng để chiên.

Cuối cùng lần lượt cho tôm, dưa leo, củ sen cắt miếng... vào chiên, sau khi tôm chuyển sang màu cam, củ sen cắt miếng hơi xém nâu, dải dưa leo xanh non đều được nhuộm đỏ bởi dầu ớt là có thể bày ra đĩa.

Bởi vì không có nồi hâm nóng để có thể vừa nấu vừa ăn nên Yến Thu Xu trực tiếp làm ra thành phẩm, dưới đáy nồi cũng không còn gì khác ngoài lớp dầu còn dư lại.

Dù chỉ có như vậy nhưng màu sắc tươi sáng đậm đà cùng với mùi thơm cay nồng này cũng đã đủ để Triệu Thục Hồng, người chưa từng ăn qua món ăn có vị đậm như vậy phải phát thèm.

“Hắt xì!” Nàng ấy bị hương ớt cay nồng làm sặc, hắt xì một cái, đôi mắt vẫn còn nhìn chăm chăm vào đĩa: “Nhìn có vẻ rất ngon thì phải?”

“Ăn cũng ngon lắm đó!” Yến Thu Xu khẳng định suy đoán của nàng ấy, kiêu ngạo nói: “Đặc biệt ngon luôn!”

Cứ nhìn hương vị độc đáo này đi, vừa nhìn là biết rất ngon rồi.

Lúc Yến Thu Xu mang sang phòng bếp còn thấy nha hoàn đi ngang qua cửa viện của nàng để nhìn trộm, bị nàng nhìn thấy, nha hoàn kinh hoảng chạy thất thố.

Thủy Mỗi “phụt” cười, giả giọng oán trách nói: “Đồ ăn cô nương làm có hương vị quá thơm, nô tỳ cũng nhịn không được.”

“Nếu nhịn không được thì cho người ném thử trước, người đã vất vả nửa ngày mới lấy được chỗ tôm này.” Yến Thu Xu đặt đĩa lên bàn, trực tiếp dùng chiếc đũa gắp một con tôm đưa đến bên miệng Thủy Mỗi.

Thủy Mỗi vui mừng cười, há miệng ra ăn nguyên một con tôm.

Những con tôm nóng hổi đã được chiên ngập dầu, giòn rụm, khi cắn vào, vỏ tôm giòn rụm, không hề có cảm giác cứng, nhai nhai vài lần thì vỏ tôm sẽ trực tiếp vỡ ra trong miệng, rất vừa miệng, quện với thịt tôm nên ăn không thấy ngấy mà ngược lại lại cảm thấy rất ngon miệng.

Hơn nữa, vị cay mặn đã ngấm vào tôm, cắn một miếng, tôm giòn bên ngoài, mềm bên trong, vẫn giữ được độ tươi ngon kết

hợp cùng với vị cay cay khiến người ta mê mẩn.

“Ui cha, đến cả vỏ tôm nô tỳ cũng nuốt mất rồi!” Sau khi ăn xong một con tôm, Thủy Mỗi vô cùng kinh ngạc.

Cùng một nguyên liệu nhưng có nhiều cách để làm, và hương vị của nó cũng sẽ thay đổi rất nhiều.

Yến Thu Xu cười nói: “Tôm này ta đã chiên vô cùng giòn rồi, hơn nữa các người cũng đã rửa sạch sẽ như vậy rồi nên vốn dĩ có thể trực tiếp ăn cả vỏ!” Nàng nhìn về phía Triệu Thục Hồng: “Triệu tỷ tỷ cũng nếm thử đi.”

Triệu Thục Hồng đã sớm gấp không chờ nổi, chỉ là nàng ấy còn hơi rụt rè, nghe vậy cũng không khách khí nữa, trực tiếp ăn một con tôm.

Đầu tôm đã được cắt bỏ, đuôi cũng bị bỏ đi, lưng tôm được mở ra, cuộn tròn thành hình đẹp mắt, lại được nhuộm màu sa tế, sau khi cho miếng tôm màu đỏ cam vào miệng, nàng ấy nhắm nuốt vài cái, sắc mặt có chút quái dị.

Sau khi nhai thêm vài lần thì lông mày cau lại.

Lại nhai thêm mấy lần nữa, trên trán nàng ấy chảy toàn mồ hôi lạnh!

Chương 276

DTV-EBOOK

Mãi đến khi nuốt con tôm ấy xuống, mặt Triệu Thục Hồng đã đỏ bừng lên, hoảng sợ mở miệng kêu lớn: “Đầu lưỡi đau quá! Cho ta nước!!!”

Nơi này đã có sẵn trà sữa, Yến Thu Xu nhanh tay chạy đi lấy một ly trà sữa tới.

Triệu Thục Hồng vội vàng uống mấy ngụm liên tiếp, vị ngọt ngào của sữa lấn át vị cay trên đầu lưỡi, nước mắt lưng tròng nói: “Nó cay quá!”

Yến Thu Xu đỡ trán: “Xin lỗi, có thể là do muối đã cho quá nhiều ớt.”

Vừa mới lấy được ớt nên nàng cũng không biết cho bao nhiêu là vừa, lúc cho thì dựa theo thói quen kiếp trước và khẩu vị ở kiếp này, giảm bớt một ít nhưng không nghĩ tới là nó vẫn cay như vậy.

Triệu Thục Hồng xua xua tay, lau lau nước mắt, sụt sịt mũi, nói: “Không phải, là do ta chưa từng ăn cay, muối cũng biết khẩu vị trước kia của bọn ta rất nhạt rồi đấy, không ngờ rằng người trong kinh thành đều thích khẩu vị nặng như vậy.”

Yến Thu Xu gỡ gỡ đầu: “Vậy tử còn muốn ném thử nữa không? Nếu không thì muối làm thêm món khác nhé?”

“Không cần đâu!” Triệu Thục Hồng lắc đầu: “Thật ra ta rất thích nó, nếu hương vị này có thể bớt cay hơn một chút thì tốt.”

Yến Thu Xu: “Có thể chứ.” Nàng cầm một ly nước lọc đặt ở trước mặt nàng ấy: “Tỷ cứ nhúng qua nước một lần là được.”

Hai người liền ngồi xuống, Thủy Mỗi vào bếp ăn phần của mình.

Nàng vừa cầm đĩa lên, Cổ quản gia bỗng nhiên vội vàng chạy tới: “Cô nương, Tiêu phu nhân và Lục thiếu gia tới ạ!”

Yến Thu Xu nhanh chóng đứng dậy, kinh ngạc nói: “Ai đến cơ?”

“Tiêu phu nhân cùng với Lục thiếu gia, họ đang ở tiền viện, Lục thiếu gia tới để mang ớt cay cùng lễ vật đến cho cô nương, còn Tiêu phu nhân đến đây cùng ngài ấy.” Cổ quản gia nói lại một lần.

Yến Thu Xu vừa nghe vậy đã muốn đi ra, chẳng qua lúc đi vẫn nói một tiếng với Triệu Thục Hồng, nàng chạy ra ngoài liền thấy Tiêu phu nhân đang đứng đánh giá nơi này, không ngừng gật đầu.

“Bá mẫu!” Yến Thu Xu hô to một tiếng.

Tiêu phu nhân mỉm cười quay đầu lại: “Ai da, A Xu đến rồi, ở chỗ này con có thích ứng được không?”

“Khá tốt ạ, lại còn rất dễ thích ứng.” Yến Thu Xu ngoan ngoãn cười tươi, kéo tay bà ấy, trả lời xong vấn đề này mới nhìn về phía Tiêu Hoài Đình, đuôi mắt cong cong: “Tiêu tướng quân.”

Hôm nay Tiêu Hoài Đình không mặc đồ đen như mọi khi, nhưng cũng không khác lắm, vẫn là kiểu dáng giống nhau, cổ tay áo buộc chặt, gọn gàng ngăn nắp, như thế bất cứ lúc nào cũng có thể đánh nhau với người khác.

Vóc dáng chàng khá cao, đứng cúi đầu nhìn người trước mặt, vừa vặn nhìn thấy tóc nàng chỉ cài một cây trâm đơn giản, khỏe môi chàng hơi cong, trả lời: “Ừm, A Xu cô nương, ớt cay đã giao

cho Cổ quản gia, sinh lễ cầu hôn lúc trước chưa chuẩn bị, hiện tại ta tới bổ sung sinh lễ.”

Tiêu Hoài Đình nói xong, Diêm Hưởng đã sớm đợi sẵn ở đó, liền mang đồ đặc trong tay tới trước mặt nàng, cầm đến một hộp gỗ lớn, giọng nói vang vọng: “Hương Quân, đây là tướng quân cố ý mang tới cho ngài, số lượng không nhiều lắm, nhưng chất lượng tuyệt đối là cực tốt...”

“Diêm Hưởng!” Tiêu Hoài Đình che miệng nhắc nhở.

Diêm Hưởng cười hì hì, không hề nói nữa nhưng vẫn làm mặt quỷ ám chỉ với Yến Thu Xu.

Hắn tốt như vậy, đừng quên chùa cho hắn một phần đồ ăn ngon, tốt xấu gì thì trước kia hắn cũng đã từng có ân tình trợ giúp nàng.

Yến Thu Xu đang rất buồn cười, nàng gật gật đầu, tỏ vẻ đã nhận được ám hiệu của hắn, nàng bước tới nhận lấy cái hộp kia.

Diêm Hưởng là một kẻ suy nghĩ đơn giản, đối với hắn thì món đồ này khá là nhẹ, cũng không bận lòng mà trực tiếp đưa qua cho nàng luôn.

Ban đầu Yến Thu Xu nghĩ cái hộp kia khá nhẹ nên nhất thời không phòng bị, thế là chiếc hộp liền rơi trực tiếp xuống đất, nàng thiếu chút nữa là ngã.

May mắn là Tiêu Hoài Đình phản ứng nhanh, duỗi tay đỡ được nàng, chỉ là lần này, bàn tay to của chàng đã nắm lấy mu bàn tay của Yến Thu Xu.

Chương 277

DTV-EBOOK

Dường như trong nháy mắt, hai người vội vàng liếc nhìn nhau, kinh ngạc đến mức vội vàng buông tay ra, chiếc hộp lại rơi xuống, lúc này Yến Thu Xu lại muốn bắt lấy nhưng không bắt được, cũng may Tiêu Hoài Đình đỡ được.

“Hô... Hô hô...” Tiểu tướng quân xuất chinh giết địch không màng đến mạng sống thế nhưng lúc này lại vì bắt lấy hộp gỗ mà toát mồ hôi lạnh.

Yến Thu Xu cũng bị sốc trước hàng loạt diễn biến này.

Thủy Mỗi nói: “Cô nương, để nô tỳ cầm cho.”

Tiêu Hoài Đình nhanh chóng đưa qua, nàng ấy vừa nhận lấy cái hộp liền cảm thấy nó thật sự rất nặng, nếu không phải sức lực của nàng ấy lớn thì thật đúng là không khiêng nổi cái hộp này rồi.

Yến Thu Xu thấy vậy thì liền giơ tay lên che miệng cười: “Bá mẫu, Tiểu tướng quân, đúng lúc con mới vừa làm cơm, đang chuẩn bị ăn, nếu hai người không có việc gì, không bằng ở lại cùng nhau ăn cơm có được không ạ? Chẳng qua không phải chỉ có mình con, còn có một bằng hữu Triệu Thục Hồng nữa.”

Tiêu Hoài Đình nhướn mày: “Triệu cô nương cũng đang ở đây sao?”

“Ừm, cảm ơn Tiểu tướng quân đã đưa nàng ấy đến đây!” Yến Thu Xu dứt khoát nói.

Tiêu phu nhân vốn dĩ yên lặng không lên tiếng mà chỉ lặng lẽ nhìn đôi phu thê này, nghe được lời này, bà ấy mới chậm rì rì

nói: “Được đó, đồ ăn có đủ không? Lão Lục có lẽ sẽ ăn hơi nhiều đó.”

“Đủ ạ, không đủ thì chúng ta lại làm thêm mấy món.” Giọng nói của Yến Thu Xu nhẹ nhàng, gật đầu: “Chúng ta vào trong sân thôi. Bên ngoài quá nóng, bên trong có băng đá lạnh, vẫn là do bá mẫu người cố ý cho người đưa tới đây đó.” Thấy Tiêu phu nhân đồng ý, nàng liền nhìn về phía Thủy Mỗi: “Thủy Mỗi, phiền người chiêu đãi Diêm phó tướng một chút.”

Kể từ khi nàng tới nơi này, hầu như không phải lo lắng bất cứ điều gì, Tiêu gia đều đã chuẩn bị tốt tất cả đồ vật, bọn họ luôn lo rằng nàng không đủ dùng..

Cho dù là băng đá lạnh như nàng đã nói, hàng ngày sẽ được giao đến đây nên nàng không cần phải tự đi mua.

Tiêu phu nhân cười rồi vỗ vỗ tay nàng, đi theo nàng vào trong.

Tiêu Hoài Đình đi theo sau hai người, nhìn bóng dáng một già một trẻ, vẻ mặt không quá tự nhiên, chàng chỉ thông thả đi tới, nhẹ nhàng lộ ra một vẻ tươi cười.

Sự xuất hiện của hai người khiến Triệu Thục Hồng có chút bối rối.

Chẳng qua nhà nàng ấy làm buôn bán, gặp gỡ khá nhiều người, tuy rằng có chút hoảng loạn nhưng vẫn trấn tĩnh lại được, bốn người ngồi một bàn, Yến Thu Xu lại bảo Thủy Mỗi làm thêm một món một canh, sau đó bắt đầu ăn.

“Bá mẫu, đây là do Triệu tử tử tự tay làm, người nếm thử xem có thích không?” Yến Thu Xu dẫn đầu gấp cho Tiêu phu nhân một cái bánh phồng tôm, tiếp theo là gấp cho Tiêu Hoài Đình một cái.

“Cảm ơn.” Tiêu Hoài Đình nhẹ giọng nói, sau đó gấp bánh phồng tôm lên.

Bánh phồng tôm này được làm từ bột bánh dẻo, củ cải trắng bào sợi và tôm khô, nêm nếm gia vị vừa đủ, cho vào chảo ngập dầu, chiên vàng đều hai mặt.

Mỗi chiếc to bằng lòng bàn tay của một người đàn ông trưởng thành, màu vàng óng, bên trên có một ít tôm màu cam, và một số củ cải trắng được cắt cẩn thận.

Bánh hình tròn như vậy, Yến Thu Xu phải cắn từng miếng nhỏ còn Tiêu Hoài Đình há miệng cắn là đã bay hết một nửa chiếc bánh, cắn một miếng bên ngoài giòn bên trong mềm, củ cải bào bên ngoài mềm nhưng giòn ở bên trong, hẳn là mới lấy ra khỏi chảo không lâu nên vẫn còn nóng.

Ăn vào thì thấy hương vị rất nhạt, chỉ có hơi mặn nhè nhẹ và vị của củ cải, nhưng khi ăn tôm khô, điều bất ngờ từ từ lộ ra, tôm khô mềm và ngọt, hương vị tuyệt hảo.

Bản thân bánh phồng tôm cũng không dầu mỡ, thanh đạm ngon miệng, chỉ cần cắn hai miếng là chàng đã ăn hết một chiếc bánh.

Tiêu phu nhân mới ăn một nửa, thấy nhi tử ăn nhanh như vậy, liếc nhìn cô nương ngồi đối diện, thấy nàng còn không ngẩng đầu lên, liền thở phào nhẹ nhõm, đá con trai một cái, nhẹ giọng nói: “Con ăn chậm một chút đi, con đã bao lâu chưa được ăn cơm vậy hả?”

Chương 278

DTV-EBOOK

Tiêu Hoài Đình: “?”

Từ lần trước khi được A Xu nhắc nhở, chàng đã ăn rất chậm, chẳng qua bản thân chiếc bánh rất nhỏ, chàng đã phải ăn hai miếng, nếu là trước đây thì chàng đã ăn một miếng là hết chứ không có nhai nhiều như vậy đâu.

Thấy nhi tử bất động, Tiêu phu nhân nhứt chí, nói trắng ra: “Văn nhã chút đi!”

Tiêu Hoài Đình: “...”

“Bá mẫu, không sao đâu ạ, đều là người quen cả, cứ ăn cơm bình thường là được.” Yến Thu Xu thấy Tiêu Hoài Đình thật sự ủy khuất, đôi đũa kia không biết có nên gấp tiếp hay không, nàng đành nhẹ giọng nói một câu.

Tiêu phu nhân nhanh chóng gạt đầu: “Đúng đúng, Triệu cô nương, bánh phồng tôm này của người làm không tồi, nếu cô nương muốn kinh doanh thì ta sẽ bảo ông chủ để lại cho người một cửa hàng trên phố mỹ thực, nếu người không muốn thì cũng có thể hợp tác cùng hẳn.”

Ánh mắt Triệu Thục Hồng sáng lên, ban nãy sau khi nàng ấy nghe Yến Thu Xu nói, nàng ấy vốn tưởng rằng ở lại thôn trang đón tiếp những vị khách nhân này cũng tốt, nhưng thật ra mỗi ngày đều phải thức khuya dậy sớm buôn bán, ngược lại còn rất mệt, có lẽ không nơi nào kiếm được nhiều như ở đây, dù sao bánh tôm này cũng lãi ít nhưng doanh thu nhanh, nếu có thể hợp tác thì thật tốt, nàng ấy gạt đầu: “Cảm ơn Tiêu phu nhân, vậy thì vẫn bồi xin được chiêm tiện nghi này ạ.”

“Không cần khách khí.” Tiêu phu nhân hiền lành nói: “Tay nghề của người tốt, nấu ăn ngon, nào phải chiếm tiện nghi đâu chứ!”

Yến Thu Xu nghe mọi người nói chuyện, cũng cảm thấy như vậy khá tốt, giống như nàng, hiện tại cứ nằm không mà kiếm tiền, loại cảm giác này thật tốt đẹp mà!

Nàng chớp mắt, nhìn về phía thanh niên bên tay phải, lòng tràn đầy may mắn vì lúc trước mình đã được gả vào nhà Tiêu Hoài Đình.

Vừa quay sang, vừa vận dụng phải một đôi mắt đen láy, hai người đều sống sót trong chốc lát, sau đó lông mi run lên, vội vàng tránh đi tầm mắt của đối phương, Tiêu Hoài Đình rốt cuộc vẫn bình tĩnh hơn nhiều, nhẹ giọng nói: “Con tôm này ăn rất ngon, ớt cay vào tay cô nương, thật sự phát huy được tác dụng của nó.”

Nói xong chàng nhanh chóng gấp một con tôm, có thể chàng không chú ý nên lúc gấp còn gấp theo cả một quả ớt chiên giòn đỏ tươi.

Chàng trực tiếp một hơi nhét vào trong miệng.

Yến Thu Xu kinh ngạc đến ngây người, không phải bảo tốc độ ăn cơm đã chậm hơn hay sao?

Sao hai lần ăn cơm đều có vẻ gấp gáp quá vậy? Chẳng lẽ là do trên chiến trường đói quá sao?

Nàng lập tức dự đoán trước nên đưa đến một chén trà, quả nhiên chén trà mới vừa được đưa đến trước mặt Tiêu Hoài Đình, người này giống như phát hiện mình nhai phải thứ gì đó, sắc mặt lập tức thay đổi giống như Triệu Thục Hồng lúc nãy.

Ớt khô mà đem chiên lên.... Hương vị này thật đúng là kíc.h thíc.h vị giác mà!

Là người của Tiêu gia thì không cần phải lo lắng về việc đóng cửa thành cấm đi lại ban đêm.

Sau khi ăn cơm ở chỗ của Yến Thu Xu xong, Tiêu phu nhân ngồi lại một lúc, xác nhận rằng mọi thứ đều ổn mới cùng Tiêu Hoài Đình trở về.

Sau khi tiễn Tiêu phu nhân về, nàng tiện đường đi nhìn chỗ ớt kia một chút.

Xem xong nàng mới hiểu được vì sao bây giờ Tiêu Hoài Đình mới đưa qua đây.

Số lượng quả thật không ít.

Nhìn sơ qua đã có khoảng năm mươi chậu, đặt ở cách vách trong viện, đến chỗ đặt chân cũng không có nữa rồi.

Thứ này phải nhổ lên để cấy xuống ruộng, ớt ưa nước nên cần phải thường xuyên tưới nước.

Yến Thu Xu nhìn một chút, có thể thấy ớt được chăm sóc khá tốt, nhưng đất có vẻ hơi khô, nàng liền cầm bình tưới nước tưới cho chúng một chút, chờ đến khi đất ướt thì không quan tâm nữa.

Làm thế nào để trồng những thứ này, nông dân sẽ hiểu rõ hơn nàng, chỉ cần nói với Cổ quản gia một tiếng là được.

Yến Thu Xu trở về tắm rửa, lúc chuẩn bị ngủ lại phát hiện Thủy Mỗi đã để cái hộp gỗ lớn kia trên tủ đầu giường của nàng, hộp cũng không khóa lại mà trực tiếp mở ra.

Chương 279

DTV-EBOOK

Vừa mở ra, nàng thiếu chút nữa bị ánh sáng của số châu báu bên trong lóa mù mắt.

Khó trách sao nó lại nặng như vậy!

Bên trong có một phần là các loại vàng bạc trang sức, ngoài ra chính là trân châu phỉ thúy, số lượng rất nhiều, thế mà cứ tùy ý đặt ở trong rương như vậy.

Thật ra cũng không phải quá tùy ý, có thể nhìn ra được những thứ này đều đã được sửa sang lại rồi mới mang đến đây, ít nhất cũng dựa theo chủng loại mà phân chia ra một chút.

Nhưng cũng chỉ có thế mà thôi.

Nhờ thân phận của nguyên chủ, Yến Thu Xu vẫn biết giá trị của những thứ này, tùy tiện nhặt một viên ngọc lên, viên ngọc trai tròn trịa, bóng loáng đẹp đẽ dường như có một vầng trắng toả ra dưới ánh nến.

Thủy Mỗi ở một bên kêu lên: “Chiếc vòng cổ ngọc trai này đẹp quá!”

Hơn nữa nó không chỉ có ngọc trai mà còn có một mặt dây chuyền bằng ngọc bích màu xanh ngọc lục bảo.

Nếu đeo thứ này lên cổ, Yến Thu Xu cảm thấy rằng dù trước đây nàng nghèo đến đâu, cũng có thể lập tức trở nên sang trọng.

Yến Thu Xu cầm từng cái lên nhìn, tay nàng run rẩy.

Nàng vốn tưởng chỉ là một chút lễ vật nhỏ như trước đây, không ngờ lại nặng như vậy! Nàng chợt cảm thấy xấu hổ!

Yến Thu Xu kiên quyết đóng hộp lại, nhờ Thuỷ Mỗi đi lấy khóa, khóa nó lại trước, còn nàng mang theo chìa khóa bên mình, sau đó nhét vào gầm giường, chờ lần sau đến Tiêu phủ hoặc đợi khi Tiêu Hoài Đình đến đây sẽ trả lại.

Sau khi làm mấy việc này, nàng nằm trên giường vẫn thấy không thoải mái.

Nếu có tên trộm nào đột nhập, chắc nàng sẽ khóc chết mất!

Phúc khí này, nàng nhận không nổi.

Đêm nay quả nhiên là một đêm dài, Yến Thu Xu lại ngủ không ngon.

Cả đêm nàng nằm mơ thấy đủ loại kẻ trộm tìm đến nàng để cướp châu báu, ngày hôm sau nàng nhờ Cổ quản gia truyền lời cho Tiêu Hoài Đình, bảo khi nào chàng rảnh thì qua đây một chuyến.

Nhưng Tiêu Hoài Đình lại không rảnh rồi như vậy.

Ngược lại, Yến Thu Xu lại có rất nhiều thời gian, vì vậy nàng nhanh chóng bắt đầu lên kế hoạch.

Tối hôm qua khi nàng tưới nước, nàng phát hiện có rất nhiều ớt đã chín, có thể hái, nếu không hái kịp sẽ bị hư thối, gây nên thiệt hại rất lớn, mấy chục bồn như vậy, chỉ cần lãng phí một quả ớt cay thôi cũng đã khiến nàng đau lòng rồi.

Những quả ớt được hái xuống có thể ăn được ngay, những quả không ăn được thì đem phơi khô, những quả còn lại được tiếp tục trồng cho đến khi không còn quả nào mọc trên đó.

Có ớt cay, đồng nghĩa với việc nàng có thể làm lẩu để ăn.

Muốn ăn lẩu nhất định phải có nguyên liệu làm lẩu, nàng đã chuẩn bị gần đủ hết nguyên liệu, chủ yếu là không đủ ớt, nhưng bây giờ có rồi thì có thể tiếp tục làm.

Ở bên phía Diêu quân gia có bơ.

Yến Thu Xu phái người đi nói một tiếng, khi người nọ trở về thì có cầm theo một thùng bơ lớn, cách làm này cũng giống như chiên mỡ lợn vậy.

Sau đó cho hành lá, rau mùi, cần tây, tỏi linh tinh vào xào cho thơm, khi chín vàng rồi thì vớt ra, chỉ để lại một nồi dầu, lúc này đem các loại ớt, gừng, hạt tiêu đã chuẩn bị sẵn từ trước bỏ vào bắt đầu chế biến.

Thời gian nấu khoảng nửa giờ.

Trong nửa tiếng này, có thể mang nguyên liệu đi ướp rượu trắng một thời gian, sau khi hết thời gian thì cho vào chảo dầu xào thơm, sau đó đổ rượu nấu ăn, muối, đường vào, xào tiếp lần hai.

Cho đến khi hương thơm cay nồng làm xao xuyến mọi người trong thôn trang là có thể tắt lửa, đổ vào khuôn đã được khử trùng, cuối cùng cho vào hầm băng ướp lạnh để bảo quản.

Bởi vì cái nồi quá lớn, mỗi lần chỉ có thể làm một hộp khuôn, nhưng trên thực tế có rất nhiều bơ, ớt cũng vừa đủ nên Yến Thu Xu không muốn dừng lại, trực tiếp làm hết trong buổi sáng.

Đến cuối ngày, nước cốt lẩu đã đông đặc lại.

Triệu Thục Hồng cùng với Thủy Mỗi ở một bên hỗ trợ, hai người đều đã sớm gấp không chờ nổi, thấy thức ăn giống như

những gì Yến Thu Xu đã nói, liền hỏi: “Không phải nói đông lại là được rồi sao?”

Chương 280

DTV-EBOOK

Hiện tại có thể ăn được hay chưa?”

“Cái này ăn như thế nào vậy?”

Yến Thu Xu đuổi đuổi người, thần sắc vui sướng: “Làm thành lẩu đi!”

“Ăn lẩu sao?” Triệu Thục Hồng vẫn là biết điều, nàng ấy gật đầu: “Được, ta đi lấy rau, muội muốn ăn cái gì?”

Lẩu thì ở đâu cũng có, trước kia đã từng được ăn lẩu gà nên có biết sơ về nguyên liệu, sau này nàng làm cá nướng cũng có thể thêm nước vào để nấu, nhưng không có món nào có vị đậm đà như vậy.

Hơn nữa, chắc chắn Triệu Thục Hồng không chịu nổi vị cay như này, Yến Thu Xu đang nghĩ đến việc lát nữa làm thêm một nồi nấm, liền đáp lại: “Cùng nhau đi lấy một ít đi, ba người chúng ta cũng không thể ăn hết nhiều như này được.”

Triệu Thục Hồng gật đầu, đi ra vườn hái rau, còn Thuỷ Mỗi thì đi lấy các loại thịt.

Người nhiều thì sức lớn, chỉ trong chốc lát, nguyên liệu nấu ăn đều đã được chuẩn bị xong cả.

Bởi vì chỉ có ba người, nên dù nhiều món ăn nhưng sức ăn lại yếu, Yến Thu Xu nhìn rồi cảm thán một câu: “Nếu hôm nay Tiêu phu nhân đến đây thì tốt.”

Bà ấy là người thích ăn cay, Tiêu Hoài Đình cũng vậy, hơn nữa sức ăn của chàng lại không hề ít.

Cảm thán xong, nàng lấy một con dao mảnh cắt phần nước cốt lẫu đã đông đặc thành bốn miếng nhỏ, dùng thêm chút lực, nước cốt lẫu đã được đem ra.

Giống như nước cốt lẫu dùng ở hiện đại của nàng, bơ ở trên cùng, được nhuộm màu đỏ cam bởi ớt, ở dưới cùng là các loại gia vị có màu đậm.

Thủy Mỗi cầm một miếng gác đi tới, gói lại phần nước cốt lẫu mới được cắt ra, dùng dây thừng buộc thành một nút chết, thả vào nồi nước sôi trên bếp.

Vừa cho vào, trong nháy mắt, màu đỏ cam của bơ bắt đầu hoà tan vào nước nóng, váng dầu nổi lên trên mặt nước, lại qua một lát sau, nước sôi trong veo bắt đầu được nhuộm thành màu đậm.

Đúng như Yến Thu Xu mong đợi!

Vốn dĩ lúc làm thứ này, nàng đã cảm thấy nó rất thơm, bây giờ nhìn lại không khỏi hít hà, chợt phát hiện, sao mùi vẫn nồng như vậy?

Triệu Thục Hồng cũng không nhận được mà thò đầu qua ngửi ngửi, cười nói: “A Xu, mùi trên người muội còn nồng hơn trong nồi nhiều đó!”

Yến Thu Xu: “...”

Vì làm cả một ngày nên toàn thân nàng đều là mùi hương này.

Yến Thu Xu cũng muốn đi tắm rửa sạch sẽ trước, nhưng mà nghĩ lại, chờ lát nữa ăn xong rồi hãy tính.

Nàng dứt khoát bất chấp tất cả, tiếp tục hỗ trợ mọi người, quay sang nói với Thủy Mỗi: “Nói với Cổ quản gia một tiếng,

nhANH chóng gửi một hộp nước cốt lẩu đến Tiêu phủ đi.”

Thừa dịp còn chưa tới giờ cơm chiều, vừa vặn có thể dùng đến nó.

“Vâng.” Thủy Mỗi đi xuống hầm lấy một cái hộp đã đông lại tương đối, bỏ vào trong thùng băng đưa cho Cổ quản gia, chờ đến lúc nàng ấy trở lại, bên này cũng đã có thể bắt đầu ăn được rồi.

Bởi vì không có bàn thích hợp, ba người đáng thương chỉ có thể đứng nhúng lẩu.

Nhưng cho dù có như vậy thì cũng không hề làm giảm đi độ hấp dẫn của lẩu chua cay!

Có băng gạc ngăn cách, nước dùng màu đỏ cam tuy đặc nhưng không vẫn đục chút nào, sau khi thả từng miếng thịt cùng rau vào nồi, lúc vớt ra cũng không bị những thứ như hạt tiêu linh tinh bám vào.

Do nguyên liệu làm nước lẩu nên sau khi nhúng đồ ăn vào sẽ làm màu sắc thay đổi một chút.

Ví dụ như màu hồng tươi của ngó sen, sau khi thả vào trong nồi một lúc, lúc lấy ra khỏi nồi sẽ chuyển sang màu nâu đỏ, mùi hương cay nồng dễ chịu, khi ăn vào phải nói là cay tê lưỡi!

Ngó sen cắt lát là nguyên liệu phổ biến, thường chỉ cần nhúng trong một khoảng thời gian ngắn là có thể vớt lên.

Ngó sen cắt lát trong bát của Yến Thu Xu cũng giống như vậy, mới vừa bỏ vào không lâu, nhưng bởi vì những loại thịt khác, nàng không dám ăn ngay, chủ yếu là thịt không được ướp quá lạnh, miếng thịt có hơi cứng nên cần nấu lâu một chút. Vì thế nên nàng liền nhìn theo ngó sen cắt lát.

Chương 281

DTV-EBOOK

Những lát ngó sen nhanh chóng được mức lên, toàn thân tỏa ra hơi nóng, nàng cắn một miếng nhỏ, nóng hôi hổi, sau khi hơi nóng qua đi, tiếp đó là hương vị cay rất quen thuộc.

Vì Yến Thu Xu bận làm nguyên liệu nấu lẩu nên buổi trưa nàng đã ăn bánh tôm do Triệu Thục Hồng làm, do dùng tôm khô của ngày hôm qua không dùng hết nên nàng ăn cảm thấy rất thanh đạm.

Nhưng cũng vì sự thanh đạm này mà trong miệng nàng không còn vị gì khác.

Thứ lúc này nàng cảm nhận được chính là nguyên liệu nấu lẩu nguyên nước nguyên vị, vị mặn vừa phải, vị cay rất nồng, ăn xong lại cảm thấy khoang miệng và đầu lưỡi khi tiếp xúc với đồ ăn đều là cảm giác tê tê sung sướng, giống như có vô số người tí hon khiêu vũ, nhảy nhót không ngừng nghỉ trên đó, nước miếng bị kích thích liên ứa ra không ngừng.

Thật tuyệt vời!

Cái hương vị quen thuộc này!

Yến Thu Xu ăn nhiều đến mức nước mắt lưng tròng, vừa vui mừng vừa cảm động, hai người còn lại cũng nước mắt lưng tròng nhưng đơn thuần là do bị cay nên khóc.

Triệu Thục Hồng vừa ăn vừa không ngừng hít không khí, nhưng lại cảm thấy hương vị này thật là ngon, nàng ấy có chút không nỡ từ bỏ sớm như vậy, vất vả lắm mới ăn xong một miếng rau đã được luộc mềm, nàng ấy nhanh chóng uống một ngụm trà sữa, bội phục từ tận đáy lòng, cảm thán: “Ta vốn tưởng rằng

nồi tôm khô tối hôm qua đã cay lắm rồi, không ngờ nồi lẩu này lại có thể cay như vậy, miệng của ta sắp hỏng đến nơi rồi!”

Nhưng mà món này ngon ơ là ngon, rau xanh bình thường cũng có thể trở nên ngon đến vậy.

Thủy Mỗi thì khá hơn một chút, nàng ấy không uống trà sữa, nhưng cũng không khá hơn là bao nhiêu, nàng ấy cẩn thận nuốt một miếng thịt viên, vừa nuốt xuống vừa yếu ớt nói: “Cô nương, chắc ăn cay như này không tốt cho cơ thể lắm nhỉ?”

Động tác gặm ngó của Yến Thu Xu liền cứng đờ.

Đúng thật là... Cay như vậy, “hoa cúc” của nàng có chịu được không? Hình như ở đây không có khoa hậu môn trực tràng*????

[Chú thích: Khoa hậu môn trực tràng: cách nói thời xưa, thời nay gọi là khoa tiết niệu.]

Yến Thu Xu nghĩ nghĩ, rất nhanh đã bình tĩnh lại: “Không có việc gì, chờ lát nữa ta sẽ đi nấu trà lạnh cho mọi người!”

Cái khác không nói chứ trà lạnh thì nàng biết pha, hiệu quả giải nhiệt của thứ này rất tốt, đời trước khi nàng ở Quảng Đông đã được dùng thử, hơn nữa còn có bàn tay vàng hỗ trợ, chắc chắn cơ thể bọn họ sẽ không có chuyện gì đâu!

Yến Thu Xu thể son sắt, nói đến mức Thủy Mỗi và Triệu Thục Hồng cũng phải an tâm: “Nghe thì có vẻ là hương vị của trà lạnh không tồi chút nào, thật sự có thể giải nhiệt sao?”

“Chắc chắn rồi! Nhưng cũng đừng quá ép buộc bản thân, không ăn được thì ăn bên nồi canh nấm, nước dùng cũng rất ngon!” Yến Thu Xu dùng sức gật đầu, nhưng vẫn khuyên nàng ấy.

Thủy Mỗi lau mồ hôi, cười nói: “Thật ra lẩu cay ăn cũng khá ngon, trước đây nô tỳ không hề thích ăn món đậu phụ trúc này, không ngờ khi thả vào nồi lẩu lại có thể ngon đến thế!”

Đậu phụ trúc chính là váng đậu còn sót lại sau khi Yến Thu Xu làm ít sữa đậu nành lần trước được đem đi phơi khô.

Cái này bọn họ đã từng ăn thử một lần, lúc ấy không có lẩu, mùi vị rất tầm thường, so với các món khác thì không đáng nhắc đến nên phần còn dư lại đều mang đi bảo quản.

Đậu phụ trúc có thể bảo quản được rất lâu.

Vì thế khi Yến Thu Xu đến đây thì thuận tiện mang theo, lần này cần ăn lẩu nên mới nhớ tới nó.

Đúng lúc nàng cũng vừa vặn gấp lên một miếng đậu phụ trúc.

Chiều dài bằng ngón tay trỏ, có rất nhiều nếp uốn, bởi vì đã được ngâm nước từ trước nên đậu phụ trúc có vị mềm, nếp uốn bên trên dính rất nhiều nước sốt, Yến Thu Xu gấp ra để vào bát cho nguội bớt, sau đó đưa vào miệng, nàng còn chưa kịp nhai, nước lẩu chua cay mặn mặn đã tràn lên môi khiến nàng rung mình, cảm thấy hương vị thật là ngon!

Chương 282

DTV-EBOOK

Sau khi ăn vào, đậu phụ trúc có hương vị non mềm, so với đậu phụ trúc xào lần trước mà nói thì nó mềm và mịn hơn rất nhiều, tất nhiên hương vị cũng ngon hơn không ít.

Lúc này căn bản thì thịt đều đã chín, thịt bò thời này có nhiều gân, khó nhai nên phần thịt bên trong chủ yếu là thịt dê và thịt lợn.

Yến Thu Xu gặp một miếng thịt dê còn xương, trông giống như sườn dê, miếng thịt dê này vẫn còn một ít mỡ, nhưng sau khi cho vào nấu trong nồi lẩu, chất thịt mềm, dường như chất béo bên trong đã được nấu cho ra ngoài hết, ăn cùng với phần nạc thì hoàn toàn không cảm thấy bị ngấy.

Nàng ăn hết miếng này đến miếng khác, ăn nhiều đến mức mồ hôi chảy đầy đầu, cuối cùng đến khi ăn no rồi, mới chưa đã thèm đã phải buông đũa xuống.

Hai người bên cạnh đã sớm không trụ nổi nữa, mang đồ ăn chạy tới cạnh nồi canh nấm, một bên ăn một bên dùng ánh mắt khâm phục nhìn nàng: “Dũng sĩ tiêu diệt đồ ăn cay đây rồi!”

Yến Thu Xu ợ hơi một cái, mùi ợ hơi này tràn đầy hương vị lẩu, khiêm tốn nói: “Quá khen quá khen.”

Ba người nhìn nhau cười, hơi nhếch miệng, miệng đã bị cay tới mức sưng đỏ đau đớn, bọn họ vội vàng thu lại nụ cười, đứng là chặt vật không thôi.

Lúc này, người đi đưa nước cốt lẩu cũng đã trở lại, nhưng vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng, giống như đã xảy ra chuyện gì đó.

Yến Thu Xu theo bản năng nghĩ đến việc lúc trước Tam hoàng tử tạo phản, trái tim nàng đập thành thịch: “Tiêu gia đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hạ nhân kia nói: “Tiêu gia không xảy ra việc gì, chẳng qua lần này nô tài đi tặng đồ, nghe người ta nói sáng nay tướng quân cùng với Xương Vương buộc tội Tam điện hạ, Hoài Vương, Tuyên Vương mưu hại huynh đệ, cấu kết với quân địch ở trên triều đình, bệ hạ nghe xong lập tức tức giận đến nổi ngất đi ngay tại chỗ...”

Tại Yến gia.

Lúc nhận được tin tức triều đình có biến động, tay Yến Thu Uyển khẽ run lên.

Một bức họa đẹp vì một vết đen mà bị phá hủy.

Áo cưới đã thêu xong rồi, nàng ta chỉ còn chờ xuất giá, đợi phu quân giành lấy giang sơn, nàng ta quang minh chính đại mà ngồi lên ngôi vị hoàng hậu là được rồi.

Nhưng bây giờ lại xảy ra biến cố!

Yến Thu Uyển nghe nha hoàn báo tin, trong lòng dậy sóng thế nào không ai hiểu được.

Chuyện này quá khó tin!

Vậy mà Xương Vương lại liên thủ với Tiêu Hoài Đình vạch tội Hoài Vương bọn họ?

Chúng cứ bị bọn chúng nắm trong lòng bàn tay! Cũng đúng, dựa theo loại người của Xương Vương và Tiêu Hoài Đình thì không thể vạch tội trước mặt hoàng đế khi không có chứng cứ được.

Sự phát triển cốt truyện này có chút là lạ.

Rõ ràng, trước khi trùng sinh nàng ta nhìn thấy cốt truyện, không cần phải nói, Chu Trạch Cảnh mới là kẻ thu lợi từ đầu tới cuối. Tam hoàng tử tạo phản, Chu Trạch Cảnh khống chế cấm quân; Tiêu Hoài Đình ở Tiêu gia xảy ra chuyện, phế thái tử trùng độc tử vong, dẫn đến quân Tiêu gia gia nhập Chu Trạch Cảnh; Ngũ hoàng tử và Lục hoàng tử tranh đấu, cuối cùng hai bên tử vong, quyền thế sa sút rơi vào tay Chu Trạch Cảnh.

Cho tới bây giờ, ưu thế lớn nhất của Chu Trạch Cảnh là có Hoài Vương giúp đỡ, cùng nắm giữ cấm quân, nhưng kẻ địch lại mạnh hơn đời trước quá nhiều.

Nàng ta vẫn hi vọng Hoài Vương có thể giết Xương Vương, để cho mọi chuyện trở về như kiếp trước. Song, không những không thành công, lại khiến Xương Vương và Yến Thu Xu nhận được công trạng này.

Để bọn chúng được hời rồi!

Bây giờ bọn chúng còn vạch tội nhóm người Hoài Vương.

Nếu Hoài Vương thật sự xảy ra chuyện, Tuyên Vương cũng xảy ra chuyện, người có thể cạnh tranh chỉ có Thuận Vương. Thông qua Chu Trạch Cảnh mà nàng ta biết được thật ra Thuận Vương vẫn luôn hướng về Xương Vương. Kẻ thù thật sự là Lục quý phi, nhưng Lục quý phi sẽ không liên thủ với những hoàng tử khác.

Có lẽ ở kiếp trước, lý do Thuận Vương tranh đoạt hoàng vị là vì Xương Vương không thể đi ra.

Chương 283

DTV-EBOOK

Hắn không tranh đấu, thân là con của Lục quý phi, hắn chỉ có thể chịu chết.

Trên thực tế, ở kiếp trước Thuận Vương thật sự chết rồi, nhưng hôm nay có Xương Vương ở đây. Trước đó, mọi người đều biết thanh danh nhân đức của thái tử, đương nhiên Thuận Vương không cần tranh đoạt nữa.

Tay Yến Thu Uyển run lên, tiện tay đặt bút lông lên bàn, sắc mặt nàng ta trở nên lạnh lùng.

Không thể để Hoài Vương xảy ra chuyện được!

Nếu xảy ra chuyện thì phải là sau khi mấy người kia chết mới được!

Nàng ta nghĩ lại, ở kiếp trước có tin tức nào cung cấp hay trợ giúp gì không.

Thấy sắc mặt tiểu thư không tốt, nha hoàn tới bấm bảo có hơi lo lắng: "Tiểu thư, có cần mời đại phu không?"

Cô gia tương lai nhà mình rất thân thiết với Tuyên Vương, lúc này Xương Vương và Trấn Quốc Công vạch tội Tuyên Vương là chủ yếu. Tuyên Vương xảy ra chuyện, người đi theo ngài ấy có lẽ sẽ không được sống dễ chịu. Thảo nào sắc mặt tiểu thư nhà mình trông khó coi như thế.

Yến Thu Uyển vội lắc đầu, phân phó nói: "Các người ra ngoài trước đi, không cho phép quấy rầy ta!"

"Vâng." Bọn nha hoàn đáp lời, vội vã rời đi, lúc gần đi còn đóng cửa thư phòng lại.

Không có ai ở bên ngoài, Yến Thu Uyển ngồi xồm trên mặt đất, vò đầu mình, thậm chí dùng sức gõ, nàng ta muốn suy nghĩ nhiều hơn.

Chỉ là làm khó nàng ta quá rồi.

Kiếp trước nàng ta chỉ là một phụ nhân hậu trạch, biết mọi chuyện đều do trượng phu kể lại, có thể nhìn thấy chỉ có đại cục thay đổi. Bây giờ bảo Yến Thu Uyển nói chi tiết, thật sự nàng ta không nghĩ ra được.

Chỉ trách Hoài Vương vô dụng, sau biến cố này thì e là cũng không thể lôi kéo Tiêu Hoài Nhã được nữa.

Chu Lan Nghi càng vô dụng hơn, giữ miệng kín bưng, bây giờ Tiết gia vẫn còn bo bo giữ mình.

Người khiến người ta chán ghét hơn là Yến Thu Xu.

Không biết có gì khác thường mà khiến Tiêu phu nhân, người nên nằm trên miên trên giường bệnh lại sống khỏe mạnh trở lại. Tên tiểu bối Tiêu gia kia không bị Tam hoàng tử liên lụy, dẫn đến Tiêu Hoài Khải cũng sống rất tốt.

Bây giờ phía sau Tiêu gia có Tiêu phu nhân và Tiêu Hoài Khải trấn giữ, phía trước có Tiêu Hoài Đình và Tiêu Hoài Vũ lập công trạng.

Khiến bọn người của bọn họ không thám thính được chút tin tức gì của Tiêu gia cả!

Khi đối mặt với toàn bộ thế cục, ưu thế khi nàng ta trùng sinh gần như biến mất hoàn toàn.

Hai chân Yến Thu Uyển mềm nhũn, chán nản dựa vào tường, trong ánh mắt toàn là vẻ mờ mịt. Nếu Chu Trạch Cảnh không làm hoàng thượng, nếu Xương Vương đăng cơ...

Sau lưng nàng ta bỗng trở nên lạnh lẽo, đột nhiên cảm thấy hơi sợ hãi với cuộc hôn nhân mình vô cùng mơ ước lúc trước.

*

Hoàng cung.

Trong triều, hoàng đế bị Tiêu Hoài Đình lấy ra chứng cứ tức giận đến mức ngất đi, tất cả mọi người đều vô cùng lo lắng.

Lão hoàng đế được đưa đến tẩm cung, toàn bộ Thái y viện đều tới. Ngay cả lão thái y đã về hưu cũng được mời tới xem bệnh cho ông ta, cuối cùng thì ngày hôm sau, hoàng đế cũng đã tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại, ông ta triệu kiến triều thần trước.

Trong điện có một đám đại thần đứng đó, không khí trang nghiêm, nhưng luôn có người dường như không hiểu, còn như con trâu cố chấp mà xông lên: "Bệ hạ, ngài tỉnh rồi, vậy chuyện liên quan đến Tam điện hạ, Hoài Vương, Tuyên Vương mưu hại huynh đệ ruột, cấu kết ngoại địch, có kết luận thế nào? Để Đại Lý Tự tra hay định tội luôn ạ?"

"Tiêu Hoài Đình!" Lão hoàng đế tức giận quát lớn.

Những vị quan của phe khác không hề thay đổi sắc mặt, quát lớn: "Trần Quốc Công, người chọc bệ hạ tức giận đến ngã bệnh lại còn nói những lời này sao?"

Trên vẻ mặt kiên cường của Tiêu Hoài Đình lộ ra vẻ khó hiểu: "Chẳng lẽ không phải vì Tam điện hạ, Hoài Vương, Tuyên Vương

làm sai khiến bệ hạ tức giận sinh bệnh sao? Sao lại thành ta làm sai chứ?"

Đại thần: "..."

Tiết đại nhân núp ở phía sau, ôm bụng cười trộm. Ông ta sợ bị người ta phát hiện, vội cúi đầu cười chế giễu.

Chuyện này, cho dù hoàng đế không muốn xử lý thì cũng không thể không đối mặt.

Chương 284

DTV-EBOOK

Bây giờ tránh né thì sẽ chỉ lộ ra sự chột dạ mà thôi.

Nhưng lão hoàng đế không nghĩ như thế, ông ta là hoàng đế, con ông ta làm gì, ông ta muốn bảo vệ thì sao? Hơn nữa, chẳng phải chưa xảy ra chuyện gì sao? Ô Tháp cũng bị Tiêu Hoài Đình san bằng rồi.

Đương nhiên, ông ta biết lời này không thể nói thẳng ra như thế. Sau khi biết rồi tức giận thì cũng không thể ngăn cản được con lừa bướng bỉnh này, ông ta hít sâu một hơi khiến mình tỉnh táo lại, ôn hòa nói: "Trần Quốc Công ưu quốc ưu dân, trầm biết, chỉ là chứng cứ này chưa đủ..."

Tiêu Hoài Đình khó hiểu: "Bệ hạ, ở đây có thư Tuyên Vương điện hạ tự tay viết, còn có lời khai của đầu bếp phủ Xương Vương bị Hoài Vương điện hạ ép buộc cố tình dùng khoai tây có độc làm thức ăn, còn nữa..." Nói xong một loạt chứng cứ, chàng lại hỏi: "Vậy ngài cảm thấy còn thiếu cái gì? Nếu như thế không thể định tội, vậy hơn vạn phạm nhân trong ngục giam có lẽ đều sẽ được thả ra vì vô tội!"

"Khụ khụ!" Có người bị những lời này dọa đến mức hít thở không thông.

Nhưng cũng có người cười nhạt, giống như hôm nay đến để phụ họa, ví dụ như Xương Vương: "Nói đúng lắm, phụ hoàng, có lẽ ngài muốn phóng thích hơn vạn phạm nhân vô tội kia, để từ nay về sau Đại Chu chúng ta trở nên rối loạn có đúng không? Hay là muốn mời người của Đại Lý Tự điều tra việc này?"

Lão hoàng đế: "..."

Ông ta tức giận đến mức suýt chút nữa ngất xỉu.

Lão thái vội châm cứu bấm huyết cho ông ta: "Bệ hạ, ngài tỉnh táo lại đi! Tỉnh táo lại đi ạ!"

Lão hoàng đế bị ép phải tỉnh lại, đau đến mức thịt ở huyết đạo kia như run lên. Lão thái y khốn kiếp này, vậy mà lại ra tay nặng như thế!

Ông ta thở dốc, vẻ mặt trở nên khó coi, vội trừng mắt nhìn người trước mặt.

Song, hai người này, một người cười, một người ngây ngô không giống như có thể nhìn hiểu sắc mặt người khác.

Thái giám và thái y liên tục xoa ngực hồi sức cho ông ta, lão hoàng đế dấm ngực đau lòng không thôi. Lúc trước sao lại mềm lòng để nghịch tử này thoát ra làm gì? Nên để hắn ở trong đó cả đời mới đúng!

Cùng lắm thì cho hắn ăn uống ngon một chút.

Dù sao cũng tốt hơn bây giờ, không có chuyện làm thì liên tục lôi kéo Tiêu gia đối nghịch với ông ta. Hơn nữa, lần này còn tàn nhẫn, khiến ông ta không thể nào nổi giận, cũng không được nổi giận.

Lúc này không giống ngày xưa, người từng là thái tử luôn hiếu thuận, chưa từng kết bè kết cánh, nhưng bây giờ...

Giảng co hồi lâu, cuối cùng vài vị đại thần không nhịn được mà quỳ xuống: "Bệ hạ, Xương Vương điện hạ nói không phải là không có lý, xin bệ hạ hãy nghĩ lại!"

Ban đầu, Tuyên Vương điện hạ cầu xin tha thứ không dám nói gì, bây giờ lại quỳ xuống kêu khóc lần nữa: "Phụ hoàng, nhi thần không có! Nhi thần bị oan!"

Hoài Vương cũng quỳ xuống, bình tĩnh hơn Tuyên Vương nhiều: "Phụ hoàng, nhi thần không làm, nhi thần không nhận. Xin phụ hoàng để Đại Lý Tự điều tra, trả lại sự trong sạch cho nhi thần."

Lão hoàng đế bình tĩnh lại rồi nhìn hai đứa con này, không biết nghĩ chuyện gì cuối cùng vẫn gật đầu: "Được, Đại Lý Tự khanh!"

"Có thần!" Một nam tử với thần thái uy nghiêm đi lên quỳ xuống.

Lão hoàng đế nói: "Dẫn hai người này đi điều tra cho rõ ràng. Nếu chưa từng làm thì nhất định phải trả lại sự trong sạch cho con ta!"

"Vâng!" Nam nhân gật đầu, đứng dậy đưa tay: "Hai vị điện hạ, xin mời."

Hai chân Tuyên Vương như nhũn ra không muốn đi, nhưng chưa đợi hẳn ta kiểm cố, Xương Vương đã phất tay để thái giám đi qua khiêng hẳn đi. Hoài Vương lại đi rất ung dung, trái lại làm cho không ít người nghi hoặc thật sự không phải hẳn sao?

Đúng thế, thanh danh của Hoài Vương rất tốt, trước đó có tiếng không muốn tranh quyền đoạt lợi, sao đến mức vì chuyện này mà hại huynh trưởng của mình chứ?

*

Chương 285

DTV-EBOOK

Bên trong tấm điện vừa giải quyết xong chuyện vừa rồi.

Lão hoàng đế không muốn gặp lại những người này nên đuổi bọn họ về.

Rời khỏi tấm điện, vẻ ngây ngốc trên mặt Tiêu Hoài Đình biến mất, con ngươi đen nhánh có vẻ lạnh lùng: "Có lẽ Hoài Vương đã chuẩn bị từ sớm."

Vẻ mặt Xương Vương bình tĩnh, cho dù thành công để lão hoàng đế giao ba người con của mình cho Đại Lý Tự điều tra thì hẳn cũng không tỏ vẻ vui mừng: "Có thể ngụ trang nhiều năm như vậy, sao có thể xảy ra chuyện đơn giản thế được?"

Tiêu Hoài Đình thở dài một tiếng, cảm giác hơi mệt mỏi: "Bên ngoài, thân đánh trận với người ngoài, trở về lại đánh với người nhà, thật buồn cười."

Ánh mắt Xương Vương tối sầm lại, không nói thêm gì nữa.

Không chỉ buồn cười, mà còn vô cùng mỉa mai. Chỉ là nhất định phải ra tay.

Phụ hoàng lớn tuổi, gần đây lại còn sinh bệnh nhiều lần, có lẽ không lâu nữa sẽ băng hà.

Thế nên cần kích động bọn chúng một phen.

Dù sao thì bây giờ cũng là thời cơ tốt nhất.

Vừa đánh thắng trận, sĩ khí của các tướng sĩ lên cao, quân lương cũng sung túc, những binh sĩ được nuôi đến mức khỏe

mạnh to béo, chỉ cần như thế thì tỉ lệ sống sót trên chiến trường đã cao hơn nhiều.

Không thì chờ đến khi lão Tứ đi ra là chuyện vô cùng phiền toái.

"Nghe nói lão Tứ và nhà Binh bộ Thượng thư bàn chuyện thông gia sao?" Xương Vương hỏi.

Tiêu Hoài Đình nhắc đến chuyện này thì lại buồn cười: "Hong gia không phải nhà thích nổi bật, trải qua chuyện này chắc chắn sẽ không bàn lại."

Xương Vương gật đầu, cũng cong môi: "Đúng là đã xem thường lão Tứ, nếu không phải chuyện khoai tây này thì ta cũng không biết tâm tư hắn sâu như thế, suýt chút nữa... Đã bị hắn lừa gạt."

Tiêu Hoài Đình khoanh tay, giọng điệu tùy ý: "Biết người là một loại thiên phú, có người bẩm sinh đã có, mà có nhiều người lại không có được, không cần khó chịu làm gì."

Xương Vương bật cười thành tiếng: "Ta thật sự rất tò mò, không biết vì sao A Xu cô nương lại biết hắn ta lòng lang dạ thú? Thanh danh của lão Tứ ở bên ngoài rất tốt, vậy mà có thể dọa nàng ấy thành như thế?"

Lúc ban đầu khi nghe tin tức này, Xương Vương không kịp phản ứng, không phải hắn khen huyết mạch nhà mình, mà là bề ngoài hay thanh danh của lão Tứ vô cùng tốt. Lúc trước đi tha hương càng làm cho người ta cảm thấy bội phục.

Vương gia thế này, nữ tử gả đi sẽ được sống rất tốt. Bên Binh bộ Thượng thư kia, nghe nói nữ nhi rung động, nếu không phải nhạc phụ thận trọng, biểu thị xem trọng nữ nhi thì lần đầu tiên hỏi cưới đã xác định hôn lễ rồi, nào đợi đến khi xảy ra chuyện như bây giờ làm gì?

Ai ngờ người như thế, hắn ta vừa ra tay, không chỉ không khiến Yến Thu Xu dao động mà nàng lại muốn làm giả hôn ước để tránh thoát sự cầu hôn của lão Tứ.

Vậy mà không để ý đến thanh danh của mình!

Có thể thấy là nàng muốn né tránh tới cỡ nào.

Tiêu Hoài Đình hơi nhú mào, vui vẻ lắc đầu: "Không biết."

Xương Vương ghét bỏ nhìn chàng: "Ta còn tưởng ngươi và nàng ấy đã bên nhau, lại không ngờ chỉ là đệ tương tư đơn phương mà thôi. Là người từng trải, ta phải nhắc nhở đệ một tiếng, xuất hiện trước mặt cô nương ấy nhiều một chút. Cả ngày đệ không ở nhà, đi một phen đã đi mấy tháng, cẩn thận người ta quên đệ luôn rồi..."

Sắc mặt Tiêu Hoài Đình hơi trầm xuống, chàng nghiêm túc gật đầu.

Ừm, phải xuất hiện nhiều một chút.

Chỉ là... Chờ một thời gian nữa, trước tiên làm xong chuyện ở Đại Lý Tự, cho ba tên kia vào đó, làm gì cũng phải có được một món hời mới được!

Ánh mắt chàng hiện ra vẻ tàn nhẫn mãnh liệt.

*

Mấy ngày sau, không khí càng lúc càng trở nên nghiêm túc.

Ngay cả bầu không khí trong kinh đô cũng trở nên căng thẳng hơn nhiều, ai cũng thấy được Xương Vương và mấy đệ đệ đang đấu đá với nhau.

Phần lớn bách tính ủng hộ Xương Vương, vì Tiêu gia ủng hộ Xương Vương, cũng vì trước đó Xương Vương là thái tử, càng vì

mấy hoàng tử còn lại không ai qua được Xương Vương.

Chỉ là lời bọn họ nói thì không được tính.

Đại Lý Tự tập trung điều tra chứng cứ khiến bầu không khí ở kinh đô thay đổi tốt hơn.

Chương 286

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu không còn ở trong kinh đô nên tin tức chậm trễ hơn nhiều. Ngày đó, vào lúc buổi tối, khi nàng cho người đưa đồ đi thì mới nghe thấy những tin tức này, bây giờ nàng muốn nghe những tin tức này còn phải cố ý phái người nghe ngóng.

Không có internet bất tiện thế đó.

Cũng không biết mọi chuyện cụ thể sao rồi? Tiêu gia có xảy ra chuyện gì không?

Vạch tội hoàng tử không phải việc nhỏ, nhất là lão hoàng đế ngu ngốc kia.

Nàng ở một bên lo lắng, nhưng vì năng lực của mình có hạn, không thể tham dự được nên vẫn ở thôn trang, tiếp tục ngắt quả ớt đã chín. Quả ớt bị nàng ngắt lấy, một phần nàng đem đi trồng, một phần giao cho Diêu quản gia.

Một cây ớt cho ra rất nhiều quả, may mà xung quanh thôn trang có không ít vùng đất trống.

Những lão nông dân đang bận rộn, Yến Thu Xu không hiểu về nông nghiệp nên chỉ nói vài ý kiến. Nàng chỉ giúp tưới nước, còn lại để cho bọn họ làm. Nhưng chỉ mới mấy hôm, ớt được trồng đầu tiên đã nảy mầm rồi, điều này khiến nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Đương nhiên có chuyện còn vui hơn.

Tối hôm qua, Yến Thu Xu nhận được tin tức của Tiêu phủ, hôm nay Đông Đông sẽ dẫn mấy đồng môn và người nhà bọn họ

tới chơi. Ngoại trừ Đông Đông, còn có Uyển Nhi và Tiêu Bình Tùng.

Đông Đông và Tiêu Bình Tùng được nghỉ, gần đây Uyển Nhi theo Đại bá học võ, thời gian được điều chỉnh như bọn họ. Cách nhiều ngày như thế rồi, hôm nay mới có thể đến.

Triệu Thục Hồng dậy thật sớm, nàng ấy mới từ bên ngoài trở về, trong tay cầm theo một chiếc thùng nhỏ. Trong thùng chứa tôm nàng mang từ sát vách thôn trang về, sau lưng còn có hai ma ma hỗ trợ đi theo.

Yến Thu Xu đang lên kế hoạch hôm nay dẫn bọn nhỏ đi đâu và làm gì.

Vừa đến giờ Ty, Cổ quản gia đến nói với nàng xe ngựa đến rồi, nàng vội chạy ra ngoài xem, thấy có bốn chiếc xe ngựa đến!

Nàng không đi xa, đến cổng thôn trang, đường đá xe ngựa không vào được, vì thế nên dừng lại. Tiêu Bình Tùng là người đầu tiên nhảy xuống, cười chào hỏi: "Yến di!"

Trong xe ngựa vang lên tiếng sốt ruột của Đông Đông: "Bình Tùng ca ca! Nhanh lên nhanh lên, đệ còn chưa xuống nữa!"

Xe ngựa hơi cao, cậu bé cần người đỡ xuống.

Tiêu Bình Tùng đi qua ôm Đông Đông xuống, tiếp theo là Uyển Nhi. Dường như chỉ trôi qua mấy ngày mà Uyển Nhi đã cao hơn rất nhiều, lúc xuống chỉ cần Tiêu Bình Tùng giúp đỡ một phen, dáng người vô cùng nhanh nhẹn mà nhảy xuống.

Một trước một sau nhào tới cùng với Đông Đông.

Dường như Đông Đông cũng gầy hơn nhưng vẫn không nhẹ, hai đứa bé ôm chầm khiến Yến Thu Xu lui về sau liên tục: "Được rồi, ta không đỡ nổi hai người nữa!"

Đông Đông và Uyển Nhi cười hì hì không đặng nữa, còn khẽ nói: "A Xu tử tử, trước đó tử cũng không bế được đệ."

Yến Thu Xu tức giận xoa gương mặt nhỏ nhắn kia, nhưng chỉ giả vờ không vui vậy thôi. Nàng ngồi xổm xuống ôm từng người: "Haiz, ta đã rất nhớ các đệ muội đấy!"

Uyển Nhi dựa sát vào nàng, giọng nói như trẻ con: "Muội cũng nhớ A Xu tử tử!"

Đông Đông an ủi vỗ vỗ nàng, trên mặt tỏ vẻ lo lắng: "Không sao, sau này đệ sẽ thường xuyên đến thăm tử."

Yến Thu Xu cười khúc khích, lúc này phía sau cũng có người đến đây, là ba đứa nhỏ xấp xỉ Đông Đông và một đám hạ nhân hầu hạ. Nhưng ngoài trẻ con, còn có hai tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi.

Ba đứa nhỏ nhảy nhót chạy đến, vui vẻ nói: "A Xu tử tử, cảm ơn tử mời chúng ta đến chơi!"

Hai tiểu cô nương bước chậm rãi qua đó, vô cùng lịch sự nói: "Bái kiến Hương Quân."

Yến Thu Xu không thích bị người khác gọi là Hương Quân.

Nhưng đây là quy tắc ở thời đại này.

Tiêu Bình Tùng giới thiệu bọn họ: "Đây là đồng môn của Đông Đông: Tô Võ, Phó Khiêm, Hồng Vinh." Sau đó lại nhìn hai nữ tử, một người mặc quần áo vàng nhạt, một người mặc màu xanh lam, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, tính cách có vẻ rất đơn thuần: "Vị này là tử tử của Hồng Vinh, Hồng Sở Phúc, vị này là tử tử của Phó Khiêm, Phó Minh Văn."

Chương 287

DTV-EBOOK

Giới thiệu xong, Yến Thu Xu đáp lễ, lễ gặp mặt đơn giản của hai bên kết thúc. Nàng nhìn ba đứa trẻ, hỏi: "Bảo các đệ mang theo quần áo, có mang theo không?"

Ba nãi ma ma của ba đứa trẻ đáp: "Bẩm Hương Quân, có mang theo cả."

Vì nông trang này của Yến Thu Xu, thân phận của nàng lại có quan hệ với Tiêu gia, gia quyến những đại thần này vẫn rất tin tưởng. Tiêu gia phải người bảo hộ, bọn họ cũng sắp xếp không ít người. Bọn trẻ đã năm tuổi, không có người lớn đi theo, chỉ có các ma ma.

Yến Thu Xu nghe vậy liền gật đầu: "Vậy được rồi, chờ một lát ta dẫn mọi người đi chơi, chơi mệt rồi ăn cơm nhé."

Ba đứa nhỏ vô cùng ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng!"

"Được rồi."

"Làm phiền A Xu tỷ tỷ."

Ba đứa nhỏ mới năm tuổi nhưng được giáo dục vô cùng tốt, dù sao thì khi học ở thái học viện hoàng gia, nếu dạy dỗ không tốt, đắc tội với ai sẽ liên lụy cả gia tộc. Yến Thu Xu thấy bọn nhỏ mặt mày hớn hở, những đứa bé hiểu chuyện sẽ dễ nói chuyện hơn.

Nàng dẫn bọn họ vào trong, giới thiệu sơ qua về thôn trang, sau đó mời đến đình nghỉ mát trong viện rồi ngồi xuống, nha hoàn đưa trà sữa lên.

Đây là món Yến Thu Xu đã chuẩn bị từ trước nên chỉ cần lấy ra. Nàng cân nhắc đến thời tiết nóng bức, vì thế đã để lạnh trà sữa một phen, nhưng cũng không bị lạnh quá, nhiệt độ vừa đủ.

Ba đứa nhỏ, hai tiểu cô nương mỗi người cầm một bát trà sữa dâu tây uống, cảm giác trơn trượt, nếm thử một ngụm, đôi mắt liền mở to ra.

Quả nhiên là rất khác biệt!

Hồng Vinh kháu khỉnh bụ bẫm, ban đầu hơi ngượng ngùng, nhưng sau khi nếm thức ăn ngon thì hẳn rất kinh ngạc, nói thẳng: "Trà sữa này còn ngon hơn uống trong cửa hàng!"

Những người khác thi nhau gật đầu: "Đúng thế, thơm ngọt hơn trong tiệm nhiều!"

Nhà bọn họ không nghèo, toàn nếm thử món ngon nên lưỡi nhạy cảm hơn, có thể cảm nhận được ngon dở. Đây là lý do bọn họ thích món ăn Yến Thu Xu đưa cho Bình Châu, còn ngon hơn đầu bếp nhà bọn họ làm!

Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói: "Vì ta dùng dâu tây tươi nhất, mới ngắt từ vườn đó!"

Tính cách Phó Minh Văn hoạt bát hơn, nghe vậy liền cười nói: "Nơi này của tỷ còn trồng dâu tây à?"

"Đúng thế." Yến Thu Xu thuận miệng nói, chợt nhớ ra gì đó, nói: "Thật ra mọi người đến vừa đúng lúc, dâu tây còn lại đợt cuối, đang ngọt, mọi người có muốn đi xem chút không?"

Mấy đứa bé đang uống trà sữa: "Vâng?"

Sau khi phản ứng kịp, mọi người vội gật đầu: "Muốn ạ!"

Nhất là Đông Đông, cậu bé nhẩy xuống ghế vui vẻ nói: "A Xu tỷ tỷ nhanh đi, đệ muốn nhìn dâu tây được trồng trong đất!"

Đa phần trẻ con đều hiếu động, nhất là đối với chuyện bọn chúng chưa từng làm, ngay cả hai tiểu cô nương lớn nhất cũng đầy mong chờ.

Yến Thu Xu vui vẻ nói: "Được, vậy chúng ta đi thôi."

Nàng để trà sữa xuống rồi đứng dậy.

Có tổng cộng là năm đứa trẻ lớn, một đứa trẻ choai choai, hai tiểu cô nương vội đi theo. Vì cùng là nữ tử, sau giờ phút ngưỡng ngàng ban đầu, bọn họ trầm tĩnh lại, Phó Minh Văn đi bên tay trái Yến Thu Xu, mong chờ nói: "Vườn dâu tây là sao thế?"

"Có phải dâu tây trong đó vừa to vừa đỏ không?"

Yến Thu Xu nói: "Mọi người nhìn là biết."

Bây giờ đúng mùa thu hoạch dâu tây, nàng thích ăn dâu tây. Hơn nữa, thời kỳ sinh trưởng của dâu tây cũng ngắn, vì thế nên đã để Cổ quản gia bảo nông dân trồng thật nhiều, còn phải quan tâm chăm sóc. Khi mọc ra quả sẽ cung ứng cho quán ăn đường phố, mỗi ngày thu hoạch không ít.

Dâu tây và cà chua cùng loại, chúng lớn lên rất nhanh, vì thế cách ngày là có thể thu hoạch một lần.

Yến Thu Xu chỉ đang nhử nhử, những người khác cũng không tiện hỏi nhiều.

Dù sao bọn họ cũng đến làm khách. Chỉ có thể liên tục suy nghĩ, rốt cuộc vườn dâu tây là thế nào?

*

Chương 288

DTV-EBOOK

Sau khi đi một đoạn đường hẹp dài, vào một nhà lá, Yến Thu Xu dừng lại, thông báo cho bọn họ là đã đến vườn dâu tây rồi.

Bọn họ cùng nhìn sang, miệng mở to đầy kinh ngạc: "A! Nhiều quá!"

Trước mặt là một mảng vườn lớn, nhìn vườn dâu tây non mênh mông bát ngát. Màu xanh biếc khiến người ta nhìn vào cảm thấy tâm hồn thanh thản, xen lẫn là những chấm đỏ nổi bật, đó là dâu tây đã chín.

Nó mọc thành hàng lối ngay ngắn như cọc chúc mừng!

Vì không có lều lớn, chỉ có thể trồng theo mùa. Vì gen nên các cây dâu tây không có đời sau, nhưng lúc này đã đủ, làm cho những thiếu gia và tiểu thư chưa từng thấy qua đều phải ngây người ra mà nhìn.

Ánh mắt Đông Đông sáng lên: "A! Đệ muốn ăn dâu tây!"

Cậu bé đi qua muốn hái mấy quả.

Nhưng lại bị Yến Thu Xu kéo lại: "Dừng lại dừng lại!"

Đông Đông bị ép dừng lại, nhào qua ôm nàng nũng nịu: "A Xu tỷ tỷ, đệ đệ hái đi mà..."

Uyển Nhi ở một bên nhìn xem, trong mắt cũng có suy nghĩ muốn hái.

Mấy người khác từ lớn đến bé cũng đều rất kinh ngạc, nhiều dâu tây quá! Chỉ cần nhìn thôi là đã muốn ăn rồi, dường như

chóp mũi phảng phất vị ngọt của dâu tây, chua chua ngọt ngọt, chắc chắn là ngon vô cùng!

Nhiều ánh mắt như thế nhìn Yến Thu Xu.

Nàng dở khóc dở cười: "Không phải không cho mọi người hái."

Lời còn chưa nói hết, bọn họ đều lộ vẻ mừng rỡ, Phó Minh Văn nói: "Hương Quân, có thể hái thật à?"

Yến Thu Xu gật đầu ra hiệu với Thủy Mỗi, Thủy Mỗi hiểu ý lấy mấy rổ nhỏ ra, đưa mỗi người một cái. Nàng dặn bọn nhỏ cách hái dâu tây, để bọn họ không làm hỏng cây dâu tây, sau đó để bọn họ tự do đi lại.

Thái độ thoải mái khiến cho những đứa trẻ mong chờ từ lâu mừng rỡ không thôi, vụt chạy đi. Uyển Nhi chạy đầu tiên, dung mạo của cô bé cao ráo, chân lại còn dài nhất.

Mặc dù Đông Đông nhiệt tình nhất nhưng cậu bé béo quá, đó là điều ngăn trở cậu bé. Còn mấy đứa nhỏ khác rất nhanh nhẹn, chúng chạy rất nhanh.

Hai tiểu cô nương thận trọng hơn nhiều, đi chậm rãi, nhưng khi thấy dâu tây thì không nhịn được mà đi nhanh hơn, mỗi người đi một hướng bắt đầu hái dâu tây.

Haiz, dâu tây đỏ tươi mọng nước vừa nhìn đã khiến người ta chảy nước miếng!

Chỉ chốc lát sau, có tiểu bằng hữu cầm rổ mang dâu tây đi rửa. Đã chuẩn bị mọi thứ xong, có nha hoàn giúp đỡ rửa, rửa sạch thì có thể ăn.

Tô Võ hơi gầy một chút, nhưng lại là đứa nhỏ nhanh nhẹn nhất, là người đầu tiên ăn được dâu tây.

Hai đứa nhỏ khác đang rửa, trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, Tô Võ cắn đầu quả dâu tây. Mọi người đều biết đầu quả dâu tây là ngon nhất.

Dâu tây mới hái nên tươi không cần phải nói, vỏ dâu tây mịn như trứng gà non, thổi qua một chút, ăn vào miệng có vị chua ngọt khiến người ta phải nheo mắt.

"Oa! Ngon quá!" Tô Võ thấy đồng môn nhìn mình với ánh mắt mong chờ thì càng ăn vui vẻ hơn.

Những người khác: "..."

Bọn họ không được ăn, trái lại còn nhìn chăm chăm nha hoàn giúp rửa dâu tây. Mồ hôi lạnh trên trán nha hoàn chảy ra, tay chân càng nhanh nhẹn vội vàng đưa dâu tây cho bọn họ.

Tiếp theo, bọn nhỏ đều ăn dâu tây của mình, cả đám vô cùng thỏa mãn, ngay cả cùi dâu tây cũng không bỏ qua.

Cùi dâu tây hơi chua một chút, nhưng đây là thứ bọn họ tự tay hái, dường như hương vị đã được tăng thêm. Dù sao thì bọn họ ăn cũng không hề thấy chán, trái lại còn thấy chưa thỏa mãn!

Nhưng bởi vì lúc này quá háo hức được ăn, thế nên bọn nhỏ cũng không hái nhiều dâu tây.

Vừa mới ăn được mấy quả đã hết rồi cho nên bọn nhỏ tiếp tục đi hái.

Tính cách Uyển Nhi chậm rãi, hái được mấy quả, đưa nha hoàn rửa xong, cô bé bưng đĩa vui vẻ đi tới: "A Xu tử tử, cho tử ăn này!"

Tay trắng nõn cầm cùi quả dâu tây đưa vào miệng Yến Thu Xu.

Yến Thu Xu cảm thấy lòng mềm nhũn, há miệng nhận dâu tây, mấy ngày nay nàng ăn dâu tây chua ngọt không ít, nhưng lúc này ăn vẫn cảm thấy rất ngon! Không hổ danh là Uyển Nhi tự tay hái cho: "Cảm ơn Tạ Uyển Nhi, quả này ngon lắm đó!"

Chương 289

DTV-EBOOK

Uyển Nhi cười, cũng đưa dâu tây vào miệng mình, ăn từng miếng nhỏ rất vui vẻ, mắt hạnh thật to cong thành hình bán nguyệt, chớp chớp mắt nhìn Yến Thu Xu: "Ngon quá! A Xu tử tử làm gì cũng ngon, dâu tây cũng ngon!"

Yến Thu Xu sờ bím tóc của cô bé: "Ngon thì ăn nhiều một chút, hay là hái mang về cho nãi nãi và nương của muội nữa đi."

Ở Tiêu gia chưa từng thiếu những loại hoa quả này, nhưng mình hái và người khác tặng hoàn toàn khác nhau.

Uyển Nhi ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng!"

Nàng ăn dâu tây trong tay xong cũng đi vào vườn mà hái.

*

Yến Thu Xu lười đi, đứng mệt mỏi nên tìm băng ghế ngồi nhìn.

Bọn nhỏ đều có nha hoàn và ma ma đi theo trông, vốn không cần nàng quan tâm.

Đi tới đi lui không biết bao nhiêu lần, mấy đứa nhỏ chơi rất vui vẻ. Tính tình của Uyển Nhi trầm hơn, sau mấy lần đã mệt, chạy đến bên lều cỏ này ngồi nghỉ ngơi.

Phó Minh Văn cũng bưng một mâm to dâu tây đi về phía tiểu tử muội của mình, gương mặt xinh đẹp đỏ rực đỏ mồ hôi. Nha hoàn đang quạt cho các nàng, Yến Thu Xu ngồi bên cạnh còn hưởng được chút gió, rất thoải mái đến mức nàng cảm thấy buồn ngủ.

Nhưng người bên cạnh nói một câu khiến nàng tỉnh táo lại: "Hương Quân, có thể cho chúng ta mang ít dâu tây về không? Ta muốn cho cha và nương nếm thử."

Yến Thu Xu vô cùng nhiệt tình, đương nhiên là được.

"Đa tạ Hương Quân." Phó Minh Văn cảm kích nói, sau đó gỡ hầu bao bên hông rồi đưa qua: "Xin Hương Quân nhận lấy."

Yến Thu Xu vừa cầm hầu bao nặng trĩu, có cảm giác như của Tiêu Hoài Đình đưa mấy hôm trước, nhưng cái này nhỏ hơn nhiều. Lúc này, nàng nhận xong hùng hồn nói: "Phó tiểu thư khách khí rồi."

Bên cạnh, Hồng Sở Phúc trầm tĩnh hơn cũng vội đưa hầu bao qua.

Yến Thu Xu nhận hầu bao đầu tiên là đủ rồi, nàng từ chối, giọng nói dịu dàng: "Hai người có thể nghỉ ngơi nhiều một chút, bên phòng bếp kia đã chuẩn bị cơm trưa, đói thì chúng ta đi qua đó ăn. Sau khi ăn xong, thời gian còn sớm nên có thể chơi một lát. Hai người nhìn thấy dưa hấu bên cạnh chứ? Sáng nay vừa hái đấy, đặt trong hầm băng, dưa hấu lạnh rất ngon đấy!"

Hai người cười gật đầu, Phó Minh Văn hâm mộ nói: "Hương Quân ở đây thoải mái dễ chịu quá."

Cùng nhau đến đây ăn uống trông trọng, dựa theo mùa khác biệt mà trồng cây khác nhau. Bên này dâu tây, bên cạnh là đào, dưa hấu, dưa hấu kia vô cùng to, chắc chắn là rất ngọt.

Phía trước còn có vườn nho! Qua mấy tháng nữa là có nho ăn rồi.

Trước đó khi đi qua, nàng còn thấy nơi nuôi gà, vịt, cá, còn có vườn rau xanh, từng loại rau trong veo như nước giống như một khu vườn vậy. Nếu ở đây thì chắc chắn vô cùng hài lòng.

Hồng Sở Phúc gật đầu, khẽ nói: "Sau này muội phải làm thôn trang thế này mới được!"

Yến Thu Xu bật cười: "Hai cô nương thích nơi này thì có thể đến thường xuyên, chỗ này của ta đãi khách, có phòng riêng cho khách. Nữ quyến ở sát vách của ta, nếu là nam tử thì ở bên ngoài. Đương nhiên, trước mắt không có vị khách nào khác, nếu quen thì có thể ở mấy ngày."

Trong lòng Hồng Sở Phúc khẽ động, rõ ràng là có suy nghĩ gì đó.

Phó Minh Văn ở bên cạnh cũng rung động, sau khi tự hỏi mấy giây, gương mặt nhỏ trở nên hưng phấn, đẩy nàng hỏi: "Không phải vừa rồi tỷ vừa nói cha tỷ cái kỉnh, không muốn gặp ông ấy à? Ở đây mấy hôm đi, để ông ấy sốt ruột một phen!"

Hồng Sở Phúc trở nên dao động.

Phó Minh Văn còn ở bên cạnh nói: "Ta ở cùng tỷ, ta cũng thích nơi này, không muốn trở về. Ngày nào cha và nương cũng giục ta thành thân, đúng là rất phiền!"

Bằng hữu đã muốn ở lại, Hồng Sở Phúc không chần chờ nữa, hơi ngượng ngùng nhìn Yến Thu Xu: "Hương Quân, ở mấy hôm được chứ?"

"Đương nhiên là được!" Yến Thu Xu vội gật đầu: "Nếu hai vị đồng ý thì ta sẽ cho người thu dọn phòng. Chỉ là thôn trang đơn sơ, nếu có thì có nhưng điều kiện sẽ kém phủ đệ của hai vị, phải chuẩn bị tâm lý cho tốt."

Chương 290

DTV-EBOOK

"Được, được." Phó Minh Văn vội đáp lời.

Thế là lúc Yến Thu Xu đưa mấy đứa bé trở về ăn trưa, ăn dưa hấu nhiều nước ngọt lịm, lại bán được không ít hàng tồn. Lúc tiễn đám nhóc về, hai bạn nhỏ hoảng sợ nhìn tý tý không lên xe ngựa: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ không về à?"

Phó Minh Văn cười hì hì lắc đầu: "Không quay về đâu!"

Hồng Sở Phúc cũng cười mỉm gật đầu: "Ừm, các đệ về đi."

Phó Khiêm và Hồng Vinh: "!!!"

Hồng hét rồi! Ra ngoài chơi một phen lại mất tỷ tỷ sao?! Sau khi về có bị cha đánh không đây?

Lập tức thu hút được hai vị khách đến ở.

Yến Thu Xu vô cùng hưng phấn, tiễn mấy vị khách nhỏ đi xong, nhìn thấy sắc trời sắp tối, nàng giúp thu xếp cho khách mới, sau đó chạy vào bếp chuẩn bị bữa tối.

Quan trọng là phải để hai người này ăn ngon uống ngon, như thế mới có thể lôi kéo nhiều người đến hơn!

Vậy làm món gì đây?

Tiểu cô nương ở thời đại này có khẩu vị không quá khó, vì thế Yến Thu Xu định làm nhiều món nhiều khẩu vị khác nhau. Một món thanh đạm, hơi cay như ớt da hổ, cánh gà mật ong cũng không bỏ qua được.

Lần đầu các tiểu cô nương rời nhà, chắc chắn có điều không quen. Sợ các nàng ngủ không ngon, Yến Thu Xu lại cho thêm một phần rượu dâu tây.

Rượu đã ủ bảy ngày, chắc là uống được rồi.

Nàng chạy đi ôm một vò đến, mở nắp ra, mùi rượu thơm ngọt xông vào mũi. Nhưng mùi rượu này không nồng đậm, làm từ dâu tây nên rượu cũng có màu hồng xinh đẹp.

Yến Thu Xu đổ rượu ra, dùng đồ chứa gọn, bảo Thủy Mỗi đưa qua phòng lạnh để một lúc.

Tiếp theo là tiếp tục làm thức ăn.

Có rượu trái cây vậy chắc chắn phải có đồ nhắm, thêm một phần thịt chiên giòn cũng không tệ.

Sau khi xác định xong thực đơn, mọi người bắt đầu phân công làm việc.

Không ai biết làm món ớt da hổ, chỉ có mình Yến Thu Xu làm. Còn những món khác, nàng chỉ cần dùng muối nếm sau cùng, chung quy cũng rất nhẹ nhàng.

Thịt chiên thì chiên hai lần cho giòn, rau xanh xào sơ, cánh gà nướng lên.

Cuối cùng là ớt da hổ.

Nàng dùng ớt xanh dài, đuôi nhọn, khi sơ chế sẽ bỏ đường gân trong ớt, như thế vị cay gần như là biến mất.

Nói chung, cách làm của món ăn này khá đơn giản, trước tiên cho dầu sôi, lại thêm gia vị vào xào. Sau khi xào thơm thì thêm nước tiếp tục xào, đến khi ớt xanh mềm lại thì có thể vớt ra nổi.

Song, nàng nghĩ Hồng Sở Phúc và Phó Minh Văn đều là quý nữ thế gia, lúc dùng cơm rất lịch sự. Nếu nàng để cả quả ớt dài như thế, khi ăn sẽ trông không lịch sự, nàng hiểu ý nên đã rửa sơ kéo, sau đấy cắt ớt thành đoạn dài hai cm.

Làm xong ớt xanh, cánh gà cũng đã nướng xong, Thủy Mỗi giúp bung những món khác qua.

Nếu không được yêu cầu, Yến Thu Xu sẽ không ngồi ăn cùng khách. Nhưng lần này sau khi đưa thức ăn và rượu trái cây qua, nàng định rời đi lại bị hai người gọi lại: "Hương Quân không ngồi xuống ăn cùng sao?"

Thân thiện đến mức làm Yến Thu Xu kinh ngạc.

Không phải nàng tự ti, mà thái độ lúc trước của Giang phu nhân và chuyện Tiết phu nhân muốn nạp thiếp cho con trai nhà bà ta, khiến nàng biết rõ ở nơi cổ đại giai cấp rõ ràng này, thân phận của nàng chỉ là một người ở nhờ Tiêu gia.

Bình thường, những người này sẽ không muốn ngồi chung với nàng.

Nhưng hai người này cho Yến Thu Xu cảm giác vô cùng thân thiện.

Nói lại, nàng vẫn chưa biết phụ mẫu của hai người này là ai? Nhưng biết cũng không có tác dụng gì, Yến Thu Xu không quen chuyện quan trường ở quốc gia này, không có internet, không có trang web công bố, chỉ có thể dựa vào chuyện tự mình tìm hiểu, thu thập tin tức quá chậm.

Nàng nhận lời mời, chỉ chần chờ một giây đã thản nhiên ngồi xuống, bảo Thủy Mỗi đi cầm thêm một đôi bát đĩa đến.

Phó Minh Văn cười nói: "Quả nhiên Hương Quân rất thoải mái, rất có tác phong của người Tiêu gia."

Yến Thu Xu ngượng ngùng cười một tiếng, không biết nên nói tiếp thế nào.

Chương 291

DTV-EBOOK

Hồng Sở Phúc nhận ra, ôn hòa giải thích: "Mẫu thân Minh Văn là người Thảm gia, là biểu huynh muội với phu quân Tam tiểu thư Tiêu gia. Tiêu gia và Thảm gia cũng xem như là thân thích."

Yến Thu Xu hiểu ra, nụ cười vui vẻ hơn nhiều: "Thì ra là thế."

Phó Minh Văn cười nói: "Đúng thế, A Xu tỷ tỷ, qua mấy tháng nữa chúng ta là thân thích, sau này có thể tới ăn dâu tây miễn phí không?"

Yến Thu Xu cười đến mức mặt bắt đầu nóng lên: "Đương nhiên là được."

Hồng Sở Phúc thấy nàng lúng túng, đẩy đẩy tay vài cái, cười nói: "Được rồi, chúng ta cùng ăn cơm trước đi."

Yến Thu Xu khẽ thở phào nhẹ nhõm, bưng bình sứ màu hồng lên, mở ra rót rượu cho các nàng: "Đây là rượu dâu tây ta ủ, mùi rượu rất nhạt, vừa lấy ra khỏi hầm lạnh, hai người nếm thử xem."

Nàng rót cho Phó Minh Văn trước, khi muốn rót cho Hồng Sở Phúc thì nàng ấy nói: "Ta không biết uống rượu, rượu này uống có say không?"

Yến Thu Xu chần chờ một chút: "Chắc là không đâu? Rượu này mới ủ bảy ngày, hương vị rất nhạt."

"Không sao, ở chỗ này mà tỷ còn không yên lòng à? Buổi tối chúng ta ngủ cùng nhau, không sao đâu." Phó Minh Văn đứng đứng nói, tay đã bưng lên nhấp một hớp.

Nàng ấy muốn học theo phụ thân, cho lên miệng nhấm nháp một phen.

Nhưng vị rượu lạnh buốt, vừa mới cho vào miệng, vị chua ngọt đã chảy vào lưỡi, mát lạnh khiến nàng giật mình, quên mất muốn học theo cách phẩm rượu của phụ thân.

Rượu kia chảy thẳng vào cổ họng, quả nhiên hương vị rất nhạt, chỉ hơi có mùi rượu, hơi nóng nhưng dường như không khiến người ta say.

Phó Minh Văn uống xong liền nhướng mày: "Ai da! Mùi vị không tệ chút nào!"

Hồng Sở Phúc tò mò, cũng bưng một chén lên nhấp thử, vui vẻ nói: "A, đúng là không tệ! Có mùi rượu nhẹ, chua ngọt rất khai vị!"

Yến Thu Xu thấy vậy cũng uống một hớp, trước đó nàng thử không có đá, mùi rượu hơi nồng. Sau khi được ướp lạnh thì mùi rượu nhạt hơn, giống như uống nước trái cây. Vừa chạm vào đầu lưỡi thì hơi có mùi rượu, nhưng nhiều hơn là vị chua ngọt quen thuộc của dâu tây.

Chua chua ngọt ngọt, đúng là rất khai vị, nàng uống xong cười nói: "Khai vị rồi vậy ăn nhanh lên, những món này hai người nếm thử đi, thích món nào ngày mai có thể chọn. Đúng rồi, món này làm từ ớt, gọi là ớt xanh da hổ, là Tiêu tướng quân mang giống về. Hạt giống được gieo xuống rồi, chắc mấy tháng sau là có thể thu hoạch, chắc là có thể ăn ở quán trong phố mỹ thực kia."

"Ớt xanh da hổ sao? Tên này nghe lạ quá."

"Vậy ta không khách khí nữa."

Hai người quan sát ớt xanh một phen, từng quả ớt được đặt ngăn nắp trên đĩa ngọc màu trắng. Nếu không phải bị cắt thành từng đoạn thì sẽ rất đẹp, ớt xanh đuôi nhọn, phía trên phần vỏ có đường vân nổi bật lên hai chữ da hổ.

Thật ra các nàng đã ăn những món khác ở phố mỹ thực, duy chỉ có món ớt xanh da hổ này chưa từng thấy qua. Hai người không hện mà cùng động đũa kẹp một đoạn ớt xanh cho vào miệng.

Trong miệng vừa có mùi rượu lạnh buốt, lúc này ăn vào đồ ăn nóng hổi cảm giác vô cùng thỏa mãn. Thật ra ớt xanh có cảm giác hơi mềm, vì nó được nấu trong thời gian khá dài.

Mùi thơm đậm đà, khi cắn cảm thấy ớt xanh mềm nhưng bên trong còn cứng, vị cay không lộ ra nhưng khi ăn lại thấy rất vừa miệng.

*

Phó Minh Văn ngạc nhiên không thôi: "Hương vị rất ngon!"

Hồng Sở Phúc cũng nói: "Vô cùng ngon, cảm giác mềm tan!"

"Hai người thích là được rồi!" Hai người liên tục gật đầu, nói đến mỹ thực, tiểu cô nương luôn vô cùng vui vẻ. Hồng Sở Phúc nhiệt tình hơn nhiều: "Chúng ta đã nếm thử đa số món ăn ở quán trong phố mỹ thực rồi, món nào cũng thích cả! Nhất là cá nướng, ăn ngon vô cùng!"

Yến Thu Xu vui vẻ nói: "Ừm, hôm nay lần đầu đãi khách nên quên hỏi khẩu vị của hai người, ngày mai ta sẽ cho hai người ăn ngon hơn nữa!"

Hai người liên tục gật đầu, ăn không dừng đũa, cánh gà vô cùng ngon.

Chương 292

DTV-EBOOK

Bên ngoài xốp giòn, thịt bên trong mềm, cảm giác tê dại, ngon vô cùng!

Ăn hết sức hài lòng, lại uống một hớp rượu dâu tây, trong lòng đang rất đặc ý!

Hồng Sở Phúc rất thích ớt xanh da hổ, gấp liên tục, ba phần trong đĩa đã bị nàng ấy gấp hết. Song, món này hơi mặn cần ăn chung món khác, cơm ở trước mặt nàng, nhưng uống rượu nhiều thì sẽ không ăn cơm được, vì thế nàng ấy liền uống hết hớp này đến hớp khác.

Lúc Phó Minh Văn lấy lại tinh thần, rót rượu cho bản thân thì phát hiện trong bình đã thiếu đi nhiều: "A Sở, tử uống hết rồi sao?"

Hồng Sở Phúc mờ mịt chớp mắt: "Không có, ta chỉ uống chút xíu thôi."

Gương mặt non mịn của tiểu cô nương đỏ bừng, không đỏ tươi như khi chơi đùa buổi sáng mà ửng đỏ sau khi uống say. Con mắt cố gắng mở to, còn cần nhướn mày nhưng lại không mở ra được.

Phó Minh Văn tặc lưỡi: "Xong đời rồi, tử ấy say rồi!"

Yến Thu Xu cũng ngăn người: "Rượu này lợi hại vậy sao?"

Phó Minh Văn nín cười: "Có lẽ tử ấy không say, tử xem này, chúng ta không sao cả."

Hồng Sở Phúc không vui mím môi: "Không phải! Ta không say!"

"Được được, không say, vậy tử muốn nghỉ ngơi không?" Phó Minh Văn buồn cười, tay đẩy nàng ấy một cái.

Hồng Sở Phúc lắc đầu, căn bản là càng choáng hơn, mạnh mẽ lắc đầu, lại nhấp một hớp rượu, gấp thịt chiên giòn cho vào miệng nhai xộp xộp. Sau khi ăn xong, nàng ấy có vẻ tỉnh táo hơn, ầm ỨC nhìn Phó Minh Văn: "Hu hu, rõ ràng cha ta cũng cảm thấy Hoài Vương điện hạ bị oan, sao không đồng ý cho chúng ta chú? Ông ấy nhát gan quá! Thật là quá đáng mà!"

Yến Thu Xu nhìn chăm chăm nàng ấy, vừa rồi người này nhắc tới Hoài Vương sao?

Trong mục tiêu của Hoài Vương có nàng ấy à?

Phó Minh Văn cũng cảm thấy khó xử, muốn kéo nàng ấy lại, cười nói: "Tỷ say rồi, A Sở, chúng ta đi nghỉ ngơi thôi."

"Ta không có say mà!" Hồng Sở Phúc bị ép đứng lên, không vui nên đẩy Phó Minh Văn ra, khuôn mặt nóng hầm hập, hình như mình hơi say rồi?

Nhưng nàng ấy vẫn lắc đầu, mạnh miệng nói: "Ta không say, ta chỉ hơi khó chịu thôi!"

Phó Minh Văn tới vịn nàng ấy một lần nữa, dụ dỗ nói: "Được rồi, không say, nhưng tử cũng ăn no rồi mà. Chúng ta về..."

Nhưng mà lời chưa nói xong đã bị cắt ngang, Hồng Sở Phúc ầm ỨC nhào vào lòng Phó Minh Văn: "Thật sự khó chịu, vì sao cha ta lại nhát gan như thế? Ông ấy không phải Binh bộ Thượng thư sao? Hơn nữa Hoài Vương điện hạ không hề sợ Đại Lý Tự, chắc chắn ngài ấy không làm chuyện xấu. A Xu tử tử, tử nói đúng không? Hoài Vương điện hạ rất tốt!"

Phó Minh Văn muốn che miệng nàng ấy lại, nhưng từ đầu đã bị nghe được, nàng ấy không biết phải làm sao, dù sao cũng không phải là người ngoài.

Chuyện phủ Binh bộ Thượng thư muốn kết thân với Hoài Vương nếu nghe ngóng được thì sẽ biết, nàng ấy dứt khoát từ bỏ.

Dù gì thì cũng không giấu được nữa, lại còn khiến Yến Thu Xu không vui thì không nên.

Nghe thấy Hồng Sở Phúc hỏi, nàng ấy lên tiếng hòa theo: "Đúng đúng đúng, Hoài Vương điện hạ rất tốt."

Hồng Sở Phúc hài lòng, đang vui vẻ, bên tai lại nghe thấy giọng nói trong veo: "Hoài Vương điện hạ cũng không tốt, bề ngoài tỏ ra khiêm tốn mà thôi."

Hồng Sở Phúc: "???"

Nữ tử mê muội trừng to mắt, tỉnh rượu hơn nhiều rồi, tức giận nhìn nàng ấy: "Tỷ dựa vào cái gì mà nói thế?"

Phó Minh Văn cũng kinh ngạc, thanh danh Hoài Vương rất tốt, mọi người đều biết, sao tỷ ấy lại nói thế?

Yến Thu Xu nhìn hai nữ tử trước mặt, giải thích một câu: "Hoài Vương không phải người tốt, chuyện mưu hại Xương Vương là bản thân hắn thực sự đã làm. Khoai tây mang về Đại Chu, chỉ có một mình hắn ta biết khoai tây có độc, nhưng hắn không nói."

"Trái lại, đầu bếp phủ Xương Vương cố ý dùng khoai tây mọc mầm làm thức ăn cho Xương Vương, hai người cảm thấy hắn ta trong sạch sao?"

"Phải biết đầu bếp của phủ Xương Vương vì muốn giữ lại độc tính nên không nấu chín khoai tây, hẳn ta đã khai rồi, chẳng lẽ không phải cố ý gây nên?"

Chương 293

DTV-EBOOK

Ngoại trừ Hoài Vương, ai có thể biết được độc tính của khoai tây trong khoảng thời gian ngắn chứ?"

Phó Minh Văn nghe nàng nói, trong lòng giật mình nhưng không nói gì.

Hồng Sở Phúc hoàn toàn tỉnh lại, nhếch môi, cố gắng sắp xếp từ ngữ để phản bác: "Có thể ngài ấy thật sự không biết, dù sao ngài ấy chỉ mới lấy được khoai tây thôi!"

"Nếu là cô nương, vô tình gặp được thu hoạch tốt như thế thì có đi nghe ngóng khoai tây có độc hay không?" Yến Thu Xu hỏi ngược lại.

Đôi mắt căng tròn kia nhìn nàng, Hồng Sở Phúc không tránh né mà suy nghĩ nghiêm túc một phen. Đầu óc sau khi uống rượu xong hơi mông lung, nhưng suy nghĩ chuyện này, nàng ấy... Vẫn gật đầu: "Đương nhiên là có rồi."

Có thể no bụng, có thể sản xuất số lượng lớn, đồ tốt như thế quá hoàn mỹ khiến nàng ấy không thể tin tưởng được, chắc chắn phải điều tra nhược điểm của nó.

Nhưng mà...

"Nhưng thời gian điện hạ đưa về rất gấp!"

Yến Thu Xu nói: "Nói cũng đúng, nhưng hơi miễn cưỡng. Dù sao thì hẳn cũng mang về không ít khoai tây, lúc vận chuyển chỉ hỏi mấy câu, bách tính hiểu rõ về khoai tây sẽ thông báo, vì bách tính bình thường sẽ không lãng phí lương thực. Nếu không có

độc, cho dù đã nẩy mầm bọn họ cũng không lãng phí. Những người ăn khoai tây trường kỳ kia chắc chắn sẽ biết."

Hồng Sở Phúc hốt hoảng lui lại hai bước, hơi kháng cự nói: "Nói thế không đúng! Hoài Vương có thể mang về, là lòng ngài ấy lo lắng cho bách tính, cô nương không thể suy đoán lung tung về ngài ấy như thế được!"

Yến Thu Xu thở dài, nàng đứng lên, may mà vừa ăn cơm, cũng đã cho những nha hoàn khác ra ngoài ăn cơm, xung quanh không còn ai cả.

Tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi này vì kiến thức giới tính không đủ, tính cách quá đơn thuần, rất dễ tin tưởng một người, từ đó không tin chân tướng mình nhìn thấy.

Song, Yến Thu Xu không phải thân nhân của nàng ấy, nói nhiều quá cũng không tiện, chỉ có thể nói: "Hắn ta không tốt như thanh danh bên ngoài đâu. Cưới cô nương, ta đảm bảo chín mươi phần trăm, hắn ta làm vậy là vì thân phận của cha cô nương. Nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra, trước đó cha cô nương đồng ý là vì hắn ta có thanh danh tốt, nhưng thanh danh của Xương Vương và Tiêu gia tốt hơn. Bọn họ có thể vạch tội hắn ta trong triều, cha cô nương đã dao động cho nên không muốn gả cô nương đi. Nếu cô nương thật sự thích hắn ta thì chờ thêm mấy năm, bây giờ cô nương còn nhỏ, chờ mấy năm sau mọi chuyện kết thúc, cô nương xem có nên gả đi không. Dù sao thì... Cẩn thận vẫn tốt hơn." Nàng nói xong quay người rời đi.

Nói quá nhiều dễ gây nên tâm lý phản nghịch, nhưng không nói thì trong lòng Yến Thu Xu lại cảm thấy khó chịu.

Tiêu Hoài Nhã đã thoát được nên nàng mới không lắm miệng, nhưng cô nương này ở trong cuộc, nếu nàng không nói thì có lẽ sẽ đâm đầu đi vào. Đến lúc đó, khi Hoài Vương bại lộ, nàng ấy là Hoài Vương phi cũng khó thoát thân, sẽ rơi vào kết cục như Tam hoàng tử phi, thậm chí còn liên lụy tới người nhà.

Lúc trước, không phải Tam hoàng tử phi không có cơ hội sống, nhưng nàng ta sống không nổi. Toàn gia trên dưới mấy trăm miệng đều vì nàng ta mà bị hủy hoại trong chốc lát, đối với nàng ta mà nói đó là nghiệp chướng nặng nề.

Yến Thu Xu nói thế thôi, nhưng nàng cảm thấy đã khiến trong lòng cô nương này đã có khoảng cách. Không thì vừa rồi không dùng vẻ mặt kháng cự mà nhìn nàng như thế.

Nàng sợ mình nói thêm nữa sẽ hủy hoại hoàn toàn hình tượng Hoài Vương trong lòng nàng ấy.

Yến Thu Xu đoán không sai.

Nàng nói một phen khiến Hồng Sở Phúc tỉnh rượu.

Nàng ấy ngây ngẩn cả người, vẫn luôn nghĩ về chuyện này.

Sau khi nàng ấy và Phó Minh Văn tắm xong, nằm trên giường nói chuyện này: "Muội thấy lời cô nương ấy nói là thật sao?"

Phó Minh Văn suy nghĩ một phen: "Nàng ấy cho ta cảm giác rất thật, không giống là giả, nhưng ta cũng không chấp nhận được."

Chương 294

DTV-EBOOK

Hoài Vương rất tốt, lần trước tử đánh rơi hầu bao, là ngài ấy tiện đường bắt tên trộm. Người có thể gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ thì xấu chỗ nào chứ?"

Hồng Sở Phúc mím môi: "Ta cũng cảm thấy như thế, chuyện mưu hại Xương Vương chắc chắn có hiểu lầm..."

Chỉ là nhớ tới Yến Thu Xu nói chuyện khoai tây nảy mầm, nàng ấy vẫn hơi dao động.

Phó Minh Văn thở dài một tiếng, vỗ tay Hồng Sở Phúc: "Nếu không thì tử chờ đến khi tái giá xem sao? Dù sao bây giờ chắc chắn cha tử cũng không đồng ý, nếu ngài ấy thích tử thì sẽ đồng ý chờ, chờ... Mọi chuyện lắng lại, hai người thành hôn, cha tử cũng yên tâm."

Hồng Sở Phúc hơi không nỡ, nhưng nàng ấy không phải kẻ ngốc, cảm giác lời Yến Thu Xu nói rất nghiêm túc. Cho dù không tin thì vẫn cảm thấy sợ hãi.

Nếu nói tình cảm của nàng đối với Hoài Vương rất sâu đậm không bỏ được cũng không đúng, vì thế khi nghe đề nghị của Phó Minh Văn, nàng ấy không phản bác mà là nghiêm túc suy nghĩ có nên làm như thế không?

Không thì thử một phen đi?

Trước đó nàng ấy nghe cha và nương thẩm nói chuyện, các hoàng tử tranh ngôi vua không thể kết thúc trong thời gian ngắn được. Hoài Vương không thích tranh quyền đoạt lợi thì sẽ không tranh đấu, vậy thì ngài ấy nhất định sẽ bình yên vô sự! Nhất định là vậy!

Vì hôm qua Yến Thu Xu nói lời khó nghe. Hồng Sở Phúc vốn định ở lại chơi mấy ngày nhưng không ở nữa.

Cũng không phải chán ghét nàng, chỉ là không ai bình tĩnh vui vẻ ở chung với người nói người trong lòng mình không tốt. Dù sao hai người cũng không phải khuê mật, nàng ấy ở đây cảm thấy không được tự nhiên, vì thế sáng sớm đã rời đi.

Thậm chí nàng ấy còn không chào tạm biệt Yến Thu Xu.

Nhưng Phó Minh Văn vẫn nói lời tạm biệt, đúng hơn là nói lời cảm tạ, sau đó mới cùng Hồng Sở Phúc trở về.

Vốn dĩ phụ mẫu Hồng gia nghĩ khuê nữ không vui còn muốn ở bên kia mấy hôm.

Ai ngờ rằng lại trở lại nhanh như thế.

Hồng phụ thân vui vẻ lại buồn bực nhìn dáng vẻ ủ rũ của khuê nữ, bất đắc dĩ nói: "Cha muốn tốt cho con, con tỉnh táo lại đi, từ từ nghĩ lại, thật sự là Hoài Vương không thích hợp với con."

Hồng Sở Phúc mím môi, hiếm khi không phản bác nữa. Lời của cha và nương chưa chắc đã khiến nàng ấy nghe lọt tai, nhưng lời người ngoài thì lại khác, nàng ấy nghe xong liền, vì thế gật đầu nói: "Con biết rồi, cha, chờ một thời gian nữa. Dù sao thì con cũng mới mười lăm tuổi, chờ hai năm nữa mới chỉ mười bảy, khi đó mới gả cũng không muộn."

Có cha là Binh bộ Thượng thư, nàng ấy không lo không gả được.

Hồng phụ thân ngạc nhiên: "Thật sao? Con đồng ý chờ à?"

Sao trước khi đi thôn trang, nói đến chuyện này không đồng ý lại tức giận với mình, bây giờ sao lại đồng ý thế?

Hồng Sở Phúc hơi lúng túng trừng mắt nhìn phụ thân, ông ấy như thế khiến nàng ấy cảm thấy trước đó khi nàng ấy âm ỉ muốn kết hôn là do mình cố tình gây sự, thở dài nói: "Dù sao chính là như thế, trước đó nhà chúng ta cũng không tham dự những việc này, để mọi chuyện kết thúc rồi tính sau."

Nói xong, nàng ấy nâng váy nhanh chóng chạy đi.

"Haiz..." Hồng phụ thân còn muốn nói gì đó, nhưng nữ nhi chạy nhanh quá nên ông ấy không đuổi kịp, chỉ có thể xem như thôi.

Hồng mẫu thân nhìn hai cha con dây dưa hồi lâu, cười khúc khích: "Được rồi, tiểu cô nương da mặt mỏng, nó nghĩ thông suốt là được rồi."

Hồng phụ thân là một người cha hiền, Hồng mẫu thân mới là vai phản diện trong nhà. Từ nhỏ, nữ nhi có quan hệ tốt với ông ấy, trong phút chốc không nghĩ ra. Bây giờ Hồng mẫu thân nhắc nhở, ông ấy mới từ bỏ, hậm hực nói: "Ta chỉ buồn bực nó ngu ngốc, sao bây giờ lại nghĩ thông suốt chứ?"

Hồng mẫu thân thu lại ý cười, giọng điệu hơi trầm xuống: "Nó không ngốc, có thể nghe lọt thì xem như là không hề ngốc."

Chương 295

DTV-EBOOK

Có thể nghĩ thông suốt có lẽ là vì hôn thê của Tiêu lục lang nói gì đó, không thì sao lại thay đổi như thế? Chẳng lẽ trong tay người Tiêu gia có chứng cứ có lợi hơn, không thì A Phúc mới gặp Hoài Vương có mấy lần đâu chứ? Sao lại một mực với hần ta như thế? Đây hần là có vấn đề gì rồi!"

Hồng phụ thân nghe vậy xong thì sắc mặt liền trở nên u ám.

Làm một người cha thương con, người ngoài tính toán với mình thì ông ấy lại không tức giận như thế. Còn khi đối phó với Hồng Sở Phúc, ông ấy thật sự tức giận, âm trầm nói: "Vốn nghĩ hần ta là người tốt, thì ra là đã có dã tâm! Có lẽ hần ta đã thu hoạch khoai tây từ sớm, chắc nghĩ ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Đáng tiếc Xương Vương đã đi ra phá vỡ tính toán của hần!"

Hồng mẫu thân liền gật đầu tán thành, nhưng chuyện này không cần bọn họ tính toán, chỉ cần nữ nhi không thích Hoài Vương thì bọn họ không sợ hãi nữa.

*

Yến Thu Xu không biết Hồng phụ thân nghĩ như thế, không thì nhất định phải khen một câu.

Chẳng phải là ngư ông đắc lợi à?

Trong kịch bản, Hoài Vương xuất hiện cuối cùng, khi mấy hoàng tử kia bị đánh đến thê thảm, đột nhiên hần ta xuất hiện, tụ hợp quân Tiêu gia đánh cho quân lính của bọn chúng tan rã.

Nam nhân có thể làm đến nước này sẽ không bị đánh bại đơn giản như thế.

Mặc dù Yến Thu Xu không ở kinh đô, nhưng mấy hôm nay có người tìm hiểu tin tức, Tiêu phu nhân lại sang đây thăm nàng cũng mang theo tin tức khiến nàng biết tình huống đại khái.

Nàng có cảm giác chắc chắn Hoài Vương sẽ không có chuyện gì.

Quả nhiên, đầu tháng sáu, Đại Lý Tự công bố kết quả điều tra - Hoài Vương trong sạch, nhưng chuyện Tam hoàng tử hạ độc Xương Vương đang bị nhốt là chuyện chắc chắn.

Về phần Xương Vương phủ ăn khoai tây có độc là do Lục quý phi phái người động thủ, giá họa cho Hoài Vương.

Vì ngày đầu tiên khoai tây xuất hiện, Lục quý phi được chia không ít. Khi bà ta ban thưởng cho cung nữ, có cung nữ không nỡ lãng phí mà ăn khoai tây mọc mầm dẫn đến đau bụng, trên bệnh án Thái y viện hỏi bệnh đều có ghi chép cả.

Chuyện này đủ để chứng minh Lục quý phi biết chuyện khoai tây mọc mầm có độc, mà Lục quý phi lại đưa đến phủ Xương Vương rất nhiều lần chứ không phải lần đầu tiên, điều tra một phen là có thể tra ra rồi.

Trong chuyện này, Hoài Vương chỉ động tay một phen đã có thể thoát thân.

Trái lại Lục quý phi bị kéo xuống nước, một mực không nhận tội, cho dù người động thủ chỉ rõ cung nữ bên cạnh bà ta sai khiến thì bà ta cũng không nhận tội.

Song, cho dù không nhận tội thì chứng cứ vẫn vô cùng xác thực, tội ác này vẫn bị úp lên đầu.

Dù sao cũng là nữ nhân được sủng ái trong hậu cung suốt hai mươi năm, trọng lượng của bà ta trong lòng hoàng đế không ít, lại sinh Ngũ hoàng tử ưu tú và Thập ngũ công chúa hoạt bát đáng yêu như thế nên chỉ bị cấm túc ba tháng, phạt bổng lộc nửa năm.

Sự trừng phạt thế này không đau không ngứa, khiến không ít người trông chờ Lục quý phi ngã xuống đều tức giận đến mức phát hỏa.

Nghiêm trọng nhất là tội cấu kết với Ô Tháp, tội này Tam hoàng tử và Lục hoàng tử Tuyên Vương cùng gánh. Tuyên Vương vì muốn cho cơ hội Tam hoàng tử tạo phản nên tiết lộ tin tức, Tam hoàng tử cũng thế.

Khi bằng chứng xuất hiện trong triều, hoàng đế tức giận đến mức thổ huyết, hoàng cung chấn động lần nữa.

Nhưng lần này, đối tượng dám đại thần chỉ trích biến thành Tam hoàng tử và Tuyên Vương. Nếu không vì hai người này, sao bệ hạ lại như thế? Nhất định là phải nghiêm trị!

Ngày ba tháng sáu, hoàng đế cố gắng lê thân bệnh, viết phán quyết cuối cùng với hai người này - Tam hoàng tử chém đầu, Tuyên Vương bị thu hồi tất cả chức vụ, chịu ba mươi trượng, tước vị của hắn không còn thế tập. Một khi hắn ta không còn, con của hắn chỉ là một người con cháu hoàng thất bình thường.

Chương 296

DTV-EBOOK

Vì Tam hoàng tử không còn gì để phạt, đã tạo phản bị nhốt không còn gì, phạt cũng không có ích gì, nhưng cấu kết với nước khác thì lại không dễ dàng bỏ qua như thế. Dưới sự ép buộc của một đám đại thần, hoàng đế thỏa hiệp phán quyết chém đầu.

Đây là lần đầu tiên có chuyện chém nhi tử, thánh chỉ ban ra, người khác càng uể oải.

Tình hình ở kinh đô càng nặng nề hơn.

Những đại thần ngồi vững càng sốt ruột hơn, tin tức thỉnh lập thái tử lần lượt xuất hiện trong triều. Cho dù hoàng đế dưỡng bệnh thì cũng có đại thần lải nhải bên tai.

Nếu hoàng đế chết rồi vẫn chưa lập thái tử thì thiên hạ đại loạn à!

Nhưng mà lập ai bây giờ? Đây là một cuộc tranh đấu, có người nói Xương Vương hẹp hòi không chịu được huynh đệ của mình vinh quang, cho nên Hoài Vương phải chịu thiệt. Hẳn không thể làm thái tử được nên hẳn là sẽ lập Hoài Vương.

Cũng có người nói trước đó Xương Vương làm thái tử rất tốt, bây giờ làm mấy việc rất khá, chiến tích có, danh vọng có nên được làm thái tử.

Trái lại, người ủng hộ Ngũ hoàng tử Thuận Vương ít hơn nhiều, chỉ có những năm gần đây, người có quan hệ thông gia được Lục gia giúp đỡ mới ủng hộ hết sức.

Trên triều đình cãi nhau, dưới triều đình cuộn cuộn sóng ngầm.

Song, đây là chuyện những nhân vật lớn cần cân nhắc, Yến Thu Xu là người bình thường, phụ trách vui chơi giải trí là được rồi.

Ngày Tam hoàng tử bị chém đầu, tất cả thái y trong Thái y viện đều ở cạnh bên lão hoàng đế, sợ ông ta bị kích động thổ huyết. Mà trong ngày này, nàng được mời đến Tiêu gia dùng cơm.

Một người chết, nhiều người vui nên không ngừng đến chúc mừng một phen!

Đương nhiên, người Tiêu gia không đốt pháo chúc mừng thật, cũng không cố ý thông báo trắng trợn, vẫn như trước đó, cả nhà tụ tập ăn cơm vui vẻ.

Con trai hoàng đế chết, trong thành cũng không dám náo nhiệt.

Nhưng từ sáng sớm, các món ăn đã đưa vào Tiêu phủ, hai võ tướng Tiêu Hoài Đình và Tiêu Hoài Vũ cũng chạy về nhà từ sớm. Cho dù khiêm tốn cũng làm cho không ít người nhìn ra đầu mối. Ai cũng cúi đầu bội phục, lại nói thầm, thảo nào lão hoàng đế thấy Tiêu gia không vừa mắt, quá là ngang ngược rồi!

Yến Thu Xu được đón vào phủ, thấy quản gia và người Tiêu gia vui vẻ thì cũng cảm thấy quá kiêu ngạo!

Thật kỳ lạ. Tiêu gia không nên kiêu ngạo quá mức như thế chứ?

Nhưng nàng chỉ nghĩ trong lòng chứ không nói gì cả. Lúc nàng đến, hầu như các món ăn đã chuẩn bị xong, đang bung nôi lẩu cá nướng, nôi lẩu uyên ương nấm và vị tê cay và những món ăn khác.

Yến Thu Xu tới hơi sớm, cá nướng mới được bung lên, nồi lẩu vẫn chưa nấu, những món ăn khác chỉ bung lên một ít.

Thấy nàng đến, Tiêu phu nhân cười mỉm ngoắc tay: "Mau tới đây, hôm nay vui vẻ nên có muốn ăn gì không? Mau nói để phòng bếp làm."

Yến Thu Xu cười nói: "Thịnh soạn như vậy nhưng vẫn không nghĩ ra món nào khác ạ?"

Vừa quay đầu, Đông Đông nhào tới đưa một miếng sườn chiên: "A Xu tử tử, cho tử ăn."

Vừa ăn xong một miếng sườn, Tiêu Hoài Vũ ngồi xuống, đưa tay nhéo mặt nhi tử, cười hì hì nói: "Tiểu tử thú vị, gặp nương lại không cho nương ăn."

Đông Đông giãy dụa né tránh, nhưng gương mặt đã bị nhéo đến bóng nhầy, mặt húng nói: "Không phải nương ăn rồi sao? Máy hôm rồi A Xu tử tử không trở về!"

Yến Thu Xu cầm khăn tay lau mặt cho Đông Đông, cười nói: "Ngon quá, cảm ơn Đông Đông nhé."

Nàng nói xong lại nhìn khăn tay trong tay mình, trong lòng cảm thấy buồn cười. Từng có lúc khi ra ngoài nàng quên mất mang khăn tay, bây giờ ra đường sẽ tiện tay mang theo, đúng là hoàn cảnh thay đổi con người mà.

"Đừng khách sáo!" Đông Đông vui vẻ nói: "Hôm nay đại bá nói con có thể ăn nhiều!"

Tiêu Hoài Khải nghe vậy vội nói: "Ồ, bình thường để con bị đói à?"

Đông Đông vội chui vào lòng Yến Thu Xu, không dám nói gì thêm nữa.

Cậu bé không bị đói nhưng cũng không giống như lúc trước có thể ăn cho no, lúc nào cũng có đồ ăn vặt.

Chương 297

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu cũng vô thức che chở cậu bé, sờ lên gương mặt kia: "Gầy hơn rồi, Đông Đông vất vả rồi."

Nàng vừa vui vẻ vừa đau lòng, quá béo đương nhiên là không tốt, nhưng đứa trẻ béo mập nàng tự tay nuôi được lại gầy hơn khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Đông Đông âm ức nói: "Vâng! Rất vất vả, A Xu tử tử, khi trở về tử dẫn đệ đi cùng đi."

Yến Thu Xu cười nhưng không nói gì.

Đông Đông ra sức làm nũng ở trong lòng nàng.

Một lớn một nhỏ thân mật như thế, Tiêu Hoài Vũ ở một bên nhìn thấy cảnh này thì có hơi ghen ghét. Mấy năm nay, nàng ấy chăm chỉ luyện võ, đi sớm về trễ muốn báo thù cho trượng phu. Bây giờ thành công rồi thì con trai lạnh nhạt với mình rất nhiều.

Khi nàng ấy đang ủ rũ, không biết hai người kia nói gì. Bỗng nhiên Đông Đông rời khỏi vòng tay ôm ấp của Yến Thu Xu, nhảy nhót qua bàn ăn cầm một miếng sườn đưa cho mẫu thân: "Nương, cho người ăn này."

Tiêu Hoài Vũ im lặng, sự mất mát cũng biến mất như thế không còn: "Ừm, cảm ơn Đông Đông."

Đông Đông cười ha ha, bản thân vô cùng hiểu chuyện, vỗ vỗ tay nàng ấy: "Nương, người đừng ghen tỵ, đã lâu rồi A Xu tử tử không đến."

Tiêu Hoài Vũ cười: "Biết rồi, nương của con có thể hẹp hòi như vậy sao?"

Đông Đông: "Đúng thế."

Tiêu Hoài Vũ: "... Tiểu tử thúì, qua đây ta nhéo một phen."

Đông Đông vội chạy đi mất....

Mà lúc này, Uyển Nhi và Tiêu Hoài Ngọc hốc mắt ủng đồ đi tới, trên người còn có mùi thơm sau khi tắm rửa sạch sẽ. Uyển Nhi vừa nhìn thấy Yến Thu Xu thì vui vẻ nhào tới, hai người thân mật một phen, cuối cùng Tiêu Hoài Đình cũng đến.

Yến Thu Xu trông thấy chàng, nàng có chuyện muốn nói. Nhưng có quá nhiều người ở đây, nàng không tiện nói gì cả, lại thêm mối quan hệ lúc này của hai người nên cố gắng xem nhẹ sự tồn tại của đối phương.

Nàng dời tầm mắt.

Lại không chú ý tới dường như Tiêu Hoài Đình phát hiện ra gì đó, nàng nhìn lại, ánh mắt hai người lướt qua nhau. Ánh mắt của thiếu niên nhìn tóc của nàng mấy giây, ánh mắt mờ đi nhiều.

Tiêu phu nhân thấy đã đến giờ, đứng dậy vui vẻ cười nói: "Đã đến đông đủ rồi, cả nhà chúng ta không cần đáp lễ nữa, tất cả mau ngồi xuống đi!"

Người Tiêu gia cười phụ họa, tìm chỗ ngồi xuống.

Vì thức ăn rất nhiều, người cũng đông, bàn được ghép từ hai bàn vuông lại, một đám người ngồi xung quanh. Yến Thu Xu cũng bị kéo ngồi xuống, ngay sau đó một bóng dáng như bị đẩy một phen, lão đảo mấy bước cũng ngồi xuống.

Rõ ràng là Tiêu Hoài Đình vừa rồi không nói gì.

Hai người nhìn nhau, lại vô cùng ăn ý dời tầm mắt đi.

"Ăn thôi! Ôi, món này có thêm cá nướng cay, con thềm cả nửa ngày nay rồi, thơm quá." Tạ Thanh Vận thu tay đang đẩy đẩy người lại, nhìn bàn đầy thức ăn, cười nói: "Mùi tiêu cay này cũng không tệ!"

Tiêu phu nhân cười tủm tỉm nói: "Hôm nay là ngày lành tháng tốt, lại không thể ăn ngon được sao?"

Đám người trên bàn ăn nở nụ cười thoải mái.

Hạ nhân được cho lui, đều là người một nhà, nói chuyện cũng không cần cố kỵ. Tiêu phu nhân nhìn một vòng, vô cùng vui vẻ, muốn nói gì đó nhưng không đành lòng phá hư không khí lúc này.

Cuối cùng, bà ấy cười nói: "Được rồi, không nói nữa, chúng ta tự biết là được rồi, cứ ăn thôi. Cha các con, lão Nhị, lão Tam, lão Tứ, hai con rể trên trời có linh cũng sẽ vui mừng."

"Đương nhiên là vui mừng rồi, nương, người ăn đi!" Tạ Thanh Vận vội gấp thức ăn cho Tiêu phu nhân, dịu dàng an ủi bà ấy.

Những người khác cũng thi nhau đưa đĩa, vừa chọc cười, phòng ngừa Tiêu phu nhân nhớ tới những chuyện buồn bã kia. Ăn một hồi, mọi người hào hứng nói: "Hừm! Thì ra ớt lão Lục mang về lại ngon như thế!"

"Vẫn là A Xu giỏi, tận dụng quả ớt tốt như thế!"

Tiêu Hoài Vũ gật đầu: "Phí công muội trước đó còn ghét bỏ không ăn, không ngờ lại ăn thế này!"

Thêm ớt hay ớt chuông vào cá nướng, nước canh có màu đỏ tươi, mùi thơm còn gắt mũi hơn bình thường.

Chương 298

DTV-EBOOK

Cũng may dầu bếp nướng tay, không cho quá nhiều ớt, còn dựa theo khẩu vị, thêm đường và gia vị khác để trung hoà lại.

Cuối cùng làm ra cá nướng, vị cay không khác đời sau, trong vị cay còn có vị ngọt.

Nhất là trong khoảng thời gian này, quả vải được đưa ra thị trường, đương nhiên Tiêu gia cũng có. Vì vậy cho bốn quả lên cá nướng, quả vải trắng muốt bỏ hạt, nước canh sôi sùng sục nhuộm đỏ thịt vải.

"Mọi người thích là được rồi, nhưng không phải do muội phát minh ra, chỉ là đọc được trong sách thôi." Yến Thu Xu ngượng ngùng cười, lại nhanh tay gấp một miếng vải trong cá nướng.

Rõ ràng ăn quả vải trực tiếp rất ngon, nhưng vải cho vào cá nướng nóng hầm hập, vị ngọt tăng lên, lại có vị mặn vị cay, ban đầu ăn vào hương vị hơi lạ, nhưng nàng luôn cảm thấy ngon vô cùng.

Chẳng lẽ vì không cần lột vỏ bỏ hạt ư?

Yến Thu Xu vừa ăn vừa nghĩ, nhai hai ba lần rồi nuốt xuống, lại ăn thêm một miếng thịt cá. Nước canh cay cay mặn mặn thấm vào thịt cá ngon lại còn thơm, phải nói là rất ngon!

Tiêu phu nhân ăn lẩu mình thích, không quên khen ngợi: "A Xu, món này con làm ngon quá. Mấy hôm trước khi ta ăn lần đầu, cay đến mức ta đổ mồ hôi, nhưng vẫn dễ chịu. Nếu mùa đông mà được ăn món này thì phải nói là rất hạnh phúc!"

Yến Thu Xu muốn ăn cá nướng, nàng cũng muốn ăn lẩu.

Trước đó nàng đã làm một lần nhưng thịt không được xử lý tốt, không có thịt dê, thịt bò cuộn, cảm giác hơi thiếu chút. Lúc này, Tiêu gia đã chuẩn bị xong, các loại thịt cuộn chất lượng cao.

Nàng không khách khí, vừa nhúng thịt vừa nói: "Đúng thế, mùa đông được ăn món này thì không còn gì tốt hơn. Nếu mọi người thích ăn lẩu cay thì có thể dùng trong quân đội. Cho nguyên liệu nấu lẩu vào nồi nước, dùng rau gì cũng ngon, có thể cho mì sợi..."

Thịt cuộn thật mỏng sôi sùng sục trong nồi, mới nói một câu mà đã chín rồi!

Trong chén của Yến Thu Xu có đủ gia vị, dùng ớt cay rồi cho thêm gừng, hoa tiêu vân vân, lúc này lấy thịt dê chấm vào chén rồi đưa vào miệng.

Nước canh thơm lòng và vị cay nồng bùng nổ ở đầu lưỡi, thịt mỏng lại mềm tan trong miệng rất dễ nhai. Thịt mềm mà còn rất mọng nước, tê cay thơm phức.

Ăn rất ngon miệng! Kích thích người ta ăn một miếng rồi lại muốn ăn thêm miếng nữa!

Sau khi ăn được vài miếng, Yến Thu Xu cũng nghĩ đến lời mình mới nói.

Mì sợi ăn lẩu!

Yến Thu Xu muốn cười, vừa nhắc đến thức ăn thì nàng đã muốn. Nếu thả vào trong đó thì ngon biết bao nhiêu!

Trong phủ có nước muối, bình thường dùng làm Trác tương miến*.

[Chú thích: Trác tương miến là một món mì có nguồn gốc từ Sơn Đông, Trung Quốc. Sợi mì to bản được trộn với nước sốt đậu

tương được chao qua dầu. Đó là lý do vì sao tên gọi của món này có từ "trắc", từ chỉ cách chế biến được xác định bởi lượng dầu ăn trong chảo.]

Yến Thu Xu vô thức đứng dậy muốn đi lấy.

Vừa rồi khi ăn cơm, vì tránh cho quá vui vẻ mà nói lời không nên nói, thế nên đã cho nha hoàn lui xuống. Nơi này không còn người ngoài nào nữa, nàng muốn lấy gì thì có thể tự mình đi lấy.

Yến Thu Xu nói với Tiêu phu nhân một tiếng, sau đấy rời chỗ đi ra ngoài. Vừa đi ra đã thấy Tiêu Hoài Đình cũng đi theo ra ngoài.

Yến Thu Xu quay đầu lại nhìn, vốn nghĩ rằng Tiêu Hoài Đình có việc gì nên không lên tiếng.

Lại không ngờ chàng một đường đi theo mình vào phòng bếp trong viện.

Yến Thu Xu hỏi: "Tiêu tướng quân muốn ăn gì?"

Tiêu Hoài Đình lắc đầu, thấy nàng còn nhìn mình, Tiêu tướng quân luôn sát phạt quyết đoán do dự nói: "Vì sao cô nương lại không đeo đồ trang sức lần trước ta tặng?"

Yến Thu Xu nhớ đến chuyện này thì cười: "Đồ ngài tặng quá quý giá, ta không dám mang."

Tiêu Hoài Đình nhú mày: "Không hề quý giá, cô nương cứ yên tâm mà đeo đi, bị mất cũng không cần lo."

Yến Thu Xu dở khóc dở cười: "Vây cũng không được, ta chưa từng dùng nhiều đồ tốt như thế, cầm trong tay thấy không yên lòng."

Chương 299

DTV-EBOOK

Lần này đúng lúc mang một chiếc rương đến, một lát sẽ để ở nơi của ngài."

Tiêu Hoài Đình mím mím môi, trên gương mặt hơi ngăm có thể nhìn thấy vẻ mất mát: "Không cần, mất thì mất thôi, cô nương đừng cảm thấy có gánh nặng trong lòng, thậm chí rương của ta và Nhị tẩu đều có cả."

Thấy chàng như thế, gương mặt tuần tú còn đang nhăn lại, Yến Thu Xu hơi mềm lòng: "Nhưng xuất thân của ta không cao, không quen dùng những món đồ tốt này, tâm trạng không ổn, cầm trong tay rất lo lắng, lo rằng sẽ có người trộm mất. Không bằng ngài bảo quản hộ ta đi?"

Tiêu Hoài Đình muốn nói không cần lo lắng, tài sản sống không mang đến chết cũng không mang theo được, những thứ này là chiến lợi phẩm chàng tịch thu được khi đánh trận, chỉ là thấy đẹp nên cố ý để lại cho nàng.

Chỉ là nàng nói cũng đúng, nhân tiện nói: "Vậy thì được, còn cái này, cô nương có thể nhận không?"

Nói xong, Tiêu Hoài Đình đưa một chiếc hộp nhỏ hình chữ nhật qua.

Yến Thu Xu cầm lấy, thấy Tiêu Hoài Đình tỏ ra vui vẻ mong chờ, nàng mở nó ra. Bên trong là một cây ngân châm, cây châm được chế tạo nhìn rất đẹp, ánh mắt nàng sáng rực lên.

Thật ra thứ này tính ra rất đơn giản.

Mặc dù vàng bạc là đồng tiền lớn, nhưng vào thời thái bình thịnh thế, tất cả mọi người thích phỉ thúy, trân châu này nọ hơn. Một chiếc ngân trâm bạc trơ trọi thế này quá đơn giản.

Nhưng Yến Thu Xu lại rất thích, nàng nghĩ một phen, rút trâm trên đầu mình ra, đổi thành cái này: "Cảm ơn chàng, ta rất thích."

Đôi mắt đen láy của Tiêu Hoài Đình sáng lên như bóng đèn, nhìn đầu người trước mắt, tóc đen cài trâm bạc, chàng nở nụ cười vui mừng.

Chàng không nói thứ này là chàng tiện tay mua khi mua đặc sản ở Vụ thành, nhưng vì quá rẻ nên chàng không muốn đưa đi. Hôm nay nàng đi qua, chàng vừa giải quyết xong chuyện trong triều, không có thời gian mua lễ vật. Chàng nhớ nường nói nên tặng lễ vật nên mới tiện tay cầm theo.

Yến Thu Xu cảm thấy chàng cười như cún được chủ nhân vuốt ve, vì thế nên sự lạnh nhạt khi thân phận hai người thay đổi cũng biến mất, nàng cũng cười tươi với chàng.

Tiêu Hoài Đình ngẩn người, gương mặt ửng đỏ, cho dù màu da hơi ngăm thì cũng không che được.

*

Ban đầu Yến Thu Xu đi lấy mì sợi, cuối cùng lại biến thành Tiêu Hoài Đình bưng lên.

Lúc đi qua bậc thang phòng ăn, thanh niên có vẻ trầm ổn bước chân hơi nhẹ nhàng. Chàng bước xa đặt đồ lên bàn, sau đó lui về một bên chờ Yến Thu Xu ngồi xuống thì mình mới ngồi.

Mấy người trên bàn ăn còn đang nói đùa, dường như không để ý chuyện hai người cùng đi ra lại cùng đi đến.

Nhưng trên thực tế Tiêu phu nhân cười trộm một phen, cúi đầu uống trà tỏ vẻ che giấu nụ cười.

Tạ Thanh Vân lên chộc trượng phu, ám chỉ nhìn sang, Tiêu Hoài Khải mỉm cười không nói gì.

Đệ đệ gánh vác gánh nặng trong nhà luôn tỏ vẻ già dặn, sao lúc này lại như đứa bé, suýt chút nữa nháy dựng lên rồi?

Tiêu Hoài Ngọc là cẩn thận nhất, mới nhìn đã phát hiện trâm trên đỉnh đầu nàng biến thành trâm bạc, ánh mắt sáng lên, nhìn Tiêu phu nhân nháy mắt ám chỉ.

Tiêu phu nhân trừng mắt với nàng ấy, chỉ xem như không thấy, lại còn ngại ngùng nữa chứ.

Bọn họ giả vờ không biết thì tốt hơn.

Tiêu Hoài Vũ định trêu chọc mấy câu thì tay đã bị Tiêu Hoài Nhã đung một cái, không cam lòng bĩu môi.

Nhưng lúc nàng ấy gấp một miếng cá lên ăn lại cảm thấy rất vui vẻ.

Cá nướng này ngon quá!

Nước canh cá nướng nấu đồ ăn cũng ngon, không giống vị của lẩu, ngọt hơn nhiều. Đối với người không ăn cay được như nàng ấy thì sẽ thấy hương vị ngon hơn.

Bọn người Tiêu phu nhân thích ăn lẩu hơn, ăn đến khi dầu đổ đầy mồ hôi cũng không nỡ đổi thành nước dùng. Đến khi cay quá không chịu được mới đổi thành canh cá nướng.

Mấy đứa bé như Uyển Nhi ăn mấy miếng, hơi không chịu nổi, uống nước canh nắm trong nồi, bội phục nhìn nhóm người lớn ăn.

Chương 300

DTV-EBOOK

Cũng hay thật, ăn cay như thế mà mặt không đổi sắc.

Ăn đến gần cuối cùng, Yến Thu Xu cho mì vào nồi lẩu. Nồi lẩu sôi trào, bởi vì nấu rất nhiều thịt nên nước canh cay nồng đầy vị thịt.

Vừa cho mì vào, màu của mì biến thành màu nâu đỏ theo màu nước canh luôn, thỉnh thoảng lại nổi lên mặt trên.

Vì đáy nồi dùng bằng gạch bọc lấy, trong nước không có hoa tiêu, ớt, hương liệu các thứ nên mì nấu chín vớt ra vô cùng thuận lợi.

Sau khi cho vào chén, Yến Thu Xu thuận tay cho ớt vào khuấy lên, nóng hổi đến mức bốc khói. Sau khi nguội bớt là có thể ăn.

Mì nấu qua nước cảm giác mềm hơn, nó hút đủ nước canh trong nồi lẩu, vừa mặn lại cay mềm, dùng để kết thúc món lẩu không gì thích hợp bằng.

Yến Thu Xu ăn ngon lành say sưa, người Tiêu gia vốn định ngừng bữa thấy nàng ăn ngon như thế, trong mắt cũng lộ vẻ tò mò, thi nhau cho mì vào nồi.

Còn có người thông minh hơn, bắt chước cho cá nướng vào nồi.

Trong hai nồi đều có canh, chỉ có hương vị không giống mà thôi.

Sau khi nấu được một lúc, khi thấy đã chín, đám người vớt lên ăn, vô cùng kinh ngạc: "Cho mì vào nồi lẩu, không thêm gì cả

không ngờ lại ngon như thế!"

Đông Đông lén gắp một miếng mì nhúng vào canh cá nướng, mì cho vào miệng, cay cay lại còn mang theo vị ngọt khiến cậu bé vô cùng bất ngờ, nhưng lại bất đắc dĩ vỗ bụng. Hu hu, ăn no rồi! Không thể ăn thêm nữa. Không thì sẽ nôn mất!

Một người hai vắt, trong phút chốc, đĩa mà Yến Thu Xu bảo Tiêu Hoài Đình lấy lập tức hết sạch.

Cả đám người ăn no nê, cá nướng quả vài tê cay, ăn xong chỉ còn lại xương cá, các loại thịt trong nồi lẩu cũng đã hết. Mọi người ăn no rồi, bàn bị đem xuống dưới, bọn họ bắt đầu tụ tập nói chuyện.

Tiêu phu nhân vui vẻ, nói chuyện đến giữa trưa vẫn chưa mệt mỏi, còn cùng con dâu và con gái nói đùa một phen.

Đến khi mà đưa Yến Thu Xu trở về, bà ấy mới kéo tay Yến Thu Xu nói: "Các con đều ở lại đây là tốt quá rồi. Chờ con và lão Lục thành hôn, Tiêu gia chúng ta xem như viên mãn, chỉ là Bình Ngộ không trở về."

Yến Thu Xu đưa tay quấn tóc ngấm nghía, nghe lời này xong cũng không giải thích như trước nữa, trái lại còn cười ngượng ngùng với Tiêu phu nhân.

Tiêu phu nhân biết được kết quả, trong lòng liền vui vẻ.

Trước đó, nhìn hai đứa nhỏ đi ra riêng một phen, khi trở về con trai của bà ấy trở nên là lạ, không ngờ tiểu tử thú nhà mình lại khiến Yến Thu Xu thả lỏng hơn rồi.

"Trước đó hai con đính hôn hơi vội vàng, vẫn chưa định ra thời điểm kết hôn, con nghĩ sao?" Tiêu phu nhân lại hỏi.

Loại chuyện này vốn nên hỏi trưởng bối của Yến Thu Xu, chỉ là bây giờ nàng lẻ loi một mình, thế nên chỉ có thể bàn thẳng với nàng.

Yến Thu Xu giật mình, nàng hơi hoảng hốt, như thế là sắp kết hôn rồi à?

Khi nghĩ đến thời cổ đại, đính hôn vốn cũng là kết hôn. Hơn nữa, Tiêu Hoài Đình đã hơn hai mươi tuổi, nam nhân lớn tuổi thì đương nhiên là nên kết hôn rồi.

Yến Thu Xu cũng hiểu rõ người của Tiêu gia, sau một lúc bối rối ngẩn ngui, nàng cup mắt nói: "Vậy bá mẫu cứ sắp xếp đi là được ạ."

Tiêu phu nhân cảm thấy yên tâm, cười tủm tỉm nói: "Vậy thì tốt, ta cho người đi xem giờ lành."

Đến cổng nội viện, Tiêu phu nhân không tiến nữa: "Lão Lục, con đưa A Xu về đi."

Thanh niên đang cúi đầu nói chuyện với đại ca vội đáp lời: "Vâng, nương, đại tẩu, mọi người về trước đi, con đưa nàng ấy đi."

Đông Đông và Uyển Nhi vội nói: "Con cũng đưa A Xu tỷ tỷ đi!"

Tiêu Hoài Vũ vội giữ con trai lại, khẽ nói mấy câu mới buông cậu bé ra.

Đông Đông như có vẻ suy nghĩ xong liền đi đến cạnh Yến Thu Xu.

Yến Thu Xu không chú ý, vẫn đang tạm biệt nhóm người Tiêu phu nhân: "Bá mẫu, Thiếu phu nhân..."

Chỉ là lần này nàng vừa mở miệng, Tạ Thanh Vận cười nói:
"Còn gọi Thiếu phu nhân à?"

Yến Thu Xu đỏ mặt, ấp úng nói: "Tạ tỷ tỷ."

Chương 301

DTV-EBOOK

"Ha ha!" Tiêu Hoài Vũ vui vẻ nói: "Đại tẩu, tẩu đừng trêu A Xu nữa, muối ấy da mặt mỏng. Được rồi, hai người về trước đi, chậm chút nữa lão Lục quay về thì cửa thành đóng lại mất."

"Được." Tiêu Hoài Đình đi lên mấy bước đến cạnh Yến Thu Xu: "Đi thôi."

Vì sắp kết hôn nên sự căng thẳng trong lòng Yến Thu Xu vẫn chưa tiêu tán, Tiêu Hoài Đình nhanh chóng đi đến bên cạnh. Trái lại nàng càng không được tự nhiên, hốt hoảng kéo tay hai đứa bé đi ra ngoài, bước đi hơi hỗn loạn.

Đông Đông và Uyển Nhi lạnh lợi, cũng vì đã được ăn ngon nên thỏa mãn và phấn khởi lắm.

Chỉ là còn chưa đi đến cửa chính, Uyển Nhi hơi khó chịu nói: "A Xu tử tử, tử nắm tay muối đau quá!"

Yến Thu Xu giật mình, vội buông ra, khuôn mặt đỏ lên: "Xin lỗi, tử không cố ý."

Nàng nhìn tay Uyển Nhi. May mà sức nàng không lớn, cũng không dùng nhiều sức, tay trắng nõn kia không hề có vết đỏ.

Uyển Nhi lắc đầu mím môi cười một tiếng, nói rất đơn thuần: "Không sao cả, A Xu tử tử, có phải tử có chỗ nào không thoải mái không?"

Chỉ có không thoải mái mới có thể mặt hồng mặt vía như thế.

Yến Thu Xu vội lắc đầu: "Không có không có."

Uyển Nhi tỏ vẻ hoài nghi, nhìn nàng chăm chăm như muốn nhìn ra cái gì.

Yến Thu Xu không được tự nhiên, mặt nóng lên. Nàng không dám cúi đầu, đi lên phía trước nhìn thẳng. Sau đó, có lẽ Tiêu Hoài Đình phát hiện nàng không được tự nhiên, không biết từ khi nào đã đi trước nàng.

Thân hình của chàng cao lớn, lại luôn thích mặc quần áo màu đậm. Lúc này hai tay chấp phía sau, đi từng bước một rất vững vàng.

Yến Thu Xu sờ trâm trên tóc, trâm bạc lạnh buốt giữa mùa hè nóng bức khiến nàng tỉnh táo lại. Khi đến cổng, nàng nói: "Tiêu tướng quân, không cần tiễn, ta ngồi xe ngựa đi là được."

Tiêu Hoài Đình lắc đầu nói: "Không sao, cũng không xa, lên xe ngựa đi."

Yến Thu Xu chân chờ, Uyển Nhi đã leo lên xe ngựa trước.

Chỉ là một giây sau, Đông Đông kéo cô bé lại: "Uyển Nhi tử tử, chúng ta không đi, tiễn đến đây là được rồi!"

Uyển Nhi khó hiểu nhìn cậu bé: "Vì sao?"

Đông Đông nháy mắt ra hiệu, gương mặt béo nhiều thịt, một khi nháy mắt ra hiệu lại không nhìn thấy mắt đâu cả, trông vô cùng buồn cười.

Uyển Nhi vẫn không hiểu, tỏ vẻ không vui nhìn cậu bé.

Tiểu thúc thúc đã nói có thể đưa bọn họ về, vậy tiễn thêm một đoạn đường thì có sao đâu chứ.

Đông Đông sốt ruột: "Phải để A Xu tử tử và tiểu thúc thúc bồi dưỡng tình cảm chứ!"

Lời này vừa nói ra, người ở nhị phòng không nhin được mà cười một tiếng.

Cả người Yến Thu Xu nóng đến bốc khói, nhìn gương mặt tròn của Đông Đông cảm thấy vô cùng ngứa tay.

Nhưng Uyển Nhi là tiểu cô nương đơn thuần, không cảm thấy chỗ nào không tốt. Nghe Đông Đông nói xong, trái lại bưng tỉnh gật đầu: "Vậy thì được thôi."

Cô bé lui lại.

Yến Thu Xu: "..."

Nàng vô thức nhìn Tiêu Hoài Đình.

Dường như thanh niên cũng nóng mặt, ánh mắt không dám nhìn thẳng nàng, nghiêng nghiêng nhìn bên cạnh nàng: "Vậy lên xe đi."

Yến Thu Xu như được đại xá, vội vàng leo lên xe ngựa.

Thủy Mỗi nhìn người trong xe ngựa, lại nhìn Tiêu Hoài Đình, yên lặng đi lên: "Thiếu gia, mời ngài."

Tiêu Hoài Đình nhìn chằm chằm xe ngựa hai giây, vén rèm lên, nhấc chân đi lên.

*

Trong xe ngựa vô cùng yên tĩnh, ngoài xe ngựa, Uyển Nhi và Đông Đông đùa giỡn vô cùng lớn tiếng.

Càng có vẻ khiến không gian bên trong xe ngựa nhỏ hẹp hơn.

Yến Thu Xu cảm giác hơi thở như ngưng đọng, nàng lén liếc nhìn thanh niên bên cạnh, lại vì không tiện nhìn thẳng nên chỉ thấy đôi tay xinh đẹp.

Hừm, bây giờ không đẹp như lúc trước nữa rồi.

Có lẽ vì mới xuất chinh về, một đường chinh chiến khiến đôi tay này có vài vết thương rõ ràng. Cho dù khỏi hẳn nhưng vẫn còn sẹo, phá vỡ nét đẹp toàn diện.

Yến Thu Xu nhìn chăm chú, trong phút chốc không hề cảm thấy không tự nhiên.

Trái lại là người bị nhìn, liếc mắt thấy tay mình nóng lên, nàng có hơi buồn bực, bàn tay này có gì đáng xem chứ.

Nhưng chàng cũng không nói gì.

Chương 302

DTV-EBOOK

Chàng dựa vào vóc người cao, lên nhìn trâm cài tóc trên đỉnh đầu người bên cạnh, Tiêu Hoài Đình vừa nhìn thấy vậy, ánh mắt đã trở nên nhu hòa hơn nhiều.

Hai người đều là lần đầu ở chung với nhau khi ở mối quan hệ này, cả hai người đều cảm thấy tay chân bối rối.

Cũng may Tiêu Hoài Đình là nam tử, mấy hôm nay nương của chàng nói với chàng không ít, vì thế sau một lúc không thích ứng, chàng điều chỉnh lại cảm xúc. Tiêu Hoài Đình chủ động gọi chuyện, phá vỡ không khí yên tĩnh: ""Đúng rồi, một tháng sau là đại thọ năm mươi của nương ta."

"Hả? Đại thọ năm mươi sao?" Yến Thu Xu hoàn hồn, hơi vò đầu: "Đại thọ năm mươi chắc là rất quan trọng, ta đưa lễ vật gì mới tốt đây?"

Nếu là tiểu bằng hữu thì thuận tiện hơn, nàng đưa thức ăn là được. Nhưng đại thọ của Tiêu phu nhân khiến nàng hơi khó xử.

Dường như nàng không có gì cả, trong tay tích góp được mấy trăm lượng bạc đa phần đã dùng cho thôn trang, phần còn lại không mua được thứ gì tốt. Ngoại trừ biết nấu cơm thì nàng không có năng khiếu khác, làm sao bây giờ?

Tiêu Hoài Đình vội nói: "Ta đã cho người chuẩn bị lễ vật rồi, chỉ là nói với cô nương một tiếng thôi. Nghe nói trong thôn trang của cô nương tiếp đón khách, có lẽ ngày đó không thể nghỉ ngơi."

"Đa tạ ngài." Yến Thu Xu hơi lúng túng, nhưng bây giờ quan hệ của hai người đã xem như là chấp nhận. Nàng mặt dày tiếp

nhận, lại nói: "Bên thôn trang của ta chỉ mới tiếp một đợt khách thôi, vẫn là Đông Đông kéo khách cho ta."

Nhưng sự tự nhiên của nàng luôn làm Tiêu Hoài Đình thích nhất, vì thế chàng cười nói: "Không sao, Đông Đông dẫn vị khách nào đến vậy? Có dễ chiêu đãi không?"

"Cũng tốt, không gặp phải người không có giáo dưỡng là được." Yến Thu Xu nói chuyện này lại lên tinh thần: "Đúng rồi, ngài biết không? Ngày đó có Hồng tiểu thư đến."

Tiêu Hoài Đình nhú mày, Hồng gia sao?

Thật là đúng dịp, chàng rất tò mò: "Chuyện gì thế?"

Yến Thu Xu ử rử nâng trán, mặc dù nói người nhiều chuyện không tốt, nhưng chuyện này liên quan đến thế cục triều đình thay đổi, liên quan đến sống chết của người Tiêu gia, nàng chỉ có thể nói lời xin lỗi với cô nương Hồng Sở Phúc này: "Ngày đó nàng ấy uống say, không cẩn thận để lộ ra..."

Nàng kể chuyện xảy ra ngày hôm đó từ đầu chí cuối, cuối cùng tổng kết nói: "Ta cảm thấy nàng ấy đã nghe lọt tai một chút rồi."

Tiêu Hoài Đình nghe vậy xong, ánh mắt lộ vẻ khác thường, cười nói: "A Xu, thật ra là nàng rất giỏi..."

Đột nhiên xưng hô thay đổi làm cho Yến Thu Xu giật mình, nhìn chàng với vẻ khó hiểu.

Đôi mắt của người trước mắt sáng tỏ, nở nụ cười ấm áp với nàng: "Không có gì, chỉ khen nàng may mắn thôi."

Gặp được nàng, dường như nhiều chuyện sẽ không tiếp tục xảy ra.

Ví dụ như chàng bị bộ mặt thật của cha ruột làm cho không thể đối mặt với huynh đệ thái tử như xưa, ví dụ như mẫu thân vẫn luôn muốn đi theo trượng phu, nhi tử. Ví dụ như Hồng gia.

Yến Thu Xu không ý thức được, nàng buồn cười nói: "Ta chỉ trùng hợp thôi, từ nhỏ ta chưa từng thấy bạc rơi trên đường đấy!"

Nói chuyện được một lúc, sự bối rối giữa hai người đã dần tan biến mất, chỉ còn lại sự quen thuộc.

Đến khi về thôn trang, nhìn Tiêu Hoài Đình cười ngựa rời đi, Yến Thu Xu mới phản ứng được chàng đã đổi cách gọi nàng là A Xu.

Nàng xoa mặt, nghĩ mình có nên đổi cách gọi không?

Yến Thu Xu nghĩ mấy cách xưng hô, nhưng vì ngượng ngùng nên không nói được.

Nàng uể oải thở dài một phen, đều do mình, là kẻ độc thân, không thích yêu đương. Kiếp trước khi còn bé chỉ lo chơi, trưởng thành thì vội kiếm tiền làm ăn, không biết cách ở chung với người yêu.

"Đang suy nghĩ gì đấy!" Triệu Thục Hồng đột nhiên xuất hiện, còn vỗ vai nàng một cái.

"A!" Yến Thu Xu bị dọa đến hồn phi phách tán, nàng liền né tránh.

Triệu Thục Hồng cũng không dám động, vô thức giơ hai tay lên: "Ta không cố ý, xin lỗi, hù muội sợ rồi."

Chương 303

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu hoàn hồn thở dốc, bất đắc dĩ nói: "Triệu tử tử, là tử à, sao thế?"

Triệu Thục Hồng cẩn thận đi qua, xác nhận nàng không bị hù nữa mới nói: "Ta vui quá, buổi chiều sau khi muội đi có người định ngày mai đến hái dâu tây, nói là tiểu thư Phó gia giới thiệu."

"Thật sao? Bao nhiêu người đến? Khi nào đến?" Yến Thu Xu lập tức quên đi Tiêu Hoài Đình, trong lòng bắt đầu hướng về sự nghiệp!

Triệu Thục Hồng cười nói: "Buổi sáng giờ Thìn ngày mai, bọn họ biết tài bếp núc của muội nên muốn đến đây ăn điểm tâm, hái dâu tây, tránh cho việc đến muộn bị phờn nắng..."

"Không sao không sao, ngày mai ta dậy sớm một phen, bây giờ tử nghỉ ngơi à? Không nghỉ ngơi thì chúng ta bàn thực đơn cho ngày mai đi."

"Ừm!"

Hai người vừa nói vừa đi vào thư phòng, cầm giấy bút bắt đầu ghi quá trình đón tiếp vào ngày mai.

Có lẽ tài vận luôn đi cùng nhau.

Ngày năm tháng sáu, Yến Thu Xu không chỉ tiếp đãi một nhóm khách mà còn được chia lợi nhuận từ phố mỹ thực!

Lần chia lợi nhuận này cũng không lẹt đẹt như lần trước.

Trước đó chỉ có một cửa hàng món kho, đi theo con đường bán ít lãi, đương nhiên lợi nhuận được chia không nhiều. Nhưng kinh doanh từ đầu năm đến bây giờ, lợi nhuận được chia cho Yến Thu Xu chỉ hai phần cũng đã là một con số cực lớn!

Các cửa hàng ở phố mỹ thực mở càng nhiều, những phố mỹ thực khác cũng xuất hiện ở những thành khác, lợi nhuận Yến Thu Xu được chia sẽ càng lúc càng nhiều.

Điều này khiến nàng năng nổ hơn nhiều.

Chỉ tiếc là bây giờ nàng chưa thể sản xuất cốt lẩu với số lượng lớn.

Song, cho dù như thế, cốt lẩu vẫn có mặt ở đa số cửa hàng ở phố mỹ thực. Cửa hàng thích vị cay, kiểu gì cũng mở rộng khẩu vị mới - Vị lẩu.

Ban đầu, tất cả mọi người không biết vị lẩu là vị gì.

Nhưng thử qua một phen sẽ biết, ví dụ như lẩu vị cá nướng.

Cách này không cần nhiều cốt lẩu, hơi đậm vị có thể khiến người ở kinh đô không ăn quá cay không thích nghi được. Chờ sau này vô thức thay đổi, lẩu chính thức được bán ra, nhất định có thể kiếm món hời lớn.

Yến Thu Xu cầm tiền, mặc sức tưởng tượng về tương lai, nàng nằm ngửa ra ở trên giường để suy nghĩ về sau này.

Phố mỹ thực được chia lợi nhuận nhiều như thế, nàng còn cần cố gắng à?

Nhưng nghĩ đến trận chiến xảy ra vào năm sau, nàng lại đứng lên, vẫn nên cố gắng thì hơn, ít nhất là phải loại bỏ nguy cơ cuối cùng.

Nàng rửa tay, đi vào bếp cầm nồi, hành động dạt dào khí thế.

Dâu tây đã nhanh chóng bị hái hết sạch, nhưng cũng may còn có dưa hấu, phổ mỹ thực thu mua với số lượng lớn, người tới thôn trang trải nghiệm cuộc sống liên tục đến không ngừng.

Yến Thu Xu nhận lấy tài vận đến một cách tới tấp này.

Mà vào ngày này tháng sáu, Chu Trạch Cảnh thành hôn với Yến Thu Uyển.

Lúc thành hôn có gửi thiệp mời cho nàng, nhưng nàng không đi.

Cuối cùng thì cuộc hôn sự này cũng diễn ra vô cùng long trọng, Yến Thu Uyển dùng thân phận thứ nữ gả đến làm chính thê của thế tử vương gia Chu Trạch Cảnh, khiến không ít người cảm thán, nhất là khi Chu Trạch Cảnh cũng là con cháu hoàng thất vô cùng ưu tú.

Bởi vì không cần khoa cử, hắn ta vào triều làm quan, nhưng khi làm quan đến nay chiến tích to lớn, khiến hoàng đế tín nhiệm tiền đồ rộng mở!

Hai người này thành hôn, trong mắt bách tính Đại Chu là chân ái, sau khi cưới sẽ càng thêm ân ái ngọt ngào.

Nhưng thật đáng tiếc, Chu Trạch Cảnh mới thành hôn ngày thứ hai đã bị ép đi đến phủ Tuyên Vương, phải ép buộc một vương gia không an phận co đầu rút cổ.

Lục hoàng tử Tuyên Vương dung mạo bình thường, học vấn bình thường, mẫu tộc bình thường. Trong một đám hoàng tử hoàng thất không hề thu hút.

Nhưng bây giờ, hắn ta lại thành tiêu điểm thảo luận trong đám người.

Vì hần ta mưu hại hoàng huynh, cầu kết với Ô Tháp, giúp Tam hoàng tử mưu phản.

Chương 304

DTV-EBOOK

Trên thực tế ở toàn bộ Đại Chu, sự tồn tại của Tuyên Vương rất thấp, nên khi hắn thành chim đầu đàn, rất nhiều người cảm thán không thôi, vị trí người thừa kế ngôi vua quá hấp dẫn.

Đáng tiếc, hắn ta không có bản lĩnh, tìm được đồng minh không đáng tin.

Ô Thập bị quân Tiêu gia đánh tan, dẫn đến mọi thứ bại lộ hoàn toàn.

Tuyên Vương vừa bị đánh ba mươi trượng, một người trưởng thành bị đánh đến mức gần mất nửa cái mạng. Hắn ta ở trong phủ dưỡng thương hồi lâu, nghe nói vô cùng nghiêm trọng, khiến cho việc hoàng đế đuổi hắn đi lưu đày phải bị chậm trễ như chưa từng xảy ra.

Nhưng trên thực tế, sức khỏe của Tuyên Vương gần như đã khỏi hẳn. Hắn ta không đi ra vì sợ người khác nhớ đến liền bị đưa đi lưu đày.

Song, hắn ta chỉ có thể mãi lẩn trốn trong phủ như thế, so với lúc trước thì làm việc gò bó hơn, thật sự không hề thoải mái chút nào.

Làm vương gia, ngoại trừ trước kia yếu ớt bị Lục quý phi làm khó dễ, sau khi lớn lên hắn muốn gió có gió, muốn mưa có mưa. Bây giờ ảm ức như thế, đương nhiên hắn ta không chịu được mà muốn vào cung cầu kiến phụ hoàng. Những môn khách(*) khác trong phủ đều không thuyết phục được, chỉ có thể mời Chu Trạch Cảnh đến.

[Chú thích: Môn khách: Người có tài năng, được quý tộc phong kiến nuôi giữ trong nhà.]

"Điện hạ, bây giờ tình huống đặc biệt, chẳng lẽ ngài định chấp tay nhận mệnh nhường hoàng vị sao?" Chu Trạch Cảnh nhìn nam tử bị giày vò gần như đã khỏi hẳn, cảm giác hơi ngứa ngáy và có chút bức bối.

Mọi chuyện đã không thuận lợi thì thôi, hắn còn bị Tuyên Vương dày vò, nhìn bằng mắt thường thì có thể thấy hắn gầy gò ốm yếu đến cỡ nào.

Dường như không còn thấy những biểu hiện của cuộc tân hôn vui vẻ hạnh phúc trên mặt hắn nữa.

Tuyên Vương không phải là người biết thông cảm, hắn ta nhú mày: "Vậy bốn vương phải làm sao? Cũng không thể ra ngoài, vậy tranh giành ngôi vị kiểu gì đây!"

Chu Trạch Cảnh hít sâu một hơi, buộc mình tỉnh táo lại, kiên nhẫn nói: "Ai nói điện hạ không thể làm gì? Điện hạ không muốn báo thù sao?"

Ánh mắt Tuyên Vương sáng lên: "Người nói báo thù Tiêu gia ư?"

"Đương nhiên." Chu Trạch Cảnh gật đầu: "Mọi chuyện đều do Tiêu gia mà ra, nếu không phải Tiêu Hoài Đình làm bại lộ những bằng chứng đó thì sao có thể như thế?"

Tuyên Vương gật đầu, u ám nói: "Đúng thế! Người Tiêu gia quá ghê tởm!"

Chu Trạch Cảnh thấy hắn ta tức giận như thế, khẽ nói: "Ta có một cách, trái lại có thể bị giáo huấn một phen, không biết điện hạ có muốn thử nghe một chút không?"

Tuyên Vương quả quyết nói: "Người nói đi!"

Chu Trạch Cảnh chậm rãi nói: "Qua mấy ngày nữa là đại thọ năm mươi của lão thái thái Tiêu gia, Tiêu gia chỉ còn hai nam đinh. Tiêu Hoài Đình da dày thịt béo, nhưng huynh ruột của hắn ta bị mất hai chân, người yếu ớt lại còn nhiều bệnh. Nếu hắn ta xảy ra chuyện bất trắc, chắc chắn Tiêu gia sẽ vô cùng thương tiếc, không dám đối chọi gay gắt với điện hạ nữa."

"Nhắm vào Tiêu Hoài Khải sao? Chuyện này không ổn cho lắm thì phải?" Tuyên Vương hơi chần chờ.

Chu Trạch Cảnh cười nói: "Chẳng lẽ điện hạ không dám? Hắn ta là phế nhân mất đi hai chân rồi mà."

Tuyên Vương khó xử: "Sao bốn vương lại không dám?"

Chu Trạch Cảnh cong môi: "Vậy điện hạ định làm sao?"

Tuyên Vương nhíu mày suy nghĩ, làm thế nào để cho Tiêu Hoài Khải bị lật xe, chỉ là suy tư hồi lâu vẫn không nghĩ ra đối sách gì, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Người giúp ta nghĩ xem?"

Chu Trạch Cảnh âm trầm nói: "Thật ra ta có một chủ ý..."

Tiêu phủ.

Ngày tổ chức tiệc mừng thọ của Tiêu phu nhân, người Tiêu gia đã về đầy đủ.

Thẩm Bình Ngộ từ Trầm gia chạy đến từ sớm.

Yến Thu Xu tới sớm nhưng không chạy tới trò chuyện với nhóm Thẩm Bình Ngộ, mà là đi vào viện từ trước đó nàng ở.

Hạ nhân trong phủ vô cùng thân thiện với nàng, cũng rất cung kính trước sau như một. Vì nàng cần nguyên liệu nấu ăn,

đầu bếp vội phái người đưa đến: "Hương Quân, đã chuẩn bị xong từ sớm, chỉ đợi người đến làm đây."

Chương 305

DTV-EBOOK

Người có muốn gọi Hứa ma ma tới giúp đỡ không?"

Tài nấu nướng của Hứa ma ma rất tốt, lại thêm được Yến Thu Xu dạy làm tất cả món ăn, lúc này đã là đầu bếp chính trong bếp.

Yến Thu Xu vội lắc đầu: "Không cần, giúp ta tìm bốn gã sai vật khỏe mạnh là được rồi."

Người kia nghe lời rồi rời đi, chỉ chốc lát sau bốn gã sai vật liền đi tới.

Yến Thu Xu đưa cho bọn họ mỗi người một cái chậu, trong chậu là trứng gà và một phần mỡ bò: "Dùng đũa quấy liên tục, một khắc đồng hồ thì thay một người, nhất định phải nhanh! Hôm nay làm xong, làm chăm chỉ đi, mỗi người một lượng bạc tiền thưởng."

Gã sai vật khỏe mạnh đều có mặt ở ngoại viện, mỗi tháng chỉ được một lượng bạc, một ngày kiếm được một lượng bạc, bốn gã sai vật liền trở nên kích động. Hai gã sai vật thay phiên muốn nhanh chóng xông vào làm, sợ bị chủ tử hiểu lầm mình lười biếng.

Yến Thu Xu cho bọn họ làm việc ở góc khuất, nàng không quan tâm.

Nàng đã là người có tiền hơn lúc trước, chi tiêu cũng hào phóng hơn, đương nhiên quan trọng là hôm nay phải làm rất nhiều việc!

Nàng định làm một chiếc bánh kem sáu tầng!

Bánh kem loại lớn này rất phiền phức, cho nên Yến Thu Xu mới cần đến sớm để chuẩn bị.

Hơn nữa, quan trọng là bánh kem này không phải bánh kem bình thường, mà là bánh kem lạnh.

Đầu tháng bảy, mùa hè nắng gắt, buổi tối cũng vô cùng nóng bức. Lúc này ăn một miếng bánh kem lạnh buốt là một sự hưởng thụ cực hạn.

Yến Thu Xu lau mồ hôi, vén tay áo lên rồi cũng bắt đầu làm việc.

Đầu tiên phải làm cốt bánh kem, phải làm nhiều cốt bánh, may mà lò nướng trong viện rất lớn nên có thể làm một cách nhanh chóng, cốt bánh kem dần được nướng chín.

Tiếp theo chính là ghép chúng lại với nhau.

Có tầm một tháng chuẩn bị, tháp bánh kem sáu tầng đã được chuẩn bị xong. Vì thế, lúc này chỉ cần trét kem lạnh lên cốt bánh kem, thoa bơ, trang trí hoa quả, nhanh chóng làm xong tầng đầu tiên, cho người đưa vào hầm băng giữ lạnh.

Lặp đi lặp lại như thế cho đến khi làm xong bánh kem tầng thứ sáu nhỏ nhất.

Trong hầm băng, phải thấp nển mới nhìn thấy rõ, Thủy Mỗi trợn mắt: "Bánh kem này đẹp quá!"

Có trang trí thêm mút hoa quả, có hoa quả tô điểm màu sắc, có bơ trắng, có đường viên tinh xảo. Quan trọng nhất là nó được xếp từ cao đến thấp, từng tầng to dần lên trông giống như chiếc tháp cao khoảng nửa người.

"Không phải chứ...?" Có thể làm được như thế, Yến Thu Xu hơi tự đắc, vui mừng ngăm nhìn hồi lâu, lúc này mới dặn dò:

"Thủy Mỗi, người đứng ngoài hầm băng trông coi đi, nhất định phải canh thời gian lấy ra. Nhất định phải cẩn thận, lúc lấy phải lấy từng tảng một, không cần nóng vội."

"Vâng! Cô nương yên tâm." Thủy Mỗi lớn tiếng nói.

Nàng ấy được ủy thác cho trách nhiệm như vậy nên không thể đi ra khỏi hầm.

Nhưng lúc này sắc trời đã muộn, ráng chiều nhuộm đỏ mảng lớn bầu trời tạo thành một kính lọc thiên nhiên. Vào lúc này, quản sự phụ trách chiêu đãi khách trong phủ cũng vội đi đến: "Hương Quân, sắp đến giờ rồi, người có thể chuẩn bị ra ngoài ngồi rồi!"

Yến Thu Xu đáp lời, vội rửa mặt, búi tóc, lần này đeo thêm mấy món đồ trang sức, thêm một chiếc vòng tay phỉ thúy rồi mới đi ra ngoài.

Lúc này, ở ngoại viện vô cùng náo nhiệt.

Một đồng khách mặc trang phục cao quý đi đến, không ít người tụ tập tốp năm tốp ba nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng gặp còn chào hỏi nhau.

Yến Thu Xu được nha hoàn dẫn đến, ngồi ở chỗ gần phía trước. Người ngồi bàn này đều là những người thân của gia tộc họ Tiêu, nhưng vì phân phòng nên ngày lễ tết hỉ sự mới đến tụ họp.

Bên bàn nàng ngồi có hai bà cụ đã lớn tuổi, bà lão cười hiền lành với nàng, chào một tiếng, nhưng vì không quen nên không trò chuyện gì cả.

Chỉ là không bao lâu sau, Yến Thu Xu cảm giác có rất nhiều ánh mắt đang nhìn mình, loáng thoáng còn nghe được âm

thanh mập mờ bàn tán về nàng: "Đây chính là thiếu phu nhân tương lai của Tiêu gia à?"

Chương 306

DTV-EBOOK

"Nghe nói là cô nhi, Tiêu gia nghĩ sao thế?"

"Nhà bọn họ luôn không để ý đến dòng dõi, ngoại trừ lão đại lão tam, có ai được gả cao đâu chứ?"

"Vậy cũng không đến mức tìm một cô nương mồ côi chứ? Hơn nữa còn làm thê tử của lão Lục, sau này lão Lục sẽ thừa kế Tiêu gia..."

Yến Thu Xu nghe vậy thì không kiên nhẫn được nữa, nàng quay đầu lại, quả nhiên có rất nhiều người đang nhìn nàng, nam hay nữ, già trẻ có cả, nhìn nàng chăm chăm với vẻ mặt kì lạ.

Tất cả mọi người đều giữ thể diện, khẽ bàn tán, không nói những lời làm mất mặt người khác. Vì thế khi thấy nàng nhìn qua, ai cũng nở nụ cười thân thiện.

Trong đám người, Yến Thu Xu còn nhìn thấy Hồng Sở Phúc và Phó Minh Văn. Nàng cười nhìn lại, người ngồi ở bên kia không nói gì, hổng rồi, căn bản là vẫn tối sớm quá.

Thời này không có điện thoại, không biết phải làm sao để giết thời gian.

Lúc này, bên tai vang lên tiếng hừ lạnh: "Có những người không biết dùng thủ đoạn gì, không có gia thế mà có thể bay lên đầu cành. Tẩu tẩu, tẩu nói xem có buồn cười không?"

Yến Thu Xu nghe thấy tiếng thì nhìn sang, đúng lúc cạnh nàng là một thiếu nữ khoảng mười sáu tuổi đang nhìn nàng với vẻ ghét bỏ.

Bên cạnh nàng là một nữ tử lớn tuổi hơn, có vẻ như là một nữ nhân đã kết hôn, không đồng ý mà lắc đầu với nàng ta, lại cười thân thiện với Yến Thu Xu.

Vì như thế càng khiến thiếu nữ kia không vui, thấy nàng nhìn qua còn trừng mắt nhìn nàng.

Sắc mặt Yến Thu Xu không hề thay đổi, nàng di dời tầm mắt.

"Hừ!" Thiếu nữ kia càng tức giận hừ lạnh một tiếng.

"Giang Thịnh Vân, lỗ mũi muội bị ngứa sao?" Một giọng nói ôn hòa vang lên, bên cạnh Yến Thu Xu có một người vừa ngồi xuống, chính là Tiêu Hoài Nhã.

Giọng điệu này quá ôn hòa, không có tính công kích, Giang Thịnh Vân không hề đề phòng mà đáp trong vô thức: "Không ngứa."

Tiêu Hoài Nhã cười tủm tỉm nói: "Hừ, ta còn tưởng mũi của muội là mũi trâu, ngứa nên phải hừ hừ, không thì sao cứ hừ mãi thế?"

"Tỷ!" Khuôn mặt Giang Thịnh Vân đỏ bừng, lập tức tức giận đứng lên.

Tiêu Hoài Nhã bày ra vẻ vô tội: "Muội sao thế? Chẳng lẽ ta nói sai gì sao?"

Giang Thịnh Vân: "..."

Nàng ta ghen đỏ mặt nhìn người trước mắt, nhưng lời đến bên miệng lại không dám nói ra, cuối cùng lại thở phì phò ngồi xuống, khẽ xua tay: "Kiêu ngạo gì? Đối đãi với khách mà không hề có lễ nghĩa gì cả!"

Tiếng khẽ hừ kia quá nhẹ, ngoại trừ tẩu tử Giang gia kế bên Giang Thịnh Vân nghe thấy thì những người khác không hề nghe được.

Thấy nàng ta không dám lên tiếng, Tiêu Hoài Nhã thản nhiên cười một tiếng, quay đầu nói lời xin lỗi Yến Thu Xu: "Vừa rồi ta muốn tới đây nhưng bị những người khác quăn lấy một phen, xin lỗi muội."

Yến Thu Xu không để ý liền cười nói: "Không sao."

Tiêu Hoài Nhã nói khẽ: "Rất nhiều người thích nói luyên thuyên, không ai là không bị đám người này nói xấu. Muội đừng sợ, chỉ cần đáp lại là được, bây giờ lão Lục quá nổi bật, bọn họ không dám chọc vào đâu."

Yến Thu Xu khẽ nói: "Thật sự không sao cả, khi bị chó cắn chẳng lẽ phải cắn lại sao?" Nàng thật sự không sợ, giọng nói không hề hạ thấp.

Dẫn đến Giang Thịnh Vân ở bàn bên cạnh nghe được rõ ràng, khuôn mặt đổi thành màu gan heo luôn rồi, siết chặt nắm đấm, nhưng bảo nàng ta đáp lại mấy câu thì thật sự nàng ta không dám.

Không nói những chuyện khác, nàng ta không thể trêu vào Tiêu gia phía sau lưng Yến Thu Xu. Cho dù tức giận vì Yến Thu Xu từ cô nhi biến thành vị hôn thê của Tiêu Hoài Đình thì nàng ta chỉ có thể nói phong long mĩ mai mấy câu.

Một lát sau, người càng lúc càng nhiều, Thẩm Bình Ngộ cũng đến đây, nhìn thấy Yến Thu Xu thì cung kính hô lên một tiếng: "Yến di."

Nửa năm không gặp, dáng dấp tiểu thiếu niên tuấn tú hơn. Yến Thu Xu nhìn gương mặt của cậu bé thì yêu thích không

thôi, vẻ mặt vui mừng đã dành nhéo gương mặt trắng nõn kia:
"Bình Ngộ nhớ ta không?"

Chương 307

DTV-EBOOK

Khuôn mặt nhỏ của Thẩm Bình Ngộ đỏ hồng, nhưng nhìn thấy vẻ mong đợi của nữ tử trước mặt vẫn nghiêm túc gật đầu: "Vâng!"

Sau đó khẽ nói: "Còn muốn ăn thức ăn Yến di làm, Trâu sư phó làm không ngon như tỷ."

Yến Thu Xu cũng khẽ nói: "Đệ được trở về bao lâu? Đi qua chỗ ta ở mấy hôm không? Ta làm lẩu cho đệ ăn, rất ngon đấy! Còn có bản nâng cấp của lẩu cay nữa..."

Thẩm Bình Ngộ chỉ nghe đến tên này, trong đầu đã tưởng tượng đến mùi vị của nó, sắp không khống chế nổi nước bọt, gương mặt cứng đờ, mắt lóe sáng lộ vẻ mong chờ: "Bình Ngộ có thể ở đây một tháng, qua mấy hôm có thể đi qua làm phiền Yến di rồi."

Hai người nói xong, Thẩm Bình Ngộ muốn rời đi.

Giang Thịnh Vân nhìn cậu bé chăm chăm nửa ngày, nhìn xem hai người nói chuyện, đến khi thiếu niên kia gật đầu quay người rời đi, cũng không hề quay lại nhìn mình, nàng ta càng tức giận hơn.

Chuyện này... Nàng ta mới là cô cô ruột của Đông Đông, lúc trước khi Đông Đông sinh ra, nàng ta còn đến Tiêu gia ôm Thẩm Bình Ngộ, vậy mà từ đầu tới cuối cậu bé không hề nhìn nàng ta đến một cái?

Người này lại được người Tiêu gia thích như thế sao? Chẳng lẽ biết vu thuật cổ xưa gì à?

Giang Thịnh Vân oán thăm một câu, càng cảm thấy lần này đến đây ảm ức quá. Nương nàng ảm ỉ không chịu đến là đúng, Tiêu gia khinh người quá rồi!

Lúc Thẩm Bình Ngộ nói chuyện trời đất, bên cạnh có không ít người, bao gồm mấy người Vương gia.

Phu thê Xương Vương dẫn con trai đến, trước khi ngồi xuống còn cố ý chào hỏi Yến Thu Xu và Tiêu Hoài Nhã, thái độ ôn hòa, khiến ánh mắt người xung quanh trở nên kì lạ.

Song, bọn họ lại nhanh chóng nghĩ đến, hình như lúc trước Yến Thu Xu nói chuyện khoai tây có độc cho Xương Vương từ sớm, khiến Xương Vương tránh thoát sự ám hại của Lục quý phi?

Cả quá trình Yến Thu Xu nhìn không chớp mắt, nhìn thấy Tấn vương thế tử Chu Trạch Cảnh dẫn theo Yến Thu Uyển xuất hiện, nàng không hề hoang mang. Cũng may bây giờ Yến Thu Uyển mới thành hôn với trượng phu, mọi hành động của tân nương tử bị mọi người chú ý, nàng thông minh nên không ngại đầu lên.

Sau khi mọi người gần như đã đến đủ, bây giờ có thể dọn thức ăn lên rồi.

Từng món ăn nổi tiếng trong kinh đô được bung lên bàn, sườn kho, gà quay hạt dẻ, lạt tử kê các loại. Đương nhiên còn có một vài món đặc trưng bản địa có thể thỏa mãn khẩu vị của mọi người. Vì thế, khi thức ăn vừa mang lên, vốn không ai lên tiếng, mọi người đều cầm đũa ăn rất vui vẻ.

"Tiêu gia hay thật, đây là dọn hết tất cả món ăn của phố mỹ thực đấy à?" Có người hâm mộ nói.

Bên cạnh có người cười nói: "Chả thế? Mùi vị đó giống y như đúc với phố mỹ thực!"

Lời này bị bàn sát bên nghe thấy, có người lắc đầu: "Đâu có, ta cảm thấy ăn ngon hơn phở mỹ thực nữa!"

"Đúng đúng, ăn ngon hơn phở mỹ thực nhiều, có lẽ dùng nguyên liệu nấu ăn tươi ngon hơn!"

Cho dù đầu bếp nhà mình cũng có thể làm không ít, nhưng rất nhiều món ăn không phải nắm qua là có thể học được. Hơn nữa, nếu học được thì cũng không thể làm ra được nước sốt nguyên vị như thế, chỉ có thể nhai cho vui thôi.

Món ăn được đưa lên, mọi người ăn vô cùng vui vẻ.

Ăn cơm xong, đám người đi qua sảnh tiệc khác để uống trà, sẵn tiện vây xem mấy người con cháu Tiêu gia tặng lễ vật.

Nha hoàn cầm quạt quạt, uống nước trà mát lạnh, trong mắt mọi người mang theo vẻ mong chờ.

Người đưa món quà đầu tiên đương nhiên là trưởng tử Tiêu Hoài Khải, hắn đưa lên một bức tranh chúc thọ do chính mình vẽ. Thọ tinh công trong bức tranh cười hiền hòa, đầu tóc râu trắng chấp tay hướng ra bên ngoài. Rõ ràng chỉ là nhân vật hư cấu nhưng nét vẽ tinh xảo, thần thái nhân vật nổi bật trên giấy, dường như có thể nghe thấy tiếng chúc mừng quen thuộc của mọi người: "Thọ tựa Nam Sơn!"

"Nhi tử chúc mẫu thân thọ tựa Nam Sơn!" Tiêu Hoài Khải ngồi trên xe lăn, gương mặt tuấn tú như ngọc dường như càng lúc càng trẻ ra.

Chương 308

DTV-EBOOK

Phen này mặc dù bận rộn, nhưng hắn vẫn ăn ngon uống tốt, tâm trạng cũng tốt, vẻ tái nhợt biến mất không còn nữa, gương mặt ẩn chứa nụ cười khiến cho người ta phải liếc nhìn, giọng nói không hề suy yếu.

Yến Thu Xu ngồi hàng đầu, rõ ràng nghe thấy có người nói sau lưng: "Bức tranh này đẹp thật, nghe nói đã nhiều năm Tiêu Đại Lang không vẽ tranh, không ngờ hôm nay vẽ một bức lại đẹp như thế!"

"Chả thế? Hồi trước, tranh sơn thủy của trạng nguyên bán mấy trăm lượng, ta thấy còn không bằng bức này!"

"Công lực không giảm, may mà đứa nhỏ này thức tỉnh lần nữa."

"Đúng thế, đáng tiếc quá!"

"Lúc trước, Tiêu Đại Lang có tiếng vang dội kinh đô như thế, bao nhiêu người muốn gả, bây giờ lại thế này, haiz..."

"Haiz..."

Trong tiếng cảm thán, Tiêu phu nhân không hề cảm thấy cay đắng, cười tươi tiếp nhận lễ vật của con trai: "Đẹp lắm, con vẽ rất đẹp, nương rất thích."

Ngay sau đó, Tạ Thanh Vận nói: "Nương, ban đầu con nói muốn tặng một món giống với phu quân, nhưng chàng ấy vẽ đẹp quá, mà con lại vẽ kém hơn, cho nên con vẽ mẫu, rồi cho người đánh một bộ trang sức, người nhìn xem có thích không?"

Sao Tiêu phu nhân có thể không thích cho được, bà ấy vui mừng đến mức không ngậm miệng được: "Đẹp lắm..."

Sau đó là Tổng Minh Đại thêu một bộ tranh chữ thọ, dùng khung vàng bọc lại nhìn vô cùng quý phái.

Người vây xem không ngừng hâm mộ, văn bối trong nhà ai cũng có tiền đồ, mọi người ở Tiêu gia, ai nấy dường như cũng đều có tiền đồ, không ai yếu kém hay bị lọt lại phía sau cả. Rõ ràng bọn họ là võ tướng thế gia nhưng không hề yếu kém về chuyện khác.

Từng người đưa lễ vật lên, Yến Thu Xu quay đầu nhìn lại, Thủy Mỗi đang đứng cầm vật được che bằng vải lụa cao nửa người, nhìn thấy ánh mắt nàng ra hiệu thì liền hiểu ngay.

Yến Thu Xu yên tâm, vừa quay đầu lại đã nghe tiếng cười mỉa nói: "Tiêu phu nhân, có phải đến phiên lão Lục và thê tử tương lai của lão Lục rồi không?"

Lời này vừa nói ra, một đám người hâm mộ đang ngồi ở sảnh đều chấn động.

Ai cũng biết về một ngày bất ngờ nào đó, khi mà Tiêu gia tuyên bố đính hôn cho Lục nhi, đối tượng đính hôn là một nữ tử mồ côi. Mặc dù vì lấy chuyện thông báo độc tính của khoai tây khiến thân phận của nàng bị thay đổi. Nhưng với một Hương Quân ở kinh đô thì chuyện đó thật sự không đáng chú ý. Nếu phụ huynh trong nhà có tiền đồ thì cũng được, nhưng nàng lại là một cô nhi.

Vì thế sau khi đính hôn, Tiêu gia không biết bị bao nhiêu người chế giễu sau lưng, nói lão thái thái Tiêu gia lớn tuổi nên đã hành động hồ đồ rồi, bị người ta lừa gả con trai ưu tú của mình đi như thế.

Yến Thu Xu quá vô danh, thiệp mời lại không mời được cho nên bọn họ chưa từng gặp qua.

Bây giờ xem như đã gặp được rồi.

Lúc ánh mắt mọi người chăm chú nhìn mình, Yến Thu Xu liền cảm giác được, nàng đang muốn đứng dậy, Giang Thịnh Vân cũng ngồi trong đám người cười mồm nói: "Nghe nói Đức An Hương Quân dựa vào tài bếp núc mà khiến Tiêu phu nhân yêu thích, hôm nay không tặng lễ vật là món ăn đấy chứ?"

"Ha ha!" Có người bật cười.

Rất nhanh liền có người cười theo.

Nhưng một giây sau, khi ánh mắt sắc bén của Tiêu phu nhân quét qua, Giang Thịnh Vân vì châm ngồi thành công mà đặc ý lại cảm thấy sau lưng mát lạnh, bị dọa một phen khiến cho sắc mặt thay đổi.

Trong phút chốc, tiếng cười biến mất không còn nghe thấy nữa, mọi người hoảng sợ nhìn bà ấy, trong lòng thầm nhủ Tiêu phu nhân này đúng là rất thích nàng dâu mà Lục nhi cưới về như lời đồn, họ chỉ đang thấy đáng tiếc cho Tiêu Hoài Đình mà thôi.

Mấy năm trước, nếu không phải tình huống cuay Tiêu gia hết sức đặc biệt, chắc chắn người mai mối sẽ đến đập gãy cánh cửa.

Người bên ngoài phỏng đoán thế nào Yến Thu Xu không biết, cũng không quan tâm, chỉ là tự dưng bị nhắc đến, nàng liền đứng lên.

Chương 309

DTV-EBOOK

Lúc này, Tiêu Hoài Đình cũng đứng dậy, rất cung kính nói với mẫu thân: "Nương, nhắc tới đây thì trùng hợp quá, hồi trước A Xu đặc biệt lấy được Tiêu vĩ cầm của tiền triều, nhi tử có dây tơ tốt làm dây đàn. Bây giờ Tiêu vĩ cầm đã dùng được rồi, nhi tử đưa cho nương, hi vọng nương sẽ thích."

Vừa dứt lời, có người trình một chiếc hộp gỗ lên.

Mở hộp ra, bên trong có một chiếc đàn cổ, phần đuôi cháy đen, bên trên khắc hoa văn đẹp mắt.

Đôi tay thon dài của Tiêu Hoài Đình đặt lên dây đàn, nhìn có vẻ như tùy ý, thật ra là đang đàn một khúc Hạ Thọa sơn nãi.

Âm thanh từ dây tơ tầm xem ra là kém dây thép ở hiện đại, nhưng âm thanh vô cùng êm tai, lại vì khúc chúc thọ có âm tiết vui vẻ nên càng làm cho không ít người nghe thấy đều nở nụ cười.

Nhưng chàng chỉ gảy mấy chục giây đã dừng lại, dáng vẻ này khá bất tiện. Tay chàng đặt lên dây đàn, sau khi âm thanh kết thúc, chàng chấp tay nói: "Nhi tử bêu xấu, hi vọng mẫu thân thích."

Tiêu phu nhân nở nụ cười hài lòng, không phải nhìn nhi tử mà nhìn Yến Thu Xu: "Đương nhiên là thích rồi, A Xu, con nhọc lòng rồi. Trước đó, chiếc đàn của ta gãy nên không thể luyện tập được nữa, đã lâu rồi không gảy, bây giờ có chiếc đàn này rồi, cuối cùng thì ta cũng có thể đàn tấu thỏa thích rồi."

"Ừm, đúng là phu thê mới cưới, còn chưa qua cửa đã ăn ý như thế. Một người dâng đàn, một người gảy dây đàn, đúng là một

đôi trời sinh." Tiêu phu nhân vừa dứt lời, lập tức có một phu nhân phúc hậu mỉm cười nói.

Những người khác cũng thi nhau khen ngợi: "Trai tài gái sắc, con dâu tương lai của Tiêu phu nhân thật tốt!"

Rõ ràng mọi người đều đoán được, chiếc đàn này chắc chắn là một mình Tiêu Hoài Đình giải quyết.

Nhưng không ai nói gì nhiều, trái lại, ánh mắt họ còn nhìn Yến Thu Xu với đầy vẻ hâm mộ.

Tiêu Hoài Đình hành động như thế cho thấy chàng cũng thích vị hôn thê này, Tiêu phu nhân thích thì cũng thôi đi, ngay cả trượng phu tương lai cũng bảo hộ cho nàng. Tiêu gia có gia phong tốt như thế, dưới ánh mắt ở thời đại này, có thể không làm cho người ta hâm mộ được sao?

Giang Thịnh Vân nghe nói như thế, trong lòng vô cùng bức bối, chỉ cảm thấy đám người đang nói xôn xao khiến nàng ta đau đầu. Nàng ta vốn tức giận khi Yến Thu Xu chiếm vị trí hôn thê của Tiêu Hoài Đình, không thì biểu tởm của nàng ta đã có thể được gả qua rồi.

Trước khi đến, nàng ta còn nghe nương của mình hùng hổ nói chuyện này.

Lúc này, thấy Yến Thu Xu như thế, nàng ta càng cảm thấy không cam lòng, nhưng trong phút chốc không biết phải làm thế nào.

Vậy mà Tiêu Hoài Đình đã chuẩn bị hết lễ vật rồi, đương nhiên không được xem Yến Thu Xu trở thành trò cười.

Bỗng nhiên, có một người ngồi bên cạnh đung cánh tay nàng ta.

Giang Thịnh Vân vừa quay đầu lại, không biết từ lúc này thế tử phu nhân của Tấn Vương là Yến Thu Uyển lại đang ngồi bên cạnh nàng ta, cười một cách ôn hoà, tò mò nói: "Ta mới vừa trông thấy có thứ gì đó, không biết là lễ vật của ai? Cô nương có nhìn thấy không?"

"Cái gì?" Nàng ta thuận mắt nhìn theo ám chỉ của Yến Thu Uyển, phát hiện một nha hoàn đứng đó, bên cạnh có một món đồ cao cỡ nửa người được che vải đỏ kín kẽ, đương nhiên nàng ta không nhìn thấy gì cả, lắc đầu nói: "Bẩm thế tử phu nhân, ta cũng không biết, không biết xuất hiện ở đó từ khi nào."

Yến Thu Uyển lại cười nói: "Ừm, ta mới vừa nhìn thấy Đức An Hương Quân luôn nhìn thứ đồ đó, vốn cho rằng đó là lễ vật của nàng ta, kết quả không phải, chỉ muốn hỏi cô nương có biết hay không thôi."

Ánh mắt Giang Thịnh Vân sáng lên, nhìn kỹ lại một lần nữa, đúng là phát hiện nha hoàn kia nhìn chăm chăm vào Yến Thu Xu, lại nghĩ đến lời Yến Thu Uyển nói, chắc đó là lễ vật mà nàng ta chuẩn bị rồi?

Chẳng lẽ Tiêu Hoài Đình cảm thấy lễ vật của Yến Thu Xu không ổn nên cố ý nói cổ cầm do chàng và Yến Thu Xu cùng tạo ra sao?

Chương 310

DTV-EBOOK

Con người của Giang Thịnh Vân đảo một vòng, cười nói: "Hả? Ta mới nhìn thấy Đức An Hương Quân vẫn luôn nhìn đồ vật đang che vải đỏ kia, còn tưởng rằng lễ vật của nàng ta là cái này chứ?"

Vì nàng ta có quan hệ thông gia nên vị trí gần như là ở phía trước, vừa nói ra như thế đã thu hút sự chú ý của mọi người, đám người thi nhau nhìn lại.

Tẩu tử của Giang Thịnh Vân bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, vốn thời tiết nóng bức mà mồ hôi của nàng ấy sắp chảy xuống. Nàng ấy vội lau đi, khẽ trách mắng: "Muội đừng làm loạn!"

Giang Thịnh Vân không vui nên liền bĩu môi, đúng là không xem ai ra gì. Nàng ta cũng không làm gì, chẳng phải chỉ nói mấy câu thôi à? Tiêu gia cũng không thể vì một người con dâu chưa gả vào mà trách cứ nàng ta chứ? Vậy thì cũng quá là hẹp hòi rồi.

Nàng ta hơi ngược cầm lên nhìn để chờ mong xem Yến Thu Xu sẽ làm thế nào để mang đồ vật không đưa ra được bày trước mặt mọi người.

Trái lại Yến Thu Xu rất cảm kích nàng ta, Tiêu Hoài Đình trình cổ cầm lên, đám người ở đó khen không ngừng, nàng còn không biết làm sao để chen vào nói được, không ngờ cô nương này còn giúp đỡ. Nàng cười nói: "Đây là bánh sinh nhật ta làm, nghĩ đến đại thọ của bá mẫu, đương nhiên là không thể thiếu bánh được nên ta làm một phần. Thủy Mỗi, đưa lên đi."

Thủy Mỗi nhẹ nhàng thở ra, nàng ấy canh thời gian mang đồ đến, sợ kem tan mất, cũng may bây giờ có thể đưa lên rồi.

Nàng nhìn chăm chăm hai gã sai vặt, bưng bánh kem cao cỡ nửa người lên.

Đám người tò mò nhìn qua: "Thật sự là bánh kem à?"

"Không phải chỉ là bánh kem thôi sao? Sao lại đưa đến nữa?"

Trong đĩa của bọn họ đã có một chiếc bánh kem nhỏ, là một món tráng miệng sau bữa ăn, Yến Thu Xu làm chiếc bánh kem này nữa thì chẳng phải là hơi trùng lặp hay sao. Hơn nữa bánh kem quá bình thường, bọn họ vẫn có thể mua được một cái bánh theo yêu cầu với giá chỉ một lượng bạc ở phố mỹ thực mà.

Mọi người ngoài miệng không nói gì nhưng ánh mắt cũng thay đổi, mang theo vài phần đùa cợt và đồng tình.

Lẽ vật quá ít, lúc nào cũng mua được, cô nương này là đang tính bêu xấu rồi.

Sắc mặt Yến Thu Xu không thay đổi, cười nói: "Bá mẫu, sinh nhật vui vẻ!"

Đúng lúc đó, Thủy Mỗi xốc vải đỏ lên, gã sai vặt cũng phụ vén một tay, đầu tháp bánh để lộ hình dáng đồ vật bên trong. Lúc này có người kinh ngạc hít sâu một hơi: "Hả cái gì?! Đây là bánh kem à?"

"Là một chiếc bánh kem vô cùng lớn!"

"Đẹp quá! Bánh kem sinh nhật này đẹp thật!"

Đúng như lời khen, bánh kem sinh nhật cao khoảng nửa người này nhìn rất đẹp, có tổng cộng sáu tầng, từ trên xuống dưới mỗi tầng đều được trang trí khác biệt. Phía trên cùng còn thấp một ngọn nến, trên ngọn nến viết: "Chúc Tiêu phu nhân phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn."

Mặc dù chữ nhỏ nhưng làm từ ngọn nến ở sau bánh kem, cho dù người ở xa cũng nhìn thấy rõ.

Yến Thu Xu thuận thế đặt sáu chiếc bắc đèn để châm lửa.

Ngọn lửa nho nhỏ lóe ra ánh sáng chiếu lên toàn bộ bánh kem trắng nõn. Máy thiếu nữ nhìn thấy vậy thì trong lòng liền mong chờ, cho dù khách nam cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Lúc này là tiệc tối, ăn cơm xong lại đây dựa một lúc, mặt trời đã xuống núi từ lâu, chỉ dựa vào ánh nến để chiếu sáng. Lúc này một đồ vật trắng nõn xuất hiện khiến nơi tối tăm nhất cũng trở nên sáng bừng và rất xinh đẹp.

Nhất là bánh kem ở tiệm chỉ có một tầng, bọn họ chưa từng thấy bánh cao sáu tầng như thế!

Giang Thịnh Vân bị làm cho kinh ngạc, nhưng sau đó nàng ta lộ vẻ khó xử ghét bỏ, khinh thường bĩu môi nói lầm bầm: "Không phải chỉ là bánh kem thôi à? Làm như chưa ai ăn qua vậy."

Âm thanh nói thầm vừa xong, Đông Đông rúc vào bên người mẫu thân nói với giọng cảm thán: "Oa! A Xu tử tử, tử còn biết làm bánh kem lớn như thế! Lần sau sinh nhật đệ cũng muốn!"

Chương 311

DTV-EBOOK

Tính cách Tiêu Hoài Vũ hoạt bát, cũng hòa theo nói: "Đúng đó A Xu, muối không thể nặng bên này nhẹ bên kia được, sinh nhật ta cũng muốn chiếc bánh này! Đẹp quá!"

Uyển Nhi khẽ ngạc nhiên, cũng vội há miệng nói: "A Xu tử tử, Uyển Nhi cũng muốn!"

Ông cụ non Thẩm Bình Ngộ cũng tỏ vẻ hâm mộ, sinh nhật vừa rồi cậu bé không ở Tiêu gia, Trâu sư phó cũng làm bánh kem, không nói đến hương vị, tính riêng bề ngoài thôi cũng không đẹp được như thế!

Tiêu Bình Tùng lớn tuổi hơn nên không tiện nói trước mặt nhiều người như vậy, lén giật tay áo của mẫu thân: "Nương, con cũng muốn."

Tống Minh Đại cười với nhi tử: "Yên tâm, nếu bọn họ đều có thì A Xu sẽ không bỏ qua con."

Tiêu Bình Tùng cười ha ha, vừa hài lòng lại vừa vui sướng.

Tiêu phu nhân vốn thích ăn, nhìn bánh kem này xong lại cười vui vẻ hơn: "A Xu nhọc lòng rồi, bánh kem này làm lâu không?"

Yến Thu Xu cười ngượng ngùng: "Không lâu ạ, cũng không phức tạp lắm." Nàng đưa dao gỗ lên: "Bá mẫu, thợ tinh phải chia bánh kem, người cắt nhé?"

"Ừm." Tiêu phu nhân đứng dậy, không cần người đỡ, bà ấy cầm dao gỗ thuần thục cắt bánh kem.

Đã từng thấy Đông Đông ăn nhiều bánh kem như thế là bà ấy đã biết làm thế nào rồi.

Vừa đặt dao xuống, Hoàng ma ma phối hợp đưa đĩa qua, một miếng bánh kem được Tiêu phu nhân đặt vào đĩa. Bà nhìn lão tử muội của mình: "Phiền tử tuổi đã cao nhưng vẫn tới chúc thọ ta, cái này cho tử."

Đối với người có tuổi tác trung bình chỉ ba, bốn mươi tuổi thì năm mươi tuổi đã rất cao rồi, có thể coi là già nhất rồi, lão tử muội Phó phu nhân không còn trẻ nữa, liền cười híp mắt: "Haiz, có bánh kem đẹp như thế, năm sau ta còn đến nữa!"

Tiêu phu nhân cười, tiếp tục cắt phân chia theo thứ tự.

Chiếc bánh kem này rất to, cho dù tầng cao nhất cũng là bánh kem mười hai tác bình thường. Phía dưới đáy càng lớn hơn, vì thế phần lớn mọi người đều được chia một chút.

Phó phu nhân được chia bánh kem đầu tiên đã bắt đầu ăn, lần này bà lại tỏ vẻ kinh ngạc, mờ mịt nhìn chiếc bánh kem này, hồi lâu sau mới khẽ nói: "Ồi, con dâu tương lai của muội giỏi quá, bánh kem này được làm từ kem nguyên chất đấy!"

Người không thể tin được: "Kem ư? Không sợ nó tan à?"

"Không, rất mát lạnh nữa là đằng khác, ăn rất ngon đấy!" Phó phu nhân vội vàng nói, cười tủm tỉm nếm thêm một miếng. Cốt bánh kem mềm mại xen lẫn cảm giác mát lạnh quen thuộc của kem, mùi sữa ngọt ngào đi vào lòng người.

Cảm giác kem vô cùng ngon, mặc dù lạnh nhưng vì có cốt bánh kem ngăn cách cho nên ăn nhiều cũng không thấy ngán.

Vừa cho vào miệng, dường như cảm giác oi bức đêm hè cũng biến mất khiến người ta thoải mái từ trong ra ngoài.

Tiêu phu nhân cũng ngạc nhiên: "Là bánh kem lạnh à? Vậy ta không cắt nữa, ngộ nhỡ tan mất thì ta sẽ không được ăn!"

Thọ tinh phải chia mới may mắn, mới cần đích thân cắt, nhưng bà ấy muốn ăn nhiều hơn nên không cắt nữa, nhất quyết đưa một miếng bánh kem đã cắt gọn cho vào miệng.

Đúng lúc người kế tiếp là Đông Đông đã thềm c.hảy nước miếng từ lâu, tay nhỏ nâng lên rất lâu để chờ bánh kem, nhưng nãi nãi lại ăn phần của cậu bé.

Đông Đông trợn tròn mắt, mấy giây sau cậu bé liền sốt ruột: "Nãi nãi! Người tiếp tục cắt đi, Đông Đông còn chưa ăn mà!"

Cậu bé van xin trông thật thê thảm!

Phải chờ một hồi lâu, vì bối phận và thân phận nên mãi không đến lượt, Uyển Nhi vất vả mãi mới có được, đến phiên cậu bé thì nãi nãi không cắt nữa!

Đông Đông vội vàng như thể đang chọc cười đám người ngồi ăn bánh kem ở đó, từng người lớn cố ý cầm bánh kem lên trêu cậu bé: "Chỗ ta có, Đông Đông có muốn ăn không?"

Đông Đông mím môi, muốn lắm nhưng mà lại không cam lòng, bánh kem đó đã bị bọn họ nếm qua rồi!

Tiêu Hoài Đình buồn cười nhìn mẫu thân, chàng quyết định vung tay, đành phải cầm dao nhanh chóng cắt thêm một miếng.

Chương 312

DTV-EBOOK

Từng miếng bánh kem được phát đi, đám người ăn vào miệng, kem vẫn chưa tan, vẫn mát lạnh, vị sữa ngọt ngào khiến vị lạnh không thấm vào đầu lưỡi, nhưng vẫn khiến cho bọn họ dễ chịu hơn nhiều.

"Miếng bánh kem này không tệ, mùa hè ăn được cái này thì quá là ngon rồi. Lần sau sinh nhật ta cũng phải bảo nhi tử làm cái này cho ta!" Một vị phu nhân cười nói: "Đến lúc đó mọi người cùng đến chung vui nhé."

"Vậy chắc chắn là ăn không ngon như bánh này rồi, trước đó ta đã được ăn qua không ít bánh kem, chỉ có món này là ngon nhất. Vị sữa ngọt ngào, không hề ngán chút nào!"

"Đúng thế, ta cũng thấy thế, người nhìn lão gia nhà ta kìa, bình thường không thích ăn bánh kem mà bây giờ đã ăn hết miếng bánh kia rồi đấy."

Cho dù thật lòng hay nói dối, trên mặt mọi người vẫn lộ rõ vẻ vui vẻ.

Không nói những cái khác, con dâu tương lai của Tiêu gia này thật sự rất giỏi, ít ra thì cũng làm ra được chiếc bánh kem lớn này, rất có thể diện, lại còn tự mình làm nữa. Cho dù tài nấu nướng không tốt nhưng con dâu nhà ai có thể tự tay làm ra món này chứ?

Nhất là trước đó mọi người cảm thấy món này rất bình thường, một lượng bạc sẽ có một cái. Bây giờ xem ra không hề tầm thường, đầu tiên phải làm một đồng lớn bằng, sau đó phải

tốn thời gian phí sức. Không phải ai cũng làm được món này, cũng không phải ai cũng làm ngon như thế.

Lúc này bọn họ đã nhớ ra, món bánh kem tháp đang được bày bán trong phố mỹ thực mỗi ngày đã giúp Tiêu gia có thể thu được một đấu vàng, đều là do tiểu cô nương này sáng tạo ra sao?

Dù sao thì khi nàng xuất hiện, Tiêu gia đã tung ra rất nhiều món ăn tươi mới, đa số đều vang dội khắp kinh đô.

Nếu không nhờ nàng thì phố mỹ thực mở được à?

Người làm quan phải có đầu óc linh hoạt, mặc dù nói chán ghét buôn bán nhưng dưới tay lại có không ít cửa hàng, có một người tạo nên phố mỹ thực vô cùng đắt giá thì ai mà không vui chứ? Chỉ là bọn họ không có bản lĩnh này, chỉ có thể hâm mộ. Nghe nói Tiêu gia đã mở rộng phố mỹ thực đến thành kế bên, người ngoài không bắt chước kịp.

Sau khi nhầm tính như thế, rốt cuộc thì bọn họ cũng hiểu vì sao Tiêu phu nhân thích cô nương này rồi.

Có người nói thêm: "Nói thẳng ra thì từ nhi tử cho đến con dâu, không ai hơn được Tiêu gia. Vẽ tranh kém hơn, thêu thùa cũng không tốt, tài nấu nướng càng không được, chỉ biết dùng bạc mua lễ vật cho ta."

Mọi người đồng ý ghen tỵ gật đầu: "Đúng vậy, con ta cũng thế, chỉ biết xài bạc, ai mà không có bạc chứ!"

"Vẫn là Tiêu phu nhân có mắt nhìn, chọn con dâu tốt quá! Con trai con dâu đều hiếu thuận!"

Có ai có tiền mà lại không biết mua đồ tốt không? Nhưng có thể tự tay làm thì món quà đó càng khiến người ta vui vẻ hơn nhiều.

Tiêu phu nhân ăn bánh kem rất ngon miệng, được đám người khen ngợi cũng lộ vẻ đắc ý: "Bọn chúng rất tốt, mấy nàng dâu đứa nào cũng đều tốt!"

Muốn bà ấy nói, bà ấy cần nhà vọng tộc làm gì sao?

Tiêu gia của bà ấy không cần nhà vợ giúp đỡ chán hưng, chỉ cần nhi tử thích là được, cho tới nay bà ấy luôn suy nghĩ như thế. Không chỉ riêng bà ấy mà cha mẹ chồng cũng nghĩ thế, thích là điều quan trọng nhất.

Những chuyện khác đều là niềm vui bất ngờ.

Bánh kem đủ lớn để Tiêu Hoài Đình phân chia đều, mỗi người được một miếng nhỏ. Chia từng miếng ra, người thân với Tiêu gia đều được chia đủ.

Giang Thịnh Vân được chia cuối cùng, so với người khác thì nhỏ hơn nhiều. Nàng ta trừng mắt nhìn miếng bánh trong tay, nhìn bánh trong tay tẩu tử lớn hơn của mình. Nàng ta nhớ mang máng khi chia bánh, hình như Tiêu Hoài Đình có liếc nhìn qua mình nên mới cố ý cắt nhỏ hay sao?

Nàng ta phản ứng kịp, tức giận muốn ném chiếc bánh này đi, nhưng dù sao cũng là địa bàn của người Tiêu gia, nàng ta không dám, chỉ cầm thìa múc một miếng cho vào miệng.

Chương 313

DTV-EBOOK

Bánh kem mềm mại không ngọt không ngán, lớp kem hơi mềm mịn, không phải đá nhưng có cảm giác tinh tế, khi nhấm nháp thì không hề có vụn băng nào, thơm ngọt ngon miệng.

Mùi vị kia còn ngon hơn bánh kem nàg ta thường ăn nữa...

Giang Thịnh Vân kinh ngạc, liền ăn thêm mấy miếng, bỗng nhiên lúc múc thêm lại nghe tiếng "Leng keng" Thìa cọ xát lên đĩa sứ vang lên tiếng chói tai khiến cả người nàg ta run lên, nổi da gà, lúc này mới ý thức được là mình đã ăn xong miếng bánh kem từ lâu!

*

Ăn xong bánh kem, Yến Thu Xu cũng ngồi về chỗ cũ.

Sau đó là tới lượt mấy đứa cháu như Đông Đông tặng quà.

Lễ vật của trẻ con nhiều hơn, Đông Đông tặng một bài thơ do mình tự viết, còn Trầm Bình Ngộ tặng chân dung mình vẽ cho Tiêu phu nhân, những người lớn vô cùng vui vẻ.

Đưa lễ vật xong, gánh hát Tiêu gia mời đến cũng bắt đầu biểu diễn, người trẻ không thích xem kịch được Tạ Thanh Vận đưa đến nơi khác chơi. Thế gia quý tộc đương thời có rất nhiều đồ chơi.

Yến Thu Xu cũng thở phào một phen.

Xem như khiến những người kia dời sự chú ý ra khỏi người nàg.

Bị nhiều người nhìn như vậy, nàng thật sự không quen, bây giờ được giải thoát rồi, nàng cũng không thích xem kịch nên lặng lẽ rời đi. Tiêu Hoài Nhã thấy vậy cũng đi theo cùng: "Hôm nay lão Lục bảo ta đi cùng muội, chờ kết thúc muội có thể đến viện tử lúc trước của mình để nghỉ ngơi."

Yến Thu Xu cười nói: "Vâng."

Thân phận nàng thế này rất dễ bị người như Giang Thịnh Vân bắt nạt, càng không nói thẳng ra là bị Yến Thu Uyển nhìn chăm chăm.

Chỉ là vô cùng bất ngờ, Yến Thu Xu không bị bắt nạt, chưa đi được mấy bước, đi qua một cây cầu bắt ngang ao, gặp hai phu nhân trẻ tuổi nắm tay nói đùa.

Bình thường chỉ cần gật đầu chào là có thể rời đi.

Ai ngờ lúc kể sát vai đi qua, rõ ràng Yến Thu Xu nghe thấy một nữ tử vẽ hoa diên trên mi tâm nói: "Tiêu ngũ tiểu thư, nhiều năm không gặp, người vẫn y hệt năm đó."

Sắc mặt Tiêu Hoài Nhã trở nên lạnh lùng, không quan tâm mà đi qua.

Nữ tử bên cạnh phu nhân kia cười nói: "Ta cũng thấy thế, chúng ta đều làm thê tử làm nương, chỉ có Tiêu ngũ tiểu thư vẫn như xưa. Đúng thế, Ngũ tiểu thư, sao người vẫn chưa thành thân?"

"Có lẽ do ánh nhìn quá cao, dù sao năm đó Ngũ tiểu thư của chúng ta cũng được xem như nổi tiếng ở kinh đô, đáng tiếc..." Phu nhân vẽ hoa diên che miệng: "Đúng rồi, Ngũ tiểu thư, nể mặt chúng ta là người quen cũ, không thì ta giới thiệu cho người mấy nam tử trẻ tuổi nhé?"

Tiêu Hoài Nhã không đi nữa, nắm chặt tay quay đầu nhìn người trước mắt. Lúc này, giọng nói ôn hòa của nàng ấy có vẻ lạnh lùng: "Tần Nhu, Đới Tranh, hai người các ngươi vẫn ngu ngốc như cũ, mãi mãi như thế, nhiều năm như thế mà còn chơi cùng nhau, cũng không tệ chút nào."

Tần Nhu không để ý, cười khiêu khích một tiếng: "Vẫn là do người "thơ", danh giá đến mức nhiều năm như thế không gả đi được. Qua mấy năm nữa, ta làm tổ mẫu rồi, chẳng phải Ngũ tiểu thư vẫn giống như hôm nay sao?"

Hốc mắt Tiêu Hoài Nhã hơi ửng đỏ, đáng vẻ do dự bộc lộ suy nghĩ của nàng ấy.

Rõ ràng là muốn xông qua đánh bọn họ.

Dương nhiên hai người Tần Nhu, Đới Tranh cũng nhìn thấy, giống như lùi lại một bước theo bản năng. Song, Tần Nhu lại vừa cười vừa nói: "Lúc này không giống xưa, Tiêu ngũ tiểu thư, người đừng tùy tiện động thủ, không thì với thanh danh của người sẽ không ai dám cưới cả."

Đới Tranh: "Chắc chắn, A Nhu, đừng nói nữa, bây giờ cũng không ai dám cưới nàng ta cả. Tiêu ngũ tiểu thư, người không cần ta giúp giới thiệu mấy người sao? Mặc dù kém những người trước kia theo đuổi người nhưng người biết đấy, đã lớn tuổi, có thể gả đi đã là không tệ rồi..."

Dường như giữa hai bên có oán hận, câu nói này vô cùng khó nghe, nhưng xung quanh không có ai khác. Ở đây là khu vực giữa hai bên, tạm thời không có ai, bọn họ vô cùng phách lối, nói chuyện không có kiêng kị gì.

Chương 314

DTV-EBOOK

Thấy Tiêu Hoài Nhã tức giận lại không ra tay, gương mặt lạnh lùng của Yến Thu Xu nở nụ cười: "Nói không tệ."

Hai người kia ngẩn người, lập tức cười nghiêng ngả: "Tiêu Hoài Nhã, người nghe thấy không? Em dâu tương lai của người đã nói như thế..."

Giờ phút này, gương mặt Tiêu Hoài Nhã đỏ bừng, trong mắt lóe lên vẻ xấu hổ và giận dữ. Người bên ngoài sỉ nhục nàng ấy thì nàng ấy chỉ tức giận, nhưng nếu người thân cũng như thế, nàng ấy sắp không nhịn được nữa rồi.

Yến Thu Xu kịp lúc cắt ngang hai người bọn họ, giọng nói vang vọng nhấn mạnh từng chữ: "Ta nói các người nói không tệ, vô cùng phù hợp với dáng vẻ của các người, trong đầu chỉ toàn nam nhân, không có nam nhân thì sợ rằng các người sẽ không sống nổi!"

Tiêu Hoài Nhã ngây người, hai người đối diện cũng ngây người, mấy giây sau, mặt bọn họ đỏ bừng lên trùng mắt với nàng: "Người...."

Yến Thu Xu cắt ngang lời bọn họ lần nữa, đánh vừa đọc vừa chuẩn: "Ta nói sai à? Vừa mới gặp nhau một lúc mà các người cứ hỏ ra một câu là thành thân, hai câu cũng thành thân, chỉ sợ kiếp này của hai người các người chỉ nhìn thấy nam nhân mà thôi! Cho nên trong miệng chỉ nói lời liên quan đến nam nhân, nhưng ta muốn hỏi lại, không thành thân thì sao?"

"Tiêu Hoài Nhã lợi hại hơn các người nhiều! Đời này các người chỉ nghĩ đến việc làm thế nào tranh đoạt sự sủng ái của

nam nhân, tranh đấu với tiểu thiếp thế nào. Nhưng người biết cuộc sống của người khác đặc sắc thế nào không? Người từng đi biên cảnh chưa? Đi chiến trường chưa? Từng giết kẻ địch chưa? Cũng may mấy đời Tiêu gia hi sinh vì bảo vệ Đại Chu mới khiến cho mấy người trong đầu chỉ có nam nhân như các người sống sót, lúc này người lại dám quơ tay múa chân trước mặt người Tiêu gia sao?!"

Tiêu Hoài Nhã: "!!!"

Nàng ấy trợn mắt hốc mồm, Tần Nhu và Đới Tranh càng không nói nên lời.

Yến Thu Xu khác hẳn với Tiêu Hoài Nhã ăn nói vụng về, mặc dù nàng không thích cãi nhau với người khác, nhưng sống ở thời tin tức bùng nổ của hiện đại, không cần nói lời thô tục thì nàng vẫn diệt gọn đám người như hoa chưa từng trải qua gian nan vất vả này.

Không thể đánh nhau, hạn chế sự phát huy của Tiêu Hoài Nhã nhưng lại đúng lúc chạm vào nơi Yến Thu Xu am hiểu.

Nói xong, nàng cười lạnh một tiếng, giống như tướng quân giết địch trên chiến trường, khí thế dâng cao, ép hai nữ tử khoảng hai mươi tuổi đã thành thân nhiều năm không thể cãi lại được.

Nàng... thật là quá đáng mà!

"Người! Ta phải nói với phu quân của ta!" Tần Nhu thở hổn hển.

Yến Thu Xu lộ vẻ chế giễu, khoa trương vỗ ngực: "Ta sợ quá đi mất, nhưng khi còn bé người cáo trạng tìm cha, lớn lên lại cáo trạng nam nhân của mình, vẫn chưa dứt sữa, hay không thể đứng thẳng đi lại vậy?"

Hai người Tần Nhu và Đới Tranh: "..."

Tiêu Hoài Nhã: "Ha ha!"

Nàng lại quá độc miệng rồi! Nhưng nàng ấy thích như vậy!

Tiếng cười này giống như mối dẫn lửa, bỗng nhiên xung quanh vang lên mấy tiếng cười.

Hai người vốn đang xấu hổ giận dữ không thôi, đang muốn phản kích lại, bỗng nhiên đầu óc bị biến cố này dọa đến trống rỗng.

Có người đến khi nào thế?

Bọn họ quay đầu lại, xung quanh có mấy người đi đến, đều là người quen ở kinh đô, hai người họ ngây ngốc cả người.

Làm sao bây giờ? Bọn họ nghe thấy hết rồi sao?

Vào lúc này, có một thanh niên đi thẳng qua chấp tay nói với Yến Thu Xu và Tiêu Hoài Nhã: "Hương Quân nói không sai, chúng ta phải cảm niệm sự hi sinh của người Tiêu gia. Song, trên đời này luôn có người bạc tình bạc nghĩa, trong mắt chỉ nhìn thấy nơi lớn chừng lòng bàn tay, thật sự đáng tiếc cho gia giáo này, không phải ai cũng như thế."

Một câu nói kia đã dè sập cộng rơm cuối cùng trong lòng bọn họ, hai người bụm mặt khóc rồi chạy đi. Lúc chạy đi vì quá vội vàng nên đụng vào người khác tạo nên một trò cười nhỏ.

Tiêu Hoài Nhã hoàn hồn, ánh mắt kì lạ nhìn thanh niên đang mỉm cười trước mặt, kéo cánh tay Yến Thu Xu, nở nụ cười thân thiết với nàng: "A Xu, chúng ta đi thôi."

Chương 315

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu không biết người này, chỉ gật đầu với đối phương rồi đáp lời: "Ừm."

Hai người rời khỏi cây cầu nhỏ, lại thấy thanh niên kia còn đi theo.

Tiêu Hoài Nhã nhíu mày: "Ninh Trác, người đi theo chúng ta làm gì?"

Thanh niên tên Ninh Trác cười hì hì nói: "Ta đói bụng, đúng lúc trong bữa tiệc ăn chưa no, muốn theo Ngũ tiểu thư kiếm miếng cơm."

Yến Thu Xu yên lặng nhìn hai người, nàng nghĩ chắc là người quen cũ, nam tử này còn giúp các nàng nên nàng không nói gì.

Tiêu Hoài Nhã chỉ hướng vào phòng bếp: "Phòng bếp ở bên đó."

Ninh Trác thở dài nói: "Ta vẫn nghe đồn Đức An Hương Quân có tài nấu nướng cao siêu, vừa mới nếm thử miếng bánh kem đã cảm giác dường như đây là miếng bánh kem ngon nhất trên đời rồi, không biết có thể nếm mặt tại hạ vừa mới ra mặt giúp đỡ, xin Đức An Hương Quân ban thưởng một món ngon có được không?"

Yến Thu Xu chưa nói gì, Tiêu Hoài Nhã đã không vui nói: "Thức ăn A Xu làm không phải ai cũng được ăn! Mọii ấy là em dâu tương lai của ta!"

Ninh Trác tỏ vẻ mất mát: "Ngũ tiểu thư, nàng vẫn tính toán chuyện mấy năm trước ta nói sai à? Đã nhiều năm như vậy, ta

nói xin lỗi bao nhiêu lần rồi, nàng hãy quên chuyện cũ đi nhé?"

Tiêu Hoài Nhã cười chế giễu: "Cũng không dám quên, dung mạo ta xấu khiến ngài đau mắt đấy."

Ninh Trác cười khở: "Trước đó chúng ta không cãi nhau âm ỉ, lúc đó ta vô tâm, khi còn bé ta chê cười nàng bị gãy răng cửa nên quá xấu, chẳng phải khi đó nàng đánh ta một phen là xong rồi sao? Lần kia ta chỉ đùa thôi, không ngờ nàng lại thấy không vui như thế..."

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của hắn trở nên yếu đi nhiều, lộ vẻ chột dạ và hối hận.

Hắn biết sai là thật, từ nhỏ miệng hắn đã luôn nói chuyện lỗ mãng như vậy, cũng bị Tiêu Hoài Nhã đánh rất nhiều lần, hắn cảm thấy đây là phương thức ở chung giữa bọn họ.

Ai ngờ lần kia Tiêu Hoài Nhã trở về, vì vết thương trên mặt nên râu rĩ không vui, hắn cố ý trêu nàng ấy, muốn nàng ấy đánh mình phát tiết một phen. Không ngờ Tiêu Hoài Nhã không hề đánh hắn một cái nào, trái lại còn thu dọn y phục chạy đi đạo quán.

Mấy năm nay hắn đi vô số lần đều bị từ chối ở ngoài cửa, lẽ vật bồi tội cũng bị trả về, thật sự không có cách nào khác. May mắn là Tiêu Hoài Nhã trở về, hắn luôn nhìn nàng ấy chăm chăm khi còn ở trong bữa tiệc, nhìn thấy hai người đi ra, sau khi nói chuyện với phụ mẫu xong thì cũng đi theo ra, chậm một bước đúng lúc nhìn thấy cảnh kia.

Thật sự không thể chờ đợi được nữa, Ninh Trác chỉ có thể mặt dạn mày dày đi theo.

Yến Thu Xu nghe vậy xong thì nhìn hắn một cái, thì ra đây chính là người xui xẻo bị đánh khi trêu Tiêu Hoài Nhã bị sún răng lúc năm tuổi, dáng dấp cũng không tệ, cao to, chỉ là có hơi

ngốc. Hắn nghĩ là khi còn bé và khi lớn lên sẽ giống nhau, dẫn đến việc hắn trêu Tiêu Hoài Nhã khiến nàng ấy phải oán hận.

Tiêu Hoài Nhã không nói gì, không biết còn tức giận hay mềm lòng rồi nữa.

Yến Thu Xu nhân tiện nói: "Ngài muốn ăn gì? Nể mặt ngài đã giúp, ta sẽ nấu cho ngài."

Ninh Trác không muốn ăn, chỉ mượn cớ mà thôi, nhân tiện nói: "Hương Quân muốn nấu gì cũng được, ta không kén chọn!"

Yến Thu Xu sờ bụng, thật ra trong bữa tiệc vừa rồi nàng không ăn nhiều, mặc dù hương vị không tệ nhưng vì nhớ chuyện tặng quà nên không có khẩu vị, nhân tiện nói: "Được, vậy ta sẽ làm mì xối dầu cho ngài."

Tiêu Hoài Nhã hừ một tiếng rồi kéo Yến Thu Xu đi theo.

Ninh Trác khẽ thở phào nhẹ nhõm, hắn cũng vội đi theo sau lưng.

Yến Thu Xu dẫn Ninh Trác và Tiêu Hoài Nhã đến viện tử của mình.

Phòng bếp này có nhiều nguyên liệu nấu ăn nhất, trước đó nàng đi chỉ đem theo một phần nhỏ, vì thế lúc này lấy ra dùng rất thuận tiện.

Cách làm mì xối dầu không khó, bột ớt đã có sẵn, chủ yếu là làm mì sợi thủ công, cần phải bỏ ra chút công sức.

Chương 316

DTV-EBOOK

Nhưng tâm tư của Ninh Trác không ở trong chuyện này vì thế nên không để ý, nghe bảo bọn họ chỉ cần chờ thôi nên hẳn vui vẻ nói: "Vậy thì được, chúng ta sẽ không làm phiền cô nương nữa. Chúng ta ngồi chờ ở bên ngoài bàn đá, Ngũ tiểu thư, được chứ?"

Tiêu Hoài Nhã hừ một tiếng, lắc đầu: "Ta muốn giúp A Xu nấu nướng."

Ninh Trác tỏ vẻ mất mát nói: "Vậy ta cùng giúp, Hương Quân, có cái gì mà ta có thể giúp được không?"

Yến Thu Xu nhìn nhìn hai người họ, nói thẳng: "Hai người đi rửa tay đi, mỗi người nhào một vắt mì. Hai người khỏe mạnh, nhân tiện ta làm việc khác."

"Được rồi!" Ninh Trác vui vẻ nói.

Đây là công việc làm cùng nhau, Tiêu Hoài Nhã lại không vui, chỉ là Yến Thu Xu phân phó, nàng ấy không từ chối. Vốn dĩ hai người không thân, nàng ấy không phải người hoạt bát, bình thường chỉ ở trong phòng không đi ra ngoài, với cả Yến Thu Xu cũng chỉ là người thân bình thường.

Nhưng vừa rồi nàng bảo vệ mình, Tiêu Hoài Nhã thấy rõ nên đối xử với Yến Thu Xu thân mật hơn nhiều, lời nàng nói thì Tiêu Hoài Nhã cũng không tiện phản đối.

Hai người ở trong bếp kéo mì, Yến Thu Xu vội cầm nguyên liệu ra ngoài rửa từ từ.

Không làm phiền hai người này nữa.

Đã rất lâu nàng không ăn mì xối dầu rồi.

Yến Thu Xu khẽ nói: "Chờ một lát làm cay một chút, thêm chút giấm, chắc là sẽ ngon hơn, không biết khi nào khoai lang mới xuất hiện nhỉ?"

Trong khoảng thời gian ngắn, Hoài Vương và Tiêu Hoài Đình lần lượt mang khoai tây và ớt về.

Vùng đất trồng khoai lang chiếm cứ một phần không nhỏ mỹ thực của Hoa Quốc, nhưng mãi mà vẫn không có tung tích, khiến cho bột khoai cũng chưa được xuất hiện, vì thế nên nàng mới không thể ăn món chua cay theo ý thích được.

Thật là đáng tiếc!

Yến Thu Xu cảm thán nhưng không dừng việc trên tay lại, nàng rửa rau xanh, lại rửa mầm đậu xanh đặt trong rổ, tiếp theo là đi vào bếp nhóm lửa.

Lúc nàng đi vào, dường như quan hệ giữa Tiêu Hoài Nhã và Ninh Trác đã trở nên tốt hơn, không biết Ninh Trác nói gì mà nữ tử đang nhào bột nở nụ cười nhạt, nhưng nhanh chóng thu lại, nhìn có vẻ lạnh nhạt mà tiếp tục làm việc.

Tính cách Ninh Trác có vẻ rất hoạt bát, hẳn không nhụt chí, cười hì hì tiếp tục nói chuyện với nàng ấy.

Yến Thu Xu đi nhóm lửa, trước tiên là làm nóng nồi, sau đó cho dầu vào. Trong lúc chờ dầu nóng, nàng bắt đầu chuẩn bị gia vị, muối, đường, tiêu, hoa tiêu, bột ớt, bột thì là,... Nàng cho tất cả vào bát, dùng thìa khuấy đều, sau đó dùng muôi sắt lớn đổ dầu sôi lên.

"Xèo..." Từng tiếng vang xuất hiện, bên trong mùi thơm lạ lẫm lại có mùi hương quen thuộc tỏa ra.

Ngay lúc Tiêu Hoài Nhã và Ninh Trác đang lúu rúu nói chuyện với nhau, bụng vang lên tiếng rột rột hơi đói bụng. Hắn cầm vắt mì trong tay Tiêu Hoài Nhã: "Để ta nhào, nàng nghỉ ngơi một lúc đi."

Tiêu Hoài Nhã mím môi đi đến cạnh Yến Thu Xu: "Có cần giúp gì không?"

Yến Thu Xu nhanh chóng cho nước ớt vào gia vị xì dầu, cười nói: "Không cần đâu, phòng bếp nóng, tở ra ngoài chờ một lát là được."

"Ừm." Tiêu Hoài Nhã gật đầu đi ra ngoài.

Yến Thu Xu múc dầu ra, lại cho thêm một muôi nước lớn, lửa dưới đáy nồi còn rất lớn, thêm nước nóng vào, dường như trong phút chốc trong nồi bốc lên bọt khí nhỏ.

Không bao lâu sau, bọt khí kia trở nên to hơn, từng cái nổi lên vỡ tung trên mặt nước.

Nước sôi rồi, trước đó món rau và rau mầm đã được chuẩn bị xong nên có thể cho vào, nhưng trước lúc đó mì vắt đã làm xong. Vì thế Yến Thu Xu chạy đi kéo mì, để Tiêu Hoài Nhã ở lại trần đồ ăn qua nước.

"Hả? Ta không biết làm, nếu làm sai thì phải làm sao?" Tiêu Hoài Nhã nhìn muôi trong tay, hơi bối rối.

Yến Thu Xu khẽ nói: "Không sao, chỉ cần trụng qua nước, đếm đến ba mươi là có thể vớt lên."

"Thế à, vậy thì để ta làm." Tiêu Hoài Nhã nghe xong thì cảm thấy rất dễ, đưa tay ném rau giá vào rồi bắt đầu đếm.

Yến Thu Xu ở bên kia tập trung kéo mì.

Chương 317

DTV-EBOOK

Sợi mì dày dễ kéo hơn sợi mì mỏng, động tác của nàng rất thuần thục, một vắt mì không ra hình dạng, nhưng vào tay nàng thì chỉ trong chớp mắt chỉ còn phân nửa, qua mấy lần mì sợi đã chất đống trên mặt bàn.

Tiêu Hoài Nhã trung hết thức ăn, chờ một lát sau đó Yến Thu Xu mới ném mì vào nồi.

Nước dùng trong veo trong phút chốc trở nên đục ngầu, biến thành màu gạo trắng nhạt, khuấy một chút thì mùi hương liền bay ra. Đã nếm bánh kem lạnh ngọt ngào, trà sữa thơm ngọt, lúc này Yến Thu Xu ngửi thấy mùi thơm của mì không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Mì được đun sôi nhanh chóng, Yến Thu Xu dùng đũa khuấy thử, xác nhận đã chín mới vớt lên.

Mỗi người một bát nhưng lại không có nước mì.

Trời nóng nên ăn mì không cần nước.

Yến Thu Xu vẩy đũa, một sợi mì rơi vào chén, trong chén đặt rau giá vừa trần sơ. Sau khi cho mì lên, bát mì vừa vụn đầy bát, sau đó cho nước sốt ớt đã pha lên. Lại thêm xì dầu ớt đỏ thẫm, xối lên vắt mì trắng khiến nó bị nhuộm thành màu nâu đỏ, nhìn có vẻ bóng loáng không dính nước.

Vẩy đũa thêm một cái, nước sốt ớt thuận theo sợi mì chảy xuống đáy, khiến thức ăn cũng nhuộm màu, đồng thời hơi nóng làm mùi thơm nước sốt càng tỏa ra.

Tổng cộng ba bát, còn dư mì sợi, Yến Thu Xu cho vào chén mình chút giấm, nhắc nhở: "Hai người thích ăn chua thì có thể cho thêm một chút, như thế hương vị sẽ càng ngon hơn."

Nàng đang quấy, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài viện vang lên tiếng hô của trẻ nhỏ: "Bình Ngộ ca ca, bên này của A Xu tử tử thơm quá! Có phải tử ấy làm món gì ngon nữa không?"

Tiêu Hoài Nhã bưng bát mì, đang do dự có nên ăn không? Ăn thì phải lấy mạng che mặt xuống, nàng ấy chưa từng để lộ mặt với người ngoài.

Không ăn có được không? Nhưng món này thơm quá.

Vừa nghe giọng nói này, nàng ấy cười nói: "Bình Ngộ, Đông Đông, qua đây, A Xu tử tử của đệ làm món ngon đấy..."

Giọng nói còn chưa kết thúc, Đông Đông đã kéo người đến đây.

Khá lắm, không chỉ có Bình Ngộ, mà còn có cả Tiêu Bình Tùng.

Giờ này Uyển Nhi đã ngủ, không làm loạn với bọn họ nữa à?

Ba người vụt chạy đến cửa phòng bếp, nhìn thấy trong bếp cũng có ba người, mỗi người một bát mì sợi thơm phức, bọn họ lập tức chào hỏi, đôi mắt lóe sáng như sao nhìn chăm chăm.

Nhìn có vẻ rất ngon đó!

Không đúng, không cần nhìn, chỉ ngửi đã thấy ngon rồi!

Đông Đông nhanh miệng nhất, lập bắt hỏi: "A Xu tử tử! Tử ăn gì thế? Thơm quá đi!"

Tiêu Hoài Nhã vô cùng hiểu ý nên đưa bát trong tay qua: "Ai sẽ là người ăn bát này đây?"

"Đệ, đệ!" Đông Đông là người đầu tiên chạy đến bưng bát mì xối dầu, thuận thực cầm đũa gấp một sợi mì, rột một tiếng hút hết vào miệng.

Sợi mì dài trôi vào miệng, hai má tròn vo lúc này lại phình ra, miệng nhỏ bóng loáng, đôi mắt to trong suốt sáng tỏ, ăn món ngon vui sướng mà cong mắt: "Ừm!"

Vừa thơm vừa cay, ngon quá đi!

Tất cả bọn họ đều ăn uống rất vui vẻ, mặt khác, hai cậu bé kia này giờ vẫn luôn mở to mắt trông mong mà nhìn, nhưng lại không mặt dày được như Đông Đông, thế nên không tiện mở miệng ra xin.

Yến Thu Xu cười nói: "Còn ai muốn ăn nữa không? Bát này ta có cho thêm chút giấm."

Thẩm Bình Ngộ gật đầu một cách rụt rè, đang muốn nói điều gì đó, nhưng Tiêu Bình Tùng ở bên cạnh đã mở miệng ra trước: "Yến di, để bát đó cho ta!"

Cậu bé ngẩn ngơ, không ngừng nhấp nhấp môi, bày ra dáng vẻ có chút mất mát.

Yến Thu Xu nhin cười, đưa bát mì trong tay cho Tiêu Bình Tùng, mắt thấy Ninh Trác cũng không dám ăn, do dự không biết có nên đưa bát qua cho hắn hay không, nàng nói: "Ngài mau ăn đi, không phải ban này ngài nói là đang đói bụng sao? Món này được làm từ mì sợi, chứ không phải chỉ là một cục bột không thôi đâu."

"Được!" Ninh Trác thu hồi cánh tay lại, hắn thật sự gấp một đũa lên ăn.

Chương 318

DTV-EBOOK

Bát mì này giống với bát mì của Đông Đông đang ăn, mỗi khi hắn ăn cơm đều rất tùy tiện, hắn vốn dĩ có tạng người hơi béo và da mặt dày, lúc ăn cơm cũng không cần phải để ý nhiều, chỉ cần một hơi là đi xuống bụng luôn, hắn gấp một đũa đầy ắp bỏ vào miệng, trong chốc lát đã đầy một miệng.

Hắn đành phải cắn đứt sợi mì này một cách đáng tiếc, những gì còn lưu lại trong miệng là một hương vị hết sức tinh tế. Hắn liền cảm nhận được món này ăn rất ngon!

Cả đời này hắn cũng chưa từng được ăn qua món nào mà ngon như món mì sợi này!

Ninh Trác tỏ vẻ kiêu ngạo, hắn bắt giắc xoa xoa mặt, tuy rằng hương vị cay cay chỉ mới nhấm nháp được trên đầu lưỡi, khi nuốt xuống lại mau chóng tan đi, bát mì thơm ngon này lại khiến hắn không thể nào ngăn nổi bản thân mình.

Cái hương vị của món này khác với những món mì sợi mà trước đây hắn từng ăn, hương vị càng ngon càng nồng thì càng khiến hắn thoả mãn, mùi vị này tồn tại làm cho không riêng gì mì sợi mà ngay cả chút cay rát nơi đầu lưỡi cũng được dậy mùi hơn, trông có vẻ như là hai loại hương vị không đồng nhất nhưng lại đang hoà quyện vào với nhau, điều này làm cho hắn phá lệ trở nên thích thú!

Khả năng đây là do lúc đầu hắn nặn bột quá tốt nên thành ra mới ngon được như thế có đúng không?

Ninh Trác gấp một đũa mì đầy ắp cho vào miệng, bên trong còn có các loại rau xanh và đậu giá, chúng hoà quyện vào với

nhau, vị ngọt thanh của đậu giá và rau xanh điểm xuyên vào, càng làm cho hương vị trở nên hoàn chỉnh hơn, thậm chí khi hần ăn xong một bát rồi nhưng vẫn còn chưa đã thèm.

Khi này hần nói đói bụng cũng chỉ là cái cố, bụng hần vẫn còn rất no, mỗi lần làm khách thì sẽ được mời rượu, vào tiệc lại uống, sau đó đến tiết mục tặng lễ cũng lại phải nâng ly với người khác, uống đã nhiều rồi mà lại còn phải ăn nhiều để lót dạ, quả thật là bây giờ hần ăn không vô nữa rồi.

Cuối cùng cũng chỉ có thể nhìn những sợi mì ngon lành trong nồi một lần nữa, tiếc nuối thở dài một tiếng.

Hần ăn không vô nữa rồi!

Yến Thu Xu vừa mới ăn xong một bát, thấy Ninh Trác có vẻ như chưa đã thèm, nàng liền hỏi một tiếng: “Ngài không ăn nữa sao? Còn nhiều lắm...”

“Ta không ăn nữa...” Ninh Trác thở dài một hơi, tay đang nắm cổ tay.

Sớm biết có món ngon như vậy thì buổi tối hần đã không ăn nhiều như thế.

Tiêu Hoài Nhã cười một tiếng, quyết định trêu chọc hần vài câu, khuôn mặt Ninh Trác trở nên đỏ ửng, hần không dám nhìn thẳng, luôn có cảm giác chính mình đang bị nhìn thấu....

Đây có phải là ảo giác hay không?

Thẩm Bình Ngộ là người yên tĩnh nhất, trong khi mọi người còn đang vừa ồn ào vừa ăn mì sợi, cậu bé lại tinh tế ăn sạch sẽ không còn gì, còn ăn uống rất cẩn thận nữa.

Đã lâu rồi không ăn cơm do A Xu tử tử nấu, hiện tại được ăn rồi, cậu bé có chút nhớ lại chuyện xưa....

Bỗng nhiên tiền viện bên kia vang lên một tiếng động tĩnh, nha hoàn giật mình hoảng hốt vì âm thanh truyền đến.

Sắc mặt Tiêu Hoài Nhã khẽ thay đổi: “A Xu, muội ở lại đây chờ đi, ta đi qua đó trước nhìn xem chuyện gì đã xảy ra.”

Yến Thu Xu nhanh chóng gật đầu, sau đó để Hoài Nhã đi qua đó. Ninh Trác cũng chạy theo sau nàng ấy.

Ước chừng mười lăm phút sau, có một nha hoàn đi lại đây báo tin: “Là đại thiếu gia bị thương ả, không biết là ai trong số họ đã tặng lễ vật, trong rương đó có chứa một con bọ cạp có độc, khi đại thiếu gia phái người kiểm tra lễ vật thì không may là cái khoá của rương đã bị mở ra, con bọ cạp đó liền chạy ra khỏi rương, sau đó nó đã nhào tới cắn đại thiếu gia....”

Yến Thu Xu vô cùng kinh ngạc: “Con bọ cạp đó có độc sao? Tình hình của đại thiếu gia thế nào rồi?”

Chương 319

DTV-EBOOK

Nha hoàn liền lắc lắc đầu: “Nô tỳ cũng không rõ, con bộ cặp ấy đã được đem đi làm thuốc, có điều là trong lúc ấy mọi người quá hoảng loạn, cho nên đại thiếu gia đã bị ngã xuống khỏi xe lăn, có vẻ như đã bị thương nặng, hiện tại các thái y và đại phu đang tụ tập ở bên kia ạ...”

Trong lòng Yến Thu Xu kêu lộp bộp vài tiếng.

Trên thực tế, Tiêu gia có đến mấy huynh đệ, ngoại trừ Tiêu Hoài Vũ và Tiêu Hoài Đình cả ngày đều có mặt ở chiến trường chém giết địch ra, những người khác đều có chút không thoải mái kể từ khi nàng bắt đầu vào ở Tiêu gia.

Không phải kiểu không thoải mái bình thường, mà chính là dằng dằng sát khí.

Tiêu Hoài Khải sống ở đây, nhưng hẳn lại không may mất đi hai chân, mất đi cơ hội ra chiến trường, cũng bởi vậy nên nhiều năm qua không sinh được hài tử, thoát nhìn thì trông hẳn rất đáng thương, nhưng ở trong cốt truyện, bộ dạng mất đi hai chân và phải ngồi xe lăn chính là nhược điểm lớn nhất của hắn.

Cũng nhờ Tiêu gia hiện giờ đã phát lên, hắn được ăn uống ngon, thế nên nhìn hắn mới càng ngày càng khá lên.

Nhưng bởi vì chân bị tật dẫn tới việc mỗi khi té ngã sẽ không thể nào tự đứng lên được, điều đó là vô cùng nguy hiểm, cái loại cảm giác bất lực này khẳng định là rất khó chịu, cũng không biết lần này là sự cố ngoài ý muốn hay là có ai đó đã cố tình hãm hại nữa?

Yến Thu Xu nhú mày, cảm thấy có ai đó đã hăm hại, ai mà lại đi tặng lễ vật là một con bọ cạp có độc chứ? Lại còn không khoá rương lại cho kỹ lưỡng nữa, dẫn tới sự việc đau lòng như vậy xảy ra.

Chỉ là bây giờ cũng không có chứng cứ, nàng không thể nào nói được, liền hỏi: “Ta đây có thể đi xem qua một chút có được không?”

Nha hoàn có hơi chần chờ một chút, nhẹ giọng nói: “Sắc trời hiện tại đã tối rồi, đại thiếu gia bên kia cũng rất bận rộn, sợ là sẽ không tiện thăm hỏi, thiếu phu nhân phái nô tỳ lại đây truyền lời lại cho cô nương, hy vọng Hương Quân đừng lo lắng, hãy cứ an tâm mà nghỉ ngơi, hết thảy mọi chuyện đều đã có đại phu và thái y lo liệu rồi ạ.”

Yến Thu Xu thấy vậy thì không kiên trì muốn đi xem nữa, hiện giờ thân phận của nàng là đệ muội tương lai của Tiêu Hoài Khải, cũng chưa có thành hôn, xác thật là không tiện chút nào, hơn nữa còn có rất nhiều ánh mắt dò xét ở trong yến hội, lỡ như mà có chuyện gì thì càng không nên.

Độc tính của con bọ cạp không nhiều, cho nên không gặp nhiều phiền toái, chỉ không biết là ai đã hành động bừa bãi sau lưng như thế.

Nàng gật đầu đáp: “Được rồi, vậy thì người mau lui xuống đi.”

“Vâng, nô tỳ xin phép cáo lui.” Nha hoàn gật gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Tiêu Bình Tùng và ba hài tử ở phía sau cũng đang cảm thấy lo lắng, bọn chúng lựa chọn trở về, bọn chúng tuổi còn nhỏ, đi theo chỉ có thể quấy rối chứ không làm được gì, bằng không thì cứ trở về trước rồi lại tính tiếp.

Thật ra Yến Thu Xu cũng không trực tiếp đi ngủ ngay.

Mọi người trong Tiêu gia đều đối xử với nàng tốt như vậy, đặc biệt là Tiêu Hoài Khải, tuy rằng hai người không lui tới nhiều lắm, nhưng đối với nàng thì đối phương vẫn rất tốt, nàng không thể nào yên tâm mà đi ngủ liền được, nằm trần trọc suy tư một lát, nàng lập tức lấy một ít sữa bò rồi chạy tới phòng bếp.

Nàng suy nghĩ hay là làm một ít kẹo sữa bò đi...

May mắn là lúc trước khi nàng làm bánh kem bơ thì có dư lại một chút, lấy nguyên liệu đó làm kẹo sữa bò thì không thành vấn đề.

*

Ngày hôm sau.

Yến Thu Xu dậy thật sớm, ăn sáng xong thì đi thăm Tiêu Hoài Khải.

Hai viện tử cách nhau không xa, đi mấy bước đã đến. Lúc nàng đến, Tạ Thanh Vận đang nấu thuốc, quàng mắt xanh đen, khuôn mặt tiều tụy hơn, có lẽ cả đêm qua ngủ không ngon.

Thấy nàng đến, Tạ Thanh Vận cười nói: "A Xu tới đây à, ăn sáng chưa?"

Chương 320

DTV-EBOOK

"Muội ăn rồi, đại thiếu gia sao rồi? Muội đến thăm huynh ấy." Yến Thu Xu gật đầu đi đến cạnh nàng, nhìn ấm thuốc kia, đáng tiếc là đã nấu xong nên không cần nàng giúp.

Cũng như thế, không có chuyện mà thê tử tương lai của đệ muội lại đi nấu thuốc cho Đại bá.

Yến Thu Xu chỉ có thể khách khí một phen.

Bây giờ đã có thêm một thân phận, ở góc độ này đó cũng vô cùng khó xử.

Lúc Tạ Thanh Vận sắc thuốc xong, lấy đồ nhắc nồi thật dày để cầm nắm tay cầm của ấm thuốc, thuận thực đổ chén thuốc vào bát sứ.

Buổi sáng mùa hè mát lành, nhưng hơi ấm này tỏa ra lại không còn thấy lạnh nữa. Nàng ấy bưng thuốc: "Cùng ta đi vào đi, ngài ấy mới dậy không lâu, đang đọc sách đó."

Yến Thu Xu gật đầu: "Muội làm kẹo sữa, mới lấy ra khỏi hầm lạnh, vẫn còn hơi lạnh, uống thuốc xong ăn cái này sẽ rất ngon đấy."

"Được!" Tạ Thanh Vận cười, mặc dù đáy mắt vẫn tràn đầy sự đắng chát. Hôm qua là ngày vui nhưng lại xảy ra chuyện này, người bị thương là phu quân của mình, sự đè nén này khiến lòng nàng ấy không vui, nhưng sẽ không nói với người ngoài.

Hai người đi vào, đúng là Tiêu Hoài Khải đang đọc sách, không chú ý đến bọn họ. Gương mặt hắn không biểu lộ điều gì cả, đôi mắt nhìn xa xăm.

Tạ Thanh Vận nhúu mày: "Không đọc thì đừng xem nữa, cầm sách đã nửa canh giờ mà không lật được một tờ."

Tiêu Hoài Khải giật mình hoàn hồn, cười nói: "Không có, chỉ là đang nghĩ tới vài chuyện, nấu thuốc xong rồi à? Để ta uống."

Nói xong hắn đưa tay, vô cùng tự nhiên mà cầm thuốc.

Sắc mặt Tiêu Hoài Khải trở nên trắng bệch, so với lúc trước cố gắng dưỡng thương tốt thì bây giờ có vẻ khó coi hơn, trên mặt không thấy vết thương nhưng chỉ thấy trên tay có vết sưng đỏ.

Yến Thu Xu cẩn thận nhìn qua, không chỉ một chỗ mà là hai chỗ.

Chỉ một bàn tay mà đã bị đâm hai chỗ, vậy trên người hắn...

Ánh mắt Yến Thu Xu nhìn chăm chú khiến hắn không phản ứng kịp, cười yếu ớt nói: "A Xu cũng tới à, mau ngồi xuống đi."

Không phải lần đầu tiên ăn cầu lương, nhưng lần đầu bị lộ như thế khiến Yến Thu Xu bối rối: "Ta làm kẹo sữa, thiếu gia uống thuốc rồi có thể ăn mấy viên, chúng mềm mềm ăn rất ngon."

Nàng cầm khay kẹo sữa Thủy Mỗi đặt ở trong hộp tủ đầu giường, trong khay, kẹo màu vàng được xếp thành hình một quả núi nhỏ, khẽ áp đến gần có thể ngửi thấy mùi sữa phát ra.

Tiêu Hoài Khải cười tươi hơn: "A Xu vất vả rồi."

Yến Thu Xu cười ngượng ngùng, nói: "Không sao, không sao."

Tạ Thanh Vận thở dài một tiếng, nhìn chén thuốc đã nguội, đưa qua: "Uống chậm một chút, mỗi lần uống thuốc như uống trà vậy, không thấy ai giống chàng cả."

Nàng ấy không vui lắm lắm: "Thuốc này đắng quá, bọ cạp cũng độc thật!"

Tiêu Hoài Khải bất đắc dĩ cười cười, dường như không để ý đến chuyện này. Hắn cầm chén thuốc thổi thổi, uống một hớp, cầm một viên kẹo. Viên kẹo lạnh buốt được cho vào miệng, mùi sữa nồng nàn còn có vị ngọt nhạt, nhanh chóng đè xuống vị đắng của thuốc. Hắn cười nói: "Bọ cạp này không độc mấy, nàng nhìn ta xem chẳng phải không khác người bình thường à?"

"Ta chỉ đau lòng cho chàng! Haiz... Không biết ai nghĩ gì mà lại đưa bọ cạp đến, còn không khóa kỹ..." Tạ Thanh Vận tức giận nói, muốn mắng một phen nhưng nhìn sắc mặt của trượng phu thì nuốt xuống.

Tiêu Hoài Khải mỉm cười an ủi nàng ấy: "Đừng giận, nếu không..." Hắn suy nghĩ: "Chúng ta ăn bọ cạp nhé? Ăn nó đi vì nó đã đâm ta!"

Rốt cuộc thì Tạ Thanh Vận cũng chịu nể nụ cười, giận nói: "Chàng nói mò, bọ cạp như vậy thì sao ăn được? Có độc đó?"

Yến Thu Xu ngồi ở một bên làm bóng đèn ỉu rử không biết có nên cắt ngang hai người đang ân ái nhau hay không.

Món bọ cạp này thì nàng làm được!

Bọ cạp chiên, thật ra thì... Hương vị của nó cũng không tồi chút nào!

Trong phòng bếp.

Yến Thu Xu và Thủy Mỗi ngồi xổm ở cạnh lọ sứ, cẩn thận nhìn một đám đồ vật đen sì trong đó.

Đối diện các nàng là một gã sai vặt liên tục cầm gậy hất bọ cạp muốn leo ra trở về trong lọ.

Chương 321

DTV-EBOOK

Tùng con bọ cạp giương nanh múa vuốt, nhìn thoáng qua giống tôm hùm màu đen, nhưng nó lợi hại hơn tôm hùm nhiều, chiếc đuôi nhổng lên thật cao dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đâm người một cái.

Độc tố không quá cao, có lẽ người đưa bọ cạp đến không muốn hại chết người.

Bọ cạp này cho vào dầu chiên, nhiệt độ cao sẽ phá tan những chất độc kia, khi ăn hoàn thành thì không còn vấn đề gì nữa.

Điều duy nhất không tốt là...

Vẻ mặt Thủy Mỗi trông rất hoảng sợ, không tin được mà hỏi: "Cô nương, cô nương thật sự muốn làm món này à?"

Yến Thu Xu cũng hơi sợ, mặc dù nàng biết làm nhưng chưa từng làm thử, chỉ nếm qua một lần ở gian hàng quà vặt trên đường. Dưới sự đề cử của fan hâm mộ, nàng to gan nếm thử, cảm giác vô cùng ngon miệng!

Song, nàng chưa từng đích thân làm thử, chỉ tìm kiếm xem thử cách làm, trông cũng vô cùng đơn giản.

"Làm đi, ta đã nói sẽ làm rồi mà..." Yến Thu Xu nói.

Vừa rồi trong phút chốc không nhin được, lại không muốn làm bóng đèn nữa nên nói nàng sẽ làm bọ cạp, cho nên thật sự phải làm ngay sao?

Nàng thật sự tin lời Tiêu Hoài Khải nói, ăn xong bọ cạp thì tâm trạng sẽ tốt hơn. Trong phút chốc không xử lý được kể sau

màn, chẳng lẽ không xử lý được bọ cạp luôn sao?

Tiêu Hoài Khải đồng ý, cho người đưa bọ cạp đến.

Chỉ là Yến Thu Xu vẫn hơi sợ, liên tục do dự, cuối cùng nàng vẫn nói: "Thêm nước đi, cho bọn chúng chết đuối luôn!"

Thứ này không thể dùng tay chạm vào, trước tiên phải gi.ết ch.ết đã.

Nàng vừa nói, Thủy Mỗi đã chạy đi tìm một chậu nước đến.

Trong phút chốc, bọ cạp bò loạn trong chậu.

Yến Thu Xu không dám nhìn, sợ nó bò lên, vội vàng mời Hứa ma ma đến khống chế tình hình. Mãi cho đến một khắc sau, Hứa ma ma tới nói: "Đã rửa sạch cả rồi, bây giờ sẽ làm ngay sao?"

Yến Thu Xu nói: "Đúng vậy, nhóm lửa lên đi."

Làm bọ cạp rất đơn giản, chỉ cần cho vào chảo dầu chiên giòn, lại rải gia vị lên là được. Nếu gan lớn hơn có thể phủ bột cho bọ cạp rồi chiên.

Nhưng Yến Thu Xu sợ sau khi phủ bột thì bọ cạp sẽ không chín, vì thế từ bỏ lựa chọn này, nàng chỉ chiên nó lên thôi.

Nhóm lửa làm nóng nồi, nồi sắt bị đun nóng nhanh chóng, bên trong không còn nước. Yến Thu Xu đổ dầu vào, chờ một lát cảm nhận nhiệt độ của dầu thì vớt bọ cạp ra thả vào chảo.

Vì mới lấy ra khỏi nước, vừa thả vào dầu đã văng ra, Yến Thu Xu đập nắp nồi lại, tránh né sự tấn công đáng sợ này.

Đợi khi dầu không còn văng nữa, nàng mở nắp nồi nhìn vào bên trong.

Tùng con bọ cạp đã định hình nổi lên mặt dầu, Yến Thu Xu vớt từng con ra để một bên cho ráo dầu. Khi bọ cạp đã nguội thì cho gia vị đã chuẩn bị lên.

Suy nghĩ đến khẩu vị của mọi người, Yến Thu Xu làm hai phần, một phần muối tiêu, một phần thêm bột ớt.

Sau khi làm xong chính nàng còn không dám ăn, trước tiên để Thủy Mỗi đưa đi, hy vọng có thể khiến phu thê bọn họ vui vẻ hơn, mới có thể yên tâm nghĩ cách đáp lễ người sau màn.

*

Lúc Tiêu Hoài Đình đến thăm đại ca Tiêu Hoài Khải, đúng lúc Thủy Mỗi đi đến, món ăn này chàng thuận tay cầm vào.

Thấy chàng bưng món ăn đến, Tiêu Hoài Khải nói: "Đệ gặp Thủy Mỗi ở ngoài cửa sao?"

"Đúng thế, đây là bọ cạp à? Chiên lên nhìn thơm quá." Tính cách của Tiêu Hoài Đình tùy tiện, ngửi thấy mùi vị không tệ thì cũng không sợ gì, đưa tay cầm bọ cạp lên ăn.

Bọ cạp chiên giòn vừa đưa vào miệng vô giòn xốp, trông giống với cá con chiên. Lúc ăn vào chỉ cảm thấy xốp giòn và hương vị tê cay mặn bên ngoài.

Bên trong không có cảm giác có thịt, lại thiếu đi sự mềm mại của cá con chiên, cảm giác... Nhưng mà cũng rất ngon thì phải?

Tiêu Hoài Đình thuận tay chấm gia vị muối tiêu, gật đầu với đại ca đang ngồi trên giường: "Coi như không tệ, ca nếm thử không?"

Tiêu Hoài Khải yên lặng, cũng đưa tay cầm một con, vẻ mặt hơi kì lạ.

Chương 322

DTV-EBOOK

Thứ này không có trên thực đơn ở kinh đô, bọn cạp chiên giòn, có độc vậy mà vẫn có thể ăn được ư?

Nhưng có thể làm ra thế này, chắc chắn là nha đầu Yến Thu Xu kia sẽ không lừa bọn họ.

Hắn thử nếm một phen, "Xoạt xoạt" một chút, răng chỉ hơi dùng sức nhẹ đã có thể cảm giác bọn cạp xộp giòn tan trong miệng. Vì được đưa đến đây khi mới nấu xong nên còn hơi nóng, hắn bắt đầu ăn ngon lành...

"Đúng là không tệ? Vậy là phải cảm tạ bọn chúng rồi, vì đã đưa cho ta một món ăn ngon như thế."

Tiêu Hoài Đình nghe vậy lại cười nhạo một tiếng, nhúu mày rậm mang theo vẻ lạnh lùng: "Cảm tạ sao? Có bản lĩnh tìm được niềm vui trong đau khổ, chúng ta nên cảm tạ A Xu cô nương mới phải!"

Tiêu Hoài Khải an ủi vỗ vai đệ đệ: "Ta không sao."

Tiêu Hoài Đình trầm giọng nói: "Ca có sao hay không không phải ca nói là được, hôm qua đại tẩu sợ đến phát khóc!"

Ánh mắt Tiêu Hoài Khải âm trầm, nụ cười nhạt trên môi dần trở nên đắng chát, hắn không nói gì thêm.

Yết hầu của Tiêu Hoài Đình cũng cảm thấy chua xót, u ám nói: "Đây là Tuyên Vương tặng, nói cho nương ngâm rượu bổ thân thể. Dù sao trước kia nương luôn thích uống rượu, chỉ là mấy năm nay lại không uống nữa."

Từ khi nhi tử qua đời, Tiêu phu nhân không uống rượu nữa.

Nhưng bà ấy đã từng là nữ trung hào kiệt, cho dù năng lực hay tửu lượng đều không có mấy ai hơn được bà ấy.

Nhìn như không có vấn đề gì, nhưng chính bọn họ mới biết là rốt cuộc có vấn đề hay là không.

Tiêu Hoài Khải bình tĩnh, khẽ nói: "Lão Lục, đây là chuyện tốt, chứng minh rằng bọn chúng đang rất gấp, mà chó gấp nên mới nhảy tường. Chẳng phải đệ luôn mong chờ bọn chúng nhảy tường à? Sắp rồi đấy."

Tiêu Hoài Đình gật đầu: "Ừm, cũng sắp rồi."

Tiêu Hoài Khải cười một tiếng, lại cầm một con bọ cạp lên đưa cho đệ đệ: "Ăn thêm một con nữa thôi, ta không ăn cay được, tẩu tử đệ cũng không dám ăn món này, để lại mấy con thôi, còn lại đệ cầm hết đi."

"Ừm." Tiêu Hoài Đình gật đầu, bụng đĩa bọ cạp chiên cay lên, "Xoạt xoạt xoạt xoạt" nhai nuốt rồi đứng dậy: "Ca nghỉ ngơi cho tốt, bên phố mỹ thực có người gây chuyện, đệ đi giải quyết."

Tiêu Hoài Khải bất đắc dĩ cười một tiếng, phát tay để đệ đệ đi.

Thế là khi Tạ Thanh Vận trở về từ chỗ Tiêu phu nhân đã nhìn thấy một mình trượng phu ngồi ở đầu giường đọc sách. Nàng ấy nói: "Ta mới ra ngoài, vừa về đã thấy chàng đọc sách, thích sách đến vậy sao?"

Tiêu Hoài Khải không dám nói gì, trước tiên là để quyển sách xuống, chỉ chỉ cái đĩa trên ngăn tủ đầu giường: "A Xu đưa bọ cạp chiên qua đây, nàng ném thử không?"

Tạ Thanh Vận nhìn bọ cạp trong đĩa xếp thành hình núi nhỏ, nhú mày không dám tin: "Muội ấy... Sao muội ấy lại to gan như

thế?"

Nhìn qua không giống người to gan chút nào?

Một tiểu cô nương thanh tú động lòng người, rõ ràng rất nhát gan nhưng lại có thể biến bọ cạp có độc thành món ăn sao?

Nàng ấy tưởng rằng muội ấy chỉ nói đùa, lúc trước khi trượng phu mở miệng đưa bọ cạp qua chỗ nói với Yến Thu Xu, nàng ấy còn nói với đệ muội tương lai rằng đừng miễn cưỡng.

Không ngờ mới không bao lâu đã làm ra rồi.

Tiêu Hoài Khải nhíu mày: "Đúng thế, ta cũng giật nảy mình, nhưng ăn thử cảm thấy mùi vị không tệ, nàng nếm thử không?"

Trượng phu đề cử mấy lần, Tạ Thanh Vận lấy dũng khí muốn ăn thử, tay do dự đưa qua nhưng không dám động vào.

Lúc này, một bàn tay thon dài đưa lên cầm giúp đưa vào miệng nàng ấy.

Khuôn mặt Tạ Thanh Vận ửng đỏ, vẫn há miệng ăn, không còn do dự nữa. Song, khi đưa vào miệng, nàng ấy lập tức nổi da gà, cảm thấy rất đáng sợ.

Nhưng khi đầu lưỡi chạm vào món ăn này, nàng ấy lại sững sờ.

Đúng thật là mùi vị không tệ!

Nói đúng hơn là không những không tệ mà còn ngon vô cùng. Nàng ấy đã nếm vị muối tiêu nhiều lần, không có gì bất ngờ, nhưng món bọ cạp này lại khiến người ta vui vẻ.

Chương 323

DTV-EBOOK

Nàng ấy cầm thêm một con lên ăn, không quên nói với trượng phu: "Ngon quá, chàng ăn bao nhiêu rồi? Chắc là còn một phần bọ cạp, ta đi nhờ A Xu giúp chiên thêm một phần để ăn nhé?"

Tiêu Hoài Khải kinh ngạc: "Nàng thích thật à?"

Tạ Thanh Vận cong môi cười, gật đầu nói: "Đúng thế."

Tiêu Hoài Khải nâng trán: "Ta còn tưởng nàng không thích món này nên đĩa kia để lão Lục bùng đi rồi. Được rồi, sau này hẳn có nhiều cơ hội ăn hơn, vậy bảo ma ma lấy đĩa kia về lại đi."

Thật ra là không có nhiều bọ cạp cho lắm, chỉ có hơn ba mươi con, chia đến nơi bọn họ khoảng hơn hai mươi con, một đĩa mười con. Hắn ăn mấy con, Tiêu Hoài Đình lấy một đĩa, chỉ còn lại ba con. Hai con vừa ăn hết, muốn ăn nữa chỉ có thể gọi đưa trở lại.

Tạ Thanh Vận vội khoát tay: "Chàng nói gì vậy hả? Để lão Lục chê cười chàng đấy, đưa đồ ra ngoài rồi còn muốn lấy lại! Cũng không phải là không mua được bọ cạp, muốn ăn thì cho người đi mua là được rồi."

Tiêu Hoài Khải nắm tay nàng ấy, dịu dàng nói: "Phu nhân nói rất đúng, để hẳn được hời rồi, lần sau sẽ để phu nhân ăn trước."

Tạ Thanh Vận tươi cười, sự khó chịu trong lòng đã biến mất hơn phân nửa.

Sự khó chịu cuối cùng cũng biến mất khi Đông Đông hoảng sợ chạy vào viện của nàng ấy: "A a a! Đại bá mẫu, cứu mạng! A

Xu tử tử bảo con ăn bọ cạp!"

Tiểu thiếu niên Thẩm Bình Ngộ luôn văn nhả cũng tỏ ra sợ hãi, vội chạy theo sau hai người.

Tiểu Bình Tùng không xuất hiện, ở cửa viện có một thiếu niên mặc quần áo màu lam nhạt gấp một con bọ cạp nâng váy đi đến, vẻ mặt ủ rũ: "Đông Đông, đệ không ăn thật sao?"

Đông Đông bổ nhào vào lòng Tạ Thanh Vận: "Không ăn, không ăn!"

Đông Đông vùi đầu vào ngực bá mẫu, thân thể mập mập lộ ra ngoài còn giậm chân liên tục, thịt trên người khẽ run lên.

"Bình Ngộ, còn đệ?" Yến Thu Xu lại nói.

Thẩm Bình Ngộ vội lắc đầu, mặc dù không khoa trương như Đông Đông nhưng trong lòng vẫn sợ hãi tránh đi.

Yến Thu Xu thở dài một tiếng, bỗng nhiên chú ý đến Tạ Thanh Vận đang an ủi Đông Đông, cười tủm tỉm nói: "Thiếu phu nhân, người có muốn ném thử không? Mùi vị không tệ, đây là bản thêm ớt."

"Ừm!" Tạ Thanh Vận vui vẻ gật đầu.

Yến Thu Xu nhanh chóng đưa qua, vốn nghĩ rằng nàng ấy chưa ăn, vì thế vô cùng mong chờ: "Đừng sợ, sau khi chiên với nhiệt độ cao, bọ cạp không có độc nữa."

Vừa dứt lời đã thấy nàng ấy cầm bọ cạp lên, ăn hết sạch ngay trước vẻ mặt mờ mịt sợ hãi của Đông Đông và Thẩm Bình Ngộ.

"Xoạt xoạt xoạt xoạt..."

Món ăn xốp giòn khi ăn vang lên rất êm tai nhưng lúc này trong mắt hai đứa trẻ lại vô cùng đáng sợ. Hai người không hẹn

mà cùng cách xa hai nữ nhân đáng sợ dám ăn bộ cạp này, sau đó xoa xoa cánh tay.

Tạ Thanh Vận che miệng cười: "Ta không sợ, vừa rồi mới ăn ba con, còn nữa không? Ta muốn ăn thêm!"

Đông Đông: "!!!"

Cậu bé quả quyết chạy ra ngoài, không thể ở đây cạnh đại bá mẫu được nữa!

Sau khi trêu Đông Đông xong, Yến Thu Xu cũng nên trở về rồi.

Lúc gần đi có nói với Tiêu phu nhân một tiếng, tối hôm qua nhi tử bị thương, chính Tiêu phu nhân cũng lo lắng đến mức ngủ không ngon. Người già mà chỉ cần vừa lao lực một chút thì sức khỏe đã không tốt, vì thế nói mấy câu đã để Hoàng ma ma và Tiêu Hoài Đình tiễn nàng đi.

Yến Thu Xu từ chối, vừa mới chiêm bộ cạp xong, Tiêu Hoài Đình ra khỏi đại phòng, lúc đi ngang qua nàng có chào hỏi, chàng nói có chút việc không tiễn nàng được, nhưng có đưa một lễ vật.

Là một chiếc trâm ngọc điểm tô hoa màu xanh lục, được bao phủ bởi màu vàng óng, nhưng kiểu dáng đơn giản, không đục lỗ.

Chào tạm biệt Tiêu phu nhân xong, Yến Thu Xu xoay người rời đi. Nhưng lúc nàng đi đến ngoài cửa, Tiêu Hoài Nhã đã ôm bao y phục đứng ở cửa chờ nàng, thấy nàng đến ánh mắt liền sáng lên, còn đi lên trước hai ba bước để đón nàng: "Muội đến rồi, ta đợi muội hồi lâu rồi đấy."

Chương 324

DTV-EBOOK

"Tỷ làm gì thế?" Yến Thu Xu nhìn nàng ấy với vẻ kì lạ.

Tiêu Hoài Nhã trợn tròn mắt, ngượng ngùng nói: "Ta muốn đến chỗ muội ở mấy ngày."

Yến Thu Xu không ngờ sau chuyện tối qua, Tiêu Hoài Nhã đối xử với mình càng thêm nhiệt tình. Vốn cho rằng sau này có thể làm tỷ muội tốt, lúc này lại muốn đi theo đến nơi nàng ở: "Tỷ chắc chứ?"

Tiêu Hoài Nhã gật đầu, trâm cài trên tóc cũng theo đó mà lắc lư, gương mặt xinh đẹp vô cùng kiên định: "Chắc chắn, muội... Không chào đón ta sao?"

Nói xong, nàng ấy cảm thấy không chắc nên nhìn chằm chằm vào Yến Thu Xu, sợ nàng không thích mình. Yến Thu Xu vội lắc đầu: "Không có, vậy tỷ lên đi, chúng ta đi thôi."

Tiêu Hoài Nhã vui mừng, vội chui vào trong xe. Nàng ấy tập võ nên bò lên xe vô cùng nhanh chóng, lúc Yến Thu Xu đi lên, nàng ấy còn đưa tay kéo một cái.

Hai người ngồi lên, Yến Thu Xu bảo Hoàng ma ma trở về, Hoàng ma ma cười tủm tỉm nhìn qua, gật đầu nói: "Vâng, tiểu thư, Hương Quân đi từ từ thôi, có cần gì hãy phái người đến nói."

"Vâng." Yến Thu Xu đáp lời, chờ Thủy Mỗi cũng đi lên xong thì xa phu bắt đầu đánh xe. Nàng tò mò nhìn Tiêu Hoài Nhã, vẫn cảm thấy hơi buồn cười. Ánh mắt Tiêu Hoài Nhã lạnh lùng, cười lên còn cong cong, khi không cười thì lại mở to, đồng tử hơi lớn, ít trông trắng nên nhìn mắt nàng ấy đen sâu thẳm.

Lúc này nàng ấy lại nghiêm mặt thở dài nói: "Ta đến để tránh người, tối hôm qua chúng ta làm mất mặt Tần Nhu, nàng ta đố kỵ, nhưng khi bình tĩnh lại chắc chắn sẽ tìm ta để tính sổ. Nếu là trước kia, ta sẽ đánh một roi khiến nàng ta khóc cha chửi mẹ, nhưng bây giờ không được nên chỉ có thể trốn tránh."

Đây cũng là lý do lúc trước nàng ấy không muốn trở về.

Nữ nhi Tiêu gia có cuộc sống tùy ý, tuy thanh danh không dễ nghe nhưng được người trong nhà thật lòng yêu thương, đối đãi y hệt nhi tử. Chỉ nói đến việc đặt tên, bình thường nam nữ thường bị phân biệt đối xử nhưng chỉ có nữ nhi Tiêu gia là không đối xử khác biệt.

Ngay cả gả đi cũng là kén rể, quan trọng là các nàng may mắn, chọn con rể ai cũng ưu tú nhất. Nhất là trượng phu của Tam tử Tiêu Hoài Ngọc, lúc đó khiến vô số quý nữ hâm mộ xé khăn tay, cũng thêm một phần chế giễu chuyện Tiêu Hoài Ngọc bị tù hôn lúc xưa.

Tiêu Hoài Nhã trẻ tuổi nóng tính, nghe người ngoài mạo phạm tử tử, nàng ấy liền đi qua đánh bọn họ. Tiểu cô nương mười mấy tuổi đánh nhau cũng không có gì, nàng ấy từng học võ nên đánh cho đối phương khóc nhè phải tìm ca ca, kết quả huynh đệ tới nhưng vẫn bị đánh, bọn họ không dám đối đầu với nàng ấy nữa.

Nhưng từ năm năm trước, từng người dần qua đời, vì thế hôn sự của Tiêu Hoài Nhã trở nên khó khăn, hết lần này tới lần khác nam đinh trưởng thành của Tiêu gia chết, chỉ còn lại Tiêu Hoài Đình và Tiêu Hoài Khải. Khi đó, Tiêu Hoài Khải ốm yếu nhiều bệnh, còn bị lão hoàng đế trách cứ thất bại, nàng ấy mới bắt đầu trở nên nhẫn nại.

Bây giờ nàng ấy trở về, hai người Tần Nhu và Đới Tranh đã lấy chồng từ sớm, có con cả rồi, đương nhiên có tư cách chế giễu nàng ấy.

Yến Thu Xu vỗ vai Tiêu Hoài Nhã, chân thành nói: "Không thành hôn cũng không sao cả, cả đời người chỉ có mấy chục năm, phải sống vì bản thân mình. Người bên ngoài nếu có thể xem nhẹ thì đừng để bị ảnh hưởng. Nếu bọn họ nói quá đáng, tỷ hãy đáp trả lại, không thể đánh nhưng có thể mắng. Bọn họ tự xưng là con nhà quyền quý, lễ nghi thế gia, chắc chắn không mắng lại chúng ta."

"Ha ha ha..." Tiêu Hoài Nhã vô cùng vui vẻ, tỏ vẻ thân mật nhích đến bên cạnh để ôm nàng, giọng nói dịu dàng như đang nũng nịu: "A Xu, cảm ơn muội, nương ta cũng cảm thấy ta nên thành thân, muội nói như thế làm ta rất thích thú! Ban đầu, ta sợ ở cùng muội, nhưng bây giờ không sợ nữa."

Chương 325

DTV-EBOOK

Sau này muội thành thân với lão Lục, nếu như đệ ấy bắt nạt muội thì hãy nói với ta. Mặc dù đã nhiều năm ta không luyện võ nhưng tay chân không tàn phế, đến lúc đó sẽ ép đệ ấy đến xin lỗi muội!"

Yến Thu Xu cũng cười: "Vậy thì được, đến khi đó ta nhất định sẽ đến tìm tỷ!"

Yến Thu Xu rời đi một chuyến, lúc trở về còn dẫn theo một vị khách. Triệu Thục Hồng còn tưởng rằng là Phó Minh Văn, đang muốn chào hỏi, chỉ thấy cô nương kia thân mật kéo tay Yến Thu Xu, nàng ấy hơi thất vọng.

Yến Thu Xu giới thiệu hai người với nhau, trước tiên sắp xếp chỗ cho Tiêu Hoài Nhã, ăn cơm trưa rồi chạy đến vườn rau nhìn quả ớt quý giá của nàng. Có rất nhiều quả ớt đã chín, nàng thuận tay hái xuống.

Tiêu Hoài Nhã thấy nàng bận rộn cũng tò mò đi theo.

Trong thôn trang ít người, trước đó cho dù Tiêu gia như thế nào thì vẫn có không ít nha hoàn bà tử tới lui, người càng nhiều lại càng thị phi, nàng sợ bị họ nói luyện thuyên.

Song, khi đến thôn trang chẳng có bao nhiêu nha hoàn, chỉ có gã sai vặt, nhưng trong tình huống bình thường mọi người đều bận rộn trong vườn. Chỉ khi có khách đến sẽ giúp đưa chút đồ vật, những việc khác cũng không cần bọn họ, khách sẽ có người phục vụ riêng.

Cho nên bây giờ Tiêu Hoài Nhã dám đi ra ngoài, đối mặt với cánh đồng rộng lớn còn thư thái hơn lúc trước khi ở trong đạo

quán. Trời cao, cây cối xanh tươi, ánh mắt dễ chịu, ngẩng đầu lên là bầu trời màu lam mênh mông vô bờ.

"Đẹp quá!" Tiêu Hoài Nhã cảm thán một tiếng, học theo Yến Thu Xu giúp hái ớt. Yến Thu Xu nhìn mảnh đất của mình, vô cùng vui vẻ: "Đúng thế, rất đẹp, nếu không nhờ bá mẫu và Tiêu tướng quân thì bây giờ muội cũng không được thế này..."

Tiêu Hoài Nhã nhìn người bạn rộn trước mắt, lúc ở trong phủ, nàng ấy được người ta hầu hạ nên không cần làm gì cả, bình thường chỉ chơi với Đông Đông bọn hân, hoạt bát như đại tiểu thư. Lúc này ở ngoài ruộng lại rất thích nghi, sắc mặt bình tĩnh, trong lòng nàng cảm thấy bội phục. Luôn có những người xấu hổ khi nói về chuyện được người khác giúp, nhưng nàng ấy lại bình tĩnh như thế. Thảo nào người nhà đều thích nàng.

Tiêu Hoài Nhã cảm giác mình đã bỏ lỡ rất nhiều thứ, nhưng lời này nàng không nói ra, ra vẻ hối thúc nói: "Muội còn gọi là Tiêu tướng quân à? Đây chỉ dành cho người ngoài gọi thôi."

Yến Thu Xu bất đắc dĩ quay đầu nhìn nàng.

Tiêu Hoài Nhã cười ha ha nói: "Muội thật sự thích lão Lục à? Thật ra ta cảm thấy trong mấy ca ca đệ đệ, chỉ có lão Lục là người không thú vị nhất. Đại ca trông như công tử phong lưu đúng không? Nhị ca lại rất thú vị, tinh quái. Đông Đông giống Nhị ca, chỉ có lão Lục nhìn có vẻ như văn võ song toàn nhưng lại chẳng thú vị gì cả. Trước đó, có tiểu cô nương thích đệ ấy, đệ ấy ghét bỏ người ta suốt ngày lẻo đẻo đi theo, vướng chân vướng tay nên nói đến mức người ta bật khóc..."

Yến Thu Xu nghe nàng ấy nói, trong đầu nghĩ đến thiếu niên choai choai, đáng vẻ kiêu ngạo không bị trói buộc. Chàng nhú mày ghét bỏ tiểu cô nương đi theo mình, cũng sẽ vì tranh cãi mà đánh nhau với người khác...

"Như thế chẳng phải rất tốt à?" Yến Thu Xu nghĩ vậy xong liền bật cười: "Như thế thì chàng ấy sẽ không dám trêu ong ghẹo bướm, vô cùng an toàn!"

"Thì ra là như thế..." Tiêu Hoài Nhã bưng tỉnh: "Ta phải nói với lão Lục, nói muội thích đệ ấy là vì đệ ấy không trêu ong ghẹo bướm..."

"Không được!" Yến Thu Xu vội nói.

"Ta phải nói!"

Hai người cười đùa một chút, Tiêu Hoài Nhã lau mồ hôi trên mặt, đột nhiên giọng nói trở nên hoảng hốt: "A Xu! Mặt ta rát quá! Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Yến Thu Xu giật mình vội quay đầu lại, đã thấy gương mặt không bị che của tiểu cô nương ửng hồng, làn da nàng ấy vốn non mịn mà giờ lại đỏ lên nhìn vô cùng dọa người. Nàng lập tức dẫn người về: "Có đụng vào côn trùng hay cọ xát vào chỗ nào không?"

Chương 326

DTV-EBOOK

"Hình như không..." Tiêu Hoài Nhã mờ mịt lắc đầu, kéo chặt tay nàng, bị dọa đến mức sắc mặt trắng bệch càng khiến gương mặt đỏ hồng vì cay trở nên đáng sợ: "Ta chỉ tiện tay sờ qua thôi, sau đó thấy trên mặt rất cay nóng, hu hu... Ta thật là thê thảm mà..." Bỗng nhiên Yến Thu Xu dừng bước, dở khóc dở cười nói: "Tỷ đây quả ớt lên mặt rồi!"

"Sao?" Tiêu Hoài Nhã ngây người.

Yến Thu Xu giải thích với nàng ấy một phen, sau đó kéo rõ của nàng ấy ra xem, quả nhiên bên trong có mấy quả ớt bị rách, thoát nhìn như bị chim mổ rách, chắc là đụng phải cái này.

Tiêu Hoài Nhã yên tâm nhưng vẫn vô cùng ám ức, rất nhanh da tay của nàng ấy cũng bắt đầu cảm thấy nóng rát.

Yến Thu Xu vội dẫn nàng ấy đi rửa nước, lại dùng băng ngâm vào nước cho nàng ấy ngâm một lúc mới khiến độ cay trên mặt và tay biến mất.

Tiêu Hoài Nhã nước mắt đầm đìa, trong lòng vẫn còn sợ hãi khi nhìn quả ớt này: "Quả này ăn ngon như thế, nhưng không ngờ lại đáng sợ như vậy!"

Yến Thu Xu nín cười rồi xoa thuốc cho nàng ấy: "Cay là cảm giác không phải vị giác, nhưng chúng ta lại thích quả ớt như thế, còn khó chịu không? Nhìn tỷ thảm như thế, muốn ăn gì muội làm cho tỷ."

Ánh mắt Tiêu Hoài Nhã sáng lên, không khó chịu nữa: "Không sao, ta muốn ăn móng heo! Nghe nói móng heo ăn rất ngon, ta bảo đầu bếp làm chắc chắn không ngon như muội làm!"

Yến Thu Xu đồng ý, đúng lúc nàng đang tự hỏi nên ăn món gì. Ngoại trừ móng heo còn có thể làm những món khác, ví dụ như đã lâu không ăn chao. Thứ này có lực sát thương mạnh, mặc dù mấy người Đông Đông ăn rất vui vẻ nhưng vẫn không chịu được mùi, vì thế không ai nói là muốn ăn món này.

Lần nào Yến Thu Xu cũng đều ăn một mình, không hề thú vị nên nàng rất ít làm. Song, bây giờ nàng có hai người bạn mới, muốn xem thử các nàng ấy có thích không? Đã đồng ý ăn móng heo, vậy khả năng thích món kia là rất lớn. Yến Thu Xu nghĩ vậy xong, nàng bắt đầu chạy vào bếp nấu nướng.

Tiêu Hoài Nhã không thích ngồi không, quan hệ của hai người cho bạc cũng không được, vì thế nàng ấy cũng đi theo vào bếp muốn giúp, nhưng nàng ấy chẳng biết làm gì cả. Triệu Thục Hồng và Yến Thu Xu có thể làm mọi việc, trong phút chốc không tìm được việc cho nàng ấy làm.

Tiêu Hoài Nhã nhìn hồi lâu, nói: "Vậy ta đi chế củi nhé."

Triệu Thục Hồng: "???"

Yến Thu Xu chưa từng thấy Tiêu Hoài Nhã làm việc nặng nên cũng kinh ngạc, thấy nàng ấy đi chế củi thật, hai người vừa bận rộn vừa nhìn lén, chỉ thấy nàng ấy mặc váy áo xinh đẹp, vung rìu trông rất mạnh mẽ.

Cánh tay mảnh khảnh kia rõ ràng trông như không thể làm việc nặng, nhưng bỏ một rìu xuống là có thể làm khúc cây tách làm phân nửa. Hơn nữa một rìu một khúc cây, tốc độ rất nhanh như thể không biết mệt mỏi.

"Trời đất ơi..." Triệu Thục Hồng lẩm bẩm nói.

Trong lòng Yến Thu Xu bị dọa sợ vô số lần, nhưng nàng vẫn yên lặng làm việc. Đây là người ta luyện võ từ nhỏ, nàng là củi

mục còn lười, không thích vận động, giảm béo chỉ dựa vào việc ăn uống điều độ, thế nên không khỏi cảm thấy hâm mộ.

*

Cách làm móng heo không khó, các nàng nấu ăn từ rất sớm. Yến Thu Xu cho gia vị cuối cùng vào, thêm nước, đậy nắp nồi để Thủy Mỗi giúp nhóm lửa nhỏ hầm từ từ, sau đó làm món khác.

Ba người, thêm Thủy Mỗi là bốn người, nhiều lắm chỉ ăn một chút. Có đôi khi nấu cơm cũng là một loại hưởng thụ, nhất là khi có người bên cạnh trò chuyện với mình, vừa nói chuyện phiếm vừa làm việc đều không cảm thấy mệt mỏi, chỉ một lát là đã làm xong.

Móng heo được hầm nhừ nên ăn vào rất ngon miệng, hương vị cay bay ra từ khe hở của nắp nồi còn mang theo mùi thịt đậm đà, người ngồi thấy không dờn bước nổi. Cổ quản gia đến nói với Yến Thu Xu hôm nay có người muốn đến ở, nhưng khi ngồi thấy mùi này thì nước bọt không kìm được mà sắp chảy ra.

Chương 327

DTV-EBOOK

Ông ấy đã ăn không ít món ngon, nhưng đồ chủ tử nhà mình làm luôn là thơm ngon nhất. Hôm nay Yến Thu Xu làm nhiều, có không ít móng heo, thứ này ăn nhiều sẽ cảm thấy dầu mỡ, thấy Cổ quản gia liên tục nhìn về phía phòng bếp, nàng cười nói: "Đợi lát nữa ta xới cho ông một bát."

"Không cần không cần, sao lại như thế..." Cổ quản gia liên tục khoát tay muốn từ chối. Nhưng lại không nỡ rời bước.

Yến Thu Xu chạy đi múc thêm một chén, lúc này đã có thể ăn rồi, nhưng những món khác vẫn chưa làm xong, để hầm thêm một chút. Móng heo hầm càng lâu ăn càng ngon.

Chờ sau khi làm xong món rau sau cùng, Thủy Mỗi bắt đầu múc móng heo. Yến Thu Xu bắt đầu làm đậu phụ thối của mình, từng miếng đậu hũ cho vào dầu nóng, chỉ một lát sau đậu phụ chìm xuống đáy sẽ nổi lên. Sau đó, đậu hũ nở ra càng lúc càng lớn.

Đến lúc này là có thể vớt ra.

Có ớt nên làm nước sốt đậu phụ thối cũng khác biệt và ngon hơn! Yến Thu Xu thuần thục xếp đậu hũ thành hàng, đâm thủng từng miếng rồi đổ nước sốt vào, xong lại cho vào mâm, chất lên như chồng tháp, đổ nước sốt từ trên xuống dưới.

Nước tương màu nâu đậm chảy lên đĩa khiến đĩa màu trắng bị nhuộm thành màu nâu. Mấy khoanh ớt không đứng vững được nên lăn từ đỉnh xuống rơi vào đĩa như một bông hoa nhỏ.

Cuối cùng rải hành cắt lát lên, thế là đã hoàn thành món ăn.

Yến Thu Xu mong chờ bưng đĩa qua, hai người đang ngồi chờ hít mũi một cái, Triệu Thục Hồng chân chờ nói: "Muội tử, muội ngửi thấy không? Có gì đó thối quá?"

Tiêu Hoài Nhã gật đầu, nhú mày.

Thủy Mỗi nghiêng đầu cười trộm, đặt bát đĩa xuống không nói gì, yên lặng lui ra. Lúc này không cần nàng ấy nữa, nàng ấy có thể đi ăn thức ăn Yến Thu Xu để lại cho mình rồi.

Yến Thu Xu ho nhẹ một tiếng, đặt đĩa phát ra mùi thối xuống: "Đây là đậu phụ thối, hai tử xem có thích không? Ăn ngon lắm đó!"

Để chứng minh, nàng gắp một miếng lên. So với trước đó còn cay hơn, kèm theo nước sốt mặn mà nồng đậm, vỏ ngoài đậu hũ giòn xốp, bên trong mềm mại rất thơm.

Tiêu Hoài Nhã và Triệu Thục Hồng nhìn nhau, sau đó to gan ăn thử, nhưng trước đó vẫn ngừng thở. Sau khi cho vào miệng, ánh mắt các nàng sáng lên: "Mùi vị kia không tệ!"

Tiêu Hoài Nhã do dự một chút, không vì điều gì, chỉ là nàng ấy không tháo mặt nạ che mặt xuống. Nhưng vì quyết định cùng nhau ăn cơm nên nàng ấy chậm rãi tháo nó xuống, gắp một miếng đậu phụ thối lên.

Nàng ấy ăn cơm vô cùng thanh tú, miệng nhỏ cắn một miếng, đậu phụ bị cắn làm phân nửa, nước rơi vào trong chén. Nhưng nàng ấy cũng đã ăn đủ, nước tương nồng đậm, đậu phụ thơm giòn.

Tiêu Hoài Nhã ăn xong thì liên tục gật đầu cảm thán: "Ngon quá đi!"

Yến Thu Xu thỏa mãn cười một tiếng, bắt đầu ăn theo. Không có nhiều đậu phụ thối nên một người ăn hai ba miếng là đã

không hết sạch rồi, không còn đậu phụ nữa, ánh mắt ba người tập trung vào món chính hôm nay.

Trải qua một thời gian dài để hầm, móng heo hầm cay đã trở nên vô cùng ngon miệng, móng heo bị tương nhuộm thành màu nâu được cắt thành miếng nhỏ, mỗi miếng đều bao gồm da heo non mềm trơn trượt.

Miếng này ít thịt mỡ, Yến Thu Xu gấp lên còn dính nước sốt, ăn thử móng heo nóng hầm hấp còn tê cay hơn món đậu phụ kia. Ăn thêm vài miếng lại thấy càng ngon, nhất là thịt mềm non không dầu mỡ kia.

Song, móng heo được chặt khúc hơi lớn, dùng đũa gấp không tiện. Sau khi suy nghĩ một phen, Yến Thu Xu quyết định dùng tay, hai tay cầm mới là thuận tiện nhất! Tiêu Hoài Nhã ăn cảm thấy ngon vô cùng, chỉ là hơi khó khăn trong việc gấp từng miếng. Nếu không có những người khác thì nàng ấy đã dùng tay rồi, nhưng chẳng phải ở đây có người ngoài sao?

Lúc nhìn liếc qua thấy Yến Thu Xu ăn như thế, nàng ấy cũng yên tâm học theo. Hai ngón tay nắm móng heo, vừa há miệng ra liền ăn trọn được một miếng, không cần lo lắng gấp không được nên làm móng heo rơi xuống nữa.

Chương 328

DTV-EBOOK

Tiêu Hoài Nhã ăn một miếng cảm thấy móng heo mềm lại còn rất ngon, răng cắn vào da thịt nhưng không bị tách ra, cần phải cắn mạnh mới dứt ra được. Cuối cùng khi nó được tách ra, thịt trong móng heo đàn hồi, mắt trần có thể thấy rất mềm và hấp dẫn.

Nàng ấy vui vẻ ăn thịt, cười với Yến Thu Xu: "Quả nhiên A Xu là đỉnh nhất, món muối làm là ngon nhất!"

Lúc này nàng ấy cảm thấy đi theo Yến Thu Xu đến đây là không hề sai!

Hạnh phúc hơn ăn món chay ở đạo quán rất nhiều!

Yến Thu Xu cũng cảm thấy món ăn tự mình làm rất ngon.

Thật ra ở kiếp trước nàng không ăn nhiều móng heo, đa phần chỉ ăn móng heo nướng. Ở thời đại không thiếu thịt, nàng không thích ăn thịt mỡ lắm. Cho nên so với những loại thịt khác, nàng càng không thích móng heo. Nhưng nếu làm thành móng heo hầm cay thì vị dầu mỡ giảm đi nhiều, còn lại móng heo có cảm giác non mềm thôi.

Món móng heo hầm cay này không chỉ không cảm thấy dầu mỡ mà còn cảm thấy rất ngon, nhất là khi ăn một miếng móng heo lại ăn thêm một miếng cơm ngọt. Vị nồng đậm và thanh ngọt hòa quyện với nhau, dường như cái sau bù trừ cái trước, đúng là sự phối hợp tuyệt vời!

Ăn xong món móng heo, trong chén của Yến Thu Xu còn thừa lại không ít cơm. Sau khi tự hỏi một phen, nàng quả quyết cầm thìa múc nước sốt thơm nồng kia xối lên cơm.

Trải qua thời gian dài hầm nhừ, nước sốt hòa tan vị mặn thơm của thịt heo, mùi hương nồng đậm tê cay, ăn chung với cơm thì độ ngon không cần phải bàn cãi, nàng ăn với tốc độ không ai sánh bằng. Sắc trời cũng đã tối, đến lúc chìm vào giấc ngủ rồi.

Ba người giải tán đi về viện tử của riêng mình.

Ở nông thôn có một điều tốt là tiếng tạp âm rất dễ chịu, tiếng côn trùng kêu vang hay tiếng chim gọi cũng không hề làm người ta bất ngờ, không làm phiền đến người khác. Trái lại khi nghe âm thanh này càng thấy thoải mái hơn.

Điều này khiến cho Yến Thu Xu ở thôn quê sẽ thức dậy sớm hơn ở Tiêu phủ, vì nàng chìm vào giấc ngủ tương đối dễ dàng.

Tiêu Hoài Nhã cũng thế, hai ngày liên tục ngủ sớm nên dậy rất sớm, đi theo sau lưng Yến Thu Xu giúp làm chuyện vặt, làm việc nhẹ nhàng.

Một tiểu thư khuê các mà trong khoảng thời gian ngắn là đã có thể đi ra giếng xách nước vô cùng thành thạo, lại còn biết đi rửa rau.

Mỗi lần Yến Thu Xu nhìn thấy đều cảm thấy rất vui.

Một tiểu cô nương mảnh mai yếu ớt lại thích làm việc nặng, không biết tương lai Uyển Nhi có biến thành thế này không?

Lại là một buổi sáng, Yến Thu Xu theo thói quen vào nửa giờ Mão đã ngồi lên bàn ăn.

Hôm nay Thủy Mỗi làm bữa sáng gồm có bánh bao súp. Nàng mới ăn được mấy cái thì Tiêu Hoài Nhã và Triệu Thục Hồng đã đi đến đây.

Yến Thu Xu vừa ăn vừa suy nghĩ hôm nay chiêu đãi khách nhân thế nào, trước đó mấy lần khách đến đều có quy luật.

Trọng điểm của niềm vui của người làm nhà nông là hưởng thụ cuộc sống, nơi này của nàng không có gì cả, chỉ có rất nhiều đất, phong cảnh cũng đẹp. Bọn người quan lại quyền quý muốn trải nghiệm hoạt động thủ công như xay đậu phụ cũng được. Nhưng nếu muốn nhiều hơn thì không có, vì vị trí địa lý nên gần đây không có suối nước nóng, không có núi. Cũng may bây giờ Yến Thu Xu không thiếu tiền, có thể kiếm được bao nhiêu thì kiếm nên không quá quan tâm.

Nhưng vào mỗi lần tiếp đãi khách thì Yến Thu Xu vẫn căng thẳng một phen. Ở kiếp trước nàng làm nghề phát sóng trực tiếp, chỉ cần dẫn một đồng dân mạng đi tham quan cuộc sống nhà nông nhàn nhã là được rồi, đúng là chưa từng tự mình chiêu đãi khách bao giờ.

"Họ nói giờ Ty sẽ đến à?" Yến Thu Xu hỏi lần nữa.

Cổ quản gia cười tủm tỉm gật đầu: "Đúng thế, cô nương yên tâm, đã chuẩn bị xong cả rồi, người tiếp đãi một phen là được."

Yến Thu Xu: "Ừm, chỉ có một vài người nên đơn giản hơn nhiều."

Chương 329

DTV-EBOOK

Đang nói chuyện thì phía cuối con đường xuất hiện một bóng đen, từ từ lớn dần lên. Đây chính là vị khách sao?

Chỉ là...

Yến Thu Xu nhíu mày: "Chỉ có một người sao?"

Cổ quản gia chần chờ, người đến thông báo là gã sai vặt của đại nhân gia, nhưng sao khách lại đến một mình?

Rất nhanh người kia liền đến gần, đang cười trên lưng ngựa, thân hình cao lớn, nhìn kỹ lại thì đây chẳng phải là Ninh Trác, người mà nàng đã gặp trong bữa tiệc sinh nhật của Tiêu phu nhân mấy hôm trước à?

"Hương Quân!" Ninh Trác đi đến trước mặt nàng, nhanh chóng xuống ngựa, chấp tay vấn an: "Sắc mặt Hương Quân vô cùng tốt, chắc là đã nghe được tin tức rồi."

"Tin tức gì?" Yến Thu Xu buồn bực hỏi một tiếng.

Ninh Trác trả lời: "Ngày hôm trước, Trấn Quốc Công tấu lên trên về vết thương trên người Tuyên Vương điện hạ đã lành nhưng vẫn ở lại kinh đô, nghi ngờ làm trái thánh ý của bệ hạ, bị bệ hạ hạ lệnh phải đi đến đất phong ngay."

Yến Thu Xu gật đầu, không suy nghĩ nhiều, nghe đến người này thì thấy cũng bình thường. Nàng gật đầu nói: "Thì ra là như thế, hôm nay công tử đây đến để làm khách à?" Ninh Trác thấy nàng không đáp lời chuyện kia, không để ý mà cười nói: "Đúng vậy, Ngũ tiểu thư đang ở chỗ cô nương à?"

"Ừm." Yến Thu Xu gật đầu, cong môi cười: "Này công tử à, ta dẫn ngài đi xem chỗ ở của mình nhé."

"Được." Ninh Trác giao ngựa cho hạ nhân ở thôn trang, đi theo Yến Thu Xu và Cổ quản gia, chỉ là miệng thì vẫn liên tục hỏi: "Ngũ tiểu thư ở đây có quen không?"

Yến Thu Xu cười nói: "Nếu thắc mắc thì công tử có thể hỏi thẳng tỷ ấy."

Ninh Trác bĩu môi thở dài nói: "Haiz, cô nương không hổ là người Tiêu gia, lại còn kín miệng đến thế."

Yến Thu Xu trừng mắt liếc hắn một cái, nhìn thấy đã đến chỗ ở của hắn, lập tức nói: "Đến rồi, ngài xem có thiếu thứ gì không, chờ một lát hãy nói với Cổ quản gia, ta không chiêu đãi được. Ngoại trừ nội viện, những nơi khác ngài có thể đi tùy ý, muốn ăn gì hãy nói với người trong thôn trang, lúc nào cũng có người làm cho ngài ăn..."

"Ừm..." Ninh Trác còn muốn nói gì đó nhưng Yến Thu Xu đã chạy mất.

Yến Thu Xu không muốn làm người truyền lời giữa hai người, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì nàng sẽ là người có lỗi.

Chuyện tình cảm là thứ phiền phức nhất.

Nàng trở lại nội viện đã nhìn thấy Tiêu Hoài Nhã đang chơi nhảy ô, nàng ấy đang rất nhàm chán nên đành vẽ những ô trò chơi nhỏ, cô nương này đang chơi rất say sưa. Thấy nàng đi đến mới dừng lại, nói: "Chiêu đãi rồi à? Lần này ai đến thế?"

Yến Thu Xu gật đầu nói: "Là Ninh Trác, ngài ấy còn dò hỏi về tỷ nữa."

Tiêu Hoài Nhã nhú mày: "Hỏi ta làm gì?"

Yến Thu Xu mỉm cười, thấy gương mặt trắng nõn của Tiêu Hoài Nhã hơi đỏ lên, giận dữ trừng nàng: "Muội nhìn ta làm gì? Có nói gì không?"

"Không có, muội bảo ngài ấy đến hỏi tử."

Tiêu Hoài Nhã khẽ thở phào: "Vậy hôm nay ta không ra ngoài chơi nữa, chờ hắn đi rồi nói sau."

Yến Thu Xu khoanh tay ủ rũ nói: "Thật sao? Ban đầu muội còn muốn dẫn tử đi làm gà ăn mỳ(*) nữa đó..."

[Chú thích: (*) Gà nướng đất sét hay còn gọi là Gà ăn mỳ (Hán Việt: khiêu hoa kê) là một món gà của người Trung Quốc được nhồi, gói trong đất sét và lá sen (hoặc lá chuối hay lá tre để thay thế), sau đó nướng từ từ trên lửa nhỏ.]

Hôm qua, khi các nàng đi ra ngoài chơi thì nhìn thấy một con thỏ hoang, không biết sao nó lại chạy vào ruộng, bị tiếng động của các nàng hù chạy. Triệu Thục Hồng thấy vậy liền ch.ảy nước bọt, hò hét nói muốn ăn thịt thỏ.

Yến Thu Xu cảm thấy thịt thỏ bình thường, còn không ngon bằng thịt ếch. Ếch mà nàng muốn nói tới chính là ếch đồng, ếch đồng hay còn gọi là ếch trâu, nhưng những người khác có lẽ sẽ không hiểu. Tiêu Hoài Nhã nghĩ nàng muốn ăn gà rừng, vỗ ngực cam đoan: "Ta sẽ đi bắt! Đổi lại mai ta sẽ dẫn muội đi bắt gà!"

Chương 330

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu cũng nói: "Không cần gà rừng, ngày mai muội làm gà ăn mày cho tử ăn, món này ăn rất ngon!"

Tiêu Hoài Nhã rung động, đã nói hôm nay đãi khách xong thì các nàng sẽ đi. Ai ngờ hôm nay người đến là Ninh Trác, nàng ấy liền rút lui.

Yến Thu Xu luôn cảm thấy cô nương này biết ý của Ninh Trác cho nên mới tránh không gặp, vì thế mới cố ý trêu chọc mấy câu.

Tiêu Hoài Nhã cuống lên: "Sao chứ?!"

Triệu Thục Hồng nhìn thấy nàng ấy bị trêu đến mức sắp cuống cuống chân tay lên, bật cười: "Không đi ra ngoài cũng làm gà ăn mày được mà có đúng không?"

Tiêu Hoài Nhã tỏ vẻ hoài nghi nhìn nữ nhân trước mắt.

Yến Thu Xu mím môi cười, nàng rất thông minh nên lập tức hiểu ý, liền đáp: "Đúng thế, muội không nói cần phải đi ra ngoài."

Tiêu Hoài Nhã: "..."

Nàng ấy bữu môi, kéo Yến Thu Xu đi vào phòng bếp: "Nhanh đi nhanh đi, chúng ta làm đồ ăn ăn đi!"

Yến Thu Xu nín cười đi theo nàng ấy.

Gà đã được xử lý xong, lúc này gà là món ngon nhất, thịt gà thơm ngọt, chỉ nhìn thôi là đã tưởng tượng được vị ngon sau khi

nấu lên.

Yến Thu Xu chọn gà, hỏi: "Hai người có thể ăn bao nhiêu? Muội cảm thấy mình có thể ăn cả con!"

Gà ăn mày có hương vị không nặng, hơn nữa ăn vào không thấy dầu mỡ. Ăn món này lại uống thêm chút trà sữa, vốn không cần cơm cũng đã đủ no bụng rồi.

Là người đầu tiên giơ tay: "Vậy ta cũng ăn cả con!"

Triệu Thục Hồng và Thủy Mỗi cũng thi nhau tỏ ý cũng ăn cả con! Ăn một miếng thịt gà ngon biết bao nhiêu!

Cùng lắm thì buổi tối ăn ít để giảm cân.

Thế là Yến Thu Xu làm năm con, các nàng bốn con, lại thêm một con cho Ninh Trác. Không biết hẳn có thích ăn không nhưng nàng vẫn làm, tốt xấu gì cũng đã quen biết nhau.

Trình tự làm gà ăn mày cũng rất đơn giản, đầu tiên là xoa bóp gà, chính là ướp gia vị. Yến Thu Xu pha chế rất nhiều loại nước ướp, ướp gia vị chỉ dùng một loại trong đó. Nàng mới mở miệng nói mấy câu, Thủy Mỗi đã có thể làm ra.

Yến Thu Xu và Triệu Thục Hồng chia nhau xoa bóp cho gà, vì muốn ngon miệng hơn nên phải đâm rất nhiều châm.

Lần này, trong lúc nấu gà ăn mày sẽ không nêm gia vị gì cả, vì thế phải ướp gia vị lâu một chút. Sau đó phải cho chút hành gừng tỏi vào bụng gà, tiếp đó Tiêu Hoài Nhã cầm lá sen qua đây. Lấy một đồng lá sen bọc lại xung quanh, sau đó đắp bùn lên lá sen. Tiêu Hoài Nhã trông thấy thao tác này thì kinh ngạc đến ngẩn người: "Cái này ăn được sao?"

Yến Thu Xu liếc nàng ấy một cái: "Không phải tiếp xúc trực tiếp với bùn, đương nhiên là ăn được rồi!"

Tiêu Hoài Nhã nhìn mặt ngóng trông, ử rữ nhìn nàng chăm chăm, món này ăn được thật à? Ăn được thật sao? Vì sao bún kia phải châm rượu vào? Không phải đã cách một lớp lá sen rồi sao?

Người mới vào bếp rất khó giải thích được, nhưng Yến Thu Xu làm vô cùng thuận tay.

Gà được gói bún kỹ, cả con gà to đã trở thành nắm bún hình bầu dục, một người ôm một khối bún cùng nhau đi ra ngoài.

Không tiện nướng hết tất cả một lúc, vì tránh cho gà khét nên phải thả vào đồng lửa rồi nướng chín. Vì muốn cho nó nóng đều, Yến Thu Xu muốn đào một chiếc hố. Song, lại không tiện đào hố trong điền trang, còn phải đào tận năm cái, như thế chẳng dễ nhìn chút nào.

Thế là Yến Thu Xu dẫn các nàng ấy ra ngoài tìm nơi đào hố, Tiêu Hoài Nhã cầm cuốc đi ở phía sau. Nàng ấy không muốn ra ngoài, gặp Ninh Trác không tiện chút nào. Nhưng nàng ấy không ngờ đến, mới ra ngoài chưa được mấy bước đã thấy hắn nói chuyện vui vẻ với lão nông ở bên bờ ruộng.

Nàng ấy nhìn thấy Ninh Trác, cũng đúng lúc Ninh Trác nhìn thấy nàng ấy, bốn mắt nhìn nhau, một người vui vẻ, một người vội vàng muốn chạy trốn.

"Ngũ tiểu thư!" Ninh Trác vui mừng chạy qua.

Tiêu Hoài Nhã quay người muốn chạy, nhưng Ninh Trác nhanh chóng đuổi tới, thấy nàng ấy chạy thì tức giận cười: "Tiêu Hoài Nhã, nàng định luôn trốn tránh ta như thế à?"

Chương 331

DTV-EBOOK

Tiêu Hoài Nhã ngừng bước, giả vờ như nhặt được thứ gì đó, xách cuốc lên rồi đứng sau lưng Yến Thu Xu: "Ai tránh người chú? Phiền chết mất!"

Ninh Trác thấy nàng ấy trở về, nhếch miệng cười không nói gì với nàng ấy, quay sang nhìn Yến Thu Xu: "Hương Quân, mọi người đang làm gì thế?"

Yến Thu Xu ra hiệu hẩn nhìn đồ trong tay người phía sau: "Làm gà ăn mày, có phần của ngài đấy, ngài muốn ăn không? Đúng lúc đi theo giúp đỡ luôn."

"Được! Không thành vấn đề!" Ninh Trác vui vẻ gia nhập vào đội: "Muốn làm gì để ta làm, thứ này để ta cầm nhé?"

Hẩn muốn cầm lấy cuốc trên vai Tiêu Hoài Nhã nhưng lại bị nàng ấy tránh đi, còn bị trừng mắt. Hẩn không giận mà còn cười cười đi theo.

Yến Thu Xu cảm thấy tính tình của người này rất tốt, đáng tiếc bây giờ trong lòng Tiêu Hoài Nhã còn khúc mắc, nàng lắc đầu tìm một chỗ đất trống rồi chỉ vào đó: "Đào đi."

Tiêu Hoài Nhã quả quyết đi lên cuốc một cuốc xuống, cuốc kia lún xuống đất thật sâu, dùng sức một cuốc thôi mà đất đã bị đào lên rồi.

Không chỉ có một người cầm cuốc, còn có hai tiểu nha đầu, Ninh Trác thấy vậy thì cũng cầm cuốc lên đào, chỉ là...

Yến Thu Xu xoay người che miệng cười run rẩy, đúng là trái ngược. Ninh Trác là nam nhân mà sức đào hố còn không bằng

Tiêu Hoài Nhã. Nhìn thấy hần càng ra sức, sắc mặt càng lúc càng ửng đỏ, trong mắt Tiêu Hoài Nhã lộ ra ý cười.

Cuối cùng, một mình Tiêu Hoài Nhã đào được hai hố, Ninh Trác mới làm xong một nửa, còn một nửa do hai nha hoàn khỏe mạnh giải quyết.

Yến Thu Xu, Thủy Mỗi và Triệu Thục Hồng đi nhật củi, ở bên này có không ít củi khô, vì là địa bàn của Yến Thu Xu, nông hộ gần đây không có ai nên không ai cần củi khô. Lúc này chụm củi vô cùng thuận tiện.

Rất nhanh lửa đã được đốt lên, năm đồng lửa cháy mạnh. Dưới trời mùa hè, lại là giữa trưa, mặt trời mọc, mấy người không chịu nổi nên chạy đến lều ở bên kia để ăn dưa hấu chờ lửa cháy nhỏ lại. Khi lửa cháy nhỏ lại mới để gà lên, để một đồng củi lên trên để nó nướng từ từ.

Dưa hấu được ướp lạnh, mát lạnh, bắt đầu ăn như ăn băng nhuyễn nhưng lại có cảm giác ngọt ngào, không phải ngọt vì cho thêm đường mà là ngọt tự nhiên trong veo.

Yến Thu Xu ăn mấy miếng không hề thấy ngán nhưng lại no bụng. Những người khác cũng thế, Ninh Trác ăn nửa quả dưa hấu, thoải mái quạt cho Tiêu Hoài Nhã, cười nói: "Ở chỗ này thoải mái quá, thảo nào người từng đến đây đều khen."

Tiêu Hoài Nhã khỏe mạnh, lại ăn uống no đủ, lúc này tâm trạng tốt, hiếm khi hoạt bát nói: "Đúng thế, không cần phải nhìn sắc mặt người ta."

"Hương Quân thật là lợi hại!" Ninh Trác thuận nước đẩy thuyền nói.

Tiêu Hoài Nhã liếc mắt nhìn hần, ghét bỏ nói: "Dùng sức chút đi, không có gió gì cả."

"Vâng, nô tài sẽ dùng sức nhiều hơn." Ninh Trác vốn tốt tính nên chỉ cười cười, thậm chí còn quạt mạnh hơn. Yến Thu Xu che miệng, yên lặng nghiêng đầu, sao đi đâu cũng không thoát khỏi cơn chó thể này? Hiếm thấy có lúc Yến Thu Xu nghĩ nếu có Tiêu Hoài Đình ở đây thì tốt rồi.

"Sắp chín chưa?" Triệu Thục Hồng không nhịn được nữa liền hỏi.

Yến Thu Xu nhìn sắc trời, gật đầu: "Ừm, được rồi, để muội đi xem thử." Lập tức mấy người cùng nhau đi ra chạy tới cầm gà ăn mày lên.

Thanh củi cuối cùng cũng đã được đốt xong, bùn vốn ẩm ướt nên khi bị đốt xong liền trở nên cứng rắn, nóng bỏng. Yến Thu Xu không dám đụng vào, Ninh Trác tìm cái gọng để xách nó về. Vì thế, năm con gà ăn mày trở về thôn trang lần nữa, ở phòng khách lớn ngoài viện, xung quanh đặt đầy băng để hạ nhiệt.

Yến Thu Xu cầm đũa lần lượt xé mở, Ninh Trác không sợ bỏng, hần lột lớp bùn ra để lộ từng lớp lá sen bên trong. Vừa mở bùn ra, mùi lá sen thơm ngát tỏa ra. Sau đó dùng đũa chọc một cái, từng lớp lá sen bị mở ra, thịt gà thơm mềm bên trong lộ ra, mùi thơm khiến người ta phải chảy nước bọt thêm thuồng.

Chương 332

DTV-EBOOK

"Ai da! Món này thơm quá!" Triệu Thục Hồng hít sâu một hơi, mùi thơm của lá sen và gà dung hợp vào với nhau trông rất hài hoà, không hề ngửi thấy mùi dầu mỡ.

Màu sắc của gà ăn mảy nhạt hơn gà nướng mật ong, nhưng hương vị không hề thua gà nướng mật ong xiu nào.

Sau khi nướng với than hồng, thịt gà chín mọng, dầu trong da gà hoà vào thịt lộ ra màu vàng nhạt không dầu mỡ, mùi thơm xông vào mũi khiến người ta nuốt nước bọt.

Yến Thu Xu làm năm con gà ăn mảy, đúng lúc chia cho mỗi người một con. Sau khi lấy thịt gà ra, không muốn dùng tay thì dùng dao cắt thành từng miếng. Yến Thu Xu và Ninh Trác thích dùng tay hơn, khi xé chiếc đùi gà thì nên dùng sức một chút để xé cả thịt ở phần lưng xuống, có thể thấy phần thân của gà rất mọng nước.

Lúc cho vào miệng ăn sẽ thấy độ ngon không cần phải bàn cãi.

Thịt gà được ướp gia vị rất lâu và hành gừng tỏi trong bụng gà là để khử đi mùi tanh, lá sen lại làm tăng thêm mùi thơm ngát. Thịt gà mềm không bị khô, nóng hôi hổi, khi nhai sẽ không bị dai, thịt từ từ được nuốt xuống bụng.

Cho dù xung quanh có để mấy khối băng nhưng tất cả mọi người vẫn bị chảy mồ hôi, Yến Thu Xu lau mồ hôi cho mình, ngẩng đầu lên thấy mọi người đều như thế. Nhưng mùi thịt gà không nồng, không dầu, không ngán, cho dù ăn cả con gà thì

bọn họ cũng không nỡ dừng lại, cũng không muốn dừng lại, cứ yên tĩnh ăn như thế.

Ăn xong đùi gà và cánh gà, chân gà rồi lại có cổ gà, thịt ức...

Duy nhất chỉ có thịt ức gà là hơi bị khô.

Yến Thu Xu âm thầm lấy bột ớt mình chế tạo ra, trong bột ớt cho thêm không ít nguyên liệu như mè trắng, đậu phộng giã nhuyễn rồi xào lên, bên trong vị mặn mặn lại hơi tê cay, mùi thơm của mè và đậu phộng lan tỏa.

Thịt ức gà hơi ngấy, tuy thịt không khô cho lắm, vị cay độc chiếm cả khoang miệng, ức gà cũng dần trở nên mềm hơn.

"Còn có thể ăn như thế này à?" Tiêu Hoài Nhã thấy nóng mắt, cũng xích lại gần chấm với ít bột ớt, ăn vào rồi thì ánh mắt liền sáng lên: "Ngon quá!"

Triệu Thục Hồng và Thủy Mỗi cũng thi nhau chấm.

Ninh Trác thấy hâm mộ, nhưng hắn là nam tử nên không tiện làm thế. Yến Thu Xu lau miệng, chia một phần bột ớt cho hắn: "Ngài nếm thử không? Chỉ là hơi cay nên ngài ráng chịu đựng một chút nhé."

"Đa tạ Hương Quân!" Ninh Trác cười nhận lấy, không để ý đến lời nhắc nhở của nàng, còn tham lam lăn qua chấm hết miếng thịt gà, mỗi chỗ đều dính màu đỏ của bột ớt.

Tiêu Hoài Nhã thấy vậy thì muốn nói nhưng lại thôi, nhưng sau khi suy nghĩ, nàng ấy nở nụ cười như thể đang xem kịch, rồi không nói gì thêm nữa.

Thịt gà hơi ẩm ướt nên khi chấm sẽ dính đầy bột ớt. Khi lăn một lượt như thế không còn nhìn thấy màu của thịt gà nữa, ngay sau đó Ninh Trác cho vào miệng ăn. Chưa đến hai giây sau,

gương mặt của Ninh Trác đỏ lên, hai mắt ngập nước, như thể muốn phun ra. Song, khi nhìn thấy bốn nữ tử đang nhìn mình, nhất là Tiêu Hoài Nhã, nàng ấy hỏi: "Chẳng lẽ người không ăn cay được à?"

Ninh Trác mím môi, khẽ nhai nuốt, sau khi nuốt thì hương vị cay xè lan đầy trong cổ họng, khiến cho cổ họng của hắn đau rát và nóng vì cay.

Thủy Mỗi có ý tốt đưa một chén trà sữa qua, hắn há miệng uống một hớp lớn mới có thể giảm vị cay kinh người kia xuống. Sau đó lau nước mắt, đôi mắt trở nên đỏ ngầu. Ninh Trác bình tĩnh lại, ra vẻ khó tin mà hỏi: "Đây là thứ gì thế? Cay quá!"

Yến Thu Xu ho nhẹ một tiếng, chột dạ nói: "Ta làm bột ớt, được làm từ quả ớt loại mới, còn cay hơn cây sễn* và hoa tiêu rất nhiều..."

[Chú thích: Cây sễn: hay còn gọi là cây sễn gai, thường mọc ở phía Bắc, được dùng làm gia vị thay cho hạt tiêu, có vị cay nồng và hơi đắng. Ngoài dùng làm gia vị thì còn có thể dùng làm thuốc.]

Ninh Trác: "..."

Chương 333

DTV-EBOOK

Hắn không phân biệt được nên không thể nhìn ra, chỉ cảm thấy đồ chấm này rất khác cây sên, ai ngờ lại cay như thế. Trong lòng hắn sợ hãi, lắc lắc đầu từ chối, lúc ăn tiếp cũng không dám chấm nữa.

Sau khi ăn xong bữa cơm trưa này, hắn chạy lộc cộc về phòng.

Lúc gần đi lỗ tai còn ửng hồng, hắn liền bước đi nhanh chóng.

Yến Thu Xu có vẻ đồng tình, giống như hại hắn mất mặt trước người trong lòng vậy.

Nàng đung đung cánh tay Tiêu Hoài Nhã: "Không thì tỷ đi an ủi hắn một phen đi?"

Tiêu Hoài Nhã nhú mày, có vẻ như ghét bỏ lại có vẻ như khó xử: "An ủi cái gì chứ, ta và hắn không quen biết gì nhau mà!"

Yến Thu Xu thấy thế cũng không nhiều lời: "Vậy được, muội đi ngủ trưa một lát, tỷ ngồi đây chơi nhé."

Tiêu Hoài Nhã khoát khoát tay: "Đi đi, ta sẽ ở lại chơi một lát."

Yến Thu Xu quay người rời đi, Thủy Mỗi cũng đi theo, Triệu Thục Hồng cũng muốn nghỉ ngơi vì thế nên nàng ấy cũng đi về viện tử của mình. Trong phòng khách chỉ còn lại một mình Tiêu Hoài Nhã. ebookshop.vn - Truyện Dịch Giá Rẻ Cập Nhật Mới Nhất !

Nàng ấy đưa tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa, ngày mùa hè thời tiết nóng rực khiến người ta nhìn đã cảm thấy chói mắt.

Nhưng lúc này nàng ấy nhìn chăm chăm cũng không cảm thấy gì, đến khi không tìm được suy nghĩ trong lòng nữa, bỗng nhiên đứng phắt dậy.

Vì đứng quá nhanh nên quả nhiên trước mắt Tiêu Hoài Nhã trở nên trắng lóa, thân thể nghiêng nghiêng ngã ngả.

"Cẩn thận!" Một tiếng hét lớn hoảng sợ vang lên, Ninh Trác nhanh chóng tới gần, chạy đến đỡ nàng ấy.

Tiêu Hoài Nhã ổn định thân thể, tập trung nhìn hắn, buồn bực nói: "Người không về phòng sao?"

Ninh Trác ho nhẹ một tiếng, vì vừa rồi ăn cay quá nên cuống họng khàn khàn, làm cho giọng nói của hắn có vẻ trầm thấp êm tai: "Không có, chỉ là ta có hơi ngượng ngùng thôi."

Tiêu Hoài Nhã buồn cười nói: "Bây giờ không ngượng ngùng nữa à?"

Ninh Trác nói: "Với nàng thì khác."

Gương mặt Tiêu Hoài Nhã giấu dưới khăn che mặt đỏ hồng, khoanh tay trước ngực, không tránh né hắn như lúc trước nữa, mà liếc nhìn hắn: "Nghe nói mấy năm nay người làm việc ở bên kia không tệ nên mới được triệu hồi vào kinh."

Giọng nói không thân thiện lắm hết như lúc trước, nhưng thái độ đã tốt hơn trước nhiều. Như vậy đã là bước ngoặt lớn, Ninh Trác vừa mừng vừa sợ, lấy lòng nàng rồi cười nói: "Đương nhiên, vì muốn được triệu hồi vào kinh nên ta đã rất cố gắng. Chỉ sợ khi về nàng đã..."

Lúc trước hắn nói năng lỗ mãng khiến Tiêu Hoài Nhã đau đớn, tự ti vì vết thương trên mặt. Sau đó, hắn đã nhận sai nhiều lần, mỗi lần đến cửa đều bị đuổi đi. Phụ mẫu Trác gia không vui,

vì thế cố ý đưa tiểu nhi tử đi nơi khác nhận chức, để hần rời xa kinh đô.

Nhưng vì muốn trở về, hần sợ chậm trễ hơn nữa thì có lẽ Tiêu Hoài Nhã sẽ lập gia đình, vì thế hần đã vô cùng cố gắng, lập nên nhiều chiến tích xuất sắc. Khi năm nay hồi kinh báo cáo công việc, hần được lão hoàng đế nhìn trúng nên giữ lại.

Đã từng là thanh mai trúc mã, vốn cho rằng cảnh còn người mất, lại đột nhiên phát hiện thì ra chỉ là hiểu lầm một phen.

Khi quá trưa, Yến Thu Xu gặp lại hai người này, sự ngăn cách do Tiêu Hoài Nhã tạo thành đã tiêu tan, hai người bắt đầu rùm beng y hệt như những người bạn cũ.

Đương nhiên, bình thường là Ninh Trác bị đánh chạy trốn chết, Tiêu Hoài Nhã bị chọc không ngậm miệng được, khi thì lại tức giận đánh nhau với hần. Yến Thu Xu và Triệu Thục Hồng nhìn nhau, hai người và Thủy Mỗi liền đứng cách xa nơi người ta bày tỏ ân ái này, sau đó chạy vào phòng bếp.

"Ôi, ê răng quá, chúng ta làm món gì ăn đi." Triệu Thục Hồng cố ý xoa quai hàm cười nói.

Yến Thu Xu gật đầu: "Ừm!"

Nếu trong phim truyền hình này nọ, nàng nhìn người khác bày tỏ ân ái thì có thể kích động nháy nhót, nhưng thực tế thấy người quen của mình diễn ân ái thì kiểu gì cũng thấy khó chịu. Cho nên bình thường nàng không ở lâu trước mặt vợ chồng Tiêu Hoài Khải là vậy.

Chương 334

DTV-EBOOK

Bây giờ nhìn thấy Tiêu Hoài Nhã và Ninh Trác tình chàng ý thiếp cũng cảm thấy khó xử, tránh đi sẽ tốt hơn.

Khi nhìn bếp lò nàng lại không biết phải làm món gì, món có thể làm thì lại nhiều vô kể, có quá nhiều sự lựa chọn. Bụng nàng vẫn còn no, giữa trưa ăn nhiều thịt nên giờ không cảm thấy đói, lúc này không biết nên ăn món gì.

"Không thì làm vài món ăn vặt đi?" Thủy Mỗi cười hỏi:
"Chúng ta no cả rồi nên không đói bụng, làm món ăn vặt thì lúc nào ăn cũng được."

Yến Thu Xu cảm thấy rất đúng, lại suy nghĩ những món ăn vặt tương đối phù hợp. Bỗng nhiên trong đầu xuất hiện một món ăn là bánh quẩy thùng(*), đây là món nàng thường làm khi ở quê vào kiếp trước. Nàng có người thân rất thích làm bánh quẩy thùng, mỗi lần nàng đi sẽ cho một đồng để mang về ăn từ từ.

[Chú thích: Bánh quẩy thùng: hay còn gọi là bánh quai chèo, là một món bánh giòn rụm có màu vàng óng đẹp mắt, bên trên được rắc thêm ít đường bột, mang đậm hương vị của tuổi thơ.]

Nghĩ đến món này, nàng lập tức nói: "Không thì làm bánh quẩy thùng nhé? Hai người ăn qua món này chưa?"

Thủy Mỗi và Triệu Thục Hồng lắc đầu: "Chưa."

Yến Thu Xu cười cười, dẫn theo hai người đi nhào bột mì, vừa làm vừa nói cách làm. Sau khi nhào bột xong sẽ kéo thành sợi mì thô cuộn vào trong chén, ở dưới đáy thêm ít dầu, sau đó ủ một tiếng.

Như thế thì sẽ dễ kéo thành sợi nhỏ hơn và không dễ bị đứt.

Nhưng cách làm này sẽ khiến tay hơi dính dầu, vậy thì không thoải mái chút nào. Ngoại trừ khuyết điểm này thì không còn khuyết điểm nào khác, lúc kéo vắt mì càng lúc càng mỏng, từng vòng quấn quanh đũa cho vào chảo dầu.

"Xèo" Âm thanh quen thuộc vang lên, vốn dĩ sợi bột mì màu trắng đã biến thành màu vàng. Sau khi chiên giòn trong chảo thì có thể vớt ra, chờ ráo dầu, nguội đi là có thể ăn.

Suy nghĩ đến cách ăn, Yến Thu Xu làm bánh quẩy thùng không lớn, chỉ có từng chiếc nhỏ nên lúc ăn chỉ cần cắn mấy lần là xong chiếc bánh rồi.

Có Thủy Mỗi giúp đỡ, khi nhào bột xong thì Triệu Thục Hồng không làm nữa, nàng ấy đi rửa tay. Chờ sau khi chiên bánh xong mới vội vàng muốn ném thử hương vị. Yến Thu Xu thoáng liếc nhìn, nhắc nhở: "Nếu vị nhạt quá thì tỷ cho thêm chút muối tiêu hoặc bột ớt lên trên, ăn rất ngon đấy!"

"Biết rồi." Triệu Thục Hồng cười hì hì nói, hai ngón tay tách đầu bánh quẩy thùng ném vào trong miệng. Một miếng nhỏ còn hơi ấm, vừa cắn xuống thì tiếng xoạt xoạt giòn vang lên. Chiếc bánh vô cùng giòn xốp, thậm chí không cần nàng ấy dùng sức là đã có thể ăn rồi.

Lúc nhào bột mì sợi có cho thêm muối, vì thế lúc này có vị mặn mặn lại còn thơm, hoàn toàn không cần thêm gia vị khác.

Yến Thu Xu dành thời gian ném một miếng, thơm xốp giòn và rất ngon miệng, trình độ của nàng không hề thụt lùi, thậm chí vì được thúc dục nên cảm thấy mùi vị mình làm rất giống người họ hàng kia làm, rất ngon!

Yến Thu Xu vẫn cảm thấy bánh quẩy thùng có lẽ là một loại khác của mì ăn liền, vì thứ này ăn ngay hay nấu lên đều ngon.

Điều khó duy nhất là bảo quản, hơi dùng sức sẽ vỡ vụn, mì tôm định hình còn không dễ nát như thế.

Đáng tiếc, dựa vào kỹ thuật bây giờ thì muốn làm mì tôm quá khó khăn, nàng buộc phải từ bỏ. Bây giờ làm thành công bánh quẩy thường là được, trở thành đồ ăn vặt đêm khuya cũng không tệ!

*

Nàng đã làm bánh quẩy thường rất nhiều lần rồi, Yến Thu Xu bảo người đưa đến Tiêu phủ, thuận tiện hỏi Trầm Bình Ngộ và Đông Đông có đến không?

Nhận được tin mấy ngày nữa bọn họ đến, nhưng Tiêu Hoài Đình vì công việc mà tạm rời khỏi kinh đô.

Lúc này đã rất muộn, Yến Thu Xu đang chuẩn bị ngủ, nhưng vì tin tức này mà nàng không thể ngủ được.

Đây là một cảm giác rất kỳ lạ.

Giống như hơi mất mát, nhưng nàng biết rõ tình huống đặc biệt của Tiêu gia, đây là lúc bận rộn nhất.

Chương 335

DTV-EBOOK

Hơn nữa, quan hệ của hai người còn lâu mới đến hứa hẹn. Giống như trong tình tự yêu đương ở hiện đại, có lẽ bọn họ chỉ ở giai đoạn tìm hiểu, mập mờ mà còn chưa thẳng thắn với nhau.

May mà Yến Thu Xu không phải người yêu đương không cần não, cũng không hướng đến tình yêu oanh liệt, vì vậy đối với quan hệ này vẫn có thể tiếp nhận được. Có lẽ người Tiêu gia sợ nàng không vui, bảo gã sai vặt ngoài thôn trang đưa thư về, đồng thời còn mang theo không ít lễ vật, còn gửi theo thư Tiêu phu nhân quở trách nhà mình để trấn an nàng.

Điều này khiến Yến Thu Xu hơi dở khóc dở cười.

Nàng đắp chăn mỏng, trong đầu nghĩ đến những chuyện rối loạn, mãi chưa ngủ nhưng đã hơi buồn ngủ. Bỗng nhiên một tiếng động vang lên bên tai, nàng giật mình, lúc này không còn buồn ngủ nữa, chỉ còn tiếng nhịp tim đập thình thịch. Xảy ra chuyện gì rồi? Hình như nàng nghe thấy tiếng bước chân? Không phải chứ? Nàng cố ý sắp xếp người gác đêm trong thôn trang, chẳng lẽ vẫn bị kẻ trộm để ý?

Yến Thu Xu vén chăn lên, cầm cây gậy ở đầu giường, nắm chặt tay nhìn chằm chằm cửa và cửa sổ, hai nơi sẽ có người đi vào.

Đến khi tiếng động vang lên lần nữa, trong buổi tối yên tĩnh lại vang lên bên tai nàng. Không phải là ảo giác!

Yến Thu Xu căng thẳng đến mức như muốn ngừng thở, muốn gọi người nhưng sợ đối phương không kịp đến. Trong

viện ngoại trừ nàng ra chỉ có Thủy Mỗi ngủ ở sát vách. Hai nữ tử yếu đuối cũng không thể bảo vệ nhau được.

Ngay lúc trái tim nàng đập thình thịch, dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa phòng khẽ vang lên.

Yến Thu Xu: "?"

Kẻ trộm còn lễ phép như thế à?

Trong lòng nàng hơi sợ hãi nên chân chờ không dám động, nhưng vào lúc này nghe thấy tiếng vừa quen thuộc lại xa lạ khẽ nói ngoài cửa sổ: "Là ta..." Giọng nói kia còn có vẻ yếu ớt.

Yến Thu Xu giật mình đi qua mở cửa phòng.

Lúc này, một thân thể mang theo mùi máu tươi bổ nhào lên vai nàng, trọng lượng nặng trĩu đè lên. Nàng hốt hoảng ném gậy gỗ trong tay, cố gắng ôm đối phương di chuyển vào phòng.

Mùi máu tươi trên chóp mũi trở nên nồng hơn, tay phải đụng vào nơi nào đó có cảm giác ứa sưng.

Sắc mặt Yến Thu Xu trắng bệch, cũng may Tiêu Hoài Đình không mất đi ý thức, cố gắng chống đỡ ngồi xuống giường êm trong phòng. Hai người khẽ thở phào: "Ngài... Ngài sao thế? Không phải nói có việc phải ra khỏi kinh thành sao?"

Trong phòng không có ánh nến, Yến Thu Xu run tay đi nhóm lửa mới nhìn rõ dáng vẻ của chàng. Trên cánh tay chàng có hai vết máu, phần lưng cũng có, cả người mặc áo đen trông như ăn trộm.

Đôi môi có vẻ trắng bệch, suy yếu đến mức có thể ngất đi bất cứ lúc nào. Nàng thấy vậy thì lo lắng tới mức sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Tiêu Hoài Đình ngược mắt nhìn nàng nở nụ cười, ra vẻ thả lỏng nói: "Ta đi giết người, nàng có sợ không?"

Yến Thu Xu trừng mắt liếc chàng một cái: "Ta cho người đi tìm đại phu nhé?" Tiêu Hoài Đình lắc đầu: "Đi giết người thật đấy, đừng tìm đại phu, đừng kinh động người ngoài, để cho ta tránh ở đây mấy ngày nhé."

Mi tâm Yến Thu Xu nhướng lên, không ngừng căng thẳng, khẽ nói: "Ngài cởi áo ra đi, ta bôi thuốc cho ngài được chứ?"

May mà khi nàng đến đây, Diêu đại phu nghĩ nàng thường nấu cơm dùng dao rất dễ bị thương nên đưa thuốc trị vết thương ngoài da. Nàng lấy từ trong ngăn tủ ra. Tiêu Hoài Đình cúi đầu nhìn vết máu khắp người mình, hít thở sâu một hơi rồi đưa tay với nàng: "Để ta tự mình làm."

"Ngài cởi áo ra nhanh đi!" Yến Thu Xu tức giận nói.

Tiêu Hoài Đình bị hét đến ngẩn người, hơi ảm ức nhìn nàng, chẳng phải chàng đang sợ mình hù chết nàng sao?

Lại nói, mặc dù hai người đã xác định quan hệ rồi nhưng dù gì thì cũng vẫn chưa thành thân, như thế đối với nàng không tốt lắm.

Trong lòng Yến Thu Xu đầy lo lắng, nàng không chú ý chuyện đó.

Chương 336

DTV-EBOOK

Khi thấy chàng chậm rãi không cởi y phục ra, nàng dứt khoát đưa tay cởi thắt lưng của chàng. Gương mặt Tiêu Hoài Đình mất đi huyết sắc lúc này lại đỏ lên, không dám chậm trễ mà nhanh chóng cởi y phục ra.

Chàng có vẻ cao gầy nhưng khi cởi y phục ra lại có cơ bắp. Nếu là lúc bình thường, chắc chắn Yến Thu Xu sẽ nhìn chăm chăm lồng ngực rắn chắc và cơ bụng sáu múi kia.

Nhưng lúc này nàng không quan tâm những thứ này, sợ không nhìn rõ vết thương nên cầm nến đi đến gần chàng. Khi thấy vết thương kia còn đang chảy máu, trái tim nàng siết chặt: "Thuốc trị thương của ta dùng được không? Có cần dùng nước nóng lau sơ không?"

Nàng không dám làm, sợ không khử độc được lại gây nhiễm trùng.

"Không sao, nàng cứ bôi lên đi, chút vết thương nhỏ thôi nên không cần lo lắng như thế." Tiêu Hoài Đình lên tiếng an ủi.

Yến Thu Xu nghe chàng nói, lúc này mới run tay đổ thuốc bột lên vết thương. Có lẽ khi bôi thuốc này rất đau, mỗi lần rắc xuống nàng có thể cảm nhận được cơ bắp chàng căng cứng, khi dừng tay lại thì máu lại chảy ra lần nữa, thấy vậy trái tim nàng liền co rụt lại.

Lúc xoa thuốc, nàng mới phát hiện trên sống lưng thẳng tắp kia không chỉ có một vết thương. Trên đó có rất nhiều vết thương cũ, có vết sẹo còn mới hay đã mờ, sờ vào mới cảm nhận được.

Ngón tay trắng nõn của nàng không cần thận xét qua một chỗ, nhìn bề ngoài có vẻ như bình thường, nhưng khi chạm vào mới cảm nhận được da ở nơi đó không bằng phẳng.

Nhìn kỹ hơn, nàng thấy một vết sẹo gần như phủ toàn bộ lưng, giống như một con rết đáng sợ chiếm giữ lưng chàng.

Thảo nào chàng nói đây chỉ là vết thương nhỏ.

Yến Thu Xu cắn răng, chậm rãi thở phào để mình thả lỏng một chút. Hơi thở ẩm ướt phả vào sống lưng của Tiêu Hoài Đình, cảm xúc tê dại che đi cảm giác đau đớn khiến đuôi xương cụt của chàng run lên. Chàng vội thẳng lưng, giọng điệu tùy ý nói: "Không phải nàng sợ quá nên khóc đấy chứ?"

"Không có!" Yến Thu Xu phủ nhận, vẻ mặt nghiêm túc bôi thuốc lên vết thương, sau đó mới cầm khăn lau tay, nuốt sự chua xót trong lòng xuống, khẽ nói: "Ta ra ngoài lấy chút nước nóng lau cho ngài một phen."

Nàng quay người lại thì thấy tay áo bị nắm chặt.

Nam nhân vừa được xử lý xong vết thương, khóe môi tái nhợt nở nụ cười nhẹ nhõm: "Làm phiền A Xu thuận tay làm món gì cho ta ăn được không? Ta thấy hơi đói bụng rồi."

"Ừm, được thôi." Yến Thu Xu đáp.

Trong viện của nàng có một phòng bếp nhỏ, bình thường đều nấu ăn ở đây, nhưng mà tình huống này nàng không thể làm gì khác. Nàng đi ra ngoài lấy một nồi nước lớn sau đó bắt đầu nhóm lửa.

Lửa đã được nhóm xong, nước mắt ở khóe mi Yến Thu Xu nhanh chóng rơi xuống. Nàng muốn lau nhưng khi giơ tay lên, dưới ánh lửa chiếu rọi vết máu khô khốc vẫn còn dính trên tay chưa lau sạch. Nàng buông tay xuống, tiếp tục cho củi vào lò.

Thủy Mỗi mơ mơ màng màng nghe thấy động tĩnh, mặc y phục lên xem, là Yến Thu Xu ở bên kia, trong phòng còn có ánh sáng. Nàng ấy thấy rõ vệt nước mắt trên mặt đối phương, lúc này sốt ruột nói: "Cô nương, người có chỗ nào không thoải mái sao? Sao lại khóc?"

Trong phòng, thanh niên tựa nửa người bên tường thân thể cứng đờ. Ngoài phòng, Yến Thu Xu vội dùng tay áo lau nước mắt, khẽ nói: "Người đừng nói chuyện, lấy cho ta nước rửa tay đi."

Thủy Mỗi nhìn về phía tay nàng, lúc này hít sâu một hơi hoảng sợ không thôi, cũng may Yến Thu Xu giải thích tình hình kịp lúc, nàng ấy mới gạt đầu lấy nước cho nàng rửa tay. Sau đó nói: "Cô nương đi chăm sóc cho thiếu gia đi, nơi này có nô tỳ rồi."

Yến Thu Xu lắc đầu, nàng lại rơi nước mắt.

Chuyện này rất xấu hổ, nàng không thể khóc trước mặt người khác, nàng không muốn đi qua đó đâu!

Thủy Mỗi thấy vậy cũng không khuyên giải nữa, lau nước mắt cho nàng rồi đi nhóm lửa. Nàng ấy làm việc thuần thục, lửa trong lò đã cháy rực, không bao lâu sau nước đã sôi lộc cộc trào ra ngoài.

Chương 337

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu lấy chậu rửa mặt ra, dùng nước nóng khử trùng, lại rót thêm một chậu nước nóng nữa, nói với Thủy Mỗi: "Phần nước còn lại nguội cho thêm bánh quẩy gừng, chút muối và sốt thịt bò rồi bung vào."

"Có ngay!" Thủy Mỗi vội gật đầu, thúc giục nàng trở về.

Yến Thu Xu hít mũi, bung chậu về, Tiêu Hoài Đình ở trong phòng không dám mặc áo, hai tay để trần, vết thương không còn chảy máu nữa. Trước đó, những nơi đã bôi thuốc không còn chảy máu nhưng trông rất đáng sợ.

Chàng luôn mặc quần áo nên cho dù phơi gió phơi sương thì nơi được che chắn vẫn trắng nõn, dòng máu đỏ đông lại trên da thịt trắng nõn có thể thấy đáng sợ cỡ nào.

Yến Thu Xu nhìn qua, nước mắt vừa kìm lại lại chảy ra.

Tiêu Hoài Đình mất tự nhiên di chuyển thân thể để nàng không nhìn thấy vết thương của mình, sau đó vẫy tay: "Đưa nước cho ta đi."

Yến Thu Xu bung chậu nước đến, bên trong là nước nóng vừa nấu sôi, nàng nhắc nhở: "Ngài đừng nhúc nhích, để ta lau cho ngài."

Lúc mở miệng nói chuyện là giọng mũi nồng đậm.

Tiêu Hoài Đình chưa từng gặp phải tình huống này nên không dám động, thận trọng nhìn lên nàng, nhìn thấy nước mắt óng ánh. Chàng vội vàng dời mắt, trong lòng lại cảm thấy chua xót và vui sướng, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Chua xót là vì khiến nàng phải lo lắng cho mình, thân phận của chàng đã chú định lúc nào cũng có thể chiến tử sa trường. Vì thế nên khi mẫu thân không nhắc đến, chàng cũng giả vờ không biết mình nên thành hôn.

Tránh cho có thêm một người như tử tử, tẩu tẩu, cả ngày nơm nớp lo sợ. Nhưng khi cơ hội ở trước mặt mình, chàng không hề do dự mà lấy ngọc bội mình đeo trên cổ mấy chục năm xuống, nhét vào phong thư cho người đưa về. Lúc đó đầu nóng lên, bây giờ nhìn thấy nàng thế này thì chàng cảm thấy áy náy, trong lòng không nhịn được chua xót.

Nhưng chàng cũng hơi vui vẻ, vì nàng đang lo cho mình.

Nữ tử mình thích cũng thích mình như thế, không còn chuyện nào tốt đẹp hơn chuyện này!

Yến Thu Xu không nhìn chàng, cũng không tiện nhìn, lén lút khóc thì thôi, lại còn khóc trước mặt người ta như thế nên rất khó xử. Nàng cầm khăn thả vào bên trong ngâm một lúc mới lấy ra, chịu nóng để vắt khô rồi lau cho chàng.

Chỉ chốc lát sau, khăn tay bị nhuộm thành màu đỏ.

Đổi một chiếc khăn khác vẫn bị nhuộm thành màu đỏ.

Yến Thu Xu sợ vết thương nhiễm trùng, khăn tay bị nhuộm đỏ cũng không dám bỏ vào trong chậu nước, mỗi lần đều dùng khăn mới. Mãi cho đến lúc dùng hơn mười chiếc khăn mới lau sạch máu trên người Tiêu Hoài Đình, lại bôi thuốc lần nữa.

Trong thời gian này, Thủy Mỗi đã bung bánh quẩy thùng nấu nước đến, đặt lên bàn. Hai người một người bôi thuốc, một người được bôi thuốc đều không nói gì, đến khi xoa xong phần thuốc bột sau cùng, Yến Thu Xu thở một hơi dài nhẹ nhõm, bung bát đến: "Ta đút cho ngài ăn nhé?"

"Không cần không cần." Tiêu Hoài Đình nào dám để nàng vất vả nữa, vội lắc đầu. Lúc thấy nàng bình tĩnh đặt bát xuống chàng mới khẽ thở dài, dùng tay trái cầm đũa ăn. Tay bị thương là tay phải, tay trái vẫn bình thường.

Tiêu Hoài Đình dùng tay trái không thuận, nhưng ăn món bánh quẩy thùng giống như mì sợi này vẫn ổn. Bánh quẩy thùng được nấu nước nên rất mềm nhũn, được ngâm trong nước cho hơi nở ra, khi dùng đũa gắp lên nếu không cẩn thận thì sợi mì sẽ trượt xuống.

Bắt đầu ăn vô cùng ngon, bánh quẩy thùng bị ngâm nở, môi lưỡi hơi dùng sức để hút sợi mì và húp lấy nước canh. Vừa ăn vừa nuốt, bánh quẩy thùng đã được nấu không còn giòn nhưng lại hơi dai, hương vị tổng thể hơi nhạt một chút. Nhưng Thủy Mỗi thuận tay cho sốt thịt bò vào, khi thấy nhạt lại ăn một miếng sốt thịt bò, vị thịt mặn có đủ, khi ăn vào cảm thấy rất vừa vặn.

"Rất trơn..." Tiêu Hoài Đình ăn vô cùng ngon miệng, vốn đang đói bụng, khi ăn bánh quẩy thùng còn phải dùng sức nên khi hút phát ra tiếng vang.

Chương 338

DTV-EBOOK

Chàng vội nhìn Yến Thu Xu, xác nhận nàng không cười mình mới tiếp tục ăn, lần này ăn chậm rãi hơn nhiều.

Lúc này Yến Thu Xu đã nhìn ra vẻ mặt của chàng nhưng chỉ cười cười không nói gì, cứ thế nhìn chàng ăn. Chờ chàng ăn xong, nàng mới đưa một chiếc khăn mỏng qua: "Ngài che người trước đi, không là sẽ bị lạnh đấy."

Tiêu Hoài Đình ngoan ngoãn gật đầu, nhưng không nằm xuống ngay.

Yến Thu Xu nhíu mày: "Có phải vết thương bị đau không?"

Tiêu Hoài Đình lắc đầu, bỗng nhiên đưa tay kéo nàng, khẽ nói: "Nàng đừng đau lòng, vết thương của ta thật sự không đau."

Yến Thu Xu không nói gì, mím chặt môi im lặng nhìn chàng, đôi mắt to trong veo mới đầm nước mắt sáng đến kinh người.

Tiêu Hoài Đình bị nhìn trúng nên trong lòng hoảng loạn, nhưng chàng không biết dỗ tiểu cô nương. Máy tử tử lớn hơn chàng, khi cần dỗ dành thì đều có tử phụ, sau này chàng trưởng thành không còn thân thiết với các tử tử như lúc còn bé nhưng bọn họ không lộ sắc mặt như thế với mình. Bây giờ chàng không biết phải làm sao mới đúng.

Vết thương không làm chàng sợ, nhưng lúc này chàng lại căng thẳng đổ mồ hôi. Tiêu Hoài Đình thử nắm tay nàng: "Có phải nàng còn tức giận ta không?"

Yến Thu Xu lắc đầu, cuối cùng không nhìn chàng như thế nữa, đôi mắt nhìn thẳng, lông mi dài cong khẽ rung rung, cuối

cùng nhìn bàn tay mình đang bị chàng nắm lấy. Cho dù tay của nàng có nấu cơm thì cũng vẫn được dưỡng mỗi ngày, về chuyện này thì Thủy Mỗi vô cùng nhiệt tình.

Thỉnh thoảng khi Yến Thu Xu muốn lười biếng thì nàng ấy sẽ đến giúp đỡ, còn nói nếu nàng không dưỡng tay thì chính Thủy Mỗi sẽ dưỡng tay cho nàng.

Hơn nữa, nàng không rửa chén, đa phần chỉ xào thức ăn vì thế tay nàng vẫn rất mềm mịn. Khi chàng cầm tay nàng, tay Tiêu Hoài Đình rất thô ráp, rõ ràng lòng bàn tay trơn trượt nhưng lại có vết chai, thô ráp như giấy nhám vậy.

Từ khi bắt đầu nàng đã biết tình huống của chàng là gì, dựa theo cốt truyện, sang năm chàng sẽ mất mạng, nhưng nàng vẫn thích ở bên cạnh chàng.

Sau khi hai người đính hôn thì tình cảm cũng ngày một dâng lên, cho nên lúc này tận mắt nhìn thấy vết thương trên thân thể Tiêu Hoài Đình, trong lòng nàng vừa chua xót lại vừa khó chịu. Những chuyện xảy ra trong đời chàng, nàng không thể ngăn cản, thế nên chỉ có thể im lặng.

Tiêu Hoài Đình lại nghĩ sai, nghĩ rằng nàng không vui khi mình nắm tay nàng. Chàng giật mình, nắm tay nàng càng chặt hơn.

Nắm mãi không buông!

Bọn họ đã là hôn phu, hôn thê của nhau... Cũng chỉ là nắm tay mà thôi! Tay bị nắm chặt, mi tâm của Yến Thu Xu nháy lên, hoàn hồn lại, trái tim bắt đầu đập loạn.

Mà kẻ đầu têu thấy nàng không giãy dựa chỉ nở nụ cười yếu ớt thì không động đậy nữa.

Trong phòng trở nên yên lặng.

Yên tĩnh đến mức chỉ nghe tiếng thở của hai người, đến khi ngoài viện vang lên tiếng động âm ỉ như thể muốn đi vào trong, toàn bộ mọi người trong thôn trang đều bị kinh động.

Yến Thu Xu cũng nhìn ra bên ngoài nhưng cửa đóng, khoảng cách xa nên không nghe thấy gì cả.

Xảy ra chuyện gì thế?

Nàng tự hỏi trong lòng, muốn đi ra ngoài xem lại bị Tiêu Hoài Đình giữ lại. Lần này nàng định mở miệng nói thì Tiêu Hoài Đình đã nói trước: "Là người đuổi bắt ta, nàng không cần đi ra, Ninh Trác sẽ giải quyết."

Hơi thở của Yến Thu Xu trở nên nặng nề: "Lần này ngài đi làm gì thế?"

Tiêu Hoài Đình kéo nàng ngồi xuống, đầu lông mày khẽ cong lên, chàng nở nụ cười vui vẻ: "Ta nói rồi, ta đi giết người. Hôm nay vốn dĩ Tuyên Vương nên rời kinh vào buổi sáng nhưng lại dây dưa đến chiều mới bị đuổi đi. Ta tìm được cơ hội khiến hắn trả hết những món nợ đối với Tiêu gia ta!"

"Hắn ta chết rồi sao?" Yến Thu Xu khẽ nói, chân hơi run lên.

Người lớn lên ở thời đại hòa bình có lẽ sẽ không dám giết một con cá. Ví dụ như lúc ban đầu, nàng mua cá về không dám giết, bạn cùng phòng không dám.

Chương 339

DTV-EBOOK

Nàng mặt dày chạy đến nhà bên cạnh, lấy đồ ăn vặt nhờ một bà cụ.

Lúc này lại bàn đến chuyện giết người!

Tiêu Hoài Đình đỡ nàng ngồi xuống giường, nói lời xin lỗi: "Nàng đừng sợ, hắn ta vẫn chưa chết."

Yến Thu Xu khẽ thở ra, thấy chàng nhìn mình với vẻ lo lắng thì giải thích nói: "Ta hơi hoảng, ngài giết hắn cũng tốt. Hắn ta làm nhiều chuyện xấu như thế, vốn dĩ đáng chết."

"Ừm, ta biết, nhưng chết thì có lợi cho hắn ta quá rồi, ta sẽ đập vỡ xương sống của hắn ta."

Yến Thu Xu: "Haizzz!"

Suýt chút nữa là nàng đã không thở được, nghẹt thở quá đi mất!

Sao nàng lại không biết cột sống có ý nghĩa gì? Chính là bị liệt nửa người! Nhưng nghĩ đến Tiêu Hoài Khải, Tiêu đại tướng quân, còn Tiêu Hoài An, phu quân của Tiêu Hoài Ngọc và Tiêu Hoài Vũ, nàng cảm thấy như vậy là rất đáng! Đừng sợ, đừng thông cảm cho người này!

Yến Thu Xu bị thuyết phục, vừa nhướn mắt lên thì thấy khóe môi nở nụ cười lạnh lẽo của Tiêu Hoài Đình, đột nhiên cảm thấy người trước mắt hơi lạ lẫm. Cảm giác này khiến trong lòng nàng hơi hoảng hốt, vô thức nắm tay chàng thật chặt, khẽ nói: "Ngài làm rất tốt."

Tiêu Hoài Đình hoàn hồn, cup mắt nhìn nữ tử lo lắng nhìn mình chăm chăm. Ngay cả nàng cũng không phát hiện ra, thật ra nàng vẫn còn hơi sợ hãi, giọng nói hơi run rẩy.

Chỉ là nàng vẫn kiên định nắm tay chàng.

Nụ cười lạnh như băng trên khóe môi Tiêu Hoài Đình dần ấm lại, tay phải bị thương cố nâng lên sờ đầu nàng, khẽ vuốt: "A Xu."

"Ừm?" Yến Thu Xu ngẩn người nhìn.

Gương mặt xinh đẹp tròn đầy có vẻ vô tội khiến người ta muốn bắt nạt. Tiêu Hoài Đình ngửa tay nhưng không dám động, chỉ cười nói với nàng: "Nương thẩm nói với ta, hi vọng trong năm nay chúng ta có thể định ngày, nàng cảm thấy thế nào?"

Sao? Sao chủ đề lại... Đổi thành chuyện này?

Không phải vừa rồi còn nói về Tuyên Vương à?

Nhưng Yến Thu Xu lại như đầu gỗ, có thể vì ngủ không ngon nên không phản ứng kịp, cũng có thể là vốn nghĩ như thế, vì thế nàng gật đầu khẽ nói: "Vậy thì... Được."

Bên kia đang tình nồng ý mật.

Đổi lại bên đội ngũ hộ tống Tuyên Vương lại như điên như khùng mà trở về kinh đô. Rõ ràng buổi chiều mới ra ngoài, đi không bao lâu, lúc này đã trở về.

Nhưng biểu ca hộ tống Tuyên Vương lần này là La Trinh lại đỏ mặt hơi lạnh cả người, chạy đến phía trước đội ngũ, gào thét nói với người phía sau: "Các người đừng đi nhanh quá, nhất định không được làm Tuyên Vương bị xóc nảy. Ta về kinh mời ngự y đến trước, tất cả mọi người giữ vững tinh thần cho lão tử. Nếu lại có thích khách đến nữa thì lão tử sẽ giết chết các người..."

Tiếng gào thét theo con ngựa chạy đi xa, để lại một đám người có sắc mặt lo lắng y hệt nhau. Xa phu lái xe ngựa vận dụng kỹ thuật đánh xe thành thạo, đi quá nhanh sẽ khiến kinh mạch bị đứt, Tuyên Vương càng thêm đau đớn, không được đi quá chậm vì sẽ trì hoãn bệnh tình.

Lúc ông ta dùng hết sức ứng phó, trong xe ngựa lại vang lên tiếng kêu rên liên tục: "Ui da! Đau quá đi!"

Dường như xe ngựa chạy vấp phải một tảng đá, sự xóc nảy này khiến xe ngựa rung lên, bên trong vang lên tiếng kêu rên. Xa phu khẽ run rẩy, ông ta sẽ càng phải tập trung hơn nữa.

Trong xe ngựa, Tuyên Vương đang nhăn nhó: "A! Đau quá! Nhất định là Tiêu Hoài Đình! Nhất định là hắn ta!"

"Vương gia, ngài tỉnh táo lại đi..." Cung nữ ngồi quỳ chân bên cạnh hầu hạ hắn khẽ run lên, nhìn Tuyên Vương không ai bì nổi đang nằm trước mặt giống như một thi thể, sắc mặt nàng ta trở nên trắng bệch trông vô cùng dọa người.

Dù tay chân của Tuyên Vương được băng bó nhưng vẫn liên tục đổ máu, rõ ràng bàn tay từng đánh nàng ta đến mức thổ huyết mà bây giờ không còn sức để giơ tay lên nữa. Không chỉ là bị đập vỡ cột sống mà tứ chi cũng bị đánh nát!

Cung nữ đang vô cùng sợ hãi, bỗng nhiên ý thức được điều đó nên trở nên to gan hơn.

Chương 340

DTV-EBOOK

Hình như hắn không còn trông đáng sợ nữa?

Tuyên Vương không biết cung nhân nghĩ gì, chỉ là ánh mắt đầy oán hận của hắn đang nhìn chăm chăm trần xe, dường như đó là Tiêu Hoài Đình. Người bên ngoài không nhận ra, nhưng hắn xem Tiêu Hoài Đình là cái đinh trong mắt, đương nhiên hắn rất quen với dáng vẻ kia.

Tiêu Hoài Đình đập nát xương sống của hắn, để hắn ngã trên đất nên không thể động dậy được. Sau đó như con rối bị Tiêu Hoài Đình đánh nát gân tay gân chân, khi đó người động thủ còn nói một câu thịt bọ cạp ăn rất ngon.

Tiêu Hoài Đình đang trả thù hắn vì đã cố ý đưa bò cạp hại Tiêu Hoài Khải! Chắc chắn là đang muốn trả thù!

Vào giây phút đó, cả người Tuyên Vương lạnh như rơi vào hầm băng, tại sao chỉ vì trả thù một phen mà lại dẫn đến tình hình như hiện tại?

Nhưng hiện tại hối hận cũng đã vô dụng, bây giờ hắn đã biến thành thế này, người của Tiêu gia đều vô cùng đáng sợ!

Hắn chỉ tức giận quá nên mới muốn giáo huấn một phen, không ngờ lại biến thành tình trạng như bây giờ, như thế này còn thảm hơn Tiêu Hoài Khải. Ít nhất thì Tiêu Hoài Khải chỉ không thể đi được, mà kiếp này của hắn có lẽ ngẩng đầu cũng khó khăn! Tuyên Vương vừa nghĩ tới quãng đời về sau, trước mặt liền trở nên tăm tối. Hắn gấp gáp muốn đứng lên, muốn đến trước mặt phụ hoàng tố cáo Tiêu Hoài Đình, nhưng hắn

không thể cử động. Giờ phút này hẳn có thể cảm nhận được sự bất lực của Tiêu Hoài Khải khi xưa.

Hắn đã bắt đầu hối hận rồi!

Cho đến khi ngựa đến, đội xe dừng lại để tiến hành chẩn bệnh cho hắn. Sau đó, ngựa y lắc đầu ở ngay trước mặt hắn: "Cột sống và gân mạch đều nát... Nát báy...."

Trong lúc này, trái tim của Tuyên Vương như bị người ta bóp chặt, âm trầm đến mức thở cũng trở nên khó khăn: "Ta muốn gặp phụ hoàng! Nhanh dẫn ta đi gặp phụ hoàng, là Tiêu Hoài Đình hại ta, ta muốn gặp phụ hoàng!"

Ngựa y bị dọa nên quỳ xuống trước mặt hắn ta, run rẩy nói: "Điện hạ hãy nói cẩn thận, Trần Nam Vương đã bị bệ hạ phái đi rồi kinh mấy hôm trước, phương hướng một nam một bắc trái ngược với ngài, sao có thể đến được! Trần Nam Vương mới lập công trở về, không thể làm rét lạnh ngàn vạn tướng sĩ như vậy được!"

Ánh mắt Tuyên Vương đỏ lên nhìn ông ta chăm chăm: "Hắn ta gạt người! Chính hắn ta làm hại bốn vương, bốn vương muốn hắn chết! Có nghe thấy không?!"

Hơi thở ngựa y dần trở nên nặng nề, vội dập đầu không dám nói gì.

*

Ngày hôm sau.

Cho dù ánh nắng không xuyên qua cửa sổ chiếu vào thì độ sáng kia cũng vô cùng chói mắt.

Yến Thu Xu trở mình tránh né ánh mặt trời chói mắt kia.

Nàng chợt nhớ ra gì đó, vội ngồi dậy kéo màn cửa sổ ra, chỉ thấy trên giường êm gần cửa sổ trong phòng, một thanh niên đang mặc áo ngủ, khoác áo ngoài ngồi đọc sách.

Yến Thu Xu an tâm dụi mắt.

"Nàng dậy rồi sao?" Tiêu Hoài Đình nghe thấy động tĩnh, chàng liền hỏi han nàng. Yến Thu Xu "Ừ" một tiếng, nhìn sắc mặt chàng, thấy mặc dù trên mặt chàng không hồng hào nhưng tinh thần không tệ, yên tâm muốn đi qua kéo y phục chàng ra để xem vết thương: "Còn có chỗ nào không ổn không?"

Tiêu Hoài Đình vô thức cúi ra, gương mặt hơi đỏ lên.

Yến Thu Xu nhú mày tỏ vẻ không vui.

Chàng vội giải thích: "Không có, vừa rồi Ninh Trác mới đến thay thuốc cho ta." Mặt Yến Thu Xu không cảm xúc: "À."

Tiêu Hoài Đình giật tay áo của nàng, ánh mắt có vẻ lấy lòng: "Tạm thời mấy hôm nay ta ở đây, còn phải làm phiền A Xu đưa cơm cho ta."

Yến Thu Xu lặng lẽ nhìn chàng, đã có thể ra ngoài bảo Ninh Trác thoa thuốc cho mình, vậy cần gì đưa cơm nữa? Nhưng nàng nhìn vẻ mặt chàng như thế thì vẫn mềm lòng: "Muốn ta đưa cơm thì đừng động dậy, để ta xem vết thương đã."

Tay nàng đã sờ đến cổ áo của chàng, nhưng Tiêu Hoài Đình còn hơi kháng cự, nắm chặt tay nàng nhéo nhéo: "Đừng xem, rất đáng sợ."

Ban ngày khác với buổi tối, buổi tối tia sáng không tốt, còn dính máu nên không dọa người lắm .

Chương 341

DTV-EBOOK

Ban ngày thì không chắc, tia sáng rực rỡ, mọi thứ rõ ràng, mấy vết sẹo trên lưng đều hiện rõ. Vết sẹo xấu như thế, Tiêu Hoài Đình sợ hù dọa nàng.

Yến Thu Xu hơi giận, chẳng phải chỉ xem vết thương thôi sao? Nàng suy nghĩ, đưa tay nhéo lỗ tai chàng, cáu giận nói: "Ngài phải nghe lời chứ! Ta nói bá mầu về điều kiện chủ yếu khi tìm hôn phu là phải biết nghe lời!"

Làn da hơi đen của Tiêu Hoài Đình dần biến thành màu đỏ sậm, mặt đỏ lên, sợ nàng lại cảm thấy vui vẻ, buông bàn tay đang nắm cổ tay nàng xuống, nhắc nhở: "Rất đáng sợ, nàng nhìn một lúc là đủ rồi."

"Biết rồi." Yến Thu Xu bày ra bộ mặt ghét bỏ, đưa tay ra kéo cổ áo chàng.

Tiêu Hoài Đình muốn tự mình cởi nhưng bị nàng từ chối, chỉ có thể ngoan ngoãn để cho nàng cởi. Vừa cởi áo ngủ rộng rãi ra đã để lộ băng gạc bị máu nhuộm đỏ bên trong.

Lúc này vẫn chưa có kỹ thuật khâu lại, chỉ có thể để nó tự lành, cũng may còn có băng bó.

Cho dù vết thương trên lưng chảy máu nhuộm đỏ băng gạc nhưng vết thương trên tay vẫn ổn.

Thật ra vết thương trên lưng chàng không đáng sợ, chỉ có vết sẹo trước kia là trông hơi dữ tợn, còn đáng sợ hơn khi nhìn dưới ánh nến. Chỉ nhìn như thế, Yến Thu Xu có thể tưởng tượng được tình cảnh khi chàng bị thương.

Nàng thở dài một tiếng, hỏi: "Vết thương trên lưng lại chảy máu rồi, ta bảo Ninh Trác tới băng bó lại cho ngài nhé?"

"Không cần, nó chỉ chảy chút thôi, đừng quan tâm." Tiêu Hoài Đình lắc đầu: "Người bên ngoài không biết ta ở đây, hẳn đến sẽ không tiện cho lắm."

"Ngài biết vậy là tốt rồi." Yến Thu Xu nở nụ cười, nàng kéo áo cho chàng rồi đi ra. Chỉ chốc lát sau, Ninh Trác tới băng bó cho Tiêu Hoài Đình. Nàng không ở lại xem mà ra bên ngoài đánh răng rửa mặt, thuận tiện bảo Thủy Mỗi giúp búi tóc. Sau khi làm xong, Ninh Trác cầm một đồng đồ màu đỏ đi ra, lau mồ hôi trên mặt, cười với Yến Thu Xu: "Hương Quân, ngài ấy mất không ít máu, mấy hôm nay hãy làm nhiều món ăn bổ huyết có được không?"

"Ta biết rồi." Yến Thu Xu gật đầu, nhìn vào phòng lại hỏi: "Tình huống bên ngoài sao rồi."

Tối hôm qua hình như đám người không tra xét bao lâu đã đi, toàn bộ là nhờ vào Ninh Trác. Bây giờ Yến Thu Xu hơi hoảng sợ, không dám phái người đi kinh đô nghe ngóng tình huống, chỉ có thể hỏi thông qua hắn.

Ninh Trác tỏ vẻ bình tĩnh nói: "Không sao, Tuyên Vương điện hạ gặp chuyện, bây giờ được đưa về kinh đô chữa trị gấp. Bộ hạ đã rất lo lắng, tình trạng chảy máu quá nhiều, Thái y viện rồi bời. Hoài Vương điện hạ rất tức giận, đang phái người tìm hung thủ. Dù sao cũng rất loạn cho nên đừng vội."

Yến Thu Xu gật đầu, nàng cũng cảm thấy càng loạn càng tốt.

Nếu lão hoàng đế chết đi càng tốt hơn, bây giờ Tiêu gia không chế hơn phân nửa binh quyền, lão hoàng đế chết rồi, Tiêu gia đã ủng hộ* Xương Vương, những hoàng tử khác cho dù nhẩy nhót cũng không làm nên chuyện gì.

[Chú thích: Ủng lập: Ủng: giúp đỡ, Lập: đặt làm vua. Có nghĩa là giúp đỡ để người khác lên làm vua.]

Nhưng mà... Nàng nhìn Ninh Trác: "Ta tưởng rằng ngài đến vì Ngũ tiểu thư." Nhưng khi chuyện xảy ra vào tối qua thì không chắc. Nếu không phải bàn trước từ lâu, sao Ninh Trác có thể phối hợp như vậy, ngăn cản những người kia đến đây như thế?

Ninh Trác bị hoài nghi nên liền lúng túng tăng hắng một cái, thấy Tiêu Hoài Nhã không ở đây mới khẽ nói: "Tiểu cữu tử tương lai nói thì đương nhiên là ta phải nghe, quan trọng là ta chọn lựa nơi này."

"Ninh Trác! Người nói bậy gì đó!" Tiêu Hoài Nhã khẽ kêu lên. Ninh Trác bị dọa giật mình một phen, chỉ là vừa rồi còn không thấy Tiêu Hoài Nhã đâu, bây giờ nàng ấy đã xuất hiện ở cửa viện. Sắc mặt hắn thay đổi, vội vàng chạy ra ngoài.

"Quay lại đây mau!" Tiêu Hoài Nhã quát lớn, nhưng đối phương đã chạy, nàng ấy đi theo, không biết khi nào trên tay đã xuất hiện một thanh kiếm gỗ đâm về phía hắn .

Chương 342

DTV-EBOOK

Hai người đánh nhau âm ỉ rồi rời đi, Triệu Thục Hồng ở phía sau đi đến vẫn còn thấy sợ hãi, vừa vỗ ngực vừa nói: "Vừa rồi xém nữa là bị hù chết, Ngũ tiểu thư làm thanh kiếm gỗ này từ khi nào thế? Bị đánh bằng thanh kiếm đó cũng khá là dọa người đấy."

Suýt chút nữa nàng ấy đã bị liên lụy, may mà bản thân chạy đi nhanh. Yến Thu Xu mím môi cười một tiếng, lắc đầu: "Không biết nữa, muội đói quá, chúng ta mau đi ăn cơm thôi!"

"Đã làm xong từ sớm cho muội rồi." Triệu Thục Hồng dịu dàng nói: "Đang muốn hỏi muội, bưng vào phòng cho muội ăn hay sao. Ta làm nước trà ngâm gừng cho muội, một lát nữa phải nhớ uống nhiều một chút."

Yến Thu Xu yên lặng, còn tưởng rằng Triệu Thục Hồng biết.

Cũng đúng, chuyện ám sát Tuyên Vương này, nàng thấy càng ít người biết càng tốt. Thủy Mỗi là nô tỳ Tiêu gia, Triệu Thục Hồng thì khác.

Nàng gật đầu: "Ăn trong phòng cũng được, mấy hôm nay không có khách khác, Triệu tỷ tỷ tự chơi mình ở đây đi. Nếu muốn vào thành thì có xe ngựa, nhưng nhớ là đừng ra ngoài một mình đấy nhé."

"Biết rồi, ta lớn tuổi hơn muội mà, thế nên đừng lo lắng." Triệu Thục Hồng cười ngượng ngùng rồi quay người đi ra.

Thủy Mỗi bưng bữa sáng vào phòng Yến Thu Xu.

Gian phòng của Yến Thu Xu hơi lớn, là dựa theo bố cục của viện tử Tiêu gia. Vốn dĩ nên có nhuyễn tháp(*) cho Thủy Mỗi gác đêm, nhưng vì ở đây có ít nha hoàn nên Yến Thu Xu để nàng ấy ngủ một phòng khác.

[Chú thích: Nhuyễn tháp: là cái giường mà người xưa thường ngồi để uống trà đàm đạo, được làm bằng gỗ, dài hình chữ nhật, đủ cho 1 người nằm hoặc ngồi, có thể gọi nó là cái ghế dài hoặc giường nhỏ.]

Lúc này, Tiêu Hoài Đình ngồi trên nhuyễn tháp.

Giữa phòng còn có một bàn tròn dùng để ăn cơm. Vừa đặt thức ăn xuống, Thủy Mỗi đóng cửa lại, nhưng trong phòng vẫn đầy đủ ánh sáng, Yến Thu Xu thấy bữa sáng trên bàn lập tức cảm thấy đói bụng.

"Ngài mau qua ăn đi, hôm nay có bún gạo và bánh cuốn." Yến Thu Xu vui sướng tới đỡ Tiêu Hoài Đình.

Người nào đó định nói mình có thể tự ăn, liền thức thời ngậm miệng lại, khẽ dựa vào người nàng để nàng đỡ ngồi lên ghế. Yến Thu Xu chia một phần nhỏ bún gạo vào chén nhỏ cho mình trước, còn lại đưa đến trước mặt Tiêu Hoài Đình. Hai món ăn này không khó nhai, có lẽ sợ chàng ăn không vô nên đã cho hai loại tương và một miếng bột ớt.

Nàng vừa đặt chén của mình xuống, Tiêu Hoài Đình cầm thìa cho thêm vào chén nàng hai muỗng, nhắc nhở: "Nàng chia cho ta nhiều quá!"

Yến Thu Xu nhìn qua, lần này Thủy Mỗi dùng bát lớn, đã vậy còn mức đầy bát. Bên cạnh vẫn còn đĩa bánh cuốn, nàng sợ lãng phí, chàng sẽ ăn không hết nên chia lại, chia đầy ắp chén của mình.

"Ngài ăn được không?" Trước khi ăn Yến Thu Xu hỏi: "Không thì ta sẽ đút cho ngài ăn."

"Không cần, ta tự ăn được." Tiêu Hoài Đình vội lắc đầu, mặc dù tay trái không thuận nhưng vì tay phải thường bị thương nên dùng tay trái thành thạo hơn người thường nhiều. Chàng cầm đũa gấp bún gạo lên.

Bún gạo không bị rơi xuống.

Tiếp theo, chàng cúi đầu xuống hút một miếng lớn, bún gạo nóng hổi bị hút vào miệng. Chắc vì nước dùng từ nước hầm gà, chàng ăn ngon đến nỗi hai mắt bừng sáng vẻ thích thú. Vừa ngẩng đầu nhìn lên đã thấy nữ tử trước mặt đang nhìn mình, hơi ngượng ngùng: "Nàng cũng ăn đi, món này ngon quá."

"Ừm." Yến Thu Xu thấy Tiêu Hoài Đình có thể tự ăn nên cũng yên tâm, cầm chén nhỏ múc bún.

Hôm nay có bún tam tiên(*), nước dùng từ canh gà, bên trong có tôm. Nhưng vì không đúng mùa nên đổi thành nấm mà Yến Thu Xu thích, nước dùng nấu ra tươi đến mức đối phương phải cảm thán không thôi.

[Chú thích: Tam tiên: là một món ăn Trung Quốc, thường được làm từ khoai tây, cà tím và ớt chuông xào. Các thành phần khác có thể bao gồm tỏi, hành lá...]

Nàng nấu canh này rất ngon, hương vị bún gạo được nấu lên cùng lại càng ngon hơn, sợi bún mềm đến nỗi gần như không cần nhai là đã có thể nuốt xuống bụng rồi.

Chương 343

DTV-EBOOK

Húp một muống canh, thêm một miếng bún, Yến Thu Xu rất tập trung khi ăn. Trước mắt như có gì đó chột lướt qua, lập tức trong chén nhỏ của nàng có thêm một con tôm. Tiếp theo, Tiêu Hoài Đình lại đưa thêm một con qua, thấy nàng nhìn mình, chàng cười yếu ớt: "Ăn nhiều một chút đi."

Yến Thu Xu cười, gấp tôm lên bắt đầu ăn.

Tôm nấu lên không to như tôm bình thường, nhưng cảm giác ngọt hơn. Phải nói là vị của nó khá ngọt và thanh!

Yến Thu Xu ăn xong mới nhớ trước khi xuất chinh có đưa khô heo cho Tiêu Hoài Đình, lúc đó nàng rất buồn bực, rõ ràng không ngọt nhưng sao chàng lại li.ếm? Nhưng đến bây giờ, bỗng dưng nàng ý thức được cảm giác ngọt ngào từ đâu tới. Yến Thu Xu ăn hết con tôm, bưng chén uống hết nước canh còn lại, lúc này bụng đã gần no. Nhưng bánh cuốn nàng vẫn còn chưa ăn!

Yến Thu Xu gấp một miếng bánh cuốn cho vào chén.

Nàng gấp bánh nhân thịt, bên trên phủ xì dầu, bánh cuốn trắng nõn bị nhuộm thành màu nâu nhạt. Ăn một miếng cảm giác tan ra trong miệng còn mềm hơn trứng gà, lộ ra nhân thịt bên trong.

Có lẽ thịt được ướp gia vị từ sớm nên cảm giác vô cùng tươi, bắt đầu ăn cũng dễ nhai nuốt. Bánh cuốn có mùi vị thanh đậm, bên trong còn kẹp rau xanh, có lẽ rau xanh hơi nóng nên phải thổi một lúc mới có thể cho vào miệng.

Miếng bánh cuốn to cỡ lòng bàn tay, Yến Thu Xu nhai nuốt mấy cái là đã ăn xong. Còn một giọt nước tương trượt xuống

khỏe môi, nàng vô thức đưa lưỡi liếm đi, vị mặn nhạt khiến nàng còn muốn ăn nữa!

Bữa sáng được chia cho rất nhiều, nàng chưa no nên đưa đũa lên gấp một lần nữa. Cuối cùng một mình Yến Thu Xu ăn hết hai cuốn rưỡi, một chén bún tam tiên nhỏ. Một mình Tiêu Hoài Đình ăn hết một bát bún tam tiên và số bánh cuốn còn lại. Yến Thu Xu ngẩn người, vốn đã biết Tiêu Hoài Đình ăn nhiều nhưng lượng ăn còn nhiều hơn lúc trước thì phải?

Tiêu Hoài Đình lau miệng, giải thích nói: "Ta sợ lãng phí nên mới ăn hết, bây giờ thì lại thấy hơi no rồi."

"Vậy buổi trưa làm ít hơn thế này nhé?" Yến Thu Xu hỏi.

"Ừm." Tiêu Hoài Đình gật đầu.

Bên này hai người đang bàn phải ăn món gì.

Trên dưới hoàng cung lại đang suy nghĩ nếu hoàng đế chết phải làm sao bây giờ. Lục quý phi bị cấm túc ba tháng đã công khai đi ra cung điện của mình đến vấn an hoàng đế, cả cung điện không ai dám ngăn cản.

Không có thái hậu, không có hoàng hậu, trong hậu cung Lục quý phi là lớn nhất. Tạm thời tiên triều không quản được hậu cung, bà ta muốn làm gì cũng không ai phản đối.

Lão hoàng đế nằm yếu ớt trên giường bệnh, thân thể mập mạp đè lên trái tim ông ta. Nhiều lần bị tức giận đến ngã bệnh như thế, thân thể của ông ta đã không chịu được từ lâu, có thể chống chọi cũng vì không cam tâm chết đi như thế. Nhưng bây giờ dường như hít vào thì nhiều thở ra thì ít.

Lục quý phi khóc sụt sùi, hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má, thoáng nhìn qua thấy dáng vẻ của lão hoàng đế như thế thì giật mình. Bà ta quỳ gối bên giường, khóc to: "Bệ hạ, ngài

không thể xảy ra chuyện được! Nếu ngài xảy ra chuyện, chúng ta phải làm sao đây?! Lão Ngũ đâu?"

Lục quý phi vừa kêu khóc gào lên thì phát hiện nhi tử không có ở đây nên bắt đầu sốt ruột, quay đầu lại phát cáu với ma ma: "Lão Ngũ đâu? Còn không mau gọi hắn đến đây!" Ma ma vội lĩnh mệnh rời đi, Lục quý phi lại bắt đầu trách cứ thái y: "Đã tới chẩn trị cho bệ hạ hết chưa?! Sao lại ít người như thế?"

"Ở chỗ Tuyên Vương chẳng phải để hai người lại là được rồi sao? Bệ hạ quan trọng hơn chứ!"

"Nếu bệ hạ không khỏe lên được, các người cũng đừng nghĩ đến chuyện có thể sống tốt!" Sau khi trút giận xong, Lục quý phi mới yên tâm trở mắt nhìn lão hoàng đế, tự hỏi kết quả xấu nhất, nếu ông ta chết thì phải làm sao bây giờ?

Chương 344

DTV-EBOOK

Bây giờ Xương Vương thế lớn, trước hết phải hại chết Xương Vương, Hoài Vương không thích quyền thế, chắc sẽ không tranh với con của bà ta.

Nhất định phải nhanh lên một chút...

Tay bà ta run lên, ánh mắt nhìn lão hoàng đế càng trở nên yếu ớt, lệ rơi đầy mặt. Lão hoàng đế không biết trong lòng bà ta nghĩ gì, trái lại vô cùng vui mừng nắm chặt tay mềm mại của quý phi. Ông ta cất giọng già nua khàn khàn khó nghe: "Ái phi không cần hoảng sợ như thế, trăm sẽ không chết dễ dàng vậy đâu!"

Ai biết kiếp sau có thể được làm hoàng đế nữa hay không? Dương nhiên đời này phải làm cho đủ vốn. Không thì sao ông ta lại chậm chạp mãi không chịu lập thế tử?

Tuổi càng lớn càng cảm thấy mọi người không có ý tốt với mình, tất cả mọi người đều muốn ông ta chết, muốn vị trí dưới móng ông ta.

Cho dù Nhị nhi tử được ông ta tin tưởng thì cũng như thế mà thôi.

Bọn họ càng có bản lĩnh thì ông ta càng sợ hãi.

Nhất là Tiêu gia là nỗi khúc mắc của ông ta, cho dù nằm mơ ông ta cũng muốn loại bỏ bọn họ! Sáu năm trước, khi lão Nhị phát hiện lão Tam và lão Lục cấu kết ngoại xâm, tiết lộ quân cơ, mới dẫn đến việc Tiêu Hoài An và phu quân của hai kẻ muội mất mạng, họ vẫn luôn âm ỉ muốn ông ta trừng phạt lão Tam và lão Lục.

Ông ta không chịu, ông ta cảm thấy người con này quá ngay thẳng, vì ngôi vua mà lợi dụng mọi thế lực có thể lợi dụng, ngay cả con trai mình cũng không từ. Nhưng lão Nhị không hiểu, còn dựa vào sự nhiệt huyết sẵn có mà tranh cãi với ông ta.

Đúng lúc đó, ông ta lo lắng lão Nhị tiếp tục làm thái tử sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của mình nên thuận thế để lộ những chuyện kia là ông ta ngầm đồng ý cho hai người kia làm.

Quả nhiên lão Nhị không chịu được, không ngừng chỉ trích ông ta, thất thố trước mặt cung nữ thái giám. Ông ta lợi dụng thái tử phạm thượng mà giáng tội chịu đánh ba mươi roi, sau đó nhốt phế thái tử.

Lúc lão hoàng đế quyết định làm chuyện này, thật ra cũng vô cùng hối hận, ông ta thương xót cho con mình, nhưng vẫn cho rằng mắt không thấy tâm không phiền, xem nhẹ những chuyện này đều là vì củng cố địa vị mà làm ra.

Cho đến nửa năm trước, trong phút chốc ông ta bắt đầu mềm lòng, bây giờ lại nuôi hổ gây họa!

Bây giờ lão Tam không còn, lão Lục tàn phế, chỉ còn lại lão Tứ và lão Ngũ. Lão Tứ là người lạnh nhạt, nếu đăng cơ sẽ không chừng bị người ta nuốt chửng. Chỉ còn lại lão Ngũ, nghĩ đến chuyện này, ánh mắt của ông ta bắt đầu nhìn quý phi với vẻ ôn hòa.

Từ này đến giờ, quý phi vẫn luôn khóc suốt mướt, đồng thời cũng muốn nhắc nhở ông ta, ông ta buộc phải chịu nhận mình già đi, thân thể ngày càng trở nên yếu ớt rồi. Nếu ngày nào đó ông ta buông tay thì nhân gian phải làm sao đây?

Bỗng nhiên ông ta nhìn đám người trong phòng: "Các người lui xuống trước đi, trẫm có việc muốn nói với quý phi."

"Vâng." Chỉ là tạm thời lui ra, tất cả mọi người rất phối hợp, thoáng chốc chỉ còn lại mình quý phi.

Lục quý phi hết sức vui mừng, nước mắt đầm đìa nhìn ông ta. Lão hoàng đế dùng sức kéo quý phi qua, khẽ nói bên tai bà ta: "Trên hàng thứ ba ở giá sách trong Ngự thư phòng có giấu sổ riêng của trẫm, lấy nó liên hệ với Tề quốc. Trẫm đồng ý bỏ hai tòa thành, đổi lại bọn chúng giữ Tiêu Hoài Đình ở đó! Nàng bảo lão Ngũ rằng sau khi Tiêu gia xuất binh thì giữ quân lương lại..."

Lục quý phi hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, sau khi ý thức được lão hoàng đế muốn làm gì thì bà ta che miệng, trong mắt lóe lên vẻ vui sướng.

Dáng vẻ này thật sự là đang trải đường cho nhi tử của bà ta!

Cuối cùng lão hoàng đế cũng không chết ngay.

Dưới sự uy hiếp của Lục quý phi, cả Thái y viện dùng toàn lực cứu chữa. Mặc dù bây giờ lão hoàng đế sống không dễ chịu lắm nhưng cũng còn sống, ý thức thanh tỉnh, thậm chí có thể tức giận với Đại Lý Tự.

Chương 345

DTV-EBOOK

Vì sao bọn chúng còn chưa bắt kẻ làm con ông ta bị thương?

Yến Thu Xu nghe thấy tin tức thì hơi tiếc nuối, nhưng nàng nhanh chóng không quan tâm chuyện này mà nhìn chăm chăm ấm nước. Khi vừa đến giờ, nàng đổ nước thuốc trong bình vào chén.

Vừa ngửi đã thấy thuốc này thơm lừng, nhưng ngửi kỹ lại thì sẽ thấy có mùi đắng.

Đây là thuốc bổ Yến Thu Xu nấu, đã cho Tiêu Hoài Đình uống hai ngày. Chỉ nhìn bằng mắt thường có thể thấy khí sắc của chàng chuyển biến tốt, tốc độ lành thương của chàng rất nhanh. Nhưng hương vị canh này lại hơi lạ.

Đã nói phải uống là phải uống, nước thuốc thanh đạm thơm nhẹ, nhưng có một vị đắng có thể xóa tan mọi sự ngon miệng, khiến người uống vào cảm thấy không thoải mái.

Dù sao cũng là thuốc nước, có rất ít loại thuốc bắc dễ uống.

Yến Thu Xu đã nấu xong thuốc rồi, nàng bưng vào phòng bảo Tiêu Hoài Đình uống, sau đó lại vào bếp nấu thức ăn.

Nếu bình thường thì chắc chắn Tiêu Hoài Đình sẽ vội uống, nhưng lúc này với chén thuốc này, chàng nhúu mày không dám nhận.

"Cầm lấy đi!" Yến Thu Xu thấy chàng như thế thì quát lớn một tiếng. Hai người cũng xem như ở chung sớm chiều được hai ngày, buổi tối một người ngủ trên nhuyển tháp, một người trên giường, kéo rèm một phát như thể bạn cùng phòng nhưng

không liên quan tới nhau. Ban ngày vẫn tốt hơn, so với đáng vẻ lạnh nhạt khi xưa thì đã tốt hơn nhiều.

Nhưng vì như thế, tính cách của Yến Thu Xu dần lộ ra, cũng không phải ngượng ngùng như mọi người vẫn nghĩ, lúc tức giận vẫn vô cùng đáng sợ. Tiêu Hoài Đình bị quát lớn một tiếng, chàng không dám dây dưa mà vội bưng chén đưa đến miệng.

"Chờ nó bớt nóng hơn cái đã!" Yến Thu Xu vội cản lại.

"Ừm." Tiêu Hoài Đình ngoan ngoãn bưng lên thổi.

Yến Thu Xu thấy chàng không uống ngay, lúc này mới yên tâm quay người ra ngoài làm công việc sau cùng khi nấu cơm trưa. Việc trước đó Thủy Mỗi đã hỗ trợ làm xong.

Nàng vừa đi, Tiêu Hoài Đình đã nhanh chóng đặt chén thuốc lên thùng lạnh, còn dùng tay sờ băng. Chờ tay lạnh như băng rồi lại chạm vào bát, như thế sẽ nhanh nguội hơn một chút.

Tiêu Hoài Đình nếm thử, sau khi có thể tiếp nhận, chàng bóp mũi vội vàng uống hết, sau đó uống hết hai chén trà muốn làm tan đi hương vị quái lạ trong miệng. Hành động này chàng làm hơi mạnh tay khiến vết thương trên người trở nên đau, chàng không dám kêu rên, chỉ có thể nhe răng trợn mắt chịu đựng. Lúc Yến Thu Xu bưng thức ăn đi vào, nhìn thấy bát thuốc trống rỗng, chén trà cũng rỗng, nàng liếc nhìn người trước mặt.

Tiêu Hoài Đình nhìn nàng, cười nói: "Hôm nay A Xu làm món gì thế?" Yến Thu Xu đặt bát xuống cho chàng nhìn: "Còn một món nữa, ngài ăn trước đi." Tiêu Hoài Đình lắc đầu tiếp tục chờ nàng.

Sau khi Yến Thu Xu đi vào lần nữa, món ăn đã được nấu xong hết. Hôm nay ăn cải bó xôi xào, thịt dê thì là, và cháo đậu đỏ hạt ý dĩ. Khi đặt hết tất cả món ăn xuống, nàng nhìn gương mặt của

Tiêu Hoài Đình từ nhúu mày cho đến vui vẻ, rồi lại đau khổ. Chàng không thích ăn rau, càng không thích ăn ngọt.

Nhưng món cải bó xôi và cháo lại đúng thứ chàng không thích, cho dù tài nấu nướng của Yến Thu Xu rất tốt nhưng cũng không thay đổi được gì. Món mình không thích trở thành món chính, phải nói là loại đau khổ này.... Thật là!

Yến Thu Xu cố ý, thật ra còn nhiều món ăn bổ huyết khác nàng vẫn có thể nấu, nhưng mấy hôm nay nàng nhìn thấy Tiêu Hoài Đình thay đổi sắc mặt nên cảm thấy rất thú vị. Ví dụ như bây giờ, nàng nhìn một phen rồi lại cười trộm.

Dường như Tiêu Hoài Đình không phát hiện ra, thậm chí dài cầm đũa chuẩn bị ăn cơm.

Yến Thu Xu như vô tình hỏi: "Dường như ngài không thích ăn thức ăn của mấy hôm nay lắm thì phải?"

"Nào có đâu chứ?" Tiêu Hoài Đình vội phủ nhận, gấp một đũa rau bó xôi vào miệng. Rõ ràng chàng không thích nhưng vẫn nhanh chóng nhai rồi nuốt, lộ vẻ mặt khi thưởng thức món ăn ngon, hài lòng gật đầu: "Ừm, quả nhiên là rất ngon, nàng làm món gì cũng ngon cả!"

Chương 346

DTV-EBOOK

Yến Thu Xu mỉm cười, gấp thịt dê cho chàng: "Vậy ngài ăn món này nhiều một chút nhé." "Ừm ừm!" Tiêu Hoài Đình nhanh chóng gập đầu, gấp thịt dê cho vào miệng. Thịt dê này vừa được nướng, bên ngoài thì giòn, bên trong thì mềm mọng nước, đầy vị thì là, lại có vị cay nhẹ, hơi mặn, quả thực là ngon hơn hẳn những món ăn bình thường!

Yến Thu Xu thấy vậy thì cười hài lòng, nàng cầm bát lên uống một hớp cháo. Cháo đậu đỏ hạt ý dĩ, thật ra nàng không cho thêm đường, nhưng khi bắt đầu ăn món này lại có vị ngọt nhẹ, rất ngon.

Ăn một muống cháo lại ăn thêm cải bó xôi xào, nàng cảm thấy nhạt miệng nên gấp một miếng sốt bò cay.

Trong lúc rảnh rỗi nàng có làm nước sốt, nhưng bây giờ là mùa hè nên nàng không làm nhiều, mỗi lần chỉ ăn một đĩa nhỏ. Khi ăn không hết thì cũng không giữ lại được, nếu không sẽ bị hỏng mất.

Mặc dù mùa đông lạnh nhưng vào đông làm thức ăn sẽ lâu bị hỏng, có tủ lạnh thiên nhiên như thế cũng không tệ. Nàng hơi chờ mong mùa đông hãy đến nhanh một chút. Năm ngoái ở Tiêu gia nàng quên làm Lạp xưởng, mà vừa khéo Lạp xưởng vẫn chưa xuất hiện ở thế giới này.

Lạp xưởng... Lạp xưởng... Yến Thu Xu nhớ tới gì đó, đang muốn nói chuyện đã thấy Tiêu Hoài Đình đưa đĩa qua đĩa sốt thịt bò.

Nàng không nói gì mà chỉ khẽ nhìn sang.

Đũa kia lập tức thay đổi phương hướng, gắp một miếng thịt dê. Thịt dê thái thành từng viên nhỏ như hạt lựu, chàng ăn một miếng phải vội ăn một muống cháo đậu đỏ ý dĩ, miễn cưỡng để vị ngọt trong cháo lan ra. Sau đó chàng cười với Yến Thu Xu: "Cháo này cũng ngon lắm!"

Yến Thu Xu cười một tiếng, không trêu chàng nữa, nói: "Nếu có cách bảo quản thịt trong thời gian dài, vậy thì mùa đông quân đội ra ngoài đánh trận có thể mang theo không?"

"Đủ quân lương là được rồi." Nhắc đến chuyện này, Tiêu Hoài Đình lên tinh thần: "Mùa đông có thể mang nhiều đồ vật hơn những mùa khác, nhưng thịt vẫn dễ bị hỏng. Dù sao thì chúng ta cũng là màn trời chiếu đất(*) thôi..."

[Chú thích: Màn trời chiếu đất: thành ngữ “màn trời chiếu đất” để chỉ cảnh ngộ của người nghèo không nhà hoặc người có nhà nhưng bị hủy hoại vì hỏa hoạn hoặc thiên tai.]

Yến Thu Xu hiểu, nàng nhớ là có thịt muối, nhưng thịt muối cần rất nhiều muối. Ở cổ đại muối rất đắt, phải dùng thịt muối làm quân lương chắc chắn sẽ hao phí không ít. Lạp xưởng thì khác, bên trong cho thêm chút gia vị, không cần nhiều muối. Lớp ruột sấy bên ngoài đã đủ ngăn vi khuẩn, lúc ăn chỉ cần hấp lên, không ăn thì có thể để rất lâu. Cho dù vào giữa hè cũng không dễ hỏng.

Yến Thu Xu nghĩ vậy xong liền nói với chàng: "Có một món tên là lạp xưởng, không cần nhiều muối, chỉ là dùng ruột heo rửa cho thật mỏng, lại cho thịt vào. Trình tự hơi phiền phức, nhưng sau khi làm xong có thể bảo quản rất lâu..."

Ánh mắt Tiêu Hoài Đình liền sáng lên, mong chờ không thôi: "Cảm ơn A Xu đã báo cho ta biết."

"Bây giờ không làm được đâu, phải chờ trời lạnh mới được." Yến Thu Xu mím môi cười một tiếng, thấy Tiêu Hoài Đình vui

mừng như thế nên không đành lòng đả kích lòng tin của chàng, nghĩ tới chuyện khác: "Còn cốt lẩu nữa, chỉ cần mỡ bò và vài quả ớt, nếu làm được thì khi trong quân doanh không có gì ăn đều có thể cho chúng vào, nấu cùng với rau cải trắng ăn cũng ngon..."

Dù sao thì ở thời đại này, quả ớt vẫn là thứ mới mẻ của quân đội nhà mình, nhưng nếu quân đội cần thì nàng sẽ đưa qua, để lại hạt giống là được rồi.

Những gia vị khác giảm đi đã có thể làm được cốt lẩu, nấu dễ hơn mà vị cũng nhẹ hơn ban đầu, còn có thêm chút dầu mỡ.

Tiêu Hoài Đình im lặng lắng nghe, trong lòng thầm vui vẻ.

Làm một tướng quân ở trong quân ngũ đã lâu rồi, mong muốn cho binh lính của mình được ăn đầy đủ hơn nên khi nghe những lời này, trong đầu chàng tha hồ suy nghĩ. Nghĩ đi nghĩ lại, Tiêu Hoài Đình cảm thấy vết thương trên lưng hơi ngứa.

Chương 347

DTV-EBOOK

Vả lại, mấy hôm nay phải uống thuốc, lại uống thuốc nước và ăn thuốc bổ, vết thương trên người chàng lành nhanh hơn hồi xưa nhiều, thật đúng là kỳ lạ!

Trong khoảng thời gian ngắn mà vết thương đã lành lại, vậy cũng đã đến lúc chàng nên đi rồi. Sau khi Yến Thu Xu nói xong đã thấy người trước mặt vội vàng uống hết bát cháo đậu đỏ hạt ý dĩ, dường như cảm thấy cổ họng quá ngọt nên ăn thêm thịt dê viên thì là, dựa vào mùi này để đề vị ngọt trong miệng xuống.

Chàng lau miệng, cười nói: "Đêm nay ta phải đi."

"Sao?" Yến Thu Xu chớp mắt, nhìn người trước mắt, trong phút chốc không phản ứng kịp.

Tiêu Hoài Đình dùng tay phải vuốt đầu nàng như bình thường, khẽ nói: "Ta còn có nhiệm vụ, không thể đi lâu quá được, không thì bọn chúng sẽ hoài nghi."

Yến Thu Xu mím môi, lại nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, cười nói: "Ừm, vậy ngài nhớ ăn nhiều một chút nhé."

"Chờ ta trở về, ta sẽ nói nương đến bàn hôn sự được không?"

Yến Thu Xu gật đầu, cười nói: "Được."

*

Cũng trong đêm đó.

Tiêu Hoài Đình rời đi, rõ ràng trên người bị thương nhưng có thể mở cửa lạng yên không một tiếng động mà rời đi.

Đêm nay Yến Thu Xu ngủ không ngon, nàng không thả rèm xuống, nằm nghiêng nhìn nhuyển tháp kia.

Mãi cho đến khi cơn buồn ngủ ập đến, nàng mới khẽ khép mắt. Khi nàng thức dậy đã là giờ Thìn ba khắc ngày hôm sau, xem như nàng thức dậy rất muộn. Tảng băng trong phòng đã tan đi, nhiệt độ tuần cuối tháng bảy vẫn hơi cao. Nàng mệt mỏi nằm trên giường không muốn dậy, đến khi Thủy Mỗi kích động chạy tới. Nàng ấy không vào ngay mà gõ cửa: "Cô nương! Máy tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư đến, còn mang theo rất nhiều khoai tây!"

Khoai tây ư?

Yến Thu Xu lập tức rời giường, lúc mang giày vì quá kích động còn mang nhầm. Thật vất vả mới ra được bên ngoài, Thủy Mỗi vui vẻ: "Nô tỳ đi lấy nước cho cô nương mau chóng rửa mặt..."

"Ừm, nhanh đi!" Yến Thu Xu thúc giục, trong lòng vô cùng mong chờ xem có bao nhiêu khoai tây.

Trước đó, Hoài Vương mang về rất nhiều khoai tây, mặc dù chia cho các gia tộc lớn không ít nhưng cũng để lại rất nhiều làm giống. Hơn nữa, mỗi mầm khoai có thể mọc ra rất nhiều khoai, giống như đậu phộng, chỉ một hạt giống đã mọc ra rất nhiều đậu phộng.

Chu kỳ phát triển của khoai tây từ hai đến ba tháng, bây giờ khoảng hai tháng rưỡi nên thu hoạch được cũng là điều bình thường. Lúc này chắc chắn là mấy đứa nhỏ đã mang về số lượng không ít.

Nàng có thể giữ một phần làm giống!

Tính ra bây giờ là cuối tháng, chờ khi cuối tháng chín đầu tháng mười thì có thể thu hoạch một phen. Sau đó, nếu tháng

mười muốn trồng thì phải làm phòng ấm, như thế thì có thể trồng thêm cả ớt...

Trong lúc rửa mặt, nàng đã suy nghĩ một đồng việc, sau khi lau mặt xong vội ra ngoài viện.

Đến khi ra tới ngoài viện, chỉ thấy trong viện có một xe khoai tây dùng bao tải chứa, nàng mừng rỡ không thôi, bước chân nhanh hơn nhiều.

Cùng lúc đó khi vừa đến nơi đây, Đông Đông vô cùng tò mò khi nhìn thấy Yến Thu Xu, ánh mắt cậu bé sáng bừng lên, vui vẻ bổ nhào qua: "A Xu tử tử!"

Yến Thu Xu và cậu bé đều cùng đi về phía nhau, nhưng sau đó nàng lại nhào về phía khoai tây: "Nhiều khoai tây quá đi mất!"

Đông Đông: "..."

Đông Đông như bị sét đánh đứng im tại chỗ, không nhúc nhích như thể bất động.

Yến Thu Xu chạy đến một nửa, cười hì hì chạy về ôm cậu bé: "Ôi, Đông Đông, ta đùa đệ đấy, sao A Xu tử tử lại không nhìn thấy Đông Đông được!"

Đông Đông mím môi muốn tức giận, ầm ứ đến mức nước mắt đầm đìa nhưng lại bị ôm như thế thì lại vui vẻ, không nổi tức giận với nàng nữa.

Yến Thu Xu cười khúc khích: "Đừng tức giận, sau này ta không đùa đệ vậy nữa có được không? Ta sai rồi, chờ một lát tự phạt ta làm món ngon cho Đông Đông ăn nhé!"

Lúc này, Đông Đông mới miễn cưỡng ôm nàng lại: "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật!" Yến Thu Xu quả quyết nói: "Đệ ăn sáng chưa?"

Chương 348

DTV-EBOOK

Thấy cậu bé gật đầu, nàng nói: "Vây chờ một lát ta làm đồ ăn vặt bằng khoai tây cho đệ ăn nhé."

"Khoai tây chiên que sao?" Ánh mắt Đông Đông sáng lên, còn nhớ mấy tháng trước được nếm qua khoai tây chiên vị muối tiêu, đến nay làm cậu bé khó mà quên được.

Uyển Nhi cũng vội vàng chạy đến, bỏ nhào vào lồng ngực Yến Thu Xu, vui vẻ nói: "Uyển Nhi cũng muốn ăn khoai tây chiên que!"

Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói: "Có hết, nhưng ta nói nhỏ món ăn vặt không phải khoai tây chiên que, mà là khoai tây răng sói!"

"Khoai tây răng sói sao?" Uyển Nhi hơi sợ hãi nhìn nàng, khẽ hỏi: "Là có hình dáng như răng sói sao?"

Yến Thu Xu im lặng một lúc: "Hình như không phải..."

Nàng nói chuyện với hai đứa bé một phen, hỏi tình hình trong phủ, sức khỏe của Tiêu Hoài Khải. Sau khi biết rõ mọi chuyện, Yến Thu Xu lại nhìn hai đứa bé đã lớn, Thẩm Bình Ngộ vẫn lễ độ như trước: "Bình Ngộ bái kiến Yến di."

Tiêu Bình Tùng ngây thơ hơn: "Chào Yến di, khoai tây là Đại bá bảo chúng ta mang đến, nói là ngày trước Hoài Vương đưa khoai tây về, mấy hôm trước vừa thu hoạch rất nhiều, mỗi nhà được chia không ít. Bệ hạ nghĩ rằng người còn ở Tiêu gia nên phần của người cũng được đưa đến. Trong phủ giữ lại một ít để nếm thử, phần lớn đưa đến cho Diêu quản gia để ông ấy cho người trồng, chính là trồng ở nơi này." bookstore.vip - ebook truyện giá rẻ

Thẩm Bình Ngộ gật đầu, trên gương mặt tuấn tú lộ vẻ vui mừng: "Khoai tây này rất tốt, nghe Đại Cửu Cửu nói gieo một mầm khoai tây là có thể mọc ra năm đến tám củ, phát triển rất nhanh. Không bao lâu sau, bách tính Đại Chu có thể được ăn khoai tây rồi!"

Yến Thu Xu liền cảm thấy chấn động, một cây có thể mọc ra năm đến tám củ lận sao?

Nàng còn nhớ khi xưa lúc mình nhận thầu đất, lúc trồng xem như làm bài tập, một cây thu được bốn năm củ đã là không tệ rồi. Đương nhiên cũng có những loại được chọn lọc, một cây nhiều nhất có thể mọc được sáu mươi củ, nhưng còn ở đây thì nàng vẫn chưa được nghe phổ biến qua.

Có lẽ hoàng gia chọn nơi trồng là đất phì nhiêu hơn?

Cũng có lẽ đây là bàn tay vàng mà tác giả mở cho nàng.

Nếu nói như vậy thì cũng không phải thái quá cho lắm, hơn nữa có càng nhiều khoai tây càng tốt.

Có thể đạt đến trình độ này, đương nhiên Yến Thu Xu rất vui, nhưng những túi khoai tây trên xe đẩy này, nàng không thể dùng làm thức ăn hết được. Đa phần trong đó phải lưu làm giống, khoai tây làm quân lương là cực tốt. Dựa theo cốt truyện thì sang năm sẽ có một trận chiến loạn, quân lương của Tiêu Hoài Đình sẽ bị cắt xén dẫn đến trong ngoài đều trở nên náo loạn...

Yến Thu Xu nghĩ vậy xong nên đã phân phó cho người chia khoai tây ra. Đúng lúc nơi trước đó trồng ô mai đã trống rỗng, dùng để trồng khoai tây là vô cùng phù hợp.

"Cổ quản gia!" Nàng gọi một tiếng.

Cổ quản gia vô cùng tò mò về thứ đồ tên khoai tây này nhanh chóng đi tới, nụ cười tha thiết: "Cô nương, người cứ việc phân phó."

Yến Thu Xu chỉ vào xe khoai tây: "Giữ một túi để ăn, còn lại làm giống. Một lát ta sẽ nói cách trồng với ông, nhưng tốt nhất vẫn nên đi hỏi Diêu quản gia. Ta chưa từng trồng thử bao giờ..."

Diêu quản gia vô cùng vui vẻ, nhanh chóng lấy túi khoai tây ra, đích thân đẩy xe còn lại rời đi.

Đông Đông nhìn xe khoai tây kia đã rời đi xa, vô cùng đau lòng: "A Xu tỷ tỷ, chúng ta không ăn sao?"

Uyển Nhi và Thẩm Bình Ngộ, Tiêu Bình Tùng hơi cảm thấy mát mát, nhất là Thẩm Bình Ngộ. Đúng lúc lần trước cậu bé không ở kinh đô, mặc dù sau này được chia mấy củ khoai tây nhưng không phải do Yến Thu Xu làm. Món Trâu sư phó làm cậu bé cảm thấy bình thường.

Trên đường, cậu bé nghe Đông Đông nói lần trước ăn khoai tây ngon thế nào nên vô cùng mong chờ, không ngờ chỉ để lại một ít như thế.

Yến Thu Xu dịu dàng nói: "Có rất nhiều mà! Một túi này đủ làm nhiều món, chờ qua hai tháng nữa thì có thể thu hoạch rất nhiều khoai tây rồi."

Chương 349

DTV-EBOOK

Đông Đông uể oải nói: "Nhưng bây giờ chỉ được ăn một xiu..."

Cậu bé nhớ lần trước ăn rất ngon, càng nhớ mấy củ khoai tây lần trước, nhiều người như thế mà chia ra thì chỉ có thể nếm một ít, không bổ thêm xiu nào.

Nhưng Yến Thu Xu không thể lập tức thỏa mãn cậu bé được, chỉ có thể xoa đầu cậu bé mà nói: "Chúng ta cùng đi làm khoai tây rang sỏi nhé? Đông Đông giúp cầm mấy củ khoai tây vào bếp được không?"

Mặc dù Đông Đông hơi tùy hứng nhưng đa phần đều rất hiểu chuyện, biết lấy đại cục làm trọng, vì thế chỉ thở dài một hơi đã mang khoai tây đi.

Yến Thu Xu lại nhìn về phía Uyển Nhi: "Uyển Nhi, muối và Thủy Mỗi tỷ tỷ vào ruộng hái mười quả ớt được không?"

"Được ạ!" Uyển Nhi cười tủm tỉm rời đi.

Tiếp theo nàng nói: "Bình Ngô, đệ đi phơi túi than ở bên kia đi. Bình Tùng, đệ cầm khoai tây còn lại vào bếp nhé."

"Vâng!"

"Không thành vấn đề!"

Mỗi đứa bé đều làm nhiệm vụ riêng của mình, cũng quên mất sự mất mát khi khoai tây bị giảm bớt, cả đám ai cũng hưng phấn.

Thân phận của bọn chúng khác với những đứa trẻ con nhà nông bình thường, nha hoàn và gã sai vặt không dám để bọn chúng làm gì cả, đều được người khác phục vụ, chỉ chờ ăn uống là xong. Chỉ có Yến Thu Xu to gan để bọn chúng giúp đỡ, đương nhiên bọn chúng rất vui vẻ.

Chỉ có Tiêu Hoài Nhã đứng ở một bên không nhúc nhích chăm chú nhìn nàng.

Yến Thu Xu phản ứng kịp, cười nói: "Tỷ đi nhóm lửa nhé, một lát sẽ nấu chín khoai tây."

"Có ngay!" Tiêu Hoài Nhã vui vẻ xách vác đi làm.

Ninh Trác không ở đây, hắn vừa mới bị triệu về kinh. Chuyện của hắn bận rộn, đã dây dưa mấy ngày ở đây rồi nên bây giờ phải vội trở về.

Yến Thu Xu đi vào bếp nhìn qua nhìn lại đồng khoai tây một phen, sau khi nàng suy nghĩ một hồi lâu, chuẩn bị lấy khay ra. Nàng không có ý định chỉ làm khoai tây rang sồi, ngoại trừ món này còn làm khoai tây thì là, bánh khoai tây. Làm như thế để có thể được thử nhiều hơn, ăn no bụng mới cảm giác khoai tây này không uổng phí.

Những món này không khó làm, khoai tây rang sồi và bánh khoai tây cần khay sắt để nướng. Khoai tây thì là thì cần chảo dầu.

Cũng may lúc này nhiều trẻ con, nhiều người, Yến Thu Xu chia việc cho mỗi người, cuối cùng cũng đâu vào đấy. Thẩm Bình Ngộ ôm củi đến, nhóm lửa xong, lắp khay sắt lên. Một bên khác, Đông Đông và Tiêu Bình Tùng đã rửa khoai tây, Thủy Mỗi đang cắt miếng.

Lúc cắt, Yến Thu Xu mới nhớ không có dao lượn sóng, chỉ có thể tạm thời cắt sồi.

Triệu Thục Hồng giúp cắt sợi mỏng, người dùng dao thành thạo thì có thể cắt thành từng miếng mỏng như tơ và nhanh hơn nhiều. Những sợi mỏng này không so được với sợi to, khoai tây này vốn dĩ rất mềm, khi cầm lên nó rũ xuống như thể không có xương.

Đặt những thứ này vào chén, thêm lòng trắng trứng, bột mì, cà rốt cắt sợi và hành thái, muối tiêu, thì là, hoa tiêu,...

Sau khi khuấy đều thì đặt lên nồi đã cho dầu. "Xèo" một tiếng, âm thanh chiên dầu quen thuộc vang lên, cho từng sợi khoai lên, lại dùng đũa đảo hồ cho lòng đỏ trứng còn lại vào. Lúc đã cứng lại, nàng dùng sức để trở mặt.

Cuối cùng hai mặt cũng vàng đều, dựa theo khẩu vị mà quyết định có rắc bột ớt màu đỏ lên hay không.

"Ăn cay đi ạ!"

"Không cay!"

Mấy người bọn họ ngoan ngoãn chờ đợi thức ăn ngon, trở mắt nhìn ở nơi cách xa khoảng ba mét, Yến Thu Xu nhận được phản hồi, có phần rắc bột ớt, có phần không, sau đó chia cho mỗi người một chén nhỏ.

Chỉ thấy trong chén màu trắng là khoai tây màu vàng, vì cho nhiều gia vị nên màu hơi nâu, nhưng cho thêm bột ớt nên có màu nâu đỏ.

Lại nhìn bên cạnh, khoai tây răng sói sắp chín. Sau khi lấy ra thì cho vào mâm, khuấy đều với gia vị đã chuẩn bị trước, thêm mấy phần vào chén.

Yến Thu Xu cảm thấy tình huống này như lúc nàng tan học đi trên đường, cầm năm tệ đi mua quà vặt! Quá là hoài niệm rồi!

Nhưng lại cảm thấy như qua mấy đời rồi.

Chương 350

DTV-EBOOK

Nàng rời trường đã lâu, bây giờ cũng ở trong thời không này rất lâu, mọi thứ đều cách xa nàng. Khoai tây lại có mặt trong thực đơn của nàng lần nữa, nhưng nàng vẫn không thể về thế giới cũ.

Từng bàn tay nhỏ đưa qua lấy phần của mình.

Uyển Nhi bưng lấy bát, vừa định ăn, khi nhìn ánh mắt của A Xu tử tử thì trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Vì thế liền đi đến sau lò than giặt tay áo của nàng.

Yến Thu Xu hoàn hồn cong môi cười một tiếng: "Sao thế?"

Uyển Nhi bưng bát giơ cao đến trước mặt nàng, giọng nói trẻ con khễ nói: "A Xu tử tử, cho tử ăn này, đừng buồn nữa nhé!"

Đôi mắt Yến Thu Xu chua xót, nụ cười trên môi không giữ được nữa. Nàng mím môi, kìm nén sự chua xót trong lòng, trong phút chốc không bình tĩnh lại được.

Đông Đông đang ăn bánh khoai tây, bên ngoài xốp giòn, bên trong mềm mịn, A Xu tử tử đang buồn bã ư?

Cậu bé vội bước qua, cũng lưu luyến đưa thức ăn của mình qua: "A Xu tử tử, đệ cũng cho tử, đừng buồn nữa nhé. Có phải ai bắt nạt tử không? Đệ... Đệ bảo Bình Tùng ca ca đi trừng phạt hắn!"

Tiêu Bình Tùng ở một bên gật đầu: "Đúng vậy, đệ rất khỏe mạnh, hôm qua lão sư nói đệ học võ rất tốt, ông ấy không dạy được nữa nên sẽ đổi lão sư."

Thẩm Bình Ngộ nuốt thức ăn trong miệng xuống, chân thành nói: "Yến di, đệ không biết đánh nhau, nhưng có thể viết văn cho người ta mắng hấn, tử nói xem là ai? Có phải khách nhân tới nói gì tử không?"

Từ xưa đến nay, thương nhân có địa vị thấp, bây giờ người mà Tiêu gia lui tới đều là quan lại quyền quý, chắc chắn có không ít người không lọt mắt chuyện này. Hơn nữa, tử ấy còn dính hôn với tiểu cữu cữu, chắc chắn có không ít người thấy ngứa mắt.

Tiêu Hoài Nhã, Thủy Mỗi và Triệu Thục Hồng đều lo lắng nhìn nàng, nhưng không biết chắc vì sao nàng lại như thế. Thủy Mỗi cảm thấy mình đoán mò được chút ít, lại nhìn về phía hậu viện.

Buổi sáng hôm nay Lục thiếu gia đi, chẳng lẽ cô nương không nở sao?

Tiêu Hoài Nhã cũng nghĩ như thế, trái lại Triệu Thục Hồng cảm thấy có lẽ tình huống của nàng giống mình, chỉ có một thân một mình, lúc này lại còn nhớ đến chuyện cũ. Vì thế nàng cười nói: "A Xu, đừng nghĩ chuyện trước kia nữa, làm người phải nhìn về phía trước. Bây giờ muội sống tốt mới là sự báo đáp tốt đẹp nhất dành cho bọn họ."

Yến Thu Xu hít mũi, cười nói: "Không sao, ta ổn, chỉ là nghĩ đến khoai tây ngon như thế mà chỉ được ăn có một chút, đúng là khó khăn quá!"

Thẩm Bình Ngộ nhú mày, dường như không tin nhưng lại tin, Đông Đông và Uyển Nhi, Bình Tùng đơn giản hơn nhiều, nghe nói thế thì gật đầu: "Ừm, món này ngon lắm đó!"

"A Xu tử tử ném thử đi!" Uyển Nhi gấp một miếng khoai tây răng sói đưa đến miệng Yến Thu Xu: "Ăn thôi nào!"

Yến Thu Xu há miệng tiếp nhận, nàng ăn khoai tây răng sói, phía trên cho thêm hành lá, không có bột ớt, chỉ có thì là và muối tiêu, cảm giác hơi bột, bên trong vừa giòn vừa mềm. Khi ăn cảm thấy bên ngoài giòn hơn nhiều, vị rất đậm đà: "Ừm, ngon quá, nhất là khi Uyển Nhi đút cho A Xu tý tý là ngon nhất!"

Uyển Nhi ngậm một miếng khoai, cười tươi đến nổi khuôn mặt đỏ bừng, trong lòng vô cùng vui mừng.

Đông Đông nghe xong lại sốt ruột, vội đưa khoai tây của mình đến miệng nàng: "Tỷ ăn của đệ đi, của đệ ngon hơn! Cay lắm đó..."

Yến Thu Xu dở khóc dở cười, ở phương diện này Đông Đông rất biết cạnh tranh, nhưng sự cạnh tranh này vừa vụng về lại đáng yêu. Nàng phối hợp há miệng cắn sợi khoai tây chiên kia.

Khoai tây chiên cho thêm ớt vào vô cùng kích thích, nàng thích cay nên đương nhiên là cảm thấy ăn rất ngon. Song, ngoài miệng Yến Thu Xu vẫn nói: "Oa, của Đông Đông cũng ngon quá!"

Đông Đông cười hài lòng, há miệng ăn một chiếc bánh khoai tây, cảm thấy món này cũng ngon. Bánh khoai tây khác với bánh bột ngô, đó chính là ở rìa sợi. Mặc dù sợi khoai tây mềm nhưng không thể uốn cong theo ý thích được, lúc chiên lên thì rìa sợi khoai tây sẽ co lại.

Chương 351

DTV-EBOOK

Vì thế những góc này được chiên xốp giòn, khi bắt đầu ăn lại dính, bên ngoài xốp giòn bên trong mềm. Quan trọng là ở giữa có cho lòng đỏ trứng, có cảm giác mềm khác lạ, khi nhai nuốt có thể ăn phải cà rốt cắt sợi giòn ngọt.

"A Xu tử tử, món này cho tử ăn này, ngon lắm!" Đông Đông đưa lên món ngon của mình lần nữa.

Lần này Yên Thu Xu từ chối, nhìn một loạt dấu răng trên đó, cười nói: "Đệ ăn đi, để ta đi làm khoai tây viên!"

"Được!" Đông Đông tiếc nuối từ bỏ.

*

Khoai tây thu hoạch được từng củ lớn, món khoai tây thì chỉ có thể làm như thế chứ không phải dùng loại khoai tây nhỏ tự nhiên.

Nhưng cách làm cũng không khác lắm.

Khoai tây cắt thành khối vuông, sau khi luộc để vào chảo dầu chiên. Chiên đến khi bên ngoài vàng nhạt thì có thể vớt ra, sau đó để vào nồi cho thì là và gia vị khác rồi xào.

Mỗi người ba miếng, số lượng không nhiều nhưng ba món ăn gộp lại thì số lượng cũng rất nhiều.

Người có sức ăn lớn nhất là Tiêu Hoài Đình đã rời đi, nhiều như thế đã đủ cho bọn họ ăn.

Yến Thu Xu là người đầu tiên ăn thử, dùng đũa gắp khoai tây thì là cho vào miệng, nàg cắn một góc. Phần xốp giòn bọc bên ngoài cũng bị cắn vào, lộ ra thịt khoai vàng nhạt bên trong.

Vỏ ngoài là nơi cho nhiều gia vị nhất, cắn một miếng sẽ cảm nhận được chúng giòn tan trong miệng, nhưng lúc nuốt xuống thì lại mềm vô cùng!

Yến Thu Xu thuận tay chấm bột ớt, vị cay tăng lên, cảm giác bột biến mất ở cổ họng, độ ngon được tăng lên rất nhiều.

Nàng ăn từng miếng một, thỉnh thoảng uống một hớp trà sữa ngọt ngào. Đến khi tất cả mọi người đều thấy hài lòng, đặt bát đũa xuống, nàng nói: "Đêm nay Bình Ngô có ở lại đây không?"

Thẩm Bình Ngô mím môi cười một tiếng: "Nếu không làm phiền Yến di đãi khách thì Bình Ngô ở lại."

"Không làm phiền, không làm phiền, vốn dĩ cũng không có nhiều khách." Yến Thu Xu vui vẻ nói. Không phải ngày nào nàng cũng có khách, một tháng đến hai ba đợt là đủ rồi.

Nàng không chú ý sắc mặt của Thẩm Bình Ngô, lại nhìn Đông Đông, Uyển Nhi và Tiêu Bình Tùng: "Ba người còn lại thì sao? Cũng ở lại chứ?"

Đông Đông cười ha ha ôm eo Yến Thu Xu, vui vẻ nói: "Đệ muốn ngủ với A Xu tử tử!"

Uyển Nhi cũng vội ôm nàng: "Uyển Nhi cũng thế!"

Thiếu niên đứng đắn Thẩm Bình Ngô nhú mày: "Đông Đông, đệ là nam nhân kia mà!"

Đông Đông thè lưỡi, hùng hồn nói: "Đệ là trẻ con!"

Yến Thu Xu cười ha ha, xoa đầu Đông Đông: "Đúng vậy, vì là trẻ con nên không sao cả, bảy tuổi là sẽ không được ngủ chung giường, Đông Đông vẫn chưa được sáu tuổi mà, Uyển Nhi cũng thế. Vậy tối nay ta ngủ với hai người, Bình Ngô đừng sợ, Bình Tùng cũng thế, hai huynh đệ mau đi ngủ đi, ngủ sớm một chút."

Thẩm Bình Ngô nhìn Đông Đông, nhưng nghe Yến Thu Xu nói thế thì không phản bác. Chỉ là ánh mắt mang theo vẻ cảnh cáo, gật đầu: "Vâng."

Tiêu Bình Tùng vỗ vỗ ngực: "Yến di yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Bình Ngô đệ đệ."

Yến Thu Xu cười cười, vẫy tay với bọn họ: "Còn gì không yên lòng được đây, chúng ta chơi trò chơi đi. Hôm nay nhiều người, chơi điều hâu bắt gà con được không?"

"Được!"

Mấy đứa bé vô cùng thích thú, chỉ có Thẩm Bình Ngô đồng ý nhưng do dự, lại bị Yến Thu Xu kéo tay dẫn đến nơi đây cỏ xanh. Cậu bé không nói gì, yên lặng tham gia trò chơi.

Có mấy đứa bé vốn đã quen thuộc, Yến Thu Xu thả lỏng chơi hết mình. Cho đến khi sắc trời dần muộn, cả đoàn người mới đi về phòng nghỉ ngơi.

Đông Đông ngủ ở nhụyên tháp, Uyển Nhi và Yến Thu Xu ngủ trên giường.

Giường của nàng không chứa được ba người, cho dù hai đứa nhỏ có chen vào nằm cũng không được.

Mà Uyển Nhi không nên ngủ cùng Đông Đông nên chỉ có thể như thế.

Yến Thu Xu trải chăn mền cho Đông Đông, chỉnh lại gối. Chỉ là lúc cầm gối lên, phía dưới có một con thỏ và con bướm được bện từ cỏ xanh.

Đông Đông đang nằm trên giường, ánh mắt liên sáng lên, nhanh tay đi qua cầm con thỏ nhìn chăm chăm mấy giây, hô lên: "Oa! A Xu tử tử, đây là của tiểu thúc thúc bện cho tử sao? Sao lại để dưới gối của tử thế? Thúc ấy từng đến phòng tử à?"

Yến Thu Xu: "...???"

Có thể là có thù tất báo, ban ngày Yến Thu Xu trêu Đông Đông, buổi tối bị Đông Đông đáp trả lại.

Uyển Nhi bị lời nói giật mình kia thu hút, còn gật đầu: "Đúng vậy, là do tiểu thúc thúc bện đó!"

Có lẽ tác phẩm mang theo phong cách cá nhân.

Nhưng Yến Thu Xu không rõ mấy thứ này!

Sau khi hai đứa trẻ xác định, dường như đã hiểu gì đó, nhìn Yến Thu Xu nở nụ cười kỳ lạ.

Đông Đông rất tức giận: "Trước đó, đệ bảo thúc ấy dẫn đệ đến đây, thúc ấy còn không muốn, nói là không có thời gian, kết quả lại lên đến đây!" Dường như Uyển Nhi cũng nhận ra, tức giận gật đầu: "Đúng rồi! Đây rõ ràng là gạt người, thúc ấy đã đến từ sớm!"

Yến Thu Xu: "..."

Nàng xấu hổ, nhanh chóng cướp đồ chơi trong tay hai đứa bé, tỏ vẻ hung dữ nói: "Không được nói chuyện này nữa, mau đi ngủ đi, không thì sáng mai ta sẽ không làm đồ ăn sáng cho hai đứa nhé!"

Hai đứa trẻ: "... Vâng."

Bọn chúng liếc nhìn nhau, phát hiện bí mật của tiểu thúc thúc thì thầm vui vẻ. Một người nằm trên nhuyển tháp, một người nằm trên giường ngoan ngoan đắp chăn, nhắm mắt lại, sau đó dùng giọng nói non nớt lừa gạt nàng.

"Đệ ngủ đây!"

"Muội cũng ngủ luôn đây!"

Yến Thu Xu cười bất đắc dĩ, vén lại chăn cho Đông Đông sau đó trở lại trên giường rồi nằm xuống. Chỉ là trong tay nàng vẫn nắm chặt đồ chơi mới cướp được. Chàng bện từ khi nào vậy nhỉ?

Chàng chỉ nhằm chán nên làm giết thời gian thôi sao?

Không thì làm sao không nói với nàng, mà đợi khi nàng dọn dẹp mới phát hiện ra? Lúc đi, Tiêu Hoài Đình đã thu dọn hết mọi thứ trên giường vô cùng ngay ngắn, nên khi Thủy Mỗi tới thu dọn cũng không sờ vào.

Yến Thu Xu nghĩ thế, nàng nhìn một lát. Sợ hai đứa bé ngủ nơi lạ sẽ bị hoảng sợ nên nàng không dập tắt nến, tia sáng hơi sáng vẫn để nàng nhìn thấy đồ trong lòng bàn tay. Máy đồ chơi được bện bằng cỏ, hai con thỏ, hai con bướm. Ngoại trừ cánh bướm bị đè bẹp chút xíu thì những cái khác vẫn còn nguyên.

Nàng nghĩ một lúc, để bốn thứ này lên tủ đầu giường, sau đó nhắm mắt lại. Chơi với trẻ con rất tốn sức, chơi với trẻ con tập võ còn mệt mỏi hơn, nàng mệt mỏi đến nỗi tay chân rã rời, nhờ vậy mà dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

*

Ngày hôm sau.

Khi Yến Thu Xu thức dậy là buổi sáng sớm.

Nàng ngủ sớm, lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ dẫn đến thức dậy cũng sớm. Nàng vừa dậy một lúc, hai đứa bé cũng thức dậy theo.

Ba người cùng mở đôi mắt mông lung buồn ngủ đi rửa mặt, mặc dù trước đó ở Tiêu phủ, nàng và hai đứa bé dính lấy nhau cả ngày, nhưng đây là lần đầu tiên cùng nhau rời giường, cùng nhau rửa mặt.

Lúc đánh răng Đông Đông còn bày đầu, cố ý hắt nước vào Yến Thu Xu, khiến Yến Thu Xu đánh mông mỗi người ba cái.

Uyển Nhi ngoan ngoãn, Đông Đông cũng ngoan ngoãn.

Yến Thu Xu thoa phấn cho hai đứa bé, nhéo gương mặt non mịn kia, liền cảm thấy hâm mộ không thôi. Trẻ con tốt như thế, làn da mềm mịn của trẻ con như này khiến cho người lớn có vung roi thì cũng không đuổi theo kịp.

Uyển Nhi bụm mặt lui lại một bước, cảnh giác nói: "A Xu tử tử! Tử đừng nhéo nữa, muội đã thoa phấn rồi!"

Yến Thu Xu thu tay lại, ho nhẹ một tiếng, nói: "Vậy được rồi, ăn cơm đi."

"Vâng!"

Nhắc đến chuyện này, hai đứa bé không buồn ngủ nữa, nắm tay nàng nhanh chóng đi ra ngoài.

Đến đại sảnh ngoại viện, Thẩm Bình Ngộ và Tiêu Bình Tùng đã ngồi ăn sáng ở bên trong.

Hôm qua ăn nhiều khoai tây rồi nên sáng nay ăn thanh đạm một chút, là cháo hoa thêm dưa muối hoặc đường trắng, dựa vào sở thích mà cho vào. Yến Thu Xu thích ăn dưa muối, dưa

muối là do người trong điền trang làm, đậu đũa ngâm giấm, vị chua chua giòn giòn.

Chương 352

DTV-EBOOK

Sau khi nàng lấy về thì cho thêm ớt xào, nhiều vị cay hơn thì khi ăn với cơm sẽ ngon hơn.

Một miếng đậu đũa ngâm chua, cộng thêm một miếng cháo trắng thơm ngọt, những gì còn sót lại sau khi cho vào miệng là mùi vị thơm lừng, hương vị này phải nói là ăn rất ngon.

Ăn xong, Yến Thu Xu nhân tiện nói: "Hôm nay chúng ta sẽ làm gì nhỉ? Ai có ý kiến gì không?"

Thẩm Bình Ngộ áy náy nói: "Yến di, mai ta phải rời đi nên hôm nay không ở đây cả ngày được. Chậm nhất đến chiều phải thu dọn đồ đạc."

Yến Thu Xu kinh ngạc: "Sao rời đi sớm thế?"

"Vâng." Thẩm Bình Ngộ nghiêm túc nói: "Kinh đô có việc, trong nhà cũng có việc nên phải về sớm."

Đông Đông và Uyển Nhi cũng kinh ngạc, bọn họ còn nhỏ không quan tâm chuyện này. Song, Tiêu Bình Tùng biết cũng gật đầu theo, tỏ ý chính là như thế. Yến Thu Xu thở dài một tiếng: "Vậy được rồi, đã như thế thì mọi người ăn cơm trưa rồi hãy về. Buổi trưa ta lấy khoai tây còn lại làm bột khoai cho mọi người ăn." Mặc dù không nở nhưng Thẩm Bình Ngộ hiếm khi đến một lần, muốn ăn nhiều phải chờ khi thu hoạch khoai tây, nhưng chắc chắn lúc đó cậu bé sẽ không có ở đây.

Người bên ngoài không biết đến bột khoai tây nên làm không thể ngon miệng được.

"Sao vậy?"

Ánh mắt Đông Đông sáng lên: "Bột khoai tây làm thế nào vậy ạ?"

Yến Thu Xu đứng dậy: "Đi, dẫn mọi người đi làm thử thì sẽ biết."

Làm bột khoai tây mất nhiều thời gian nên phải làm từ sớm một chút. May mà hôm nay dậy sớm, không thì Thẩm Bình Ngộ không kịp ăn rồi.

Khoai tây làm thành bột khoai cần phải lắng đọng. Đương nhiên bước đầu là cắt nát khoai tây, bước này hơi phiền phức. Vì bọn họ có nhiều người nên mỗi người phụ trách một quả, cầm dao cắt, cắt nhuyễn thành vụn rồi cho lên băng gạc. Quá trình này thật sự rất nhàm chán.

Làm được một lát là Đông Đông không chịu nổi, nhưng bị Thẩm Bình Ngộ liếc mắt nên lại ngồi yên đó, cầm dao làm rất nhiệt tình. Hai nha hoàn đứng sau lưng Đông Đông và Uyển Nhi, sợ bọn chúng làm mình bị thương.

Cuối cùng hai đứa bé không bị thương, thuận lợi kết thúc việc này. Hôm qua còn khoảng năm cân khoai tây, Yến Thu Xu cho làm hết. Bã khoai đặt trong gạc để trong nước liên tục vò, giống như giặt khăn mặt vậy.

Sau khi vò xong, còn cặn khoai có thể vớt bỏ, nước đục ngầu để yên hai tiếng cho lắng đọng.

Vào giờ Ty, tinh bột khoai tây đã lắng đọng xong, lại vớt ra. Vì muốn nhanh chóng thành bột nên đặt vào lò nướng, nướng một lúc cho khô lại.

Cuối cùng từng khối đặc sệt màu trắng xuất hiện.

Mấy đứa bé nhìn quá trình này thì trợn mắt há hốc mồm, thần kỳ quá, mài khoai tây một hồi sau là đã thành ra thế này. Vốn dĩ vật nhão kia khi cho vào lò nướng lại biến thành một khối đặc sệt.

Đưa tay sờ nhẹ lên, khối đặc sệt kia biến thành bột, trông giống bột mì nhưng mà khi sờ lại mịn hơn.

"Khoai tây là thứ tuyệt vời nhất trên đời, có thể làm được biết bao nhiêu là món ăn!" Uyên Nhi cảm thán. Đông Đông và Thẩm Bình Ngộ, Tiêu Bình Tùng cũng gật đầu theo.

Triệu Thục Hồng ở một bên phụ giúp, trong lòng cũng vô cùng chấn động. Lúc khoai tây xuất hiện, mặc dù kính ngạc nhưng vì cách nài nỉ ấy khá xa, chỉ nghe thấy chứ không nhìn thấy tận mắt nên vô cùng mơ hồ. Có người nói là thánh vật, có người nói là trời ban, quá khoa trương khiến người ta khó mà tin tưởng. Nhưng khi nài nỉ ấy tận mắt nhìn thấy thì lại có thể hiểu được.

Không nói đến việc khoai tây có sản lượng lớn, mà cách làm còn phong phú. Cho dù chế biến thế nào cũng ăn được, hương vị cực ngon. Đối với dân chúng ở thời đại này mà nói đây là chuyện vô cùng may mắn, thảo nào lời đồn lại khoa trương như vậy.

"Để ta để ta." Triệu Thục Hồng sợ mấy đứa bé làm lãng phí khoai tây nên nhận việc xử lý. Nàng ấy cho bột khoai vào chậu, miệng không ngừng khen ngợi.

Tỉ lệ làm thành bột khoảng mười phần trăm, cũng giống khi Yến Thu Xu làm ở kiếp trước.

Không đúng, hẳn là tốt hơn một chút, vì chế tác thủ công thế này sẽ có tỉ lệ hao hụt nhất định.

Triệu Thục Hồng đau lòng, cách làm thành bột tỉ mỉ như thế, lãng phí nhiều như thế, nhất định khi ăn phải thật ngon đấy.

Bột khoai chia làm hai phần, phần thứ nhất thêm nước ấm quấy thành bột nhão, sau đó thêm nước sôi và bột làm mì tiếp tục quấy. Khi quấy thành sền sệt thì cho bột còn lại vào.

Đống bột thứ hai nhiều hơn, thêm vào có thể vò thành mì vắt. Mì vắt màu trắng khác với màu khoai tây, khó mà tưởng tượng được đây là thứ chiết xuất từ khoai tây.

Mì này muốn kéo phải dùng máy, bước này hơi phiền phức, Yến Thu Xu không làm được. Nàng nhờ máy kéo mì của ông lão ở bên cạnh thôn trang, từng sợi bột khoai tây chảy ra từ máy ép rơi vào thùng nước phía dưới. Mì vắt bị ép xuống như thế, cuối cùng cũng thu được một đống miến trắng nõn.

Đây là miến từ bột khoai!

*

Cần nhắc đến khẩu vị khác biệt, chủ yếu là ăn cay và không ăn cay nên sẽ khác nhau, Yến Thu Xu định làm hai vị. Một phần là vị tam tiên, hai là vị chua cay. Tam tiên dùng canh gà, tôm tươi và nấm. Tôm tươi là dùng tôm nhỏ sát vách thôn trang, trước tiên xào tôm cho ra nước, lại thêm nấm vào xào, cuối cùng cho canh gà vào, lại thêm rau xanh, thịt nạc mềm mại được ướp gia vị và miến khoai tây đun sôi là được.

Chua cay thì đơn giản hơn, cho cốt lẩu vào, Yến Thu Xu có canh vị tê cay, trình tự đơn giản hơn nhiều. Nấu một nồi cốt lẩu, lại thêm nước nấu lên cho các nguyên liệu phối hợp vào cùng với miến khoai tây.

Quá trình nấu hơi phiền phức, đến bước cuối cùng này lại vô cùng đơn giản. Vì thế vào giữa trưa, tất cả mọi người đã ngồi vào bàn chuẩn bị ăn.

Hai nồi miến đặt giữa bàn, miến trắng nõn bị nhuộm thành hai màu. Một nồi màu nâu nhạt, một nồi màu nâu đỏ, phía trên

cho thêm nguyên liệu vừa nhìn đã muốn ăn.

Yến Thu Xu hỏi: "Mọi người muốn ăn vị gì?"

Đông Đông là người đầu tiên giơ tay: "Đệ muốn ăn chua cay!"
Uyển Nhi giơ tay thứ hai: "Muội muốn ăn tam tiên!"

Yến Thu Xu và Triệu Thục Hồng lần lượt múc cho bọn họ, Thủy Mỗi cũng có một phần. Nhưng có nhiều người như thế, nàng ấy không ngồi cùng bàn mà xuống bếp ăn. Hôm qua vừa ăn cay, lo mình sẽ nổi mụn nên nàng ấy không ăn cay nữa mà ăn vị tam tiên. Canh gà làm nước dùng, lại có tôm tươi và nấm ngon, dùng kiểu nước canh này khiến Yến Thu Xu cảm thấy rất ngon.

Nàng dùng thìa múc một muống đặt lên môi thổi nhẹ, lại dùng cánh môi thử nhiệt độ, xác nhận ăn được mới cho vào miệng.

Nước canh nóng nhưng có thể chịu được, với nhiệt độ cao như thế khiến nó không còn mùi tanh, thanh đậm nhưng ngon vô cùng, khiến món miến như lên tầm cao mới.

Nàng gấp sợi miến lên, miến trắng trong mềm mại bị đũa kẹp chặt, nhưng cũng vì thế nên không rơi khỏi đũa, chỉ có thể cho vào miệng nàng. Nàng bĩu môi, sợi miến khoai tây đã đứt ra nhưng vẫn có sự dẻo dai, hơi mềm mại nhưng không tới nỗi mềm lằm, khiến Yến Thu Xu hơi nhớ bột khoai lang.

So với bột khoai tây còn mềm hơn, dẻo hơn, cắn vào là hương vị trà ngập khoang miệng, đáng tiếc là tạm thời khoai lang vẫn chưa xuất hiện.

Nàng cảm thán một tiếng, lại uống một hớp canh, thể xác và tinh thần đều rất thỏa mãn. Nàng lập tức quên đi chuyện một ngày nào đó sẽ gặp được khoai lang!

"Phụt.... Phụt..." Bên cạnh vang lên tiếng hút miến.

Yến Thu Xu nhìn lại, chỉ thấy gương mặt Thẩm Bình Ngộ ửng hồng đang dùng khăn tay che miệng, hơi ngượng ngùng nhìn mọi người xung quanh, hi vọng không ai chú ý đến hành động khiếm nhã của mình.

Đáng tiếc vừa nhìn thấy ánh mắt của Yến Thu Xu, gương mặt nhỏ kia đã đỏ đến mang tai.

Nhưng cho dù như thế, Thẩm Bình Ngộ vẫn không từ bỏ đồng miến trước mặt, trái lại còn thỏa mãn húp thêm nước canh. Khẽ nhấp một miếng, lại thận trọng gấp một sợi miến rồi dùng thìa đỡ, thổi thổi vài cái rồi cho vào miệng.

Chương 353

DTV-EBOOK

Cảm giác tê cay hơi chua khiến lưỡi cậu bé nhói lên, con mắt ướt sũng giống như bị cay nên chảy nước mắt. Nhưng sự yêu thích trong đáy mắt lại khiến đôi mắt sáng lấp lánh, trông vô cùng linh động.

Có lẽ vì ớt quá cay, lúc ăn tết ở Tiêu gia mới rèn được ăn cay, bây giờ sống ở Thẩm gia hơn nửa năm đã không còn như trước nữa.

Lúc này, Thẩm Bình Ngộ hít sâu một hơi rồi lại tiếp tục ăn, trên trán, chóp mũi, thậm chí gương mặt, cổ đều cay đến mức toát mồ hôi, cậu bé ăn rất tập trung.

Bị Yến Thu Xu nhìn thấy, đã lâu như thế nhưng nàng vẫn tiếp tục nhìn. Bây giờ mọi cử động của cậu bé không còn như ông cụ non nữa, trái lại còn vô cùng đáng yêu.

"Ngon không?" Yến Thu Xu cười tủm tỉm hỏi.

Thẩm Bình Ngộ cười với nàng, đôi môi bóng loáng, gương mặt non nớt lộ vẻ vui mừng: "Ừm! Món này ngon lắm!"

Cơm trưa kết thúc, không khí vui vẻ liền lắng đọng lại.

Ba đứa nhỏ Đông Đông còn tốt, kỳ nghỉ sau có thể đến nữa. Nhưng Thẩm Bình Ngộ thì khác, hết lần này xong thì đến cuối năm mới có thể trở về.

Yến Thu Xu thở dài một tiếng: "Ta còn tưởng rằng đệ có thể ở đây thêm mấy ngày, sao bây giờ lại muốn đi thế?"

Nàng dẫn theo bọn nhỏ vào phòng bếp, mặc dù chỉ ở đây thời gian ngắn nhưng đã làm được nhiều món ăn ngon. Có món nàng làm, có món người trong phòng bếp làm. Thỉnh thoảng khách ăn thấy thích còn phái người đến mua, nói nơi này bán thức ăn ngon như quán mỹ thực vậy.

Yến Thu Xu cảm thấy có lẽ vì những gia vị cơ bản này do nàng làm ra. Cho nên lúc này khi chuẩn bị thức ăn cho Thẩm Bình Ngộ, nàng liên tục đổ đầy túi giấy dầu.

Thẩm Bình Ngộ đi theo bên cạnh nàng để giúp đỡ, có hơi không nổi. Khi nghe nàng nói thế, cậu bé do dự một lúc, nhón chân lên bên tai nàng khẽ nói: "Bệ hạ bệnh nặng, đệ phải trở về Thẩm gia, bảo gia gia và Nhị gia gia viết văn ủng hộ Xương Vương."

Thẩm gia có địa vị cực cao trong giới văn nhân, bọn họ không vào triều làm quan nhưng lời nói lại có tác dụng hơn đại quan rất nhiều. Nhất là ở cổ đại, lão sư đứng đầu, thân phận tôn quý, viết văn cho học sinh đọc, lưu truyền càng nhiều năm thì sức ảnh hưởng càng lớn.

Yến Thu Xu đã hiểu ra, mấy tháng này Tiêu gia hành động khẩn trương, lại thêm Tam hoàng tử, Lục hoàng tử liên tiếp xảy ra chuyện, làm cho mọi người căng thẳng.

Đây là muốn đẩy nhanh quá trình thay đổi triều đại rồi.

Nếu đã như thế, đương nhiên Thẩm Bình Ngộ sẽ không thể ở lại thêm.

Yến Thu Xu cười cười, tiếp tục gói cho cậu bé: "Ừm, ta biết rồi, chỉ nói mấy câu thôi. Đúng rồi, còn một phần đưa cho Chu Chiêu Cần nữa. Hắn ở bên kia có ngoan không? Ta nghe hắn gửi thư đến nói sống ở bên kia rất tốt, đệ phải phái người đưa cơm, chăm sóc hắn đấy."

Thẩm Bình Ngô cười nói: "Ừm, Yến di nói phải đó, chúng ta cần phải chăm sóc hần. Khi Trâu sư phó làm thức ăn, ta đều cho người đưa cho hần."

Cũng không chỉ như thế, ở Nhạc Bình, Thẩm gia đứng đầu, làm con trai trưởng, được gia chủ Thẩm gia chiếu cố nên không ai dám trêu chọc Chu Chiêu Cần cả. Càng không nói mỗi ngày đều được đưa thức ăn.

Yến Thu Xu tỏ vẻ chân thành nói: "Cảm ơn Bình Ngô."

Tiểu thiếu niên mím môi cười một tiếng, lắc lắc đầu, tỏ ý dừng ấy vậy. Yến Thu Xu đóng gói xong, bảo Thủy Mồi đưa lên xe ngựa. Nàng nắm tay mấy đứa bé đi lên xe ngựa, vừa đi vừa nói: "Đúng rồi, còn thừa không ít miếng khoai tây, đệ cầm đi đi. Còn cách làm khoai tây đã viết trên giấy..."

Nói xong đã đi đến bên cạnh xe ngựa, rèm đã kéo lên, xa phu bày thang chờ bọn họ đi lên. Yến Thu Xu nhìn tiểu thiếu niên trước mặt cung kính tạm biệt mình, thuận thực nhéo gương mặt nhỏ của cậu bé.

Thẩm Bình Ngô nhú mày, không hề nhúc nhích, mặc cho nàng nhéo thế nào thì nhéo.

Yến Thu Xu không nhéo nhiều, chỉ mấy lần đã buông tay, cười nói: "Lên đi."

"Vâng!" Thẩm Bình Ngô lên xe ngựa, Đông Đông theo sát phía sau. Sau khi Tiêu Bình Tùng đưa đệ đệ muội muội lên xe rồi mới lên, tiếp theo là bốn đầu nhỏ nhô ra tạm biệt Yến Thu Xu.

Uyển Nhi nước mắt đầm đìa: "A Xu tử tử, chúng ta đi đây, lần sau lại tới thăm tử!"

Đông Đông thì hét lên: "A Xu tử tử, khi nào tử thành hôn với tiểu thúc thúc thế? Chạy qua chạy lại như thế mệt mỏi quá."

Yến Thu Xu: "... Đông Đông, mười ngày sắp tới đệ không có đồ ăn vặt đâu! Ta chỉ đưa cho Uyển Nhi và Bình Tùng thôi!"

Đông Đông kêu thảm một tiếng, hận không thể chạy xuống ôm chân nàng nhận sai. Nhưng cậu bé bị Tiêu Bình Tùng ngăn cản, Tiêu Bình Tùng làm huynh trưởng, vô cùng hiểu chuyện nói: "Không sao, ta có thể chia cho đệ một ít."

Đông Đông vẫn ghen ngào không nói nên lời như cũ.

Có như vậy thì cũng không được, cậu bé chỉ có nhiều đồ thức ăn vặt, Đại bá đều không cho người trong phủ làm món ăn ngon cho cậu bé, chỉ có A Xu tỷ tỷ đưa đến thì cậu bé mới ăn được thôi...

*

Lúc bọn trẻ đến, trong thôn trang vô cùng náo nhiệt, có đôi khi còn khiến người ta đau đầu.

Nhưng khi bọn trẻ đi rồi, nàng lại cảm thấy thôn trang này quá yên tĩnh. Cho dù Tiêu Hoài Nhã cũng ở đây nhưng nàng ấy không xuất hiện thường xuyên, bên này yên tĩnh nên thích hợp để sinh sống hơn.

Cũng may rất nhanh có khách đến thăm viếng, Yến Thu Xu giữ vững tinh thần chiêu đãi khách, sự mất mát khi bọn trẻ không chơi đùa cùng mình rất nhanh đã bị những giờ phút bận rộn vui lấp mất.

Phần lớn người đến đây đều để ở chung, trên cơ bản đều tới chơi cả ngày hoặc nửa ngày.

Nơi này phong cảnh đẹp, nhưng không tiện nghi như ở kinh đô. Không ai làm thức ăn ngon như Yến Thu Xu, nhưng không phải là không thay thế được, vì thế đa phần đều vì không khí trong lành.

Yến Thu Xu cũng bận rộn, nàng không quan tâm chuyện đãi khách, dành phần lớn tinh lực cho đồng ruộng.

Khoai tây và ớt được gieo xuống đã nhanh chóng nảy mầm, mỗi ngày nàng đều dành thời gian trông coi ruộng nhiều hơn. Hai thứ này là khẩu phần lương thực của đại quân Tiêu Hoài Đình, không thể làm qua loa được!

Bọn họ ăn no mới có sức đánh trận, không được để đến mức bị nhốt mà đói chết.

Trong thời gian đó, Thẩm Bình Ngộ cũng mang theo một đồng thức ăn về Nhạc Bình.

Vì ghi nhớ lời nhắc của Yến Thu Xu, sau khi trở về, cậu bé thu dọn một đêm, ngày hôm sau đã cầm bao lớn bao nhỏ đi vào thư viện phía sau núi ở Thẩm gia. Khi bọn người thông báo xong, cậu bé rất nhanh đã nhìn thấy một bé trai cao gần bằng Đông Đông chạy đến.

Nhưng ngoại trừ chiều cao ra thì hai đứa bé không có gì tương tự nhau, vì hăn rất gầy. Khuôn mặt nhỏ từng béo múp míp bây giờ hóp lại thành mặt trái xoan, mặt mày tuấn tú hơn đứa trẻ bình thường, hai mắt mở to. Hăn vội chạy đến, trêu gã sai vặt theo hầu phía sau suýt chút nữa chạy theo không kịp.

Đến khi đến trước mặt Thẩm Bình Ngộ, Chu Chiêu Cần dừng lại để hành lễ: "Bái kiến sư huynh."

Thẩm Bình Ngộ và hăn học chung lão sư, nhưng hăn là đệ tử ký danh, đối phương là đệ tử thân truyền, còn nhập môn trước, nên hăn gọi là sư huynh.

Tiểu thiếu niên lạnh nhạt gật đầu, sau khi nhìn hăn với nhìn gã sai vặt bên cạnh. Gã sai vặt đi tới trước, đưa túi trong tay cho gã sai vặt của Chu Chiêu Cần.

Thẩm Bình Ngộ khẽ giải thích: "Đây là đồ Yến di bảo ta mang đến cho đệ, bên trong có vài món ăn vặt, chút gia vị. Nhưng trong học viện không thể nấu cơm, cho nên một lát nữa ta sẽ bảo Trâu sư phó đưa cơm cho đệ."

Chu Chiêu Cần mừng rỡ không thôi, khuôn mặt nhỏ cố gắng nghiêm túc nhưng vẫn lộ vẻ kích động vui sướng, khóe môi mím chặt không khống chế được mà cong lên: "Thật sự cảm tạ sư huynh đã giúp mang đến đây, cũng tạ ơn A Xu tử tử."

Chương 354

DTV-EBOOK

"Không cần cảm ơn." Thẩm Bình Ngộ nở nụ cười nhạt.

Chu Chiêu Cần thấy vẻ lạnh nhạt trên mặt cậu bé vì nụ cười này mà giảm bớt hào hứng, còn muốn mở miệng hỏi chuyện. Chỉ là, hắn còn chưa mở miệng thì Thẩm Bình Ngộ đã cúi người: "Ta còn có việc phải đi trước, bữa trưa sẽ phái người đưa đến, đệ không cần đến nhà ăn làm gì."

"Vâng." Chu Chiêu Cần liên tục gật đầu, nhìn Thẩm Bình Ngộ đi xa. Dáng vẻ cậu bé nhỏ nhắn nhưng lại lộ ra vẻ trưởng thành từ rất sớm, không ngừng thở dài, nhìn về phía kinh đô, miệng mấp máy tiếc nuối.

Nhưng hắn nhanh chóng tươi tỉnh trở lại.

Không sao, lúc ăn trưa chắc chắn sẽ nhìn thấy sư huynh, đến lúc đó hỏi lại cũng được.

Vì sáng nay còn có tiết học, tất cả đệ tử của các lão sư đều đến nghe giảng bài. Học viện của Thẩm gia mở cả ngày, đương nhiên giữa trưa sẽ ăn ở nhà ăn.

"Ting..." Sau một tiếng rung chuông, vài tiếng liên tục vang lên nữa. Khuôn mặt Chu Chiêu Cần khẽ thay đổi, dặn gã sai vặt để đồ vào phòng của hắn, còn mình vội chạy đến lớp học.

Lúc ở kinh đô, hắn chưa từng hoảng hốt như thế, muốn học thì học, không muốn học thì không học, không ai ép hắn cả. Nhưng sau khi trải qua những chuyện kia, hắn biết sẽ không ai bảo vệ hắn, nên hắn nhất định phải học, đọc sách nhiều mới tỉnh táo, mới có thể biết đám người kia làm gì với hắn, ngoài ra

sẽ biết được cách sống sót thế nào để không làm liên lụy tới người bảo vệ hần.

Mỗi ngày lớp học đều bắt đầu vào giờ Thìn, kết thúc vào buổi trưa, tổng cộng hai canh rượu. Trong lúc đó, mỗi vị lão sư giảng bài một canh giờ, nửa canh giờ cho bọn họ nghỉ ngơi.

Trong lớp lão sư nói chậm rãi, Chu Chiêu Cần cố gắng ghi nhớ kỹ, vừa lén xem sắc trời bên ngoài, chờ mong nhanh đến lúc tan học.

Đến khi lão sư râu trắng Thẩm Thanh Mẫn nói hết điều quan trọng sau cùng, gõ bàn một cái, tất cả mọi người giật mình. Ông cười ha hả nói: "Được, đi ăn cơm đi, ăn nhiều một chút."

"Vâng! Cung tiễn lão sư!" Tất cả học sinh đứng dậy, chiều cao chênh lệch cao thấp rõ rệt, tuổi tác khác biệt, nhỏ nhất là Chu Chiêu Cần mới sáu tuổi, lớn nhất là một thiếu niên mười lăm tuổi.

Tất cả mọi người mặc quần áo khác nhau thể hiện cho việc không cùng lớp, chấp tay xoay người cung tiễn lão sư.

Sau khi lão sư rời đi, lúc này đám học sinh mới giải tán, nhưng lại tụ tập ở nhà ăn. Khi Chu Chiêu Cần đến nhà ăn, gã sai vặt của Thẩm Bình Ngộ đã chờ từ sớm, thấy hần đến thì lập tức đón hần vào trong.

Học sinh cùng lớp với hần ở bên cạnh nhìn hần với ánh mắt hâm mộ. Chu Chiêu Cần nhìn không chớp mắt, ngoan ngoãn ngồi ở đó, khuôn mặt nhỏ căng cứng mong chờ món ngon ăn cùng sư huynh.

Rất nhanh Thẩm Bình Ngộ cũng đến đây.

Lúc này gã sai vặt mới mang thức ăn lên, đưa hai bát đồ chơi đến trước mặt hai người. Đồ vật trong bát hơi khác ngày trước,

vừa mở ra, màu đỏ thắm khiến người ta trố mắt, mũi hơi bị kích thích, nước bọt bắt đầu tiết ra.

"Món này là gì thế? Vì sao nhìn có vẻ cay quá vậy?" Chu Chiêu Cần nhìn không được mà tò mò hỏi một tiếng.

Mỗi người một phần, trong phần của hắn có màu đỏ nhạt hơn nhưng không nhạt bao nhiêu. Lúc trước, hắn từng nếm thử thịt viên, rau quả, nhưng chưa từng ăn mì sợi màu nâu, màu trắng. Hơi nóng bốc lên, sợi mì bị màu đỏ vây quanh, thỉnh thoảng lộ ra nước canh cũng là màu nâu đậm, hương vị tê cay bay thẳng vào mũi.

Thẩm Bình Ngộ nói: "Yến di nói đây là bún thập cẩm cay, dùng cốt lẩu nấu ra, cần nhiều ớt. Quả ớt do tiểu cữu cữu mang về, Yến di trồng rất nhiều, cũng đưa cho ta mang về không ít. Bây giờ trong học viện không tiện nấu lẩu, chờ ngày nghỉ sẽ đưa đệ đi ăn. Nước canh nóng nhưng vừa ăn, bây giờ đã nấu chín mọi thứ cả rồi, có thể ăn được rồi đấy."

Cậu bé cầm đũa mời: "Ăn đi."

"Đa tạ sư huynh." Chu Chiêu Cần đưa hai tay nhận lấy, vô cùng lễ phép. Nhưng khi hắn cầm đũa ăn thì không thể nào lễ phép được nữa.

Cay quá!

Hắn ăn miếng bánh quẩy thùng đầu tiên, hắn cũng không biết đây là gì, chỉ là chưa thấy qua nên tò mò. Mà bánh quẩy thùng trong bún thập cẩm cay đã hút đầy nước canh cay mặn, vừa cho vào miệng, nước canh tuôn ra đầy lưỡi hắn. Chu Chiêu Cần hơi giật mình, gương mặt bị vị cay làm đỏ lên. Thẩm Bình Ngộ hơi ngăn người, mau chóng đưa trà sữa qua: "Đệ ăn từ từ thôi, uống một ngụm trà sữa đi."

Bên Nhạc Bình đã có người Tiêu gia hợp tác với Thẩm gia từ lâu, mở quán mỹ thực đường phố ở đây, tiếng vang không tẻ. Bây giờ mỹ thực đường phố là một trong những cửa hàng đông khách nhất ở Nhạc Bình.

Chu Chiêu Cần không kịp nói cảm ơn đã ôm bình trà sữa uống một hớp lớn, cũng may hần ăn miếng đầu tiên không quen, uống xong đã đề được vị cay xuống. Nước mắt hần chảy ra đầm đìa nhìn về phía sư huynh: "Đa tạ sư huynh."

"Không sao, là ta không tốt, không suy nghĩ đến việc đệ không ăn được món cay thế này." Thẩm Bình Ngộ nói lời xin lỗi, có lẽ cậu bé giống bà ngoại Tiêu phu nhân thích ăn cay. Lần đầu tiên ăn cay muốn ngừng mà không ngừng được.

Đối với món này, cậu bé đã hạ vị cay xuống mức thấp nhất, càng không nói đến món của Chu Chiêu Cần. Cậu bé đã cố ý cho thêm canh gà thanh đạm, nhưng ai ngờ rằng là Chu Chiêu Cần vẫn như thế.

"Ta bảo người nhúng vào canh gà, bỏ dầu cay đi nhé?" Thẩm Bình Ngộ dò hỏi.

Chu Chiêu Cần lại nhanh chóng lắc đầu: "Đừng! Ta ăn được, ta rất thích!" Thẩm Bình Ngộ không tin lắm.

Chu Chiêu Cần thấy vậy lại tiếp tục ăn, lần này hần đã có kinh nghiệm từ lần ăn thịt viên trước. Thịt bò được vo tròn không bỏ nhiều ớt, bắt đầu ăn đã thích ứng hơn. Khi cắn một cái, nước trong viên thịt bò kia tràn ra, không nhiều không ít, hần có thể tiếp nhận được, thậm chí còn rất thích.

Hần thật sự rất thích, khi ăn món này, mắt hần mở to, dường như đang ăn mỹ vị nhân gian gì đó.

Thẩm Bình Ngộ thấy vậy thì yên tâm nói: "Đệ thích là được, vừa rồi đệ ăn bánh quẩy thùng, sợi màu trắng bên cạnh là miến

khoai tây. Trước đó Yến đi làm, dùng hết khoai tây còn lại, chúng ta ăn một bữa, còn bao nhiêu bảo ta mang về. May mà không bị hỏng, khoai tây do Hoài Vương điện hạ mang về, Yến đi được chia lại một ít..."

Chu Chiêu Cần nghe cậu bé nói, ăn ngon đến mức quên nhai, chờ đợi hy vọng cậu bé có thể nói nhiều một chút.

Nhưng Thẩm Bình Ngộ nói rất ít, hắn thất vọng cup mắt gấp một sợi miến, vừa hút đã chạy thẳng vào miệng, trơn mượt ăn rất ngon!

Hắn càng ăn càng cảm thấy ngon, vị tê cay kia không khiến môi lưỡi khó chịu mà cay đến mức chảy nước bọt, phải ăn gì đó mới dễ xuống được.

Ăn thịt viên, thêm chút bánh quẩy thùng, thêm miến, cuối cùng ăn rau mầm giòn ngon. Nước canh trong tô còn rất nhiều, thức ăn trong đó lại dần ít đi. Chu Chiêu Cần cầm khăn lau mồ hôi, lại gấp một miếng thịt ba chỉ. Thịt ba chỉ được nấu qua vừa mỏng lại tươi, không béo ngậy. Dưới sự kích thích của vị cay, lưỡi chỉ thưởng thức được vị tươi ngon.

Khi ăn xong, dường như lá gan của Chu Chiêu Cần lớn hơn. Hắn lau miệng, hắng giọng nhìn người đối diện.

Thẩm Bình Ngộ cũng giống hắn, ăn đến mức chảy mồ hôi đầy đầu, lúc này mới dừng ăn, uống một hớp trà sữa.

Hắn vội nói: "Xin hỏi sư huynh, A Xu tử tử làm gì ở kinh đô thế? Ta nghe nói tử ấy và tiểu cữu cữu của sư huynh đính hôn, không ở Tiêu gia nữa, vậy tử ấy đang ở đâu?"

Thẩm Bình Ngộ giải thích với hắn: "Ở thôn trang ngoài thành, Yến đi làm nông dân, nói tóm lại là làm ăn. Có người qua đó ở hoặc mua chút đồ vật thì Yến đi có thể kiếm tiền. Song, ta

cảm thấy việc làm ăn của Yến di không tốt, ngày ta ở lại không thấy ai đến cả..."

Cậu bé nói chuyện mà mình biết cho Chu Chiêu Cần nghe.

Không có thêm mắm thêm muối, chỉ lộ vẻ thương xót, không có khách thì chắc chắn không kiếm được tiền.

Chương 355

DTV-EBOOK

Chu Chiêu Cần cũng nghĩ thế, nhăn mặt: "Vậy tử ấy còn muốn làm ăn làm gì? Chẳng phải trước đó ở Tiêu gia rất khá sao?"

Làm ăn mệt mỏi đến mức nào? Hơn nữa địa vị xã hội cũng không tốt. Thẩm Bình Ngộ suy ngẫm nói: "Nghe nói sau khi nam nữ đính hôn không thể ở cùng nhà. Hơn nữa, Yến di không có nhà mẹ đẻ, chắc là muốn tích lũy bạc mua đồ cưới." Cậu bé suy đoán như vậy, cũng nhắc nhở mình về đồ cưới của Yến di.

Nàng lẻ loi một mình, thảo nào lại muốn làm ăn, thì ra là vì đồ cưới sao? Chuyện này cũng dễ hiểu, dù sao cũng là gả cho Tiêu gia, nếu quá ít đồ cưới chắc chắn sẽ thành trò cười của người ngoài.

Hắn nghĩ xem coi mình có bao nhiêu tiền riêng, chắc là không ít, có thể mua không ít thứ... Chu Chiêu Cần ngăn người, kinh ngạc nói: "Yến di không có nhà mẹ đẻ sao? Cha mẹ của tử ấy đâu?"

Thẩm Bình Ngộ nói: "Nghe nói mất cả rồi, bây giờ bài vị của cha và nương đều đặt trong thôn trang."

Chu Chiêu Cần nắm chặt đũa, cúi đầu xuống, nhìn bát miến thập cẩm cay đã hơi lạnh, vội gấp một miếng thịt cho vào miệng, trong lòng tràn đầy chua xót. Thì ra A Xu tử tử cũng là cô nhi.

Hắn khẽ nói: "Thảo nào tử ấy lại muốn làm ăn."

Hắn nhớ nương từng nói, lúc nương gả cho cha hắn, ngoại tổ cho rất nhiều đồ cưới. Đây cũng là lý do cha luôn đối xử tốt với nương, không có thị thiếp nào có thể bắt nạt nương cả.

Bây giờ A Xu tử tử giống như hắc, không cha không mẹ, còn phải tự kiếm tiền làm đồ cưới.

Hắn sờ ngực, một đồ vật thô ráp đeo trên cổ hắn, dài gần chạm tới ngực hắn, bị quần áo ngăn trở nên người bên ngoài không nhìn thấy.

Đây là vào đoạn thời gian trước một người tự xưng mưu sĩ của cha hắn đưa tới, nói đây là gia sản cha để lại cho hắn, nghe nói có rất nhiều bạc, không biết có đủ cho A Xu tử tử làm đồ cưới không?

Lúc Yến Thu Xu nhận được đồ từ Nhạc Bình gửi đến, nàng chỉ nghĩ quà mà Chu Chiêu Cần và Thẩm Bình Ngộ tặng.

Nhưng mà sau khi mở ra, nàng thấy ngọc bội lộ ra trên tờ giấy mới vô thức cầm lấy, bị nội dung trong thư dọa đến sợ ngây người.

[A Xu tử tử, vật này là tín vật mà mưu sĩ của cha giao cho ta, nói có thể dựa vào vật này mà đến nhiều tiền trang để lấy bạc...]

Đây không phải lần đầu tiên Chu Chiêu Cần gửi thư cho nàng, trước đó khi nàng được phong làm huyện chủ, Ngũ hoàng tử Thuận Vương còn nhắc nhở nàng phải viết thư gửi đi.

Mỗi tháng nàng đều viết thư và gửi đồ qua. Đứa bé kia quá đáng thương, nàng không thể nào bỏ mặc được.

Nhưng không ngờ có thể nhận được một món quà to như thế.

Hắn nói đây là tín vật cha hắn để lại, hắn không biết bên trong có bao nhiêu bạc, nhưng dựa theo cách nói của mưu sĩ, đây là át chủ bài giúp hắn xoay chuyển tình thế. Chỉ là Tiêu gia phản kích vừa nhanh lại nguy hiểm, cha hắn còn chưa kịp phản kích đã rơi vào đường chết, nên đã giao lại vật này cho hắn.

Trong thư, Chu Chiêu Cần nói hẩn giao vật này cho Yến Thu Xu để làm đồ cưới khi mai này nàng thành thân, hi vọng sau khi nàng gả đi sẽ không bị ức hiếp.

Hẩn không cần thứ này, cha hẩn hao tổn tâm trí mới đạt được, nhưng lại tính mệnh mấy trăm người nhà ngoại tổ của hẩn, cho nên xin nàng đừng trả lại. Phong thư này kẹp trong túi được người Thảm gia đưa đến, trên đường rất an toàn.

Trước khi đến tay nàng, không có bất cứ ai biết về cái này cả.

Thư ngày trước Chu Chiêu Cần gửi là gửi riêng.

Nói rõ cho hẩn biết đồ vật trong tay mình rất nguy hiểm, nếu như bị người ngoài biết thì có lẽ hẩn sẽ bị liên lụy vào. Nhưng hẩn vẫn tìm người Thảm gia gửi đến đây. Yến Thu Xu xem hết, trong phút chốc không biết phải làm sao, muốn trả lại nhưng hẩn đã nói mình không muốn nhận lại .

Còn nữa, người đưa tin vật này cho Chu Chiêu Cần có lẽ có chủ ý gì đó, ví dụ như muốn lấy thân phận người bị hại vặn ngã Tiêu gia này nọ. Bây giờ hẩn là kẻ yếu thế, được rất nhiều người đồng tình, làm vài chuyện gì đó có thể sẽ đẩy Tiêu gia và Xương Vương vào chỗ nguy hiểm.

Dù sao lúc trước khi Tam hoàng tử bị xử quyết là do hai phe này ra tay ác độc. Thậm chí Yến Thu Xu không chắc thứ đồ trong tay này có thật hay không. Nàng cảm thấy mình không giải quyết được chuyện này, sau khi tự hỏi một lúc, nàng quyết định bảo Thủy Mỗi giúp chuẩn bị xe ngựa. Triệu Thục Hồng ở lại chiêu đãi khách đến, còn nàng sẽ đi về Tiêu gia.

Chạy đi hỏi Tiêu Hoài Nhã có muốn đi không, nàng ấy từ chối vì sợ đi sẽ phải ở lại trong nhà, nàng ấy còn muốn ở đây một thời

gian.

Lúc Yến Thu Xu đến, Tiêu phu nhân còn đang vẽ tranh, nghe nàng tới thì cho người đưa nàng vào viện của mình.

Yến Thu Xu vừa đến, trông thấy bà ấy đang chờ ở cổng, cười tủm tỉm chạy đến kéo tay bà ấy: "Bá mẫu trở về phòng đi, bây giờ trời hơi nóng đấy."

Mùa hè còn chưa đến nhưng nhiệt độ đã tăng cao, đứng bên ngoài một lát đã đổ mồ hôi.

"Biết rồi, con qua đây đi." Tiêu phu nhân nở nụ cười, kéo tay nàng đi vào phòng. Trong phòng còn đặt một tảng băng, nhiệt độ mát mẻ hơn bên ngoài nhiều.

Yến Thu Xu lau mồ hôi, cười nói: "Lại đến làm phiền bá mẫu rồi, là do có chuyện không biết phải làm sao nên mới đến thỉnh giáo một phen." Nói xong, nàng nháy mắt ra hiệu.

Tiêu phu nhân nhanh chóng hiểu ra, bảo tất cả hạ nhân lui ra, chỉ để lại một mình Hoàng ma ma, cửa phòng cũng đóng lại: "Đã đi cả rồi, nói đi, chuyện gì khiến con phải cố ý đến đây một chuyến thế?"

Yến Thu Xu đưa thư ra: "Người nhìn xem, con không biết chắc phải làm thế nào."

Tiêu phu nhân cầm lấy, nhìn qua mấy lần, nụ cười trên khóe môi đã biến mất. Tiếp theo, sắc mặt của bà càng lúc càng nghiêm túc, xem xong, bà nói với Hoàng ma ma: "Đi gọi lão đại đến đây."

"Vâng." Hoàng ma ma vội chạy đi.

Tiêu phu nhân nhìn về phía Yến Thu Xu: "Con nghĩ thế nào?" Yến Thu Xu ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Con muốn giữ

lại, theo ý trong thư, con cảm thấy hấn không cần bạc này. Hơn nữa, hấn còn nhỏ, sau này chắc chắn sẽ không thiếu tiền. Tiền Tam hoàng tử để lại cho hấn có hại chứ không có ích, càng không nói đến người đưa tin vật cho hấn kia, có lẽ chỉ muốn lợi dụng thân phận của hấn để làm những việc gì đó..."

Tiêu phu nhân gật đầu: "Ta cũng nghĩ thế, đứa nhỏ này không giống cha hấn. Lúc trước ta mềm lòng nhưng không nhìn lầm người, nhưng hãy chờ lão đại đến đây xem hấn nói sao, khoản bạc này chắc chắn là không ít."

Yến Thu Xu đáp lời.

Hai người đợi một phen, Tiêu Hoài Khải đi đến. Hấn ngồi xe lăn vào, sau khi vào thì cho gã sai vặt lui xuống, lại hỏi hai người có chuyện gì.

Sau khi biết được, Tiêu Hoài Khải nói: "Trước đó, phủ Tam hoàng tử bị tịch biên, bên trong chỉ có một vạn lượng vàng bạc, nói là đã đốt lót cho người khác sử dụng hết rồi. Dựa theo lời khai của Kiều gia và những người liên quan, trong tay hấn ta có ít nhất năm mươi vạn lượng chưa lấy ra. Nếu không có gì bất ngờ, số tiền này là số đó."

Năm mươi vạn lượng là rất nhiều, có những quan nhỏ tham ô nhiều năm chỉ tham ô được mười vạn lượng. Nếu không phải thân phận địa vị của Kiều gia cao, Cẩm Châu giàu có, sao có thể cho Tam hoàng tử nhiều tiền bạc như vậy? Nếu dùng làm quân lương cũng đủ cho đại quân ăn ngon uống sướng một khoảng thời gian dài.

Còn nhớ trước đó khi thẩm vấn Kiều gia và Tam hoàng tử, hấn sống chết không muốn giao ra là vì cảm thấy Hoàng đế sẽ không giết. Có số tiền kia, hấn có thể tái khởi lại Đông Sơn. Song, hấn không ngờ tiếp theo lại xảy ra chuyện, cho nên mới phái người giao ngọc bội cho Chu Chiêu Cần.

Chương 356

DTV-EBOOK

Tiêu Hoài Khải đang suy nghĩ, đã thấy tiểu cô nương trước mặt lấy ngọc bội giao cho hắn ta: "Vậy cái này giao cho đại thiếu gia, nếu phải đánh trận, lúc quân lương không đủ có thể lấy ra dùng."

Tiêu Hoài Khải nhìn ngọc bội kia, trong lòng chấn động nhưng không đưa tay nhận lấy, chỉ trầm giọng nhắc nhở: "Muội thật sự muốn đưa cái này cho Tiêu gia sao?"

Yến Thu Xu mím môi cười một tiếng: "Vốn là của bách tính, muội cầm cũng không yên tâm, nếu Chu Chiêu Cần không cần, dùng cho bách tính là tốt nhất rồi. Nhưng muội không tin tưởng người khác, đưa quân lương này cho Tiêu gia xem như không có gì thích hợp bằng rồi."

Như thế thì chắc chắn mỗi xu tiền đều sẽ được dùng vào chỗ cần thiết nhất, cũng có thể hóa giải khó khăn to lớn mà Tiêu gia gặp phải.

Tiêu Hoài Khải chấn động, nhìn ngọc bội kia nhưng không đưa tay nhận ngay. Tài sản cá nhân năm mươi vạn lượng không phải là con số nhỏ.

Tiêu phu nhân hào phóng hơn nhiều, cười nói: "Con là đại nam nhân lại không quyết đoán được như A Xu, con mau cầm lấy đi, A Xu nói đúng. Bạc này vốn là của bách tính, dùng cho bách tính mới là thích hợp nhất." ebookshop.vn - Truyện Dịch Giá Rẻ Cập Nhật Mới Nhất !

Lúc này Tiêu Hoài Khải mới đưa hai tay nhận ngọc bội, dung nhan như ngọc lộ vẻ thận trọng: "Vậy thì xin đa tạ, bạc này ta

đảm bảo sẽ không lãng phí một xu nào cả." Yến Thu Xu cười yếu ớt: "Đương nhiên muội tin tưởng ca, không cần cảm thấy có gánh nặng đâu."

Tiêu Hoài Khải cũng cười, nói: "Nói đi cũng phải nói lại, đây là đồ cưới Chu Chiêu Cần đưa cho muội, bây giờ thành quân lương, vậy đồ cưới kia để ta chuẩn bị."

"Không cần, không cần..." Yến Thu Xu vội từ chối, không cần quan trọng quá lên như thế. Tiêu gia cho nàng không ít sính lễ, nếu thật sự thành hôn cũng không keo kiệt, hơi ít chút cũng không sao. Nàng một thân một mình nên rất ung dung, không cần quan tâm người ngoài nói gì.

"Phải được!" Tiêu Hoài Khải khoát tay, hẩn tự quyết định chuyện này, lại nói: "Nói đến chuyện này đúng là kịp lúc, bên bệ hạ lại có động thái. Xem chừng tết năm nay lão Lục không thể ăn tết trong nhà rồi."

Nói đến chuyện này, Tiêu phu nhân và Yến Thu Xu cùng giật mình: "Vì sao thế? Sắp đánh trận sao?"

"Cùng với Tề quốc à?"

Tiêu Hoài Khải gật đầu.

Sắc mặt Yến Thu Xu thay đổi, nàng siết chặt ngón tay.

Dựa theo cốt truyện, trận đánh này chắc qua đến nửa cuối năm sau, đây gần như là tròn một năm trước thời hạn!

Nhưng nàng đi vào thế giới này lâu như thế và rất nhiều chuyện thậm chí đã có thay đổi, Xương Vương thế lớn, Thuận Vương và Hoài Vương chờ không được cũng đúng. Hơn nữa, Tuyên Vương thành phế nhân đã không gây ảnh hưởng được cho Xương Vương. Trong khoảng thời gian này thấy Thuận

Vương không phải là người muốn tranh đoạt hoàng vị, có lẽ chuyện này không phải chuyện xấu.

Bầu không khí trong phòng hơi ngưng trọng, sắc mặt Tiêu phu nhân không tốt lắm. Nhi tử đi đánh trận thì đương nhiên trong lòng bà ấy sẽ cảm thấy bất an, chỉ là Tiêu gia như thế, bà ấy không thể nào bảo nhi tử đừng đi.

Tiêu Hoài Khải thấy vậy, chuyển đề tài: "A Xu đã tới đây rồi, vậy thì cùng ăn cơm nhé?"

Yến Thu Xu cười nói: "Vâng."

Bên ngoài vang lên tiếng trong trẻo của bé gái: "A Xu tử tử!"

Uyển Nhi đến rồi!!

Ánh mắt Yến Thu Xu sáng lên, Tiêu phu nhân cũng nở nụ cười.

Đương nhiên cơm trưa sẽ được dùng trong viện của Tiêu phu nhân.

Lần trước nhóm Đông Đông được nghỉ học, nhưng vì đúng hai ngày trời mưa không ngừng nên bọn họ không đi thôn trang được. Đúng lúc này Yến Thu Xu tới, Uyển Nhi vừa nghe nói đã chạy ngay đến bên cạnh nàng.

Từng món ăn được bưng lên, Uyển Nhi chỉ một món ăn trong đó, cười nói: "A Xu tử tử, món này là ngon nhất đấy!"

Yến Thu Xu nhìn thoáng qua, cũng cười nói: "Ừm, ta cũng rất thích."

Món ăn này là khoai sọ hầm nạm bò, nạm bò có gân, thịt, mỡ dính vào thịt, so với thịt bò thì nạm bò mềm hơn. Trải qua thời gian dài đun nhừ trở nên mềm đến mức có thể tan ra trong

miệng, lúc này đun trong nồi đất nên khoai sọ có vẻ mịn hơn nhiều.

Khoai sọ hơi giống khoai tây nhưng lại thơm ngọt hơn, dùng làm món ngọt cũng được, làm thức ăn thế này vẫn vô cùng ngon miệng.

Yến Thu Xu gạt đầu, Uyển Nhi lập tức cho nàng thêm thịt và khoai sọ: "Tỷ nếm thử xem?"

Trên bàn ăn, Tiêu phu nhân, Tạ Thanh Vân, Tiêu Hoài Khải, Tiêu Hoài Ngọc nhìn qua, bọn họ đều hơi kinh ngạc. Trước kia, quan hệ giữa Uyển Nhi và nàng rất tốt nhưng không đến mức chủ động gấp thức ăn thế này.

Vì chính Uyển Nhi chỉ là đứa trẻ tám tuổi, thỉnh thoảng còn cần nãi ma ma giúp gấp thức ăn.

"Cảm ơn Uyển Nhi." Yến Thu Xu cười tủm tỉm nhận lấy, thoáng nhìn qua ánh mắt bọn họ, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, lại còn hơi né tránh.

Từ lần trước mấy đứa nhỏ cảm thấy nàng bị bắt nạt nên đối xử với nàng khá tốt, còn tưởng rằng chỉ là chuyện nhỏ thế thôi, ai ngờ Uyển Nhi có trí nhớ lâu như thế, còn lo lắng quan tâm nàng.

Tiêu phu nhân cười cười, ra vẻ ai oán nói: "Haiz, không có ai giúp gấp thức ăn cho ta cả."

Uyển Nhi ngẩn ngơ, vội đứng lên lần lượt gấp thức ăn cho từng người: "Nãi nãi ăn đi, Đại bá..."

Những người lớn thấy vậy dở khóc dở cười, phải nghe theo người già trẻ con, vì thế ai cũng đưa bát ra cho cô bé gấp vào.

Yến Thu Xu cười, gấp thịt bò trong chén lên, nhẹ nhàng cắn một miếng. Thịt bò nạm đã thấm không ít nước sốt như nở rộ giữa môi nàng, nước hơi cay tràn ra, cảm giác này khác hẳn canh. Tinh bột trong khoai khiến nước sốt trở nên đặc hơn, xem ra khoai sọ đã được đun trong khoảng thời gian dài, lại còn rất mềm nữa. Dường như nước sốt có vụn khoai, nhấp một cái đã tan đi.

Sau đó nàng gấp khoai sọ lên ăn, khoai sọ này vẫn mềm như Yến Thu Xu đoán, không cần nhai, chỉ cần đè nhẹ thì nó sẽ tan ra trong miệng. Chắc hẳn là do chọn khoai sọ non nên không có gân, cảm giác ăn vô cùng ngon.

Yến Thu Xu ăn xong, thấy Uyển Nhi ăn miếng nạm bò thì giương mắt nhìn mình, nàng cong môi cười một tiếng: "Ngon lắm, tay nghề của đầu bếp càng ngày càng tốt!"

Uyển Nhi đang ăn thịt nên không tiện nói chuyện, chỉ có thể cười gật đầu, tỏ ý đồng ý. Có vẻ như cô bé đã mập mập hơn chút rồi.

May mà Đại bá nói tuổi này của cô bé đang là tuổi lớn, không thì cô bé phải giảm bớt lượng cơm của mình.

Tiêu gia không có quy củ là khi ăn không được nói, lúc ăn cơm thì mọi người sẽ nói những chuyện khác.

Ví dụ như Tiêu Hoài Khải, vì thân phận và thân thể nên không tiện đi tìm Yến Thu Xu, lúc này có cơ hội sẽ nói với nàng về đường phố mỹ thực đã mở được bao nhiêu chi nhánh rồi.

Trong nội thành kinh đô chỉ có một quán, có vẻ là rất đông. Mặc dù những thành khác không đông như thế, khiến nó không quá nổi tiếng nhưng lại làm ăn rất tốt, trong thời gian ngắn có thể buôn bán thuận lợi.

Yến Thu Xu vô dụng chỉ có thể liên tục khen ngợi: "Ca làm tốt quá!"

"Việc làm ăn có thể làm đến mức này thì quá tuyệt rồi!"

Tiêu Hoài Khải được khen nên hơi tự đắc, nụ cười không khống chế được mà cứ nhếch lên.

Yến Thu Xu chợt nhớ ra, nói: "Đúng rồi, nếu như một quán mỹ thực ở kinh đô không đủ thì chúng ta có thể chuyển nhượng lại, rồi mở tiệm khác."

Tiêu Hoài Khải nhú mày, cảm thấy hứng thú: "Ý muội là thế nào?"

Yến Thu Xu nói: "Là người mở cửa hàng sẽ đưa cho chúng ta một số tiền lớn để mua quyền mở cửa hàng, chúng ta cung cấp nguyên liệu nấu ăn. Ví dụ như gà rán thì cung cấp nước sốt ướp gà, chỉ cần bọn họ chiên lên là sẽ bán được..."

Nếu như thế thì người gia nhập sẽ trả phí, trong một khoảng thời gian ngắn sẽ có rất nhiều bạc. Sau này khi Tiêu Hoài Đình xuất chinh, cho dù bị giam quân lương thì có lẽ Tiêu gia vẫn có thể ung dung đối phó được.

Yến Thu Xu mỗi khi ra khỏi Tiêu phủ, nàng lại có thêm một đồng tâm tư.

Chương 357

DTV-EBOOK

Ý của Tiêu Hoài Khải chính là, có lẽ sau khi Tiêu Hoài Đình rời đi, kinh đô sẽ chính thức bắt đầu tranh đoạt ngôi vị, xem ra lão hoàng đế cũng không kiên trì được bao lâu nữa, đoán chừng chậm nhất là mùa xuân năm sau sẽ chính thức thay đổi triều đại.

Yến Thu Xu vô cùng chờ mong, ngay cả thân thể bị xe ngựa làm cho rung lắc cũng cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Có lẽ mấy hôm trước trời mưa to, con đường dẫn đến thôn trang hơi lầy lội, lúc thì đọng phải cái hố, hơn nữa xe ngựa không có nhiều chức năng chống sốc làm nàng ngồi trong đó phải chịu va đập lên xuống.

Thủy Mỗi ngồi chung với nàng cũng phải cùng chịu một nỗi đau.

Mãi cho đến khi hai người sắp gần đến thôn trang mới vội gọi xe ngừng lại, nhảy ra khỏi xe là bắt đầu nôn mửa.

Đợi đến khi phục hồi tinh thần lại, Yến Thu Xu mới đỡ Thủy Mỗi mất hết sức lực dậy, nhìn về phía xa phu: "Lão thúc, người đợi lát nữa hãy tìm thêm hai người cùng đắp lại con đường này nhé? Ta sẽ thêm cho mỗi người 50 văn tiền." "Được được, tiểu nhân sẽ cho xe ngựa trở về thôn trang ngay, người cứ yên tâm, chúng ta sẽ nhanh chóng đắp lại cho tốt." Mặt mày xa phu trong tức khắc liền trở nên hơn hớn, thấy các nàng đã đi, hẳn cũng không chần chờ thêm nữa, trực tiếp giá xe ngựa đi về gọi người. Tranh thủ làm xong sớm, tiền sẽ đến tay sớm.

Mỗi người 50 văn tiền, bằng với hai ngày khuôn vác vất vả ở bến tàu! Yến Thu Xu đứng một lúc, dưới bầu không khí trong lành của vùng ngoại ô, sự khó chịu trong lòng cuối cùng cũng biến mất, nàng và Thủy Mỗi vừa đi vừa trò chuyện.

Những cây ốt mới trồng đã lớn hơn rất nhiều, chắc chừng một tháng nữa sẽ có một đợt ốt ổn định có thể thu hoạch.

Các nàng phải bắt đầu chuẩn bị nhà kính, nếu không khi thời tiết trở lạnh, việc sản xuất khoai tây và ốt sẽ bị cắt đứt, cũng khó ăn được rau tươi.

Đột nhiên Thủy Mỗi nhìn dấu bánh xe lăn trên mặt đất, thắc mắc: "Sao lại có nhiều dấu xe vậy? Thôn trang của chúng ta có khách sao?"

Yến Thu Xu cũng nhìn theo, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, con đường này chỉ có thể dẫn đến thôn trang bọn họ, mấy ngày nay sau cơn mưa cũng không có ai từ thôn trang đi ra, tính hai người bọn họ đi tới đi lui thì cũng chỉ có hai dấu chân thôi, nhưng dấu vết này lại rất hỗn loạn, chắc chắn là nhiều hơn hai người.

Lại có khách sao?

Yến Thu Xu vui vẻ, mặc dù nàng không phải lo về vấn đề thu nhập, nhưng nếu có nhiều khách thì cũng là chuyện tốt, nàng vén váy lên, vui vẻ nói: "Chúng ta đi nhanh thôi. Có dấu xe ngựa, có lẽ lần này có không ít người tới, chỉ sợ bọn Triệu tử tử sẽ lo không xuể."

Thủy Mỗi cũng vội gật đầu.

Hai người nện bước nhanh hơn, chờ tới cửa thôn trang, lại nghe thấy bên trong rất ồn ào, phần lớn là giọng nữ xen lẫn giọng nam, còn có giọng nói bất lực đè nén của Triệu Thục Hồng.

Sắc mặt Yến Thu Xu thay đổi, nàng bước nhanh vào.

Nhìn thấy vài người quen thuộc đứng trong sân, Cổ quản gia và Triệu Thục Hồng đang cười làm lạnh với một nữ tử vẻ mặt khó chịu trong đó: "Đồ của chúng ta rất sạch, mỗi lần chúng ta làm đều rửa bằng nước nóng, người cứ yên tâm mà dùng ạ."

"Đồ vật thấp kém như vậy, người còn bảo ta yên tâm dùng ư? Rửa bằng nước nóng thì có gì mà đặc biệt đâu chứ!? Chẳng lẽ không thể đổi cho ta cái mới hay sao!?"

Nữ tử đang la mắng cũng là người mà Yến Thu Xu quen biết, là Chu Lan Nghi, muội muội của Chu Trạch Cảnh, nàng ta vừa nói xong lời này, lập tức ném ấm trà trên bàn đá xuống đất với vẻ tức giận.

Phần lớn mặt đất trong sân đều được lát bằng đá phiến, khi bị đập xuống, ấm trà bằng sứ vỡ ra, kêu lên một tiếng "bang" và rơi vãi khắp mặt đất, trà nóng cũng bị đổ ra ngoài.

Yến Thu Uyển đứng bên cạnh hô hào một tiếng, lùi lại hai bước, nhìn làn váy dính đầy nước trà màu nâu nhạt của mình, tức giận trừng mắt nhìn Chu Lan Nghi, có vẻ rất không vui, nhưng nàng ta vẫn nhẫn nhịn quay người đi.

Cái quay người này vừa vặn nhìn thấy Yến Thu Xu, nàng ta theo bản năng lộ ra một nụ cười: "Hương Quân về rồi, ta còn tưởng lần này đến không gặp được Hương Quân ấy chứ, không ngờ bây giờ lại được gặp rồi."

Ánh mắt Yến Thu Xu đảo qua mọi người, Chu Lan Nghi cười lạnh với nàng, một thiếu niên với dáng vẻ gầy yếu giống thư sinh bên cạnh nàng ta cũng nhìn qua, nở một nụ cười nhạt, bên cạnh hắn là Chu Trạch Cảnh và Yến Thu Uyển. Hai nam hai nữ, khó trách sao lại có nhiều dấu xe ngựa đến như vậy.

Nàng lại nhìn về phía Triệu Thục Hồng, sắc mặt nàng ấy cực kỳ không tốt, tỏ vẻ cười miễn cưỡng, vốn đang định lên tinh thần rồi nói vài câu tốt đẹp với Chu Lan Nghi, nhưng vừa thấy Yến Thu Xu thì lập tức cười khổ.

“Bái kiến Thế Tử, Thế Tử Phi, Quận chúa.” Yến Thu Xu hành lễ nhưng mặt lại không cảm xúc.

Chu Trạch Cảnh, Yến Thu Uyển và thư sinh gật đầu với nàng, chỉ có Chu Lan Nghi vẫn khoanh tay, không hề có ý định nhúc nhích.

Yến Thu Xu cũng không nói nhiều, tiến lên hai bước, nói với Triệu Thục Hồng: “Triệu tử tử, có chuyện gì vậy? Muội mới đi ra ngoài một lúc thôi mà đã thành ra thế này sao?”

Nàng nhú mày trách cứ giống như không hài lòng với tình cảnh lộn xộn trong viện, Triệu Thục Hồng áy náy rũ mắt xuống.

Chu Lan Nghi hài lòng mỉm cười, không chờ Triệu Thục Hồng giải thích mà đã âm dương quái khí nói: “Còn có thể có chuyện gì nữa? Hạ nhân của người thật không biết nói lý, lấy đồ rẻ tiền để lừa bốn Quận chúa, người nói xem có nên trách phạt không?”

Yến Thu Xu không để ý tới nàng ta mà chỉ nhìn Triệu Thục Hồng. Triệu Thục Hồng cảm thấy an ủi được một chút, giọng bất đắc dĩ nói: “Có mấy vị khách đến nói là nghe nói nơi này của chúng ta có tiếp khách, cho nên ta đến tiếp đón, mời bọn họ uống trà trước. Nhưng vị nữ khách này cảm thấy bộ ấm trà của chúng ta quá thấp kém, nàng ấy nói không muốn dùng đồ người khác đã sử dụng, ta đã đi đổi cái mới rồi mà nàng ấy vẫn không chịu, hay là chúng ta sai người đi mua cái tốt hơn đi?”

Yến Thu Xu đã hiểu, nhấp môi cười, an ủi nàng ấy, nói: “Không sao, không cần mua, thôn trang này của chúng ta chính là như vậy.”

Sắc mặt Chu Lan Nghi trầm xuống, lập tức cau mày nhìn nàng.

Yến Thu Xu nghiêng người nhìn về phía nàng ta, trầm giọng nói: “Quận chúa, hôm nay thân thể ta không được khoẻ nên không muốn tiếp khách, vài vị có thể mượn chỗ ngồi ở đây, ngoài cái này ra, hôm nay mọi người được nghỉ.”

Triệu Thục Hồng ngơ ngác, sau đó sốt ruột kéo tay áo nàng, lắc đầu: “A Xu!” Như này không phải công khai đắc tội với người ta sao?

Yến Thu Xu cũng lắc đầu, nắm tay nàng ấy, giọng nói dứt khoát, thể hiện sự kiên quyết: “Cổ quán gia, hôm nay thôn trang nghỉ, người cũng đi nghỉ ngơi đi, không cần tiếp khách.”

Chu Lan Nghi tối sầm mặt lại: “Người nói vậy là có ý gì? Chúng ta là khách đi một đường tới đây, người nói không tiếp là không tiếp à?!”

Nàng ta nói xong, thư sinh bên cạnh cũng không vui mà nói: “Người nói không tiện tiếp đãi chúng ta, vậy chúng ta tới đây chẳng phải là uống công sao?” Hắn nói xong, sắc mặt Chu Lan Nghi lập tức hoãn lại, mang theo vài phần then thẹn thung của thiếu nữ.

Yến Thu Xu cười hỏi: “Nơi của chúng ta có đặt chỗ trước, các vị có đặt không?”

Chu Lan Nghi ấp úng không nói gì.

Yến Thu Xu nói lời lẽ sắc bén: “Nếu khách không đặt trước, tất nhiên không được gọi là khách. Hơn nữa, mỗi vị khách đến đây đều được chúng ta báo trước về hoàn cảnh trong thôn trang. Nếu các vị muốn đồ dùng xứng với thân phận của mình, vậy mời các vị đổi chỗ khác, miếu của chúng ta quá nhỏ, không chứa được đại Phật!”

Chương 358

DTV-EBOOK

Chu Lan Nghi và thư sinh bị nói cho cứng miệng, nhất thời cũng không tìm thấy lời phản bác, hai người theo bản năng nhìn về phía hai người còn lại. Yến Thu Uyển lén trợn mắt, bề ngoài cũng ra vẻ không biết làm sao nên nhìn về phía trượng phu, bản thân không định mở miệng.

Lần trước nàng ta đã chứng kiến sự xảo quyết của Yến Thu Xu, lần này nàng ta không muốn bị chặn họng nữa, hơn nữa, đúng là bọn họ có đến đây mà không hẹn trước, chỉ nghe nói gần đây thôn trang không có khách, cho nên mới đến thử.

Chu Trạch Cảnh chỉ cười rồi bình tĩnh nói với thái độ hòa nhã: "Việc này là xá muội ta tùy hứng, xin Hương Quân đừng trách cứ, lần này mạo muội đến đây nhưng không ngờ lại chọc cho Hương Quân không vui, nhưng bây giờ đã muộn rồi, nếu trở về sẽ hơi trễ, bốn thế tử rất thích phong cảnh của thôn trang, không biết có thể ở lại đây hay không?" Vừa nói, hắn ta vừa đưa một xấp ngân phiếu qua.

Ngân phiếu mệnh giá thấp nhất cũng phải năm mươi lượng, Yến Thu cười: "Điện hạ cảm thấy ta thiếu chút bạc này sao?"

Chu Lan Nghi quát lớn: "Người đừng có được một tác tiến một thước(*)! Chỉ là một cái danh Hương Quân nho nhỏ, sao lại dám kiêu ngạo trước mặt chúng ta chứ?"

[Chú thích: Một tác tiến một thước: tựa như câu “được voi đòi tiên.”]

“Lan Nghi!” Chu Trạch Cảnh không vui nên liền hô một tiếng, người sau tức giận bĩu môi, nhưng vẫn im miệng không lên

tiếng nữa, hắn ta lại bỏ thêm ngân phiếu, cười nói: “Là xá muội không tốt, Hương Quân chớ để bụng, phu nhân nhà ta đang mang thai, một đường đi xe ngựa xóc nảy lại đây đã khiến nàng ấy khó chịu, bây giờ quay lại e rằng sẽ càng khó chịu hơn, mong Hương Quân cho chúng ta ở lại một đêm.”

Yến Thu Xu cảnh giác liếc nhìn hắn ta, người đàn ông này chỉ cười tủm tỉm nên không nhìn ra cái gì, nàng lại nhìn về phía Yến Thu Uyển, đối phương đang cười với nàng, nhưng nhìn kỹ thì cái tay đúng là đang đỡ bụng.

Nàng lập tức không kiên quyết như vậy nữa, mà lại hơi lo lắng, nếu bây giờ đuổi bọn họ đi, lỡ như Yến Thu Uyển xảy ra chuyện thì bọn họ sẽ trách tội trên đầu nàng, nhưng nếu cho bọn họ ở lại đây... Nàng cũng sợ xảy ra chuyện.

Nhưng vào lúc này, giọng của Tiêu Hoài Nhã bỗng nhiên xuất hiện: “A Xu, nếu bọn họ muốn ở lại, vậy cứ để cho bọn họ ở một đêm đi, ta vừa mới thấy có người đang đắp đường, ngày mai có thể đi được rồi.”

Nàng ấy đi tới, một thân váy dài màu vàng nhạt kết hợp với màu hồng dịu dàng đáng yêu, nhưng vẫn mang khăn che mặt, trên khăn che mặt có một đôi mắt đang chớp chớp hai cái, ý bảo Yến Thu Xu cứ yên tâm.

Thấy vậy, Yến Thu Xu cũng nhận ngân phiếu: “Được rồi, Cổ quản gia, làm phiền người đi sắp xếp chỗ cho vài vị khách đây.”

Cổ quản gia lập tức cười tủm tỉm gật đầu: “Vâng, mời các vị đi bên này.”

Chu Lan Nghi lại chỉ vào Triệu Thục Hồng, cất giọng trong trẻo nói: “Ta muốn nàng ấy chiêu đãi ta.”

Chu Trạch Cảnh cười nói: “Hương Quân, người xem có được không...”

Triệu Thục Hồng mím chặt môi, trong mắt có chút kháng cự nhưng vẫn định bước lên.

Yến Thu Xu vươn tay kéo nàng ấy lại: "Không được, Triệu tỷ tử còn có việc khác phải làm, chúng ta ở đây đều là tự lực, muốn làm gì thì đều sẽ tự làm, làm hư hỏng cái gì thì phải bồi thường. Các vị xin cứ tự nhiên." Nói xong nàng đứng nhìn bọn họ.

Nụ cười Chu Trạch Cảnh hơi cứng đờ, thấy Chu Lan Nghi còn giãy giụa, trầm giọng nói: "Được, đi thôi."

Hàn Vinh Luân thấy thế thì cũng nói: "Đúng vậy, chúng ta mau đi thôi."

Sắc mặt Chu Lan Nghi khá hơn một chút, nhưng mày Chu Trạch Cảnh vẫn nhíu chặt, bước đi nhanh hơn, giống như không muốn đi cùng hẳn vậy.

Ba người đi vào viện của Yến Thu Xu, Yến Thu Xu nghĩ đến khuôn mặt của bọn họ khi được Cổ quản gia tiếp đón, cảm giác những người này đến đây không giống như để nghỉ dưỡng, bởi vì không ai trong số họ vui cả, vì vậy nàng hỏi: "Tỷ có thể nhìn ra bọn họ đang định làm gì không?"

Tiêu Hoài Nhã nhìn nàng, suy đoán: "Có lẽ là nhằm vào muội."

"Tại sao vậy?"

Yến Thu Xu chau mày, nàng có gì để bọn họ lợi dụng?

Tiêu Hoài Nhã gật đầu, bất đắc dĩ xòe hai tay ra: "Mặc dù ta cũng không biết vì sao, nhưng bọn họ đột nhiên không chào hỏi mà lại đến đây, còn lợi dụng vấn đề thai phụ, tuyệt đối là hạ quyết tâm muốn ở lại nơi này, vậy không bằng cứ nương theo ý bọn họ, nhìn xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì, vả lại dù có chuyện gì xảy ra thì chúng ta cũng không sợ."

Yến Thu Xu lúc ấy cũng đang định gặt đầu, nên không nói gì nữa, nhìn về phía Triệu Thục Hồng: “Triệu tử tử, sau này tử không cần phải ủy khuất như vậy nữa, nếu có khách không hài lòng, vậy cứ mời khách rời đi, nơi này chúng ta vốn chính là như vậy, dù sao chúng ta cũng không dựa vào cái này để sống, chỉ cần đồ ăn và trái cây thôn trang bán ra mỗi tháng cũng kiếm được đủ nhiều rồi.”

Triệu Thục Hồng cười khổ, nàng ấy đương nhiên là biết thôn trang vẫn kiếm được tiền, phần lớn nguyên liệu sản xuất ra đều trực tiếp cung cấp cho phố ẩm thực, phố ẩm thực thu được nhiều lợi nhuận, tất nhiên thôn trang bọn họ cũng thu được nhiều tiền, cho nên không cần phải lo lắng về việc thu không đủ chi. Nhưng nàng ấy cảm thấy mình ở đây chính là để đãi khách, sao có thể chiều theo tính tình của mình được?

“Triệu tử tử?” Yến Thu Xu lay lay nàng ấy, cười nói: “Tử cứ như vậy thì sau này muội cũng không dám kêu tử đi tiếp đón, nếu không thì khi tử chịu ủy khuất, muội cũng thấy khó chịu.”

Triệu Thục Hồng bị chọc cười, trong lòng vô cùng ảm áp, cười nói: “Chỉ tại hôm nay gặp khách có hơi đặc biệt thôi, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Càng là quý tộc thì càng sĩ diện, sẽ không cố tình làm khó tiểu nữ như nàng ấy. Yến Thu Xu tưởng nàng ấy nói nhóm Chu Trạch Cảnh đặc biệt nên cũng không để trong lòng, nhưng Tiêu Hoài Nhã lại nói: “Tử quen tên thư sinh kia sao? Vừa nãy ta thấy tên thư sinh đó vẫn luôn nhìn trộm tử.”

Yến Thu Xu vội vàng nhìn sang, như là nhớ tới cái gì, nhưng không dám xác định: “Thật sao?”

Triệu Thục Hồng thở dài: “Đúng vậy, người nọ chính là đệ đệ của phu quân trước của ta, có lẽ hẳn bất ngờ khi ta cũng ở đây, để ý một chút ấy mà, không ngờ lại bị quận chúa hiểu lầm như

vậy. Ta cảm thấy có lẽ là như thế nên nàng ấy mới cố ý gây khó dễ ta."

Yến Thu Xu chau mày, nàng lại muốn đuổi nhóm người này đi nữa rồi, nhưng dù sao nàng cũng đã thu tiền, lúc này người ta còn chưa làm gì nên nàng không tìm được cớ đuổi bọn họ ra ngoài, vì vậy liền nói: "Vậy tiếp theo tử đừng đi ra ngoài, chúng ta mặc kệ bọn họ, ngày mai tiền bọn họ đi ngay là được."

Triệu Thục Hồng cười nói: "Không cần phải làm vậy đâu, ta đã hòa ly với ca ca hần, tất nhiên cũng không có quan hệ gì với hần."

Yến Thu Xu: "Hôm nay hần theo hai người kia đến đây, vậy chúng tử Chu Lan Nghi đã coi trọng hần rồi. Mắt nàng ta sao lại kém đến vậy chứ?"

Triệu Thục Hồng bật cười: "Kém chỗ nào? Nghe nói hần đỗ kỳ thi trong triều đình, hạng khá cao, tướng mạo cũng tuấn tú, lại còn trẻ tuổi, nếu đi ở rể thật ra cũng rất tốt."

Tiêu Hoài Nhã cũng gật đầu theo: "Đúng là cũng không tệ lắm, tuy vẫn kém hơn mấy ca ca đệ đệ của ta, nhưng gia đình bình thường có thể sinh ra hài tử như vậy cũng là phước đức của tổ tiên phù hộ, muội không thể nào đem ra so sánh với người khác được!"

"Hần thấy tử bị hiểu lầm cũng không nói lời nào, được nhà tử hỗ trợ nhiều năm, dù các người đã hòa ly rồi thì hần cũng được không ít chỗ tốt, vốn nên chào hỏi tử một tiếng, vậy mà còn thờ ơ lạnh nhạt, phẩm hạnh chắc chắn là không xài được, tốt ở đâu chứ?" Yến Thu Xu tỏ vẻ chán ghét, nhìn qua thì thấy Tiêu Hoài Nhã giống như giờ khắc này mới ngộ ra, tức khắc cảm thấy buồn cười.

Chương 359

DTV-EBOOK

Cũng đúng, tuy cô nương này từng lên chiến trường giết giặc, nhưng dù sao nàng ấy cũng là nữ hài nhỏ tuổi nhất Tiêu gia, từ nhỏ đã được nuông chiều nên lớn lên có chút ngây thơ, trước đây nàng ấy luôn ở trong Tiêu gia, không ai tới chọc, nhưng bây giờ nàng ấy đã ra ngoài bươn chải rồi...

Yến Thu Xu nháy mắt cảnh giác, không ngừng nhắc nhở: "Tỷ cũng vậy, tỷ không thể chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài của một người mà đánh giá người nọ, còn phải nhìn những gì người đó nói, những gì người đó làm, không thể quá ngây thơ, người ta nói cái gì thì tin cái đó, nếu không có gì bất ngờ thì rất có thể hắn đã thành công thu phục được Chu Lan Nghi, muội thấy tên Tấn Vương thế tử kia rất xem thường hắn, có lẽ cũng không muốn nhận hắn làm em rể, cẩn thận hắn cũng sẽ tìm đến tỷ...."

Triệu Thục Hồng lại nói: "Đúng rồi, Diêu quản gia ở thôn trang cách vách mới đưa rất nhiều củ sen tươi tới, nói là rất mềm, còn giòn nữa, chờ lát nữa muội có muốn làm ăn không?"

"Nhiều lắm sao?" Hai mắt Yến Thu Xu sáng lên, thấy nàng ấy gật đầu thì nhìn về phía Tiêu Hoài Nhã: "Không phải tỷ bảo muội dạy tỷ làm vài món ăn đơn giản sao? Hôm nay trùng hợp có một món rất đơn giản tên là củ sen kẹp thịt, tỷ có muốn làm không?"

"Muốn!" Tiêu Hoài Nhã quyết đoán gật đầu: "Mau đi thôi, chúng ta mau đi học đi, chờ sinh nhật Đông Đông ta sẽ về làm cho nương ăn!"

Yến Thu Xu cười, nhưng không dẫn các nàng đến phòng bếp, chỉ bảo người mang củ sen đến tiểu viện tử.

Củ sen vẫn còn dính bùn đất, nhưng sau khi rửa xong, củ sen lộ ra màu hồng phấn, khi rửa, móng tay nàng không cẩn thận chạm vào một chút, nàng lập tức cảm nhận được độ mềm dịu và đầy đặn rõ ràng của củ sen. Củ sen này tươi thật!

Yến Thu Xu cảm thán một tiếng, sau khi rửa xong, nàng cắt bỏ phần rễ của củ sen, sau đó thuận tay bẻ thành mấy khúc cho bọn họ nếm thử, Tiêu Hoài Nhã chần chờ nhưng vẫn cầm lấy: “Có thể ăn sống à?”

“Đương nhiên là có thể, rất ngon nữa là đằng khác.” Triệu Thục Hồng dẫn đầu bỏ vào miệng: “Mới vừa đưa tới ta đã nếm thử, vị ngọt lại còn thanh mát!”

Tiêu Hoài Nhã cũng cho vào miệng, thực sự rất ngọt, cắn một miếng giống như cắn trái cây, tuy rằng không ngọt như vậy, nhưng rất mọng nước: “Oa, thật là ngon quá đi!”

“Nhưng tỷ không thể ăn nhiều, sẽ khó tiêu hóa, chỉ nếm thử một chút thôi.” Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói, cầm con dao lên đưa cho Tiêu Hoài Nhã, nói: “Khi cắt, tỷ nhớ cắt hai lần, nhưng đừng cắt đứt hoàn toàn, phải chừa lại khe hở ở giữa.”

Tiêu Hoài Nhã nhìn kỹ hai tay nàng, nhìn đôi tay mảnh khảnh kia, một tay ấn củ sen, một tay cầm dao, nàng dừng lại ở một phần ba chỗ còn lại. Sau vài lần, những lát củ sen khoảng một cm rơi xuống thớt, khi hai phần củ sen được cắt ra, Yến Thu Xu dừng lại, lại lấy một củ sen khác, mở thân giữa của sen ra: “Chỗ này để lát nữa nhồi thịt.”

Tiêu Hoài Nhã nửa hiểu nửa không nhưng vẫn gật đầu, mãi cho đến khi Yến Thu Xu dùng đũa nhét miếng thịt dùng để làm nhân vào khe hở, nàng ấy mới chợt hiểu ra, hai mắt mở to: “Còn có thể làm như vậy sao? Không bị đứt à?”

“Không dùng lực thì sẽ không đứt.” Yến Thu Xu cười cười, để nàng ấy cầm dao: “Tỷ thử xem.”

Tiêu Hoài Nhã đã từng cầm dao cầm kiếm, nhưng nàng ấy chỉ giết người chứ không chế biến thức ăn, trước đây cùng lắm chỉ phụ giúp nhóm lửa hoặc lấy nước, nàng ấy không cần thiết phải học cắt rau, cho nên không giỏi dùng dao lắm.

Nhưng Yến Thu Xu lại trực tiếp đưa con dao cho nàng ấy, dưới ánh mắt khích lệ như vậy, Tiêu Hoài Nhã ngay lập tức cảm thấy áp lực rất lớn, nghiêm túc đặt con dao vào đúng vị trí, cắt từ từ xuống từng nhát một.

Một lần nông, một lần sâu.

“Bụp...” một tiếng, một lát củ sen thuận lợi rơi xuống, nàng ấy kinh ngạc vui mừng: “Ta cắt đúng không?”

Yến Thu Xu cầm lên xem xét, xác nhận đã chính xác thì trực tiếp dùng đũa nhồi thịt vào, sau khi nhồi xong nàng lại nhét thịt tươi mềm bên trong vào trong khe hở củ sen, cười nói: “Tỷ thấy sao?”

Tiêu Hoài Nhã nở nụ cười hài lòng: “Có vẻ như là rất đơn giản!”

Nàng ấy rất phấn khích nên liên tục cắt tiếp, các động tác của nàng ấy càng ngày càng thành thạo. Yến Thu Xu nhồi thịt ở một bên, khi thấy động tác của người bên cạnh càng lúc càng nhanh, nàng đi trộn bột, giao công việc nhồi thịt cho Tiêu Hoài Nhã. Thật ra nấu ăn không hề khó, nhưng làm sao nấu cho thật ngon mới khó, nhưng đa số mọi người đều chỉ tập vừa đủ để làm một món ăn.

Tiêu Hoài Nhã cũng vậy, người được Yến Thu Xu giao cho một nhiệm vụ mới, đang rất nghiêm túc nhét từng viên thịt vào củ sen.

Triệu Thục Hồng đốt lửa, sau khi rửa sạch nồi, cho một lượng dầu vào, khi dầu hơi nóng, Yến Thu Xu cho củ sen vào nồi.

Tiếng "xèo xèo..." vang lên, củ sen rơi xuống đáy chảo dầu sau đó nhanh chóng nổi lên, những củ tiếp theo lần lượt bị ném xuống, lúc nổi lên thì chúng đã chuyển sang màu vàng giòn rồi.

Yến Thu Xu và Tiêu Hoài Nhã thay phiên nhau, người cắt người nhồi thịt, được một lát thì Tiêu Hoài Nhã không nhịn được nữa, nhường công việc của mình lại cho Thủy Mỗi, sau đó giành lấy công việc trong tay Yến Thu Xu: "Để ta để ta!"

Yến Thu Xu mỉm cười lùi lại, để mặc nàng ấy bận rộn ở đó.

Các bước thực hiện rất đơn giản, đợi đến củ sen vàng đều hết là có thể vớt ra. Đến lúc này tất cả đã chín, Yến Thu Xu gấp vài củ sen rồi đặt chúng sang một bên: "Các tỷ ném thử đi."

Triệu Thục Hồng cười nói: "Chúng ta còn nhiều củ sen lắm, chiên thế này đúng là ăn hoài không chán!"

Tiêu Hoài Nhã ở bên cạnh gật đầu liên tục, đúng vậy, rất ngon rất ngon! Lớp bột bên ngoài được chiên ngoài giòn trong mềm, củ sen cũng giòn mềm, thịt bên trong vừa đủ chín, do được chế biến sẵn nên có vị mặn, thơm bùi.

Bột bánh được gói lại, nhiệt độ bên trong cực cao, nàng ấy cho hết một miếng vào miệng, hơi nóng tỏa ra trong khoang miệng còn chưa kịp tiêu tan, nóng đến mức nàng ấy muốn nhả ra nhưng lại không nỡ, vì vậy chỉ có thể tiếp tục hít hà để hạ nhiệt.

Dẫn tới nàng ấy không thể nói chuyện, chỉ có thể không ngừng gật đầu biểu đạt ý nghĩ của mình.

Thủy Mỗi đã từng ăn rất nhiều đồ chiên rán, chẳng hạn như thịt chiên, bởi vậy khi thấy nàng ấy như vậy thì lập tức bật cười, bản thân nàng ấy cũng rất cảnh giác, mỗi lần chỉ cắn một miếng nhỏ, đợi hết nóng rồi mới cắn một miếng nữa. Thịt, bột và củ sen kết hợp với nhau rất ngon, như thể chúng được sinh ra để làm như thế.

Nhưng khi họ lại muốn ăn nữa, Yến Thu Xu cự tuyệt, dùng đũa hất tay bọn họ: "Đợi lát chiên lên ăn ngon hơn."

"Vậy cũng được..." Triệu Thục Hồng thất vọng buông tay ra.

Sau khi vớt ra để lọc dầu nguội đi, Yến Thu Xu đổ tất cả vào chảo dầu, chảo dầu không ngừng kêu xèo xèo, đợi đến khi màu vàng nhạt biến thành màu vàng kim nàg mới vớt ra lần nữa.

Lúc này khi vớt ra, bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng chuyển động rõ nét của các củ sen khi va chạm vào nhau.

Mấy người bọn họ tiếp tục tiến lại gần để ăn, hương vị cũng khác so với lúc nãy, không mềm lắm nhưng ngon hơn, giòn hơn, cắn vào có thể nghe thấy tiếng giòn vang. Bên trong củ sen cũng được chiên ở nhiệt độ cao, mềm đi rất nhiều, mùi thơm của thịt càng tỏa ra ngào ngạt hơn.

Yến Thu Xu thích ăn cay nên nàg rắc một ít ớt mà mình đã chuẩn bị sẵn lên trên, hương vị lập tức trở nên cay cay, mềm giòn.

Còn chưa ăn cơm mà mấy người họ đã ăn không ngừng rồi.

Đợi Yến Thu Xu hoàn hồn lại đã thấy hết hơn phân nửa, nàg vội vàng đề tay các nàg ấy: "Chờ ăn cơm xong rồi chúng ta hẳn ăn tiếp!"

Chương 360

DTV-EBOOK

“Vậy trưa nay làm món gì?” Tiêu Hoài Nhã bắt đắ dĩ rút tay về. Có lẽ là bởi vì đây là lần đầu tiên nàng tự mình làm một món ăn nên cảm thấy cực kỳ ngon, ánh mắt vẫn luôn không nhin được mà nhìn về nơi đó. Yến Thu Xu nói: “Hmm... chúng ta làm salad củ sen đi.”

Vừa dứt lời, nàng đột nhiên nghĩ đến dưa chuột vừa mới chín: “Thêm salad trộn dưa chuột nữa.”

“Được.” Mọi người đều rất hài lòng, dù sao thì vẫn còn nhiều củ sen như vậy cũng chưa chắc có thể ăn hết, làm vài món ăn đơn giản thôi để không lãng phí. Quyết định xong xuôi thì mọi người bắt tay vào làm.

Triệu Thục Hồng đi hái dưa chuột, Tiêu Hoài Nhã rửa củ sen, Thủy Mỗi rửa nôi và Yến Thu Xu chọn nước sốt.

Món salad rau trộn có vị cay, chua và mặn, mì ớt đã sơ chế sẵn, thêm vài trái ớt tươi, đổ dầu nóng vào, cuối cùng cho nước tương, giấm, mè trắng,... Đảo đều rồi cắt củ sen thành những khối vuông, sau đó đổ ít nước vào trộn đều.

Dưa chuột càng dễ làm hơn, chỉ cần dùng dao thái nhẹ dưa chuột rồi cắt thành từng miếng nhỏ, vì có nhiều chỗ bị dập nát nên sau khi rưới nước sốt lên, nước sốt sẽ giữ lại được nhiều hơn.

Bữa cơm ba món đơn giản như thế thôi, Tiêu Hoài Nhã còn mang đến một bình rượu trái cây mới ủ, rót cho mỗi người một ly rồi bắt đầu dùng bữa. Một củ sen kẹp với hai nửa quả dưa chuột, một nóng hổi, một mát lạnh, một mặn, một chua cay,

nhưng ăn rất vừa miệng, chiên rồi cũng không có cảm giác dầu mỡ.

Cuối cùng, nhấp thêm một hớp rượu, mùi rượu thoang thoảng khiến cảm giác khó chịu khi bị khách không mời mà tới làm khó dễ cũng biến mất, lòng dạ chỉ còn lại mỹ thực trước mặt.

“Ngày tháng như này nếu có thể kéo dài vĩnh viễn thì tốt biết bao...” Triệu Thục Hồng cảm thán.

Yến Thu Xu mím môi, nàng không trả lời, nhưng đầu óc nàng rất tỉnh táo. Tiêu Hoài Nhã lại nói: “Đương nhiên là sẽ như vậy rồi!”

Triệu Thục Hồng cười, cảm thấy tiểu cô nương nhìn như lớn tuổi nhất trong số bọn họ này thật ra mới là người đơn thuần nhất.

Sao có thể vẫn luôn như thế này được.

Trước kia nàng ấy cũng cảm thấy mình có thể sống hòa thuận với trượng phu mãi mãi, nhưng những chuyện xảy ra sau đó làm nàng ấy biết rằng cuộc đời là vô thường, những điều hiện tại này chỉ xảy ra khi mấy người bọn họ không kết hôn, chờ mấy tháng nữa, A Xu thành hôn với Trần Quốc Công, bọn họ tất nhiên sẽ không ở lại nơi này.

Thủy Mỗi cũng sẽ theo nàng rời đi, Tiêu Hoài Nhã cũng có ngày sẽ thành hôn. Triệu Thục Hồng nhấp một ngụm rượu, buồn bã nghĩ, có lẽ do hôm nay gặp lại chú em của mình làm nàng ấy nhớ lại chuyện cũ, chứ bình thường sao nàng ấy lại nhắc tới chuyện này?

Yến Thu Xu vỗ vai nàng ấy, cười nói: “Triệu tỷ tỷ, đừng nghĩ nhiều nữa, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, sau này tỷ cũng

sẽ có con đường càng phù hợp với mình, có thể làm bất cứ điều gì mà tử muốn."

Triệu Thục Hồng cong mắt cười, gật đầu: "A Xu, ta muốn trồng nhiều thứ hơn, cần một ít đất và bạc, có thể làm vậy được không?"

Đây là ý muốn của nàng ấy, hôm nay có lẽ nàng ấy còn không thể đối phó với loại khách hàng như Chu Lan Nghi, hơn nữa cũng không có đủ kinh nghiệm, cho nên biểu hiện kháng cự của nàng ấy mới bị nàng ta nhìn ra. Nhưng nàng ấy có thể làm những việc khác, nếu thôn trang không hoàn toàn dựa vào việc này để kiếm cơm, thì nàng ấy có thể tập trung vào việc khác, dù sao thì để Cổ quản gia chiêu đãi sẽ thích hợp hơn, tính tình của ông ấy cũng tốt hơn nàng ấy nhiều.

Yến Thu Xu gật đầu không cần suy nghĩ: "Đương nhiên là có thể! Muội vẫn luôn muốn làm như vậy, nhưng muội sợ mình làm không nổi. Cổ quản gia chạy đôn chạy đáo cho cả hai bên đã đủ mệt rồi. Nhưng nếu tử muốn làm thì cứ làm đi, không cần để ý đến tiền lời."

Triệu Thục Hồng bật cười: "Có lão bản nào như muội không? Sớm muộn gì cũng sẽ mất công hết."

Yến Thu Xu chớp mắt: "Không sao, làm người chỉ cần vui vẻ là được, cho dù bán không được thì cũng có thể tự ăn, chùng nào chưa đi tới ngõ cụt thì không cần lo lắng. Nếu đi vào ngõ cụt rồi thì có thể bán thôn trang!"

Tiêu Hoài Nhã nghe vậy liền giơ ngón tay cái lên: "Ngầu lắm!"

Hiếm có người tiêu sái được như vậy.

Yến Thu Xu cười thản nhiên: "Còn không phải bởi vì có Tiêu gia sao, bởi vậy nên muội mới không sợ đói chết đâu."

Tiêu Hoài Nhã lộ ra một nụ cười xán lạn, gật đầu đồng ý:
"Đúng vậy, không cần sợ, có chuyện gì cũng còn nương ta gánh!"

Yến Thu Xu híp mắt nói: "Bá mẫu nghe vậy nhất định sẽ rất vui."

Tiêu Hoài Nhã tức khắc bày ra vẻ mặt đau khổ xin tha, đừng nói lời này với nương nàng ấy, nếu không nàng ấy sẽ bị đánh chết!

*

Vài người vừa nói vừa ăn như vậy, bất giác nhận ra họ đã ăn hơi nhiều.

Yến Thu Xu sợ Triệu Thục Hồng đi về phòng một mình sẽ đụng phải đệ đệ chồng trước, bởi vậy đã bảo Thủy Mỗi đưa nàng ấy về, trên đường đi tất cả đều thuận lợi, sau khi đưa người về, các nàng quay lại.

Khi trở về, lại nghe thấy bên kia truyền đến tiếng Tiêu Hoài Nhã quát lớn: "Người làm gì vậy hả?!"

Yến Thu Xu và Thủy Mỗi nhìn nhau, nhanh chóng chạy tới, tới nơi lập tức thấy một nam và một nữ đứng ở cổng vòm trong viện, nam là thư sinh trẻ tuổi kia, nữ là Tiêu Hoài Nhã.

Thư sinh đang cúi đầu chấp tay xin lỗi, thấy các nàng đến, nét tươi cười lập tức trở nên miễn cưỡng, gương mặt mơ hồ thấy một vết bặt tay màu đỏ, hần xin lỗi nói: "Là do Hàn mỗ ta mạo phạm, xin Tiêu tiểu thư chớ trách mắng."

Tiêu Hoài Nhã ghét bỏ, liền búng búng tay áo, vẻ mặt lạnh lùng: "Có trách hay không còn phải xem tâm trạng của bốn tiểu thư." Nàng nói xong thì quay đầu lại cười với Yến Thu Xu: "Không có việc gì đâu, các người trở về đi."

Hàn Vinh Luân cắn răng chống đỡ nụ cười, đứng bất động tại chỗ, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Yến Thu Xu, muốn nói lại thôi.

Yến Thu Xu không để ý tới hắn, đang định xoay người rời đi. Sau đó một thanh âm khác vội vàng truyền đến: "Tiểu Hoài Nhã, người đang làm gì vậy hả?!"

Chu Lan Nghi chạy đến đứng chắn trước mặt Hàn Vinh Luân, nhìn chăm chăm vào Tiêu Hoài Nhã như thể đang nhìn một tên đại ác nhân chuyên bắt nạt người khác.

Hàn Vinh Luân dụi dằm nói: "Quận chúa, ta không sao, đều là do ta không tốt, vừa mới không cẩn thận mạo phạm Tiêu tiểu thư."

Tiêu Hoài Nhã cười lạnh: "Có nghe thấy không? Là hắn mạo phạm ta!"

Chu Lan Nghi tức giận đến mức nghiêng rằng, chiều nay nàng ta vốn dĩ đã rất tức giận, nếu không phải ca nàng ta nhất quyết ở lại, nàng ta mới là người không thềm ở lại đây, vốn dĩ một bụng tức giận rồi, giờ lại còn bị Tiêu Hoài Nhã làm cho sôi máu, lập tức không thềm suy nghĩ mà nói: "Tính hắn ôn hòa, sao có thể mạo phạm người? Nhưng mà người là cái thứ mà không ai muốn!"

"Câm miệng!" Tiêu Hoài Nhã quát chói tai, sắc mặt trầm như nước, đáng tiếc bị khăn che mặt ngăn lại, chỉ lộ ra một đôi con ngươi âm trầm.

Chu Lan Nghi bị quát nên cũng rất hoảng sợ, nhưng sau đó càng thêm xấu hổ, nàng ta là quận chúa, trừ cha và ca ca nàng ta ra, không ai dám quát nàng ta như thế, hiện giờ người quát nàng ta lại là người mà nàng ta coi thường, càng thêm cáu giận, nói: "Người to gan! Dựa vào cái gì mà dám quát ta? Ta là Quận chúa! Tiêu Hoài Nhã, chẳng lẽ ta nói sai sao? Sao Hàn Vinh Luân

có thể mạo phạm người? Nhất định là người câu dẫn hẳn, người là thứ không ai thềm cười... A!!!"

Ánh mắt Tiêu Hoài Nhã lập tức trở nên sắc bén, nàng ấy đặt tay lên eo, khẽ động một cái, lập tức lấy ra một cây roi nhỏ, một giây sau nàng ấy cử động cổ tay rồi vung roi ra.

"Bang" một tiếng, động tác vừa nhanh vừa vang, thiếu nữ trước mặt bị đánh cho tái mét, kêu mấy tiếng thảm thiết, căn bản là đứng không vững.

Chương 361

DTV-EBOOK

Sau khi Tiêu Hoài Nhã đánh xong, tựa hồ mới nguôi giận được một chút, thông thả ung dung nói: “Nói thử một chữ nữa xem?!”

Cánh tay nàng ấy run run, đã lâu không ra tay, thật là có chút mới lạ, lần này Chu Lan Nghi thật sự xui xẻo khi đụng vào nàng ấy, nơi này hoang dã ít người, làm việc cũng dễ dàng, so với lúc trước ở Tiêu gia, đối mặt với một đám khách còn khó khăn hơn nhiều, sẵn tiện đã như vậy rồi thì làm ầm ĩ lên, xem những người này đến đây để làm gì.

Sắc mặt Chu Lan Nghi tái nhợt không dám động đậy, Hàn Vinh Luân cũng bị dọa, kinh hãi lui về phía sau hai bước, sau khi phản ứng lại, vội vàng đỡ lấy Chu Lan Nghi: “Người không sao chứ?”

Chu Lan Nghi lắc đầu, sau khi ý thức được chuyện gì đã xảy ra với mình, nàng ta ngơ ngẩn che cánh tay lại, chỗ vừa rồi mới bị roi quất đau đớn nói cho nàng ta biết tất cả đều là thật, nàng ta đã bị Tiêu Hoài Nhã đánh!

Lúc này giọng Chu Trạch Cảnh vang lên: “Xảy ra chuyện gì vậy hả?!”

Mọi người nhìn lại, Chu Lan Nghi khóc lóc chạy tới: “Ca, nàng, nàng ấy đánh ta! Ôi ôi ôi...”

Chu Trạch Cảnh và Yến Thu Uyển đến làm Chu Lan Nghi nghĩ rằng mình tìm được chỗ dựa rồi, nàng ta khóc lóc chạy tới, làm Yến Thu Uyển sợ tới mức lùi về phía sau hai bước, che bụng, ra vẻ cảnh giác nhìn cô em chồng.

Hài tử trong bụng nàng ta là cục vàng cục ngọc, không thể để cô em chồng lỗ m.ãng này đụng trúng được.

Sắc mặt Chu Trạch Cảnh trở nên khó coi, nhìn muội muội, thấy nàng ta chỉ vào vị trí mình bị đánh khốc lóc mà kể lể, sắc mặt càng khó coi, hắn nhìn về phía mấy người bọn họ, trầm giọng nói: “Tiêu cô nương, không biết xá muội ta làm gì mà làm người động thủ? Dù sao xá muội cũng là Quận chúa mà bệ hạ đích thân phong cho!”

Yến Thu Xu đến sau nên khó nói giúp được gì, bởi vậy nên chỉ có thể im lặng đứng chờ một bên.

Tiêu Hoài Nhã lạnh lùng nói: “Hàn Vinh Luân mạo phạm ta, quận chúa lại trách cứ là ta câu dẫn hắn, như thế khác nào là làm nhục người khác bằng lời lẽ, chẳng lẽ không nên đánh sao? Nếu là 5 năm trước, ta định sẽ đánh nàng ta đến mức phải kêu cha gọi mẹ, lúc này chỉ mới hạ có một roi, vẫn là nể mặt nàng ta lắm rồi!”

Chu Trạch Cảnh nhìn về phía Chu Lan Nghi, thấy nàng ta có hơi chột dạ, nhưng càng có biểu hiện ủy khuất: “Ca, là nàng ấy đánh ta, ta là Quận chúa kia mà!”

“Câm miệng!” Chu Trạch Cảnh nghe xong thì sắc mặt lập tức biến đổi, vội quát lớn.

Chu Lan Nghi nghẹn khuất dậm chân một cái, trợn mắt lên nhưng không lên tiếng nữa. Chu Trạch Cảnh rất bất đắc dĩ, ngay từ đầu hắn ta đã không muốn mang muội muội đến đây, nếu không phải lúc ra ngoài tình cờ gặp phải thì sao có thể nháo thành bộ dạng này, làm phá hỏng chuyện của hắn ta, Chu Trạch Cảnh nhìn thoáng qua Hàn Vinh Luân, sắc mặt tối sầm.

Người sau sợ hãi lảng tránh ánh mắt hắn ta, cúi đầu không dám nhìn hắn ta. Chu Trạch Cảnh thầm mắng một tiếng, chấp

tay bồi tội: “Là xá muội nói năng lỗ m.ãng, mong Tiêu cô nương chớ trách.”

Tiêu Hoài Nhã cười lạnh: “Trách thì thật ra ta cũng không trách, chỉ là vị công tử mà thế tử mang đến thực sự có chút chán ghét, không thể tin được đường đường là thế tử Tấn Vương mà lại kết giao với một người không hiểu quy củ như vậy, thật là làm người ta được dịp mở rộng tầm mắt mà!”

Tiêu Hoài Nhã vừa nói xong, sắc mặt Chu Lan Nghi lập tức tối sầm lại, tức giận muốn phản bác.

Nhưng không chờ nàng ta phản bác, Chu Trạch Cảnh đã lạnh lùng nói: “Hàn Vinh Luân! Lời Tiêu tiểu thư nói là thật sao? Người thân là người đọc sách vậy mà đến lễ nghi cơ bản cũng không hiểu sao?!”

Hàn Vinh Luân không dám hé răng từ nãy giờ, quyết định khom người tiến lên: “Bẩm thế tử, là tại hạ sai, tại hạ sinh ra ở Vụ Thành, trước đây Tiêu tướng quân nhiều lần xuất chinh đi ngang qua Vụ Thành nhưng tại hạ vẫn luôn không có dịp được gặp mặt .

Hiện giờ gặp được tử tử Tiêu tướng quân, ta nhất thời kích động muốn cầu một ân điển, có lẽ bởi vậy mà mạo phạm Tiêu tiểu thư, mong thế tử, Tiêu tiểu thư thứ tội.”

Chu Lan Nghi hừ lạnh một tiếng, kéo kéo tay áo hắt: “Người nghe những chuyện đó làm gì? Còn không bằng nghe ca ca ta, ca ca ta lợi hại hơn hẳn ta nhiều...”

“Lan Nghi!” Chu Trạch Cảnh làm vẻ hơi xấu hổ, cười cười nhằm làm cho chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hoá như không: “Nếu Hàn Vinh Luân đã bồi tội, mong Tiêu tiểu thư rộng lượng bỏ qua cho tiểu nhân.”

Tiêu Hoài Nhã liếc hẩn một cái, nói: “Nếu hẩn đã thừa nhận mạo phạm ta, vậy nơi này cũng không chào đón Hàn công tử, mời Hàn công tử mau chóng rời đi.”

Hàn Vinh Luân đứng thẳng người, bình tĩnh nói: “Vâng, Hàn mỗ sẽ rời đi ngay.”

Hẩn xoay người rời đi, Chu Lan Nghi thấy thế thì cũng vội đi theo: “Ai da, người từ từ đợi ta với, ta cũng không muốn ở đây, chán muốn chết đu được!”

“Lan Nghi, mau trở về đây!” Chu Trạch Cảnh vội kêu.

Nhưng Chu Lan Nghi không muốn, hôm nay nàng ta đã ghen một bụng tức, bây giờ ca ca còn không chịu lấy lại công đạo cho nàng ta, nàng ta không cần nghe theo lời ca ca nữa đâu!

Chu Lan Nghi rời đi không quay đầu lại, làm cho Chu Trạch Cảnh tức đến mức muốn lập tức đi bắt người về, nhưng lại sợ nàng ta ở lại gây chuyện nữa nên chỉ có thể chịu đựng.

Tiêu Hoài Nhã thấy vậy, nói với hai người còn lại: “Sao vậy? Thế tử và thế tử phi không cùng đi sao?”

Chu Trạch Cảnh hơi mỉm cười: “Chắc là không được, phu nhân ta còn đang mang thai, phải cẩn thận một chút.”

Hẩn ta thoáng khom người: “Nếu chuyện đã được giải quyết, vậy bốn thế tử sẽ dẫn phu nhân về nghỉ ngơi trước.”

“Thế tử đi thông thả.” Tiêu Hoài Nhã ngoài cười nhưng trong không cười nói. Chu Trạch Cảnh và Yến Thu Uyển gật đầu, lúc gần đi thoáng nhìn Yến Thu Xu đang tránh một bên chỗ bóng ma.

Chờ hai người rời đi, Tiêu Hoài Nhã mới thu khí chất lạnh lẽo của mình lại, thả lỏng bả vai, nhìn về phía Yến Thu Xu, thấp

giọng nói: “Ta đoán quả không sai, hắn ta tới tìm muối thật, còn tên Hàn Vinh Luân lúc này lại muốn mời ta đi ngắm sao, ngắm con khỉ! Hắn muốn câu dẫn ta thì có!”

Yến Thu Xu trấn an rồi vỗ vỗ bả vai nàng ấy, cười nói: “Không sao, tử nhìn ra là tốt rồi.” Tiêu Hoài Nhã cười đặc ý: “Muội đã nói với ta hắn là loại người gì, nếu ta còn không nhìn ra vậy chẳng phải là đồ ngốc sao?”

Yến Thu Xu cười tủm tỉm nói: “Tỷ tin tưởng muội tới vậy sao?”

Tiêu Hoài Nhã thuận miệng nói: “Dù sao muội cũng sẽ không hại ta, bọn họ đều là người ngoài.”

Trong lòng Yến Thu Xu vừa ấm áp vừa buồn cười, nàng ấy đơn thuần như vậy cho nên mới bị tên cầu vật Hoài Vương lừa, nàng nhắc nhở thêm: “Vậy nếu tử nhìn trúng ai, nhất định phải nói với muội, để muội làm ải trấn cửa, chuyện khác không nói, nhưng muội nhìn người vẫn rất chuẩn!”

Tiêu Hoài Nhã sáng khoái gật đầu: “Được!”

Nhưng Tiêu Hoài Nhã còn chưa nói rõ, nàng ấy không thèm nhìn trúng ai đâu!

*

Lần này thật sự là nhà ai về nhà nấy.

Tiêu Hoài Nhã về phòng, Yến Thu Xu cũng về, sau khi rửa mặt thì đi ngủ. Phòng nàng không có người khác, Thủy Mỗi ngủ ở cách vách. Trong lúc ngủ mơ, Yến Thu Xu bỗng nhiên nghe thấy một tiếng động, nàng bỗng nhiên bừng tỉnh, nhìn cửa sổ đóng chặt ngoài kia.

Cảm giác quen thuộc này!

Sẽ không phải là Tiêu Hoài Đình đâu nhỉ?

Nhưng rất nhanh nàng lại phủ nhận, lần trước là hoàn cảnh đặc biệt, vì lo lắng tổn hại đến thanh danh nàng nên chàng mới trốn trong phòng, không dám để những người khác thấy, chàng không thể lại xảy ra chuyện mà chạy tới đây tránh đầu sóng ngọn gió nhanh như vậy.

Tiếp theo lại là một tiếng động vang lên, lúc này đã rõ ràng hơn, là ở trong viện của nàng.

Thủy Mỗi cũng bị bừng tỉnh, giọng run run từ cách vách truyền đến: “Cô nương! Người không sao chứ?”

Yến Thu Xu nói: “Ta không sao.”

Chương 362

DTV-EBOOK

Lúc này tiếng bước chân gần hơn, một giọng nói vang lên: “Hương Quân, ta có việc muốn nói với Hương Quân.”

Giọng nói kia... là của Chu Trạch Cảnh!

Thủy Mỗi hiển nhiên cũng nghe thấy, lập tức không sợ nữa, nhanh chóng mở cửa đi ra, nhú mào nói: “Mong thế tử trở về, xông loạn vào nội viện không tốt cho thanh danh thế tử!”

Chu Trạch Cảnh ôn hòa nói: “Ta đúng là có việc muốn nói với Hương Quân, nếu Hương Quân không tiện gặp ta, vậy mong cô nương giao cái này cho Hương Quân.”

Thủy Mỗi chân chờ một chút, chưa kịp suy nghĩ thì trong tay đã bị nhét một chiếc khăn tay, trên góc khăn có thêu một chữ Yến, chỉ là không biết là Yến của Yến Thu Xu, hay là Yến của Yến Thu Uyển.

Trên thực tế làm thị nữ bên người Yến Thu Xu, nàng ấy vẫn đoán được về mối quan hệ của cô nương và Yến gia ở kinh đô, nàng ấy ngầm nghĩ một hồi, vẫn quyết định xoay người đi vào phòng Yến Thu Xu.

“Cô nương, người xem cái này đi.” Thủy Mỗi nói: “Đây là Tấn Vương thế tử đưa cho ta, nói là trước kia hắc ở Trương phủ từng được một vị cô nương giúp đỡ, hiện giờ phát hiện đó là cô nương ngài, cho nên tới trả khăn.”

Yến Thu Xu nhận lấy, trong phòng vừa mới châm đèn dầu, ánh sáng tối tăm, nhưng cũng đủ để nàng thấy rõ, chiếc khăn này... là của nguyên chủ thêu.

Nàng kế thừa ký ức của nguyên chủ, nhưng lại không kế thừa thư pháp và kỹ năng thêu thùa của nàng, chữ viết của nàng còn từng bị Đông Đông cười nhạo, đương nhiên cũng chưa từng thể hiện kỹ năng thêu của mình trước mặt người khác, nhưng nàng vẫn nhận ra được vật mà nguyên chủ thêu.

Sao đồ của nguyên chủ lại rơi vào trong tay Chu Trạch Cảnh? Yến Thu Xu cẩn thận nhớ lại một chút, phải hồi lâu mới nhớ ra, đó là một lần ngắm hoa, khi nguyên chủ ngẫu nhiên gặp được Chu Trạch Cảnh, Chu Trạch Cảnh lúc ấy tình cờ bị một bát nước trà của nha hoàn làm ướt tay, nàng đã đưa khăn tay cho đối phương dùng.

Bởi vì phía trên chiếc khăn không có ấn ký cá nhân, chỉ có một chữ Yến, nàng mới dám tặng cho người khác.

Mà đó cũng là lần đầu tiên nàng gặp Chu Trạch Cảnh.

Chính bởi vì lần gặp này, Chu Trạch Cảnh không trách nha hoàn kia, mà còn ôn hòa lịch sự bỏ qua việc này, làm nguyên chủ cảm thấy Tấn Vương thế tử không chỉ là người tốt, mà còn không phân biệt đích thú.

Nàng là thứ nữ do di nương sinh, chuyện này vẫn luôn là sự tự ti trong lòng nàng, cả ngày lại bị di nương lừa nhải phải gả cho lang quân tốt, sửa mệnh cho mình và di nương, hai chuyện cộng lại làm nàng lúc ấy có chút động lòng với Chu Trạch Cảnh.

Theo sự hiểu biết của nguyên chủ đối với Chu Trạch Cảnh, một người là tiểu cô nương khuê các chưa trải sự đời, theo bản năng đâm chòi kết tình với nam tử này, đáng tiếc là nàng vốn dĩ có thể thành công, nhưng lại bị Yến Thu Uyển nhanh chân đến trước, ngược lại làm mình trở thành dê thế tội.

Hiện giờ thứ này lại xuất hiện trước mặt nàng, còn là Chu Trạch Cảnh tự mình đưa đến đây. Nếu là nguyên chủ, sợ là sẽ

vui muốn chết, nhưng với nàng thì... Hơn nữa vì sao đột nhiên lại xuất hiện?

Thật giả bất luận, dù sao thì nguyên chủ cũng theo vô số cái như này để dùng thay đổi, mỗi cái có một ý nghĩa khác nhau.

Chẳng lẽ là bọn họ phát hiện Hoài Vương không thành nên đổi Chu Trạch Cảnh tới?

Hay là hẳn ta đang thử nàng?

Tim Yến Thu Xu đập thành thịch, cũng đúng, kiếp này Tiêu gia thay đổi nhiều như vậy, là người bình thường thì cũng ý thức được có thứ gì đó đã xảy ra. Kế tiếp là vấn đề quân lương, Tiêu gia đã có đối sách, nếu bọn họ thay đổi biện pháp, sợ là sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Yến Thu Xu không hề muốn xuất hiện cái ngoài ý muốn này.

Nàng hít sâu một hơi, siết chặt khăn tay, mở cửa đi ra ngoài. Hôm nay ánh trăng rất sáng, Yến Thu Xu vừa ra đã thấy nam tử đang đứng dưới ánh trăng, hẳn ta lộ ra một nụ cười nhạt: “Hai ngày trước dọn phòng ta tình cờ thấy chiếc khăn tay này, không ngờ ta đã từng có giao thoa với Hương Quân, chỉ không ngờ là tạo hóa trên người.”

Yến Thu Xu nhìn hẳn ta, trộm véo mình một chút, sau đó chớp mũi tức khắc đau xót, nước mắt rưng rưng, miệng giống như giả vờ bình tĩnh nói: “Xin lỗi, ta không biết chiếc khăn tay này, tuy rằng ta cũng họ Yến, nhưng ta không biết theo thừa, không theo ra được như thế này đâu, sợ là thế tử đã hiểu lầm rồi.”

Chu Trạch Cảnh nghe vậy thì thở dài: “Vậy thì tiếc quá, thế mong Hương Quân hãy trả khăn tay này lại cho ta, để ta lưu lại làm kỷ niệm cũng được.”

Yến Thu Xu nhấp môi cười, đưa khăn tay qua.

Chu Trạch Cảnh tiến lên hai bước nhận lấy, ngón tay hắn ta lơ đãng chạm vào ngón tay nàng một chút, sau đó vội vàng tách ra, nói: “Nghe phu nhân nói, có lẽ chủ nhân của chiếc khăn tay này đã không còn nữa, ta vốn dĩ không tin, nhưng nếu Hương Quân không nhận lại nó, vậy thì cũng không còn cách nào khác.”

Hắn ta nhoẻn miệng cười, cặp mắt nhìn chăm chăm nàng, tựa như muốn khắc ghi nàng vào trong đầu thật kỹ, sau đó chấp tay rời đi, không phát ra tiếng động nào nữa.

Thủy Mỗi thở phào một hơi, khẩn trương nói: “Cô nương, người đừng làm chuyện ngốc nha!”

Tuy có lẽ cô nương và vị thế tử này từng có chuyện xưa gì đó với nhau, nhưng nàng đã là vị hôn thê của Lục thiếu gia, sau này chính là phu nhân Trấn Quốc Công tương lai, đại thiếu gia không kế thừa được tước vị, vị trí Yến Thu Xu đã chắc chắn, nhưng thế tử cũng đã có chính thê!

Yến Thu Xu cười, giọng nói nhẹ nhàng: “Ta biết rồi, ta với thế tử chỉ giao thoa lúc này thôi, hắn cũng đã cưới người khác rồi, ta sẽ không làm gì khác đâu.” Nói xong nàng đi vào phòng.

Thủy Mỗi liên cảm giác lạnh cả sống lưng, muốn theo vào nhưng rồi lại không dám, chỉ có thể nôn nóng dậm chân ở bên ngoài.

Khi nàng ấy không thấy ở phía đầu tường có một thân ảnh đen nữa thì mới yên tâm trở về chỗ của mình.

Chu Trạch Cảnh trở lại phòng.

Yến Thu Uyển hoàn toàn không ngủ được lập tức ngênh đón hắn ta, khẩn trương nói: “Thế nào? Nàng ấy có thừa nhận không?”

Chu Trạch Cảnh lắc đầu: “Không.”

Lòng Yến Thu Uyển trầm xuống: “Nàng ấy không thừa nhận, vậy thái độ nàng ấy như thế nào, rốt cuộc nàng ấy có phải là Yến Thu Xu không?”

Từ chuyện lần trước đến hiện tại liên tục xảy ra chuyện ngoài ý muốn làm nàng ta bắt đầu hoảng hốt, mãi đến khi lần thứ hai Yến Thu Xu xuất hiện, nàng ta mới biết được những thay đổi này có lẽ bởi vì không chỉ có mình nàng ta trọng sinh, có lẽ còn có Yến Thu Xu nữa.

Ngay từ đầu nàng ta cho rằng Yến Thu Xu gặp phải kỳ ngộ gì, kỳ ngộ của nàng ta chính là trọng sinh, vậy kỳ ngộ của Yến Thu Xu có thể là trù nghệ, hoặc là cái gì đó tốt hơn một chút, cho nên mới có thể làm Tiêu gia tử khí âm trầm kia một lần nữa toả sáng.

Yến Thu Uyển rất sợ Yến Thu Xu hiện tại và Yến Thu Xu kiếp trước là hai người, sẽ xuất hiện biến cố, mắt thấy Hoài Vương thiếu chút nữa xảy ra chuyện, Tam hoàng tử bị chém đầu, Tuyên Vương xảy ra chuyện sớm hơn kiếp trước, chỉ còn có Hoài Vương, cùng với Xương Vương vốn không nên tồn tại...

Thay đổi này quả thật nghiêng trời lệch đất, nàng ta không dám đánh cược, sau khi xác nhận mình đã mang thai, Chu Trạch Cảnh sẽ không để hài tử hắt hủi không có mẫu thân, nàng ta chỉ đành bất đắc dĩ nói chuyện của mình cho Chu Trạch Cảnh.

Phu thê hai người bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định tới thử Yến Thu Xu, nếu người này vẫn là Yến Thu Xu, là Yến Thu Xu kiếp trước bị nàng ta huỷ đi đường nhân duyên, vậy bọn họ sẽ không cần lo lắng nữa.

Nhưng nếu không phải, vậy... Bọn họ phải suy xét kế tiếp nên sắp xếp như thế nào.

Chu Trạch Cảnh thấy nàng ta hoảng loạn, vội trấn an nói: “Không cần sợ, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, có lẽ nàng ta

khác nàng, nàng không có chút oán hận nào, cũng không cảm
kích như nàng nói ở đời trước, toàn bộ quá trình nàng ta đều rất
bình tĩnh, tuy có chút cảm xúc, nhưng tiếc nuối chiếm đa số, rõ
ràng chỉ cảm thấy ta và nàng ta đã bỏ lỡ.”

Chương 363

DTV-EBOOK

“Thật sao?!” Yến Thu Uyển kinh ngạc vui mừng không thôi: “Nàng ta không có trọng sinh thật sao?”

“Không có.” Chu Trạch Cảnh lại xác định lần nữa: “Người bình thường biết mình từ Hoàng Hậu biến thành một bé gái mồ côi, dựa vào trời cao rủ lòng thương cho kỳ ngộ trợ giúp Tiêu gia mới có thể đổi lấy một vị trí thiếu phu nhân, nhưng thiếu phu nhân thì làm sao bằng được Hoàng Hậu, chắc chắn nàng ta sẽ oán hận, như vậy thì nàng ta tuyệt đối sẽ lộ ra sơ hở.”

“Đúng vậy!” Yến Thu Uyển cũng gật đầu theo, trừ lý do này ra, nàng ta còn nhớ rất rõ, Yến Thu Xu rất yêu Chu Trạch Cảnh, vậy nên nếu Yến Thu Xu trọng sinh thật, nàng ta không thể gặp Chu Trạch Cảnh mà không có phản ứng gì được.

Nàng ta khẳng định là Yến Thu Xu đó, không có trọng sinh!

Chu Trạch Cảnh cũng nhẹ nhàng hơn nhiều: “Được rồi, chuyện này đã giải quyết xong, ngày mai chúng ta đi thôi, cũng không biết Lan Nghi đã bị dụ đi tới chỗ nào rồi!”

Yến Thu Uyển ngoan ngoãn gật đầu, nhú mào nói: “Thiếp cũng không muốn ở đây nữa, không tiện chút nào, cũng không tốt bằng trong phủ.” “Đúng vậy, nàng nói đúng, chúng ta cũng không thể để hài tử của chúng ta chịu uỷ khuất.” Chu Trạch Cảnh đỡ nàng ta, nếu không phải hiện giờ tên đã lên dây không thể không bắn, hẳn ta cũng không cần vì cẩn thận mà tự mình tới đây một chuyến.

Tiêu gia liên thủ với Thẩm gia, hiện giờ chuyện Xương Vương đăng cơ giống như đã thuộc về thiên mệnh, lão hoàng đế lại

nhìn trúng Thuận Vương, Lục quý phi còn đang nắm giữ hậu cung, bọn họ chỉ có thể mạnh dạn, hơn nữa còn phải từng bước cẩn thận.

Hiện giờ cũng coi như đã xác nhận ổn định mối đe dọa là Yến Thu Xu, vậy kế tiếp có thể bố trí được rồi.

Chu Trạch Cảnh nói làm cho Yến Thu Uyển bật cười, hai vợ chồng trở lại giường, kéo màn, Yến Thu Uyển nằm trên giường, còn hỏi một câu: “Vậy kế tiếp phải làm thế nào?”

Chu Trạch Cảnh cười: “Nàng không cần phải xen vào, chỉ cần an tâm dưỡng thai là được.”

“Vâng!”

“Ừm!”

Ngày kế tiếp.

Chu Trạch Cảnh và Yến Thu Uyển ăn xong bữa sáng thì cáo từ. Khi tin tức truyền đến, Yến Thu Xu đang cùng ăn sáng với Tiêu Hoài Nhã và Triệu Thục Hồng.

Dưới sự dẫn dắt của nàng, mỗi ngày Tiêu Hoài Nhã và Triệu Thục Hồng đều dậy muộn hơn một chút, cũng gần sát nút với nàng.

Bữa sáng hôm nay là trứng luộc trong nước trà và sủi cảo tôm. Có hàng xóm tâm huyết nuôi tôm thật tốt, sợ các nàng hết tôm ăn nên thỉnh thoảng lại gửi sang, tôm nhiều thì mình làm sủi cảo tôm, rồi cho vào hầm lạnh, bảo quản được một đến hai ngày, mấy con tôm nhỏ có thể làm thành bánh tôm, cũng là một món ngon, sau đó phơi khô, rồi nghiền thành bột nấu cháo, những món ăn này đều rất tốt cho trẻ nhỏ.

Nhưng chỗ của bọn họ không có trẻ con, loại cháo này cũng hơi tanh, cho nên tạm thời không có trong thực đơn của bọn họ.

Trứng đã được ngâm trong nước trà một đêm, lòng trắng trứng mềm mại lộ ra thân hình mũm mĩm do thiên nhiên ban tặng, lại càng có vị mặn mặn thơm ngon.

Yến Thu Xu chỉ với một ngụm đã cắn tới nơi có lòng đỏ, ăn cực kỳ nghiêm túc. Cổ quản gia đến báo cáo công việc, nàng cũng không nỡ ngẩng đầu nhìn một cái, ngâm nước cả đêm, thật sự rất ngon miệng, không hề khô một chút nào.

Tiêu Hoài Nhã hơi khó hiểu, khi Cổ quản gia rời đi, trong nhà ăn chỉ còn ba người bọn họ, nàng ấy mới nói: “Muội nói bọn họ chạy tới đây chẳng lẽ là vì để tên Hàn Vinh Luân kia câu dẫn ta sao?”

Tối hôm qua Triệu Thục Hồng uống nhiều đến mức say mềm, nghe vậy xong thì cơn buồn ngủ lập tức tan thành mây khói, ánh mắt trông mong nhìn Tiêu Hoài Nhã, căn bản là muốn nghe đương sự thuật lại.

Chờ nghe xong, nàng ấy tức giận nói: “Uống cho hẩn là người độc sách!”

Yến Thu Xu yên lặng nói: “Muội còn nghĩ tỷ đã sớm biết phẩm chất của hẩn rồi chứ.”

Triệu Thục Hồng cắn răng: “Ta không ngờ hẩn có thể hư hỏng tới mức như vậy! Thật không hổ danh là đệ đệ ruột của huynh trưởng hẩn!”

Câu dẫn nữ hài ư, hẩn đây là có ý đồ gì? Còn không phải là vì Tiêu gia sau lưng nàng ấy à? Nếu không hẩn còn chưa thấy mặt Tiêu Hoài Nhã, làm gì đến nỗi vừa gặp đã yêu? Thân là nam tử, hẩn đã chiếm hết tiện nghi rồi mà còn không biết đủ, lợi dụng nữ nhân là đáng giận nhất.

Là một người đã từng bị lợi dụng, Triệu Thục Hồng cũng đồng cảm như bản thân mình vậy, may là Tiêu Hoài Nhã đủ thông minh để nhìn ra điều đó. Yến Thu Xu gấp cho nàng ấy một cái bánh bao tôm, cười nói: "Được rồi, mọi chuyện đã giải quyết xong, hôm qua tỷ ấy còn đánh cho Chu Lan Nghi một trận, thật đúng là lợi hại."

Triệu Thục Hồng nghe những lời này, lửa giận mới dịu đi một chút. Tiêu Hoài Nhã cười đắc ý.

Yến Thu Xu nói: "Tối hôm qua hơn nửa đêm, Chu Trạch Cảnh có tới đây tìm muội."

"Cái gì!" Triệu Thục Hồng hít sâu một hơi, ngay sau đó sắc mặt khẽ biến đổi, liềm mạng nháy mắt về phía Yến Thu Xu.

Đại cô nương to gan này, ngồi bên cạnh muội chính là chị dâu của muội đấy! Sắc mặt Tiêu Hoài Nhã cũng tối sầm lại: "Hắn có ý gì? Hắn có coi Tiêu gia ta ra gì không? Vậy mà lại dám làm ra chuyện như vậy!"

Yến Thu Xu ăn xong trứng luộc, rồi lại ăn sủi cảo tôm, sủi cảo tôm có vị mặn nhẹ, bên trong là một con tôm không lớn lắm, nhưng tổng thể hơi nhạt một chút, nàng chấm nó với nước tương mới cho vào miệng, vị mặn mặn thơm ngon lập tức tràn ngập trong khoang miệng, nàng bình tĩnh nói: "Hắn ta đang thử muội, muốn cân nhắc biện pháp tốt nhất để đối phó Tiêu gia, sợ muội để lộ bí mật."

Tiêu Hoài Nhã vội hỏi: "Biện pháp gì? Muội biết à?"

"Hắn đã xếp người vào Hộ Bộ, bên phụ trách quân lương cũng có người của hắn, khả năng cao nhất chính là động tay động chân vào quân lương, có lẽ sợ muội biết những chuyện này nên mới tới thử muội. Tỷ nhớ nhắc nhở người nhà, mặc kệ có hay không cũng phải kiểm tra cẩn thận, chuẩn bị trước phương án để đề phòng họa ập vào người!" Yến Thu Xu cười nói.

Vốn dĩ nàng còn đang không biết phải nhắc nhở bọn họ thế nào, nàng mới tới đây được một năm, lúc đó Tiêu Hoài Đình đã xuất chinh nên nàng không thể biết được kế hoạch này.

Nhưng bây giờ Chu Trạch Cảnh đã lấy có đó để thử nàng, nàng có ngốc mới không dùng.

Đối với Tiêu gia mà nói, về phương diện này bọn họ tuyệt đối thận trọng, mặc kệ có xảy ra hay không, nhất định phải ưu tiên quân lương hàng đầu, cho dù cuối cùng vẫn không thể bảo vệ được quân lương, bọn họ cũng phải có chuẩn bị trước. Hiện tại Tiêu gia đã có tư cách làm những chuyện này.

Tiêu Hoài Nhã nghiêm túc gật đầu, hành quân đánh trận là chuyện trọng đại không thể lơ là: “Hai ngày nữa ta sẽ về nói với mẫu thân và ca ca.”

Nàng ấy mang tin tức này về, chắc sẽ không bị nương nàng ấy nhốt ở bên cạnh đâu nhỉ?

Hai mắt Tiêu Hoài Nhã mơ hồ trong giây lát.

Gánh nặng trong lòng Yến Thu Xu được cởi bỏ, nàng vui vẻ gấp một miếng sủi cảo tôm bỏ vào miệng.

A, quên chấm nước tương rồi, hèn gì miếng này hơi nhạt.

Sau khi do dự hai giây, nàng cầm chén nước tương lên húp vài giọt. Tuyệt vời rồi!

Tiêu Hoài Nhã và Triệu Thục Hồng: “... A Xu, hãy nhớ cho kỹ, dù sao muội cũng là nữ hài tử!”

*

Tiêu Hoài Nhã nghĩ rất tốt, nhưng thật không may, khi nàng ấy về Tiêu gia, Tiêu phu nhân đã giữ nàng ấy lại.

Tiêu phu nhân thấy nữ nhi của mình đã chịu ra ngoài đi chơi, vậy tất nhiên là cũng đã buông bỏ sự không thích và khó chịu đối với vết sẹo trên mặt mình, như vậy con bé cũng có thể thử đi xem mắt một chút, nếu coi trọng thì có thể lập gia đình rồi.

Trước đây, Tiêu phu nhân đã muốn cho nữ nhi mình thành hôn, nhưng những đối tượng được làm mai trước đó không có kẻ nào làm bà ấy vừa mắt nên mới kéo dài đến tận bây giờ.

Chương 364

DTV-EBOOK

Dù cứng chiều nữ nhi đến đâu thì bà ấy vẫn là một người phụ nữ lớn lên trong xã hội phong kiến, dù thế nào thì bà ấy vẫn mong nữ nhi của mình có thể lấy chồng lập gia đình sinh con đẻ cái. Dù không có nam nhân thì sau này con bé cũng sẽ không cô đơn.

Con của tử muội dù có tốt đến đâu cũng không phải con ruột của mình, khó mà giống mẹ con được.

Trước đây không có ứng cử viên thích hợp, nhưng không có nghĩa là bây giờ không có, vì thế nàng ấy đã bị giữ lại.

Đông Đông truyền tin cho Yến Thu Xu nói: “Tiểu cô cô thật đáng thương, bị nãi nãi bắt trang điểm, không nghe lời còn bị đánh!”

Yến Thu Xu mân mê những chiếc vỏ đã được làm sạch, gạt đầu trong sợ hãi, may mà Tiêu phu nhân luôn đối xử dịu dàng với nàng, nếu không nàng cũng không dám vào cửa.

Đông Đông nói xong chuyện của Tiêu gia, sự chú ý cũng chuyển dời đến trên tay nàng, hiếu kỳ nói: “A Xu tử đang làm gì vậy? Lại có đồ ngon sao?”

“Đúng vậy!” Yến Thu Xu quyết đoán gạt đầu.

Bình thường người ta sẽ làm lap xưởng trong khoảng thời gian từ tháng mười một đến tháng một dương lịch, bởi vì trong ba tháng này, nhiệt độ sẽ rơi vào khoảng mười độ C, nhưng thời đại này sử dụng âm lịch, nhiệt độ thời cổ đại thấp hơn tương lai nhiều.

Tuy bây giờ mới tháng chín mà đã có thể bắt đầu làm lạp xưởng rồi. Nếu không nòng sợ sẽ không chuẩn bị lạp xưởng kịp trước khi đại quân xuất chinh.

Đông Đông làm nũng nói: “Đó là món gì vậy? Bây giờ có thể ăn được chưa?”

“Không được đâu, phải đợi mấy ngày nữa.” Yển Thu Xu nói cho cậu bé một tin buồn, động tác trên tay vẫn không ngừng, sau khi xử lí sạch lòng lợn tươi thì cần treo lên phơi, tốt nhất là phơi dưới ánh nắng mặt trời.

Không chỉ có nòng, Triệu Thục Hồng, Thủy Mỗi mà các nha hoàn bà tử trong thôn trang đều đến hỗ trợ, trong khoảng thời gian này nòng đã vơ vét được không ít lòng, ruột già, ruột non, những thứ này trước khi chế biến phải được cạo sạch dầu mỡ, chỉ để lại một mảnh mỏng trong suốt thì mới có thể sử dụng.

Đến bước này thì đưa đến thôn trang, sau đó Yển Thu Xu sẽ tiến hành bước rửa sạch khử trùng lần cuối, lúc này, những chiếc vỏ màu trắng trơn đã được treo trên cột, theo làn gió nhẹ thổi qua, có một mùi tanh ỉn ỉn thoáng hiện trong không khí.

Đông Đông thở dài uể oải: “Được rồi, tạm thời không ăn được!”

Uyển Nhi đang ăn bánh cuộn, bị Đông Đông chọc cười: “Không phải nói chờ hai ngày sao, mới vậy mà đã không chịu nổi rồi à?”

Đông Đông nhăn mặt lại, nghiêm túc nói: “Thấy đồ ăn ngon đương nhiên là muốn ăn ngay, không ăn được còn phải chịu đựng, thật là khó chịu quá đi!”

Yển Thu Xu đồng ý gật đầu: “Đúng vậy! Nhưng cũng không còn cách nào, món này phải đợi thôi.”

Vừa dứt lời, nàng vỗ trán một cái, cười nói: “Nhưng có món ngon khác không cần đợi!”

“Món gì vậy?!” Hai mắt Đông Đông chợt sáng lên.

Yến Thu Xu nói: “Nặn thịt thành chả giò!”

Uyển Nhi ngừng gặm bánh, tỏ vẻ trù mến tiến lại gần, tò mò hỏi: “Chả giò là cái gì vậy?”

Yến Thu Xu cười nói: “Một món ăn được cuộn trong bột rồi chiên giòn, rất ngon.”

A Xu tỷ tỷ mà nói rất ngon, vậy tất nhiên là ngon nhất, mắt hai đứa trẻ lập tức sáng lên, dưới sự chỉ dẫn của nàng, bọn trẻ đã gọi Tiêu Bình Tùng đang nhiệt tình vắt sữa bò đến giúp mình.

Bởi vì trong đám người, sức của Tiêu Bình Tùng là mạnh nhất.

Thật ra những món thịt viên chiên và chả giò mà Yến Thu Xu nói tới là những món ăn mà khi còn nhỏ chỉ khi đến dịp Tết nàng mới có thể ăn, nhưng sau này cuộc sống nàng tốt hơn, món ăn đã từng quanh năm suốt tháng chỉ có thể ăn một lần đã thành món ăn thường xuyên xuất hiện trên bàn cơm, sau đó nàng ăn đến phát ngán, đã rất lâu không thèm nhớ tới.

Ví dụ như bánh quẩy thờng, chả giò chiên, củ sen kẹp thịt,...

Nàng đến thế giới này đã được một năm, đến Tết Nguyên Đán năm ngoái nàng cũng không nghĩ tới, đương nhiên chủ yếu cũng là vì lúc ấy tất cả những món ăn ngày Tết đã có Tiêu gia an bài, đồ ăn cũng là đặc sản địa phương.

Bây giờ thì khác, nàng đang ở nhà riêng của mình, là chủ nhân của ngôi nhà này, nàng phải lo lắng mọi thứ, chỉ là khi đang nói chuyện phiếm với Đông Đông, nàng mới chợt nhớ ra.

Tết Nguyên Đán sắp đến rồi, để Tiêu Hoài Đình ăn Tết vui vẻ, nàng có thể chuẩn bị trước đồ ăn cho năm mới.

Sức lực của Yến Thu Xu có hạn nên nàng định nấu thịt viên chiên và gói cuốn. Trong đó thịt viên chiên là đơn giản nhất, nhân thịt là nạc mỡ cắt thành miếng nhỏ, sau đó trộn với hành, gừng, tỏi, nước tương, tinh bột, muối tiêu và các loại gia vị khác để tạo thành nhân thịt mềm có màu nâu nhạt.

Tiêu Bình Tùng khéo léo tăng lửa, bật bếp lửa, cho vào nồi nửa lượng dầu, đợi dầu sôi lên là có thể nặn thịt viên.

Việc này cũng cần phải có kỹ năng, dùng tay sạch gấp viên thịt, dùng ngón cái và ngón trỏ tạo thành một vòng tròn, các ngón còn lại siết chặt, thịt sẽ tự động trôi ra khỏi hình tròn, sau đó dùng muống xẹt qua, những viên thịt hình tròn sẽ xuất hiện trên muống.

Muống nên tráng qua nước trước một lần để thịt không dính vào muống, chỉ cần động nhẹ là thịt viên sẽ rơi xuống chảo dầu, dưới tiếng xèo xèo là thịt viên bị một đồng bọt khí bao vây lấy. Yến Thu Xu lại nhúng muống vào nước và nặn viên thịt thứ hai.

Lần lượt từng viên thịt được nặn ra từ những đầu ngón tay mảnh khảnh của Yến Thu Xu, thao tác này thật kỳ diệu, làm cho người ta không thể giải thích được. Tiêu Bình Tùng nhóm lửa đến phát chán, đuổi cổ hỏi: “A Xu tử tử, tử đang làm gì vậy?!”

Đông Đông còn đang cố gắng nhón chân, nghe vậy càng nhón cao hơn, nhưng Uyển Nhi lại che trước mặt cậu bé, làm cậu bé không thấy được cái gì: “Sao vậy, sao vậy?”

Sau một năm, vóc người của Uyển Nhi đã cao hơn, hiện giờ cô bé không cần nhón chân cũng có thể thấy, động tác của cô bé uyển chuyển như mây trôi, trong nháy mắt thịt viên bị thìa múc rơi vào trong chảo, cô bé thấy mình đã giúp được Yến Thu Xu

nên càng nóng lòng muốn thử: "A a a... Thật là tuyệt quá! A Xu tử tử, muối làm cũng rất được mà có phải không?"

Yến Thu Xu cười gật đầu: "Đương nhiên rồi, muối đi rửa tay đi."

Uyển Nhi nhanh chóng chạy đi, cô bé vừa đi, Đông Đông đã nhảy vào vị trí của cô bé, cậu bé hiếu kỳ mở miệng: "Oa!"

Yến Thu Xu thấy vậy, hỏi: "Đệ muốn thử không? Ta lấy ghế cho đệ ngồi làm." Đông Đông nhìn những ngón tay thon thả linh hoạt của nàng, rồi nhìn đôi bàn tay nhỏ nhắn mập mạp của cậu bé, dứt khoát lắc đầu: "Không, đệ sẽ đợi ăn, đệ thấy mấy viên thịt lúc nãy tử bỏ vào đều đã đổi màu, có phải bây giờ sắp ăn được rồi không?"

Yến Thu Xu: "... Sắp rồi."

Đứa trẻ này, sao có thể tỉnh táo quá vậy?

Rất nhanh Uyển Nhi đã rửa tay xong rồi đi tới.

Yến Thu Xu còn đưa cho cô bé một băng ghế dài, cô bé bước lên đó.

Tuổi của Uyển Nhi cũng không hẳn là lớn, hiện tại cô bé mới tám tuổi, nên đối với chuyện này, cô bé vẫn có suy nghĩ như chỉ đang chơi đùa với búp bê mà thôi. Mọi thứ đã sẵn sàng, cô bé bắt đầu chơi trong búp bê, biết rõ về các phương pháp mà Yến Thu Xu đã dạy, nhưng lần nào cô bé cũng chỉ nặn được một 'sợi' thịt...

Yến Thu Xu nhìn mà tức mình, dứt khoát đứng bên cạnh cùng làm với cô bé.

Thủy Mỗi cố gắng dành thời gian rảnh rỗi, múc thịt viên chiên lên và lọc dầu.

Viên thịt đầu tiên đã xong, người không có gì làm như Đông Đông nhao nhao đòi nếm thử, Thủy Mỗi cũng tiện tay đưa cho cậu bé.

Thịt viên xốp giòn không cần ướp thêm gia vị, sau khi cắn lớp vỏ ngoài, bên trong là lớp thịt nóng hôi hổi, thịt thơm ngon không quá béo cũng không quá khô, không bị bở, người bình thường ghét ăn thịt mỡ cũng phải ăn đến miếng thứ hai.

Chương 365

DTV-EBOOK

Vị mằn mặn càng khiến lớp thịt mỡ ngon hơn, không bị ngấy.

Dùng đũa cắm vào viên thịt, Đông Đông gặm hết lớp vỏ bên ngoài rồi mới ăn một miếng hết cả lớp thịt bên trong, rất nhanh trước mặt lại xuất hiện một miếng thịt viên nữa.

Cậu bé chớp mắt, kháng cự lùi lại: "Nhìn thấy chẳng ngon gì!"

Uyển Nhi không vui, bĩu môi: "Ngon lắm đấy, không tin thì ăn thử đi!"

"Chẳng thêm!" Đông Đông lắc đầu, thứ đồ đầy dài tương đương với ngón tay cậu bé, rộng bằng ba ngón tay, được chiên vàng rộm, vì bên trong có xì dầu nên bị ngả màu nâu, nhìn đã thấy... thật chẳng ra làm sao.

Chẳng có cảm giác muốn ăn gì cả!

Uyển Nhi không ngờ cậu bé lại không ăn, thối phù phù viên thịt rồi đưa cho Tiêu Bình Tùng: "Bình Tùng ca ca, cho huynh ăn này!"

Tiêu Bình Tùng cũng ăn viên thịt một cách tự nhiên, cậu bé ăn rất nhanh, đây đã là viên thứ hai rồi, không hứng thú mấy với 'sợi' thịt trong tay Uyển Nhi: "Ta không ăn đâu, muối ăn đi."

Hốc mắt Uyển Nhi ửng đỏ.

Yến Thu Xu cảm thấy xót xa khi thấy đứa trẻ ngoan như Uyển Nhi khóc, cắn răng, nói: "Ta sẽ ăn, Uyển Nhi làm là ngon nhất!"

Uyển Nhi liền nín khóc và nở nụ cười, đưa 'sợi' thịt đó cho Yến Thu Xu.

Thật ra mùi vị cũng rất ổn, chỉ là hình dạng có hơi...

Yến Thu Xu dần mặt cố gắng không nghĩ đến cái khác, cố chịu nóng mà nuốt xuống, gật đầu nói với Uyển Nhi đang tròn mắt chờ đợi: "Ngon quá! Uyển Nhi làm ngon hơn!"

Uyển Nhi cười mãn nguyện, ngập ngừng nói: "Vậy Uyển Nhi lại làm cho A Xu tỷ tỷ nữa nhé."

"... Không cần đâu, viên còn lại muối cầm về đi, mang cho nương muối ăn, còn có nải nải, đại bá..." Yến Thu Xu hí mắt cười.

Hai mắt Uyển Nhi sáng bừng lên: "Đúng ha!"

Yến Thu Xu lén thở phào một hơi, nói: "Vậy còn có ít nem rán, Uyển Nhi đi rửa tay rồi quán nem nhé."

Uyển Nhi dứt khoát: "Vâng."

Cách làm nem rất đơn giản, chủ yếu là bánh đa nem và nhân nem.

Yến Thu Xu đứng làm vỏ bánh đa, chuẩn bị bột mì, lúc này mọi người đang chia nhau ăn thịt viên. Khi mọi người ăn xong, vỏ bánh cũng đã làm xong, bắt đầu nhào nặn bột mì.

Cho đến khi làm xong thì cho thêm dầu, chồng lên thành từng lớp, rồi cuộn lại thành một lớp vỏ bánh mỏng, cho vào nồi và hấp.

Vì có nhiều dầu nên vỏ bánh rất dễ tách, sau đó trải ra đĩa, cho nhân hỗn hợp thịt và rau vào giữa, rồi chồng lên một lớp nữa, cuộn lại, một chiếc nem cuộn đã "ra lò".

Thịt viên lúc đầu cần phải có kỹ năng nặn thịt, nem cuộn này thì không cần, chỉ cần làm theo các bước của Yến Thu Xu là được.

Tiêu Bình Tùng là người giỏi nhất trong việc này, làm giống y như thật, có lúc còn tốt hơn cả Yến Thu Xu.

Nem cuộn đã được làm xong, có thể cho vào chảo dầu rồi.

Nem cuộn được rán chín có hình chữ nhật, mỗi lần cần chỉ cần được một nửa cái nem, sau khi cần lớp vỏ thì nhân được bọc bên trong sẽ lộ ra. Rõ ràng có rất nhiều món chiên nhưng mỗi món lại có một hương vị khác nhau.

Nem rán này cũng vậy, lớp vỏ bánh đa mỏng, được chiên giòn trong chảo dầu. Khi làm vỏ bánh đa phải cho thêm muối nên ăn sẽ cảm nhận được vị mặn mặn, còn về nhân bên trong thì tùy khẩu vị mỗi người.

Khi Yến Thu Xu nấu ăn, nàng thêm rất nhiều rau củ quả và chỉ có một ít thịt, vì vậy khi ăn một miếng, hương vị của nấm và cà rốt tràn ngập trong khoang miệng, chung quy là khá ngon miệng.

So với những món ăn thuần thịt như thịt viên, chả nem rõ ràng được trẻ con ưa chuộng hơn.

Chả nem vừa được chiên xong, Uyển Nhi và Đông Đông cứ ngồi đó không chịu đi đâu.

Yến Thu Xu đặt một cốc trà hoa quả giải khát bên cạnh để mấy đứa trẻ vừa ăn vừa uống, mà Tiêu Bình Tùng lại thích ăn thịt viên hơn, cậu bé ngồi bên cạnh hai đứa trẻ, ăn một viên thịt viên, hai má đều căng tròn.

Khi Yến Thu Xu đang nấu ăn, nàng đã được Uyển Nhi đút cho ăn, nên bây giờ nàng không ăn thêm được nữa, vì thế nàng chỉ

uống trà quýt trái cây.

Đến khi trời đã tối, nàng sai người cắt ruột sấy đi, những đứa trẻ này cũng phải về.

Lúc rời đi, chúng còn mang theo đồ ăn thừa, thỏa mãn thích thú như những chú chuột nhắt ăn cắp được thịt.

Yến Thu Xu khẽ bật cười.

Trong vòng hai ngày, ruột sấy vẫn chưa kịp khô, tiền hoa hồng của tháng chín cũng giảm, Yến Thu Xu không dám động đến số tiền lãi gần mười vạn nên đã sai người đi trả lại.

Hoa hồng nhiều như vậy, chắc chắn không chỉ là thu nhập đơn thuần, mà là phí gia nhập.

Hiệu suất của Tiêu Hoài Khải luôn cao, ước tính cũng phải có hơn chục tiệm gà rán ở những nơi khác trong kinh thành, riêng phí gia nhập vào chuỗi tiệm gà này cũng không ít.

Nhưng nàng không thể nhận, nàng đề xuất phí nhượng quyền chủ yếu là vì muốn kiếm thêm một khoản tiền cho Tiêu Gia. Khoản tiền này rơi vào tay nàng thì hơi nhiều, nàng lại không có phí bản quyền, những cửa tiệm đó không phải là tiệm do nàng sáng lập.

Yến Thu Xu kiên quyết không nhận, Tiêu Hoài Khải lại nhất quyết muốn đưa nó cho nàng. Người hầu của cả hai bên chạy đi chạy lại nhiều lần, nhưng cuối cùng Yến Thu Xu đã thắng, tiền được giữ lại bên Tiêu Gia.

Nhóc người hầu: "... Thiếu gia, lần sau chúng ta cứ nghe theo lời Hương Quân đi ạ."

Tiêu Hoài Khải: "..."

Hắn cũng rất bất lực, nghĩ muốn cho đứa trẻ đó ít của hồi môn mà cũng không chịu nhận, khiến một người lớn hơn mười mấy tuổi như hắn có chút ái ngại.

Tiền hoa hồng cầm đến tay, thời gian dường như trôi nhanh hơn.

Tình hình ở kinh thành ngày càng nghiêm trọng, hai bên không ngừng thăm dò lẫn nhau, nhưng không thật sự gây ra bất cứ chuyện gì, lão hoàng thượng thì nằm trên giường bệnh, không thể thượng triều, cũng không quản chuyện trên triều đình nữa.

Tất cả đều dựa vào Xương Vương và Thuận Vương, Tứ hoàng tử cùng những đại thần hỗ trợ cho nhau.

Nhưng cũng vì thế, các đại thần cũng lao nhao chọn phe phái.

Trong đó, những người ủng hộ Xương Vương nhiều ngoài sức tưởng tượng.

Cũng vì vậy, bên Lục quý phi càng nôn nóng hơn.

Theo những thông tin mà Yến Thu Xu nghe ngóng được, đều có thể cảm nhận được sự lo lắng vô cùng cấp bách. Tháng mười là mùa thu hoạch của khoai tây, lập xưởng cũng treo đầy thôn, như vậy nàng mới bớt lo âu được một chút.

Có đủ thực phẩm và tiền, đại quân có thể cầm cự được một thời gian, quân của Tiêu Hoài Đình mạnh về quân sự, muốn rút lui cũng không khó!

Yến Thu Xu rất tự tin vào chuyện này, cả ngày trời chỉ cầm cúi nấu cơm.

Đợi đến cuối tháng mười là thu hoạch ớt, bỏ ra một khoản tiền lớn thu mua dầu ăn làm lẫu và nước sốt.

Cũng chính trong cuối tháng này, Tề quốc xuất binh, lấy khí thế đánh nhanh như chớp chiếm lĩnh hai thành trì biên giới Đại Chu. Chiến báo truyền tới, trên dưới triều đình nhìn Tiêu Hoài Đình đầy ẩn ý.

Bảy ngày trưng binh, đầu tháng mười một, Tiêu Hoài Đình xuất phát, đi cùng còn có Tiêu Hoài Vũ.

Đối mặt với một quái vật lớn đã từng "xin nhẹ" đôi chân của Tiêu lão tướng quân và Tiêu Hoài Khải như Tề quốc, chàng dẫn theo binh lực vô cùng hùng hậu, cả kinh thành chỉ còn lại vài vạn cấm vệ quân.

Yến Thu Xu phái người đưa cho chàng đồ nàng đã chuẩn bị, liền được người Tiêu phủ phái đến mời tới Tiêu gia.

Giống như những ngày sau khi Tam hoàng tử mưu mô làm phản, Tiêu phủ luôn đề phòng cảnh giác, tất cả hạ nhân đều không được tự ý ra ngoài, ngày nào đưa đồ ăn tới cũng phải kiểm tra kĩ càng rồi mới được ăn.

Lần trước Yến Thu Xu không có suy nghĩ gì nhiều, nhưng lần này, nàng mất ngủ cả đêm.

Có khi ngủ được rồi thì lại toàn mơ thấy ác mộng.

Sáng nào ăn cơm cùng Tiêu phu nhân, nàng cũng ngáp ngắn ngáp dài, bình thường nàng rất thích ăn điểm tâm cay cay, nhưng bây giờ chẳng buồn ăn nữa, càng không có tâm trạng nấu ăn.

Cứ thế hơn mười ngày trôi qua, đến khi quân Tiêu gia và quân đội Tề quốc đánh trận đầu tiên, lúc tin chiến thắng truyền

tới, tiếng dân chúng hò reo vang bên tai, bầu không khí nghiêm
túc, cứng nhắc của Tiêu phủ mới tan biến dần.

Yến Thu Xu vẫn nơm nớp lo lắng.

Chương 366

DTV-EBOOK

Tiêu phu nhân thấy nàng như vậy, bèn vẫy tay ra hiệu cho người hầu lui ra, cười nói: "Lần trước chẳng phải con vẫn ăn được ngủ được hay sao? Sao lần này lại lo lắng vậy?"

Yến Thu Xu cười khổ: "Lần trước con biết chắc sẽ không thành công, bây giờ, một khi Thuận Vương, Hoài Vương kết liên minh thì sẽ không thể chắc chắn như vậy nữa, hơn nữa binh lực trong kinh thành đều bị phá đi rồi..."

Đây đều là mưu kế của họ.

Rõ ràng là khiến họ không thể phản đối, không thể dựa vào bất cứ ai, muốn làm gì cũng không làm được.

Tiêu phu nhân trầm giọng nói: "Con yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu!"

Yến Thu Xu ỷ ê gật đầu: "Hy vọng là thế."

Tạ Thanh Vận mỉm cười với nàng, mang theo sự thản nhiên quen thuộc: "Nếu thành công thì tất thấy tường an vô sự, nếu thất bại thì nường cũng sẽ không để chúng ta xảy ra chuyện gì đâu, đúng chứ?"

Tiêu Hoài Khải cười nhẹ: "Bao nhiêu năm như vậy rồi, Tiêu gia vẫn có phần chuẩn bị để bảo vệ mọi người, không thành vấn đề đâu."

Đều là phụ nữ và trẻ em yếu đuối, muốn sống tiếp thì vẫn dễ dàng hơn những người có thể thâm tóm quyền lực như họ.

Yến Thu Xu cảm thấy an tâm phần nào, nhưng vẫn lo lắng, vì nàng biết nếu thất bại, những người khác trong Tiêu gia có thể sẽ sống sót, nhưng Tiêu Hoài Khải, Tiêu phu nhân lại không chắc, Tiêu Hoài Đình thì càng không.

Đây chính là điều nàng quan tâm.

Có điều nàng bỗng nhớ lại, đúng rồi, sao mấy ngày nay không thấy hai người Tiêu Hoài Nhã và Tiêu Hoài Ngọc vậy nhỉ?

Tối hôm đó, cung đình xảy ra chuyện.

Tiêu phủ gần với hoàng thành, động tĩnh không nhỏ, họ cũng có thể nghe thấy. Yến Thu Xu vẫn không sao ngủ được, một chút động tĩnh thôi cũng khiến nàng thức giấc, nghe thấy tiếng cãi nhau bên đó liền được người dẫn đường đến bên Tiêu phu nhân.

Trong phòng bếp than cháy rực, nhiệt độ ấm nóng vừa đủ, bên cạnh nàng còn có chiếc chăn dày, nhưng tay và chân vẫn lạnh cóng.

Có điều cho dù là như vậy, Yến Thu Xu cũng không than thở gì, giống như mất cảm giác vậy.

Tiêu phu nhân, Tạ Thanh Vạn, Tiêu Hoài Khải đều ở bên cạnh nàng. Ai nấy đều nghiêm nghị, vẫn mang vẻ điềm tĩnh như lúc cười nói ban sáng, nhưng lại cực kỳ căng thẳng, thành công hay không đều được quyết định vào đêm nay.

Tiêu phủ có người ra ngoài nghe ngóng tin tức, hết lần này đến lần khác quay về báo cáo: "Cấm vệ quân khóa cửa cung, người ngoài không được vào."

"Trong cung đang đánh nhau, không có ý chỉ, đại thần đều phục tại cửa cung, không dám làm loạn."

"Thượng thư bộ binh dẫn người đuổi tới, nói là một nửa binh phù còn lại đã bị người ta trộm rồi..."

"Thế tử Tấn Vương dẫn theo cấm vệ quân bao vây Tiêu phủ, chúng ta không ra ngoài được."

Tiêu phủ bị bao vây rồi!

Yến Thu Xu nghe thấy vậy, mí mắt giật giật, mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay túa ra.

Tiêu phu nhân lại không hề biến sắc, như thế đã biết từ lâu: "Vậy thì đợi thôi."

Bà ấy nhìn Yến Thu Xu và con trai, con dâu mình, an ủi cười nói: "Trong phủ có lão binh xuất ngũ của Tiêu gia ta bảo vệ, bọn chúng không dám manh động đâu. Bây giờ việc cần chuẩn bị chúng ta đã chuẩn bị rồi, còn lại chỉ là số mệnh nghe theo sự sắp đặt của đất trời."

Yến Thu Xu ôm chặt Đông Đông, ngoan ngoãn gật đầu. Sự trải nghiệm khi lạc vào cảnh giới lạ của nàng đã cảm hiểu được sự đáng sợ của việc giao tranh quyền lực, lúc này đã không biết nói gì, nếu Tiêu Gia không thể chống đỡ được, nàng cũng sẽ không thể chống đỡ.

Nàng chưa từng gặp may.

Chỉ là không biết tối nay có thể kết thúc hay không?

Hoàng cung.

Trong gió êm biển lặng như tối qua, hôm nay Hoàng cung hỗn loạn cùng cực, mùi máu tươi sộc vào khoang mũi, cung nữ thái giám chết nhiều vô số kể, số còn lại đều trốn hết.

Hoài Vương dẫn theo lượng lớn cấm vệ quân khổng chế những ai phản kháng, từng bước từng bước tiến sát lăng tẩm hoàng đế được bảo vệ nghiêm ngặt nhất trong cung.

Nửa đường, Chu Trạch Cảnh dẫn theo người và ngựa cùng tụ hợp với hần ta, trình bẩm: "Xương Vương dường như đã sớm có chuẩn bị, lúc ta dẫn người qua đó đã là cảnh tượng vườn không nhà trống rồi."

"Có kẻ bí mật báo tin ư?" Hoài Vương lau vết máu trên mặt, trầm giọng hỏi.

Chu Trạch Cảnh lắc đầu: "Không thể nào, chiều nay chúng ta mới quyết định, chắc là đã cảnh giác đến việc này liền bỏ chạy, ta đã để lại một nghìn người lục soát toàn thành, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì. Chỉ cần chúng ta nắm được đại quyền, Xương Vương có sống cũng chẳng ích gì, Tiêu Gia nằm trong tay chúng ta cũng thế, Tiêu Hoài Đình còn coi trọng người nhà hơn cả cha hần."

Họ đã sớm quyết định, sẽ mưu phản khi tin Tiêu Hoài Đình và Tể quốc đánh nhau được truyền tới, nhưng cụ thể bao giờ hai bên đánh nhau thì lại không rõ, nên không ai biết được họ sẽ mưu phản lúc nào.

Nhưng Xương Vương mới thượng triều hôm nay, bây giờ lại không thấy bóng dáng đâu, sự tình vô cùng kỳ quái.

Hoài Vương miễn cưỡng gật đầu, cũng có thể lí giải, hoàng huynh của hần ta luôn thông minh lanh lẹ, nếu không vì sáu năm trước hần tự tìm đến cái chết thì sẽ chẳng có cục diện như hiện tại!

Hần ta khoát tay, cao giọng nói: "Lục quý phi ôm hận thiên tử, nhi thần cứu giá chậm trễ, mong phụ hoàng thứ tội!"

"Rõ!"

Đi theo sau là hàng loạt cấm vệ quân cầm chắc đao gươm nhuộm máu, sải bước về phía trước.

Lục quý phi chưa từng nghĩ rằng Hoài Vương sẽ dẫn đầu quân phản loạn, nhìn đoàn người sát khí bùng bùng, dưới sự bảo vệ của quân lính, lão đảo chạy đến bên lão Hoàng đế, khóc lóc: "Bệ hạ, Hoài Vương tạo phản rồi!"

Lão hoàng đế sớm đã bị thức giấc bởi biến động, không hề hấn gì với chuyện này, mà ngược lại còn mỉm cười: "Chuyện tốt, chuyện tốt đấy!"

"Bệ hạ, người chẳng phải muốn để Lão Ngũ làm thái tử hay sao?" Lục quý phi không ngờ ông ấy lại có phản ứng như này, bà ta ngây ra, rít lên hỏi.

Bà ta cũng chuẩn bị để con trai tạo phản, chỉ là không ngờ, hôm nay kẻ có thể tận dụng trong tay không nhiều, chỉ có binh phù của Thượng thư bộ binh, là những tám binh phù bà ta đã trao đổi với Thượng thư bộ binh. Nếu Lão Ngũ làm Hoàng đế, ngôi vị Hoàng hậu chỉ có thể là con gái của Hồng Gia.

Thứ đồ tốt vẫn chưa dùng tới, nào ngờ lại bị một Hoài Vương luôn an phận tạo phản!

Lão hoàng đế chán ghét đẩy bà ta ra, lạnh lùng nói: "Giang sơn của trẫm, kẻ nào có bản lĩnh kẻ đó hưởng, Lão Tứ có bản lĩnh, hấn lấy cũng chẳng hề gì!"

Dù sao thì cũng đều là con của mình.

Trước đây Lão Tứ muốn giết Xương Vương, chứng tỏ đã sớm kết thù với Tiêu phủ. Ngày nay hấn ta đăng cơ, Xương Vương có thể sẽ chết, Tiêu Gia cũng chẳng sống nổi.

Vậy là đủ rồi!

Lão hoàng đế mãi nguyên rỗi, nhưng Lục quý phi khó có thể tin, bà ta không ngờ rằng một nam nhân luôn bị mình lừa xoay mòng mòng như chong chóng lại thành ra như này!

Lục quý phi nôn nóng, căm hận nói: "Lão Ngũ thì sao? Bệ hạ, người không thể như này được!"

Lão hoàng đế hỏi lại: "Vậy nàng định làm thế nào? Đã đến nước này rồi!"

Lục quý phi kìm chế, nhưng vẫn không thể trả lời.

Đúng vậy, đã đến nước này rồi, bà ta có thể làm được gì nữa? Chỉ trách bà ta ngay từ đầu không chuẩn bị tốt, ai biết được tên súc sinh Hoài Vương đó lại ôm dã tâm lớn đến như thế?

Rất nhanh, ngoài cửa đã truyền đến tiếng tranh đấu, không lâu sau, âm thanh đó liền tan biến. Cửa lãng tẩm rộng mở, mùi máu tanh sộc vào, Hoài Vương mang hộ giáp sải bước tiến tới, gương mặt tuấn tú dịu dàng như mỉm cười: "Phụ hoàng, Lục mẫu phi, chào hai người."

Hai chân Lục quý phi mềm nhũn, không dám lên tiếng, mồ hôi lạnh chạy dọc sống lưng.

Người trước mặt đã từng bị bà ta dày vò không biết bao nhiêu lần.

Mẹ hân ta cũng bị bà ta dày vò đến chết.

Bà ta không vui là đập nát lọ hoa, bắt nữ nhân đó quỳ trên mảnh vỡ, dập đầu cúi lạy mình. Hoài Vương cũng đã từng ăn trận đòn của bà ta.

Chương 367

DTV-EBOOK

Bây giờ gió mây biến chuyển rồi...

Lão hoàng đế mỉm cười: "Lão Tú, con làm tốt lắm, tất cả là vì đế giả, làm thế là phải!"

Làm thế là phải?

Nhấn tâm đến mức đó sao?

Hoài Vương bật cười chế giễu nhìn ông ta, ánh mắt không hề có chút tôn trọng.

Lão hoàng đế cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng lại không nghĩ ra không đúng chỗ nào. Ông ta vẫn tiếp tục dặn dò: "Trẫm sẽ truyền ngôi cho con, chỉ mong con có thể giữ một mạng cho Lão Ngũ. Đứa trẻ đó ngây thơ đơn thuần, chưa từng làm việc xấu, con đừng làm hại nó. Trẫm sẽ đưa quý phi đi, còn có Tiêu Gia nhất định sẽ không bỏ qua..."

"Ha ha ha..." Hoài Vương bật cười thành tiếng, gương mặt anh tuấn hiện lên vô cùng cay nghiệt.

Lão hoàng đế ghen lời, nhìn hắn ta một cách khó hiểu.

Hoài Vương khẽ nói: "Người đừng truyền ngôi cho ta, ta không thích đâu."

Lão Hoàng đế kìm chế, có chút kinh ngạc hoảng thốt.

Hoài Vương càng nở nụ cười: "Người yên tâm, hoàng vị của người, sẽ chẳng có người con trai nào của người có được đâu. Ta đã phái binh truy sát Lão Nhị, Lão Ngũ rồi. Không ngoài dự tính,

bọn chúng chết ngay tức khắc. Đợi ta mang đầu chúng đến tế lễ người, hy vọng người sẽ thích."

Lão hoàng đế trừng mắt nhìn hắn ta, thanh âm khàn khàn không thể tin nổi: "Người... người điên rồi!"

"Người muốn nói gì thì nói, dù sao thì ta cũng chẳng cần ngôi vị đấy. Ta sẽ giao cho Tấn Vương thế tử, hắn ta mong chờ lắm đấy. Nên người nhìn đi, người ao ước bao nhiêu nữ nhân, sinh ra bao nhiêu con trai, cuối cùng chẳng có ai chăm sóc mình trước lúc lâm chung, tốt đẹp quá ha..."

Hoài Vương đang cười, nhưng ánh mắt lại đầy vẻ điên cuồng. Đây là sự báo thù của hắn ta, mưu đồ từ lâu, cuối cùng cũng thành công rồi. Từ nay về sau, hắn ta sẽ không phải chịu đựng sự dày vò từ những cơn ác mộng nữa.

Hắn ta khẽ nói: "Những đứa con trai đó của người đi đền tội với mẫu phi ta đi! Tuyên Vương đã bị ta giết chết, sắp rồi... cũng không biết người còn có thể gặp được hay không..."

"Không! Không thể nào..." Lão hoàng đế đỏ mặt tía tai, ông ta giãy giụa muốn vùng lên.

Tuy ông ta không muốn quan tâm đến hậu thế nhìn nhận mình thế nào, nhưng cũng không cam tâm giao hoàng vị mà mình liều mạng có được cho con trai của người khác! Khác nào làm giá y cho kẻ khác?

Huống hồ lại còn là con trai của Tấn Vương!

Cả đời này Tấn Vương đều bị ông ta khống chế, con trai hắn ta sao có thể làm Hoàng đế? Sao có thể cướp hoàng vị của mình được?

Nhưng ông ta không giãy giụa được, bệnh tình đã vô phương cứu chữa, có thể sống đến bây giờ đều là nhờ sự tận tâm tận lực

của thái y. Giãy giụa một hồi, cơ thể lại mềm nhũn ra, ông ta liền nằm bẹp xuống giường.

Gương mặt Lão hoàng đế méo mó: "Lão Tứ, con bình tĩnh lại đi!"

Chu Trạch Cảnh thấy vậy, cười ha ha mà bước lên trước: "Bá phụ, sau này cháu trai nhất định sẽ ngồi vững trên hoàng vị, tạo phúc lành cho chúng sinh, người cứ vững tâm."

Thấy hần ta, lão Hoàng đế càng trợn trừng mắt: "Người đâu! Giết hần! Giết hần!"

Ông ta mặc sức gào thét, trong lăng tẩm không ai để ý, mặc cho ông ta giãy giụa đến mức nôn ra máu, đôi mắt vẫn đục trưng lớn, vừa dữ tợn vừa đáng sợ nhìn chằm chằm vào Hoài Vương.

Hoài Vương khoát tay, có người lao đến không chế Lục quý phi, người khác đi viết thánh chỉ. Hần ta đọc, thái giám tổng quản của Lão hoàng đế viết hộ, truyền hoàng vị cho Tấn Vương thế tử Chu Trạch Cảnh...

Cuối cùng là đóng dấu, ấn dấu tay của Lão hoàng đế.

Lão hoàng đế nhất quyết không động đậy, Hoài Vương lạnh lùng ra lệnh: "Dùng sức mạnh lên!"

Thái giám tổng quản rung rung nước mắt, cắn răng dùng sức lôi ngón tay của ông ấy ra, dí vào mực đỏ, ấn lên thánh chỉ.

Ngay sau đó, Lão hoàng đế như thể đã quá sức chịu đựng, lại nôn ra máu một lần nữa, cơ thể mềm oặt, nhắm chặt mí mắt.

Thái giám tổng quản run lên, chạy đến xem hơi thở, đưa ông ta đã xụi lơ đến bên long sàng: "Bệ hạ bất tỉnh rồi! Bệ hạ bất tỉnh rồi!"

Lục quý phi đứng chờ một góc càng hoảng hơn, cả người như nhũn ra, ánh mắt tuyệt vọng, lúc này cũng ngất lịm... Có điều bà ta không bất tỉnh nhân sự, chẳng có tác dụng gì, chỉ cảm thấy trước mắt tối đen như mực.

Lúc này bên ngoài bỗng vang lên động tĩnh, ngay lập tức một thân binh chạy đến bẩm báo: "Điện hạ, Xương Vương điện hạ và Thuận Vương điện hạ dẫn binh đến!"

Ánh mắt tuyệt vọng của Lục quý phi biến mất, trên long sàng, Lão hoàng đế không nhúc nhích.

Lời bẩm báo của thân binh khiến Hoài Vương và Chu Trạch Cảnh - hai kẻ vốn nắm chắc thắng lợi trong tay - phải biến sắc, vội chạy ra ngoài xem xét.

Liền thấy một nhóm người đang ra sức chém giết người của mình, đếm qua số lượng thì thật sự là không ít!

Trong đó, Xương Vương và Thuận Vương được lính bảo hộ giữa đám đông hỗn loạn.

Hai nữ tướng trong đám đông mặc khôi giáp, trường kiếm nắm chắc trong tay, vung đao chiêu nào chuẩn chiêu đó, không biết bao nhiêu cấm vệ quân đổ rạp dưới chân.

"Chúng lấy binh từ đâu ra chứ?" Hoài Vương lạnh lùng nói: "Tiêu Hoài Đình báo thù cho cha, chẳng phải đã dẫn hết binh lực đi rồi sao?"

Chu Trạch Cảnh cũng buồn bực, nhưng kinh sợ nhiều hơn: "Ta cũng không biết, đám binh lính này không nên xuất hiện mới phải chứ!"

Ngừng lại một chút, hắn ta bỗng nhận ra: "Kia là Tiêu Hoài Nhã! Ngũ tiểu thư của Tiêu Gia!"

"Không phải! Binh lính đến từ đâu chứ? Chẳng phải người có thể dẫn binh của Tiêu Gia đã đến tiền tuyến rồi sao?" Hoài Vương rống lên.

Họ đều tận mắt nhìn thấy, vì sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không đợi đến khi Tiêu Hoài Đình bỏ mạng, chỉ xác định binh lực bên đó nhiều, hai võ tướng dũng mãnh Tiêu Hoài Đình và Tiêu Hoài Vũ không ở kinh thành, họ liền dẫn người tạo phản, còn có Lão Ngũ sao lại ở cùng với Lão Nhị chứ?

Nhưng tình huống trước mắt khiến họ không thể không thừa nhận rằng, hai người này không chỉ là tháo chạy và chuẩn bị từ trước, thật ra còn chuẩn bị cả việc liên binh!

Trong sự phẫn nộ của họ, đôi bên tham chiến đang dần phân thắng bại.

Hoài Vương thấy vậy, ánh mắt trở nên gay gắt: "Dẫn Lục quý phi đến đây."

Lập tức có người đi dẫn Lục quý phi đến.

Hoài Vương cầm thanh đoản kiếm kề vào cổ Lục quý phi, cao giọng nói: "Dừng lại! Nếu không bốn vương lăng trì(*) Lục quý phi thành từng khúc một!"

[Chú thích: Lăng trì: đôi khi được dùng như một nhục hình để hành quyết người còn sống, hoặc như một hình thức lăng mạ phạm nhân sau khi bị xử chết. Những kẻ phạm những tội như: phản quốc, nổi loạn chống vua, sát nhân hay giết cha mẹ v.v... đều bị pháp luật thời đó luận án và xử lăng trì.

Đám đông có chút xôn xao, nhưng rất nhanh Xương Vương đã hạ lệnh: "Không được dừng lại!"

Tất cả mọi người đều lấy lại tinh thần, tiếp tục chém giết.

Rõ ràng họ đã trải qua huấn luyện ròng rã, thành thạo quân sự, chiếm hết thế thượng phong khi đối chiến, theo thời gian, cấm vệ quân bên Hoài Vương lần lượt bị giết bỏ.

Những binh lính này không phải là binh lính bình thường!

Là quân Tiêu Gia thực thụ!

Hoài Vương nhận thức được tình hình, cơ thể vút qua. Tuy đội ngũ được trưng binh vào Tiêu Gia đều trở thành quân Tiêu Gia, nhưng quân Tiêu Gia thật sự chỉ là số quân được Trần Quốc Công bồi dưỡng nên, chỉ có ba ngàn người.

Mỗi chiến sự qua đi, ba ngàn người này sẽ ít đi một chút, rồi lại tinh tuyển thêm vào, bổng lộc và phú an táng của họ đều được Tiêu Gia an bài, dần dà hoàng thất dường như đã quên mất đội quân này.

Nhưng bây giờ họ lại xuất hiện rồi! Còn là xuất hiện vào thời khắc quan trọng như này!

Sắc mặt Hoài Vương cũng ngày càng trở nên khó coi, cuối cùng hẳn ta không nhịn được nữa, thanh đoản kiếm chém một đường qua người Lục quý phi.

"A..." Lục quý phi hét một tiếng thảm thiết, vết máu trên cánh tay đau đến mức không thể đứng vững, bà ta rít lên: "Dừng lại! Dừng hết lại! Người muốn nhìn thấy mẹ người chết trước mắt mình hay sao?"

"Dừng lại!" Xương Vương lên tiếng.

Chương 368

DTV-EBOOK

Tất cả mọi người đều dừng lại, mau chóng chia thành hai bên chiến tuyến, đôi mắt nhìn đối phương đầy thù địch.

Hoài Vương hít sâu một hơi, da mặt nhả lại, hắn ta nhìn ra sau, rồi lại nhìn Chu Trạch Cảnh.

Kẻ đứng sau cũng có chút kích động: "Điện hạ, người không thể bỏ dở giữa chừng."

Tuy đã báo thù Lão hoàng đế, nhưng vẫn còn thù chưa được báo!

Hoài Vương nghiêng răng ken két: "Yên tâm."

Hắn ta khoát tay, dẫn người tiến lên, cấm vệ quân chủ động nhường đường.

Xương Vương và Thuận Vương cũng tiến lên theo, hai bên đứng cách nhau mười mét, mắt đối mắt.

Sau lưng Xương Vương, Tiêu Hoài Nhã và Tiêu Hoài Ngọc vừa trải qua cuộc giết chóc ác liệt, đang cố gắng tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, gương mặt trắng muốt xinh đẹp vẫn còn vương vết máu tươi.

Lục quý phi bị bắt giữ nhìn con trai, sự vui mừng hiện rõ trong đôi mắt đỏ ửng, nhưng nghĩ đến tình cảnh như này lại có chút kinh hoàng. Bà ta đã rơi vào tay Hoài Vương, có thù giết mẹ, Hoài Vương sẽ không bỏ qua cho bà ta.

Bà ta còn có thể sống sót để hưởng cái vinh hoa phú quý của ngôi vị Hoàng hậu hay sao?

"Buông tay đi, ta sẽ để cho người một con đường sống."
Xương Vương nhìn đệ đệ, chính là người biểu đệ của mình.

Hoài Vương cười nhạo, tỏ vẻ chế giễu: "Buông tay ư?"

Ánh mắt hắn ta nhìn Thuận Vương vẫn luôn im lặng, so với mấy vị hoàng tử, Thuận Vương là người tuấn tú nhất, môi đỏ răng trắng, có thể dùng từ "xinh đẹp" để miêu tả vẻ ngoài ấy, nhưng lúc này cảm y vệ trẻ trung, đẹp đẽ, hoa lệ lại dính đầy máu tươi, không thể nhìn ra dáng vẻ cao quý hồi nào.

Hắn ta dụ dỗ ngon ngọt: "Lão Ngũ, giết Xương Vương, ta tha cho mẫu thân người, thế nào?"

Tất cả mọi người đều dán chặt mắt vào hắn ta.

Thuận Vương nhăn mặt, thấp giọng khẳng định: "Người sẽ không làm vậy đâu."

Hoài Vương mỉm cười, thanh đoản kiếm trong tay lại một lần nữa lướt qua Lục quý phi, lần này là chém ngang qua bụng bà ta, hắn ta nhẹ nhàng: "Chẳng lẽ người thật sự muốn nhìn mẫu phi chết trước mặt mình ư?"

Khoảng khắc bụng mình bị kiếm chém qua, Lục quý phi thậm chí còn chẳng thấy đau, lúc ấy bà ta vẫn kinh hãi, rồi rất nhanh sau đó cơn đau ập đến, mặt bà ta trắng ngắt không còn giọt máu, đau đến mức co quắp trên nền đất, giọng nói khản đặc: "Lão Ngũ, ra tay đi! Mau ra tay!"

Xương Vương thở dài: "Quý phi, người tự sát đi."

Lục quý phi lắc đầu nguây nguậy: "Ta không thể! Ta muốn sống!"

Bà ta sợ chết nên không hề muốn bỏ mạng, chỉ muốn sống cho tốt, nhìn người từng giết mình quỳ dưới chân, nếu không

làm được, bà ta sẽ chết không nhắm mắt!

Xương Vương không nói gì. Vì Lục quý phi, nếu hần chọn rút lui thì sẽ rất có lỗi với biết bao tướng sĩ đã ngã xuống, cũng có lỗi với ba ngàn quân Tiêu Gia ở lại kinh thành này, có lỗi với Tiêu Hoài Đình tự mình dẫn đội quân không mấy tinh nhuệ đi chiến đấu với Tề quốc.

Thuận Vương cười khổ, vung tay, rút kiếm, thanh kiếm trắng toát chưa vấy máu. Tuy hần đứng ở giữa chiến trường giết chóc, nhưng được bảo vệ nên thanh kiếm chưa từng được tuốt khỏi vỏ.

Lúc thanh kiếm được tuốt ra, ánh mắt hung hãn của quân Tiêu Gia đều nhắm vào hần, dường như chỉ cần hần tạo phản làm hại Xương Vương, những người này sẽ lao đến giết hần ngay lập tức.

Mà ánh mắt Hoài Vương khế sáng lên, Chu Trạch Cảnh và Lục quý phi cũng vậy, tất thấy đều nhìn theo nhất cử nhất động của hần.

Thuận Vương như thế không cảm nhận được gì. Hần cầm kiếm, ánh mắt nhìn thẳng vào mẫu thân, cổ tay xoay ngược vào trong.

Trong ánh mắt của mọi người, hần quyết đoán đâm kiếm vào bụng mình.

"Con điên rồi!" Lục quý phi không ngờ rằng nhát kiếm này lại là tự sát. Bà ta điên cuồng muốn chạy đến, nhưng lại bị người giữ lại, chỉ có thể nhìn con trai mình tự đâm kiếm vào bụng rồi lại rút ra, máu chảy thành dòng, Thuận Vương không thể chống đỡ được nữa, liền ngã sang một bên.

Xương Vương vươn tay ra đỡ hần, sắc mặt khốn khổ nhưng không nói gì.

Lục quý phi làm quá nhiều điều ác, hại chết không biết bao nhiêu người là để mưu tính cho hắc đăng cơ. Lục quý phi cũng rơi vào kết cục phải chết. Hôm nay Thuận Vương đến là vì muốn dựa vào bốn phạm là con của người, cùng mẫu thân rút lui khỏi đây.

Vì là con của người, hắc không thể thờ ơ nhìn mẫu thân bị người khác làm nhục, nhưng hắc càng không thể vì mẫu thân mà để Hoài Vương đạt được mục đích.

"Cảm ơn." Thuận Vương hỗn hển nói hai chữ cảm ơn, giữ vững cơ thể mình, nhấc tay lên, đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ra đầm đìa. Dừng lại một lúc, hắc mới cố gắng nói với người đối diện mình: "Mẫu thân, người sinh con ra, con không có cách nào cứu người, đành cùng người chịu khổ. Nếu lần này mẹ con ta chôn vùi thân xác nơi đây, cũng... là điều tốt."

"Chu Trạch Cẩm!" Lục quý phi ngậy người, không bao giờ có thể ngờ rằng con trai mình sẽ làm như vậy, hét lên một tiếng ai oán xót xa.

Ánh mắt Thuận Vương lại rất điềm đạm, cười với bà ta như đang an ủi mẹ mình.

Lục quý phi hiểu được rằng hắc không phải đang uy hiếp ai cả, không phải đang đùa, càng không phải kích động, hắc chỉ là đã sớm quyết định sẽ làm như vậy, hắc không thể vì mình mà giết Xương Vương.

Hai chân bà ta mềm nhũn, quỳ dưới đất, cười khổ. Không thể kiềm chế được sự thương yêu dành cho con trai, bắt đầu liều mạng giãy giụa muốn thoát khỏi đám người đó, nhưng không thể. Giây phút này, bà ta đã quên đi dã tâm ban đầu, quên đi thù hận, quỳ xuống trước mặt Hoài Vương: "Cầu xin người tha cho ta, ta sai rồi, ta biết sai rồi. Sau này ta sẽ không đối đầu với người nữa, hãy thả ta đi! Ta xin người..."

Hoài Vương và Chu Trách Cảnh cũng biến sắc, mặc cho Lục quý phi đang quỳ gối cầu xin, họ cũng không phản ứng gì. Hoài Vương giơ chân đá bà ta, quát tháo: "Người thật sự muốn nhìn nường người bị ta tùng xẻo(*), lẳng trì chứ gì?"

[Chú thích: Tùng xẻo: là một trong những hình phạt tử hình được dùng rộng rãi ở Trung Quốc thời cổ xưa từ năm 900 cho đến khi chính thức bãi bỏ vào năm 1905. Hình phạt này cũng được áp dụng tại Việt Nam và Triều Tiên.]

Thuận Vương cố nặn ra một nụ cười yếu ớt.

Hoài Vương không cho rằng hắn sẽ đồng ý như lúc này nữa.

Quả nhiên Thuận Vương khẽ nói: "Ta chết rồi sẽ không nhìn thấy nữa."

"Nhu nhược!" Hoài Vương căm phẫn.

Thuận Vương nhắm mắt, không hé môi.

Hắn thật sự hèn nhát, không đủ năng lực để ngăn cản mẫu thân, chỉ có thể giương mắt nhìn tất cả đi đến bước đường này. Từ khi còn rất nhỏ, nhìn mẫu thân giày vò những hậu phi, hắn đã trở nên nhu nhược, rơi vào tình cảnh như bây giờ cũng chính là đáng đời hắn.

Xương Vương dìu đệ đệ ngồi xuống, khoát tay, thái y đã được sắp xếp từ trước nên đã mang thuốc đến đắp lên vết thương cho Thuận Vương, nhưng lại bị hắn đẩy ra.

"Nghe lời đi!" Xương Vương trầm giọng.

Nhưng lại nhìn thấy ánh mắt kiên định của Thuận Vương, hắn chỉ đành sai người giữ chặt tay Thuận Vương, không cho hắn động đậy. Lúc này mới đè hắn ra, đắp thuốc lên.

Xương Vương đứng dậy, đối mặt với Lục quý phi, giọng nói hơi trầm thấp: "Người thật sự không tự sát đấy à?"

Lần này Lục quý phi không lên tiếng, chỉ chăm chăm nhìn con trai mình, có tức, có hận nhưng cũng có đau.

Bà ta hận con trai vô dụng, không dám đưa ra quyết định, không muốn tranh hoàng vị, nếu không thì đã chẳng rơi vào tình cảnh bị động như lúc này.

Nhưng bây giờ đã vậy rồi, con trai cũng vì bà ta mà tình nguyện đâm mình hai nhát. Hai nhát kiếm đó đã đủ cướp mạng hắn rồi!

Rốt cuộc đây cũng chính là khúc ruột chín tháng mười ngày của bà ta, là đứa con trai bà ta chăm bẵm mười mấy năm trời.

Lục quý phi cắn răng, muốn lao đến mũi kiếm của hộ vệ đứng cạnh, nhưng lại bị Hoài Vương giữ lại.

Xương Vương thấy thế liền vung tay.

Chiến sự vừa dừng lại lại một lần nữa nổi lên, Hoài Vương biến sắc, vội dẫn người lùi về sau lần tránh.

Chương 369

DTV-EBOOK

Nhưng lần này Xương Vương không cho hắn thời gian kịp phản ứng lại. Chỉ với một ánh nhìn, Tiêu Hoài Ngọc và Tiêu Hoài Nhã nhanh chóng xông lên, yểm hộ cho đối phương, trực tiếp xâm nhập vào trung tâm địch. Hai bên chỉ cách nhau chưa đến mười mét, Hoài Vương còn đang kéo theo một người nên không đi nhanh được, vì thế đã bị họ bắt kịp ngay.

"Sụt..." Lưỡi kiếm đâm vào vùng bụng. Hoài Vương phần nộ ngoái lại, lại một nhát kiếm nữa lao tới, cổ đau nhói, máu phụt ra.

Lục quý phi thấy vậy, nén chịu cơn đau rồi vùng vẫy thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn ta, bổ nào tới Tiêu Hoài Nhã: "Cứu ta! Cứu ta!"

Không chết còn tốt hơn không muốn chết!

Tiêu Hoài Nhã đã chuẩn bị rút lui, một đòn trúng đích, vội vã tháo chạy, nếu không để đến lúc quân địch phản ứng lại sẽ rất dễ bị thương, nào ngờ lại bị một thứ đè lên người, khiến nàng ấy chậm lại hai nhịp. Sắc mặt nàng ấy thay đổi, ánh mắt dịu dàng hiền thực đã tràn đầy căm phẫn: "Con mẹ bà!"

Tiêu Hoài Ngọc thấy thế, ngoái đầu kéo muối muối, liền nhìn thấy Chu Trạch Cảnh vùng kiếm tới.

Nhưng Tiêu Hoài Nhã đã kịp bước lên một bước, nhát kiếm đó chém đúng vào lưng Lục quý phi: "Á!"

Chu Trạch Cảnh thấy vậy thì buồn bực, lại rút kiếm ra chuẩn bị ra đòn.

Chỉ thấy Tiêu Hoài Nhã chạy rồi, nàng ấy đạp mạnh chân, dùng sức lùi về sau.

"Đừng!" Lục quý phi chỉ cảm thấy sau lưng đau nhói, giây sau đó trời đất quay cuồng, rồi nhìn thấy con trai mình.

"Con thế nào rồi?" Lục quý phi muốn nhìn con trai mình, nhưng toàn thân bà ta cũng đầy vết thương, không thể cử động, chỉ đành yếu ớt hỏi han.

Thuận Vương không ngờ Tiêu Hoài Nhã còn có thể cứu mẫu thân ra, lúc đang vui mừng, hần nhìn thấy máu chảy ra từ người Lục quý phi thì không cười được nữa: "Thái y! Mau chữa cho bà ấy!"

Thái y nghe vậy liền gật đầu, lấy thuốc bột rắc lên cổ của Lục quý phi, nhưng lại dừng lại, kinh hãi nói: "Vết thương này có độc!"

Rõ ràng máu phải có màu đỏ tươi, nhưng máu chảy ra từ bụng bà ta lại có màu đỏ sậm. Ông ấy lại nhìn bả vai Lục quý phi, quả nhiên cũng là màu đỏ sậm: "Kiếm của Hoài Vương đã tẩm độc!"

Mặt Thuận Vương trắng bệch, não hần chưa từng thông suốt như bây giờ, hóa ra ngay từ nhát kiếm đầu tiên, Hoài Vương đã không muốn để Lục quý phi sống sót.

Thì ra người hần ta hận nhất chính là Lão hoàng đế và Lục quý phi.

Theo lời thái y, chiến trường cũng vang lên âm thanh: "Hoài Vương điện hạ đã chết! Tấn Vương thế tử đã chết! Mau xin hàng!"

Cầm vệ quân thấy vậy, từng người một bỏ vũ khí xuống, lựa chọn đầu hàng.

Đất trời mơ hồ, nghịch cảnh bức vua thoái vị cũng đã đi đến hồi kết!

Lúc tin tức được truyền đến Tiêu phủ, cấm vệ quân bên ngoài đã bị đuổi đi.

Người nghe ngóng tin tức bẩm báo: "Xương Vương thắng lợi, Hoài Vương và Tấn Vương thế tử đã bỏ mạng, thủ cấp treo trên tường thành để trị tội trước công chúng, bệ hạ đã bị Hoài Vương làm cho tức đến hôn mê, Lục quý phi và Thuận Vương điện hạ trọng thương, đã cho gọi thái y cứu chữa..."

Thắng rồi!

Tiêu phu nhân nở ra nụ cười thật lòng, gậtgật đầu lia lịa: "Tốt! Tốt! Thưởng!"

Hoàng ma ma cảm động, lấy hồng bao đã chuẩn bị sẵn ban cho người đó.

Tạ Thanh Vận mừng rỡ ôm chặt cánh tay Tiêu Hoài Khải: "Không sao rồi không sao rồi! Lại được sống rồi!"

Yến Thu Xu cũng vui mừng khôn nguôi, nhảy cẫng lên. Đông Đông đang ngủ ngon bị nàng ôm chặt đến mức thức giấc, cậu bé mơ màng mở mắt, giọng điệu non nớt: "Chúng ta thắng rồi à?"

"Đúng vậy!" Yến Thu Xu lớn giọng đáp lại: "Thắng rồi! Chúng ta an toàn rồi!"

Giọng điệu vui mừng chưa từng thấy.

Bỗng bên cạnh truyền đến một tiếng hô kinh sợ, Tạ Thanh Vận vì mừng rỡ quá nên xà vào lòng Tiêu Hoài Khải, vì tâm trạng hưng phấn quá mà gò má vẫn đỏ hây hây, nhưng đôi mắt lại nhắm chặt.

Nam nhân luôn điềm đạm bỗng hoảng hốt, hần không thể đi lại được, chỉ có thể đỡ lấy thê tử, không biết xử trí thế nào, nhìn mẫu thân: "Mẹ! A Vận ngất rồi! Làm sao đây?"

Tiêu phu nhân nhìn, bỗng hoảng sợ: "Mau đi tìm Diêu đại phu! Mau lên!"

Một nhóc người hầu mau lẹ chạy đi, tiếng gọi vọng lại từ đằng xa: "Diêu đại phu! Diêu đại phu!"

Ước chừng thời gian uống một chén trà, Diêu đại phu cuối cùng cũng tới. Thấy sắc mặt của mọi người thận trọng vô cùng, ông ấy chạy đến bắt mạch cho Tạ Thanh Vận, nín thở tập trung.

Tiêu Hoài Khải ôm thê tử cũng không dám thở mạnh, sợ ảnh hưởng đến Diêu đại phu.

Lúc sau, Diêu đại phu nhú mày rồi lại bắt mạch.

Mặt Tiêu Hoài Khải trắng ngất đến nỗi không còn giọt máu.

Yến Thu Xu cũng không dám gây ra tiếng động, chăm chú nhìn Diêu đại phu.

Mãi sau ông ấy cũng bắt mạch ra, đầu lông mày thả lỏng, nở nụ cười trấn an: "Đại công tử không phải lo sợ, thiếu phu nhân có hỉ mạch rồi ạ."

Tiêu Hoài Khải: "... Hỉ mạch là gì?"

Mọi người: "... Xì..."

Đông Đông cười nói: "Đại bá không biết hỉ mạch là gì luôn sao? Ha ha ha, con biết, hỉ mạch chính là đại bá nương đang mang thai bảo bảo đấy ạ!"

Thảm kịch trong hoàng cung kết thúc trước bình minh, kịch vui của Tiêu Gia lại xuất hiện trong thời khắc đón chào ngày

mới.

Tạ Thanh Vận có thai!

Những ngày này, mọi người đều căng như dây đàn, là một thai phụ, Tạ Thanh Vận cũng không ngoại lệ. Nàng ấy nhìn rất điềm tĩnh, còn an ủi Yến Thu Xu, nhưng thực ra bản thân nàng ấy cũng rất căng thẳng, vì thế không để ý đến sự khác lạ trong cơ thể mình, mãi cho đến khi được thả lỏng thì mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lặng đi mất.

Đến khi tỉnh lại, Tạ Thanh Vận thấy cả phủ Trấn Quốc Công hò reo vui mừng như đón năm mới vậy.

Nàng ấy mang thai rồi!

Thành hôn mười mấy năm không sinh con, lần này lại có thai rồi!

Cuộc tranh giành quyền lực đã kết thúc, Xương Vương thắng lợi, không phải lo lắng Tiêu Gia sẽ xảy ra chuyện nữa!

Mọi người đều vui mừng khôn xiết, ngoại trừ người đi theo Hoài Vương.

Tin Hoài Vương dẫn Tấn Vương thế tử tạo phản, khiến lão hoàng đế tức đến ngất xỉu đã được truyền đi khắp kinh thành. Bình thường dân chúng rất thích lời ra tiếng vào, nay thì lại không có ai dám lên tiếng, tất cả mọi người đều kinh hãi màn tranh đấu này.

Người như Hoài Vương lại có thể tạo phản ư?

Những thảm kịch trong hoàng cung cần người dọn dẹp, ắt sẽ khiến người ta thấy rõ đây không phải lời nói đùa. Xương Vương ngày càng có tiếng tăm, thắng lợi lớn, hẳn cũng là thế tử, càng

không có lý do tạo phản. Dân chúng lên lút bàn tán, đều cảm thấy Tấn Vương thế tử xúi dại Hoài Vương!

Người không thích Hoài Vương còn chạy đến ném rác vào cổng Tấn Vương phủ.

Bản thân Tấn Vương cũng có điều khó nói, rõ ràng là Hoài Vương dụ dỗ con trai hấn ta tạo phản! Sao giờ lại đổ cho họ chứ? Nhà họ còn phải chịu lời lăng mạ như này sao?

Có điều rất nhanh hấn ta cũng không có tâm trí mà quan tâm đến việc này.

Vì Tấn Vương thế tử mưu phản, Tấn Vương phủ bị khám xét, tịch thu tài sản.

Yến Thu Uyển ôm bụng lớn đứng ngây ra nhìn quan binh xông vào, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sao phu quân nàng ta lại thua?

Bây giờ cả Tấn Vương phủ phải vào đại lao vì tội mưu phản ư?

Kiếp trước rõ ràng là Chu Trạch Cảnh làm Hoàng đế mà?

Sao lại thành ra như này?

Vì Tiêu Gia sao? Hay là Yến Thu Xu có cuộc gặp gỡ bất ngờ nào khác, nên họ mới xoay chuyển tình thế, khiến mình gặp chuyện như này?

Yến Thu Uyển hồi hận, thời khắc này đã là sự hồi hận lên đến đỉnh điểm.

Hết rồi!

Tất cả chấm dứt rồi!

Nàng ta chọn nhầm người rồi!

Nàng ta không nên nhúng tay vào, không nên...

Hai chân Yến Thu Uyển mềm nhũn, ngồi rạp dưới đất. Cấm vệ quân từ bốn phía lao đến khám xét nhà, không để ý đến nàng ta vì kiêng nể nàng ta là thai phụ, cũng khiến nàng ta có thể tận mắt nhìn thấy, đích nữ Tần Vương, huyện chủ Chu Lan Nghi hung hăng ngạo mạn một thời giờ đây bơ phờ đầu tóc, ra sức hét với cấm vệ quân đang khám xét nhà.

Chương 370

DTV-EBOOK

Tần Vương và Tần Vương phi bình thường không nhìn nàng ta đến một cái, bây giờ cũng đang sụp đổ, không tình nguyện phối hợp.

Cuối cùng cấm vệ quân liền phần nộ, quát lớn: "Lôi người xuống! Lôi hết xuống!"

Rất nhanh, Yến Thu Uyển cảm thấy vai mình bị tóm lấy, từng bước một bị lôi vào đại lao. Nàng ta phản ứng lại, dường như kịch bản này không khác gì kịch bản kiếp trước, nàng ta ra sức giãy giụa: "Ta không đi! Ta là muội muội của Yến Thu Xu, Yến Thu Xu là Đức An Hương Quân! Tỷ ấy là phu nhân Trần Quốc công tương lai, ta muốn gặp tỷ ấy! Thả ta ra..."

Cấm vệ quân cười nhạo: "Đức An Hương Quân tên là Yến Xu, nghe nói là trẻ mồ côi, người đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ!"

Trong tiếng cười chế giễu, nàng ta bị đẩy vào ngục.

Yến Thu Uyển ôm bụng, ngây ngốc đứng nhìn, dường như đã sợ chết khiếp. Trong ngục, Chu Lan Nghi đang hét lớn: "Thả ta ra! Ca ca ta sao có thể tạo phản được, các người đang lừa người đấy! Thả ta ra..."

Nhưng không ai để ý nàng ta. Cửa ngục đóng kín, Tần Vương phủ bị tịch thu, đồ đạc trong nhà sung vào công quỹ. Họ bị nhốt vào nhà lao, diễu hành trước mặt dân, một quả trứng được ném vào mặt họ, đối phương mắng: "Đồ vô lương tâm!"

"Trần Quốc Công còn đang bận đánh trận, các người lại ở đây tạo phản, vô lương tâm!"

"Nếu Trần Quốc công bại trận chỉ vì chuyện này, cứ đưa các người đi đánh biên ải là xong! Đồ tồi..."

Ngày Tấn Vương phủ bị tịch thu, Tiêu Gia quân cũng tức tốc chạy đến biên ải trông mấy canh giờ không ngừng nghỉ.

Tuy lão Hoàng đế không chết, nhưng cũng gần như băng hà, phải luôn có người túc trực, không ai dám nói với ông ta một lời nào, để ông ta sống không khác gì tử thi, nếu không phải vẫn còn chuyện chưa thành, ông ta đã thăng thiên từ lâu rồi.

Vì thế Xương Vương cũng mau chóng chuẩn bị đăng cơ.

Tất tảy như quay về vẻ bình yên ngày nào.

Thực ra đã không cần lo lắng nữa, có Xương Vương ở hậu phương trấn giữ, quân lương ở tiền tuyến của Tiêu Hoài Đình chắc chắn sẽ không hề cạn kiệt, cộng thêm việc Yến Thu Xu đã gửi đến hàng tá Lạp xưởng để các binh sĩ có thể được ăn thịt, cơm ăn thức uống không thiếu thứ gì.

Kỳ thực cũng giống như những gì Yến Thu Xu nghĩ, thức ăn bên biên ải rất ngon.

Lúc nghỉ ngơi giữa chặng sẽ có người đưa bữa tối đến, mỗi người được một bát to, ăn cơm tẻ quý báu, ba miếng Lạp xưởng, một thìa khoai tây lát, nửa trái bắp ngô, thêm nước sốt thịt, một cái bánh bao lớn.

Mọi người đều ăn như nhau, ngoại trừ tướng lĩnh là được ăn thêm hai miếng Lạp xưởng.

Diêm Hưởng là tướng lĩnh, lúc này đã có nhiều hơn người khác tới hai miếng Lạp xưởng. Trong Lạp xưởng có rất nhiều thịt mỡ béo ngậy, thịt nạc hồng hồng, thịt mỡ óng ánh, gần như trong suốt, được cắt thành từng miếng nhỏ, có thể dùng để soi nếu đặt Lạp xưởng dưới nắng.

Hai mắt hần sáng bừng lên, sau đó ăn một miếng, cười khúc khích, chất béo như tan ra trong miệng.

Với người quen ăn thịt mà nói thì có thể sẽ cảm thấy hơi ngấy.

Nhưng ở nơi biên ải chiến sự, thiếu thốn trăm bề, đây quả là mỹ vị không gì sánh nổi!

Quan trọng là bên trong còn được tẩm ướp gia vị, ăn vào vừa cay vừa tê, mùi vị chuyển đổi nhẹ nhàng khiến người ta cứ muốn ăn mãi!

Ăn xong miếng Lạp Xưởng, ăn một miếng cơm thơm ngon đã là rất tuyệt rồi, nhưng trong bát hần còn có lát khoai tây. Món này xào với thịt, tuy thịt không có trong bát nhưng vẫn còn sót lại mùi thơm.

Khoai tây mềm, mùi vị không tệ, ăn vào càng no bụng hơn, hần vô cùng hài lòng về bữa ăn này.

Diêm Hưởng ăn ngon đến mức muốn rớt nước mắt, món ăn này một trời một vực với những gì hần đã ăn khi xuất chinh trước đây: "Tướng quân lợi hại thật đấy. Các món ăn càng ngày càng ngon!"

Vừa nói xong, không ít tướng sĩ mặt mũi thâm xì bám đầy bụi đất lên tiếng đáp lời: "Chứ lại chả vậy? Lạp xưởng này có thể bảo quản được lâu đến thế kia mà! Tốt quá, bây giờ chúng ta ăn no đến căng bụng rồi!"

"Nghe nói là do phu nhân tương lai của tướng quân gửi đến!" Có người thì thầm: "Người huynh đệ phụ trách thu nhận quân lương nói, người đưa đồ ăn nói rằng đây là của Đức An Hương Quân, nhiều đồ lắm, mười mấy cân khoai tây, mười mấy cân Lạp Xưởng, Lạp Xưởng được làm từ thịt đấy, nửa nạc nửa mỡ, bên trong đều là gia vị quý, bán ra có giá lắm..."

"Ồ!" Một binh sĩ khác cảm thán: "Đức An Hương Quân nhiều tiền đến vậy cơ à?"

Người kể chuyện cười thầm, nói: "Lại còn không sao? Biết phổ mỹ thực ở kinh thành không? Đều là các món ăn do Đức An Hương Quân nghĩ ra đấy, bảo đại thiếu gia chúng ta đi làm rồi, chắc chắn sẽ có được ít tiền, thật là một người tốt, nàng ấy dùng hết tiền để làm thức ăn cho chúng ta..."

Lời nói này khiến các đại thiếu gia ngưỡng mộ vô cùng: "Tướng quân thật tốt số quá, đính hôn với Đức An Hương Quân rồi, chúng ta cũng có phúc được ăn no!"

"Đúng thế, nếu ta có thể cưới được một nữ nhân tốt như vậy, ngày nào cũng sẽ lâng lâng như đang mơ. Bảo sao tướng quân đánh trận xung đến thế!"

Diêm Hưởng cầm đầu ăn, nhưng tai vẫn hóng hớt, âm thầm gật đầu, vô cùng ngưỡng mộ và ghen tị.

"Đúng vậy! Chính là như thế! Người nói tướng quân tốt số, gặp được người tốt như Yến cô nương? Không chỉ làm món ngon cho ngài ấy, còn gửi cả quân lương, giúp chúng ta đánh đâu thắng đấy."

Thật tuyệt vời!

Tiêu Hoài Đình cũng cảm thấy thế, đồ không nhiều thì mỗi người một phần, ai cũng có thể được thưởng thức. Nhưng vì thế, chàng ăn vào cũng cảm thấy rằng đây chính là mỹ vị mà cả đời này mình không thể quên.

Muốn ăn thịt nơi chiến trường thật khó khăn biết nhường nào!

Nhưng lập xưởng này lại có thể bảo quản lâu như vậy, trong lúc bọn họ mệt mỏi nhất thì bỏ ra ăn, không hề mốc mục, mùi vị

vô cùng thơm ngon!

Mặn cay mặn cay, chung quy là rất đưa cơm!

Màn thầu khiến người ta dễ bị nghẹn cũng vì thế mà trở nên ngon miệng hơn.

Tiêu Hoài Đình ăn, đến tận khi có cận binh kích động chạy tới: "Tướng quân, bên ta lại đến thăm dò! Đã đến lúc cảnh giác như ngài nói rồi! Trong số chúng ta thật sự có nội gián!"

Tiêu Hoài Đình: "... Đây là chuyện đáng tự hào à?"

Cận binh hậm hực, chẳng phải sắp bắt được nội gián rồi sao? Không vui hay gì?

Tiêu Hoài Đình ăn vội miếng cơm cuối cùng, lau miệng, muốn trực tiếp nuốt xuống nhưng lại nghĩ đến lời Yến Thu Xu nên đi tiếp hai bước, nhai từ tốn rồi mới nuốt thức ăn, nói: "Gọi đội Diêm Hưởng tới đây, đừng cho nhiều người quá..."

"Vâng!"

Mệnh lệnh vừa được đưa ra, người phải lên đường thì lên đường, ai không có nhiệm vụ thì thủ vệ, tất cả mọi người đều đề cao cảnh giác, đề phòng.

Đến khi kèn phát lệnh xuất binh vang lên, tất cả binh sĩ dốc toàn lực lao đi..

Trận chiến này, quân tiên phong thành công bao vây quân địch, tiện tay bắt được tướng lĩnh.

Rồi áp đảo mạnh như vũ bão.

Tướng sĩ được ăn ngon, được huấn luyện giỏi, đánh trận sung mãn hơn bất cứ thứ gì, không chỉ lấy lại được thành trì đã mất trong thời gian ngắn, còn chiếm được hẳn ba cái nữa, khiến Tề

quốc Quân phải giậm chân bực tức, bản thân mình không thể đánh lại Tiêu Hoài Đình, chỉ bằng chọn cầu hòa.

Bây giờ tân lão Hoàng đế đã được thay đổi, mấy hoàng tử gây chuyện tổn hại đến Đại Chu, nếu đánh tiếp sẽ không có lợi cho tình hình đất nước, thế nên Tiêu Hoài Đình cũng đồng ý cầu hòa.

Để làm tín vật trao đổi, Tề quốc giao chúng cứ mà lão Hoàng đế và họ trao đổi với nhau ra.

Tiêu Hoài Đình tiếp tục trấn thủ, Tiêu Hoài Đình dẫn một nhóm quân về kinh thành.

Ngày cổng thành rộng mở đón chàng trở về, vẫn là tiếng hò reo long trời lở đất, dân chúng mong đợi đại tướng quân thắng trận quay về, ai ngờ đại tướng quân đi vào lại có đám người khua chiêng gõ trống đứng trước mặt, lớn tiếng: "Thái thượng hoàng và địch quốc cầu kết, chỉ để làm tổn hại Tiêu Gia quân..."

Chương 371

DTV-EBOOK

"Thái thượng hoàng và địch quốc câu kết, chỉ để làm tổn hại Tiêu Gia quân..."

"Thái thượng hoàng và địch quốc câu kết, chỉ để làm tổn hại Tiêu Gia quân..."

Tiếng gào thét ăn sâu vào tâm trí mỗi người dân, họ kinh ngạc nhìn đại tướng quân như đang dung túng cho tất cả những gì đã xảy ra, cũng hợp lý hợp tình nghi ngờ lão Hoàng đế đã thoái vị.

Tiêu Hoài Đình ngồi trên ngựa, nhìn xuống xung quanh, lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Ngày này, chàng đã phải chờ sáu năm rồi.

Chàng cười ngựa, từng bước tiến vào hoàng cung, sau lưng là vô số dân chúng, đến cổng hoàng cung, ai nấy đều xuống ngựa, quỳ dưới đất, đồng thanh: "Mong bệ hạ trả lại công bằng cho Tiêu Gia quân!"

Dân chúng cũng quỳ xuống theo, hô to: "Mong bệ hạ trả lại công bằng cho Tiêu Gia quân!"

Trong tiếng hô, cổng cung bắt đầu mở ra.

Từ già đến trẻ tuổi đứng trước mặt.

Bên cạnh là một lão nhân được người khác nâng đỡ. Sức sống của lão nhân dần cạn kiệt, có thể quy thiên bất cứ lúc nào, đây chính là Thái thượng hoàng của Đại Chu, người bị họ đánh bại.

Để có thể giữ được cái mạng của ông ta để thảo phạt, người của thái y viện đã phải vắt óc suy nghĩ xem có cách nào kéo dài được sự sống của ông ta hay không.

Đứng sau Tân lão Hoàng đế là văn võ bá quan, chỉ vì biến cố hoàng cung trước đó, mà bộ mặt quan lại đã thay đổi rất nhiều, trong đó có một Ngự Sử tiến lên, phần nộ nói: "Trần Quốc công sao người dám..."

Hắn ta chưa kịp nói dứt lời đã bị Tân đế khoát tay ra hiệu dừng lại.

Ngự Sử bất ngờ, cảm thấy vị Tân đế này dường như chẳng tức giận chút nào, bèn vội lùi về sau.

Những người khác trừng mắt nhìn hắn ta, tỏ ý: "Tên ngốc!"

Nếu thật sự tức giận, Tân đế sẽ không đứng đợi ở đây ngay khi nghe nói Tiêu Gia quân trở về.

Có lẽ đã sớm có chuẩn bị rồi.

Có khi Xương Vương có mối quan hệ thân thiết với Tiêu Gia!

Quả nhiên Tân đế chủ động tiến lên: "Ái khanh bình thân, nếu có oan khuất, cứ việc nói với trẫm."

Tiêu Hoài Đình lấy ra đồ vật đã chuẩn bị từ trước được đặt trong lớp áo: "Đây là thư tín được trao đổi qua lại giữa Thái thượng hoàng và Tề quốc Quốc chủ, từng từ từng câu trên đó đều thỉnh cầu Tề quốc Quốc chủ xuất binh, Đại Chu nguyện thoái nhượng hai thành, đổi lấy việc Tề quốc đặc biệt lưu tâm đến Tiêu Gia quân. Để chuyện này có thể thuận lợi hoàn thành, Thái thượng hoàng sai người tịch thu, thay đổi quân lương, đến lúc đó tướng sĩ đói khát trăm bề, sức chiến đấu thụt giảm trầm trọng..."

Dân chúng xôn xao không ngừng. Tuy dân chúng có thể đoán được phần nào, nhưng không ngờ Thái thượng hoàng lại có thể làm ra chuyện vô liêm sỉ đến nhường này, sẵn sàng đổi thành trì của mình để làm hại Tiêu Gia quân!

Thái thượng hoàng nằm trên băng cáng, tuy đã không khác gì người chết, không có bất kì phản ứng nào, nhưng sau khi nghe lời của Tiêu Hoài Đình, đôi mắt nhắm nghiền bỗng tròng lớn, sự sợ hãi kinh hoàng ẩn chứa trong đôi nhãn tròng đục ngầu đó.

Chuyện ông ta làm đã bị điều tra ra rồi!

Lại còn bị đem ra thị uy trước mặt văn võ bá quan, dân chúng thiên hạ!

Cho dù ông ta có không để ý đến hậu sự, cũng chẳng dám mong mọi người sẽ đánh giá như thế về mình. Ông ta chỉ có một chút ý thức khiến ông ta cảm thấy rằng ánh mắt mọi người đang đổ dồn vào mình, những ánh mắt ghét bỏ giận dữ, như thể muốn ăn tươi nuốt sống.

Cuối cùng Tiêu Hoài Đình trầm giọng: "Tất cả thư tín đều có tư dấu của Thái thượng hoàng, giống hệt với mật lệnh chỉ điểm sáu năm trước, có thể đối chứng! Sáu năm trước, Thái thượng hoàng phái gián điệp giao nộp bản đồ tác chiến hành quân cho địch, mới dẫn đến việc huynh trưởng và hai tỷ phụ của ta cùng hàng nghìn tướng sĩ, dân chúng vô tội chết thảm!"

Chàng dứt lời, dân chúng lập tức thét lớn: "Thỉnh cầu bệ hạ đòi lại công bằng cho Tiêu Gia quân!"

Sau đó, ai nấy cũng nói: "Thỉnh cầu bệ hạ đòi lại công bằng cho Tiêu Gia quân!"

Lão hoàng đế nằm trên băng cáng rùng mình, mồ hôi chảy lấm tấm trên trán.

Tân đế nhận lấy thư tín, sau khi xem xét một hồi, hần đứng trước bàn dân thiên hạ, lấy ra thánh chỉ trong vạt áo, cất cao giọng nói: "Trẫm đã biết Tiêu Gia oan khuất, chuyện này là phụ hoàng không đúng, vì thế trẫm thay phụ hoàng cáo trạng..."

Cáo trạng!

Sắc mặt Tiêu Hoài Đình tốt hơn một chút, lùi về sau, tất cả tướng sĩ đứng dậy, nghe Tân đế đọc tội trạng. Các quan đứng sau Tân đế quỳ xuống.

Tân đế tự mình đọc hết, từng câu chữ đều có thái giám lan truyền, cố gắng để tất cả mọi người đều nghe được.

Từ mười một năm trước, bắt đầu từ trận đánh của lão Trần Quốc Công, mọi tội trạng của Thái thượng hoàng đều được ghi chép lại. Đây là điều đã được chuẩn bị từ trước, tất cả mọi người đều cảm tức khôn nguôi.

Lão hoàng đế càng nghe càng đỏ mặt, cứ quanh quẩn giữa ranh giới thoi thóp và đã chết.

Ông ta cho rằng, biến cố trước đây khi bị Lão Tứ chọc tức đến ngất lịm đi đã là đau khổ lắm rồi. Bây giờ ngẫm lại, chỉ bằng lúc đó chết quách đi cho xong.

Điều càng khiến ông ta sợ hãi là, sau khi đọc xong, Tân đế nói: "Thái thượng hoàng nghiệp chướng nặng nề, không phạt sẽ khó làm yên lòng dân, trẫm nguyện cùng Thái thượng hoàng chịu phạt trượng, chỉ muốn khắc ghi bài học này..."

Tiêu Hoài Đình giật mình, tuy họ đã bàn bạc xong xuôi rằng lúc về sẽ công khai xử lý tội hình của lão Hoàng đế, nhưng chàng không hề biết sẽ phạt trượng!

"Bệ hạ!" Lúc này, bách quan mới nháo nhào nhắc nhở: "Long thể của người..."

"Cơ thể của Thái thượng hoàng cũng..."

Tân đế kiên quyết, khoát tay, người tiến hành phạt trượng cũng đi tới, băng ghế dài được khiêng lên, Tân đế chủ động nằm úp xuống, lão Hoàng đế bị người ta đưa lên. bookstore.vip - ebook truyện giá rẻ

Thái thượng hoàng giả chết cũng không thể làm thình được nữa, vừa ngạc nhiên vừa phẫn nộ nói: "Lão Nhị! Ngươi dám! Ta là phụ hoàng của ngươi đấy, không thể..."

Trong lòng cung nhân phạt trượng khẽ run sợ, không dám ra tay.

Tân đế thấp giọng nói: "Động thủ! Kẻ nào dám lơ là, trẫm sẽ chém đầu kẻ đó!"

Lời nói đe dọa này khiến cung nhân run mình, bất kể có sợ hãi thế nào, từng người một dẫn lão Hoàng đế lên, trượng cũng được chống lên.

Tâm trạng Tiêu Hoài Đình trở nên phức tạp, chàng quỳ trên đất. Thấy vậy thì mọi người đều quỳ. Chỉ có người hành hình và Tân đế cùng với lão hoàng đế là không quỳ.

"Đánh!" Tân đế hô lớn.

"Lão Nhị... Á!" Lão hoàng đế vẫn muốn giãy giụa, nhưng trượng đã chạm vào da thịt.

Trượng thứ hai, trượng thứ ba... liên tiếp giáng xuống.

Lão Hoàng đế vốn yếu ớt sắp chết, lúc này không kêu thành tiếng được nữa, chỉ có thể gánh chịu cơn lửa giận của những oan hồn đó. Ban đầu ông ta rất tức giận, Lão Nhị hồ đồ bắt mình, dung túng Tiêu Gia, ắt sẽ phải hối hận! Hắn sẽ phải hối hận!

Nhưng từng trượng giáng xuống, ông ta vầng đầu hoa mắt, chịu những cơn đau mà từ khi sinh ra đến giờ chưa từng phải chịu, càng nghĩ càng sợ, cũng nghĩ thầm không biết Lão Nhị có hối hận không đây.

Ông ta thì hối hận rồi.

Ông ta sợ rồi.

Ông ta không nên hại Tiêu Gia!

Ông ta...

Một trượng nữa giáng xuống, lão Hoàng để lại nôn ra máu. Lần này, sự kinh hãi trong đôi mắt vẫn đục dần biến mất, đồng tử từ từ giãn ra...

"Bệ hạ băng hà rồi!" Có người tinh mắt phát hiện ra, hô lớn.

Người hành hình mềm nhũn cả chân, quỳ rạp xuống đất.

Ngay sau đó, Tân đế cũng trợn ngược mắt, lăn xuống khỏi băng ghế.

"Bệ hạ!" Vẫn là Tân đế quan trọng hơn, mọi người lập tức chú ý đến Tân đế. Sau một hồi nháo nhào loạn xạ, cung cung đóng lại, Tiêu Hoài Đình được đưa đến điện tẩm, lý do là lúc Tân đế được đưa về điện tẩm, miệng vẫn không ngừng xin lỗi Tiêu lão tướng quân, hoàng hậu bèn sai người đưa Tiêu Hoài Đình tới.

Còn về lão Hoàng đế... đã sớm nằm trong quan tài được chuẩn bị từ trước rồi.

Thái y sắc thuốc, rời khỏi điện tẩm, hoàng hậu cho những cung nhân khác lui ra, chỉ giữ lại Tiêu Hoài Đình.

Tân đế bây giờ, người đã từng là Xương Vương, mở mắt ra, nhìn thấy bằng hữu vẫn có chút gượng gạo: "Khụ khụ... đệ đừng

nhìn ta như thế!"

Chương 372

DTV-EBOOK

Tiêu Hoài Đình khẽ cười: "Thần còn tưởng ngài khỏe mạnh lắm!"

Nếu không phải lúc lão Hoàng đế bị đánh chết, chàng nhìn thấy Tân đế cũng nhanh chóng ngã xuống, đúng lúc quá, trong lòng chàng vẫn thấy hổ thẹn, Xương Vương đã làm quá nhiều cho Tiêu Gia rồi.

Tân đế cười mỉa: "Năm đó ta đã chịu đủ rồi, bây giờ quy về cho ông ta."

Sáu năm trước, hắn đã từng tín nhiệm phụ hoàng, khi biết chuyện này hắn đã chạy đến giằng co với ông ta, nhưng lại phát hiện bản thân đã đánh giá cao phẩm chất của phụ thân, không những thế còn bị đánh rất nhiều trượng đến mức ngã bệnh.

Lúc ấy hắn nản lòng thoái chí, chỉ cảm thấy tâm niệm của mình sụp đổ, cũng hổ thẹn khi không thể tìm lại công bằng cho lão tướng quân, tự nguyện chịu cấm túc năm năm, chịu sự dày vò trong tâm khảm.

Điều phải chịu hắn cũng đã chịu rồi, bây giờ đến lượt phụ thân hắn, hắn không phải tiểu thái tử đơn thuần sợ chết chưa từng trải qua sóng gió của sáu năm trước nữa!

Tiêu Hoài Đình cung kính, chấp tay hành lễ, trầm giọng: "Đa tạ!"

Tân đế lắc đầu: "Đây là điều ta nên làm."

Tiêu Hoài Đình không nói gì, chỉ khắc ghi ân tình này, không có một thiên tử nào lại trượng hình sinh phụ của mình trước

mặt bàn dân thiên hạ như vậy cả.

Cho dù trong lòng họ cũng ghi thù ghi hận, nhưng trước mặt mọi người cũng phải giữ được chữ hiếu.

Chỉ có duy nhất một mình hắn, vì để đền tội cho vô số oan hồn nên mới làm chuyện như này trước chốn đông người, cho dù hắn có cùng chịu trượng hình thì sau này danh tiếng cũng khó mà tốt đẹp được.

Tân đế thân nhiên cười: "Đúng rồi, lúc nào đệ thành thân vậy? Gần đây không khí trong kinh thành vốn trầm lắng, đệ mau mau thành thân đi, góp thêm chút vui vẻ cho kinh thành chứ nhỉ? Trẫm sẽ hạ chỉ ban hôn cho đệ..."

Nhắc đến chuyện này, lông mày của Tiêu Hoài Đình hơi nhíu lại, khẽ nói: "Chuyện này... phải đi hỏi đã."

"Thành thân ư?"

Yến Thu Xu nhìn người trước mặt, trong lòng như thể đang đánh trống bùm bụp.

Tiêu Hoài Đình trở về từ hoàng cung, rửa mặt mũi chân tay bèn cưỡi ngựa chạy tới, thấy Yến Thu Xu như chưa chuẩn bị kỹ, chàng có chút tủi thân: "Lần trước ta nói muốn năm ngoái quyết định ngày thành hôn, mà đã một năm trôi qua rồi, nàng muốn lấp liếm ư?"

Yến thu Xu như phạm tội ác, vội nhẹ nhàng nói: "Không phải, không phải, ta chỉ là có chút bất ngờ, muốn quyết thì quyết đi."

"... Nghe như không tình nguyện cho lắm?" Tiêu Hoài Đình hoài nghi nhìn nàng: "Nàng thật lòng chứ?"

Yến Thu Xu chân chừ.

Lần trước là do không khí thích hợp, nàng bị dẫn dụ nên mới đồng ý, bây giờ trời cao trong xanh, nàng vô cùng tỉnh táo, đương nhiên sẽ có chút chần chừ.

Hôn nhân!

Hôn nhân là mồ chôn tình yêu, nàng hơi sợ điều này. Nhưng sự chần chừ của nàng lại khiến Tiêu Hoài Đình cho rằng nàng không thật lòng, nàng thay đổi rồi. Chàng nhất thời đau lòng, mím chặt môi, nắm chặt tay.

Yến Thu Xu biết Tiêu Hoài Đình hiểu lầm rồi, vội căng não nghĩ cách, cầm lấy tay chàng, ấm áp nói: "Không phải ta không muốn thành hôn với ngài, ta có chút sợ hãi. Ngài biết tính cách của ta mà, ta sợ không thể làm một Quốc công phu nhân tốt, cũng sợ ngài, người nhà ngài ít ỏi, yêu cầu cao với con nối dõi, nếu mọi người muốn ngài nạp thiếp..."

Nàng cảm thấy mình chắc chắn sẽ khó có thể trở thành một Quốc công phu nhân tốt, nàng không thích giao lưu với những phu nhân đó. Nếu khách sáo mà nói, những lần hiếm hoi trước đây đều là ở cùng Tạ Thanh Vận, có nàng ấy gánh vác rồi nên nàng được thanh thoi. Nhưng nếu nàng thành hôn rồi, Tạ Thanh Vận chắc chắn sẽ giao hết việc nhà nội trợ trong phủ cho nàng.

Yến Thu Xu chỉ nghĩ vậy thôi là đã cảm thấy đáng sợ rồi!

Tiêu Hoài Đình nhanh nhạy, thấy lời nói của nàng đều là thật lòng, sự chua xót trong lòng cũng dần biến mất. Chàng nắm lấy tay nàng, trầm giọng nói: "Kệ người khác như nào, nàng chỉ cần sống vui là được. A Xu, nếu nàng không muốn trở thành Quốc công phu nhân... ta sẽ để lại tước vị cho đại ca, đúng lúc đại tẩu mang thai, chúng ta ở trong thôn trang của nàng, hoặc ra ngoài đi ngao du thiên hạ..."

Chàng nhanh trí nói cho xong ý của mình, càng cảm thấy ý kiến của mình tốt, liên tục ngắm nhìn nàng.

Yến Thu Xu sáng mắt lên: "Thật không?"

"Thật!" Tiêu Hoài Đình cười, thấy nàng vui như vậy, chàng đỡ khóc đỡ cười: "Là Quốc công phu nhân đấy, nàng thật sự không muốn ư?"

"Không muốn, ta không thích hợp giao lưu với mấy người đó, đại tẩu thích hợp hơn." Yến Thu Xu quả quyết nói, sau đó nheo mắt cười nhìn Tiêu Hoài Đình: "Hơn nữa, sau này ngài có thể còn phải đánh trận, ta cũng sẽ luôn bận bịu, chúng ta chẳng phải sẽ không có nhiều thời gian ở bên nhau hay sao?"

Tiêu Hoài Đình gật đầu lia lịa, cực kỳ mãn nguyện, hóa ra vẫn còn lý do này à. Đầu óc đều bị lời nói này làm cho không nghĩ ngợi được gì, có bao nhiêu người có thể hưởng vinh quang của cái chức vụ Quốc công chứ? Vậy mà nàng lại dễ dàng từ bỏ như thế.

Chàng nhẹ nhàng nói: "Đúng! Nàng nói đúng!"

Yến Thu Xu thấy chàng ngây ngô nhìn mình, có chút không tự nhiên lắm, chủ động chuyển chủ đề: "Vậy ngài bàn bạc ngày giờ với bá mẫu đi, ta chuẩn bị là được."

"Được!"

Tiêu Hoài Đình gật đầu, không muốn ở lại ăn cơm nữa, thức ăn ngon cũng không ngăn nổi niềm vui sướng khi định ngày thành hôn, chàng về nhà báo hỉ trước.

Cuối cùng định ngày mười lăm tháng tư.

Quả thực có chút gấp gáp, nhưng họ đã đính hôn rất lâu rồi, người ngoài còn tưởng họ đã định sẵn ngày thành hôn rồi nên

không thấy gấp. Thành hôn đã định, Tiêu phu nhân đích thân đi gặp hoàng hậu xin thánh chỉ ban hôn.

Sau đó có người của Lễ bộ đến giúp đỡ. Căn bản không cần Yến Thu Xu phải làm gì, chỉ cần an tĩnh làm một nương tử chờ gả đi là được.

Trước ngày thành hôn hai ngày, Hồng Sở Phúc và Phó Minh Văn đến thôn trang, tặng lễ vật cho nàng. Trong đó lễ vật của Hồng Sở Phúc vô cùng quý giá, Yến Thu Xu muốn từ chối, nàng ấy nghiêm túc nói: "Đây là quà cảm ơn ngày đó cô nương đã nhắc nhở ta, rất xin lỗi vì lúc đó ta không chịu nghe, nhưng cũng ít nhiều nhờ lời nói của cô nương mà ta đã tránh được họa lần này. Quà này cô nương phải nhận lấy."

Phó Minh Văn cũng gật đầu: "Đúng đấy, không sao đâu, nhà nàng ấy nhiều đồ lắm, cứ nhận đi."

Hồng đại nhân là Binh bộ thượng thư, cũng từng dẫn binh đánh trận, tuy bây giờ già rồi, cơ thể không khỏe mới giữ chức Binh bộ thượng thư, nhưng đã từng đánh trận chiếm được không ít món đồ tốt, Hồng Gia quả thực không thiếu thứ gì.

Yến Thu Xu lúc này mới nhận: "Đa tạ."

"Không cần cảm tạ, điều nên làm mà." Hồng Sở Phúc có chút ngại ngùng cúi đầu, thấy nàng nhận quà rồi thì cười rất vui vẻ.

Ngoài hai người ra thì còn có quà của Triệu Thục Hồng, cùng với tiểu thư Thế Gia gần một năm nay luôn đến thôn trang chơi, quan hệ của Yến Thu Xu và tiểu thư này khá tốt, thế nên đã gửi quà tới.

Không cần quà đắt tiền, chỉ cần có tấm lòng đã là rất tốt rồi.

Đến hôn lễ, sáng sớm, Yến Thu Xu đã được ma ma tiễn gả gọi dậy, chuẩn bị trang điểm, thay y phục.

Lễ nghi cổ đại rất phiền hà, nàng mệt mỏi và rất buồn ngủ nên chỉ làm từng bước một.

Người ngoài coi nàng là Quốc công phu nhân tương lai, không hề thất lễ, chuyện gì cũng nhắc nhở trước, Yến Thu Xu không phạm sai sót, luôn ngồi vững vàng trên kiệu hoa. Ra khỏi thôn trang, đi đến Quốc công phủ, lúc kiệu hoa được đặt xuống. Ngồi lâu quá nên Yến Thu Xu hơi tê chân.

Mọi người đều thót tim.

Sau đó nàng được ôm eo, có người đỡ lên, giọng nói trong trẻo của Tiêu Hoài Đình vang lên bên tai: "Không khỏe ở đâu à?"

"Không sao, ngồi lâu nên tê chân thôi..." Yến Thu Xu chột dạ giải thích, nàng ngủ cả đoạn đường, ngủ như ngất nên toàn thân đều bị tê nhức.

Chương 373

DTV-EBOOK

"Phì..." Một tiếng cười khẽ vang lên, người kia thả tay Yến Thu Xu ra, tiếng cười khúc khích vang lên xung quanh khiến nàng đỏ lựng cả mặt, lúc này may mà có khăn trùm đầu che đi sự xấu hổ của nàng.

Đoạn đường tiếp theo do Tiêu Hoài Đình dẫn lối. Nàng được đỡ rất vững chắc, từng bước bước lên bậc thềm, đi trên thảm đỏ dài dằng dặc, đi đến nơi bái đường, lắng nghe lời chỉ bảo về hôn nhân của trưởng bối, rồi bắt đầu bái đường.

Tiếp đó, nàng được dẫn vào phòng, vén khăn trùm đầu, uống rượu giao bôi. Người nam nhân ra ngoài chào đón quan khách, nữ nhân đợi trong phòng.

Yến Thu Xu vui mừng, nàng cũng thấy đỡ lo lắng hơn nhiều.

Vì sợ nàng cô đơn, Uyển Nhi dẫn Đông Đông tới, Thẩm Bình Ngộ và Tiêu Bình Tùng cũng ở Tiêu phủ, chỉ là hai đứa lớn tuổi hơn nên không thể đi vào nơi này.

Có điều, ngoại trừ Đông Đông, vẫn còn một bạn nhỏ A Hoàn ăn bận cao quý và một cậu bé Chu Chiêu Cần ra dáng thư sinh.

"A Xu tử tử!" Bốn đứa trẻ khẽ gọi.

Đối diện với Yến Thu Xu, Chu Chiêu Cần luôn kiệm lời ít nói cũng phải nở nụ cười xán lạn: "A Xy tử tử, mặt tử đỏ quá!"

Đông Đông cũng dán mặt vào Yến Thu Xu: "Đúng đấy! Cả người đều đỏ rực!"

Uyển Nhi chán ghét cho mỗi người một cái bạt tai: "Không được nói lung tung! Tân nương đây! Đương nhiên là phải đỏ rồi, đẹp quá!"

Nói rồi cô bé ôm má, ngăm nhìn người trước mặt mình.

Tân nương thật đẹp biết bao!

Yến Thu Xu cười rạng rỡ, từ khi Uyển Nhi học võ, động tác đánh người ngày càng thuần thục, nàng nhẹ nhàng xoa đầu bốn đứa nhỏ: "Đến đây ngồi đi, ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi ạ!"

"Chưa!"

Câu trả lời không thống nhất, không sao, Yến Thu Xu nhìn Thủy Mỗi: "Thủy Mỗi, đi làm chút điểm tâm mang đến đây, chúng ta vừa ăn vừa chơi."

"Vâng." Thủy Mỗi cũng đỏ từ đầu đến chân, hí hửng đi làm đồ ăn.

Nàng ấy đã quá quen thuộc với Tiêu phủ rồi.

Nàng ấy vừa đi, bốn đứa nhỏ đưa mắt nhìn nhau, sau đó bèn giơ bàn tay luôn giấu sau lưng ra, giơ ra trước mặt Yến Thu Xu: "A Xu tử tử, đây là quà tặng tử!"

Yến Thu Xu ngây ra, hốc mắt ươn ướt, có chút ngạc nhiên: "Mấy đứa tặng ta sao? Mấy đứa còn nhỏ như vậy tặng gì mà tặng chứ?"

Đông Đông cười hi hi: "Bọn đệ tiết kiệm tiền từ lâu rồi! Tiền của đệ không đủ, A Hoàn còn đưa tiền của mình cho đệ, tự mình đi đến chỗ tư kho của phụ hoàng để tìm quà, tử xem có thích không?"

Yến Thu Xu cẩn thận đón lấy, trong ánh nhìn mong đợi của lũ trẻ, nàng mở ra, Uyển Nhi tặng nàng khăn tay, bên trên thêu hai bóng người một lớn một bé, người lớn như đang ôm người bé, nhưng lại không ôm chặt.

Yến Thu Xu nhìn cô bé.

Uyển Nhi mím môi cười, ôm mặt ngúng nguẩy, xấu hổ.

Yến Thu Xu cười, rồi lại nhìn sang món quà thứ hai, là của Đông Đông. Là một tượng Quan Thế Âm bằng vàng đang ôm em bé. Cậu bé còn rất đặc ý: "Đây là tiền tiêu vật đệ tiết kiệm suốt một năm đấy! Đắt lắm đó, vàng nguyên chất luôn! Đệ nghe nói nữ tử kết hôn đều thích cái này, vốn dĩ đệ muốn mua vòng tay cơ, nhưng lại quyết định mua cái này, may mà A Hoàng đi cùng đệ, góp tiền cùng..."

Yến Thu Xu: "... Cảm ơn."

Đông Đông không cảm nhận được sự khó xử của nàng, cậu bé liền cười hì hì.

Yến Thu Xu chậm chạp, có chút sợ sệt mở hộp quà của A Hoàng, sau đó thở phào nhẹ nhõm. Bên trong không phải là Quan Thế Âm mà là ngọc Như Ý nam vàng. A Hoàng nói: "Hi vọng A Xu tử tử sống vui, mãn nguyện như ý!"

"Cảm ơn A Hoàng, ta rất thích!" Yến Thu Xu cong môi.

Nàng mở hộp cuối cùng, vừa động tay vào, Chu Chiêu Cần có chút thấp thỏm, nói: "Của đệ không có nhiều..."

Yến Thu Xu nói: "Quà của A Cần ta đã nhận được rồi, quà lớn lắm. Nếu bây giờ món quà này còn lớn như vậy, ta sẽ không nhận nữa, tốt nhất vẫn nên là những đồ vật A Cần tự tay làm!"

Chu Chiêu Cần mỉm cười, tỏ vẻ thích thú đáp lại: "Vâng!"

Hộp quà vừa mở ra, bên trong lại là hai con búp bê, bên trên được nhuộm bằng thuốc nhuộm màu, tay nghề đan lát có chút lóng ngóng, vụng về nhưng một con búp bê là tướng quân mặc khôi giáp, một con là tân nương mặc y phục đỏ.

"Quao! Giỏi quá!" Yến Thu Xu thích thú nhìn Chu Chiêu Cần: "Đệ làm đó à? Lợi hại quá!"

Chu Chiêu Cần cười ngại ngùng: "Đúng vậy!"

Mấy đứa nhỏ khác cũng vây lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn con búp bê: "Ôi chao!"

"Giỏi quá! Sao đan được hay vậy?"

"Muội học đan lâu vậy rồi mà chẳng đan nổi."

Chu Chiêu Cần có chút đắc ý, khẽ nói: "Ta làm nhiều lắm, đây là đôi búp bê đẹp nhất, lão gia gia dạy ta đấy. Ông ấy nói ông ấy không có cháu, ta làm cháu của ông ấy thì ông ấy sẽ dạy ta đan lát, ta liền đồng ý. Đến khi nào ta học được nhiều hơn, mọi người thành hôn, ta cũng sẽ đan cho mọi người."

Uyển Nhi cười ngượng ngùng nhưng cũng không đáp lời.

Đông Đông và A Hoành lại gật đầu lia lịa: "Được! Nói lời phải giữ lấy lời!"

Yến Thu Xu nghiêng đầu nhìn bốn đứa trẻ nói chuyện, nụ cười luôn hiện hữu trên môi nàng, thật là đáng yêu quá đi mất!

Trong ngôi nhà mới có bốn đứa trẻ đang trò chuyện ríu rít.

Thủy Mỗi bê khay đồ ăn tới cho bọn họ, hạ giọng xuống một chút mới có thể khiến bọn trẻ ngưng bàn tán, Yến Thu Xu đã đói bụng rồi, lễ nghi lại rườm rà, nàng sợ nửa chừng không nhịn được nên không nói nữa, chỉ tập trung ăn cơm.

Suốt cả hôn lễ, ngay cả nước nàng còn không kịp uống chứ đừng nói gì đến ăn cơm! Đồ ăn hôm nay đưa tới là canh hạt sen nắm trắng, mùi vị có hơi ngọt nên sẽ không bám vào y phục quá nhiều.

Là một người có trù nghệ giỏi, Yến Thu Xu vẫn thường hay ăn bất cứ thứ gì nàng muốn. Miễn là nó ngon thì nàng sẽ không thể nào cưỡng lại được.

Nắm trắng đã ngâm mềm, thời gian luộc lại lâu, ăn có vị ngọt dịu, bên trong còn có chà là đỏ, hạt sen các loại, cấu trúc hương vị cũng không bị đơn điệu quá.

“Đệ đã ăn hết chà là đỏ rồi!” Đông Đông lầm bầm: “Còn chà là đỏ nữa không?”

Thủy Mỗi múc canh hạt sen vào bát rồi lại thêm cho cậu bé mấy quả chà là đỏ: “Đến đây đến đây, cái này ăn nhiều quá thì buổi tối sẽ không ngủ được đâu.”

Đông Đông nở nụ cười thỏa mãn rồi hứa sẽ không đòi ăn nữa.

“Cộc, cộc...” Cửa bị gõ hai tiếng.

Thủy Mỗi đi ra mở cửa, là Triệu Thục Hồng, nàng ấy mặc một bộ đồ màu đỏ tươi, đi vào, nở một nụ cười rạng rỡ, nhưng trong mắt vẫn có một chút căm kỉnh. Nàng ấy hớp một hơi cạn sạch bát canh như thể đang khát khô cổ họng. Mọi người đều nhìn nàng ấy với ánh mắt tò mò.

Yến Thu Xu quan tâm: “Có chuyện gì vậy?”

Triệu Thục Hồng liếc nhìn Yến Thu Xu, nàng ấy đã nhìn thấy một bộ dạng quen thuộc vào buổi sáng nhưng bây giờ nàng ấy vẫn chưa thôi kinh ngạc, trong mắt Triệu Thục Hồng đột nhiên lộ ra một tia ghen tị khó thấy, nàng ấy có chút do dự nói với Yến

Thu Xu: "Không có chuyện gì to tát cả. Chỉ là ta đột nhiên có dự cảm không lành thôi."

"Hả? Về chuyện gì vậy tử? Nói cho muội nghe đi, dù sao muội cũng đang rất buồn chán." Yến Thu Xu nhìn Triệu Thục Hồng, nàng ấy hẳn là không quan trọng lời này đâu, nàng cười nói.

Nàng thật sự rất buồn chán, phải ở trong phòng một hồi lâu ơ là lâu để đợi mọi chuyện kết thúc, muốn ra ngoài thật không dễ dàng.

Thấy vậy, Triệu Thục Hồng nói: "Muội có còn nhớ Hàn Vinh Luân không?"

Yến Thu Xu gật đầu: "Muội nhớ chứ, hẳn bị làm sao vậy? Muội nhớ hình như hẳn đã gia nhập Tấn Vương phủ?"

Triệu Thục Hồng cười khẩy: "Bây giờ không phải Tấn Vương đã tàn rồi sao? Hẳn ta làm phu quân tương lai mà con gái Tấn vương sủng ái cũng bị liên lụy theo, thân bại danh liệt. Hẳn còn mặc một thân áo trắng nhìn mà sợ, lúc ta đứng ở cửa, hẳn nói với ca ca hẳn còn nhớ ta, rồi cái gì mà không phải ta thì sẽ ở vậy cả đời, hẳn sẽ đuổi hết đám phi tần ở nhà đi, van xin ta trở về. . . "

Chương 374

DTV-EBOOK

“Phụt!” Yến Thu Xu bật cười.

Đông Đông và những người khác tuy còn nhỏ nhưng lớn lên trong môi trường như vậy, nghe gì cũng hiểu, chúng nghe câu nói đó xong đều phải bật cười: “Vô dụng quá!”

“Kẻ đó thật xấu xa!”

Triệu Thục Hồng chờ dẫn nói: “Đúng vậy, thật đúng là ngu ngốc, hắn thật sự cho rằng mọi người đều là kẻ ngu sao? Ta đã chửi cho hắn một trận rồi mà vẫn không vừa lòng. Tức chết mất, ta kêu người đuổi hắn đi cho khuất mắt rồi. Hừ, dù vậy ta vẫn thấy bức tức lắm. Ngày đẹp trời như vậy mà lại gặp phải hắn, quả là quá xui xẻo rồi mà!”

Nàng ấy thực sự nghĩ như vậy. Vốn dĩ, với tư cách là người thân và bạn bè của Yến Thu Xu, nàng ấy không nên xuất hiện trong dịp như này với thân phận là một nữ nhân đã hòa ly, rất nhiều người kiêng kỵ điều này.

Chỉ là Yến Thu Xu vốn chẳng hề quan tâm đến điều này, nhiều lần nàng đã nhấn mạnh rằng nàng coi nàng ấy như người thân nên nàng ấy nhất định phải đến chúc phúc cho Yến Thu Xu.

Trước khi đến đây, Triệu Thục Hồng còn đặc biệt tắm rửa rồi thắp một nén hương, nàng ấy không muốn để mình trở thành gánh nặng cho A Xu. Ai có thể ngờ rằng vừa tới cửa đã gặp phải tên xui xẻo Hàn Vinh Luân, nàng ấy thật sự cảm thấy vô cùng kinh khủng!

Yến Thu Xu lại tỏ ra vui mừng khôn xiết: "Cái này không phải có nghĩa là mọi chuyện đã tốt rồi sao? Hiện giờ hắn cũng không thể làm phiền chúng ta nữa. Chỉ cần chúng ta bày ra thái độ dứt khoát thì hắn chẳng thể làm gì nữa! Yên tâm, ở đây đã có muội bảo vệ tỳ!"

Triệu Thục Hồng lúng túng trong giây lát, nàng ấy thử nghĩ về mọi chuyện theo cách nghĩ của Yến Thu Xu, thực sự, nếu nàng ấy không để tâm đến người này thì hắn cũng chẳng thể làm gì nàng ấy.

"Muội nói rất đúng! Ta không nên bởi vì đám người vô dụng này mà tức giận!" Triệu Thục Hồng chỉnh lại quần áo, rót cho mình một chén trà, chậm rãi uống: "Kết hôn cảm giác như nào?"

"Cũng không tệ." Yến Thu Xu mỉm cười.

Mặc dù nàng vẫn còn hơi căng thẳng, nhưng Yến Thu Xu đã quá quen thuộc với nhà họ Tiêu nên nàng không có chút lo lắng nào, chỉ có hơi lo lắng khi sắp phải đối mặt cùng Tiêu Hoài Đình trong thân phận nương tử của chàng.

Triệu Thục Hồng cũng hiểu, nàng ấy tỏ vẻ ghen tị nhìn Yến Thu Xu: "Ngưỡng mộ muội thật đó! Được gả cho một gia đình như Tiêu gia thật là hạnh phúc mà!"

Yến Thu Xu mỉm môi mỉm cười rồi gật đầu đồng ý. Nàng đột nhiên cảm thấy thật may mắn khi được gả cho Tiêu Hoài Đình!

Triệu Thục Hồng nhớ ra điều gì đó, gõ đầu nàng, nàng ấy nhìn mấy đứa trẻ: "Ăn no rồi thì ra ngoài đi, trời cũng đã khuya, nên đi ngủ rồi, phải để tân nương nghỉ ngơi chứ!"

Bọn người Uyển Nhi cũng đã mệt mỏi, chúng hưng phấn cả ngày trời rồi, bốn đứa nhỏ đều gật đầu: "Được, vậy chúng ta đi trước."

Sau đó từng đưa trẻ lần lượt rời đi.

Yến Thu Xu thắc mắc nhìn nàng ấy.

Triệu Thục Hồng đỏ mặt đi tới bên cạnh nàng: "Sắp phải động phòng rồi đó, muội có tí kiến thức nào chưa?"

Yến Thu Xu đột nhiên đỏ mặt, ho nhẹ, nàng ngập ngừng gật đầu: "... Muội có."

Triệu Thục Hồng: "???"

Nàng ấy sửng sốt: "Làm sao muội biết?!"

Yến Thu Xu mỉm cười không nói, đương nhiên nàng biết bởi vì nàng đến từ thế giới hiện đại! Thời đại hiện đại thì chuyện này sớm đã không còn là chuyện cần phải lén lút thảo luận nữa.

Triệu Thục Hồng thất vọng rũ vai xuống, nàng ấy vẫn muốn nói với Yến Thu Xu về điều này, tối qua nàng ấy đã quên phải dặn dò Yến Thu Xu, hôm nay nàng ấy cũng bận rộn không có thời gian trò chuyện riêng, nên chỉ có thể tranh thủ chút thời gian này.

Nếu như Yến Thu Xu đã biết thì nàng ấy cũng không cần nói gì thêm nữa: "Vậy thì ta cũng không có gì phải dặn dò nữa. Cũng muộn rồi, ta đi trước đây, A Xu, muội nhất định phải sống thật vui vẻ đấy nhé!"

Nàng ấy nói câu cuối rất cẩn thận, trong mắt còn mang theo cả sự mong đợi.

Triệu Thục Hồng luôn mong sao mình chưa lập gia đình, tuy giờ nàng ấy vẫn có thể sống tiếp nhưng phần đời còn lại chắc chắn sẽ bị mọi người chán ghét, vì vậy khi đến gặp Yến Thu Xu, nàng ấy vô cùng sợ hãi.

Nhưng thiếu nữ nhỏ trước mắt nhìn gầy yếu, nhỏ bé yếu ớt lại mang lại cho nàng ấy cảm giác an toàn, ấm áp. Đó thực sự là sự tử tế lớn nhất với nàng ấy lúc này. Một người tốt như vậy nhất định phải hạnh phúc! Triệu Thục Hồng nói xong thì mỉm cười rồi sải bước ra ngoài.

Quả nhiên, nàng ấy đi ra ngoài không bao lâu, sự yên tĩnh trong viện chậm rãi biến mất, sau đó tân lang bị một đám người vây quanh đi tới trong viện.

Khi đến cửa, đám người Diêm Hưởng vẫn vô tư ồn ào: "Tướng quân hãy mở cửa ra cho chúng ta nhìn tân nương nào!"

"Tướng quân, cho bọn ta xem phu nhân tướng quân tương lai nào!"

Tục náo hôn lễ này cũng không phải điều lạ gì nữa. Đa phần đám người này là thuộc hạ của Tiêu Hoài Đình, đều uống rượu say nên âm lượng giọng nói có hơi lớn. Tiêu Hoài Đình để bọn họ làm ồn ở cửa một hồi, đến lúc thấy lâu quá rồi, chàng lập tức liếc qua, Diêm Hưởng là người đầu tiên im lặng, thậm chí hẳn còn nấc lên một tiếng, đám người kia cũng lập tức im lặng.

"Ha ha ha..." Lôi Sơn cười to một tiếng, cũng thu hồi lại tâm tư, kéo đám người đang đứng quanh đó: "Ha ha, chúng ta trở về đi, đây là đêm tân hôn, để tướng quân một mình đối mặt đi nào!"

"Đi thôi đi thôi..."

"Được rồi ha ha, để tướng quân lại thôi."

"Chúc tướng quân tân hôn vui vẻ ha ha ha."

Những người đứng đầu đều lần lượt rời đi, những người ồn ào phía sau cũng không dám ồn ào nữa, họ đều im lặng rồi cũng theo sau.

Tiếng ồn ào biến mất, Yến Thu Xu vẫn còn hơi kinh ngạc, nàng vẫn nhìn về phía cửa, chỉ thấy cửa bị đẩy ra, tân lang mặc đồ cưới màu đỏ nồng nặc mùi rượu đi vào, chàng vội vàng đóng cửa lại.

Thủy Mỗi cười nói: "Lục gia, nô tỳ đi lấy nước cho người lau rửa."

"Ừ." Tiêu Hoài Đình gật đầu, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, Yến Thu Xu không tự nhiên né tránh ánh mắt thẳng thắn này.

Thủy Mỗi quay đầu chớp mắt với Yến Thu Xu, sau đó quay người rời đi, quên đi, nàng ấy đến sau vậy.

Khi Thủy Mỗi rời đi cũng là lúc không còn ai khác trong phòng. Yến Thu Xu luôn để Thủy Mỗi đích thân chăm sóc nàng, vì vậy khi cánh cửa phòng đóng lại, ánh mắt của Tiêu Hoài Đình đã lập tức thay đổi, trông giống như gã thợ săn đang chờ đợi cơ hội.

Chàng chậm rãi bước tới, thân hình cao lớn lại gần khiến Yến Thu Xu vô cùng hồi hộp.

Hơi thở của Yến Thu Xu có chút căng thẳng, nàng biết mình không ngăn cản thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, vội vàng đứng dậy, lo lắng nói: "Tránh xa thiếp một chút, người chàng toàn mùi rượu thôi!"

Một câu đó thành công đã khiến Tiêu tướng quân sững người. Tiêu Hoài Đình đang hưng phấn vội vàng ngửi thử, đúng là có mùi rượu, lại còn khá nồng, là vì lúc này tiệc tối chàng bị một đám người mời rượu. A Xu không uống rượu nhiều nên nàng chắc chắn không thích mùi này.

Chàng vội vàng lui về phía sau hai bước, sợ quấy rầy nàng, suy nghĩ một chút rồi Tiêu Hoài Đình nhú mày nói: "Ta đi rửa mặt."

Yến Thu Xu híp mắt cười: "Được, chàng đi đi."

Tiêu Hoài Đình cũng cười, nhưng vẫn không nhịn được, chàng rướn người vươn tay nhéo má nàng, chàng đã muốn nhéo mặt nàng từ lâu rồi, trước đây là trái với quy tắc, bây giờ thành hôn rồi thì tất nhiên là có thể.

Sau khi véo má nàng xong, Tiêu Hoài Đình nhanh chóng lùi lại và rời khỏi phòng. Yến Thu Xu che mặt kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào nam nhân đang chạy như bay kia.

Cho dù là mới uống rượu xong, Tiêu Hoài Đình cũng trông không hẳn là say lắm, sau khi ra ngoài liền phát hiện Thủy Mỗi đang trốn đi đun nước, thấy bóng dáng Tiêu Hoài Đình rời đi, nàng ấy vội vàng lấy nước cho nàng rửa mặt.

Chương 375

DTV-EBOOK

Trên thực tế, tối hôm qua Yến Thu Xu đã được bảo mẫu trong cung tắm rửa sạch sẽ, qua một ngày mệt mỏi, nàng chỉ tắm bằng bột nước nóng cho tỉnh lại. Nàng thay bộ đồ ngủ màu đỏ, khuôn mặt xinh đẹp giờ còn có chút ửng hồng.

Tiêu Hoài Đình ngồi trên chiếc giường màu đỏ, chàng đã tắm rửa xong, đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh có hơi nóng.

Tình cờ là Yến Thu Xu đi ngang qua Tiêu Hoài Đình. Tiêu Hoài Đình ngập ngừng vươn tay nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn dưới lớp áo ngủ màu đỏ của nàng, lần này không bị từ chối, hai mắt Tiêu Hoài Đình lập tức sáng lên, đi theo sau lưng nàng, chăm chú nói: "Hôm nay nàng có mệt không? Ta xoa bóp cho nàng nhé?"

Yến Thu Xu thực sự rất mệt mỏi, vì vậy nàng lập tức gật đầu: "Được."

Giây tiếp theo, cơ thể nàng trở nên nhẹ bẫng, Yến Thu Xu được Tiêu Hoài Đình bế lên. Cả căn phòng màu đỏ khiến nàng choáng váng, sau đó nàng cũng không còn nhớ Tiêu Hoài Đình có xoa bóp cho nàng hay không nữa...

Cuộc sống sau khi kết hôn thực sự giống như Yến Thu Xu tưởng tượng. Tuy thân phận đã thay đổi nhưng cuộc sống của nàng cũng không có gì khác biệt lắm. Thậm chí, vì Tiêu Hoài Đình quyết định từ bỏ chức Trấn quốc công, chỉ làm tướng quân nên Tiêu gia luôn áy náy với nàng, lúc đầu Tiêu phu nhân cũng không đồng ý.

Tiêu gia trước nay chưa chính thức giao lại chức Trấn quốc công bao giờ, bởi vì phụ thân, huynh trưởng và tử phụ của Tiêu Hoài Đình không báo thù, bây giờ địch nhân đã chết, báo thù xong mới mở đường để báo hiếu tổ tiên, giờ lại muốn thay người là nghĩa lý gì?

Nhưng Tiêu Hoài Đình vẫn cứ khăng khăng quyết định, Yến Thu Xu cũng đồng ý, hơn nữa, về năng lực chính trị, Tiêu Hoài Đình thực sự phù hợp hơn, chàng đã được đào tạo như một người thừa kế ngay từ đầu.

Sau khi thảo luận trong nội bộ Tiêu gia, họ thống nhất chuyện này, tân hoàng đế rất thân thiết với Tiêu gia, khi người nghe qua lí do cũng bằng lòng phá lệ, cho phép Tiêu Hoài Khải kế thừa chức vụ đó.

Chuyện này đối với Tiêu gia là tốt, Tiêu Hoài Đình không giỏi mấy trò ứng xử giữa người với người, năng lực của Tiêu Hoài Khải cũng đã sớm được bộc lộ.

Nhưng đối với những người bên ngoài chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt mà nói thì không phải như vậy, họ đều cho rằng Tiêu gia thiên vị, Tiêu Hoài Đình ngu ngốc, Yến Thu Xu xui xẻo. Họ không biết rằng tất cả những điều này là điều mà Yến Thu Xu đã dự tính trước. Nàng thực sự không thích hợp để làm quốc công phu nhân, nàng cũng không thích điều này, Tạ Thanh Vận mới là ứng cử viên thích hợp nhất.

Kết hôn nửa tháng, Tiêu Hoài Vũ trở về, chính thức trở thành Thuận Vương.

Thân là con trai của Lục quý phi, tuy Thuận Vương có công lao nhưng công đức không đáng, lại dung túng cho Lục quý phi hại vô số người, gây tội diệt quốc. Vì vậy, tân hoàng đế không thể cho hắn một thái ấp tốt, sau khi Tiêu Hoài Vũ trở về bèn đổi thái ấp ban đầu thành Tây Thành, nơi gần biên giới nước Tề -

nơi này vì tiên đế ngu xuẩn mà bỏ hoang, nay lại có Thuận Vương trấn giữ.

Chu Chiêu Cần trở về Trầm gia sau đám cưới.

Vốn là Yến Thu Xu muốn giữ hắc ở lại, nhưng lần này Chu Chiêu Cần từ chối, hắc rất vui khi ở lại đó, nhưng hắc còn có một gia gia hết lòng yêu thương mình, hắc muốn chăm lo cho gia gia về sau.

A Hoàn được lập làm hoàng tử, để mừng tân hoàng tử, Tiêu gia đã chủ động giao nộp binh quyền.

Tiêu gia từng nắm chặt binh quyền trong tay, bởi vì sát khí của hoàng đế trước quá rõ ràng, bọn họ đều biết nếu nhường ra thì Tiêu gia sẽ xong đời, nhưng bây giờ tân hoàng đế lại không quan tâm về những việc này, nhà họ Tiêu cũng đã chủ động bàn lại quyền hành.

Rất nhiều người đều cho rằng Tiêu gia sợ lại bị hoàng đế ghét bỏ, sớm tỏ ra trung thành là hành động có chút ngu xuẩn. Hơn nữa sức mạnh quân sự lập tức được bàn giao.

Chương 376

DTV-EBOOK

Họ đều nghĩ Tiêu gia giữ lại cho mình chút năng lực tự bảo vệ không phải là tốt hơn sao? Lời bàn tán thì vẫn ở đó, nhưng vị hoàng đế mới đã bình tĩnh tiếp nhận binh quyền và ngay lập tức ra chiếu để Tiêu Bình Châu trở thành đồng học của các hoàng tử, phu nhân của Tiêu Hoài Đình – Yến Thu Xu được phong làm thứ phẩm cáo mệnh phu nhân.

Tiêu phu nhân được phong làm nhất phẩm cáo mệnh phu nhân. Rồi lần lượt đến Tiêu Hoài Ngọc, Tiêu Hoài Nhã...

Ngoại trừ một vài đứa trẻ trong Tiêu gia, về cơ bản mọi người đều có thưởng, cho dù nữ nhân không thể làm quan trong mắt thiên hạ lúc bấy giờ thì cũng đã có một Tiêu Hoài Vũ trở thành tướng quân trong chính thời đại này.

Một số triều thần phản đối, nhưng tân hoàng đế đã quyết tâm làm như vậy, hơn nữa ông ta được coi là người có hoàng quyền ổn định, có một gia đình quân nhân như Tiêu gia bảo vệ ông ta, không có gì phải sợ các quan lại.

Cụ hoàng đế trở nên đa nghi như vậy vốn cũng là vì quá mức để ý Tiêu gia, và cũng vì nỗi sợ Tiêu gia làm loạn!

Sau lần này, tất cả mọi người đều vui mừng, nhưng họ đột nhiên hoàn hồn, mới phát hiện Tiêu Hoài Đình, người có công lớn nhất tại sao lại không thấy đâu?

Trong khi đó, Yến Thu Xu vẫn đang lo nghĩ về khoai lang. Nàng nghĩ trên đời này, khoai tây và ớt đã ra lò, còn khoai lang chắc hẳn vẫn đang chờ nàng khám phá ở một xó xỉnh nào đó.

Nàng còn chưa tìm ra chúng.

Chẳng qua là bây giờ mọi chuyện đã ổn thỏa, nàng và Tiêu Hoài Đình sau khi kết hôn còn chưa hưởng tuần trăng mật nên sau khi tính toán một số kế hoạch, họ liền kiên quyết rời đi cùng Thủy Mỗi.

Bọn họ có tiền, những chuyến đi của họ cũng không hề thiếu thốn, họ cùng với Thủy Mỗi đi tìm khoai lang, Yến Thu Xu giao thôn trang cho Triệu Thục Hồng, rồi lập tức rời đi.

Nói là đi tìm khoai nhưng thực ra cũng là một chuyến du lịch. Mỗi lần nàng đến một nơi, Yến Thu Xu sẽ dừng lại để tìm kiếm những món ăn đặc biệt của nơi này.

Tiêu Hoài Đình biết nàng thích ăn nên vô cùng hợp tác với Yến Thu Xu, hai người sắp xếp một lịch trình chậm rãi thông thả, hầu hết thời gian đều là để ăn. Ở những nơi khác nhau luôn có thể khám phá ra các món ăn khác nhau.

Có rất nhiều thứ mà Yến Thu Xu ở thời hiện đại chưa từng thấy, thời điểm này, nàng học được gì hay kiếm được gì thú vị sẽ luôn cố gắng đầu tư vào một khoản để đẩy nhanh việc học tập.

Ví dụ, ở một nơi bên cạnh thôn trang, Yến Thu Xu đã tìm thấy một cửa hàng làm bánh ngọt rất ngon, những chiếc bánh mĂNG cầu ở đó gần như khiến nàng tràn ngập trong vị ngọt ngào.

Nhưng không phải là vị ngọt của đường mà là ngọt của sữa, thơm ngọt mà không ngấy, mềm mà không dính răng. Yến Thu Xu khăng khăng ở lại đó một lúc lâu, không muốn rời đi, chủ yếu là do ông chủ cũng không muốn bán công thức bí mật độc nhất vô nhị ra ngoài.

Sợ sau này không được ăn nữa, nàng lại cố ăn nhiều thêm một chút, dù sao bọn họ cũng không vội.

Sau khi ăn món này xong, khi Yến Thu Xu định thần lại, nàng mới nhận ra rằng mình đã tăng cân!

Hàm lượng đường trong bánh ngọt vẫn rất cao, chất béo chuyển hóa đương nhiên cũng nhiều hơn trước kia! Yến Thu Xu không còn lựa chọn nào khác ngoài việc bỏ chạy.

May mắn thay, đi du lịch vẫn luôn là một cách hữu hiệu lại còn dễ dàng để giảm cân, mỗi ngày ngồi trên xe ngựa, Yến Thu Xu đều vô cùng mệt mỏi, nàng sẽ chủ động cuời ngựa hoặc thà đi bộ một mình còn hơn, cục thịt nhỏ sẽ nhanh chóng mất đi sau mấy lần tung tăng như này.

Lại một ngày vội vã trôi đi, hôm nay thời tiết tốt, ban đêm, trăng sáng treo trên cành cây cao vút, trên trời cũng có rất nhiều sao, chỉ là chúng cách mặt đất hơi xa.

Yến Thu Xu chưa bao giờ hiểu bắc cực tinh là gì, nhưng nàng vẫn cố gắng tra cứu, cố gắng nhận diện nó, rồi khoe với Tiêu Hoài Đình.

Chương 377

DTV-EBOOK

Người phía sau đang đỡ nàng, thấy nàng nghiêm túc như vậy, dở khóc dở cười nói: "Cẩn thận coi chừng bị thương đấy."

Yến Thu Xu thấy có lý, nàng gật đầu, trượt trở lại, trực tiếp nằm trên đùi chàng nhìn tiếp lên trời: "A, hình như thiếp nhận ra rồi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diêm Hưởng đột nhiên vang lên: "Chủ tử, phu nhân! Đây có phải là khoai lang phu nhân đề cập đến không ạ?!"

Yến Thu Xu lập tức không quan tâm đến bất cứ điều gì khác nữa, vội vàng giật mình ngồi dậy.

Nàng hưng phấn đứng dậy đi về phía Diêm Hưởng: "Cho ta xem! Nhanh lên, đồ đâu?"

Diêm Hưởng cẩn thận trao thứ mà hắn đang cầm trên tay cho nàng.

Trong bóng đêm, đồng lửa đang cháy hừng hực, có thể nhìn thấy thứ mà hắn đang cầm trong tay, nó có màu hơi tím, hình bầu dục, một đầu tròn, một đầu nhọn, mặt trên có vết đỏ. Yến Thu Xu nhận lấy nó, bóp bóp vài cái, nó rất cứng và cảm giác cũng tương tự.

Nàng rất ngạc nhiên: "Người đã tìm thấy thứ này ở đâu? Có nhiều không?"

Diêm Hưởng vội vàng gật đầu: "Nhiều lắm ạ! Cả một khu vực đều là thứ này!" ebookshop.vn - Truyện Dịch Giá Rẻ Cập Nhật Mới Nhất !

Rất nhiều ư?!

Yến Thu Xu đang định nhảy dựng lên, đột nhiên vai nàng chùng xuống, Tiêu Hoài Đình xuất hiện bên cạnh, chàng đã nghe Yến Thu Xu nói về lợi ích của khoai lang, khi nhìn thấy nó, chàng kinh ngạc: "Thật sự là khoai lang sao?"

Yến Thu Xu cũng không muốn giải thích nữa, nhét vào trong tay chàng một vật gì đó, nói: "Bóc ra xem đi!"

Tiêu Hoài Đình lộn ngược lại, nó lớn hơn một củ khoai tây, hơi nặng, nếu chế biến nó như khoai tây thì hẳn là... chàng đã âm thầm mong chờ, chàng không cần dùng sức nhiều, chỉ nghe rắc một tiếng đã bắn ra mấy vệt nước, dưới ánh đèn mờ ảo, củ khoai lang bị tách đôi lộ ra lớp thịt hồng.

Diêm Hưởng tới gần, một giọt nước bắn lên môi, hẩn li.ếm li.ếm theo bản năng, cảm thán: "Rất ngọt!"

Yến Thu Xu gật đầu đắc thắng: "Đương nhiên! Khoai lang nướng hay luộc đều rất ngon đó!"

Tất nhiên ngon nhất là dùng làm bột khoai lang. Nghĩ đến điều đó khiến nàng cảm thấy cực kì hạnh phúc, nàng lấy hai củ khoai lang ra rửa sạch. Thực sự rất ngọt! Nhưng không phải vị ngọt mọng nước của dưa chuột mà là vị ngọt giòn như cà rốt, không biết củ khoai lang này mọc như thế nào mà độ ngọt vượt tiêu chuẩn luôn!

Trong lúc ăn, Yến Thu Xu phát hiện ra phu quân đang oán giận nhìn nàng, nàng vội ngẩng đầu lên, đưa cho chàng một nửa củ khoai lang trong tay, cười nói: "Đây! Thiếp đâu hề quên chàng!"

Tiêu Hoài Đình vội vàng nhận lấy khoai từ trong tay nàng, nghiêm mặt nói: "Chuyện này ta cũng không để ý."

Vừa nói, chàng vừa cắn một miếng củ khoai lang, nheo mắt lại tỏ vẻ hài lòng. Thứ này còn có thể ăn sống, ăn như này thì ngon hơn khoai tây.

“Đúng vậy, quả thực là của ngon trần gian mà.” Yển Thu Xu cũng không nhiều lời, nhìn hai người đã ăn xong khoai lang, nói: “Mau dẫn người đào khoai lang trở về đi. Nhớ cẩn thận, đừng đào hết lên. Khoai lang để được lâu, không độc nhưng nhớ giữ lại một ít, đừng đào hết!”

Tiết kiệm một chút để cho nó sinh lời trong tương lai.

“Được!” Ánh mắt Diêm Hưởng sáng lên, hất vung tay, dẫn theo đám người hầu đi theo mình.

Tiêu Hoài Đình và Yển Thu Xu theo sau, muốn đi xem khoai lang mọc ở đâu. Đến nơi, cả hai đều vô cùng ngạc nhiên. Nhiều lắm, gần một sào ruộng ở đây toàn khoai lang!

Yển Thu Xu nhận ra dây khoai lang, mặc dù bây giờ trời đã tối nhưng nàng vẫn có thể nhận ra nó, tâm trạng tràn trề hứng thú, nàng nhanh chóng gia nhập vào đám người đang cặm cùi nhổ khoai, sau khi nhổ lên được kha khá, Yển Thu Xu đem khoai lang đưa cho Tiêu Hoài Đình: “Chàng đi đốt lửa đi.”

Tiêu Hoài Đình ngoan ngoãn rời đi, nàng quay lại tiếp tục đào.

Vốn dĩ lúc này mọi người định đi ngủ cả rồi, ai mà biết lại tìm được khoai lang nên tất cả mọi người đều không ngủ được nữa, ai nấy hưng phấn cày cuốc mệt mỏi cả tiếng đồng hồ mới được ăn khoai lang.

Phần còn lại đào được thì chia cho mỗi người một ít rồi để lên xe chứa đồ.

Chương 378

DTV-EBOOK

Sau khi mọi việc xong xuôi, mọi người trở về đồn nghỉ ngơi, Yến Thu Xu giục Tiêu Hoài Đình đào khoai lang ra, vùi trong đồng lửa trại một lúc lâu, lớp vỏ ngoài bị cháy, nhưng khi bẻ khoai lang ra, màu cam đỏ rực bên trong liền lộ ra, một mùi ngọt ngào nồng nặc thoang thoảng khiến cái bụng đói của bọn họ không ngừng reo lên.

“Khoai lang này ngon thật sao?!” Có người thắc mắc.

Có người còn cười hỏi: “Phu nhân, khoai này chế biến như thế nào vậy?”

Yến Thu Xu nhẹ nói: "Chỉ cần vùi nó trong lửa là được rồi."

Tất cả mọi người lập tức đem số khoai lang được chia cho lúc này vùi hết vào trong đồng lửa, nhiều đến mức bọn họ phải đốt thêm mấy đồng lửa khác mới đủ.

Bên này nhóm người Yến Thu Xu đã bắt đầu thưởng thức vị khoai.

Họ khiêng mọi thứ lên xe ngựa, nàng cầm thìa xới nhẹ, những củ khoai lang đã nướng chín mềm thơm lừng.

Yến Thu Xu đưa thìa đến bên miệng Tiêu Hoài Đình: "Ăn thử xem mùi vị thế nào?"

Vị tướng quân vốn lúc nào cũng cao lãnh với người khác lập tức đỏ bừng mặt, may mà lúc này trời đã tối, không có ai nhìn thấy, Tiêu Hoài Đình cảnh giác nhìn quanh, thấy không có ai nhìn bọn họ, liền vội vàng tiến tới phía trước, ăn một miếng lớn.

Thật là mềm quá đi! Khoai lang mềm dẻo trong miệng, vị ngọt lan tỏa khiến chàng có chút hoảng hốt!

Yến Thu Xu cũng múc một thìa cho vào miệng, sau khi cắn thật nếm thử, nàng vui mừng đến mức suýt nhảy lên: "Ngon không? Có phải rất ngọt không!"

Tiêu Hoài Đình dùng sức gật đầu, dịu dàng nhìn nàng, trầm giọng nói: "Rất ngọt!"

Yến Thu Xu vui mừng, nhanh chóng múc một muỗng khác rồi đưa nó đến miệng Tiêu Hoài Đình.

Lần này Tiêu Hoài Đình ăn vào một cách tự nhiên. Cách đó không xa, Diêm Hưởng liếc mắt nhìn bên này một cái, chua xót bĩu môi, có nường tử thật là hạnh phúc!

Hắn quay đầu nhìn chăm chăm đồng lửa, không ngừng lầm bầm: "Sao còn chưa xong? Khi nào mới được ăn vậy?"

Mãi cho đến khi Yến Thu Xu và Tiêu Hoài Đình lên xe ngựa nghỉ ngơi, Diêm Hưởng mới lấy từ trong đồng lửa ra một củ khoai lang, vỏ khoai lang hơi cháy, nhưng khi hắn ấn mạnh vào là có thể cảm thấy sự mềm mại bên trong.

Tướng quân phu nhân đã nói rằng miễn là bên trong mềm thì nó có thể ăn được rồi. Diêm Hưởng vui mừng khôn xiết đến mức không sợ bị phỏng, trực tiếp cầm một củ khoai lang rồi bẻ ra, mở cái vỏ đen cháy sém ra, mùi thơm ngào ngạt nóng hổi tuôn ra khiến Diêm Hưởng vốn đã thích đồ ngọt liền nuốt nước miếng.

Nó có mùi rất ngọt ngào! Hắn thổi thổi, há to miệng rồi cắn xuống một miếng. Nóng! Nóng quá! Nhưng quả thật rất ngon, đã mềm rồi còn ngọt, có thể khiến người ta ngọt cả tim mà không cần thêm bất kì thứ gia vị nào.

Diêm Hưởng sờ sờ ngực, hắn được cho hai củ khoai lang, vừa rồi hắn chỉ nguyện ý nướng một củ, hiện tại, hắn cũng dứt khoát ném củ còn lại vào lửa trại.

So với ăn sống, sau khi nướng thì vị sẽ trở nên ngọt và đậm đà hơn! Không chỉ Diêm Hưởng mà những người khác cũng đều thấy hạnh phúc khi ăn khoai lang nướng.

Nơi bọn họ đóng quân tràn ngập mùi thơm ngọt ngào của khoai lang, khiến Yến Thu Xu muốn ăn khoai lang trong cả giấc ngủ, thật là ngon mà!

Hai năm đã trôi qua sau lần tìm thấy khoai lang của Yến Thu Xu và Tiêu Hoài Đình. Bọn họ đang thảo luận về chuyện này, đi qua khu phố cuối cùng là có thể trở về Tiêu gia, hiện tại đã tìm được bảo vật như khoai lang, tất cả mọi người cũng muốn ở lại lâu hơn, trực tiếp quyết định đi đường vòng, từ từ lại về.

Yến Thu Xu ngay từ đầu đã không thông báo về sự xuất hiện của khoai lang, nếu không sẽ như khoai tây lần trước, nó sẽ lại trở thành món hời lớn của đám gian thương. Vì vậy, nàng giữ kín nó trong tay, trở về làng tìm một nông dân già dặn có kinh nghiệm để nhân giống.

Nơi gieo trồng lần này là nhà kính, bởi vì lúc bọn họ phát hiện khoai lang đã là tháng sáu, mà khoai lang chỉ sinh trưởng bốn năm tháng, đến lúc thu hoạch cũng đã là cuối năm.

Chương 379

DTV-EBOOK

Cái này tính theo âm lịch, cuối năm đầu xuân là thời điểm rét nhất, chỉ lo khoai lang bị chết cóng. Nếu như vậy, bọ khoai lang mà Yên Thu Xu muốn làm cũng coi như tàn luôn rồi.

Nhưng hơn thế là, sau khi bọn họ trở về lại nhận được một tin tốt - Tiêu Hoài Nhã sắp kết hôn.

Hơn hai năm qua, Ninh Trác không chịu buông tha mà luôn ở lại kinh thành, cưỡi ngựa theo Tiêu Hoài Nhã, cuối cùng nàng ấy cũng động lòng người, khi bà mối của Ninh Trác đến cầu hôn lần thứ hai mươi, Tiêu tiểu thư cuối cùng cũng động lòng. Buông tay gật đầu.

Nghe nói bà mối cho rằng lần này mình lại thất bại chắc rồi, vốn định trở về liền vội vàng xác nhận lại: "Như vậy là ngài đã đồng ý rồi đúng không? Hối ôi xin mọi người hãy xác nhận giùm ta với!"

Chuyện này làm bọn họ cười không thôi cả một đoạn thời gian dài. Tiêu phu nhân dở khóc dở cười gật đầu lần nữa, bà mối không thể tin được vội vui vẻ đến Ninh gia để chuyển lời, đồng thời bà mối cũng nhận được phần thưởng lớn, trực tiếp mua một cửa hàng ở kinh đô.

Sau ba lần thông báo và sáu lần đính hôn, ngày cưới đã được ấn định vào cuối tháng 1 năm sau.

Mặc dù Tiêu phu nhân đã muốn gả đứa con gái này từ lâu nhưng nàng ấy vẫn chưa muốn xuất giá sớm nên muốn ở lại Tiêu gia đón nốt cái Tết này.

Tiêu Hoài Nhã không có khuê mật nào, Yến Thu Xu là người đầu tiên, nàng ấy lớn hơn Yến Thu Xu vài tuổi nhưng cả hai có tính tình rất giống nhau, trò chuyện rất ăn ý nên đã sớm trở thành bạn tốt của nhau.

Bây giờ nàng ấy sắp xuất giá nên vô cùng lo lắng, cả ngày kéo theo Yến Thu Xu để nói chuyện, ngay cả khi vị hôn phu của nàng ấy mời đi dạo cũng không đi.

Nhất là khi Tết Nguyên Đán đang đến gần, thấy ngày cưới sắp đến, Tiêu Hoài Nhã lại càng bồn chồn, thậm chí còn có chút sợ hãi: "Thật ra ta không muốn kết hôn, nhưng cũng có lúc ta muốn sống cùng huynh ấy. Ừm thì cảm giác cũng không tệ. Chỉ là huynh ấy lúc nào cũng vui vẻ, với lại, ở bên huynh ấy không có nhiều chuyện phiền toái phải lo."

"Nhưng ta thật sự rất sợ, lỡ như huynh ấy chán ghét vết sẹo trên mặt ta, thích nữ nhân khác, muốn tuyển thêm thê thiếp thì phải làm sao..."

Yến Thu Xu thấu hiểu ôm lấy Tiêu Hoài Nhã, dịu dàng nói: "Nhưng tử còn có gia đình mà."

Tiêu Hoài Nhã chớp chớp mắt, khó hiểu nhìn nàng.

Không phải gia đình sẽ luôn ở đó sao?

Yến Thu Xu cười: "Không phải nhà nào cũng yêu con gái như nhà chúng ta đâu. Nếu có một ngày huynh ấy thực sự không còn thông cảm, tử có thể quay về, mẫu thân nhất định sẽ bảo vệ tử, phải không? Tử nhìn xem, chúng ta cũng đâu mất gì đâu?"

Tiêu Hoài Nhã làm theo lời nàng, suy nghĩ hồi lâu, cắn răng nói: "Xem ra ta không còn gì để mất nữa rồi."

Tôi tệ nhất là hòa ly với nhau. Nàng ấy có công phu, lại có công lao, không ai dám khiêu khích nàng ấy, nàng ấy cũng sẽ

không thể bị khiêu khích, sau khi hòa ly, Tiêu Hoài Nhã vẫn là Tiêu Hoài Nhã, không có tổn thất nào. Nàng ấy có rất nhiều thứ để tự tin đến nỗi không cần phải sợ bất cứ điều gì cả.

Tiêu Hoài Nhã hít sâu một hơi, dùng sức gật đầu: "Muội nói rất đúng!"

Yến Thu Xu cong môi cười, nàng ấy thực sự rất may mắn khi được sinh ra trong một gia đình như Tiêu gia ở thời đại này: "Vậy bây giờ tỷ có thể tiếp tục giúp ta làm việc không?"

Tiêu Hoài Nhã xắn tay áo: "Không thành vấn đề!"

Yến Thu Xu cũng xắn tay áo lần nữa, rửa tay và tiếp tục cắt khoai lang.

Một tháng trước, một mẻ khoai lang lớn đã được thu hoạch, so với những gì nàng nhớ ở thế giới ban đầu thì lượng khoai lang nhiều hơn 10%.

Tiêu Hoài Đình viết báo cáo rồi thì lấy một nửa số khoai lang đưa vào quán ăn để chế biến, họ giữ phần còn lại cho chính mình, Yến Thu Xu giữ một nửa số khoai lang của mình để trồng tiếp, nửa còn lại làm đồ ăn.

Chương 380 [Hoàn]

DTV-EBOOK

Lúc làm bột khoai lang, năng suất khoai lang đỏ không cao bằng khoai lang trắng, nhưng đại khái vẫn chưa đến mức kém, năng dành ra hơn 30 cân để làm bột.

Cách làm này tương tự như các bước làm bột khoai khi trước, dùng dao cắt nhỏ. Xong rồi thì bóc khoai đã được cắt nhỏ trong vải thưa và rửa sạch qua vài lớp nước, bột nước xuất hiện khi rửa khoai còn lại có thể dùng làm thức ăn cho lợn. Sau khi phần bột lắng xuống, đổ đi lớp nước trên cùng, phần còn lại chính là tinh bột khoai lang.

Tinh bột khoai lang có thể được đem phơi nắng để bảo quản, hoặc có thể cho trực tiếp nước nóng vào ăn, hoặc đặt một cái muống có lỗ lên trên, thêm một ít nước sôi, tinh bột trắng đục chảy từ từ xuống các lỗ nhỏ thành sợi mỏng dài, lại thả tiếp phần bột đó vào nước lạnh, lúc đó sẽ biến thành bún khoai lang.

Bún khoai lang được sản xuất theo cách này là hơi ướt, nếu nhìn kỹ sẽ có một số bọt khí nhỏ nổi lên. Bề ngoài trông kém đẹp mắt hơn nhiều so với bột khoai tây.

Tiêu Hoài Nhã đã bận rộn trong thời gian dài, cuối cùng cũng có thành quả, khi nàng ấy nhìn thấy bột khoai lang màu xám xịt, Tiêu Hoài Nhã cau mày: “Sao trông nó không ngon miệng tí nào vậy?”

Yến Thu Xu cười ngậy ngốc, đổ súp khoai tây chua cay lên trên, súp màu hạt dẻ sáng bóng bao phủ cả mì khoai lang.

Nàng tiếp tục rắc một ít tương, đậu phộng, nước sốt thịt và rau xanh lên trên.

Yến Thu Xu đưa bát lớn cho Tiêu Hoài Nhã, cười nói: "Tỷ có muốn ăn thử không?"

Tiêu Hoài Nhã ch.ảy nước miếng: "... Được!"

Tuyệt vời! Lốp sốt xanh xanh đỏ đỏ nhìn đã thấy thích mắt. Còn thêm cả mùi thơm cay nồng kí.ch th.ích vị giác khiến nàng ấy chảy cả nước miếng.

Tiêu Hoài Nhã vội vàng cầm đũa gấp một sợi bột khoai lang trong bát. Sợi bún vẫn có màu xám như vậy nhưng bây giờ trông khác hẳn. Tại sao sợi bún này lại mềm được như vậy?

Nhưng không chỉ mềm, còn có một loại cảm giác dai dai đàn hồi, dầu ớt chảy trên sợi bún, kéo căng một chút, nó không chỉ đơn giản là mềm, mà có cảm giác khi ấn vào sẽ nảy lên, dầu ớt chảy ra từ sợi bún, sợi bún bị chiếc đũa kéo căng ra một chút, Tiêu Hoài Nhã cẩn thận thổi cho bớt nóng rồi đưa tới bên miệng, sau đó kinh ngạc nhìn Yến Thu Xu: "Mùi vị thật mới lạ!"

Yến Thu Xu cau mày, bưng một cái bát ngồi đối diện nàng ấy, nhấp một ngụm canh nóng chua mặn, cảm thán: "Đây là lý do tại sao muối cứ phải làm ra nó cho bằng được đó."

Nó thực sự rất ngon! Sợi bún trông hơi xấu xí nhưng ăn vào lại rất mềm, kèm theo vị cay, gia vị hợp lý biến món bún tưởng chừng bình thường này trở nên thượng hạng.

Tiêu Hoài Nhã bị cay đến mức hai mắt đầm lệ, nhưng vẫn không chịu ngừng nói, nàng dùng đũa gấp một sợi bún, đặt ở trên thìa: "Ngon quá!"

Hương vị này thực sự quá tuyệt vời rồi. Ăn rồi là quên hết mọi thứ luôn. Hai người đang ăn, Đông Đông và Uyển Nhi ngửi thấy mùi thơm: "Oa! Lục thẩm thẩm, hai người ăn món gì ngon vậy?!"

"Ta lúc nào mà chẳng có đồ ăn ngon!" Yến Thu Xu nói: "Mau đi gọi ngoại tổ mẫu và thúc thúc tới đi, còn nhiều lắm!"

"Dạ vâng!"

Trước khi đến bên cạnh Yến Thu Xu, Đông Đông ngoan ngoãn gật đầu, quay chân chạy ra ngoài, Uyển Nhi đi theo phía sau, một lúc sau, người nhà Tiêu gia đều đến.

Dường như Tiêu phu nhân ngày càng trẻ ra, những nếp nhăn quanh môi đã mờ bớt đi, bà ấy mỉm cười và chống gậy đi tới, Tạ Thanh Vận và Tiêu Hoài Khải dắt theo một cậu bé hơn một tuổi chậm rãi bước đi từng bước.

Tiêu Hoài Ngọc và Tiêu Hoài Vũ tay trong tay mỉm cười đi tới, bên cạnh là thứ phu nhân của Tiêu gia, Tống Minh Đại, trước mặt họ là Đông Đông và Uyển Nhi. Máy người ngồi xuống, tỳ nữ bưng mấy bát bột khoai lang mới làm tới, một nam tử trẻ tuổi từ trong viện sải bước đi vào, thấy mọi người đều có đồ ăn, chỉ có mình chàng tới muộn, ngữ khí có chút không vui: "A Xu! Tại sao nàng không đợi ta?"

Yến Thu Xu mỉm cười: "Thiếp đã để cho chàng một bát lớn rồi đây!"

Tiêu Hoài Đình cũng cười, nhanh chóng đi theo nàng vào bếp bưng phần của mình ra.

Trong căn phòng ấm cúng, cả nhà Tiêu gia quây quần bên nhau cùng ăn mì khoai lang. Không khí vô cùng hạnh phúc.

- Hoàn chính văn -